

Muzikale waarheid

Een onthulling van de geest beheersende manipulaties van de bedrijfsmatige entertainmentindustrie en hoe we onze macht terug kunnen nemen.

Door Mark Devlin

Nederlandse vertaling door Erick van Dijk

ERKENNING

Mijn grote dank gaat uit naar Robbie Allen voor zijn geweldige werk aan het omslagontwerp, naar John

Hamer met zijn messcherpe oog voor het proeflezen, en naar Nicola Mackin voor haar vakkundige leiding tijdens het proces van publicatie.

Ook wil ik met respect een hoofdknik geven aan het werk van Vigilant Citizen, Matt Sergiou van Conspiro Media, Lenon Honor, Mark Passio, Freeman Fly, Isaac Weishaupt van Illuminat Watcher en Dave McGowan (R.I.P.) die me allen hebben geïnspireerd en geholpen de enorme hoeveelheid informatie voor dit boek op een rijtje te krijgen.

MUZIKALE WAARHEID 2 – HET IS NOG NIET VOORBIJ!

Tijdens het schrijven van dit boek werd het me al duidelijk dat er een tweede deel nodig zou zijn! Om alle volgende onderwerpen in dit boek mee te nemen zou zeker een jaar vertraging hebben betekend voor de publicatie. Daarom komen volgende keer aan bod:

- Cymatica en de wetenschap van geluid.
- Manipulatie van de geest door geluidsfrequenties.
- 432 versus 440 hertz, en 528 hz, de “Liefdesfrequentie.”
- Algoritmen en andere wetenschappelijke methoden om de “perfecte” popsong te maken.
- Bewijs van een verborgen hand binnen de scene van de elektronische dansmuziek.
- Het tijdperk van house/rave van de late jaren 1980'; parallellen met de hippiecultuur van de jaren 1960' wat betreft invloed van drugs en de sociale effecten.
- Satanisme en het duistere occulte binnen Heavy Metal

MUZIKALE WAARHEID

VOORWOORD VAN DE SCHRIJVER

HOOFDSTUK 1: DE WEG NAAR DE WAARHEID

De beginselen van een ontwaken

HOOFDSTUK 2: NIETS NIEUWS ONDER DE ZON

De vroege dagen van de muziekindustriemachine

HOOFDSTUK 3: GEHEIMEN EN LEUGENS

Zonde en verdorvenheid bij de BBC en voorbij

HOOFDSTUK 4: MET GESLOTEN OGEN IS HET LEVEN EEN EITJE

Het topje van de Beatles-ijsberg

HOOFDSTUK 5: PAUL IS DOOD... TOCH?

Overleed de echte Paul McCartney in 1966?

HOOFDSTUK 6: ROLLING IN THE DEEP

Duister occulte aspecten van de Rolling Stones

HOOFDSTUK 7: AVONTUREN IN PSYCHEDELICA

Verbindingen tussen het militaire en inlichtingenapparaat tijdens het LSD-tijdperk

HOOFDSTUK 8: TEKENEN VAN DE TIJD

Occulte symboliek in popvideo's

HOOFDSTUK 9: STEEK JE HAND OP

De geheime taal voor degenen die het weten

HOOFDSTUK 10: ACHTERUIT – HET NIEUWE VOORUIT

In een omgekeerde wereld, worden de werkelijke motieven omgekeerd verstoep?

HOOFDSTUK 11: ALLEEN MAAR IN JE HOOFD

MK-Ultra en zijn boosaardige neefjes voor geestbeheersing

HOOFDSTUK 12: ZEG MAAR WAT JE WIL

Voorspellend programmeren en de manipulatie van instemming

HOOFDSTUK 13: GEEST EN MACHINE

De rol van muziek in het normaliseren van de Transhumanistische agenda

HOOFDSTUK 14: DE SYSTEMATISCHE ONTAARDING VAN DE HIPHOPCULTUUR

Van het neusje van de zalm tot de bodem van de beerput

HOOFDSTUK 15: IKKE IKKE IKKE

Satanisme

HOOFDSTUK 16: EEN BEPAALD OFFER?

Vervagende lijnen tussen rituelen en “tragische ongelukken”

HOOFDSTUK 17: DE VIJAND VANBINNEN

Kan demonische bezetenheid een verklaring zijn voor vele muzikale alter ego's?

HOOFDSTUK 18: DE PRIJS VAN DE ROEM

Als de industrie je een aanbod doet dat je werkelijk niet kunt afslaan

HOOFDSTUK 19: EN NU EFFE IETS HEEL ANDERS

Mensheid, we hebben een probleem

HOOFDSTUK 20: ALS NIET JIJ, WIE DAN? WANNEER NIET NU, WANNEER DAN?

Hoe het verhaal afloopt ligt aan ons. Zo was het altijd al

CONTACT MET DE SCHRIJVER

VOORWOORD VAN DE SCHRIJVER

“Het is bewijs van een basale en laag ontwikkelde geest wanneer men denkt zoals de massa denkt, of de meerderheid, alleen maar omdat de meerderheid de meerderheid is. Waarheid verandert niet omdat ze wel, dan wel niet, wordt geloofd door een meerderheid van de mensen.”

Giordano Bruno (1548–1600)

“Het is het handelen, niet de vrucht van het handelen, dat telt. Je moet doen wat juist is. Misschien ligt het niet binnen je macht, gebeurt het niet tijdens je leven hier dat er enig fruit groeit. Maar dat betekent niet dat je stopt te doen wat juist is. Je zult misschien nooit weten wat de gevolgen zijn van je handelen. Maar als je niets doet is er geen resultaat.”

Mahatma Gandhi (1869–1948)

“Er zijn maar twee fouten die je kunt maken op het pad naar de waarheid. De ene is er niet aan te beginnen. De tweede is het niet helemaal af te maken.”

Mark Passio

Ik koos de titel voor dit boek omdat het een weergave is van de twee passies in mijn leven – muziek en waarheid. Om echter volkomen helder te zijn, ik beweer niet dat alles wat in dit boek wordt genoemd de absolute en onbetwiste waarheid is. Niemand zou een dergelijk gewaagde bewering kunnen doen. Veel ervan moet, noodgedwongen, speculatie zijn, of een weergave van wat andere onderzoekers zelf hebben beweerd. Over het algemeen kan het “waarheid”-gedeelte echter worden gezien als de observatie dat niets in de entertainmentindustrie is wat het lijkt te zijn aan het glanzende oppervlak. Dat is in ieder geval een consistente waarheid!

Wat in dit boek geschreven staat zal voor veel mensen een schok zijn – vooral voor de mensen die ik al kende voor 2010, het jaar dat ik “wakker werd.” Dat is volkomen begrijpelijk gezien de mate waarin de inhoud indruist tegen alles wat we geleerd hebben als zijnde “normaal” in ons leven, en hebben geleerd te aanvaarden als waar. Het enige dat ik wil vragen is dat, wanneer geconfronteerd met informatie die, als deze voor het eerst wordt gehoord, belachelijk of onmogelijk klinkt, je deze niet direct verwerpt, alleen maar omdat het “niet goed klinkt.” Het is een natuurlijke neiging van de menselijke psyche om alles te verwerpen dat op deze manier niet past.

Wie zelfs in 2011 nog beweerde dat de “nationale trots” van het Verenigd Koninkrijk, Jimmy Savile, een verachtelijke pedofiel was die gedurende bijna 50 jaar ongehinderd kinderen seksueel misbruikte op het terrein van de BBC, zou worden weggehoond en afgeschreven als een wilde fantast. Maar met het verstrijken van de tijd en de beschikbaarheid van nieuwe informatie weten we nu dat dit het geval was. Hetzelfde principe kan worden toegepast op alle informatie in dit boek, en een open geest die bereid is te gaan waar de informatie hem of haar leidt en, meest belangrijk, op elk punt zelf na te denken, zijn de essentiële stukken gereedschap om iets uit de informatie te halen die je op het punt staat te gaan lezen.

Zoals vele andere onderzoekers in de alternatieve sfeer vaak zeggen, ik moedig de lezer absoluut aan niet alles wat ik hier zeg zo maar aan te nemen, maar afstand te nemen en al deze punten zelf te onderzoeken. Het vermijden van de bedrijfsmatige vooraanstaande mediabronnen zal voor dit proces een noodzakelijkheid zijn om redenen die vanzelf duidelijk zullen worden, en elke online poging behoeft een waakzaamheid voor de enorme hoeveelheid misleidende en onjuiste informatie op internet – waarvan een deel te wijten is aan fouten van een goed bedoelende schrijver, en een deel dat is gepost om opzettelijk onjuist te informeren en bezoekers om de tuin te leiden. Hoe dan ook, een oplettende onderzoeker met de werkelijke wil voor de waarheid zal synchronistisch naar de informatie worden geleid die hij of zij nodig heeft. Een onderzoekende geest, gekoppeld aan een sterke dosis intuïtie zullen de gewenste resultaten opleveren.

Geen van de scenario's die ik beschrijf in het boek zijn zo omdat ik, of wie dan ook, zegt dat dat zo is. Ik zou oprecht willen dat de meeste ervan *niet* waren wat ze zijn en dat ik dit verhaal niet hoefde te vertellen. Er zijn vele dingen die ik liever met mijn leven zou doen dan het uitbrengen van dit soort informatie. Maar waarheid is waarheid, en dat zal eeuwig zo blijven, onafhankelijk of een individu dat leuk vindt, het gelooft of ervoor kiest er naar te kijken.

Wat volgt is eigenlijk de beste ontkrachting die ik heb gezien van de klassieke beschuldiging die wordt geuit aan het adres van individuen die er de voorkeur aan geven zelf na te denken in plaats van hun instructies te krijgen van andere bronnen, die worden gebrandmerkt als “complotdenkers” als makkelijke manier om van hen – en daarmee alles wat ze zeggen – af te komen. Het maakt het punt echt duidelijk:

“Jullie blijven maar vragen om bewijs, alsof wat dan ook dat wie dan ook online post die kwalificatie verdient. Wat dacht je van kijken naar de wereld om je heen? Zie je niet wat er gebeurt? De architecten van de Nieuwe Wereldorde zijn allesbehalve subtiel.”

“Ooit stond ik sceptisch, zoals ik door de gemeenschap was geïnstrueerd, tegenover alles dat erop wees dat alle vreselijke dingen die er in de wereld gebeuren worden veroorzaakt door samenzweers, alsof het volkomen natuurlijk is dat zaken als slavernij, fascisme en de totale verkrachting van onze planeet plaatsvinden. Maar mijn programmering werd uiteindelijk overweldigd door pure logica en dwong me om nader te kijken naar wat mij als waarheid werd verteld.”

“...Het bewijs dat goed georganiseerde, goed gefinancierde duistere organisaties bezig zijn met het implementeren van een Orwelliaanse totalitaire samenleving is zo alomtegenwoordig dat men wel alle wereldnieuws moet vermijden om niet te worden overspoeld met de gruwelen.”

“De staat waarin de wereld verkeert is voor mij voldoende bewijs dat iemand samenzweert om deze zaken te doen plaatsvinden, en de enige plek waar ik iets vind dat zinnig is zijn de zogenaamde complot - “mafketels” die dit soort zaken onderzoeken en hun eigen leven riskeren om te delen wat ze hebben ontdekt. Als je echt niet beter weet, dan heb ik met je te doen; weet je wel beter, en je ontkracht plichtsgetrouw de vijanden van je meesters, bedenk dan eens wat er met jou gaat gebeuren op het moment dat de overname totaal is en jij hen niet langer van nut bent...”

Om het meeste uit dit boek te halen raad ik aan om de hoofdstukken in volgorde te lezen, in plaats van er willekeurig in en uit te springen. Ga in ieder geval niet weg zonder het hoofdstuk te lezen over voorspellende programmering, en de twee laatste hoofdstukken, want daarin bevindt zich de meest waardevolle informatie die het boek over wil dragen.

Riemen vast, daar gaan we!

HOOFDSTUK 1

DE WEG NAAR DE WAARHEID

De beginselen van een ontwaken

*“Word wakker, jochie,
Laat het inzinken,
We leven in de vreemdste tijd ooit.”*

Alais Clay: “Wake 'Em Up” (2013)

“Als je je afvraagt wie de ontwerpers zijn van de verschrikkelijke leugen, het zijn degenen die in het geheim samenspannen om te heersen over de Aarde en haar rijkdommen. Ze heersen door het gebruik van terreur, leugens, moord en bedrog. Ze hebben de illusie gesponnen dat pijn, lijden, oorlog, dood en slavernij er gewoon bij horen. Laat je niet door hen in de maling nemen, leef vrij, recht je rug. Ashe!

Mel Bell-Grey: “You're not invited” (2014)

“Als je dit niet zou willen dan zou je niet hier zijn.”

Santos Bonacci

Het stond altijd al, zo lijkt het mij, in de sterren geschreven dat ik in de muziek zou belanden. Al vanaf heel jonge leeftijd werd me een levenslange liefde ervoor ingegeven. Ik zou willen zeggen dat dit het resultaat was van dat mijn vader een Boheemse zanger/componist was die altijd met zijn gitaar in de weer was, of door mijn moeder die altijd soul en bluesplaten draaide thuis. Maar eigenlijk is het terug te voeren naar in bad gaan op zondag. Ik heb blijvende herinneringen van dat ik in bad werd gedaan om klaar te zijn voor school op maandag terwijl de wekelijkse top tien werd afgeteld in *Pick of the Pops*, zoals het toen heette, op Radio 1. (Helaas zijn de meeste dj's die het programma presenteerden in de afgelopen jaren onthuld als pedofielen of één of andere sexplaag, maar dat is dan ook de BBC.)

Hoe dan ook, deze routine zorgde ervoor dat mijn beïnvloedbare jonge brein jarenlang werd blootgesteld aan welke popsong op dat moment ook populair was, en was er verantwoordelijk voor dat ik wat geld bij elkaar scharrelde om op vijfjarige leeftijd bij de plaatselijke Woolworths mijn eerste 7 inch single te kopen. Gezien de weerzinwekkende zever die in 1975 beschikbaar was had dit rampzalige gevolgen kunnen hebben; (*Whispering Grass* van Windsor Davis en Don Estelle? *The Magic Roundabout* van Jasper Carrot, *The Ugly Duckling* door Mike Reed? *The Trail of the Lonesome Pine* door Laurel en Hardy?) Gelukkig was mijn introductie tot een levenslange muzikale consumptie veel cooler. Het was *Bohemian Rhapsody* van Queen, toen in de 9de week op nummer 1 in het Verenigd Koninkrijk (VK) terwijl 1975 op zijn einde liep.

Als kind en tiener zoog ik de popmuziek van die tijd op, voordat mijn muzikale smaak meer werd afgestemd toen ik 15 was, geholpen door de sterke invloed van een progressief denkende schoolvriend, op wat toen breed “zwarte dansmuziek” werd genoemd. Dit omvatte de soul, funk en elektrostijlen die alom tegenwoordig waren in de jaren 1980', samen met vroege hiphop, en wij waren zo'n beetje de enige kinderen op school die in dat spul waren geïnteresseerd. Het was gewoon niet zo'n dorp.

Maar opvallen en niet blindelings doen wat iedereen deed trok me op een bepaalde manier aan. Daarbij, de muziek was verdomd goed. Dus besloot ik een paar jaar later wat ik echt wilde, iets van een carrière in de muziek, spelen, en zoveel mogelijk mensen eraan blootstellen. In het begin liep het allemaal niet zo. Sociale onbekwaamheid en een verlamdend gebrek aan zelfvertrouwen zorgden ervoor dat ik jarenlang niet vooruit kwam, en het gebrek aan middelen tot mijn beschikking, gezien waar ik woonde, hielp ook al niet.

Maar om een heel lang verhaal kort te maken, uiteindelijk slaagde ik erin mezelf opnieuw uit te vinden als radio en club dj, en later als muzikschrijver. De drijvende kracht achter dit alles was eigenlijk gewoon het verlangen dezelfde passie en enthousiasme bij anderen op te wekken voor wat ik zag als goeie deuntjes, en de wonderbaarlijke kracht die muziek heeft om emoties te vangen te delen; in drie, vier minuten een mentale staat uit te drukken die onmogelijk op een andere manier kan worden overgedragen, en te helpen bij het vormen van gekoesterde, nostalgische herinneringen zoals alleen een song kan die echt met je resonanceert.

Ik zal de lezer de anekdotes uit mijn carrière als dj besparen. Ik heb er al genoeg beschreven in mijn eerste boek, *Tales from the Flipside*, (nog steeds verkrijgbaar voor iedereen die geïnteresseerd is) uitgegeven in wat nu voelt als een ander leven, voor ik “wakker werd.”

Volstaat te zeggen dat ik jarenlang het spelletje meespeelde en me een deel voelde van de machine die vaak wordt betiteld als “de industrie.” Ik deed alles wat er van een dj werd verwacht; ik kreeg mezelf op lijsten voor promotionele mailings, hielp platenmaatschappijen door bepaalde nummers te draaien die waren aangewezen als promotionele “prioriteiten,” stuurde wekelijks mijn afspeellijsten in om te laten zien welke platen ik steunde, interviewde belangrijke artiesten voor de radio, etc. In de vroege jaren draaide ik zelden platen die ik zelf niet leuk vond. Ik was actief binnen de velden van hiphop, R&B en “urban” muziek, en het meeste dat uitkwam van de grote platenlabels tijdens de jaren 1990' was geloofwaardig materiaal van hoge kwaliteit waar ik nog steeds van hou. Helaas kan hetzelfde niet worden gezegd van het product dat boven kwam drijven in het volgende decennium, maar de aftakeling van die stijlen was een langzaam druppel effect dat heimelijk binnensloop als een overvaller in een donkere steeg. Terugkijkend had het product van de vroege jaren 2000', hoewel niet meer zo hoogstaand als eerder, nog steeds de kwaliteit van een meesterwerk, vergeleken met de verdwazende rommel die de mainstream zogenaamde “R&B” en “hiphop” tegen 2009 was geworden.

Niet dat ik daar toen veel over nadacht. Net als al mijn gelijken werd ik meegesleept in de scene naarmate de jaren verliepen, speelde mijn rol als professionele dj, gaf de publieke smaak weer door luisteraars te geven

wat ze wilden horen, en hielp bekendheid te geven aan nieuwe stijlen, geluiden en productietechnieken naarmate ze opkwamen.

Tegen 2008 kwamen echter de eerste signalen dat er iets niet in orde was in deze genres – en popmuziek in algemeenheid – zodanig overduidelijk dat zelfs mijn nog niet ontwaakte zelf het niet kon negeren. Ik presenteerde een “Top 40 Urban Tunes van 2008” op de radio en herinner me dat ik persoonlijk er maar twee leuk vond. Er was iets mis gegaan. De teksten in hiphop, ooit een prachtig creatief, energiek en inspirerend genre, waren allemaal dezelfde kant opgegaan, en gezeik over seks, champagne, gouden kettingen, een variatie aan dure kledingmerken en meiden met grote rekeningen in clubs waren de enige onderwerpen die nog aan bod kwamen. De productiestijlen waren veranderd. Verdwenen waren de op samples gebaseerde beats van de jaren 1990' die fijne stemmingen en emoties opwekten door het gebruik van oude soul en funkplaten. Tegen deze tijd had alles een irritante elektronische stijl en leek te zijn gemastered naar een oorverdovend frequentiebereik dat zorgde voor een gevoel van onbalans en onrust. Ook vond er een vloedgolf plaats van Auto Tune, een “productiestijl” voor zang recht uit de krochten van de hel, die ik later nog de aandacht zal geven die het verdient.

Hoe dan ook, de overvloed aan rappers die we nu voorgeschoteld krijgen als de crème de la crème van de hedendaagse hiphop – Lil' Wayne, Drake, Nicki Minaj, Rick Ross, T-Pain, Akon, Flo Rida, Pitbull, en een uitermate afgegleeden Jay-Z en Kanye West – hadden gewoon niet meer dezelfde aantrekkingskracht als artiesten als A Tribe Called Quest, Gang Starr, Brand Nubian, Pete Rock & CL Smooth, KRS One, De La Soul, Main Source, Naughty By Nature, Wu Tang Clan, Public Enemy, Notorious B.I.G., MC Lyte, Foxy Brown en Little Kim 10 jaar eerder hadden. Alles voelde als gecontroleerd door de bedrijven in een mate die nog nooit was gezien, en alles dat uitkwam leek te zijn geproduceerd volgens een standaard blauwdruk of iets, waar individuele creativiteit werd verstikt. Bovenal was muziek gewoon niet meer leuk en sprak me totaal niet meer op een betekenisvolle manier aan.

Er was bij mij al sprake van een bepaalde ontevredenheid voor ik op onthullingen stuitte die al met al nog veel verontrustender waren.

Een verandering in denkkader

Tegen 2008 begon ik me al een beetje te realiseren dat de wereld in niets lijkt op wat ons door overheden en de mainstream media ons hele leven wordt voorgespiegeld. En dan druk ik me nog maar heel zachtjes uit! Hoewel ik op dit moment nog niet “wakker” was en blindelings, zonder voldoende bewustzijn rond stommelde in de wereld, besteedde ik nog steeds heel wat tijd in mijn leven met nadenken over de grote vragen van het leven; wie of wat zijn wij? Wat doen we hier? En wat is “hier” eigenlijk? Wat gebeurt er als we dood gaan? Je weet wel, het soort lichte kroegpraat. Ik maakte een fase door als agnosticus, gevolgd door dat ik dacht dat ik een opnieuw geboren Christen was, toen een lange periode als fervent atheïst, grotendeels omdat mijn vorige status niet in de buurt kwam van het beantwoorden van mijn grote vragen, maar in plaats daarvan een heel stel nieuwe vragen had opgeworpen. Ik was altijd al geneigd tot vrijdenken met een open geest, iets dat enthousiast werd aangewakkerd door mijn vader, die een wonderbaarlijk lezer was en leunstoelfilosof in de late avond zolang als ik me kan herinneren.

In 1995 las ik *Fingerprints Of The Gods* (Vingerafdrukken van de Goden) van Graham Hancock dat stelde dat menselijke beschavingen veel, veel ouder waren dan conventionele geschiedenisboeken ons doen geloven, met enig bewijs dat de mensheid is geplant door entiteiten niet van deze wereld, en dit veroorzaakte een werkelijke verschuiving in mijn denken. Hier hoorde ik voor het eerst over de Mayakalender en het einde van de yugacyclus die deze voorspelde voor december 2012, 17 jaar in de toekomst op het moment dat ik erover las. Op dat moment leek dat een met doem geladen voorspelling, en terwijl ik dit boek las tussen de wolkenkrabbers van Manhattan en me een voorstelling maakte van de vernietiging die “het einde der tijden” met zich mee zou brengen, kan ik me herinneren dat ik noodplannen maakte om op de top van een hele hoge berg te zitten tegen de tijd dat december 2012 eraan kwam. (Niet gedaan.)

Tegen 2008 waren de boeken van David Icke op mijn radar verschenen, en er waren twee zinnen van hem die me diep raakten en opsomden wat ik rond die tijd had begrepen en die, opnieuw, waarschijnlijk zware understatementen waren. De ene is: “De kloof tussen wat er werkelijk gebeurt in deze wereld en wat ons wordt verteld is absoluut immens.” De andere is: “Deze wereld wordt bestuurd door *ongelofelijk* zieke

mensen.” En met elk voorbijgaand jaar klonken deze zinnen steeds meer waar.

Iets wat voor mij makkelijk was om te aanvaarden was de stelling dat wereldgebeurtenissen niet worden gecontroleerd door degenen zoals ons wordt verteld. Het zijn niet overheden die een land besturen. De waarheid is dat er een “elitaire” klasse van individuen bestaat, in verhouding tot de bevolking een uitermate kleine groep, die over een enorme tijdspanne hun positie hebben verstevigd als de manipulators van zo goed als elk facet van het dagelijks leven van mensen. Lidmaatschap van deze groep is grotendeels gebaseerd op genealogie, en families binnen deze klik paren obsessief met elkaar om hun bloedlijn “zuiver” te houden, zo groot is het belang dat zij stellen in hun DNA. (Dit werpt natuurlijk de vraag op van hun werkelijke oorsprong, en of zij wel of niet afstammen van een bron die volledig menselijk is.)

Deze groep bezit een diep begrip van de werkelijke aard van realiteit – dat alles wat bestaat een uitdrukking is van hetzelfde universele veld van geluid en licht, dat trilt op een oneindig aantal frequenties, en dat, wanneer je dit begrijpt en leert hoe dit te manipuleren, het kan worden gevormd en gekneed om het soort fysieke manifestatie teweeg te brengen die je wenst. Als je dan toevallig deel uitmaakt van een groep met kwade bedoelingen en erop gebrand een tactisch voordeel te behalen over de rest van de mensheid door hen fysiek, mentaal en spiritueel te beheersen en tot slaven te maken, dan zijn de implicaties enorm en de macht die je je kunt verwerven monumentaal.

Het begrijpen van deze dynamiek – of zelfs maar na te denken over de mogelijkheid – zorgt voor zo veel begrip van zo veel waanzin, ongerechtigheid en menselijk lijden dat we in de wereld zien, nu en door de geschiedenis heen. Oorlogen, gefabriceerde hongersnoden en ziekten, zakelijke en financiële slavernij, alles komt in een ander licht te staan wanneer bezien vanuit dit perspectief.

Er is overweldigend bewijs dat groepen families, vaak opererend binnen verschillende geheime genootschappen die hun duistere, occulte praktijken reflecteren, alle lagen van de bevolking zijn binnengedrongen, in alle delen van de wereld. Het is deze groep die verantwoordelijk was voor het instellen van de adel (en de vraag waar het “goddelijk recht om te regeren” vandaan komt is weer een heel ander onderwerp op zich waar een groot aantal onderzoekers en schrijvers op ingaat). Sinds lange tijd hebben zij de overheden van de wereld geïnstalleerd om hun wil aan de respectievelijke volkeren op te leggen. Door gebruik te maken van verschillende verholde methoden hebben ze gewerkt aan programma's voor geestbeheersing en maatschappelijke sturing, om letterlijk mensen te “hypnotiseren” hun versie van wat normaal is te accepteren. Zij hebben de wereld van bedrijven en het zakenleven gecreëerd, gewerkt aan het vestigen van materialisme en het idee dat, hoe meer je bezit, des te gelukkiger zul je zijn in het leven, als ultieme droom om na te jagen.

Zij hebben het denkbeeldige concept van “geld” gecreëerd door het instellen van fiat valuta, en wereldwijde financiële systemen vorm gegeven om de mensen gevangen te houden in slavernij en te beperken in het soort leven dat ze kunnen leven al naargelang de hoeveelheid geld waar ze over kunnen beschikken. En inziend dat de mens over het algemeen een aangeboren en inherente neiging heeft naar het ontdekken van zijn ware spirituele aard, hebben ze de wereldwijde religieuze systemen opgezet en gemanipuleerd om mensen verder in slavernij te houden door middel van het dogma van deze of gene religie welke velen aanhangen, puur afhankelijk van in welke regio in de wereld iemand wordt geboren.

Ze hebben zelfs gedacht aan degenen die elke spirituele kijk op de wereld verwerpen door het creëren van het even rigide en beperkende dogma van wetenschap – het idee dat er geen mysteriën bestaan met betrekking tot het leven, dat er geen grote intelligentie bestaat voorbij de menselijke geest, en dat alles dat niet kan worden verklaard aan de hand van door de overheid betaalde, collegiaal getoetste wetenschappelijke “feiten” – meestal afkomstig van lieden met een keur van letters achter hun naam geplakt – direct verworpen kunnen worden als onwetenschappelijke larioek. Dan is er nog het onbuigzame atheïsme en de ontkenning van alles van esoterische, niet fysieke aard, zoals wordt verkocht door figuren als Oxford University hoogleraar Richard Dawkins, (wiens werk ik jarenlang heb gevolgd, misleid als ik toen was) om er zeker van te zijn dat alles is afgedekt.

Ik begrijp goed hoe belachelijk dit moet klinken voor zovelen die dit voor het eerst horen, want het druist in tegen alles wat een leven lang in ons wordt gestampt als zijnde “normaal.” En ik begrijp dat het moeilijker te aanvaarden wordt naarmate de leeftijd van de ontvanger hoger wordt, want de waarde ervan erkennen

betekent toegeven dat je je hele leven voor de gek bent gehouden, en dat je nu weer helemaal vooraan moet beginnen met een spreekwoordelijk leeg vel papier en je hele wereldbeeld moet herbouwen vanaf nul. Maar ik wil deze vraag stellen aan iedere onbuigzame scepticus: Als je naar de wereld van vandaag kijkt, welke versie van gebeurtenissen is dan het meest zinnig? Dat dingen nu eenmaal zo zijn door pure willekeur en dat alles *gewoon toevallig* zo is gekomen omdat mensen niet met elkaar overweg kunnen? Of omdat het op kille wijze wordt gemanipuleerd zo te zijn door een extreem machtige groep individuen die erop gebrand is macht en controle voor zichzelf te verwerven ten koste van alle anderen?

De Britse hypnotherapeut en schrijver over het onderwerp geestbeheersing Neil Sanders gaf tijdens een interview in 2013 dit commentaar:

“Het is niet echt zo achterdochtig als het klinkt om aan te nemen dat, feitelijk, er sprake is van een status quo, en zij vinden het goed zo, ze houden ervan om de touwtjes in handen te hebben. Dus is het niet onredelijk aan te nemen dat machtige mensen hun posities hebben verstevigd, en die positie willen behouden, en één van de manieren waarop ze dit doen is het bepalen van de rollen en het stellen van de 'norm' in de samenleving.”

De Canadese onderzoeker en schrijver Henry Makow merkt op:

“Mensen die een buitenproportioneel deel van de welvaart in de wereld bezitten zullen maatregelen nemen om hun positie te versterken.”

Dat ligt voor de hand, als je er zo over nadenkt. Het werd zelfs nog simpeler gesteld door de geweldige Amerikaanse komediant wijlen George Carlin:

“Het is een grote club... en jij hoort er niet bij.”

Ik was er klaar voor deze gang van zaken te accepteren als realiteit omdat het antwoord gaf op zo veel openstaande vragen. Maar velen worstelen maanden of jaren om het te aanvaarden als gevolg van een toestand die bekend is komen te staan als cognitieve dissonantie. Dit wordt beschreven als “de mentale spanning of ongemak welke wordt ervaren door een persoon die er tegelijkertijd twee of meer tegengestelde overtuigingen, ideeën of opvattingen op na houdt, of wordt geconfronteerd met informatie die conflicteert met bestaande overtuigingen, ideeën en opvattingen, of waarden.”

Cognitieve dissonantie komt om de hoek kijken als een bepaalde theorie wordt naar voren wordt gebracht die haaks staat op de officiële lezing betreffende een bepaald onderwerp. Zeg maar tegen sommigen dat 11 September in het geheim werd uitgevoerd door elementen binnen de Amerikaanse regering en velen (hoewel hun aantal met de dag afneemt) zullen je toch meteen afdoen als “conspiracy theorist” (“complotdenker,” een term die specifiek door de CIA werd bedacht in de jaren 1960' om mensen in diskrediet te brengen die deugdelijke vragen stelden over de moord op JFK) en zich wanhopig vast blijven houden aan de officiële versie; Bin Laden heeft het gedaan. Want het aanvaarden van een alternatief zou zorgen voor een hele reeks van scheppen zand in de machine. Als op één of andere manier de Amerikaanse regering erbij betrokken was dan zou dat betekenen dat ze al die jaren tegen ons gelogen hebben. Dat zou betekenen dat de “Oorlog tegen het terrorisme” en de invasies van Afghanistan en Irak die daarvan het gevolg waren willens en wetens waren gebaseerd op een leugen, en dat miljoenen onnodig zijn omgekomen als gevolg van die leugen. En als de Amerikaanse regering er geen probleem mee heeft dat miljoenen onschuldige mensen worden gedood op basis van de leugen die ze zelf bewust hebben verzonnen, wat zegt dat dan over de ware aard van de mensen waar we tegen opkijken, die beweren ons te vertegenwoordigen en dat ze het beste met ons voor hebben? En als ze hebben gelogen over iets zo monumentaal als 11 September, waar liegen ze dan nog meer over? (Trouwens, het antwoord zou zijn “zo'n beetje over alles!”)

En dat is nog maar het soort cognitieve dissonantie als gevolg van één gebeurtenis. Het bewijs dat steun biedt aan het feit dat 11 September voor een zeer groot deel het werk was van binnenuit, een “inside job,” en niet het werk van 19 Arabische kapers, gewapend met afbreekmesjes, gedirigeerd door een man die in een afgelegen grot woonde en aan een dialyseapparaat hing, zoals overheden en mediabronnen over de hele wereld ons willen doen geloven, is overweldigend. Het feit dat tenminste 5 van de “kapers” nog in leven zijn is er slechts één. Het idee dat het belastende paspoort van één van de “kapers” *heel toevallig* de slachting in

New York City intact overleefde, terwijl alle staal en beton er omheen werd verpulverd tot stof is er nog één. World Trade Center Gebouw 7, dat nog overeind staat achter verslaggeefster voor de BBC Jane Standley terwijl ze verkondigt dat het gebouw is ingestort, en dat een volle 26 minuten voordat dit daadwerkelijk plaatsvond, is er nog één. (Je ziet Jane Standley niet veel meer op TV tegenwoordig. Een grappig iets.) Maar je kunt kiezen uit honderden andere onregelmatigheden en discrepanties als je wilt, er is keuze genoeg, het aantal boeken en video's loopt nu in de honderduizenden.

En dit alles slecht voortkomend uit één gebeurtenis. 11 September is nu niet bepaald een uniek gebeuren binnen het grotere beeld van wat er werkelijk plaatsvindt in onze wereld, en dezelfde onregelmatigheden met betrekking tot de “officiële lezing” kunnen worden toegepast op eigenlijk elke andere belangrijke gebeurtenis in de afgelopen decennia en daarvoor. Ook al is “complottheorie” een handige, alles beslaande term om elke waarheidszoeker die een alternatieve kijk biedt op de officiële versie af te schrijven, van de meerderheid van de populaire samenzwerings-“theorieën” kan nu worden aangetoond, met ondersteunend bewijs, dat ze samenzwerings*feiten* zijn. En in de omgekeerde, verwrongen realiteit waarin we verkeren blijkt de werkelijke “complottheorie” de officiële lezing van de overheid te zijn, zoals gebruikelijk overladen met overduidelijke onnauwkeurigheden en discrepanties die nergens op slaan wanneer ze onder de loep worden gelegd door een werkelijk onderzoekende en onbevooroordeelde geest.

En omdat dit eenmaal zo is zijn er over het algemeen twee houdingen die ik kan aannemen tegenover die sceptici die er automatisch de spot mee drijven en elke suggestie afwijzen dat de wereld misschien wel iets anders in elkaar zit dan ons wordt verteld, op basis dat het gewoon niet waar kan zijn omdat het “niet goed klinkt.”

De ene houding is dat ik mensen vraag hun voorstellingsvermogen te gebruiken en zichzelf te plaatsen in de schoenen van iemand uit de “elite.” Hiervoor moeten ze even alles vergeten van hoe ze zelf zouden reageren in een bepaalde situatie, en in plaats daarvan de houding aannemen van een psychopaat – iemand wiens mentale staat het onmogelijk maakt om mee te voelen met de gevoelens van anderen, wat hem vrijwaart van enige gewetensbezwaren van hoe zijn handelen lijden veroorzaakt voor anderen. Hun prioriteit is het handhaven van hun positie als heerser over de rest van de bevolking, en dat dient ten koste te gaan van alles. Stel je ook nog voor dat je een satanist bent, ondergedompeld in duistere energieën, waardoor elke kwaadaardige daad gerechtvaardigd is. Vanuit deze grondbeginselen, bedenk welke tactieken je toe zou passen.

Zou je proberen overal ter wereld gehoorzame regeringsleiders te installeren die doen wat jij wilt en jouw agenda uitvoeren? Zou je hen opleggen om voor hun handelen onschuldige en goedaardig klinkende verhullende verklaringen te geven om de ware aard ervan te maskeren? (Het publiek vertellen dat je een overzeese natie binnenvalt “om de mensen te beschermen” terwijl je de bevolking afslacht en het land en de rijkdommen inpikt is maar één van de vele toepasselijke voorbeelden.)

Zou je de controle verwerven over alle nieuwsbronnen – kranten, televisie en radionieuws, vooraanstaande websites – en de inhoud kneden en vormgeven om de massa's de versie voor te schotelen die jij wilt, terwijl je alle onderwerpen waarvan je niet wilt dat mensen het weten compleet negeert of marginaliseert?

Zou je het publiek verleiden tot het eten van voedsel en het aannemen van een leefstijl welke kanker en andere ziekten veroorzaken om vervolgens opzettelijk natuurlijke geneesmethoden te onderdrukken en te criminaliseren, en in plaats daarvan farmaceutische middelen aan te bieden, chemotherapie en radiotherapie, wetend dat deze behandelingen feitelijk de oorzaak zijn van de vroegtijdige dood van de patiënt en de oorzaken zijn van precies die ziekten die ze zeggen te bestrijden, en tegelijkertijd er een industrie omheen bouwen die jaarlijks vele miljarden oplevert voor de eigenaren?

Zou je proberen een wereldwijd financieel systeem in te stellen dat de bevolking in eindeloze economische slavernij houdt bij de bankiers die het runnen, en dat ervoor zorgt dat mensen de meerderheid van hun leven moeten werken, alleen maar om te overleven?

Zou je religieuze systemen in het leven roepen die grote groepen mensen onder controle houden door het instellen van het geloof dat ze eeuwig in verdoemenis zullen lijden, afgescheiden van hun “god,” als ze ook maar wagen de regels en voorschriften uit één of ander boek ongehoorzaam te zijn?

Zou je een denkkader willen instellen waar wat als “normaal” of “mogelijk” wordt gezien datgene is wat past in jouw agenda van heerschappij, en mensen afsnijden van het hervinden van hun ware spirituele aard en potentieel, waarbinnen iedereen die afwijkt van deze “normen” en anderen probeert te vertellen dat er een andere manier is om naar dingen te kijken direct wordt gedemoniseerd en gebrandmerkt als “gestoord?”

Ik kan voor mezelf zeggen dat ik zeker alle bovenstaande dingen zou doen. Is het echt te ver gezocht dat dit misschien precies is wat er gebeurd is?

Bedenk ook welk soort publieke reactie de duistere heersers het beste uit zou komen in een dergelijk scenario. Zou het niet een wijdverbreide spottende veroordeling zijn van elke geboden informatie betreffende hun ware aard, alleen maar omdat het “onmogelijk waar kan zijn?” Het op deze basis verwerpen van informatie zonder zelf ook maar enig onafhankelijk onderzoek te doen is *precies* het type reactie waar ze op willen rekenen. Dit soort houding is de oorsprong van de frase die bekend werd door Albert Einstein: “Veroordeling zonder onderzoek is het toppunt van onwetendheid.”

De andere houding is om mensen te vragen of ze het zich kunnen veroorloven de gok te nemen dat bovenstaand scenario misschien waar is, gezien de implicaties voor de vrijheid van de mens die het met zich meebrengt. Inderdaad, het idee dat er een globale samenzwering bestaat die generaties overspant en de mensheid heeft weerhouden van het bewandelen van wat haar natuurlijke pad zou zijn geweest zonder de aanwezigheid van deze manipulaties is *misschien* een grote hoop onzin. Aan de andere kant, misschien ook niet. En met zo veel onderzoekers die hun twijfels hebben geuit na onderzoek van dit onderwerp, en overal bewijs dat suggereert dat alles misschien niet is wat het lijkt te zijn... kun jij je die gok veroorloven? Door stug te blijven weigeren te kijken naar het bewijs, ondanks dat het vrij verkrijgbaar is via internet, sta je dan toe dat dit systeem van menselijke onderwerping ongehinderd door kan gaan met jouw stilzwijgende samenwerking? Ik zou zeggen dat dit een vraag is die iedereen zichzelf en zijn gezin verschuldigd is te stellen.

Er zijn twee klassieke inschattingfouten die zo vaak worden gemaakt:

1. Zoiets zouden ze nooit doen
(Nee, *jij en ik* zouden zoiets nooit doen. *Zij* doen niets anders!)
2. Als het zo was dan zouden de media het ons vertellen.
(Nou, dat is precies wat de alternatieve media al lang proberen te doen, maar zij zijn degenen die altijd snel worden afgedaan als “mafketels.” Daar gaat je aanname dat we het wel zouden weten als er een samenzwering tegen de mensheid gaande was. Wat de mainstream media betreft, zij zijn niet meer dan de zoveelste uiting van het probleem waar we het over hebben. Hoe kan het ook anders wanneer ze uiteindelijk in bezit zijn van en worden gecontroleerd door dezelfde organisaties?)

Waar het op neerkomt is dat de meesten van ons opzettelijk zijn voorgelogen en bedrogen wat betreft de grote waarheden in de wereld vanaf het moment dat we werden geboren. We zijn voor gek gezet, en in het geval van degenen die blindelings blijven accepteren wat hen wordt verteld, zonder ook maar enige kritische blik, willens en wetens medeschuldig aan hun eigen bedrog. In alledaagse bewoordingen, we zijn allemaal voor sukkel versleten, en wie stelt dat nu op prijs? Ikke niet. Zo bizar is het dat je mensen kunt vragen: “Als er sprake zou zijn van een duistere en verreikende agenda om jou en je gezin te ontwrichten en tot slaaf te maken, zou je dat willen weten?” Waarop de meeste mensen zouden antwoorden: “Ja, natuurlijk zou ik dat willen weten.” Na dat te hebben vastgesteld kun je verder gaan door erop te wijzen dat dit precies *is* wat er op dit moment gaande is, en de meesten zullen je uitlachen, je bespotten en de suggestie wegwuiven. Misschien wilden ze het eigenlijk toch niet weten, denk je niet?

Wakker worden. Word eens wakker!

En zo zorgde wat ik begon te begrijpen ervoor dat ik met tegenzin moest accepteren dit ik mijn complete beeld van de wereld moest herzien, van wie werkelijk aan de touwtjes trok, wat leidde tot nog grotere vragen zoals hoe ze dat voor elkaar hadden gekregen... en wat is eigenlijk de ware aard van van het bestaan waarin we ons bevinden? De antwoorden op deze vragen vallen buiten de reikwijdte van dit boek (ook al zal ik deze

kennis af en toe wel aanhalen om een bepaald punt in een volledig perspectief te plaatsen). Voor mij bereikte dit proces van serieuze vragen stellen, dat was begonnen in 2007/08, een piek in 2010, ook weer tijdens een reis naar New York City.

Te midden van mijn gebruikelijke hectische levensstijl kon ik die maand vier dagen vrij nemen voor een bezoek aan de Niagara Watervallen, met een korte stop in Manhattan. De uren die ik reizend doorbracht gaven me noodgedwongen de tijd voor een goed boek, en op de leeslijst stond het nieuwe boek van David Icke, *Human Race, Get Off Your Knees: The Lion Sleeps No More* (Mensheid, sta op: De leeuw is ontwaakt). Net als eerder met het boek van Hancock veranderde dit mijn leven, en hoewel ik al bekend was met veel van de informatie kwam er een moment dat het voelde alsof er een lamp aanging in mijn hoofd en plotseling een licht scheen op grote waarheden die zich tot dat moment nog in het duister bevonden, net uit het zicht. Later ging ik me realiseren dat ik had ondergaan wat velen noemen een “bewust ontwaken.” Het was het verheffen van mijn persoonlijke trillingsgetal uit de diepten van het basisbewustzijn naar een hogere staat van bewustzijn. Wanneer je dit eenmaal hebt bereikt dan begin je toegang te krijgen tot het deel van je dat reikt voorbij het fysieke lichaam, tot domeinen van puur bewustzijn, waarvan we allemaal individuele uitingen zijn.

Nogmaals, dit zijn allemaal termen die, zo kan ik me goed voorstellen, uitermate uitheems en “zweverig” klinken voor degenen voor wie dit onderwerp nieuw is. Maar er zijn vele geleerden op dit gebied die het veel beter uit kunnen leggen dan ik, en een oneindig aantal bronnen voor degenen die erin willen duiken.

Het werd me duidelijk dat mijn ervaring verre van uniek was, en dat er iets is met dit moment in de menselijke tijdlijn waarin degenen die nu leven hun ervaringen hebben, iets dat ervoor zorgt dat grote aantallen mensen “wakker worden,” zich herinneren wie ze zijn en waar ze vandaan komen, en zich een nieuw perspectief verwerven op waarheden die gedurende duizenden jaren opzettelijk zijn verhuld en verborgen gehouden voor de meerderheid van de mensheid.

Een [post](#) die ik vond op het forum van de website *Above Top Secret* stelt het heel duidelijk:

“Mensen, wat jullie ook geloven, ik hoop dat jullie begrijpen dat de lieden die het meeste goud bezitten de regels bepalen. Als je het precies wilt uitzoeken dan zul je de noodzakelijke informatie niet vinden bij de mainstream media. En om deze ongelofelijk diepgaande waarheden te kunnen bevatten moet je eerst gedeprogrammeerd worden.

...Na misschien honderd uur lezen en geluisterd te hebben naar deze serieuze waarheidszoekers en leren wat er werkelijk gebeurt ben je misschien voldoende gedeprogrammeerd om de werkelijke waarheid te begrijpen en te accepteren betreffende de kwaadaardige heersende elite die onze planeet bestuurt.

Hopelijk, als genoeg mensen de waarheid kennen, zal de kracht van deze waarheid de moraliteit, gerechtigheid en vrijheid teweegbrengen welke de mens nodig heeft.”

Een verplichting aan de waarheid

Ik had een tijd nodig om mentaal dit proces van “ontwaken” te verwerken. Maar ondanks de vele twijfels in het begin waren de bevestigingen dat ik op het juiste spoor zat overal om me heen, en mijn ervaringen werden bekrachtigd door zo veel mensen waar ik synchronistisch mee verbonden raakte. Nadat ik een tijdje stilletjes dit nieuwe pad had bewandeld werd ik overkomen door een instinctief gevoel van verantwoordelijkheid om te beginnen met naar anderen communiceren wat ik begon te ontdekken. Zoals zovelen die een vergelijkbare ervaring hebben ondergaan veronderstellen, iedereen die tot een begrip komt van grote waarheden neemt daarmee de verplichting op zich die informatie te verspreiden. Het is een plicht afkomstig van de scheppende kracht achter het universum (die heel anders is dan het assortiment aan 'goden' van de door de mens geschapen religies), waarvan we allen individuele uitdrukkingen zijn.

En dit is voor velen het struikelblok. Vaak is erop gewezen dat één van de ergste mentale gevangenissen waarin mensen zich gevangen zien de angst is wat anderen wel van hen zouden denken. Sommigen hebben echter minder te verliezen dan anderen met recht voor zijn raap te zeggen wat gezegd moet worden, ongeacht

de waarschijnlijke reactie van familie, vrienden, werkgevers of anderen.

En toen leidde mijn proces van ontwaken tot een begrip van hoe bepaalde facetten van de muziekindustrie waarvan ik deel uitmaakte belangrijke stukjes waren van de overkoepelende puzzel van het werkelijke controlesysteem. Terugkomend op de eerdere hypothese van een kwaadwillende wereldwijde elite die wil heersen over elk aspect van het menselijk leven en mentaliteit, na de tijd en moeite te hebben genomen om religies, overheden, het financiële systeem, alle grote internationale bedrijven, de wetenschappelijke wereld, het militaire apparaat en de onderwijzende en academische instellingen vorm te geven... waarom zouden ze dan één van de grootste gelegenheden laten schieten voor massale geestbeheersing en sociale manipulatie welke wordt geboden door de volledige controle over de entertainmentindustrie – films, televisie en – het gebied dat mijn bijzondere interesse heeft – de door bedrijven gecontroleerde mainstream muziekindustrie?

Natuurlijk is hen dat niet ontschoten. En, gezien het doorgeven van de waarheid een morele verplichting wordt voor eenieder die tot een begrip ervan komt, is dit waar ons verhaal begint.

Bronnen

Mark Devlins eerste boek *Tales from the Flipside* bij [Authorhouse](#)

HOOFDSTUK 2

NIETS NIEUWS ONDER DE ZON

De vroege dagen van de muziekindustrialiemachine

“Want, ziet u, de wereld wordt bestuurd door heel andere personages dan zich wordt voorgesteld door hen die zich niet achter de schermen bevinden”

Benjamin Disraeli, Brits premier, 1874-1880

De duistere manipulaties van de muziekindustrie zijn zo oud als de industrie zelf, en vroege voorbeelden van de dubieuze kenmerken die binnen de huidige scene zo duidelijk zijn vind je ook terug tijdens de vormende jaren. Geestbeheersing (Mind-control), militaire “inlichtingen,” pedofilie en fascinatie voor het occulte zijn, zo lijkt het, niets nieuws.

De koning van de rock and roll

Dus lijkt de eerste wereldwijde superster van de populaire muziek een goed beginpunt. Elvis Presley dient als schoolvoorbeeld van een artiest die door de industrie is gemaakt, en wiens volledige persona zorgvuldig vorm werd gegeven. Na de dood van Presley zei President Jimmy Carter dat hij “het gezicht van de Amerikaanse populaire cultuur voorgoed had veranderd.” Dit was blijkbaar de bedoeling.

Elvis' uiteindelijke echtgenote was pas 14 toen ze elkaar leerden kennen. Volgens Wikipedia:

“Elvis en Priscilla ontmoetten elkaar op 13 september 1959, tijdens een feest in het verblijf van Elvis in Bad Nauheim, Duitsland, toen hij daar zijn dienstplicht vervulde. Ondanks dat ze pas 14 was maakte ze een grote indruk op Elvis met haar veel ouder voorkomen.”

Wat op zich natuurlijk geen bewijs is voor onwettige seksuele activiteit. De biograaf van Elvis, Albert Goldman, nam echter geen blad voor de mond en beschreef hem als een “pedofiel” en “een viespeuk.”

In haar eigen boek, *Elvis and Me*, houdt Priscilla vol dat, ook al zoenden en friemelden ze heftig, ze altijd stopten voor het tot gemeenschap leidde, en beweerde dat ze wachtten tot hun huwelijksnacht in 1967. Wat een beheersing.

Ook stellen de omstandigheden rond de dood van Presley niet teleur en kunnen zich makkelijk meten met de latere verhalen over het einde van Jim Morrison, Jimi Hendrix of Michael Jackson. Volgens de overlevering stierf een zwaar opgezwollen en zieke Elvis in de badkamer van Graceland (op de WC, volgens de meeste verslagen) op 16 augustus 1977 (heel toevallig de 19de verjaardag van Madonna). Bepaald werd dat een hartaanval als gevolg van zwaar medicijngebruik en een slecht dieet de doodsoorzaak was. Als vroeg voorbeeld van een samenzwering binnen de muziek, sinds 1977 zijn er verschillende meldingen geweest dat Elvis zou zijn gezien, te midden van geruchten dat hij zijn eigen dood zou hebben geënceneerd om te ontsnappen aan de publieke aandacht en de rest van zijn leven rustig uit te leven.

Erkend moet worden dat veel hiervan is toe te schrijven aan ontkenning en cognitieve dissonantie; fans vormen een zeer persoonlijke band met hun helden, en erkennen dat ze er niet meer zijn kan gewoon te veel zijn.

Dat verandert hoe dan ook niets aan het feit dat er een aantal vreemde factoren zijn die moeten worden ontkracht voor we met vertrouwen de officiële lezing van gebeurtenissen kunnen aanvaarden. De ondergang van Elvis werd verbeeld in de roman *Orion* van Gail Brewer-Giorgio, over een superster uit het zuiden die zijn eigen dood in scène zet, met de nieuwsverslagen uit kranten over de dood van Presley als inspiratiebron. Giorgio verklaarde dat ze, kort na het verschijnen van haar boek, telefoontjes begon te krijgen dat haar boek niet beschikbaar was bij detailhandels. In één geval waren er twee mannen in kostuum die alle kopieën uit een winkel in Pennsylvania opkochten. Giorgio zei dat haar distributeur haar had verteld dat hij van de uitgever het boek terug moest trekken, ondanks dat haar een aardig voorschot was betaald. (Een vergelijkbaar probleem deed zich jaren later voor, toen Alan Power, de schrijver van *The Diana Conspiracy*, beweert dat MI6 achter de moord op prinses Diana zat, onder de instructies van prins Philip. Zou hij iemand op zijn tenen hebben getrapt?)

Vreemd genoeg gebeurde tegelijkertijd hetzelfde met Monty Nicholson, schrijver van het boek *The Presley Arrangement*, waarin hij ingaat op een aantal onregelmatigheden aangaande de ogenschijnlijke dood van Elvis, zoals een naar verluidt gemanipuleerde autopsie en het verdwijnen van foto's, medische aantekeningen en toxicologierapporten. Dit samen met verklaringen van getuigen die zeiden dat het lichaam in de kist niet leek op dat van Elvis. Sommigen bevestigden dat het leek alsof er een haarstuk was geplakt, de neus had niet de juiste vorm en er parelde zweet op het gezicht.

Maria Columbus, co-president van de oudste Elvis Presley fanclub, sprak kort na de aankondiging van de dood van Elvis met diens vader.

“Hij vroeg ons niet te komen. Hij wilde dat we de week daarop naar Memphis zouden komen. Hij zei dat het te hectisch was, te veel mensen, de pers was er, en dat het rustiger en gunstiger voor ons zou zijn om een week later met hem te praten. Dus gingen we akkoord.

We arriveerden een week later en alles voelde nep, niet echt. Toen we naar het mausoleum gingen hing daar een sfeer als ware het een kermis. Er werd popcorn en frisdrank verkocht, mensen poseerden voor het mausoleum met mensen van de beveiliging voor een foto. Het voelde als gespeeld, niet alsof de geest van Elvis aanwezig was. Het voelde als kilte. Als een farce.”

Dan waren er nog verhalen over verdwenen cheques, sieraden en een privévliegtuig, en dat maar twee van de drie levensverzekeringen werden uitbetaald. Meer intrige komt voort uit beweringen dat het handschrift op de overlijdensakte overeenstemt met dat van Elvis zelf, zoals bevestigd door experts op het gebied van handschrift.

Dit alles gebeurde te midden van onthullingen dat Elvis lange tijd had gediend als undercoveragent voor de

Amerikaanse inlichtingendienst, politiebureaus in verschillende steden, en het bureau voor drugsbestrijding (DEA). Zijn enthousiasme voor zijn activiteiten binnen wetshandhaving, en deze te handhaven naast zijn publieke persona, wordt genoemd als één reden voor zijn geësceneerde dood, zodat hij stilletjes kon verdwijnen in het Programma Getuigenbescherming. Er bestaan ook andere, meer ambitieuze theorieën, zoals op de website www.elvistruth.wordpress.com/ waar wordt beweerd dat het stoffelijk overschot van de net overleden Elvis naar Area 51 in Nevada werd gebracht, waar wetenschappers van de overheid cryogenetica, homeopathie en bloedtransfusie toepasten om zijn levenskracht terug te halen, waarna plastische chirurgie werd toegepast om zijn verschijning te veranderen!

Wat dan ook de waarheid is rond de dood van Elvis – en wie kan nu werkelijk beweren wat de waarheid is? – het laat zien dat verdenkingen en scepsis met betrekking tot officiële lezingen tientallen jaren geleden net zo veel voorkomend waren als nu. Zo ver terug als de jaren 1960' bestond er al verregaande twijfel over wat ons werd verteld over de dood van John F Kennedy en Marilyn Monroe, en ook over de maanlandingen.

Buddy Holly, The Big Bopper, Richie Valens, Eddie Cochran en de rest

Zoals over de politieke Kennedy-dynastie wordt gezegd dat er een vloek op rust, zo werd ook het verhaal van de rocker uit de jaren 1950' Buddy Holly omgeven door met onheil geladen rampspoed. Het lijkt verder te gaan dan de ongelukkige nacht van 3 februari 1959, toen hij en zijn collega muzikanten The Big Bopper en Richie Valens omkwamen bij een vliegtuigongeluk, op synchronistische wijze verbonden met het lot van vele andere personen die met de rockers werden geassocieerd. Dit complexe verhaal wordt het best verteld in [dit zorgvuldig geschreven artikel van de website Angelfire.](#)

Alle mogelijke ondeugden

De vroege Britse muziekindustrie van de jaren 1950'-1960' is doordrenkt met verhalen over pedofilie, seksueel afwijkend gedrag, drugsmisbruik, afpersing en georganiseerde misdaad op een schaal die goed zou passen bij het huidige politieke establishment. Ook in veel van deze verhalen steekt synchroniciteit zijn kop op, met een verbluffend aantal verbindingen en ogenschijnlijke “toevalligheden” tussen de sleutelfiguren.

Erkenning is hier op zijn plaats voor een niet gepubliceerd artikel door een voormalig inlichtingenagent, bekend als T Stokes (en later verder uitgebreid door de Britse schrijver Chris Spivey). Het artikel onthulde een fascinerend en duister web, waar onder andere platenproducers Robert Stigwood en Kit Lambert, parlementslid voor Labour Tom Driberg en lid van de conservatieve partij Lord Boothby met elkaar verbonden worden. (Zet je schrap, er komen nog heel wat “Lords” en “Sirs” voorbij in dit verhaal!) De beruchte tweelingen Kray maken onderdeel uit van deze saga die zich afspeelt in de criminele onderwereld van Londen en gaat over chantage, dodelijke schietpartijen, de vondst van mannelijke prostitué Bernard Oliver in een koffer, “zelfmoorden,” en de altijd aanwezige invloed van Aleister Crowley. (Ook over hem later veel meer!)

Volgens een blogartikel op de Britse website *Aangirfan* zou het goed kunnen dat de broers Kray zelf ook het slachtoffer waren van geestbeheersing (in vroege experimenten gaf nazi dokter Josef Mengele graag de voorkeur aan tweelingen). Ze stonden bekend om hun plotselinge stemmingswisselingen van kalm en hoffelijk naar gewelddadig en psychopatisch, in lijn met meervoudige persoonlijkheidsstoornissen. *Aangirfan* stelt dat zij in de jaren 1960' aan het werk werden gezet in de Londense onderwereld en waren betrokken bij het regelen van kinderen voor dezelfde elite pedofiliënnetwerken die we nu zien. Ze hadden connecties met sleutelfiguren uit de muziekindustrie, waaronder BBC dj's Jimmy Savile en Alan “Fluff” Freeman, producer Joe Meek en de manager van de Beatles Brian Epstein. Van de Krays werd gezegd dat het “crypto-Joden” waren, mensen van Joodse afkomst die er de voorkeur aan gaven dit aspect van hun achtergrond voor het publiek verborgen te houden, vaak door het veranderen van hun naam om hun wortels te verhullen.

Een ander sleutelfiguur is David “Lord” Sutch, pionier van de Britse piratenzenders van de jaren 1960' en later kandidaat voor een parlamentszetel, die toevalligerwijze onder verdachte omstandigheden om het leven kwam in 1999, op de leeftijd van 58 jaar. Ook maken de pedofiele kunstenaar Graham Ovenden en de ontwerper van de hoes van *Sergeant Pepper* Peter Blake hun opwachting, naast voormalig Bee Gee Robin Gibb. In verschillende gevallen is gebleken dat de betrokken mannen homoseksueel waren, en/of pedofiel, en

in bepaalde gevallen Satanist.

Ook dient te worden gewezen op het feit dat een buitenproportioneel groot aantal van de sleutelfiguren uit het achtergrondverhaal van de mainstream muziekindustrie, aan beide zijden van de Atlantische Oceaan, een Joodse achtergrond had. Vanwege de ingestelde mechanismen om iedereen direct te demoniseren als zijnde “antisemitisch” die vragen stelt bij iemand die toevallig Joods is – afgezien van de vraag of een onderzoek enige basis heeft of niet – is dit een aspect dat zelden wordt belicht. Maar het is noch laster, noch speculatie om erop te wijzen dat de entertainmentindustrie een groot aantal Joden bevat. Het is een bewezen feit. Hoe komt dit, terwijl Joden maar zo'n klein deel uitmaken van de totale Britse of Amerikaanse bevolking? Als een dergelijk groot aantal, laat zeggen, Zweden of Portugezen een bepaalde industrie zo overweldigend zou overheersen, tegen alle verhoudingen in, dan zouden mensen dat zeker vreemd vinden en zich afvragen hoe dat kan. Ik denk dat het net zo gerechtvaardigd is waar het gaat om de Joodse invloed. Hetzelfde kan ook worden gezegd over het aandeel homoseksuelen in de industrie – opnieuw, geheel buiten proportie in verhouding met de gemeenschap (en het is ook niet “homofob” om op dit feit te wijzen). Er is zelfs een populair citaat dat wordt toegeschreven aan John Lennon dat gaat: “Alleen homo's en Joden komen vooruit in showbizz.”

Twee andere buitenproportionele factoren in verhouding tot het gemiddelde zijn het grote aantal overlijdensgevallen die worden toegeschreven aan “zelfmoord” en aan “onbedoelde overdosis.” Een aantal artikelen van T Stokes die een deel van de informatie bevatten zijn [hier](#) en [hier](#) te vinden.

De uitbreiding en herziening door Chris Spivey van het artikel van T Stokes (zeer aan te raden) vind je [hier](#) (scroll een stukje naar beneden voor het artikel).

Het werk van T Stokes verscheen in 2012 ook op de Britse onderzoeksblogsite *Aangirfan*, in een artikel dat onder andere de volgende informatie bevatte:

“Op een groot Brits treinstation werd in de lente van 1970, tijdens een reguliere controle op bommen voor sluiting, een plastic draagtas gevonden. De inhoud was een vreemde verzameling van brieven en foto's die genomen leken te zijn tijdens een kinky feestje, bezocht door een aantal bekende figuren uit het entertainment.

Eén bepaalde foto toonde een popzanger die zich publiekelijk voordoet als een Christen; gekleed in damesondergoed was hij afgebeeld met jonge jongens.

De tas werd naar behoren naar het stationskantoor gebracht, en terwijl een medewerker een rapport maakte voor 'gevonden voorwerpen' verschenen twee mannen van MI5 die de foto's opeisten.

De popzanger had zelfs gedreigd zelfmoord te plegen als de foto's werden vrijgegeven.

MI5 gaf één bepaalde brief echter door aan de belastingdienst omdat deze leek aan te tonen dat de drie broers, die nagenoeg een monopoliepositie hadden in de Britse entertainmentindustrie, de belasting tilden.

De broers – Bernard Delfont, en Lew en Leslie Grade (Winogradski) – hadden de toewijzing van rollen voor toneel en film in een houdgreep en gaven de voorkeur aan Joodse sterren en promotors. De bedragen waren zodanig groot dat de Joodse Kray-tweeling werd gevraagd een groot deel ervan wit te wassen in clubs, bij gefixte bokswedstrijden, gokken en andere dubieuze ondernemingen.”

De blogartikelen van *Aangirfan* zijn [hier](#) en [hier](#) te vinden.

“Onschuldige” Cliff?

Cliff Richard, vaak “de Britse Elvis” genoemd, is een prominent figuur binnen de vroege Britse muziekscene.

Richard werd in 1940 in India geboren, naar verluidt van deels Britse en deels Spaanse afkomst, en kwam in

1948 naar Engeland. Zijn platencarrière begon 10 jaar later met *Move It* en met zijn vroege uitgaven was hij gekoppeld aan The Shadows als zijn band. Hij begon met een rebels rock and roll-imago dat paste bij de tijd, grotendeels gemodelleerd op Elvis, voordat hij zichzelf in de jaren 1960' opnieuw uitvond als Christelijk zanger en omschakelde naar een meer middle-of-the-road-stijl, waarmee hij een schare voornamelijk vrouwelijke fans van middelbare leeftijd verwierf. In de jaren 1970' ging hij voor een meer gepunt rockimago met de single *Devil Woman* en een handvol anderen voordat hij zijn aandacht verlegde naar regelmatige en lucratieve optredens in kerstspecials met nummers als *Mistletoe and Wine*, *Saviour's Day* en *The Millennium Prayer*. Richard haalde de geschiedenisboeken als enige artiest die in vijf opeenvolgende decennia een nummer 1-hit had in het VK, een staaltje dat waarschijnlijk niemand hem nog na zal doen.

Richard werd door de koningin benoemd tot Knight Bachelor in 1995, waarmee hij zijn status als “Sir” verkreeg.

Op 12 augustus 2014 werd het 3 miljoen pond kostende penthouse van Richard in Sunningdale, Berkshire, in zijn afwezigheid binnengevallen door de politie. Volgens berichten in de media was dit in verband met seksueel geweld tegen een jongen van 15 tijdens een “Christelijke” bijeenkomst in Sheffield waarbij ook de bekende Amerikaanse tv-evangelist Billy Graham betrokken was. Dit vond plaats in 1985. Richard keerde vervolgens terug van zijn Portugese verblijf in de Algarve om te worden ondervraagd door de politie. Hoewel later berichten verschenen dat het vermeende slachtoffer al meer dan een jaar daarvoor contact had opgenomen met de politie na het zien van een tv-documentaire die de zaak Savile onthulde, werd Richard vrijgelaten zonder aanklacht, en bleef bij zijn onschuld. Tegen augustus van het volgende jaar liet de politie van South Yorkshire weten dat het aantal vermeende overtredingen door Richard die werden onderzocht nu drie betrof, zowel binnen het VK als daarbuiten.

De BBC werd openlijk bekritiseerd vanwege voorkennis van de inval, gezien ze een camerateam klaar hadden staan om de aankomst van het invalteam te filmen. Hierdoor werden de huiszoeking en volgende verhoren bestempeld als “gecompromitteerd,” wat een normale rechtsgang verhinderde die in dergelijke gevallen gebruikelijk is. Wat Sir Cliff goed uitkwam. Door het “gepruts” van de BBC ging hij vrijuit. Zo'n drie maanden later kondigde Richard aan dat hij van plan was een rechtszaak aan te spannen tegen de BBC en een schadevergoeding te eisen.

Hoewel het de achterdocht binnen de alternatieve gemeenschap over de ware toedracht van het verhaal alleen maar deed toenemen, het leek weinig effect te hebben op Richards publieke imago. Om hun held te steunen begon een consortium van fans in 2014 een campagne om het nummer *I Still Believe In You* uit 1992 terug in de Top 40 te krijgen. Achteraan in augustus slaagden ze erin het één week binnen te krijgen, op nummer 57. Blijkbaar voordeel halend uit de fervente steun van zijn fans kondigde Richard in 2015 een wereldtournee aan ter ere van zijn 75ste verjaardag, ondanks dat zijn woordvoerder op dat moment beweerde dat de hele affaire met de politie Richards carrière “onherstelbare schade” had toegebracht en zijn advocaat zei dat hij “enorm had geleden.” Om onverklaarbare redenen zou Morrissey, de frontman van The Smiths, gaan toeren met Richard, een partnerschap dat zo verenigbaar klinkt als tussen Buju Banton en Liberace, maar de concerten werden afgelast na de onfortuinlijke aankondiging van Morrissey dat hij kanker had. Nog zo'n vreemd samenwerkingsverband van Sir Cliff was met Boy George, tijdens een tournee van 12 dagen in Duitsland. Het jaar ervoor had Boy George vastgezet vanwege mishandeling en gijzeling van van een mannelijke escort.

In zijn vroege jaren als zanger was Richard nauw verbonden met lid van de Tories Lord Robert Boothby, een vooraanstaand parlementslid van de jaren 1930' tot in de jaren 1960', (het lijkt alsof “Lords” en “Sirs” zich in kleine kringen bewegen) en werd niet bepaald vleidend verbeeld in de biografische film over de Krays, *Legend*. Boothby was selectief in de keuze van zijn gezelschap; hij was een metgezel van zowel Ronnie Kray als Winston Churchill, waar van alle drie is bericht dat ze homoseksuele pedofielen waren.

Richard ging zelf ook om met de tweeling Kray, met name Ronnie Kray, en was een metgezel van Jimmy Savile. Richard maakte zijn opwachting tijdens de eerste uitzending van *Top of the Pops* die werd gepresenteerd door Savile in januari 1964. Een andere langdurige vriendschap was met Cilla Black. Opmerkelijk genoeg veranderde ze haar naam aan het begin van haar carrière van Priscilla White naar Cilla Black. De lezer mag zelf uitmaken of, gezien de verborgen aard van de entertainmentindustrie, er enig belang schuilt in de omschakeling van “wit” naar “zwart.” Black en Richard hadden allebei een

televisieprogramma bij de BBC gedurende de jaren 1960' en 1970', en allebei traden ze regelmatig op in elkaars shows. Ook Cilla Black had een langdurige vriendschap met Jimmy Savile. Na de onthullingen over Savile's pedofiele verleden hield ze zich opvallend stil, ze trad wel naar voren ter verdediging van haar oude vriend Cliff tijdens zijn aanvaring met de wet. In een verklaring zei ze: "Cliff is een heel goede vriend van me, en dat is hij al een miljoen jaar. Ik, net als iedereen, was geschokt door deze aantijgingen en ik weet absoluut zeker dat ze ongegrond zijn." Ook sprak ze haar teleurstelling uit over de veroordeling van Rolf Harris voor het onzedelijk betasten van jonge meisjes en zei: "Ik ken Rolf als niet anders dan alle anderen, ik vond hem een lieve vent." Cilla Black is één van de artiesten die overleed tijdens het schrijven van dit boek. Met 50 jaar in de showbusiness, wie weet welke geheimen ze allemaal mee haar graf heeft ingenomen...

Interessant feit is dat Leslie Grade, de vader van bestuurder bij de TV Michael Grade, jarenlang de manager was van Cliff Richard. Lew Grade was de oprichter van ATV, een regionale franchise van het net opgerichte ITV televisienetwerk, waar Richard, vroeg in de jaren 1960' een entertainmentshow presenteerde. Lew Grade werd in 1969 tot Ridder geslagen.

In de nasleep van de inval werd bericht dat Richard zijn huis in Berkshire zou verkopen en nu al zijn tijd zou doorbrengen op het eiland Barbados, deel van het Britse Gemenebest, waar hij het burgerschap heeft verkregen. Onder de gasten die in zijn huis daar hebben verbleven bevinden zich Tony en Cherie Blair. Volgens een verhaal op de website www.politics.co.uk bood Cliff zijn huis aan Blair aan nadat hij had gezien hoe deze er tijdens de oorlog met Irak gekrompen en afgetoofd uitzag. Dat is nog eens Christelijk. De verkoop in Berkshire kwam rond in mei 2015, in dezelfde week als de aankondiging dat *Operation Hydrant* (Operatie Brandkraan) van de politie meer dan 1.400 mannen in het VK onderzocht wegens aantijgingen van historisch seksueel misbruik. 261 hiervan betroffen "hooggeplaatste individuen," 76 politici en 43 verbonden met de muziekindustrie.

Elton en Aleister

Een andere gigant van de Britse rock met een intrigerende achtergrond, en een lange en succesvolle carrière, is Reginald Dwight of Harrow, beter bekend als "Sir" Elton John. Hij is één van verschillende artiesten uit dat tijdperk die een fascinatie heeft uitgesproken voor de occultist Aleister Crowley en rituele magie. Van sommige van zijn liedjes, zoals *Goodbye Yellow Brick Road*, wordt gezegd dat de tekst is geschreven in "heksentaal."

De inmiddels overleden klokkenluider uit de Amerikaanse platenindustrie John Todd, die we later in dit verhaal nog tegenkomen, zei in een getuigenis:

"Wel, veel van de muziek wordt geschreven in heksentaal, door heksen. Elton John heeft in een verklaring gezegd dat hij nooit een tekst heeft geschreven die niet in heksentaal was. Daarom kunnen veel mensen die naar zijn songs luisteren ze niet begrijpen. Tot ze high zijn van drugs, dan begint de betekenis langzaam door te dringen."

Dit lijkt een variatie op het fenomeen "automatisch schrijven," waar iemand een verbinding maakt met een geest niet van deze wereld, die gebruik maakt van hun lichaam om bepaalde informatie uit de geestenwereld door te geven. Deelnemers zeiden dat de woorden en zinnen zo snel kwamen dat ze op dat moment onbegrijpelijk waren, en alleen maar probeerden wat ze doorkregen zo snel mogelijk op te schrijven. Ze kunnen alleen achteraf kijken of ze iets kunnen begrijpen van wat ze opgeschreven hebben. Soms is het duidelijk, soms lijkt het alleen maar wartaal, maar kan het zijn dat het cryptisch beschreven boodschappen bevat. Van veel rocksongs uit de muziekgeschiedenis wordt gezegd dat ze op deze manier geschreven zijn. David Bowie (ook koninklijk onderscheiden) sprak over het samenstellen van teksten door pagina's uit kranten te verknippen om ze vervolgens willekeurig weer aan elkaar te plakken en de tekst te baseren op wat er ontstond, wat klinkt als een interessante variatie van het fenomeen. Ook Kurt Cobain van Nirvana en Thom Yorke van Radiohead hebben gezegd deze techniek te hebben gebruikt voor een aantal van hun populaire songs.

Bernie Taupin, die samen met John de teksten schrijft, heeft gezegd dat het huis van John vergeven is van snuisterijen en boeken die te maken hebben met Satanisme en hekserij." Precies het geschikt soort huishouden om twee baby's op te voeden door twee homoseksuele mannen. (John en zijn partner David

Furnish hebben twee baby's geadopteerd, genaamd Zachary en Elijah, bepaald een onconventioneel huishouden).

In 1999 veroorzaakte John een controversie door op te treden tijdens een liefdadigheidsconcert waar de dansers waren verkleed als padvinders, om ze vervolgens te dwingen zich uit te kleden. Hij werd op het podium vergezeld door George Michael. John Fogg, woordvoerder voor de Padvinderverseniging, zei destijds:

“We vinden het behoorlijk bedroevend en getuigen van slechte smaak als ons uniform en waar het voor staat naar beneden wordt gehaald. We zijn teleurgesteld dat iemand van het statuur van Elton John zich inlaat met iets van dergelijk laag allooi. Het verbond homoseksualiteit met pedofilie. Als Stonewall zo voor de rechten van homoseksuelen is dan hebben ze zich geen goede dienst bewezen.”

De pedofiliëkwesie steekt opnieuw de kop op waar het gaat om John's artistieke en fotografische voorkeuren. Zoals de geweldige Britse website *The Coleman Experience* berichtte in een artikel uit 2014, *Elton John's Mysterious meltdown* (De geheimzinnige inzinking van Elton John):

“In een onderbelicht incident in 2007 werd Elton John aangehouden en gefouilleerd op een vliegveld. Er werd een pedoseksueel getinte foto bij hem aangetroffen. Het excuus van John was dat deze deel uitmaakte van een kunsttentoonstelling. De foto in kwestie was amateuristisch en elke goede fotograaf zou meteen de elementaire technische fouten aan kunnen wijzen, maar de naam van John gaf het 'status' als zogenaamde 'kunst.’

Ook is bekend dat hij 'kunstwerken' verzamelt van de voor ontucht veroordeelde Graham Ovenden.”

En [dit artikel](#) van Chris Spivey brengt een aantal prangende vragen naar voren over hoe John en Furnish, die trouwden tijdens de Winterzonnewende van 2014, zo makkelijk twee babyjongens konden adopteren, gezien John's verleden met seksuele losbandigheid (met albumtitels als *Captain Fantastic and the Brown Dirt Cowboy* is het nu niet dat hij niet hier en daar een hint gaf), zijn nauwe omgang met bekende pedofielen, zijn kunstcollectie van pedofiele schilders, waaronder afbeeldingen van naakte kinderen, zijn achtergrond in duister occultisme en zijn status als notoir alcoholicus en drugsverslaafde. Zoals Spivey het stelt, als John en Furnish een normaal, onbekend werkend stel waren geweest, denkt nu echt iemand dat ze het groene licht hadden gekregen voor een adoptie? Of zouden de jongens uit huis worden geplaatst onder de hoede van de kinder“bescherming?” Het lijkt dat lidmaatschap van de club van “sirs” een cadeautje is dat maar blijft geven.

Echt, Pete?

Hetzelfde brede gebied aan onderwerpen zien we ook terug in het verhaal van The Who. Gitarist Pete Townshend kwam in het nieuws toen hij in 1999 werd gearresteerd wegens het kijken naar kinderporno online. Zoals bericht door de *Daily Mail*:

“Hij bleef er op dat moment bij dat hij gewoon 'onderzoek' had gedaan toen hij in 1999 7 pond betaalde met zijn creditcard om op een website te komen waar zich een knop bevond met de boodschap 'klik hier voor kinderporno.’

Ondanks zijn ontkenningen dat hij verderfelijke verlangens koesterde, aanvaardde hij een waarschuwing van de politie, en werd hij voor vijf jaar op een lijst gezet van zedendelinquenten.”

Later beweerde Townshend tegenover de Britse krant *The Times* dat hij had betaald voor kinderporno omdat hij wilde bewijzen dat Britse banken medeplichtig waren aan het wegsluizen van winsten uit pedofiliënetwerken.

Hij gaf echter een andere verklaring dan ten tijde van zijn arrestatie:

“In de afgelopen zeven jaar heb ik geschreven aan de autobiografie van mijn jeugd. Ik denk dat ik tussen de leeftijd van vijf en zes-en-een-half seksueel ben misbruikt door mijn oma, die in die tijd

leed aan geestesziekte. Ik kan me niet goed meer herinneren wat er is gebeurd, maar mijn creatieve werk heeft de neiging donkere schaduwen op te werpen – vooral in Tommy.

Elders in het interview met de krant zegt Townshend:

“Ik heb als kind iets engs meegemaakt, dus stel je voor, wat als ik een meisje was van negen of tien, en mijn oom verkrachtte me elke week? Ik meende dat ik over begrip beschikte, en dat ik kon helpen.”

The Who zijn waarschijnlijk het bekendst om hun rockopera *Tommy*, waar in 1975 een film van werd gemaakt, geregisseerd door Ken Russell. De hoofdpersoon was het karakter uit de titel, een doofstomme en blinde jongen, gespeeld door Roger Daltrey (ook koninklijk onderscheiden), die seksueel misbruikt wordt door zijn pedofiele babysitter, *Oom Ernie*, gespeeld door de drummer Keith Moon. Bijna vier decennia later werd bekend dat (Sir) Jimmy Savile gehandicapte en verlamde kinderen seksueel misbruikte in het Stoke Mandeville ziekenhuis.

Al wat glittert...

Gary Glitter (geboren als Paul Gadd in Banbury, Oxfordshire) is een artiest waarvan je kunt zeggen dat hij zijn tijd ver vooruit was wat betreft arrestaties in verband met kinderporno, aantijgingen gaan zover terug als 1997. Aldus Wikipedia:

“In november 1997 werd Glitter gearresteerd nadat er pornografische afbeeldingen van kinderen waren aangetroffen op een laptop die hij ter reparatie had aangeboden bij een winkel van PC World in winkelcentrum Cribbs Causeway, in de buurt van Bristol.

In 1999 werd Glitter veroordeeld tot vier maanden gevangenisstraf en op de lijst van zedendelinquenten in het VK geplaatst voor het downloaden van duizenden items kinderporno.

Hij werd ook aangeklaagd wegens seks met een minderjarig meisje, Alison Brown, zo'n twintig jaar eerder, toen zij 14 was.”

Vervolgens ging Glitter in Cambodja wonen, voor hij werd uitgezet naar Vietnam op verdenking van kindermisbruik. Het bericht van Wikipedia zegt:

“Vanaf maart 2005 verbleef Glitter in Vũng Tàu, Vietnam. Laat in 2005, hij was toen 61, werd Gary Glitter gearresteerd door de Vietnamese autoriteiten wegens het molesteren van twee minderjarige meisjes van tien en elf jaar oud in zijn huis in Vũng Tàu. In eerste instantie was de aanklacht kinderverkrachting, waarop de doodstraf stond, maar de aanklagers vonden niet voldoende bewijs voor die aanklacht, en dus werd Glitter berecht voor mindere aanklachten van kindermisbruik. Vooraan in 2006 werd hij veroordeeld voor het plegen van obscene daden met minderjarigen en kreeg een gevangenisstraf van drie jaar.”

Toen hij uiteindelijk in 2008 naar het VK terugkeerde, na jaren in Azië te hebben gewoond, werd Glitter voor het leven op de lijst van zedendelinquenten geplaatst.

Het artikel over Glitter op Wikipedia geeft nog verdere details over zijn vermeende connectie met Jimmy Savile en het BBC seksschandaal:

*“In oktober 2012 zond ITV de documentaire *The Other Side of Jimmy Savile (De andere kant van Jimmy Savile)* uit in hun serie *Exposure*. Het verhaal ontwikkelde zich en breidde zich uit over de weken daarna en bevatte een beschuldiging tegen Glitter. Naar verluidt zou hij seks hebben gehad met een meisje van 13 of 14 in de kleedkamer van Savile bij de BBC.”*

Toen verscheen een clip van Glitters optreden in het ITV-programma *This Is Your Life* (Dit is uw leven) op Youtube, welke achteraf nogal onthullend bleek. Gaste Tessa Dahl verteld een anekdote over haar zus, die jeugdige meisjes in schooluniform meenam om Gary Glitter te ontmoeten. Op dat moment zie je Glitter

nerveus naar zijn nek grijpen en “ssshhh! naar haar fluisteren. [Hier](#) kun je de clip bekijken.

En in [deze clip](#) is Glitter te gast in Savile's BBC-programma *Clunk Click*, met hun armen om een aantal kinderen geslagen. Het spreekt voor zich. Onder het oog van iedereen.

Hoe het ook zij, je weet dat er iets mis is met je leven als je naam in je thuisland wordt gebruikt om in rauwe straattaal te rijmen op een omschrijving van een schijthok (“Gary Glitter” = “shitter”).

Jimmy, Jimmy

Led Zeppelin was een groep die in de jaren 1970' de titel opgeplakt kreeg van 'devil rockers,' te danken aan de duister occulte en esoterische afbeeldingen op hun albumhoezen en tijdens optredens (zie hoofdstuk 10 over “backmasking” voor interessante details over hun grootste song, *Stairway to Heaven*). Ze hielden ook van hard drugs en extreme seks en vormden meer dan een beetje inspiratie voor de komische Britse nepdocumentaire *This Is Spinal Tap*. Jimmy Page was blij toe te geven dat hij bezeten was van occultist Aleister Crowley en zijn werk, en zei tegen *Sounds Magazine*: “Naar mijn gevoel is Aleister Crowley een verkeerd begrepen genius van de 20ste eeuw.” Page liet een variatie op een beroemd citaat van Aleister Crowley, “Do what thou wilt shall be the whole of the law” (Doe wat ge wilt zal de enige wet zijn), graveren in het vinyl van Led Zeppelins derde album, *Led Zeppelin III*, dat las: “Do what thou wilt. It mote be so” (Doe wat ge wilt. Zo moet het zijn). Page was een tijdje eigenaar van een occulte boekenwinkel en uitgeverij, The Equinox Booksellers and Publishers, gevestigd aan de Londense High Street. Om het thema pedofilie en rituele seksmagie levend te houden (hoewel hij blijkbaar de voorkeur gaf aan meisjes in plaats van de gebruikelijke jongens), Page begaf zich in een seksuele relatie met een 14-jarige groupie uit Los Angeles, Lori Maddox, beter bekend als Lori Lightning.

Zoals een artikel op de website www.stryder.de uitlegt:

“Volgens Lori, nadat Jimmy verschillende keren had geprobeerd, en gefaald, om met haar in contact te komen, liet Jimmy de manager van Led Zeppelin haar 'ontvoeren' en naar het Continental Hotel brengen waar Led Zeppelin verbleef. Lori werd naar de kamer van Jimmy gebracht. In de biografie van Led Zeppelin, Hammer of the Gods (Hamer van de Goden) geeft ze een beschrijving: 'Het was schamel verlicht met kaarsen... en Jimmy zat daar gewoon in een hoek, met een hoed die over zijn ogen viel en een wandelstok in zijn hand. Echt mysterieus en vreemd. Het was magnifiek!’

Die avond begonnen Jimmy en Lori een hartstochtelijke relatie, maar moesten deze stil houden omdat Lori minderjarig was en Jimmy het risico liep te worden gearresteerd.”

Page had al een relatie met een andere groupie, Pamela Des Barres, ten tijde van de ontmoeting met Maddox tijdens Zeppelins tournee van 1972. Naar verluidt dumpte Page Maddox na ongeveer anderhalf jaar om aan te pappen met weer een andere groupie, Bebe Buell, terwijl hij ondertussen nog een lange relatie had met het Franse model Charlotte Martin, die eerder verking had met Eric Clapton.

Page zou echter niet de eerste voor Maddox zijn geweest. Die twijfelachtige eer valt David Bowie te beurt, waarvan wordt gezegd dat zij bij hem haar maagdelijkheid verloor op 13-jarige leeftijd. In de documentaire van VH1, *Let's Spend the Night Together* (Laten we de nacht samen doorbrengen) geeft ze deze affaire toe, geïnterviewd door Pamela Des Barres, haar voormalige liefdesrivale. Maddox verteld dat Bowie “heel voorzichtig met me was, hij wist dat het mijn eerste keer was.” Ergens anders verteld ze dat haar ervaring met Bowie voorafging aan haar tijd met Page.

Als Maddox dertien was toen ze door Bowie werd ontmaagd (die, net als Page, ook bewondering had geuit voor het werk van Aleister Crowley) dan roept dit de herinnering op aan een vroegere stuitende muzikale relatie. Amerikaanse rocker Jerry Lee Lewis trouwde met zijn 13-jarige nichtje Myra Gale Brown toen hij 22 was. Het was het derde van Lewis' totaal zeven huwelijken en duurde dertien jaar. (Het eerste huwelijk was met een 17-jarige toen hij zelf nog maar dertien was, dus wanneer er hier enige sprake was van pedofilie dan was hij er het slachtoffer van.) Lewis en zijn management hielden vol dat Brown feitelijk vijftien was (want dat maakt alle verschil, toch?) maar de controverse die volgde leidde tot het afgelasten van Lewis' tour door Groot Brittannië, gepland voor 1958. Ook aan het thuisfront ondervond hij vergelijkbare vijandigheid. Zijn

platen werden niet meer gedraaid en interviews en andere optredens werden geannuleerd.

Het scenario van Lewis – hoewel ontdaan van veel van de morele veroordeling die deze had ondergaan – werd later geëchood door Bill Wyman van de Rolling Stones, toen hij een relatie aanknoopte met kindmodel Mandy Smith in 1983, toen hij 47 was en zij 13. In een later interview gaf Smith toe dat ze seks had met Wyman vanaf haar veertiende. Ze trouwden in 1989 om vervolgens twee jaar later weer te scheiden (hoe verrassend). Smith was altijd voorgesteld als ouder dan ze was, maar toen de waarheid omtrent hun seksuele relatie bekend werd zei Wyman dat hij vrijwillig naar de politie was gestapt. Daar werd hem verteld dat ze “niet geïnteresseerd” waren er iets mee te doen.

Aleister Crowley, rockster

In zo veel opzichten was Aleister Crowley de eerste rockster, met een levensverhaal waar rituele seksmagie en geestverruimende middelen als een rode draad doorheen lopen. De invloed van Crowley op, of associaties met de Beatles, de Rolling Stones, Jimmy Page en Jay-Z zijn goed gedocumenteerd. Zijn vergoddelijking binnen de popcultuur gaat echter veel verder dan dat. Op de hoes van het Doors-album *13* poseert de band met een keramische buste van Crowley, Stephen Tyler van Aerosmith heeft zich laten ontvallen de magie van Crowley te beoefenen, en Frank Zappa en Sting hebben allebei zijn werk bestudeerd. Russel Brand heeft hem publiekelijk geciteerd terwijl Kanye West, even een dagje weg van zijn Baphomet-ontwerpen, een halsketting met een grote hanger van Horus droeg, zoals gehuldigd in het werk van Crowley. Deelnemer aan “American Idol” Adam Lambert, Kevin Jonas van de Jonas Brothers en zangeres en actrice Taylor Momsen en anderen zijn recentelijk gefotografeerd met T-shirts van Crowley. Schrijver van *Brave New World* en eugenetist Aldous Huxley was een persoonlijke vriend van Crowley, net als bedenker van James Bond Ian Fleming, en de LSD-goeroe en CIA-agent dr. Timothy Leary sprak tijdens het tijdperk van de tegencultuur in de jaren 1960' over het voortzetten van diens werk.

Ozzy Osborne noemde Crowley “een fenomeen van zijn tijd” en nam een song op met de titel *Mr. Crowley*. David Bowie refereerde aan Crowley in zijn song *Quicksand* van het album *The Man Who Sold The World*. Graham Bond beweerde dat hij de buitenechtelijke zoon van Crowley was en nam met zijn band Holy Magick albums op waarvan wordt gezegd dat het satanische rituelen zijn. Het beroemde nummer van Iron Maiden *The Number of the Beast* zou voor een deel refereren aan de bijnaam die Crowley had aangenomen. Daryl Hall van het duo Hall and Oates zou een gesigeneerde en genummerde kopie hebben van *Het Boek van Toth*, en zei in een interview: “Ik was gefascineerd door hem (Crowley), want zijn persoonlijkheid was een laat 19de eeuwse versie van mezelf – iemand die is grootgebracht in een gewoon religieus gezin die er alles aan deed om anderen en zichzelf op stang te jagen.” Een nummer van priester van de Kerk van Satan Marilyn Manson, *Misery Machine*, bevat de zin “We're gonna ride to the Abbey of Thelema” (We maken een ritje naar de Tempel van Thelema). Misschien wel de meest verrassende steunbetuiging kwam van Barack Obama tijdens zijn presidentiële campagne van 2012, waar hij op een foto te zien is terwijl hij een jongen omhelst en een t-shirt draagt met het gezicht van Crowley en de slogan AC2012. Sommigen hebben gesteld dat de afbeelding is gefotoshopt, maar de mening die wordt gedeeld door degenen die de foto wetenschappelijk hebben onderzocht is dat deze echt was en onderdeel van een campagne bekend als “AC2012” waarvan [dit](#) de website is.

Hoe dan ook, ondanks een uitermate kleurrijk en buitengewoon leven overleed Crowley in december 1947 als heroïneverslaafde zonder een cent. Gezien de omstandigheden misschien verrassend, maar een peiling door de BBC in 2002 zag Crowley als nummer 73 van meest invloedrijke Britten aller tijden, zoals gestemd door de kijkers.

Bronnen

[Elvis/ They Sold Their Souls For Rock N Roll" deel 1](#)

[Elvis/ They Sold Their Souls For Rock N Roll" deel 2](#)

[Aangirfan blog: Cliff Richard, Militaire Inlichtingen](#)

HOOFDSTUK 3: GEHEIMEN EN LEUGENS

Zonde en verdorvenheid bij de BBC en voorbij

“Ik zou zeggen dat ik overdag moreel ben, en 's avonds nog moreler. Maar over de nacht zwijgen we uiteraard, want dan komen alle echte wolven zoals ik uit de duisternis te voorschijn, rondspringend en links en rechts chaos veroorzakend.”

Jimmy Savile (1926-2011)

“Ik was zelf niet bepaald voorbereid op de vele schokkende onthullingen die naar buiten kwamen naarmate dit verhaal zich ontvouwde. Ik zit hier en schrijf zo snel als mijn vingers dit toetsenbord kunnen aansturen, maar weet dat ik maar een deel van de bevindingen kan vastleggen van wat er in deze zaak naar boven komt.”

Artikel op Hiddenmysteries.org

In een artikel van november 2014 dat in de verdorvenheid duikt van de onthullingen omtrent Dolphin Square begon de blogsite *UK Coleman Experience*:

“Als je ook maar een moment dacht dat Groot Brittannië werkelijk is zoals het overkomt, dan heb je het echt helemaal mis. Onder de pracht en praal ligt een netwerk van pedofiele verdorvenheid zo walgelijk en verachtelijk dat het letterlijk het verstand te boven gaat.”

En denk ook niet dat de zaak Jimmy Savile op zich staat. Hij was niet de enige.”

Savile en “tante Beeb” (koosnaam voor de BBC, vert.)

In de afgelopen jaren zat de British Broadcasting Corporation (BBC), een propaganda-arm van de regering, zelf tot de nek toe in ondeugden. De activiteiten van Jimmy Savile als serieverkrachter van kinderen zijn sinds zijn ontmaskering in oktober 2012, een jaar na zijn dood op de leeftijd van 85, goed gedocumenteerd. De onthullingen kwamen uit een documentaire, “Exposure: The Other Side of Jimmy Savile,” gebaseerd op onderzoek van en gepresenteerd door Mark Williams-Thomas, die op 3 oktober 2012 in het VK werd uitgezonden door ITV.

In eerste instantie werkte Williams-Thomas als adviseur bij het BBC-actualiteitenprogramma “Newsnight,” dat voor een aflevering was begonnen met onderzoek naar de beweringen over Savile. Naar verluidt kwam de aflevering op het laatste moment op de plank terecht, omdat het haaks stond op de geplande programma's die de Corporation klaar had staan voor de Kerst als ode aan het leven van Savile, waaronder een speciale aflevering van diens oude programma “Jim'll fix it,” gepresenteerd door een kruiperige Shane Richie (Alfie Moon in de Britse soap *Eastenders*). Ondanks dat bewijs was geleverd voor de wandaden van Savile werd dit en ander programma's van eerbetoon aan het einde van 2011 gewoon uitgezonden.

Savile werkte tientallen jaren voor de BBC als presentator van twee langlopende en vooraanstaande televisieprogramma's, *Top of the Pops* en *Jim'll fix It* (achteraf bekeken, wat een relevantie in die titel, gezien Savile vervolgens werd ontmaskerd als pooier van kinderen voor de rijken en beroemdheden), en als dj voor BBC *Radio 1*. De ontmaskering van Savile onthulde hoe hij jarenlang ongehinderd kinderen seksueel kon

misbruiken, een aantal delicten vond plaats in zijn kleedkamer bij de BBC. De suggestie dat dit zo lang plaats kon vinden zonder dat hooggeplaatsten binnen het management van de BBC ervan op de hoogte waren is ondenkbaar, met name omdat “beroemdheden” als Esther Rantzen, Terry Wogan, Bill Oddie, Noel Edmonds en Paul Gambacchini onlangs hebben bevestigd dat het feit dat Savile “aan kinderen friemelde” een publiek geheim was binnen de Corporation. Voor Savile's 80ste verjaardag stuurde prins Philip hem een paar gouden manchetknopen met de inscriptie: “Niemand zal ooit weten wat jij voor dit land hebt gedaan, Jimmy.” Bij Savile's begrafenis, voordat zijn misdaden bekend werden, merkte voormalig bokser Frank Bruno (Savile had hem in contact gebracht met zijn vriend Peter Sutcliffe, ook bekend als de Yorkshire Ripper) op dat “Savile veel goeds heeft gedaan, bijzondere dingen waar de mensen geen weet van hebben,” en dat “Savile me op vele manieren heeft geholpen waar ik op TV niets over kan vertellen.” In juni 2000 maakte cabaretier Frank Skinner tijdens een live show een opmerking die leek te verwijzen naar de necrofiele neigingen van Savile. Zanger van de Sex Pistols Johnny Rotten merkte op dat hij Jimmy Savile zou willen vermoorden. Hij zei: “Ik wil wedden dat hij zich met allerlei smerigheden bezighoudt waar wij niet over mogen praten,” en voegde eraan toe: “ik ken wat geruchten.” Het algemeen publiek, zo lijkt het, was het laatste dat het te horen kreeg.

Daarnaast is bericht dat James Anderton, hoofdagent van politie van Greater Manchester, de BBC in 1975 zou hebben gewaarschuwd dat een aantal van hun artiesten, waaronder Savile, tienerjongens misbruikten die in het kanaaldistrict van Manchester voor seks werden verkocht. Ondanks dit is geen van de voormalig directeurs van de BBC ooit gevraagd het onderwerp aan te snijden in Operatie Yewtree, de in alle haast opgezette oefening om de schade te beperken na het bekend worden van het schandaal.

Elders werd ontdekt dat Savile kinderen had misbruikt in de ziekenhuizen waar hij als “vrijwilliger” werkte, waaronder gehandicapte kinderen op de afdeling Rugletsel van het Stoke Mandeville ziekenhuis, en patiënten van het psychiatrisch ziekenhuis Broadmoor. Ook werd hij ontmaskerd als necrofiel, hij zou seks hebben bedreven met lijken in het mortuarium van het centraal ziekenhuis van Leeds, waar hij “vrijwillig” werkte als nachtportier (een bewering die werd gedaan door collega dj bij *Radio 1* Paul Gambacchini... voordat hij zelf werd gearresteerd op verdenking van historisch seksueel misbruik, maar later werd vrijgelaten zonder aanklacht). En blijkbaar had niemand binnen het hogere BBC management ook maar enig idee. Ook de koningin niet, toen ze hem in 1972 een koninklijke onderscheiding verleende, en nog één in 1990. Ik weet het, het was natuurlijk allemaal één groot misverstand. De begrafenis van Savile was op 9 november (of 9/11), maar ik weet zeker dat dit gewoon toeval was.

Van Savile wordt gezegd dat hij geobsedeerd was door Satanische praktijken, en een aantal onderzoekers heeft gesuggereerd dat hij een zwarte magiër was, en afkomstig uit een lange bloedlijn van occultisten. Hij verwees naar zijn overleden moeder met “de Hertogin,” en er wordt gedacht dat dit meer was dan gewoon een koosnaampje, dat het verwijst naar de relevantie van de bloedlijn waaruit hij voortkwam. Savile was bevriend met seriemoordenaar Peter Sutcliffe, beter bekend als de Yorkshire Ripper. Het lichaam van één van de slachtoffers van Sutcliffe, Irene Richardson, werd dicht bij het huis van Savile gevonden, in Roundhay Park, Leeds.

In de documentaire van BBC 2 met Louis Theroux, *When Louis Met Jimmy*, die in april 2000 werd uitgezonden, laat Savile het publiek een garderobe zien in Scarborough waarvan hij beweert dat het kleren zijn van zijn overleden moeder, die hij als aandenken heeft bewaard. De Ierse onderzoeker en auteur Thomas Sheridan en anderen hebben gespeculeerd dat deze in feite wellicht hebbedingetjes waren van een aantal van zijn slachtoffers, en dat zijn misdaden misschien wel verder gaan dan misbruik van kinderen, namelijk moord.

Verderop in de documentaire is te zien hoe Theroux hem ondervraagt over de aanhoudende beschuldigingen van pedofilie die hem al jaren achtervolgden. De dialoog verloopt zo:

Louis: “Dus, waarom zeg je in interviews dat je kinderen haat, terwijl ik je heb gezien met kinderen, en het is duidelijk dat je van hun gezelschap geniet en een goede verstandhouding met ze hebt?”

Jimmy: “Tja, natuurlijk haat ik ze niet, laat ik dat voorop stellen.”

Louis: “Ja. Maar waarom zou je dat zeggen?”

Jimmy: "Omdat we in een rare wereld leven. En voor mij, als ongetrouwde man, is het makkelijker om te zeggen 'ik hou niet van kinderen' want zo raak ik die obscene lui van de roddelbladen kwijt."

Louis: "Dus je zegt eigenlijk dat je dat zegt zodat de roddelbladen die hele vraag 'is hij wel of niet een pedofiel' niet gaan uitdiepen, komt het daar op neer?"

Jimmy: "Ja, ja, ja. Oh, zeker. Hoe moeten ze weten of ik het wel of niet ben? Hoe kan iemand dat weten? Niemand weet of ik dat wel of niet ben."

De documentaire *When Louis Met Jimmy*, die eerder in zijn geheel te bekijken was op Youtube, lijkt nu te zijn verwijderd. Hij is ook verdwenen van Vimeo, waar je een boodschap krijgt te zien: "Vimeo heeft deze video verwijderd of toegang tot deze video uitgeschakeld vanwege de melding van een derde partij, BBC Worldwide, dat de video inbreuk maakt op hun rechten."

Onder de overvloed van "bekende Britten" die door Operatie Yewtree aan de schandpaal werden genageld wegens beschuldigingen van seksueel ongewenst gedrag bevonden zich onder andere presentator van *It's a Knockout* Stuart Hall, cabaretiers Freddie Starr en Jim Davidson, voormalig BBC-producent Wilfred De'ath, publicist Max Clifford, Ted Beston, in BBC-kringen beter bekend als "Ome" Ted, die ooit als radioproducer werkte voor Jimmy Saville en Tony Blackburn, BBC dj Paul Gambacchini (later van alle blaam gezuiverd), en voormalig omroeper bij BBC 2 en radio dj Chris Denning.

Veel mensen die als kind zijn misbruikt vertonen later in hun leven als volwassenen dezelfde gedragspatronen. Denning heeft gezegd dat hij zich tussen zijn 13de en 18de prostitueerde voor rijken en beroemdheden. Zijn eerste veroordeling was voor grof onfatsoen en aanranding. Hiervoor had Denning gewerkt met Jonathan King bij diens platenlabel UK Records. Het paar werd later beschuldigd van betrokkenheid bij broedplaats voor pedofilie Walton Hop, net als manager van de Bay City Rollers Tam Paton. Denning kreeg voor verschillende zaken van seksueel misbruik van kinderen een gevangenisstraf. In november 2014 gaf hij in totaal 41 vergrijpen tegen jonge jongens toe, waarbij 26 slachtoffers betrokken waren, tussen 1967 en 1987.

Een andere naam van een *Radio 1* dj die voortdurend opduikt bij gerelateerde zaken is die van Alan "Fluff" Freeman, lang de presentator van BBC's *Pick of the Pops*. In september 2013, zeven jaar na de dood van Freeman, brachten kranten het verhaal van een man die beweerde dat Freeman en Savile hem tijdens een feestje in een Londense flat hadden verkracht (in hetzelfde blok waar Freeman zelf woonde) toen hij nog een schooljongen was. De versie van de *Daily Mirror* luidde:

"In zijn eerste verklaring na met de politie te hebben gesproken zei hij dat Freeman en Savile geen genade met hem hadden en arrogant dachten dat ze met alles weg konden komen."

'Fluff' Freeman – bekend in de jaren 1960 om zijn kreten 'Hallo, pop pickers,' en 'not 'arf' – is de laatste op een steeds langer wordende lijst van sterren die worden genoemd in dit massale onderzoek naar zedendelicten.

Het werpt verdere vragen op over een pedofilienetwerk dat bloeide in het hart van de BBC.

Het slachtoffer, 20 jaar gelukkig getrouwd, beweert dat zijn beproeving plaatsvond in 1964 – het jaar dat Freeman en Savile de eerste presentatoren waren van Top of the Pops."

Voormalig *Radio 1* dj Dave Lee Travis (echte naam David Griffin) werd in 2014 veroordeeld wegens twee zedendelicten, maar hier ging het, ongebruikelijk, om het grijpen van de borsten van volwassen vrouwen, niet om jonge jongens. Hoewel moreel niet goed keuren was het toch van een heel andere orde dan de groteske overtredingen die Yewtree eigenlijk hoorde te onderzoeken, en Travis lijkt te zijn gebruikt als een handige zondebok om de roep van het publiek "dat er iets gedaan moet worden" tegemoet te komen, waarmee de aandacht werd afgeleid van de *werkelijke* betrokken sleutelfiguren.

Weg met de Koning

Radio 1 en BBC presentator (ligt het nou aan mij, of begint zich hier een patroon af te tekenen?) Jonathan King werd ontmaskerd als seriepedofiel met een voorkeur voor jonge jongens lang voor het schandaal met Savile, hij werd in 2001 schuldig bevonden en veroordeeld tot zeven jaar gevangenisstraf voor die vergrijpen. Wikipedia bericht:

“Het onderzoek leidde tot de vervolging van King, die 'voor een betere afhandeling van zaken' werd opgedeeld in drie rechtszaken in de Old Bailey. King ontkende de beschuldigingen maar werd in september 2001 tijdens de eerste rechtszaak schuldig bevonden aan vier overtredingen van aanranding in de jaren 1980', één van sodomie, en een poging tot sodomie jegens vijf jongens van 14 en 15 jaar. Twee maanden later werd hij wegens deze vergrijpen veroordeeld tot zeven jaar cel.

Bij de uitspraak zei rechter David Paget: 'U heeft uw faam en succes ingezet om jeugdige en naïeve jongens aan te trekken. Dan maakte u misbruik van het vertrouwen dat zij en hun ouders in u stelden.' Kort voor de uitspraak werd King vrijgesproken in de tweede rechtszaak. De aanklager bood geen verder bewijs nadat een vermeend slachtoffer tijdens het proces had toegegeven dat hij 'waarschijnlijk 16' was ten tijde van de vermeende vergrijpen; de aanklager had ook niet aan kunnen tonen dat de seks plaatsvond zonder instemming. Vervolgens liet de aanklager de aanklachten in het derde proces vallen.”

Volgens een artikel op de website *The Coleman Experience*;

“Uit documenten uit de rechtszaak rond Operatie Arundel tegen dj Jonathan King bleek dat hij jongens van de Walton Hop club bij hem thuis uitnodigde, en dat hij in zijn Rolls Royce rondreed bij scholen en jongens zijn auto binnen lokte om hem te helpen met een popquiz. Hij had een geheime 'fantasiekamer,' een grote, rechthoekige suite in zijn landhuis in Bayswater vol met weelderige zwarte leren sofa's, en er hingen grote swastikavlaggen ceremonieel van plafond tot aan de vloer.

Hoewel Jood had hij uitgebreide, levensgrote nepfoto's laten maken van hemzelf in een uniform van de SS, handen schuddend met Hitler. Ook speelde hij 16mm nazifilms af, wat hem op leek te winden.

Jongens werd verteld dat, als ze iets zouden vertellen over wat er daar was gebeurd, er tegen de politie zou worden gezegd dat ze drugs hadden gebruikt en ze zwaar in de moeilijkheden zouden komen. Dus zwegen de jongens over het algemeen. Eén rapport dat me werd getoond zei dat deze dj's regelmatige bezoekers waren van de twaalf tehuizen in Londen, en jongens die mee werden genomen stonden bekend als 'snoepjochies,' omdat ze altijd terugkwamen met snoep.

Margaret Hodge (Oppenheimer) was de minister voor kinderzaken die werd beschuldigd van het toedekken van het kindermisbruikschandaal. Naar verluidt was ze goed bevriend met Tony Blair, Peter Mandelson en Jonathan King.”

King heeft zich voortdurend gedragen alsof hij vindt dat hij niets verkeerd heeft gedaan. Hij heeft geweigerd zijn excuses aan te bieden aan zijn slachtoffers en hun families, maar zei in plaats daarvan in 2012: “Het enige excuus dat ik wil maken is dat ik zo goed was in het verleiden. Ik kon me goed aantrekkelijk voordoen terwijl ik helemaal niet zo aantrekkelijk was.”

Interessant gegeven is dat manipulatieve grootmacht binnen de platenindustrie en TV-mogol Simon Cowell een derde van de 150.000 pond borg betaalde toen King voor het eerst vast kwam te zitten. De *Mail Online* berichtte in 2004 dat de uitgever van Cowell, Max Clifford, boos was geworden om die actie van Cowell, en zei dat hij “hem had ingelicht over wat voor man King was”... voor Clifford zelf in 2014 tot acht jaar werd veroordeeld nadat hij schuldig was bevonden aan acht aanklachten van aanranding van meisjes en jonge vrouwen.

De BBC kwam ondertussen in 2014 opnieuw negatief in de publiciteit, toen de bij het publiek in ongenade geraakte Jonathan King verscheen om commentaar te geven op een documentaire van BBC 2 over de rockband Genesis. Aan King wordt toegeschreven de band te hebben ontdekt toen ze nog leerlingen waren van de Charterhouse privéschool, waar hij zelf ook had gezeten. Blijkbaar was niemand anders goed genoeg

en vond de BBC de deelname van King belangrijker dan de belediging van het geven van zendtijd aan een kinderverkrachter in een programma dat was betaald door de kijkgeldbetalers, ondanks dat ze zelf al twee jaar verwickeld waren in een pedofilieschandaal rond Jimmy Savile. Je zou het een cynicus kunnen vergeven als hij concludeert dat ze zelfvoldaan waren en het opzettelijk belachelijk maakten. En King kwam in september 2015 opnieuw in de krantenkoppen toen hij werd opgepakt op verdenking van nog meer historische zedendelicten die verband hielden met Walton Hop.

Pe(e)l de lagen weg

Het lijkt erop dat zelfs de held van de alternatieve scene John Peel (echte naam John Ravenscroft), wiens anti-establishment-imago haaks stond op de conventionele kant van Tante Beep, niet immuun was voor verleidingen links en rechts die de tijdgeest bood, of de ziekte die leek te heersen binnen de Corporation. Misschien was Peel wel veel meer een BBC-man dan zijn zorgvuldig ontworpen rebelse imago deed vermoeden. Uiteindelijk had ook hij een privéschoolachtergrond, de *de facto* kweekvijver van het establishment, en werd lid van de VIP-club toen hij in 1998 een koninklijke onderscheiding kreeg.

Voordat hij deel ging uitmaken van de oorspronkelijke bezetting van *Radio 1*, en een lange carrière tegemoet ging bij de BBC die duurde tot aan zijn dood, werkte Peel vroeg in de jaren 1960' bij een Amerikaans radiostation in Texas. In later jaren haalde hij herinneringen op aan één van de voordeeltjes uit die periode, rijen meisjes buiten de studio, sommigen zo jong als 13, om hem seksuele gunsten aan te bieden.

“Ik vroeg natuurlijk niet om een legitimatiebewijs,” zei Peel in een interview. ‘Het enige dat ze van me wilde is dat ik hen seksueel misbruikte, wat ik natuurlijk maar al te graag deed.’

‘Het was de betovering van die baan... maar jammer genoeg, Amerikaanse meiden in die tijd – net als nu, eigenlijk – hadden dit rare idee dat maagdelijkheid een tastbaar iets was dat je tijdens je huwelijksnacht aan je echtgenoot schonk. Dus deden ze alles behalve neuken. Pijpen deden ze wel, maar neuken niet.’”

Eén van de meisjes die buiten in de rij stond was Shirley Anne Milburn. Peel trouwde met haar in 1965, toen hij 26 was en zij 15. Ze verhuisden naar Londen maar scheidden in 1973. Kort daarna verhuisde Shirley terug naar de Verenigde Staten waar ze zelfmoord pleegde.

Peel schreef gedurende de jaren 1970' een column voor het muziekblad *Sounds* waarin hij vaak grapte dat hij een voorkeur had voor meisjes in schooluniform. Voor een fotoserie ter illustratie van de column was Peel zelf verkleed als St. Trinian-stijl schoolmeisje, compleet met kousen en jarretels.

Ook hield Peel een “Schoolmeisje van het jaar”-competitie op *Radio 1*.

Als we ondertussen even een kijkje nemen in de Wikipedia-biografie van Ed “Stewpot” Stewart, bekend als dj bij *Radio 1* en *Radio 2* en presentator van *Crackerjack* op *BBC 1*, dan zien we: “Stewart leerde zijn vrouw kennen toen hij 34 was en zij 13. Ze trouwden vier jaar later.”

“De geest van de tijd”

Sommigen vinden deze “misdaden” mild, vergeleken met een aantal van de gruwelen die momenteel worden blootgelegd, zoals Satanisch ritueel misbruik van kinderen. Dat soort ontmoetingen wordt meestal weggewuifd als meegaan met “de geest van de tijd,” toen “iedereen het deed,” en er wordt geprobeerd het te rechtvaardigen door erop te wijzen dat de meisjes gewillige deelnemers waren en “zich stortten” op de betrokken beroemdheden. Wat moet een gezonde jongen dan?

Maar hoe je het ook wendt of keert, seks met minderjarige meisjes blijft pedofilie (waar Dave Lee Travis gevangenisstraf kreeg voor het mindere vergrijp van betasten van een volwassene, om even het perspectief te behouden), en ik geef het je te doen om een aantal vaders te vinden die er geen moeite mee hebben dat hun minderjarige dochter door een volwassene man het bed in wordt gelokt, als extraatje van zijn status als “beroemdheid.” Het zo te bekijken, vind ik, werkt goed als moreel kompas in het oordelen over dit soort situaties.

In 2012 berichtte de Britse *Daily Mail* over een 15-jarig schoolmeisje, Claire McAlpine, die een danseres was bij *Top of the Pops* van *BBC 1*. Ze werd door haar moeder dood gevonden, ogenschijnlijk het resultaat van zelfmoord door een overdosis. Claire had voor haar ouders een dagboek achtergelaten waarin ze schreef over hoe ze seksueel was misbruikt door een hele reeks BBC-presentatoren en beroemdheden. Wie de betrokken beroemdheden waren werd nooit publiekelijk bekend gemaakt, hoewel boven is komen drijven dat Jimmy Savile (is er iemand verrast?) door detectives werd ondervraagd of hij haar kende, wat hij natuurlijk ontkende. Een vriendin van Claire, Jenni Bale, verklaarde later dat Savile één van de dj's was die Claire had misbruikt, maar dat hij "zich eruit gebluft had." Claire werd weggezet als bezwaarde fantast, de lijkschouwer concludeerde dat ze zichzelf van het leven had beroofd in de verwachting haar ambitie een popster te worden niet te kunnen vervullen.

Zoals *The Mail* berichtte in het artikel uit 2012:

“De geuite beschuldigingen – zowel binnen als buiten de BBC losjes weggewuifd – door Claire McAlpine al die jaren geleden kunnen alleen maar leiden tot één vreselijke conclusie; dat het roofzuchtige gedrag van Savile, nationale held en fondsenwerver voor goede doelen, niet bepaald uniek zijn domein was, het was gewoon onder de grote namen uit de showbusiness van die tijd.

De hele week verschijnen er al beschuldigingen in de nationale kranten aan het adres van verschillende bekende dj's. Hoeveel beroemde mannen zitten er op dit moment thuis te vrezen dat de waarheid naar buiten komt?

Misschien waren het geen pedofielen (hoewel we van tenminste twee, namelijk Jonathan King en voormalig Radio 1 dj Chris Denning, weten dat ze dat wel waren), maar ze maakten deel uit van dezelfde cultuur van gedogen die ervoor zorgde dat de morele lijnen rond seks met minderjarigen vervaagden.

Zou dit de werkelijke reden kunnen zijn voor de zelfopgelegde zwijgplicht die velen, die van Jimmy Savile's voorliefde voor jonge meisjes moeten hebben geweten, ervan weerhoudt om iets te zeggen?”

Verhalen als deze zijn de ware en bittere erfenis van beroemdheden die hun status misbruiken om aan hun seksuele kicks te komen. Het feit dat “iedereen het deed” maakt het alleen maar erger. Het is nu ook niet bepaald zo dat er niet overal hints waren met betrekking tot de geest van dat tijdperk. Originele exemplaren van het album *School's Out* van Alice Cooper werden geleverd met een slipje dat om de hoes zat (verkrijgbaar in vier verschillende kleuren, om de verzamelwaarde te vergroten). Het debuutalbum van Blind Faith verscheen ondertussen in dezelfde tijd met een topless tienermeisje op de hoes.

Haaien tussen de dolfijnen

Het artikel in *The Mail* gaf een verslag van nog een ander slachtoffer van kinderverkrachting die een bekende voormalig dj noemde die haar en een ander meisje zou hebben misbruikt met nog een andere dj. Het andere meisje uitte dezelfde beschuldiging. Het artikel onthulde niet de namen maar er werd gehint dat één van hen werkte bij *Capital Radio* in Londen. Wel werd vermeld dat één van de dj's in kwestie in de jaren 1980' had geprobeerd een meisje te verkrachten tijdens een feestje in Dolphin Square, in Pimlico, Londen. In de afgelopen maanden staat Dolphin Square voortdurend negatief in de publiciteit. De appartementen en flats daar zijn van of worden verhuurd aan vooraanstaande parlementsleden, en vele van hen zijn betrokken bij beschuldigingen van kinderverkrachting aldaar.

In 2014 bevestigde Scotland Yard dat ze een moordzaak onderzochten die was verbonden met beschuldigingen van seksueel misbruik van kinderen in de jaren 1970' en 1980', gecentreerd rond flats in Dolphin Square.

Een voormalig dj bij *Capital Radio* die publiekelijk werd genoemd en gearresteerd voor historisch seksueel misbruik was Neil Fox, die ook jurylid was bij *Pop Idol*, naast Simon Cowell. Fox werd in 2015 aangeklaagd wegens negen zedendelicten jegens zes personen, waarvan er drie jonger zouden zijn geweest dan 16. (Interessant weetje tussendoor; “Fox” laat zich door gebruikmaking van Pythagorese numerologie vertalen

tot “666,” en het is niet de laatste keer dat we dit nummer tegen zullen komen!)

Twee kleine jongetjes (en de rest)

De veroordeling van Rolf Harris als kinderverkrachter was voor velen een schok, gezien zijn vriendelijke publieke voorkomen. Er scheen een nieuw licht op een sketch die werd gefilmd voor het satirische BBC 2-programma *Not the Nine O Clock News*, die nooit werd uitgezonden maar onlangs verscheen op YouTube. Te zien is hoe verschillende kinderen uit het centrum van een stad worden ontvoerd en in een vrachtwagen van de BBC worden gedreven. Terwijl de vrachtauto weggrijdt zie je op de zijkant staan; “Rolf’s on Saturday OK.”

Je kunt [hier](#) de video bekijken. (misschien ook niet..., vert.)
[Hier](#) wel.

Een vergelijkbaar verhaal kwam kort na de dood van Cilla Black in augustus 2015, toen de Britse “krant” *The Sun* onthulde dat een sketch die bedoeld was voor een nieuwe aflevering van de BBC comedyshow van Tracy Ullman “aan de kant was gelegd.” Naar verluidt zou Ullman Cilla Black uitbeelden terwijl ze een aantal huizen van beroemdheden bezoekt... om erachter te komen dat, zoals *The Sun* het stelt, “ze allemaal afgewerkt waren vanwege overtredingen van het type Jimmy Savile.” Opnieuw wordt de waarheid recht voor onze neus verstoppt.

Jill Dando en de kring van het establishment

Er bestaat sterk bewijs dat journaliste bij de BBC Jill Dando bezig was met onderzoek naar geïnstitutionaliseerde pedofilienetwerken binnen het Britse establishment toen ze in 1999 voor haar huis van dichtbij in haar hoofd werd geschoten.

De onthullingen verspreidden zich zodanig binnen de alternatieve media dat zelfs de bedrijfsmatige mainstream kranten in juli 2014 werden gedwongen om er aandacht aan te besteden, om niet het risico te lopen te worden gezien als wereldvreemd, of dat ze de kwestie opzettelijk vermeden. Een vriend en gepensioneerd voormalig collega van Dando verklaarde:

“Ik kan me niet meer de namen van sterren herinneren en wil niemand verdacht maken, maar Jill zei dat het om verrassend grote namen ging. Ik geloof dat ze behoorlijk gechoqueerd was door beschrijvingen van afbeeldingen van kinderen, en dat informatie om bij dat verschrikkelijke pedofilienetwerk te komen vrijelijk verkrijgbaar was.

Jill zei dat anderen bij haar hadden geklaagd over seksuele kwesties en dat een aantal vrouwelijke collega's ook beweerden dat ze waren betast of aangerand. Er werd niets mee gedaan en het leek of er sprake was van een gedoogbeleid.”

Later bleek dat Barry George, de man die oorspronkelijk was aangeklaagd voor de moord als een handige afleiding voor het publieke oog “dat er iets werd gedaan,” toen hij in 2008 werd vrijgesproken na zeven jaar ten onrechte in de gevangenis te hebben gezeten, in de val was gelokt. Zijn claim onrechtmatig te zijn opgesloten werd verworpen.

Het plot gaat echter nog verder dan dat, in een onderling verbonden labyrint waarin onder andere zijn betrokken presentator van de BBC-versie van *Opsporing Verzocht* Nick Ross, journaliste en tv-presentatrice Esther Rantzen, koninklijk gynaecoloog (en voormalig verloofde van Jill Dando) Alan Farthing, oprichtster van een hulplijn voor misbruikte kinderen Sarah Caplin, en vele anderen, zoals gedetailleerd in deze twee artikelen van [the Coleman Experience](#) en [Aangirfan](#).

En [dit artikel van the Coleman Experience](#) speculeert of het overlijden van voormalige BBC-beroemdheden Kristian Digby, Natasha Collins, Mark Speight, Kevin Greening, Rik Mayall en Mike Smith te maken zou kunnen hebben met kennis van een pedofilienetwerk in de hoogste regionen.

Natasha Collins, de vriendin van kinderentertainer Mark Speight, werd in 2008 dood aangetroffen in een

badkuip. “Dood door Badkuip” lijkt een gangbaar thema te zijn bij het overlijden van bekende mensen, en dit is niet de laatste keer dat we dit in dit boek zullen tegenkomen. Speight zonk naar verluidt weg in een diepe depressie nadat hij was gearresteerd op verdenking van moord en het verschaffen van hard drugs, hoewel hij niet werd aangeklaagd. Drie maanden later werd Speight's verhangen lichaam gevonden in een ongebruikt deel van het Paddington treinstation.

Van Greening wordt gezegd dat hij overleed door een hartaanval, een dag voor zijn 45ste verjaardag, na het tot zich nemen van grote hoeveelheden cocaïne, XTC en GHB. Zijn vriend Sean Griffin werd aangehouden in verband met zijn dood, maar de politie zette geen aanklacht door. Gezien het grote aantal onplezierige overlijdensgevallen onder de werknemers zou je kunnen stellen dat de BBC een “ongelukkige” organisatie is.

En om het juiste perspectief voor ogen te houden moeten we niet *dit artikel* vergeten dat een overzicht geeft van vele huidige en voormalige werknemers van de BBC (echter zeker geen volledige lijst) die voor verschillende misdaden zijn aangeklaagd en veroordeeld (wiens salaris wordt betaald uit publieke gelden, verkregen uit de chantage onder dreiging van geweld via het kijkgeldprogramma, bedenk dat wel).

Cheggers laat een bom vallen

Opmerkingen dat de BBC onder controle van Joden zou staan brengen herinneringen terug aan een gastoptreden van een opgezwollen en uitgebluste Keith “Cheggers” Chegwin in de comedyserie *Extras* van Ricky Gervais, uitgezonden door *BBC 2* in 2006. Chegwin is te zien, terug in de studio van de BBC, de grap is dat hij al lang is uitgerangeerd na succes met *Swap Shop* en *Cheggers Plays Pop*, en nu niets meer voorstelt. Overkomen door nostalgie zegt hij: “14 jaar bij de BBC... nog steeds gerund door Joden en mannen van de verkeerde kant?” Met elk voorbijgaand jaar lijkt het meer en meer ongelofelijk dat Gervais het groene licht kreeg om deze zin in zijn show op te nemen. Vooral omdat Chegwin er nog achteraan zegt: “Homo! Was ik vergeten! Mag je tegenwoordig geen 'mannen van de verkeerde kant' meer zeggen, nou? Dat impliceert iets 'abnormaals.' Wat is er nou normaler dan je pik in de kont van een andere vent te stoppen?” Deze specifieke clip van *Extras* is nog een voorbeeld van een item dat eerder via YouTube te bekijken was maar nu lijkt te zijn “verdwenen.”

Duidelijker kan het niet

Naargelang je je meer verdiept in de waarheid achter de walgelijke en zieke aard van de Britse gevestigde orde kom je erachter dat ze er plezier in scheppen om overal hints rond te strooien omtrent hun bezigheden, in de wetenschap dat het de meesten boven de pet gaat, behalve degenen met een open geest en voldoende waakzaamheid, en de bereidheid te gaan waarheen het bewijs hen leidt. Misschien hadden we allemaal niet zo verbaasd hoeven zijn over het misselijkmakende seksueel kindermisbruikschandaal bij de BBC, gezien het standbeeld bij de ingang van hun iconische Broadcasting House in Londen. Het draagt de titel *Ariel en Prospero*, naar *The Tempest* van Shakespeare, en beeldt een volwassen man in vervoering uit terwijl een naakt jongetje tegen zijn kruis kronkelt. Het “werk” was van Eric Gill, een bekende pedofiel wiens activiteiten zelfs werden bericht door dezelfde BBC. Ondanks die onthullingen en het nog lopende schandaal rond Savile staat het standbeeld er nog steeds.

Dit alles maakt de BBC-actie *Kinderen in Nood* tot een zieke grap. Deze jaarlijkse geldgraaijerij lijkt een sinister spotten met de goedgelovigheid die in het land heerst. We hebben het hier over een organisatie die pedofilie op monumentale schaal verhulde, en dan het lef heeft om in te spelen op het sentiment van het volk en te beweren dat het lot van kinderen hen aan het hart gaat, en Terry Wogan wordt het podium opgerold als het knuffelbare, vriendelijke gezicht van “Tante Beeb.” Hoeveel van de miljoenen die worden ingezameld ook werkelijk constructief en in de praktijk naar het verlichten van het lijden van kinderen gaat valt alleen maar te raden, gezien uit recent onderzoek blijkt dat het merendeel van het geld gaat naar managementsalarissen en “administratieve” kosten. De door de BBC gesteunde actie *Comic Relief* raakte verwickeld in een schandaal toen in 2013 werd onthuld dat een deel van het ingezamelde geld, in plaats van mensen in nood in Afrika te helpen, was geïnvesteerd in tabak en wapenfirma's. De bevindingen werden zelfs bericht in het programma *Panorama* van de BBC zelf.

In 2015 werd Lenny Henry, jarenlang het vriendelijke gezicht van *Comic Relief*, ter gelegenheid van de lintjesregen tijdens Koninginnedag tot Ridder geslagen.

Is het, in het licht van een volgend hoofdstuk in dit boek over de één-oog-symboliek, die door veel top beroemdheden wordt verkocht, niet interessant op te merken dat de mascotte voor BBC's *Kinderen in Nood*, "Pudsey de Beer," heel toevallig één oog bedekt heeft door een verband, en dat in eerdere jaren hij werd afgebeeld binnen een piramide? De officiële mascottes voor de Londense Olympische Spelen in 2012 waren Wenlock en Mandeville (man-duivel?), twee entiteiten die heel toevallig één oog hadden. Ik weet zeker dat het allemaal gewoon toeval is.

Zwart is wit, wit is zwart

Achteraf bekeken is het grotesk dat veroordeelde pedofielen Jimmy Savile, Gary Glitter en Rolf Harris allen hun opwachting maakten tijdens de actie *Kinderen in Nood* om, Pudsey de Beer knuffelend, mensen aan te zetten afstand van hun geld te doen. De geschiedenis heeft laten zien dat veel van de werkelijke "kinderen in nood" juist in die situatie zijn beland vanwege de seksueel gestoorden in dienst van de BBC. Het gore lef van zo'n organisatie om het publiek te moraliseren en te manipuleren in een reactie van schuld bewustzijn is verachtelijk. Maar het wordt duidelijk dat dit de manier is waarop de verschillende uitdrukkingen van het establishment zich uiten. In Satanische ideologie zijn betekenissen omgedraaid, daarom behoren omgekeerde kruizen en pentagrammen met de punt naar beneden tot hun favoriete symbolen. Je ziet het ook terug in het gesproken woord. Als een politicus tegen het publiek vertelt dat hij onder geen enkele omstandigheid de belastingen zal verhogen of het land bij een oorlog zal betrekken, dan kun je ervan uitgaan dat hij precies het tegenovergestelde bedoelde. (We zien uitingen van deze ideologie ook terug in een later hoofdstuk, over het fenomeen omgekeerde spraakopnamen.) Dus zou *Kinderen in Nood*, zoals sommigen hebben gesuggereerd, eigenlijk betekenen *Kinderen Nodig*.

Het controlesysteem drijft ook graag de spot met ons door hun werkelijke motieven voor iedereen zichtbaar te onthullen, arrogant zeker in de wetenschap dat de overgrote meerderheid geen idee zal hebben van wat er werkelijk gebeurt, en blindelings het oppervlakteverhaal dat hen wordt verteld zal slikken. De meeste mensen, met een warm wollig beeld van die goeie lieve Terry Wogan, die een lieve beer met één verbonden oog knuffelt om een emotionele reactie bij het publiek los te maken, inspelend op hun schuldgevoel, zullen meegaan in deze afpersing en geven wat ze kunnen missen, zonder zich ook maar ooit af te vragen waar het geld blijft. Weinigen geloven dat een dergelijk cynische dubbelhartigheid mogelijk is. Daarom hadden velen er moeite mee de onthullingen van seksueel misbruik van kinderen door Rolf Harris te geloven, gezien zijn vriendelijke publieke imago. Zelfs Jimmy Savile verstopte zich achter zijn dekmantel van "veel goed vrijwilligerswerk voor kinderen," wat hem verzekerde van toegang tot een groot aantal kinderen. Dit is een standaard truc die door het controlesysteem wordt toegepast om het publiek te ontwapenen, een glimmend laagje vernis aan te brengen, waarmee ze zich verzekeren van een absoluut ongelof dat er iets onoorbaars plaats zou vinden. Natuurlijk zouden wij ons nooit schuldig kunnen maken aan een dergelijk schandelijk bedrog. Maar zij hanteren andere morele regels en doen dit voortdurend. Op zo veel niveaus is dit hoe het al heel lang gaat. Hebben we er al genoeg van?

Het schandaal rond Savile zou het einde hebben moeten betekenen voor de BBC, of had op zijn minst moeten leiden tot een collectieve woede in het land over wat zich recht onder hun neus had afgespeeld, dat men en masse zou weigeren nog langer te betalen voor een licentie waaruit de activiteiten van de BBC worden betaald. Ergens in een parallel universum bestaat er een land vol wakkere, moreel gemotiveerde mensen waar precies dat is gebeurd. Helaas was dat niet hier.

Hoe dan ook, je moet in de komende tijd niet verwachten liedjes als *Two Little Boys* (Twee kleine jongetjes) van Rolf Harris, *I am the Leader of the Gang (I Am)* (Ik ben de leider van de troep, zo is het) van Gary Glitter, Cliff Richard's *The Young Ones* (De jongeren) en *Let It All Hang Out* (Laat maar lekker hangen) van Jonathan King op de radio te horen.

Alstublieft, Sir

Ongetwijfeld laat dit deel slechts een klein topje zien van de enorme ijsberg van de zieke, vieze en vunzige aard van wat er werkelijk gebeurt onder het glanzende oppervlak van de entertainmentindustrie, en er zullen genoeg andere verhalen zijn. Vaak verbaast het veel mensen hoe één industrie zo veel verdorven gedrag kan voortbrengen, dergelijk immorele levensstijlen en negatieve gevolgen. Feitelijk verschilt het niet zo veel van

een andere tak van de Gevestigde Orde – de politiek. Dit is een gebied dat, op de keper beschouwd, is besmet met hetzelfde soort activiteit – hoezeer de mainstream media ook proberen dit te bagatelliseren – en politici worden voor prominente posities gekozen op een zelfde manier als dit gebeurt met Hollywoodsterren, TV-persoonlijkheden en muzikartiesten.

In het kielzog van het schandaal rond Savile richtte de aandacht van de media – zowel de alternatieve als de mainstream – zich op het beruchte Elm Gasthuis in Zuidwest Londen. Dit werd gerund door Mary Moss, zelf een slachtoffer van seksueel kindermisbruik, die eerder werkte bij de National Association of Young People in Care (Nationale vereniging voor jonge mensen in de zorg). Onthuld werd dat Elm Guest House decennia lang het toneel was van een voortdurende reeks verdorven orgies waar bekende politici, zakenlieden en entertainers zich inlieten met seks met kinderen, afkomstig uit verschillende “zorgtehuizen,” volgestopt met drank en drugs. De gastenlijst van Mary Moss is een interessant stukje leesvoer.

Het feit dat de Britse regering de afgelopen decennia bevolkt is geweest met een dergelijk groot aantal kinderverkrachters, perverselingen en Satanisten tart de wetten van kansberekening. Het schandaal rond Savile, dat overigens nooit bekend zou zijn geworden als de “elites” hun zin hadden gekregen, onthulde een enorm spoor van parlementaire pedo's die tientallen jaren werden beschermd tegen publiek onderzoek. In de meeste gevallen kregen ze niet alleen belangrijke posities, ze werden ook nog geridderd. Tegen 2015 berichtte zelfs de leidende media over het feit dat de voormalige Britse premier Sir (iemand verrast?) Edward Heath een kinderverkrachter was die deel uitmaakte van een parlementair pedofiliënetwerk, en jonge jongens uit “zorgtehuizen” mee naar zijn jacht nam waarmee hij naar Jersey zeilde. De jongens werden nooit meer gezien. Naar verluidt werkte Heath samen met Savile, die een “vriend” was. Deze onthullingen hadden het Britse volk moeten vervullen van woede en hadden moeten leiden tot een roep om antwoorden. Maar zoals zo vaak, en hoe voorspelbaar, verdween het verhaal na een paar dagen weer uit de krantenkoppen en het land ging verder alsof er niets gebeurd was. Waar dan ook de morele grens ligt in dit land, het moge duidelijk zijn dat deze nog lang niet is bereikt.

Er moet op worden gewezen dat een onvoorstelbaar groot aantal publieke figuren dat werd ontmaskerd als pedofiel heel toevallig de titel “Sir” droeg, en op geen enkele manier kan de koningin niet op de hoogte zijn geweest van hun bezigheden, met name omdat de veiligheidsdienst MI5 verondersteld wordt de achtergrond van iedereen die met de koninklijke familie in nauw contact komt zorgvuldig te controleren. Het feit dat Jimmy Savile, seriekinderverkrachter, necrofiel en Satanist, gedurende tientallen jaren persoonlijk bevriend bleef met het koningshuis spreekt boekdelen over hoe effectief en relevant deze zogenaamde methode van controleren werkelijk is, om nog maar te zwijgen over het gezelschap dat de “Windsors” (Saxe-Coburg-Gotha's) verkozen.

Anderzijds zou een waarnemer gerechtigd zijn te theoretiseren dat de toekenning van een ridderschap in feite een beloning is voor geleverde diensten. Hoe dan ook, gezien de gewelddadige en bloederige geschiedenis van het Britse Rijk en waar het door de eeuwen heen voor heeft gestaan – het binnenvallen van andere landen, het afslachten van de oorspronkelijke bevolking (vaker dan niet met een donkere of bruine huid) en het plunderen van hun natuurlijke rijkdommen – vind ik het moeilijk te begrijpen dat iemand zich ermee zou willen associëren met wat letters achter zijn of haar naam. Het suggereert trots voor de moordpraktijken van het Rijk, een vreemd iets om na te streven voor iedereen met een beetje fatsoen, hoe opwindend een ridderschap dan ook is voor het ego. Tegenwoordig worden ze ook verkregen door dj's. Reggaegroothed David Rodigan en soulveteraan Norman Jay zijn nu ook “Sirs,” Jazzie B van Soul II Soul heeft een koninklijke onderscheiding, net als veteranen bij BBC *Radio 1* Pete Tong en Annie Nighingale. Misschien moet Pete trouwens overwegen de tekst bovenaan zijn Twitterpagina te veranderen waar hij zichzelf “De Rattenvanger van de dancemuziek” noemt, gezien “de Rattenvanger,” die in het sprookje alle kinderen van de stad ontvoerde, ook een bijnaam was van R Kelly, Russell Brand en Jimmy Savile!

Ik heb respect voor de rechtgeaarde individuen die een ridderschap hebben geweigerd. Onder hen de dichter Benjamin Zephania, die in 2010 verklaarde: “Ik wordt kwaad als ik het woord 'Rijk' hoor; het doet me denken aan slavernij, doet me denken aan duizenden jaren van wreedheid, aan hoe mijn voormoeders werden verkracht en mijn voorvaders geweld werd aangedaan.” Nog iemand die het ridderschap niet hoefde was Britse groothed in hiphop dance Jonzi D, die opmerkte: “Ik sta lijnrecht tegenover het idee van een Rijk. Man, ik ben een fan van *Star Wars* – Rijk is slecht.” Ik heb een interview opgenomen met Jonzi waar hij dieper ingaat op zijn redenen, je kunt het [hier](#) (vanaf 27:40, vert.) beluisteren.

Bronnen

[Arrestatie Sir Cliff Richard 2014, en hier](#)

[Sir Cliff Richard wil BBC aanklagen](#)

[De minderjarige groupies van Led Zeppelin](#)

[De affaire van Lori Maddox met Jimmy Page](#)

[Documentaire 'Lets Spend the Night Together'](#)

(de documentaire is via deze link alleen te bekijken in het VK. [Hier](#) kun je de trailer zien. [Hier](#) leest de schrijfster voor uit haar boek, vert.)

[Was Elvis een pedofiel?](#)

[Jill Dando onderzoekt vermeend pedofilienetwerk bij de BBC](#)

[Het pedofilienetwerk bij de BBC](#)

[Jonathan King en het Walton Hop pedofilienetwerk](#) (video niet meer beschikbaar wegens "auteursrechtenclaim," via www.duckduckgo.com is voldoende materiaal te vinden, vert.)

Tony Blair, BBC, vermiste kinderen in Groot Brittannië en de pedofilieconnectie

[Wie is wie binnen Satanisch kindermisbruik, door Chris Spivey](#)

[De mysterieuze inzinking van Elton John, door The Coleman Experience](#)

[Pete Townshend interview met The Telegraph](#)

[Wikipedia: Jimmy Savile: Na zijn dood](#)

[Jimmy Savile, de Kray tweelingen, Cliff Richard](#)

[Gary Glitter bij "This is Your Life"](#)

[Jimmy Savile en Gary Glitter in hun element](#)

[Vreemde sterfgevallen bij de BBC Man vertelt over lijden door toedoen van pedofilienetwerk BBC met betrokkenheid van dj Alan Freeman en zijn duivelse maatje Jimmy Savile](#)

[Speciaal bericht Daily Mail: Een 15-jarige pleegde zelfmoord en liet dagboek na waarin dj's als daders worden genoemd. Verontrustende vragen over John Peel. Hoeveel sterren waren erbij betrokken?](#)

[De vreemde zaak Nick Ross, kindermisbruik door VIP's, vuige opmerkingen, Operatie Yewtree, Crimestoppers en de dood van Jill Dando](#)

[The Coleman Experience: De vreemde zaak van Jill Dando, Mark Williams-Thomas, Brits VIP pedofilienetwerk en de verloren moordtheorie](#)

[Pedofielen, de BBC en ver voorbij](#)

[VIP pedofilienetwerk in Dolphin Square Schrap de kijkerslicentie: Schimmige werknemers bij de BBC](#)

Expert Britse "Opsporing verzocht" verlokke jongens tot seks

HOOFDSTUK 4

MET GESLOTEN OGEN IS HET LEVEN EEN EITJE

Het topje van de Beatles-ijsberg

“Er zijn maar 100 mensen in de wereld die werkelijk begrijpen waar onze muziek over gaat.”

John Lennon in muziekblad Rolling Stone bij het uitkomen van Magical Mystery Tour in 1967

Met een beter begrip van de vele manipulaties binnen de industrie zou het niemand moeten verbazen dat er bewijs te vinden is van de Verborgene Hand in misschien wel de meest populaire en invloedrijke popgroep aller tijden. En inderdaad, een diepe duik in het verhaal van de Beatles stelt niet teleur – ook al is een nuchter onderscheidingsvermogen noodzakelijk om waarschijnlijke waarheden te scheiden van de altijd aanwezige overvloed aan onjuiste informatie die circuleert, opzettelijk bedoeld om af te leiden, of gewoon goed bedoeld maar onjuist.

Er is alom beweerd dat de Beatles een creatie waren van het Tavistock Instituut voor Menselijke Relaties, de Britse organisatie die zich bezighoudt met geestbeheersing van de massa's en technieken voor sociale sturing. Hun hoofdkantoor in Londen aan Tavistock Square was het toneel van de vierde bom die afging op 7/7 in 2005. En heel toevallig las de slogan voor een nieuwe film op de zijkant van de door de bom verwrongen bus: “Pure terreur... gewaagd en briljant.” De officiële kijk op het Tavistock Instituut is dat het “een Brits goed doel is dat zich bezig houdt met groepsgedrag en organisatorisch gedrag,” maar de waarheid omtrent hun bezigheden en invloed is waarschijnlijk nogal anders. Baron Jacob Rothschild wordt immers officieel omschreven als een “filantroop,” net als David Rockefeller, wat maar weer eens laat zien wat een geweldig iets een publiekelijk aanvaard dekmantelverhaal is.

De Beatles/Tavistock-theorie lijkt nu wereldwijd bekend geworden, oorspronkelijk afkomstig van dr. John Coleman die, net als T. Stokes, een voormalig Britse inlichtingenagent was die klokkenluider werd. Het verslag verscheen in zijn boek *The Conspirators' Hierarchy: The Committee of 300* (De hiërarchie van de samenzweerders: Het Comité van 300) en is verbonden met de beschuldiging dat het overgrote deel van de liedjes van de Beatles feitelijk werd geschreven door Theodor W Adorno, een exponent van de Frankfurt School, een Duitse organisatie van dezelfde aard als het Tavistock Instituut. Adorno scheen een hoogleraar filosofie te zijn die ook muziek schreef, maar de bewering over zijn betrokkenheid bij de Beatles kwam oorspronkelijk van Coleman. In een interview zei deze:

“Theodor W Adorno was welbekend bij Tavistock. Hij stond bekend als 'de Karl Marx van de muziek.' Adorno noemde zijn geluid 'bijtend' en 'onacceptabel' en was gebaseerd op een 12 atonaal systeem, bestaande uit zware, zich herhalende geluiden. Hij begon bij het schrijven van al zijn nummers dit systeem te gebruiken. Adorno was van mening dat de bourgeoisie muziek wilde die hen niet stoorde of deed nadenken. Tavistock wilde deze nieuwe muzikale ervaringen doorgeven aan een nieuw publiek, om massa's te beïnvloeden. En zo werd de 'oncomfortabele' muziek geboren.”

Ook beweerde Coleman dat de muziek van de Beatles later werd gebruikt om recreatief drugsgebruik onder jongeren te normaliseren, waardoor een nieuwe en onomkeerbare sociale dynamiek ontstond binnen slechts een paar jaar.

Velen hebben de muziek, beeld en culturele erfenis van de Beatles in een nieuw licht bekeken, in de geest

van deze tijd. De suggestie dat het een project was door ongeziene krachten achter de schermen, eerder dan vier jongens uit de arbeidersklasse van Liverpool die succes verkregen door gewoon hard te werken en wat pakkende liedjes, is zeer waarschijnlijk. Er is ook gewezen op het feit dat de monumentale doorbraak van de Beatles in Amerika, na hun legendarische optreden in de *Ed Sullivan Show*, plaatsvond slechts weken na de moord op President Kennedy, welke het land had getraumatiseerd. De Beatles dienden als een hippe en opbeurende afleiding van de duistere nasleep van die gebeurtenis.

Desondanks is het moeilijk de bewering van Coleman te staven. Vele fans hebben erop gewezen dat het idee van een stoffige, oude professor die zo'n hippe en aangrijpende nummers schreef als die van de Beatles absurd is – met name songs als *Penny Lane* en *Strawberry Fields*, die naar verluidt teruggrijpen op de jeugdherinneringen van John Lennon.

Hoewel de theorie van Coleman ogenschijnlijk vaak is “ontkracht” is er toch een grote variëteit aan onderzoekers en Beatles-studenten die het idee, dat de groep een project was van het Tavistock Instituut, volkomen plausibel vindt. En beweringen dat er meer aan de hand is met het “tegen alle verwachting in succesverhaal” van de Beatles verdwijnen niet simpelweg door het verslag van Coleman te ontkennen.

Een duivelse deal?

In 2008 publiceerde levenslang Beatles-fan en schrijver Joseph Niezgoda zijn boek *The Lennon Prophecy: A New Examination of the Death Clues of The Beatles* (De Lennon Profetie: Een nieuw onderzoek naar doodaanwijzingen van de Beatles). Net als veel Amerikaanse auteurs maakt Niezgoda geen geheim van het feit dat hij een vaderlandslievend Christen is, en dat zijn religieuze overtuigingen neigen zijn bevindingen te kleuren. Hij presenteert echter toch een aantal intrigerende stellingen.

De crux van Niezgoda's theorie is dat het materiaal van de Beatles is bezaaid met duister occulte aanwijzingen en symbolen, maar in plaats van te verwijzen naar de vroegtijdige dood van Paul McCartney (daar komen we nog op!) hebben ze allemaal te maken met een duivelse vloek die John Lennon achtervolgde. De reden hiervoor, zo stelt Niezgoda, is dat Lennon in de vroege dagen van de groep een contract aanging met “De Duivel,” waarin hem gedurende twintig jaar roem en rijkdom werd beloofd op een schaal nooit eerder gezien. De prijs die Lennon moest betalen was een zware, feitelijk verkocht hij zijn ziel, en wat “De Duivel” eruit sleepte moge duidelijk zijn.

Naar verluidt werd de overeenkomst gesloten in 1960, en er is een moment in december van dat jaar waar we voor het eerst het fenomeen zien van hysterisch schreeuwende fans die proberen het podium te bestormen – tot op dat moment een ongezien schouwspel in Groot Brittannië. Het moet ergens geweest zijn tussen 10 december, toen de Beatles terugkeerden van een weinig succesvolle tournee in Duitsland, en de 27ste, de datum van een veel succesvoller aantal optredens in de Litherland Town Hall van Liverpool.

[Dit artikel](#) door Dave Persails, een gedetailleerd verslag van de vroege verschijningen van de band en veranderingen van naam en bezetting voor hun doorbraak, ontlokt de intrigerende vraag wat het nu precies was dat de Beatles magischerwijs van het ene op het andere moment tot een succes maakte, na jarenlang amateuristisch gerommel in de marge. En inderdaad, Robert Whitaker, de fotograaf achter de beruchte “slagershoes” van het album *Yesterday and Tomorrow*, merkte op: “Over de hele wereld heb ik mensen deze vier Beatles zien aanbidden als idolen, als goden. Voor mij waren het gewone jongens. Maar de emotie waarmee hun fans hen overgoten deed me afvragen waar het met het Christendom naartoe ging.”

Deze laatste dagen van 1960, zo gaat het verhaal, was het beginpunt van de overeenkomst voor roem en weelde. Als we echter in gedachten houden dat de overeenkomst slechts twintig jaar geldig zou zijn dan zou deze aflopen in december 1980, de maand waarin Lennon werd vermoord voor het Dakota Gebouw in Manhattan.

Volgens een artikel van een onbekende schrijver op de blogsite No-One Has To Die Tomorrow:

“De opgang van de Beatles naar de hoogste regionen van het Rock & Roll pantheon, waarmee ze Elvis en andere Amerikaanse rocklegenden die de Rock & Roll in hun greep hadden van de troon stootten, werd geprepareerd en geplaatst door het Britse koningshuis en de Britse militaire

inlichtingendienst.

Bijvoorbeeld, in augustus 1963, tijdens hun eerste grote televisieoptreden in het London Palladium, berichtte de krant dat de politie '1.000 schreeuwende fans' in bedwang moest houden, maar dat was een gefabriceerd verhaal. De foto in de krant omkaderde feitelijk drie schreeuwende tieners en beweerde dat het er 1.000 waren. Een ter plekke aanwezige verslaggever zei later dat er minder dan acht aanwezigen waren. Er was geen "rel" met gek geworden tienermeisjes.

En zo werd ook "Beatlemania" hysterie gefabriceerd op het JFK vliegveld in 1964, toen de Beatles in de Verenigde Staten aankwamen voor hun optreden in de show van Ed Sullivan. Busladingen schoolmeisjes uit de Bronx werden door promotors van de Beatles betaald om hysterisch te schreeuwen als de Beatles uit het vliegtuig stapten en de terminal binnenkwamen.

Het was een gefabriceerde publiciteitsstunt, maar het werkte goed om de toon te zetten voor hun optreden in The Ed Sullivan Show, dat inderdaad een uitzinnige houding bij veel Amerikaanse tieners veroorzaakte en het begin was van een versoepelen van morele grenzen, en de deur open zette voor kinderen van 'fatsoenlijke' families uit de middenklasse om drugs te gaan gebruiken, precies wat Britse Inlichtingen, Tavistock en de CIA de hele tijd al voor ogen hadden."

De moord op John Lennon lijkt te zijn voorspeld in filmbeelden die vroeg in 1969 werden genomen en later verschenen in de BBC documentaire *John Lennon: 24 hours*. Lennon is samen met Yoko Ono en ze gaan door post die door fans is gestuurd. Hij leest er één voor van iemand die zegt een Oujabord te hebben gebruikt en een boodschap doorkreeg dat iemand zou proberen Lennon te vermoorden. Hij schreef: "De geest die me deze informatie gaf was Brian Epstein."

Bijna precies 11 jaar later kwam de voorspelling uit.

Gevleugelde Beatles

Hoe de Beatles aan hun naam kwamen is een intrigerend aspect voor onderzoekers naar de meer occulte achtergronden van de groep. "Beatles" wordt vaak gezien als een simpele woordspeling die refereert aan hun status als "beat"band. In de vroegste verschijning als skiffleband laat jaren 1950' noemde Lennon zijn ensemble *The Black Jacks*, voordat het *The Quarry Men* werd, gevolgd door namen als *Johnny and the Moondogs*, *The Nerk Twins* (slechts twee dagen), *The Beatals*, *The Silver Beetles*, *The Silver Beats*, voordat het uiteindelijk bij *The Beatles* bleef. Het idee van "Beatles" zou afkomstig zijn van oorspronkelijk lid van de band Stuart Sutcliffe, als woordgrapje op Buddy Holly's *Crickets*. (Sutcliffe stierf in 1962 naar verluidt aan een hersenbloeding op de leeftijd van slechts 21. Op internet circuleert een gerucht dat de zus van Sutcliffe, Pauline, zou hebben beweerd dat John Lennon een homoseksuele affaire had met haar broer, dat hij hem later uit een verward schuldgevoel in elkaar had geslagen en dat Lennons klap tegen het hoofd van Sutcliffe had geleid tot diens fatale lot. Bij het onthullen van een collectie van Sutcliffe's persoonlijke bezittingen die in 2003 op een veiling te koop werd aangeboden ontkende Pauline echter ooit zoiets te hebben gezegd.)

Toen Lennon in 1961 een artikel schreef voor het tijdschrift *Mersey Beat* van zijn vriend Bill Harry, in de dagen voor de Beatles Ringo, Brian Epstein of George Martin hadden gevonden, schreef hij: "Veel mensen vragen wat de Beatles zijn. Waarom Beatles? Hmmm, Beatles, waar komt die naam zo vandaan? Dus zullen we het vertellen. Het kwam in een visioen. Er verscheen een man op een brandende taart en vertelde hen: 'Vanaf deze dag zijn jullie Beatles met een A.' 'Dank u wel, Meneer Man,' zeiden ze, en bedankten hem." (*Flaming Pie* [Brandende Taart] dook tientallen jaren later op als titel van Paul McCartney's tiende studioalbum in 1997.)

De alternatieve consensus, zo lijkt het, is dat de naam is ontleend aan de keversoort gehoornde scarabee, een religieus symbool uit de Oud Egyptische cultuur. Deze insecten werden vereerd als symbolen van regeneratie en schepping, brachten ideeën over van transformatie, vernieuwing en wederopstanding. Daarnaast werd hun gewoonte om ballen te maken van mest en deze te rollen gezien als een symbool van de zonnegod Ra, die de zon elke dag het hemelgewelf rond rolt. Toevalligerwijs beschikken deze kevers over vleugels, en Paul McCartney koos "Wings" (vleugels) als naam voor zijn latere begeleidingsband. En intrigerend genoeg was

The Winged Beetle de titel van een verzameling gedichten van Aleister Crowley. Kennen we die ergens van?

Hoe(s) duidelijk?

Elke gevorderde studie naar de verborgen aard van de muziekindustrie laat zien dat zwaar geleund wordt op symboliek, doordrenkt met occulte, esoterische en mystieke gebruiken, en ontworpen om ongewild invloed uit te oefenen op het bewustzijn van de kijker. Waar het de Beatles betreft hebben onderzoekers van dit fenomeen met de hoesen van de band hun hart op kunnen halen, en het behoeft een zeer zware dosis van levensmoe cynisme om te ontkennen dat – wat ook de interpretatie – iets werd ontworpen om te worden overgedragen door middel van een aantal sleutelbeelden.

Een vroeg album onder platenlabel *Parlophone* met de titel *With the Beatles* toont de vier in zwart wit waarbij de helft van hun gezicht in een schaduw valt en de andere kant belicht is, wat het beeld oproept van het Oog van Horus/Alziend Oog/verlichting, symboliek die we later nog tegen zullen komen. De hoes van *Hard Day's Night* laat ook de gezichten van de Beatles zien, deze keer de helft van hun gezicht, afgesneden onder de neus, met bij allemaal één oog lichtelijk in de schaduw. Op een zeldzame Nederlandse uitgave van *Help* poseert de band voor een gigantisch exemplaar van het logo van oliemaatschappij Shell. Behalve dat het logo van Shell altijd een handig verholde vertegenwoordiging is van de stralen van een opkomende zon. Zonnesymboliek duikt overal op in hun illustraties en in heel veel van hun liedjes. De meer gebruikelijke uitgave van *Help* laat de bandleden zien terwijl ze poses aannemen, “signaalposes” die recht uit Crowley's geheim occult genootschap kwamen, de Orde van de Gouden Dageraad (A. A.). Zo zijn er ook handsymbolen van Lennon en McCartney te zien op de hoes van *Yellow Submarine* (straattaal voor zowel een wietjoint als een mild farmaceutisch stimulerend middel in een capsule). De hoes van het album *65* laat de Beatles zien onder een paraplu, een interessant gegeven als we denken aan de interpretatie van Lenon Honor van Rihanna's hit *Umbrella* en bijbehorende video, meer hierover in een later hoofdstuk over symboliek in video's.

De verborgen betekenissen in de hoes van *Sergeant Pepper* zouden een heel boek kunnen vullen, en we komen daar later nog op terug, net als op de eindeloos geanalyseerde hoes van *Abbey Road*. Er is maar één hoes die in de afgelopen jaren nog veel meer analyse en opinie heeft mogen zien, de beruchte “Slagers” hoes voor het verzamelalbum *The Beatles: Yesterday and Today* van juni 1966 (6/66?).

De naar elke maatstaf schokkende afbeeldingen toont vier glimlachende Beatles in slagersschorten, overal gedrapeerd met rauw vlees en naakte babypoppen. De poppen zijn verminkt, er ontbreken hoofden en armen. Lennon wijst met één van zijn vingers naar beneden. Deze foto was één van de negen bekende die werden genomen tijdens een fotosessie onder regie van Robert Whitaker. De ongebruikte foto's, allen griezelig, verschillen nogal van de gekozen foto. In één foto lacht alleen Lennon, bedekt met vlees, en met tanden en ogen op zijn handen. Een andere foto laat alleen McCartney zien die omhoog staart en zich vastgrijpt aan verminkte poppen en vlees (een interessante pose voor één van 's werelds meest beroemde vegetariërs), met iets wat lijkt op een navelstreng rond zijn pols. De vier zijn glimlachend te zien terwijl Lennon een zonnebril zet op het lichaamsloze hoofd van één van de poppen. Twee foto's lijken veel op de uiteindelijke keuze, maar hier kijken de Beatles somber en verloren in plaats van glimlachend. In nog een andere hebben ze allen de ogen gesloten, als in slaap of in trance.

Tientallen jaren later werd de “rauw vlees look” nieuw leven ingeblazen door *Lady Gaga* met haar beruchte “vleesjurk,” die voor evenveel schok en controversie zorgde.

De betekenis van vlees

Het zal niet verbazen dat er meerdere interpretaties waren van de hoes. Onder de meest populaire (onder vele anderen voortgebracht door Joseph Niezgodá) is de verontrustende suggestie dat de groep subliminaal het uitoefenen van infanticide communiceerde, het ritueel offeren van baby's door de heersende elitaire klasse. En er is absoluut geen gebrek aan bewijs, afkomstig van onderzoekers en klokkenluiders, om aan te tonen dat dit zieke en gruwelijke gebruik voortdurend wordt aangewend door de duistere priesterklasse die uiteindelijk heerst over de menselijke activiteiten.

Het idee is dat de Beatles, verondersteld uit naam van hun controleurs, hiervan een vertegenwoordiging

verschaffen, ofwel als goedbedoelde indicatie van wat plaatsvond, ofwel als een manier om de spot te drijven met hun fans, in de zekere wetenschap dat iedereen op een hand na geen flauw idee zou hebben van de werkelijke betekenis. Als we kijken naar de volledige fotosessie dan laat deze vier mannen zien die niet bepaald vol zelfvertrouwen de situatie de baas zijn, eerder lijken op gemanipuleerde hulpjes gedurende verschillende stadia van instructie. Feitelijk riekt de hele uniformiteit binnen de Beatles tijdens hun vormende jaren – alle bandleden zagen er hetzelfde uit, kleden zich hetzelfde, praatten en gedroegen zich hetzelfde – naar een kwartet van onnozele marionetten, eerder dan vier uitermate creatieve en zelfontwikkelde individuen die hun eigen onafhankelijke verklaringen formuleren.

Er is echter nog een andere, veel onschuldiger uitleg betreffende de “slagershoes” die even veel voorkomend is geworden. Deze versie werd me beschreven in een e-mail van filmmaker Bruce Reid, die momenteel werkt aan een project met de naam *The King and the Queen's Men* (De Koning en de mannen van de Koningin), een onderzoek naar de culturele impact van de Beatles en Elvis Presley:

“Toen de Beatles zo succesvol werden in de Verenigde Staten kreeg het platenlabel (Capitol) die hun muziek uitgaf een briljant idee. Capitol veranderde albums drastisch, of kwam met volledig andere albums die alleen uitkwamen in de VS en in Canada. Het tweede album van de Beatles, Something New, Beatles 65, Beatles VI en Yesterday and Today zijn hier voorbeelden van.

Tot het uitbrengen van Sergeant Pepper was geen enkel Britse uitgave hetzelfde als die uit de Verenigde Staten. Toen Yesterday and Today werd uitgegeven was dat twee maanden voor Revolver. Ze besloten om drie nummers van Revolver te halen om op Yesterday and Today te zetten. Deze waren And Your Bird Can Sing, I'm Only Sleeping en Dr. Robert. De Beatles waren het beu hun artistieke werk geslacht te zien worden, wat uiteindelijk uitmondde in het opsturen van de foto naar Capitol als boodschap te stoppen met het slachten van hun albums om snel geld te verdienen. Op één of andere manier dacht men dat het bedoeld was als officiële afbeelding voor de hoes. De fout lag bij Capitol, niet bij de Beatles.

Dat zou ook mogelijk zijn. Maar als dat inderdaad de motivatie was achter de hoes lijkt mij dat dit ook wel had gekund met alleen het schort en het rauwe vlees. Wat is het nut van de verminkte baby's?

Bruce Reid voegt er echter nog aan toe:

“Ik geloof echt dat iemand in het Beatles-kamp (George Martin, Brian Epstein of Sir Lew Grade – mijn gok is Lew Grade) betrokken was bij het Tavistock Instituut dat, zonder dat de Beatles het wisten, betrokken was bij hun ongelofelijk snelle opkomst naar de top. Ik denk dat, toen ze er eenmaal achterkwamen, en het al te laat was om er nog uit te stappen, ze besloten hun fans te laten weten wat er gaande was. Ik heb gehoord dat één van de redenen voor de moord op John Lennon was dat hij van plan was om in 1981 op een wereldtournee te gaan en Tavistok zou ontmaskeren voor wat ze waren.”

Zowel Robert Whitaker als Paul McCartney hebben geclaimd het idee voor de fotosessie te hebben bedacht. Een aantal fans heeft gesuggereerd dat Paul McCartney de meest gewetensvolle van de Beatles was wat betreft het besef van waar ze deel van uit maakten. In een interview uit 2002 met het muziektijdschrift *Mojo* stelde voormalig president van Capitol Records Alan W Linvingstone dat het McCartney was die de foto's erdoor drukte als een soort van statement over de oorlog in Vietnam, het had niets te maken met kindermoord. De schijnbare versie van Whitaker is dat hij de grens wilde verleggen door iets werkelijk avant garde te maken, alleen maar voor het schokeffect. Hij zei dat hij probeerde het werk van Duits surrealist Hans Bellmer nieuw leven in te blazen.

Ondertussen komt een fascinerende stroom informatie over de verborgen aspecten van de Beatles, aanwezig net onder het oppervlak (of soms aan het oppervlak), van [deze website](#). En zoals altijd dient de lezer voor zichzelf uit te maken of alle beweringen en stellingen inderdaad grond hebben. Het zorgt op zijn minst voor uren van mijmeren en overpeinzing voor diegenen die graag alle aspecten van een zaak omarmen.

Het zorgt echter ook voor een verdere vertroebeling van de wateren waar het de waarheid omtrent de Beatles aangaat. Wat echter onmiskenbaar blijft, ongeacht de fijnere details, is dat er altijd veel, veel meer school

achter de groep dan het zorgvuldig gecultiveerde imago van vier leuke, gezonde jongens dat het publiek werd voorgehouden.

En dat alles nog voor we ingaan op het hele gebied van PID (Paul Is Dead/Paul Is Dood). Hou je vast, we begeven ons richting het Hol van de Leeuw!

Bronnen

[De Beatles - Illuminati geestbeheersers](#)

[De Beatles een schepping van het Tavistock Instituut; Interview met Dr. John Coleman](#)

[Plastic Macca blog: Desinformatie dat Theodor Adorno de muziek voor de Beatles schreef overvloedig aanwezig](#)

[De Beatles; Wat zegt een naam? Door Dave Persails](#)

[Wat mankeert er aan de Beatles? Een heleboel. De occulte symbolen van de Beatles](#)

[Zus Stuart Sutcliffe ontkent bewering omtrent Lennon](#)

[De Beatles: Sociale opruiers](#)

[Filmproject Bruce Reid over de invloed van Elvis en de Beatles: The King and the Queen's Men](#)

[The World Of John And Yoko - deel 2](#) (helaas kon ik het eerste deel niet meer vinden, vert.)

[The World Of John And Yoko - deel 3](#)

[Geestbeheersing: Sharon Tate, Charles Manson, de Beatles en de Satanische Betovering van Hollywood](#)

[Kwaadaardige Beatles](#)

HOOFDSTUK 5

Paul is dood. Toch?

Overleed de echte Paul McCartney in 1966?

“Soms hebben mensen een uitermate sterke kernovertuiging. Wanneer geconfronteerd met bewijs dat tegen die overtuiging ingaat kan dat nieuwe bewijs niet worden aanvaard. Het zou een gevoel veroorzaken dat zeer onprettig is, genaamd 'cognitieve dissonantie.' En omdat het zo belangrijk is de kernovertuiging te beschermen zullen ze alles rationaliseren, negeren of ontkennen wat niet past bij deze kernovertuiging.”

Frantz Fanon, filosoof en schrijver (1925-1961)

“Er zijn twee manieren om voor de gek te worden gehouden. De ene is te geloven wat niet waar is. De andere is weigeren te geloven wat waar is.”

Søren Kierkegaard (1813-1855)

Als het op “complottheorieën” aankomt dan heeft de muziekindustrie zijn eigen favoriet die zich kan meten met JFK, de Apollo maanlandingen of 11 September. Over de jaren is het idee bekend geworden als “Paul is dood” of “PID,” en refereert aan de verrassend wijdverspreide suggestie dat de echte James Paul McCartney ergens in 1966 overleed en werd vervangen door een bedrieger die sindsdien zijn plaats heeft ingenomen.

Iedereen die dit voor het eerst hoort reageert waarschijnlijk op dezelfde manier als ik deed; spottende veroordeling van een volstrekt belachelijk idee.

Zoals met bijna elk onderwerp onthult enig graven onder het oppervlak van de officiële lezing van gebeurtenissen een aantal plausibele alternatieven die eenieder met een open geest en het vermogen kritisch na te denken wellicht zou willen overpeinzen. En dat geldt ook voor PID. Hoewel het *klinkt* alsof het direct verworpen kan worden laat wat onderzoek zien dat het niet geheel onmogelijk is. Je verwerft je niet het recht iets zonder meer te verwerpen wanneer je niet op zijn minst naar het bewijs hebt gekeken en het een kans hebt gegeven. En cynici worden uitgenodigd om de enorme hoeveelheid onregelmatigheden in deze zaak te ontcrachten en verklaren alvorens terug te keren naar hun zelfvoldane zekerheid, of willekeurig een andere “belachelijke” bewering te noemen met zo veel potente toevalligheden. Mij verbaast het hoeveel “waarheid” en “complot” onderzoekers ver weg blijven van de fijnere details in deze zaak, alleen maar omdat het “niet goed klinkt.”

En daarom is dit hoofdstuk een zorgvuldige kroniek van de wijdverbreide beweringen van het vervangen van McCartney. Zoals met alles is het ook hier weer aan de lezer om hun eigen gedachten te vormen op basis van de beschikbare informatie.

Ongeluk...?

Er lijken twee breed circulerende versies te bestaan van de PID-mythe. De ene vertelt dat McCartney, op dat moment 24, hoog oplopende ruzie kreeg met de andere Beatles tijdens een opnamesessie (naar verluidt rond 5 uur 's ochtends), en wegstootte in zijn open sportwagen, volgens alle berichtgeving een Aston Martin. Hij zou toen betrokken zijn geraakt bij een vreemd ongeluk (een aantal verslagen zegt ergens op de M1, anderen zeggen dat het in Londen gebeurde), waardoor hij nagenoeg werd onthoofd en op slag dood was. Volgens deze versie bereikte het nieuws al snel de andere drie en hun management, dat in paniek raakte omdat ze een golf van zelfmoorden verwachtten onder fans van de Beatles wanneer het nieuws bekend zou worden, en samenwerkte met Britse “inlichtingen”diensten om Paul snel te vervangen door een dubbelganger zodat het publiek niets in de gaten had en de groep verder kon als ervoor. (In eerste instantie vond ik het een belachelijk idee dat de aankondiging van Pauls dood zou leiden tot een golf van zelfmoorden onder fans. Toen zag ik de krantenkoppen nadat Zayn Malik *One Direction* had verlaten in 2015, die meldden dat jonge vrouwelijke fans zich in hun wanhoop verminkten en er hulplijnen werden opgezet om fans bij te staan in het verwerken van hun verdriet, dus zie ik dat nu anders. Het idee, echter, dat M16 zich druk zou maken om Beatlesfans die zich van het leven wilden beroven lijkt me niet geloofwaardig gezien bekend is dat deze organisatie in het bijzonder nu niet bepaald veel waarde hecht aan menselijk leven.)

Volgens sommige verslagen vond dit plaats op 9 november 1966 – een vroege verschijning van de combinatie 9/11, gezien de datum wordt uitgedrukt in het Britse formaat, met voor de goede orde nog een paar zessen toegevoegd. Dit was een woensdag, en de tekst “Wednesday morning papers didn't come” (Woensdagochtend verscheen er geen krant) uit een later nummer, *Lady Madonna*, wordt door sommigen opgevat als een aanwijzing in de tekst die wijst op de doofpot en mediastilte die haastig werd georganiseerd

door de krachten die de Beatles controleerden. En terzijde, 9 november 1966 zou ook de datum zijn dat Yoko Ono en John Lennon elkaar voor het eerst ontmoetten, ze zouden door Paul McCartney aan elkaar zijn voorgesteld. Veel Beatlesfans zien dit als het begin van het einde van de groep, dus in dat opzicht kan deze datum ook worden gezien als symbolische “dood.” En toevallig werd het laatste slachtoffer van Jack the Ripper, Mary Kelly, naar verluidt vermoord op 9 november 1888 – 9/11/88.

Anderen stellen echter dat de datum in het Amerikaans formaat 9/11 was, het zou dus hebben plaatsgevonden op 11 september 1966. (Dit is nog een datum die overladen is met Beatles-gerelateerde 11 september-synchroniciteit. John Lennon verscheen op 11 september 1971 op de Amerikaanse televisie in de *Dick Cavett Show* om reclame te maken voor de film van zijn song *Imagine*, en de opnamedatum voor het nummer *Glass Onion* van het *White Album* wordt gegeven als 11 september 1968.) Ik was zeer onder de indruk van de manier waarop Amerikaans onderzoeker Jim Fetzer in een aantal essays voor zijn boek *And I Suppose We Didn't Go to the Moon Either?* (En we zijn zeker ook niet naar de maan geweest?) in groot detail het McCartney-bedrog uiteen zette. Fetzer wijst erop dat de datum van 11 september de meer waarschijnlijke is voor de dood van McCartney, gezien de manager van de Beatles, Brian Epstein, de maand erop aankondigde dat de groep niet meer live zou optreden, met de niet overtuigende reden dat ze zichzelf niet meer konden horen spelen boven het geschreeuw van het publiek. Waarom zou Epstein in oktober zo'n afleidende verklaring doen als Paul pas de volgende maand zou zijn overleden, vraagt Fetzer zich af?

Een alternatieve draai aan het verhaal stelt dat hij was gestopt om een liftster op te pikken die hij in de regen zag lopen. Haar naam zou “Rita” zijn, zoals in het liedje *Lovely Rita*. Toen Rita eenmaal beseftte wie de chauffeur was zou ze opgewonden hebben geprobeerd hem te omhelzen, wat het ongeluk veroorzaakte, hoewel moeilijk is te begrijpen hoe dit verhaal naar buiten is gekomen als het waar is, gezien Rita de enige is die dit zou weten. Dit riekt naar overmatig opleuken van een mythe.

Er zijn voor de handelaren van de Beatles twee andere mogelijke motieven voor het zo naarstig vinden van een vervanger, als je voor deze versie gaat. De eerste is puur winstbejag; de groep was voor iedereen in hun kamp een melkkoe vanjewelste geworden, er stond te veel op het spel om tot een abrupt en onbedoeld einde te komen. De tweede is, belangrijker dan het financiële potentieel van de Beatles, de oorspronkelijke reden voor hun schepping – als een operatie van het Tavistock Instituut in het hersenspoelen en sociaal sturen van een hele generatie jonge mensen, welke nog niet alle doelen had bereikt.

Deze versie van gebeurtenissen lijkt zeker vergezocht omdat het leunt op dat het Beatles-team in staat was binnen dagen iemand te vinden die genoeg leek op en klonk als de originele McCartney, beschikte over voldoende muzikaliteit om hem overtuigend na te spelen, en bovendien voor de volgende 50 of meer jaar een open kalender had. Dat is het probleem met dubbelgangers van beroemdheden. Waar zijn ze als je ze nodig hebt?

...of “ongeluk?”

Wat mij betreft is het de tweede versie van de PID-legende die het meest hout snijdt. In deze versie was het lot van McCartney geen tragisch ongeval maar een vlekkeloos gepland voorval, met voldoende tijd voor het zoeken en opleiden van een vervanger om zijn plaats in te nemen, en de nodige veranderingen aan te brengen in het uiterlijk. Het is heel wat om van een plaatsvervanger te vragen zijn eigen identiteit voorgoed op te geven, maar in ieder geval voorziet dit scenario in een ruime voorbereidende periode. Het opofferen van Paul zou ofwel een soort van ritueel offer geweest kunnen zijn door de duistere heersers van de entertainmentindustrie (meer over dit onderwerp in latere hoofdstukken), ofwel een actie tot schadebeperking, aangenomen dat McCartney lastig was geworden en niet meer mee wilde werken met de rol die hij diende te vervullen. Sommigen menen dat McCartney ongelukkig was met de radicale verandering in de muziek van de Beatles die stond gepland voor de tweede helft van de jaren 1960' en te maken had met het psychedelische tijdperk en LSD, en zodoende een risico vormde voor de uitvoering van deze plannen. Ook wordt gefluisterd dat de echte Paul een gezonde interesse had ontwikkeld voor de details rond de moord op JFK, en vragen stelde bij de officiële lezing. Bekend is dat hij had aangeboden de muziek te schrijven voor een JFK-gerelateerde film, *Rush to Judgement* (Overhaast oordeel).

De suggestie dat de executiemethode feitelijk een *opgezet* auto-ongeluk was is uiteraard een mogelijkheid. Bij velen zal het herinneringen terugbrengen aan de dood van prinses Diana, maar weinigen zullen weten dat

precies deze methode tot moord – door een verblindend licht in een auto te schijnen binnen een tunnel – door Britse “inlichtingen”diensten werd voorbereid voor Slobodan Milosevitsj tijdens de Balkanoorlog, zoals bekend gemaakt door voormalig werknemer van MI6 Richard Tomlinson tijdens het onderzoek naar de dood van Diana. Zo zie je maar weer, een goed idee kan altijd nog een keer worden gebruikt.

De laatst overgebleven mogelijkheid is dat de echte McCartney niet overleed maar, om welke reden ook, in een leven van vergetelheid “verdween,” maar dat lijkt mij de minst waarschijnlijke van de mogelijkheden...

Tina Foster, eigenaar van de website www.plasticmacca.blogspot.com is ongetwijfeld de toonaangevende pleitbezorgster van de PID-theorie. (“Macca” was lange tijd de publieke bijnaam van McCartney in het VK.) Voor mijn podcast *Good Vibrations* heb ik haar in 2014 geïnterviewd, op de 72ste verjaardag van James Paul McCartney, waar ze ons door het hele verhaal loodst en veel van de belangrijkste aanwijzingen bespreekt. [Hier](#) kun je dat interview beluisteren.

Haar stelling is dat de vervanging van McCartney niet plaatsvond in november maar eind augustus van 1966. Dit zou zijn geweest kort na het concert van de Beatles in Seattle op de 25ste en voor de persconferentie in Los Angeles op de 28ste. (De volgende dag markeerde het concert in het Candlestick Park in San Francisco, hun laatste live optreden, met uitzondering van de jamsessie bovenop het dak van hun hoofdkwartier aan Savile Row.) De persconferentie in LA wordt door velen gezien als het eerste publieke optreden van “Faul” (faux Paul/nep-Paul), zoals de bedrieger bekend is komen te staan.

In een lezing die ik een paar jaar geleden gaf in Liverpool had ik wat tijd ingeruimd om te spreken over PID. In de pauze kwam er iemand naar me toe en zei: “Je begrijpt toch wel dat alle Beatles werden vervangen, niet alleen Paul, niet?” Ik had wel gehoord dat Lennon zou zijn vervangen, maar de hele band? Die gast vertelde dat hij dit onderwerp eens had besproken tijdens een publieke bijeenkomst in de thuishaven van de Beatles, en dat hij nauwelijks levend ontsnapt was aan een menigte die hem wilde lynchen voor dergelijke godslastering.

Ook al weet ik dat dubbelgangers vaak zijn gebruikt voor publieke figuren – met name politici en wereldleiders – mijn hersens kunnen niet meer dan één Beatle tegelijk aan. En dit zou natuurlijk inhouden dat de “John Lennon,” die gedurende de jaren 1970' zo'n diepzinnige muziek uitbracht en naar verluidt in 1980 zou zijn vermoord, helemaal hem niet was, maar een dubbelganger!

Voor de goede orde echter, Tina Foster van Plastic Macca staat open voor het idee dat Lennon werd vervangen, evenals McCartney, en [hier](#) zet ze haar observaties uiteen.

Tja, niemand heeft ooit beweerd dat dit samenzweerderdospel simpel is.

Zin in de waanzin

Voor we een aantal van de vele aanwijzingen onderzoeken die door fans zijn aangebracht – het zouden er minstens 400 zijn – is het de moeite waard eerst wat zaken voor ogen te houden. Zoals, naar ik mag hopen, de rest van dit boek zal aantonen lijkt de entertainmentindustrie, net als de wereld in algemeenheid, in niets op wat we ons hele leven gedacht hebben dat het was. Dezelfde krachten zijn overal werkzaam, en de oncomfortabele waarheid is dat zij ondergedompeld zijn in Satanische, Luciferiaanse occulte praktijken. Het bewijs dat dit ondersteunt is zo wijdverspreid dat ik niet weet wat ik nog moet zeggen tegen degenen die dit nog steeds niet willen accepteren.

Binnen deze context zijn hun rituelen altijd van het allergrootste belang, net als numerologie uit de Kabbala. Evenzeer zijn ze geobsedeerd door symbolen, en hebben een behoefte laten zien om hun bedoelingen en eerdere daden cryptisch te coderen in werken uit de popcultuur. Dit staat hen toe, binnen hun zieke en verwrongen gedachtegang, te ontsnappen aan de juiste karmische gevolgen van hun kwaadaardige daden want, zoals zij het zien, hebben ze het publiek de gelegenheid gegeven te weten wat ze hebben gedaan en derhalve bezwaar te uiten. Wanneer geen bezwaar wordt geuit (hoe zou dat mogelijk zijn terwijl de informatie zo onduidelijk is?) vatten ze dat op als stilzwijgende toestemming van de massa en als groen licht om op deze voet verder te gaan. Dit is een uitermate ingewikkeld concept dat is verbonden met een diepgaand begrip van Natuurlijke Wetten, en ik ga hier verder in het laatste deel van dit boek op in, en in het

hoofdstuk over Voorspellend Programmeren. Ik zou willen stellen dat hun logica in het aannemen dat ze op deze manier de morele wetten van het universum mogen schenden wijst op een uitzonderlijk door ego gedreven arrogantie, en een volkomen vervormd begrip van hoe alles werkt, met als gevolg een zeer, zeer hoge prijs om later te betalen. Hoe dan ook, dit alles als referentiepunt om in gedachten te houden voor we diep het konijnenhol induiken van PID.

Het scheppen van een mythe

Er wordt beweerd dat in 1966, al meteen in het begin, oplettende Beatles-fans een aantal afwijkingen opviel. Ook was er een incident in 1967 dat het gerucht over het overlijden weer nieuw leven inblies, toen zijn Mini was betrokken bij een ongeluk (opnieuw op de M1). Het bleek echter dat McCartney op dat moment niet in de auto zat, deze werd bestuurd door een Marokkaanse student, Mohammed Hadjij.

Het voorval wordt besproken in een artikel op de website www.thebeatlesbible.com:

“Hadjij was een assistent van galerie-eigenaar in Londen Robert Fraser. De twee kwamen op de avond van 7 januari aan bij het huis van McCartney, later aangevuld met Mick Jagger, Keith Richards, Brian Jones en antiekdealer Christopher Gibbs. Het gezelschap besloot om naar het huis van Jagger te gaan in Hertfordshire, om vervolgens door te rijden naar de villa van Richards in Redlands, Sussex (waar ook de laatste drugsinval plaatsvond.). McCartney reed met Jagger mee in diens Mini Cooper, en Hadjij reed de Mini van McCartney.

Tijdens de rit raakten de twee auto's elkaar kwijt. Hadjij verongelukte met de Mini van McCartney en werd met verwondingen naar het ziekenhuis gebracht. De zwaar gepimpte auto was zeer herkenbaar en al snel begonnen geruchten te circuleren dat McCartney was omgekomen bij een verkeersongeluk. De volgende maand, het is 1967, verscheen er een paragraaf in het februarinummer van Beatles Book Monthly met de kop 'Vals gerucht.'

Er deden altijd verhalen over de Beatles de ronde in Fleet Street (het krantendistrict, vert.). Het was op 7 januari glad, gevaarlijke omstandigheden op de M1, die Londen met de Midlands verbindt, en aan het einde van de dag ging het gerucht als een lopend vuurtje door Londen dat Paul McCartney was omgekomen bij een auto-ongeluk op de M1. Maar daar klopte natuurlijk helemaal niets van, zoals de persofficier van de Beatles ondervond toen hij naar het huis van Paul in St. John's Woods belde en Paul zelf de telefoon opnam. Hij was de hele dag thuisgebleven en zijn zwarte Mini stond veilig in de garage.”

Dat was dan weer dat.

Het duurde tot 1969 voordat de vervangingstheorie prominent in de mainstream media verscheen. De eerste gedrukte referentie kwam uit een artikel van Tim Harper dat verscheen in de editie van 17 september van *The Times-Delphic*, de schoolkrant van de Drake Universiteit in Des Moines, Iowa. Harper beweerde later dat het artikel slechts ter vermaak was geschreven, en dat hij het had gehoord van een medestudent genaamd Dartanyan Brown, die het op zijn beurt weer had van een muzikant uit Californië.

Het ziet er naar uit dat dit artikel leidde tot het inmiddels legendarische telefoontje naar het programma van dj Russ Gibb op radiostation *WKNR-FM* in Detroit. De beller, die zich bekend maakte als “Tom,” vertelde Gibb dat McCartney dood was en dat de Beatles aanwijzingen hadden verstopt in het nummer *Revolution No. 9*. Hij drong er bij Gibb op aan om het nummer achterstevoren te draaien, wat hij ook nog voor elkaar kreeg, en de zich herhalende frase “number nine, number nine, number nine” werd gehoord als “turn me on, dead man (wind me op, dode man). En de mythische status van PID was geboren. De dag voor Gibb's show had perschef van de Beatles Derek Taylor gereageerd op het gerucht en zei: “Recentelijk worden we overspoeld met een stroom van vragen over berichten dat Paul dood is. Dit soort vragen krijgen we natuurlijk al jaren, maar in de laatste weken komen ze dag en nacht, op kantoor en zelfs thuis. Ik krijg zelfs telefoontjes van disc jockeys en anderen uit de Verenigde Staten.”

Twee dagen na de uitzending van Gibb verscheen er echter een artikel met de titel “McCartney Dood; Nieuw bewijs komt bovendien” in *The Michigan Daily*. Het was een satirische recensie van het album *Abbey*

Road, toegeschreven aan student aan de Universiteit van Michigan Fred LaBour. Hij erkende dat hij veel van de aanwijzingen die zouden verwijzen naar de dood van McCartney zelf had verzonnen. Ondanks dat weigerde de mythe te verdwijnen, en de bekentenis van LaBour lijkt het vuur onder fans om hun platencollecties na te pluizen op verdere aanwijzingen alleen maar te hebben aangewakkerd.

De missie Macca

In 1969 was de geruchtenstroom zo sterk geworden dat er in de pers een missie was begonnen om te proberen “McCartney” op te sporen. Hij was al een tijd niet meer in het openbaar gezien – misschien wel slim als hij een vervanger was, want er zou opnieuw nauw worden gekeken naar zijn uiterlijk, lengte, accent, etc. Als “officiële” bevestiging dat alles in orde was stuurde het tijdschrift *Life* een verslaggever naar McCartneys Schotse boerderij in Mull of Kintyre, waar hij levend en wel werd aangetroffen met zijn vrouw Linda en zijn kinderen. Hij dacht na over zijn solocarrière nu het bijna was gedaan met de Beatles. In de editie van *Life* van 7 november 1969, in een artikel getiteld *De zaak van de vermiste Beatle – Paul is er nog* wordt Paul geciteerd: “De geruchten over mijn dood zijn zwaar overdreven,” Mark Twain parafraserend, en vervolgde: “Echter, als ik dood zou zijn, dan zou ik vast de laatste zijn die het te horen kreeg.” Hij voegde eraan toe: “Misschien dat die geruchten ontstonden omdat ik de laatste tijd niet meer in de pers verschijn. Ik heb genoeg pers gedaan voor een heel leven, en ik heb tegenwoordig eigenlijk niets meer te zeggen. Ik ben hier gelukkig met mijn gezin en ik werk als ik werk.” BBC *Radio 4* stuurde ook hun reporter Chris Drake op dezelfde missie, en in *Rolling Stone Magazine* verscheen een artikel dat verzekerde dat Paul McCartney nog in leven was.

Met name deze editie van het muziekblad slaagde er niet in de geruchtenstroom in te dammen zoals men graag had gezien toen werd ontdekt dat, als je de voorpagina tegen het licht hield, er iets doorscheen van autoadvertentie aan de andere kant van de pagina, waardoor Pauls hoofd in tweeën wordt gespleten en een snelle auto uit het midden van zijn lichaam verschijnt.

Volg het witte konijn

Er wordt gezegd dat er letterlijk honderden aanwijzingen aanwezig zijn in de teksten en het geluid van de muziek van de Beatles, en visuele aanwijzingen op hun platenhoezen die steun verlenen aan PID. En voor elke bewering van een valide “aanwijzing” bestaan er verhalen die het naar de prullenbak verwijzen als zijnde desinformatie. Een duik in het konijnenhol van PID staat garant voor dagen of weken voor een onderzoeker om te proberen alle informatie te absorberen en te verwerken. En bij mij wekte het de interesse in die mate. Het is ondoenlijk om hier alle aanwijzingen op te sommen – dat zou al een boek op zich vormen. Er is een schier oneindig aantal websites, fora en YouTubevideo's voor de lezer die ze allemaal wil bestuderen. Ik zal er hier slechts een paar uitlichten die vaak worden genoemd.

- Het al eerder genoemde avant garde nummer *Revolution No. 9*, afkomstig van *The White Album*, wordt over het algemeen beschouwd als de meest obscure opname van de Beatles, veel ervan bestaat uit geluiden en effecten. Wanneer achterstevoren afgespeeld, naast de boodschap *Turn me on, dead man*, beweren velen dat ze andere aanwijzingen horen, zoals een auto-ongeluk en iemand die schreeuwt “laat me eruit!”
- Ook de rest van *The White Album* werd door fans naarstig doorgespit, op zoek naar verdere aanwijzingen. Een belangrijke werd verondersteld gevonden te zijn in een omgekeerde boodschap aan het einde van *I'm So Tired*. Terwijl de muziek aan het einde wegsterft hoor je John Lennon onverstaanbaar mompelen. Wanneer dit achterstevoren wordt afgespeeld horen sommigen de woorden “Paul is dead, man. Miss him, miss him, miss him” (Paul is dood, man. Ik mis hem, ik mis hem, ik mis hem).
- Er wordt betekenis toegedicht aan een aantal zinnen uit *I'm the Walrus*, naar alle maatstaven een bizar nummer. De zin “man, you've been a naughty boy, let your face grow long” (man, jij bent een stout jochie geweest, laat je gezicht lang groeien) toont zeker een bepaalde overeenkomst met de observatie dat het gezicht van de McCartney van voor 1966 ronder lijkt dan dat van na 1966. Net daarvoor verschijnt een referentie aan “stupid bloody tuesday” (stomme bloederige dinsdag). Fans beweren dat McCartney voor het laatst in leven werd gezien op een dinsdag (hoewel 11 september

en 9 november 1966 respectievelijk op een zondag en een woensdag vielen, dus die theorie valt niet te rijmen). “The eggman” (de eierman) zou refereren aan *Humpty Dumpty*, die zijn hoofd openbrak toen hij viel, net als Paul, aldus de legende.

- *I Am the Walrus* werd geïnspireerd door het gedicht van occultist en schrijver Lewis Carroll *Jabberwocky*. Een uitsnede uit het boek waarin het gedicht voorkomt leest: “Hier moest ze even over nadenken, maar ineens wist ze het. 'Nou, het is een spiegelboek, natuurlijk! En als ik het voor een spiegel houd dan zijn alle woorden weer goed.' Volgens onderzoekers spoort dit verder aan tot het achterstevoren afspelen van Beatles-opnamen om verborgen boodschappen te vinden. Naar verluidd gebruikte Paul soms de alias “Ian Iachimoe,” dat achterstevoren zou klinken als “Paul McCartney.” De “Walrus”frase kent ondertussen nog andere dubieuze connotaties. Het lijkt dat maffe psychopaten niet verstoken zijn van een verwrongen gevoel voor ironie bij het benamen van hun operaties. Muzikauteur Alex Constantine onthult in zijn boek *The Covert War Against Rock* (De geheime oorlog tegen rockmuziek) dat *Project Walrus* een geheime operatie was van de CIA, waar sprake was van observatie, psychologische operaties en moordaanslagen. De moord op John Lennon, en het navenante schenden en de “verdwijning” van zijn dagboeken en ander materiaal, worden gezegd allemaal het werk te zijn van “Walrus,” dat werd bezet door een aantal mensen die het dichtsbij Lennon stonden, waaronder de chauffeur van de Beatles en schrijver van *The Last Days of John Lennon* (De laatste dagen van John Lennon) Fred Seaman.
- In het lied *Glass Onion* zingt Lennon: “Ik kijk door een glazen ui. Ik vertelde je toch over de Walrus en mij, man? Weet je, we staan elkaar zo na, man. Nou, hier is nog een aanwijzing voor iedereen: de walrus was Paul.” Sommigen hebben geopperd dat dit refereert aan een Noorse legende dat de walrus een teken van de dood is, terwijl een “glazen ui” een bijnaam zou zijn voor de doorzichtige knop van een doodskest.
- Het nummer *Nowhere Man* zou een sentimentele referentie zijn aan de staat van het lijk van Paul: “Hij is een echte niemandman, zit hier in zijn niemandsland, maakt al zijn niemandplannen voor niemand.”
- Er wordt betekenis toegedicht aan de tekst “Je kreeg een auto-ongeluk en raakte je haar kwijt,” uit *Don't Pass Me By* als referentie aan het mythische ongeval. Een vergelijkbare referentie wordt gezegd te komen van de woorden “Hij raakte een lantaarnpaal. We kunnen hem beter naar een chirurg brengen. Maar, hoe dan ook, in plaats daarvan ging hij naar een tandarts, die gaf hem een paar tanden waar hij niets aan had. Mijn vleugels zijn gebroken, net als mijn haar,” als onderdeel van het warrige kabaal van *Revolution No. 9*. Dit zou zeker kunnen worden gezien als overeenstemmend met de bevindingen van twee Italiaanse forensisch experts (die we zo zullen ontmoeten) die opmerkten dat de gehemelten van Paul van voor 1966 en van Paul compleet van elkaar verschilden, maar dat de laatste mogelijk chirurgie had ondergaan om een tand schever te laten lijken om meer te lijken op zijn voorganger.
- De tekstregel uit *Hello Goodbye* uit 1967, “You say goodbye, I say hello” (Jij zegt vaarwel, ik zeg hallo) wordt door sommigen opgevat als Paul die afscheid neemt van de echte McCartney en zichzelf introduceert als de nieuwe.
- Er zijn er die beweren dat de frase “it was a fake moustache” (het was een valse snor) refereert aan pogingen van Paul om recente plastische chirurgie te verhullen. Dit zou te horen zijn wanneer het refrein van *Sergeant Pepper's Lonely Hearts Club Band* andersom wordt afgespeeld.
- De zin “Ma Ma Ma McCartney, he's dead, dead, dead, dead, dead” (Ma Ma Ma McCartney is dood, dood, dood, dood) zou omgekeerd zijn gecodeerd in *Hey Jude*.
- Het nummer van John Lennon, *How Do You Sleep* (Hoe kun je slapen?), een erkende bittere sneer aan het adres van McCartney, bevat de tekst: “Them freaks were right when they say you was dead, the only mistake you made was in your head” (Die mafkezen hadden gelijk toen ze zeiden dat je dood was, de enige fout die je maakte was in je hoofd). Sommigen menen dat dit refereert aan de

overduidelijke verschillen in het uiterlijk van de oorspronkelijke en vervangende McCartney. Verderop luidt de tekst: “A Pretty face may last a year or two, but pretty soon they'll see what you can do” (Een mooi gezicht houdt misschien twee jaar stand, maar al snel genoeg zullen ze zien wat jij kunt).

- Er wordt gezegd dat er een omgekeerde boodschap schuilt in het liedje *Magical Mystery Tour*, waar de woorden “Will Paul be back as Superman?” (Zal Paul terugkomen als Superman?) te horen zijn.
- Op bladzijde 13 van het bijgeleverde boek van het album *Magical Mystery Your* staat een foto van een basgitaar spelende McCartney op zijn sokken met een paar bebloede schoenen naast hem, wat insinueert dat er op die plaats iemand anders hoorde te staan.
- Op de hoes van *Let It Be* is Paul de enige Beatle die wordt afgebeeld met een toegevoegde bloedrode achtergrond. Oorspronkelijk waren de foto's in zwart wit genomen.
- Men zou John Lennon zachtjes horen mompelen “I buried Paul” (Ik heb Paul begraven) aan het einde van *Strawberry Fields Forever*. Hier heeft Lennon zelf in interviews op gereageerd met de bewering dat hij eigenlijk zei “cranberry sauce” of “I'm very bored.”
- McCartney gaf toe dat hij verborgen boodschappen en aanwijzingen had verstopt in zijn album *Memory Almost Full*. Ook Lennon heeft erkend dat de Beatles altijd aanwijzingen verstopten in hun platen: “Al onze boodschappen waren subliminaal.”

Het breken van de code

Het idee dat geheime boodschappen al zouden kunnen worden gecodeerd is zeker niet vergezocht. Een uitsnede van de website www.baconsociety.org (niet terug te vinden, vert.), die de activiteiten van de raadselachtige Sir (hoe kan het ook anders?) Francis Bacon (waarvan velen menen dat hij de werkelijke William Shakespeare was) in kaart brengt, stelt:

“Vele Baconianen met een esoterische overtuiging menen dat Bacon en zijn bevriende occultisten geheime boodschappen of cryptogrammen codeerden in gedrukte boeken, door gebruik te maken van zowel tekst als beeld. Sommigen geloven dat Bacon zelf een ongelofelijke geheime geschiedenis heeft verteld door gebruik te maken van dergelijke cryptografische methoden.”

Wie de boeken van Dan Brown leest of de films heeft gezien zal zich herinneren dat de held van het verhaal, hoogleraar symboliek aan de Harvard Universiteit Robert Langdon, tijdens zijn avonturen voortdurend oude esoterische codes breekt om mysteries op te lossen. De dynamiek hier is dezelfde. Het lijkt dat Dan Brown aardig op de hoogte is van wat er speelt, en het is geen toeval dat zijn boeken begonnen te verschijnen net in een tijdperk waarin, gevoed door internet, de publieke interesse in het occulte, symboliek en het bestaan van machtige geheime genootschappen nooit zo groot was.

Met het gegeven dat degenen die uiteindelijk de touwtjes van de entertainmentindustrie in handen hebben voortkomen uit dezelfde traditie van mysteriescholen die al sinds eeuwen heersen, is het niet bepaald vergezocht om aan te nemen dat beproefde methoden uit vervlogen tijden in onze tijd nog steeds worden toegepast.

Meer dan genoeg onregelmatigheden

James Paul McCartney was linkshandig. In een interview uit 1963 zei hij: “Het enige waar ik mezelf niet van kon genezen was mijn linkshandigheid. Ik doe alles met mijn linkerhand, en hoe ik het ook probeer, mijn gewoontes krijg ik niet veranderd. Ik lijk alles achterstevoren te doen. Ooit schreef ik zelfs achterstevoren. En elke keer als de onderwijzer mijn schrift zag werd hij woedend.” Vanaf midden 1966 begon het fans op te vallen dat “Paul” zijn rechterhand gebruikte voor kerntaken – het vasthouden van bierflesjes of theekopjes, sigaretten roken en, meest opvallend, het vasthouden en bespelen van zijn basgitaar. Aanhangers van de PID-theorie hebben gesteld dat, hoezeer je ook het uiterlijk van een bedrieger kunt veranderen, hem zelfs

muzikaal en vocaal kunt trainen, je kunt een rechtshandig persoon nooit veranderen in een linkshandige, of andersom.

Ook hebben veel PID-aanhangers gewezen op wat zij beschouwen als de vreemde reactie van McCartney op de dood van John Lennon in 1980. In overal op YouTube beschikbare videobeelden komt Paul nonchalant over, kauwgom kauwend schrijft hij de plotselinge moord op zijn oude vriend, waarmee hij muzikale geschiedenis had geschreven, af als “klote.”

Dit zou zeker passen in het beeld dat Lennon en de vervanger van McCartney nooit met elkaar overweg konden. Sceptici beweren ondertussen dat McCartneys schijnbaar lichtzinnige reactie te wijten is aan de schok en het feit dat de impact nog niet tot hem is doorgedrongen. Dat moet de lezer voor zichzelf uitmaken. [Hier](#) kun je de beelden bekijken.

Dit zou volgens sommigen een motief kunnen zijn voor de moord op Lennon. Ze speculeerden of hij, niet langer in staat om met dit geheim te leven, op het punt stond om de waarheid te vertellen omtrent het bedrog rond McCartney en snel het zwijgen moest worden opgelegd (tenminste, als je niet geloofd in de theorie dat hij nog in leven is!). Eenzelfde speculatie ontstond in 1999 na de uitzinnige aanval met een mes op George Harrison in diens huis door een indringer, welke hij overleefde om slechts twee jaar later te overlijden aan longkanker.

Wat wist de drummer?

Tijdens een interview in mei 2011 met de Britse krant *The Daily Mail* zei Ringo Star tot twee keer toe dat hij “de laatst overgebleven Beatle” was. Zijn precieze commentaar werd als volgt bericht:

“Ik denk dat het mensen zijn die er buiten staan die denken dat Paul denkt dat hij de enig overgeblevene is. Feitelijk ben ik dat. Ik ben de laatst overgebleven Beatle.”

“Jullie weten allemaal dat ik de enige aan deze tafel ben die kan vertrekken. Ik zat in de grootste Rock & Roll band in de muzikale geschiedenis. Ik ben de laatste Beatle die over is.”

Echter, voorafgaand aan deze commentaren zei hij, verwijzend naar McCartney:

We zijn goede vrienden. We lopen elkaars deur niet plat, maar we wonen in hetzelfde land, we zien elkaar. Hij zingt en speelt op mijn laatste album en ik op verschillende van de zijne. We zijn gewoon maatjes. Wij zijn de enige twee die dit hebben meegemaakt en er nog zijn.”

Volgens *The Mail* is “een stalen gezicht” de standaard uitdrukking van Ringo. “Het is onmogelijk te weten of commentaren als deze er per ongeluk gewoon uit floepen, als een onvrijwillig bekend maken van de waarheid, of het allemaal deel uitmaakt van de ondeugende humor van de Beatles, wetend dat dit de geruchten over PID alleen maar zal aansterken, en daarmee de bankrekeningen van degenen in het Beatles-kamp die nog in leven zijn, met nieuwe generaties fans die zich wapenen met exemplaren van hun muziek, op zoek naar verdere aanwijzingen.

Wat Ringo wist ging ondertussen vooraan in maart 2015 een nieuw leven leiden, toen een zagezegd nieuw interview met de drummer op internet viraal ging. Gezegd werd dat het interview werd afgenomen door een publicatie bekend als *The Hollywood Inquirer*, en er werd beweerd dat Ringo had besloten zijn stilzwijgen over het bedrog omtrent McCartney na bijna 50 jaar te verbreken. Feitelijk onderschreef hij het verhaal dat McCartney tragisch was omgekomen in een auto-ongeluk op 9 november 1966 en een bedrieger met de naam William Shears Cambell in alle haast werd klaargestoomd als zijn vervanger.

Dit werd een aantal dagen later gevolgd door een reactie van “McCartney,” die de beweringen van Ringo, zoals bericht op de site van *World Daily News Report*, volledig weersprak. “McCartney” zou hebben gezegd: “Ik weet dat Ringo seniel aan het worden is en zijn verstand verliest, maar hij hoeft niet van die belachelijke verhalen te verzinnen om aandacht te trekken... Ik heb Ringo veel domme zien doen en horen zeggen, maar dit spant toch wel de kroon! Als hij zo nodig behoefte heeft aan media-aandacht, laat hem dan onzin verzinnen over zichzelf en mij buiten zijn delirium laten.”

World Daily News Report, zo blijkt, is een welbekende parodiesite, gespecialiseerd in satire. Hun “Over ons”-sectie op de website zegt: “*World News Daily Report* is een Amerikaans Joods Zionistische krant gevestigd in Tel Aviv... Ons team van verslaggevers bestaat uit bekroonde Christen, Moslim en Joodse journalisten, gepensioneerde Mossad-agenten en veteranen uit het Israëlijsche leger.” Daarnaast nog het kleine feitje dat *The Hollywood Inquirer* niet echt bestaat.

Hoewel deze benadering van het onderwerp een humoristische kant heeft, dienen verhalen als dit ook om de schijnbare absurditeit ervan in de geest van velen te versterken. In het verlengde ervan ligt dat elke onderzoeker die serieus een gedachte voorstelt vervolgens wordt behandeld met dezelfde hoon en spot, ongeacht de validiteit van het naar voren gebrachte bewijs. Je dient je daarom af te vragen of het al dan niet een bewust element is van desinformatie wanneer “grappen” als deze verschijnen.

Pep(p)erbommen

Er zijn tonnen aan betekenis en interpretatie toegekend aan het iconische *Sergeant Pepper's Lonely Hearts Club Band*, het eerste studioalbum van de Beatles na de vermeende vervanging. Het hoesontwerp is van Sir (de hoeveelste is dat?) Peter Blake, ook wel bekend als de “Peetvader van popart” en leermeester en hechte vriend van pedofiele kunstenaar Graham Ovenden, die op de leeftijd van 70 jaar in 2013 werd veroordeeld tot twee jaar gevangenisstraf wegens seksuele vergrijpen jegens kinderen. Naast Blake had McCartney (de nepversie, als je die theorie volgt) een sterke invloed op de samenstelling, samen met zijn vriend Robert Fraser. Fraser had op zijn beurt weer connecties met satanistisch filmmaker en mentor van de Rolling Stones Kenneth Anger. Anger was degene die zowel de Beatles als de Rolling Stones in contact bracht met het werk van Aleister Crowley, met name met OTO, het occulte geheim genootschap dat een fascinatie is gebleken voor veel rocksterren door de afgelopen decennia. Naar verluidt was McCartney de enige die zich werkelijk aangetrokken voelde. Fraser en McCartney hadden de hoes van *Sgt. Pepper* bedoeld als schatkaart vol aanwijzingen die konden worden ontcijferd door degenen die wisten hoe maar boven de pet zouden gaan van de “godeloze” massa.

(Trouwens, het nummer *Lucy In the Sky With Diamonds* is lang gezien als een nauwelijks verholen verwijzing naar LSD, en de psychedelische periode van de Beatles was bedoeld om LSD deel te laten worden van de jongerencultuur. Maar er is ook een andere betekenis. “Lucy” kan ook worden opgevat als verwijzing naar “Lucifer,” een entiteit die wordt vereerd door OTO en andere occulte mysteriescholen, en de “Diamonds”referentie doet sterk denken aan het “Roc”teken van Jay-Z en kornuiten – dat komen we nog tegen in een later hoofdstuk – maar is in feite een oeroud symbool dat wordt gebruikt door OTO en andere aan Crowley gerelateerde geheime genootschappen.)

Crowley zelf wordt fameus afgebeeld in de linker bovenhoek van de hoes. Sommigen hebben beweerd dat de openingszin van het album, “It was twenty years ago today” (Het was vandaag precies twintig jaar geleden), een verholen ode was aan Crowley, die stierf in 1947. Dat was echter in december, terwijl het album uitkwam in juni van 1967, eigenlijk was het dus “negentien en een half jaar geleden.” Crowley is trouwens lang niet de enige twijfelachtige “held.” De blogger Pinball King heeft in zijn artikel *What's wrong with the Beatles?* (Wat is er mis met de Beatles?) een aantal van de andere afgebeelden op een rijtje gezet:

“Andere ‘helden’ zijn onder andere vier Indiase goeroes (occulte mystiek), Carl Jung (occulte psychologie), Edgar Allan Poe (alcoholistische horrormysticus) Aldous Huxley (globalist, eugenetist en promotor van LSD), William S Burroughs (homoseksuele junkieoordenaar), Karl Marx (de satanische vader van het communisme, aldus Marx en het Satanisme door Richard Wurmbrand), Oscar Wilde (homoseksuele schrijver), George Bernard Shaw (racistisch eugenetist), Lewis Carroll (pedofiel), Marlene Dietrich (decadente lesbische zangeres), James Joyce (alcoholistisch schrijver), Lenny Bruce (junkie cabaretier), H G Wells (eugenetist, occult schrijver), Terry Southern (obsceen schrijver), Sigmund Freud (neurotische vader van de psychoanalyse), een pop van een 6-jarige Shirley Temple met een shirt waarop staat “Welkom, Rolling Stones” en bebloede handschoenen (veronderstelde pedofilie), en een legionair van de Orde van de Buffel (achter een staande Shirley Temple).

Er is ook een pop van de Hindoegodin Lakshmi in de wijzende houding “zo boven, zo beneden,” een

waterpijp, een paarse fluwelen slang (serpent, Satan, fallisch), Sneeuwwitje (van occultist Walt Disney), een Mexicaanse levensboom (meestal afgebeeld met de slang Satan die Adam en Eva de verborgen kennis aanreikt in de Hof van Eden), en een trofee van Saturnus (zon, Satan) in de buurt van de "L" (hoek van 90 graden).

Zie ook de platte hoed van Ringo ('Here come ol' flat-top', tekst uit Come Together), die doet denken aan de hoed van de 15de eeuwse occultist Heinrich Cornelius Agrippa, en de dodenhoed van George Harrison uit een geheim genootschap."

En verderop:

"De Beatles wilden ook hun "held" Adolf Hitler op de hoes van Sergeant Pepper, maar dat werd door platenmaatschappij EMI niet toegestaan. Hitler wacht verloren in de coulissen aan de rechterkant. Als je dacht dat dit slechts de lugubere humor was van John Lennon, dan is dit een citaat van Paul: "Ik had het idee om in plaats van Hell's Angels plaatjes te plakken van Hitler en de laatste nazikenmerken en leer en zo. Zo gingen we erin. Gewoon een goeie show neerzetten."

Onderzoekers en fans hebben beweerd nog veel meer visuele aanwijzingen te hebben gevonden op de hoes:

- Aan de rechterkant op de voorkant van de hoes is een figuur afgebeeld met een kind in zijn schoot dat een T-shirt draagt waarop staat "Welkom, Rolling Stones, goeie kerels," en wat lijkt op een bebloede autohandschoen. Het kind (gezegd wordt dat het Shirley Temple is) houdt een witte sportwagen in een hand.
- In het middelpunt van de voorkant van de hoes is het woord "Beatles" gespeld in bloemen op een graf. Er zijn wassen beelden van George, Ringo en Paul die naar het graf staren, terwijl John Lennon wegstarende wegkijkt. Over het graf liggen gele bloemen in de vorm van een gitaar. Dit wordt gezien als een verklaring dat *Sergeant Pepper*, het eerste album na de vermeende vervanging aangeeft dat de oude Beatles dood en begraven zijn, en nooit meer terugkomen.
- Paul is duidelijk groter dan de andere Beatles op de voorkant van de hoes. Op de achterkant staat hij met zijn rug naar de camera, misschien een teken dat hij er niet bijhoort.
- Op de voorkant wordt achter het hoofd van Paul een hand omhoog gehouden, wat in sommige religies wordt gezien als een mystiek teken van de dood. Een opgeheven hand achter het hoofd van Paul is een vaak terugkerende aanwijzing in foto's van de band.
- Op de achterkant van de hoes draagt Paul een embleem op zijn arm waarop lijkt te staan de letters "OPD," die in Brits politiejargon "Officially Pronounced Dead" (officieel dood verklaard) betekent. Deze is echter vaak ontkracht. Er zou feitelijk "OPP" staan, voor Ontario Provincial Police. Blijkbaar had Paul de patch gekregen tijdens een tournee door Canada.
- Deze is wel erg frappant. Als je een spiegel horizontaal over de letters "lonely hearts" op de basdrum op de voorkant plaatst en het spiegelende deel wat wegdraait dan spellen de letter van de hoes en de reflectie samen "I ONE I X= HE/DIE." De "/" lijkt op een opwaartse pijl die naar Paul wijst. Beweerd wordt dat dit een markering is van de datum van overlijden. De I en ONE maken samen 11, terwijl de I en X het getal 9 vertegenwoordigen in Romeinse cijfers. Samen vormen ze 11/9, of 9/11 andersom.
- De blogger die bekend staat als Horselover Phat heeft als onderdeel van zijn werkelijk fascinerende en onberispelijke artikel Crowley's "Wet van Omkering" toegepast op het hele tafereel op de voorkant, wat nog veel meer verstopte symboliek laat zien. Voor degenen die zich werkelijk willen verdiepen in de magie van *Sergeant Pepper* raad ik [dit artikel](#) van harte aan. (Dit is een lijst van artikelen. Gebruik de zoekfunctie van je browser met zoekterm "Pepper." De informatie vind je vanaf de tweede treffer, in het midden van de lijst, vert.)

- Het officiële verhaal achter de tekstregel “he blew his mind out in a car, he didn't notice that the lights had changed” (hij verloor zijn verstand in een auto, had niet in de gaten dat de lichten waren versprongen) in het nummer *A Day In The Life* is dat het verwijst naar socialite en erfgenaam van het Guinness-imperium Tara Browne, die op 18 december op een zelfde manier omkwam bij een auto-ongeluk als met Paul het geval zou zijn geweest. Er zijn berichten dat dit plaatsvond na een LSD-sessie met McCartney, en dat Browne harder reed dan 150 km/u. Volgens de berichtgeving rond zijn dood op Wikipedia: “Hij zag een verkeerslicht niet en stak de kruising over van Redcliffe Square en Redcliffe Gardens waar hij in botsing kwam met een geparkeerde vrachtauto. Hij overleed de volgende dag aan zijn verwondingen.”

Velen hebben deze lezing echter verworpen en gewezen op een aantal onregelmatigheden. Waaronder de observatie dat je in het dicht bebouwde centrum van Londen nergens een snelheid van 150 km/u kunt bereiken. Op foto's van de verongelukte auto is slechts lichte schade te zien, welke zeker niet overeenkomt met een botsing op die snelheid. Dit heeft vanuit een bepaalde hoek geleid tot een bewering van opzet bij de dood van Browne. Misschien kwam daar de latere tekstregel van Lennon uit *A Day In The Life* vandaan: “Well, I just had to laugh. I saw the photograph” (Nou, ik moest wel lachen. Ik heb de foto gezien).

De cryptische oversteek

Het andere album waarvan de hoes tot het punt van obsessie is uitgeplozen en bestudeerd is *Abbey Road*. Het is de iconische foto op de hoes, waar de groep een zebrapad oversteekt, die, zo lijkt het, de aanleiding was voor het telefoontje naar Russ Gibb's radioprogramma, dat de springplank vormde voor PID naar de mainstream.

Er wordt belang toegekend aan de groepsleden die ogenschijnlijk een begrafenisstoet vormen. John, gekleed in het wit, zou de priester voorstellen, Ringo gaat in het zwart als lijkdrager, en George in spijkerkleding als de grafgraver. Paul draagt een sjofel pak en loopt met de anderen uit de pas, op blote voeten. Er is op gewezen dat in verschillende Europese landen mensen traditioneel worden begraven met blote voeten. De linkshandig Paul houdt een sigaret in zijn rechterhand. Langs de weg staat een Volkswagen Kever geparkeerd met nummerplaat 28IF, en fans hebben gezegd dat het betekent dat McCartney 28 zou zijn geweest *als** hij nog had geleefd (*als = IF, vert.) Dit past echter niet zo. *Abbey Road* werd uitgegeven in 1969. Op dat moment zou McCartney, geboren in juni 1942, nog maar 27 zijn geweest.

Op de achterkant van de hoes is het woord “Beatles” op een stenen muur gespoten, maar er loopt een scheur door de naam, wat aan zou duiden dat de originele vier waren gespleten. Dit relateert aan vele andere vermeende aanwijzingen van drie Beatles, in plaats van vier. Onder andere opgedoken is het familiewapen van de belangrijkste producer van de Beatles, George Martin. Het wapen toont drie kevers. Daarnaast, elke kever telt 6 poten, zou dit ook kunnen worden opgevat als een uitbeelding van 666. De linkse scarabee zou een Levensboompatroon hebben. (Ondertussen laat het wapen van de familie Guinness een opgeheven hand zien die doet denken aan de hand achter het hoofd van McCartney op de hoes van *Sgt. Pepper!*)

De wetenschap achter de ruil

Ook voor degenen die meer wetenschappelijk zijn ingesteld en niet zo houden van de cryptische symboliek en het occulte, eerder de voorkeur geven aan kille, harde, toetsbare feiten, ook voor hen is er geen tekort aan forensisch bewijs om steun te verlenen aan de theorie van een ruil.

Zelfs een oppervlakkige blik op bepaalde foto's van McCartney voor en na 1966 laat wat onregelmatigheden zien. In vroege foto's is zijn gezicht ronder en dikker, maar een stuk langer, met een uitgesproken kaaklijn na 1966. Het lijkt alsof de ogen van kleur zijn veranderd. Dan is er nog de kwestie van Pauls lengte. In vroege foto's is McCartney ongeveer even groot als John Lennon en George Harrison, allen ongeveer 1.80m. Na 1966 torent McCartney echter boven Lennon uit, met name op de hoes van het album *Sgt. Pepper*.

In augustus 2009 kwam het Italiaanse tijdschrift *Wired* met een artikel dat zich richtte op de bevindingen van twee Italiaanse forensisch experts, Francesco Gavazzeni en Gabriella Carlesi. De opzet van de twee was om eindelijk een einde te maken aan de hardnekkige mythe van PID door te bewijzen dat er geen ruil had

plaatsgevonden, maar het draaide erop uit dat ze precies het tegenovergestelde moesten concluderen op basis van het bewijs. Ze voerden een biometrische analyse uit van Paul voor en na 1966 en meldde discrepanties in de gezichtskenmerken die niet konden worden verklaard door een fout of plastische chirurgie. [Hier](#) vind je een diepgaande analyse van hun bevindingen.

Hun belangrijkste conclusies; de voorste ronding van de kaak verschilt tussen foto's; er is bewijs van slechte cosmetische chirurgie in het gebied rond de ogen; de lijn die de lippen van Paul scheidt is veel breder, misschien de reden dat hij een snor liet staan om dit te verbergen; de vorm van de oren verschilt danig (iets dat niet kan worden gecorrigeerd met plastische chirurgie); en de tanden zien er anders uit, Pauls scheve tand duidt op een tandheelkundige ingreep om deze te laten lijken op die van de echte Paul. (Bij Paul is een afgebroken tand te zien, overeenstemmend met de echte Paul. Die van hem brak af bij een motorongeluk eind 1965.)

In een artikel op www.hugequestions.com wordt opgemerkt:

“Daarom, als de complottheorie niet klopt, ofwel, als de Paul McCartney die we nu zien met een groot gehemelte dezelfde is als de oorspronkelijke Paul McCartney met een klein gehemelte, dan zou Paul een aantal zeer ernstige tandheelkundige ingrepen hebben moeten ondergaan. Hij zou er lange tijd onder hebben geleden, en het zou een effect op zijn stem hebben gehad.

De meer logische conclusie is dat de hedendaagse Paul McCartney een vervanger is, en dat Paul een veel minder ingrijpende operatie had ondergaan om een tand schever te doen lijken.”

Een intrigerend incident vond plaats in januari 1980, toen McCartney aankwam voor een tournee in Japan en negen dagen werd vastgehouden toen cannabis in zijn bagage werd gevonden. Gezegd wordt dat er vingerafdrukken werden genomen die niet overeenkwamen met degenen die men al in het archief had (hij was eerder al in Japan op tournee geweest, vooraan in 1966), en dat dit de werkelijke reden was voor zijn opsluiting, tot iemand van hogerop zijn vrijlating regelde.

Dan was er in 2007 een ouderschapszaak waarbij de Duitse vrouw Bettina Krischbin was betrokken, die beweerde dat zij zijn buitenechtelijke dochter was. De claim was dat McCartney, tijdens hun vroege optredens in Hamburg, een affaire had met haar moeder, en dat zij daarvan het resultaat was.

McCartney heeft altijd ontkend dat hij de vader was, en toen de uitslag van een bloedtest in 1984 negatief was verwierp de rechter haar claim. De zaak nam echter een bizarre wending toen Bettina beweerde dat McCartney de zaak had bedrogen tijdens de bloedtest door een vervanger te sturen. Ze gooide nog meer olie op het vuur door te stellen: “De handtekening op het oude document is vervalst. We hebben ontdekt dat de handtekening van een rechtshandig persoon is, maar Paul is linkshandig.”

Aan het tijdschrift *Bild Zeitung* vertelde ze dat McCartney, geschatte waarde ruim een miljard euro, haar moeder in 1966 30.000 Duitse Mark (ongeveer 15.000 euro, vert.) had gegeven, gevolgd door jarenlang maandelijkse betaling van 200 DM (ongeveer 100 euro, vert.) Ze vroeg zich af: “Waarom zou hij zoiets doen als hij niet de vader was?” Erika Hübers (of Wohlers) zei dat ze haar dochter steunde in de wens voor een nieuwe ouderschapstest en erkenning als de dochter van McCartney. “Ik denk dat we nu een goede kans maken,” zei ze, “omdat hij in de rechtszaal gelogen heeft – vervalst bewijs heeft verschaft.”

Alleen maar William?

Na al deze cryptische en wetenschappelijke informatie te hebben verteerd rest ons de uitermate redelijke en belangrijke vraag die nog onbeantwoord is gebleven; Als de echte Paul dood is... wie in hemelsnaam is dan degene die zich de laatste vijftig jaar heeft voorgedaan als Macca? En verder, wie zou zo'n monumentale verplichting aangaan en deelnemen aan een dergelijk ongehoord bedrog, wetend dat men nooit meer terug zal kunnen keren naar hun eerdere identiteit, zo lang men leeft?

Goed, een leven van roem, rijkdom en ongekende weelde zal voor velen een aantrekkelijk idee zijn, zoals we kunnen opmaken uit de overvloed van “talenten”shows op TV. Binnen die context kan het idee de plaats in te nemen van een gevestigde superster en de vruchten te proeven die dergelijke rijkdom met zich meebrengt

zonder zelf de ladder te hoeven beklimmen, voor het ego een enorme aantrekkingskracht hebben. Het is ook goed om in gedachten te houden dat waar het geheime genootschappen betreft, het een bekend gegeven is dat leden een eed van trouw afleggen voor de duur van hun leven waarin ze beloven nooit de geheimen te onthullen, op straffe van dood, en de enorme beloningen die als aanmoediging worden aangeboden.

(Daarnaast lijkt Fauls veganisme op het eerste oog volledig tegenstrijdig met het idee van een gewetenloze oplichter die het prima vindt om de rest van zijn leven een geliefde en beroemde vader na te spelen. Maar het zou ook kunnen worden gezien als een ingenieus onderdeel van het bedrog. Edelmoedig klinkende verhalen worden vaak gebruikt om meer snode activiteiten te verhullen. Sommigen hebben zelfs vragen gesteld over de werkelijke aard van Linda McCartneys lijn van op soja gebaseerde vegetarische producten, gezien de gezondheidsrisico's die worden geassocieerd met een dieet gebaseerd op soja zoals die momenteel worden onderzocht.)

De naam die het vaakst boven komt drijven als mogelijke kandidaat voor Faul is die van William Shepherd "Shears" Campbell, naar verluidt de winnaar van een Paul McCartney look-alike-wedstrijd die werd uitgeschreven door het officiële Beatles tijdschrift in de jaren 1960'. Campbell zou uit Edinburgh komen. Aanhangers van het verhaal denken dat Campbell uitermate interessant werd toen het plan werd bedacht om van McCartney af te komen, en dat hij op één of andere manier werd overgehaald om mee te werken.

Tina Foster en anderen hebben gespeculeerd dat de regel "so may I introduce to you, the one and only Billy Shears" (dus mag ik u voorstellen, de enige echte Billy Shears) een aanwijzing is dat de "nieuwe" McCartney op dat album, *Sgt. Pepper*, werd geïntroduceerd. Om nog toe te voegen aan de intrige, te zien in de [video](#) *Paul is Dead: The Shocking Clues Collection*, is een stukje waar George Harrison "hallo William" zegt op het moment dat "McCartney" de kamer binnenkomt. Verder, in de film *Give My Regards To Broad Street* zegt een karakter "Ken je William?" op het moment dat McCartney binnen komt lopen. Fans hebben er ook op gewezen dat het door McCartney geschreven nummer *I Will* (Ik zal) bedoeld was als *I, Will* (Ik, Will)!

Dan zijn er ondertussen weer anderen die vermoeden dat "William" en "Billy Shears" slinkse verwijzingen zijn naar William Shakespeare, nog een karakter wiens werkelijke identiteit aanleiding was voor veel speculatie. Er zijn sterke aanwijzingen dat Shakespeare een bedacht samengesteld karakter was wiens werken feitelijk werden geschreven door koninklijke hoveling en occultist Sir Francis Bacon. Andere verslagen schrijven Shakespeare toe aan nauw metgezel van koningin Elizabeth I Sir (hoe kan het ook anders) John Dee (zijn codenaam "007" was de inspiratie voor Ian Flemmings *James Bond*, eeuwen later). De werken van Shakespeare barsten van hetzelfde soort codes, sleutels en aanwijzingen, net als wordt gezegd van het werk van de Beatles na 1966.

Volgens aanwijzingen zou het album *Abbey Road* eigenlijk *Bill's Left Foot* gaan heten, en in de DVD is naar verluidt naast McCartney een bord te zien waarop "Bill" staat. Dan zijn er die hebben gesuggereerd dat het karakter *Bungalow Bill* uit het nummer *The Continuing Story of...* op het *White Album* wellicht een spottende referentie was naar William Campbell/Shears klungelig geblunder bij het ophouden van de schijn.

Er is ook nog beweerd dat de vroege vervanger van McCartney niemand minder was dan Denny Laine, de zanger van de Moody Blues, en dat het nummer van de Beatles *Penny Lane*, met daarin de regel "Penny Lane is in my ears and in my eyes" (Penny Lane zit in mijn oren en in mijn ogen) een aanwijzing zou zijn, "Penny" zou eigenlijk "Denny" zijn. Maar hier doet zich wel een complicatie voor, gegeven het feit dat "McCartney" later de groep Wings oprichtte, samen met Laine, en beiden jarenlang samen werden gezien. Dus ik weet niet hoe dat zou moeten werken.

In zijn essay, getiteld *Replacing Paul: The Who, How and the Why* (De vervanging van Paul: Het wie, hoe en waarom), presenteert James A Larson nog wat andere mogelijke kandidaten voor *doppelgänger*, zij het met een knipoog. Hieronder zijn Keith Allison, in 1965 de winnaar van een Paul McCartney look-alike-wedstrijd, Dino Danelli, lid van de Amerikaanse rockgroep The Rascals, de Britse zanger Ian Whitcomb, en een figuur genaamd Phil Ackrill, waarvan de schrijver beweert dat dit een schuilnaam is voor Vivian Stanshall, een lid van de Bonzo Dog Doo-Dah Band, en de stem die op het album *Tubular Bells* van Mike Oldfield de instrumenten aankondigt. Vivian/Phil zou in maart 1995 zijn overleden.

Beweerd wordt dat Faul feitelijk vijf jaar ouder is dan de oorspronkelijke Paul, wat zou betekenen dat hij werd geboren in 1937, en dat een deel van de chirurgische ingrepen, en het in eerste instantie laten staan van een snor, was bedoeld om zijn oudere uiterlijk ten opzichte van de andere groepsleden te verhullen. Het essay van Larson stelt de vraag of het nummer *When I'm 64*, met daarin de tekst *will you still need me... when I'm 64?* (zul je me nog nodig hebben... als ik 64 ben?) een vertegenwoordiging was van het karakter Faul die zich afvraagt of het bedrog tegen die tijd zal zijn ontdekt, of dat hij het nog steeds vol moet houden. Als hij inderdaad was geboren in 1937 dan zou hij 64 zijn geweest in... 2001. Dat beruchte jaartal weer.

Als ooit al enig gevaar bestond dat de wateren van PID enigszins helder zouden worden, dan verzekerde de Amerikaanse schrijver en onderzoeker Thomas E Uharriet weer voor een vertroebeling ervan met *The Memoires of Billy Shears*. Dit epische boekwerk, gepresenteerd in de vorm van de fictieve memoires geschreven door de vervanger, biedt het unieke gezichtspunt dat de echte James Paul McCartney feitelijk een vrijwillige deelnemer was aan zijn eigen offer en dat hij zich volledig bewust was van de persoon die voor de rest van zijn leven zijn identiteit zou aannemen. Ook is de bewering geuit dat Uharriet het boek samen met Faul schreef, als manier om eindelijk zijn hart te luchten, maar aangekleed als "fictie" zodat plausibel zou kunnen worden ontkend waar nodig. Met 66 hoofdstukken (leuk detail) wisten de uitgevers op één of andere manier het boek zo uit te rekken dat het precies uitkwam op 666 pagina's, en brachten het uit met een ingebouwde code; de eerste letters van om de andere zin vormen geheime boodschappen die worden onthuld in het begeleidingsboek *Billy Shears Acrostical Decoding*. Ook dit boek werd uitgegeven op 9 september 2009, dus 09/09/09 (of 60/60/60 op zijn kop, als je wilt), en laat dat nu precies de datum zijn waarop Apple in de VS de catalogus van de Beatles vrijgaf in een nieuwe, digitaal gremasterde uitgave op CD. De hersenen die nog niet gebakken waren na alle andere aanwijzingen, symbolen en theorieën zullen dat na deze zeker wel zijn.

Dus zeg ik goedenavond, en hij ook

Het lijkt dat "McCartney" zelf ook wel lol heeft in de geruchtenstroom over de jaren en heeft er af en toe aan gerefereerd. Hij deed een parodie op PID met zijn album uit 1993 *Paul Is Live*. Het hoesontwerp was gebaseerd op de beroemde foto van *Abbey Road*. Het nummerbord van de Kever waar "28IF" op stond is nu vervangen door "51IS."

Bij andere gelegenheden (en onthoud dat er meer dan 50 jaar aan interviews zijn om ons op te baseren) heeft McCartney een aantal uitermate cryptische uitspraken gedaan die, of met opzet dan wel per ongeluk, hebben gediend als extra ammunitie voor de argumenten van het PID-volk. Misschien komt het neer op de favoriete tactiek van een manipulator om de waarheid in het volle zicht te verstoppen? Onder zijn dubbelzinnige oneliners en soundbites bevinden zich:

"Ik ben hem niet. Ik ben gewoon een vent in een verzonnen band."

"Er zijn twee Paul McCartney's."

"Op een bepaalde manier denk ik over Paul als "hij." Ik wordt 's morgens wel eens wakker en denk 'Jezus Christus, ben ik echt diezelfde vent die in hetzelfde lijf zit als ik?'"

"Ik heb geleerd zaken te scheiden. Je hebt mij en die beroemde hem. Ik wil niet schizofreen klinken, maar waarschijnlijk ben ik twee personen."

"Ik heb altijd zoiets gehad van hem en mij. Hij gaat het podium op, hij is beroemd, en dan ikzelf; Ik ben maar een gewone jongen uit Liverpool. Regelmatig sta ik er bij stil en denk: 'Ik ben Paul McCartney! Man, daar gaat je kop van tollent!'"

"Ik kijk in de spiegel en denk gewoon, ik, in dit omhulsel, ben die vent waar ik zoveel over heb gelezen. Ik weet niet of dat schizoïde is. Ik ben heel trots op hem, maar weet je, ik beeld me niet in dat ik hem ben, anders zou mijn kop ontploffen."

"Dus ik dacht, Paul McCartney zijn, het is allemaal, weet je, te veel om waar te maken. De voordelen wegen zwaarder dan de nadelen, mag ik graag denken."

“Waarom die geruchten? Omdat Paul dood is, natuurlijk.”

“Ik heb het gedroomd, geloofde niet dat het echt van mij kwam. Ik heb het niet eens geschreven, op een bepaalde manier” (over het nummer *Yesterday*).

“We experimenteren eigenlijk met alles. Ik had de titelsong geschreven en legde het voor aan de jongens, wat we zouden moeten doen, we konden deze plaat maken als andere personen. Soort van verstoep achter een pseudoniem” (over de identiteit van het karakter Sergeant Pepper).

Opvallend, McCartney maakte zijn opwachting in *The David Letterman Show* in het Ed Sullivan Theatre in New York op 15 juli 2009, precies de datum dat het Italiaanse *Wired* kwam met de bevindingen van de twee forensische experts. De twee staken de draak met de geruchten over de vervanging, McCartney grapte dat hij een “hele goede dubbelganger was.”

Om nog toe te voegen aan de dubbelzinnigheid trad Paul/Faul op in *The Tonight Show With Jimmy Fallon* eind 2014, waar Fallon hem zei dat hij “het best Paul McCartney kan nadoen.”

En [dit artikel](#) van de website Plastic Macca toont een hedendaagse McCartney in een interview waar hij zegt “een paar” fabrieksbaantjes te hebben gehad voor de Beatles, in tegenstrijd met wat een jonge McCartney vroeger zei. Doet hij zijn huiswerk niet meer goed? Ook lijkt hij in de war wat zijn leeftijd betreft.

Tot de zesde macht

Er lijkt inderdaad veel occulte betekenis toegekend te worden aan het jaar 1966. Er is iets met die zessen dat de elitaire priesterklasse aan lijkt te trekken. 1966 vormde de achtergrond voor de vermeende vervanging van McCartney, en was het jaar dat de muziek van de Beatles veranderde van onschuldige op rhythm and blues gebaseerde popliedjes in experimentele geluidslandschappen van het psychedelische era. John Lennons eerste vrouw, Cynthia, zegt in haar boek *A Twist of Lennon*: “De jaren 1966 en 1967 waren geweldige jaren van mentale en fysieke verandering voor de Beatles.” Cynthia overleed tijdens het schrijven van dat boek, en daarmee is opnieuw een stem voorgoed verloren gegaan die zeker iets had kunnen vertellen over een vervanging. Nog een dergelijke kandidaat zou Cilla Black zijn geweest, nauwe kennis van de Beatles uit het Liverpool van die tijd.

1966 was ook het jaar dat Anton LaVey de Kerk van Satan oprichtte. Dit was een dekmantelorganisatie die diende als wervingsarm voor de hogere graden van Satanisme en kende vele “beroemdheden” onder de leden, waaronder Sammy Davis Junior, Jayne Mansfield, Liberace, voorman van Soft Cell Marc Almond en recentelijk Marilyn Manson, die een volledig ingewijde priester werd, aangewezen door Anton LaVey zelf. Het is tevens interessant op te merken dat 1966 belangrijk is in Roman Polanski's film *Rosemary's Baby*, een duister fascinerende film gebaseerd op de roman van Ira Levin die vele nauwelijks verholen waarheden bevat over de verbanden tussen Satanisme en de entertainmentindustrie. De film kwam in 1968 uit, maar het verhaal speelt zich twee jaar eerder af. 1966 wordt door de leider van de Satanisten beschreven als “het eerste jaar” en markeert de geboorte van de Antichrist. De locatie waar *Rosemary's Baby* zich afspeelde was het Dakota Building, in de buurt van Central Park in New York, toevallig net het gebouw waar Lennon jarenlang een appartement had en waar hij in december 1980, voor het gebouw, werd doodgeschoten. LaVey beschreef *Rosemary's Baby* als “de beste reclame voor Satanisme sinds de Inquisitie.”

(Toevalligerwijs, net als met het gerucht rond McCartney, wordt gezegd dat Jane Mansfield nagenoeg werd onthoofd toen ze in 1967 betrokken was bij een auto-ongeluk met haar vriend Sam Brody. Sommige verslagen hebben beweerd dat Anton LaVey een vloek had uitgesproken over Brody en zeer verbolgen was toen hij hoorde dat ook Mansfield was gedood.)

Verdere rituele betekenis betreffende 1966 komt uit het feit dat de bouw van de torens van het World Trade Center in Manhattan in dat jaar begon. Ze zouden 35 jaar staan tot de gebeurtenissen van 11 september 2001, en er wordt door onderzoekers van 11 September breed gespeculeerd of ze werden gebouwd met het specifieke doel om tientallen jaren later te worden neergehaald. Overall wordt numerieke symboliek

aangetroffen (heel wat voorkomen van het getal 11 en ook een aardige dosis van de doctrines van onze oude vriend Aleister Crowley). En tot slot was 1966 het jaar waarin de productie begon van het raadselachtige meesterwerk van Stanley Kubrick en Arthur C Clarke, *2001: A Space Odyssey*, hoewel deze, net als *Rosemary's Baby*, pas uitkwam in 1968. Het is intrigerend dat dit verhaal stelt dat er een wereld veranderende gebeurtenis plaatsvindt 35 jaar later in 2001, met name omdat het gerucht gaat dat Kubrick en Clarke beide “insiders” waren – zo niet machtige leden van de elitaire kliek, destijds op de hoogte van bepaalde kennis. In Engeland maakte de film zoveel indruk op een jonge David Jones (nog een volgeling van Crowley) dat hij de naam David Bowie aannam als artistieke identiteit voor de rest van zijn muzikale carrière, naar het belangrijkste karakter uit *2001*, David Bowman. Zijn eerste single *Space Oddity* was een duistere hommage aan de film.

En voor iedereen die nog hongerig is naar meer relevantie met betrekking tot “66,” volgens de Amerikaanse onderzoeker Freeman Fly, die zich specialiseert in het laten zien hoe het occulte en esoterische is verweven met de popcultuur, is 66 “het nummer van de afgrond.” In de Kabbalistische magie staat het gelijk aan de Qliphot, dat de negatieve aspecten of de gescheidenheid van goddelijkheid zouden vertegenwoordigen. De beroemde Amerikaanse snelweg Route 66 zou de eerste militaire route over het continent van oost naar west zijn geweest, om goud over te kunnen vervoeren.

Een verhaal van twee geliefden

Gezegd wordt dat McCartney een tijd samenwoonde in het huis van zijn vriendin Jane Asher. Ze begonnen in 1963 met elkaar om te gaan en kondigden op Eerste Kerstdag 1967 hun verloving aan, op het moment dat hij ook omging met Linda, die kort daarop zijn eerste vrouw zou worden. De website www.beatlesbible.com zegt:

“De verloving hield echter niet stand. Deze werd verbroken toen ze terugkwam van werk in Bristol en McCartney in bed aantroef met een andere vrouw. Ze probeerden hun relatie voort te zetten maar op 20 juli liet Asher aan de BBC weten dat de relatie voorbij was.

McCartney bleef gedurende hun hele relatie het bed delen met andere vrouwen, hij vond dat toegestaan omdat ze nog niet getrouwd waren. Naast zijn ontrouw vond Asher ook dat McCartney was veranderd na zijn ervaringen met LSD, en haar toewijding tot haar carrière zorgde ervoor dat ze elkaar vaak weinig zagen.

Sinds hun scheiden heeft Asher altijd geweigerd om te praten over haar relatie met McCartney.”

Als het verhaal van de vervanging inderdaad waar is betekent dit dat Asher was omgegaan met zowel de oorspronkelijke als de “nieuwe” Paul. De website www.terroronthetube.co.uk vermoedt:

“Jane moest samen worden gezien samen met de nieuwe “Paul.” Maar toen Faul eenmaal was getrouwd met Linda Eastman verdween ze uit beeld en had wellicht een waarschuwing nodig nooit te praten over wat ze wist. De dood van haar vader zou dat doel hebben gediend en tot de dag van vandaag heeft ze nooit gepraat over deze zaak.”

Jane's vader Richard werkte naar verluidt als de leidend neuroloog samen met Scotland Yard bij het bestuderen van de effecten van LSD. Gezegd wordt dat McCartney veel van zijn belangrijkste nummers schreef in het huis van Asher, waaronder *Paperback Writer* en *Yesterday*. Richard Asher overleed in 1969, hij zou zelfmoord hebben gepleegd na te hebben geleden onder depressie. Zijn zoon Peter was de helft van het duo Peter and Gordon, voor wie McCartney hits schreef als *A World Without Love* en *Nobody I Know*.

Het artikel gaat verder in op Pauls eerste echtgenote, Linda, en schildert haar af als enigszins een opportunist die kans zag zich middels chantage zelf een plek in het sterrendom te verwerven.

“De Amerikaanse fotografe Linda Eastman stortte zich op de nieuwe “Paul” en ze trouwden erg snel. Het verhaal gaat dat ze tegen hem zei dat ze wist van zijn identiteitsruil en er fotografisch bewijs van had, maar haar mond zou houden als hij met haar zou trouwen en haar tot een ster zou maken. Faul realiseerde zich dat dit precies was wat hij nodig had! Hier was een sexy vrouw

waarmee hij kon praten over alle maffe dingen die hij doormaakte, zij zou zijn geheim bewaren en deel uit gaan maken van zijn nieuwe band Wings, en helpen zijn zelfvertrouwen op te bouwen. En haar Joodse vader, een advocaat, was precies wat hij nodig had als het link werd. Feitelijk vertegenwoordigde deze Faul toen de Beatles met elkaar braken.”

Net als de fameuze manager van de Beatles Brian was de achternaam van Linda's familie Epstein. Haar vader veranderde zijn naam van Leopold Vail Epstein in Lee Eastman om minder Russisch/Joods te klinken, en meer Amerikaans. Ze groeide op in Scardale, Westchester County in de staat New York.

In 1998 verloor Linda haar strijd met kanker. Het is natuurlijke buiten het kleine kringetje van mensen die persoonlijk betrokken waren onmogelijk om de waarheid achter haar dood te kennen, maar, het lijkt onvermijdelijk, dit leidde tot speculaties dat haar dood werd geregeld, gezien dat het makkelijk is om bij iemand een vorm van kanker op te wekken. Gesuggereerd is dat ze werd opgeruimd om te voorkomen dat de waarheid omtrent de wissel van McCartney ooit naar buiten zou komen.

Misschien wil de lezer dit overwegen in het licht van het beruchte interview met Heather Mills, Pauls tweede vrouw.

Het raadsel Heather

Voor veel aanhangers van PID is Heather het sterkste bewijs. Hoewel het geen daadwerkelijk bewijs is voor de theorie zelf behoeven de woorden en het gedrag zekere enige uitleg.

Mills is een voormalig prostituee in hogere kringen en een soft porno model, en er wordt vaak op gewezen dat degenen die worden aangetrokken tot dat soort beroepen niet altijd even betrouwbaar zijn. En het lijkt inderdaad dat Mills liegt uit gewoonte. Haar verslag van seksueel misbruik als kind (een schrikbeeld dat altijd aanwezig lijkt te zijn in verhalen die te maken hebben met de entertainmentindustrie) bevat de nodige onregelmatigheden. Zoals is te lezen op Wikipedia:

“Mills schreef later dat ze was ontvoerd en aangerand door een badmeester toen ze acht jaar oud was, maar haar buurmeisje, Margaret Ambler, die seksueel was misbruikt door de badmeester, beweerde dat het verhaal van Mills 'helemaal niet was zoals ze het vertelde,' dat ze helemaal geen slachtoffer was en dat de badmeester geen zelfmoord pleegde, zoals Mills had geschreven.”

En verder, met betrekking tot haar relatie met Alfie Karmal:

“Na hun terugkeer naar Londen vroeg Mills aan Karmal om met haar te trouwen. Karmal zei 'ja,' op één voorwaarde: 'Ik zei tegen haar dat ik niet met haar kon trouwen tot ze iets deed aan haar voortdurend liegen en acht weken een psychiater zou bezoeken. Ze gaf toe dat ze een probleem had en zei dat dit kwam omdat ze als kind door haar vader werd gedwongen om te liegen.'”

En:

“Mills is door verschillende kranten ervan beschuldigd haar levensverhaal te hebben overdreven. Journaliste en naamgenote Heather Mills, die toen voor The Observer werkte, beschuldigde Mills ervan dat zij zich eind jaren 1990' langer dan een jaar voor haar had uitgegeven, ze liet mensen artikelen zien die door de journaliste waren geschreven, wat Mills aan een baantje hielp als presentatrice van het tv-programma The General.”

Ondanks haar reputatie voor aandacht trekken echter, tijdens de belangrijkste interviews waar we het over hebben lijkt Mills oprecht overstuur en wil niet op details ingaan, zagezegd uit angst voor de gevolgen.

Haar interview op de Amerikaanse televisie met Billy Bush voor het programma *Access Hollywood* is het meest onder een vergrootglas komen te liggen. Dit vond plaats midden in de scheiding met McCartney, voor deze definitief werd. Klaarblijkelijk zich richtend tot McCartney zegt ze recht in de camera:

“Je weet waarom ik bij je weg ben gegaan. Bescherm me en ik zal niets zeggen.”

Ondervraagd door Bush zegt ze verder:

“Er is iets zo ergs gebeurd. Ik heb ontdekt dat iemand waar ik lange tijd van heb gehouden me enorm heeft verraden. En ik bedoel niet ontrouw of iets dergelijks. Ik bedoel, het verstand te boven. Ik moet mezelf beschermen.

Mensen willen de waarheid niet weten, want die zouden ze nooit of te nimmer aankunnen. Ze zouden er te kapot van zijn.”

Bush vraagt: “Als je had geweten over Paul wat je nu weet, was je dan met getrouwd?” Mills antwoordde: “Nooit.”

Omdat ze duidelijk maakt dat het niet gaat om overspel, welke andere onthulling over een geliefde beroemdheid zou als zodanig vernietigend kunnen worden beschouwd dat het publiek het niet aan zou kunnen als de waarheid boven kwam?

In een ander interview voor een ochtendprogramma van het Britse ITV draagt ze verder bij aan de intrige door in de camera te zeggen:

“Ik heb een doos met bewijs die naar een bepaalde persoon gaat mocht er iets met me gebeuren. Dus als jullie me opruimen gaat het nog steeds naar die persoon en zal de waarheid bekend worden. Er bestaat bij een bepaalde partij zo veel angst dat de waarheid wordt onthuld dat er behoorlijk wat is gebeurd. Dus komt de politie bij me langs en ze zeiden: 'er zijn een aantal doodsb bedreigingen jegens u geuit door een ondergrondse beweging.'”

En een verdere bijdrage aan het intrige in een interview voor de BBC, waar haar wordt gevraagd of ze vreest voor haar leven. Ze antwoordt: “Ja, inderdaad, dat is zo.” Gevraagd of ze bedoeld dat “Paul McCartney jou en je kind niet beschermd?” antwoordt ze: “Ik ben bang van niet” (McCartney en Mills kregen samen een dochter, Beatrice, die werd geboren in 2003).

Mills werd vervolgens gedemoniseerd in de leidende pers, met name in het VK, waar ze over het algemeen werd voorgesteld als labiel, neurotisch en hysterisch. De bedrijfsmatige media zijn uitermate bedreven in tactieken om de publieke opinie te beïnvloeden wat bepaalde personen betreft, en gezien zijn aanzienlijke invloed – op dat moment een Ridder in het Britse establishment – is het niet onaannemelijk dat “McCartney” – of degenen waarmee hij omging – een grote invloed had op redactionele beslissingen die er bij de BBC, ITV en dergelijke werden genomen.

Trukendozen

Heathers refereren aan “een doos met bewijs” doet denken aan een ander verhaal uit het Beatles-kamp. Naast Neil Aspinall was Mal Evans lang assistent en roadie voor de band, en reisde in laat 1966 met McCartney naar Kenia. Sommige onderzoekers die hebben gekozen voor de overlijdensdatum van 11 september 1966 hebben gespeculeerd dat Pauls bezoek in november was bedoeld om hem plastische chirurgie te laten ondergaan, weg van het publieke oog in het VK, en in een land dat nog steeds onder Britse controle stond. Volgens sommige berichtgeving ging ook vriendin Jane Asher mee op de “vakantie” tussen 6 en 19 november, via Frankrijk en Spanje. Het lijkt dat Evans een bijzondere vertrouweling was van de Beatles, en als er maar een kleine groep uitverkorenen op de hoogte was van de ruil dan was hij waarschijnlijk één van hen. Hij zou de enige persoon gerelateerd aan de Beatles zijn geweest die aanwezig was bij het huwelijk van Paul en Linda in 1969. In de Beatles-mythologie gaat het dat het idee voor *Sergeant Pepper* werd bedacht door McCartney en Evans tijdens de reis naar Kenia. Het Wikipedia-artikel over Evans zegt het zo:

“De laatste nacht voor hun terugkeer naar Londen brachten ze door in het YMCA in Nairobi. De Beatles hadden een nieuwe naam nodig, meende McCartney, dus speelden Evans en McCartney tijdens de terugvlucht naar Engeland met woorden om te zien of ze iets nieuws konden bedenken. Evans vroeg onschuldig aan McCartney waar de letters 'S' en 'P' voor stonden op de potjes op hun dienblad, en McCartney legde uit dat het stond voor 'Salt' en 'Pepper,' wat leidde tot de naam

Sergeant Pepper's Lonely Hearts Club Band.”

Evans was helemaal klaar om zijn memoires van de Beatles te publiceren in een boek dat *Living the Beatles' Legend* zou gaan heten. Hij zou het manuscript op 12 januari 1976 inleveren bij zijn uitgever, Grosset & Dunlap. Een week eerder, op 5 januari, zei hij naar verluidt tegen John Hoernie, met wie hij het boek samen had geschreven, dat hij ervoor moest zorgen dat het boek koste wat het kost zou worden uitgegeven indien er iets met hem zou gebeuren. Binnen een paar uur werd een blijkbaar zwaar onder invloed verkerende en warrige Evans doodgeschoten door de politie van Los Angeles tijdens een woordenwisseling, en de koffer waarin het manuscript zich bevond werd opgegeven als “vermist.” Er wordt gezegd dat slechts één pagina nog bestaat, pagina 146. Volgens een verhandeling van Brits schrijver Nick Kollerstrom geeft deze pagina details over het ongemak van Evans als hij van manager Brian Epstein de opdracht krijgt om Pauls trouwe butler, George Kelly, te ontslaan uit de dienst van “Pauls” huis in Londen voor diens terugkeer uit Kenia. Daarnaast zou de pagina nog berichten over een geheime bijeenkomst van de Beatles waar Paul zijn plannen voor *Sgt. Pepper* uiteen zet. Evans schrijft dan plagend (aangenomen dat de pagina echt is): “het was net alsof we hem al eeuwen kenden.”

Epstein zelf “pleegde” in 1967 “zelfmoord,” en onvermijdelijk hebben sommigen zich afgevraagd of dit een moordaanslag was door “inlichtingen”diensten om elke kans uit te sluiten dat hij ooit zou onthullen waar hij deel van had uitgemaakt.

Meer vragen dan antwoorden

Een commentaar op de Beatlesbible website onder het artikel “De 'Paul is dood' mythe” door een gebruiker met de naam “Seeker” vat het omarmen van PID goed samen:

“Mensen begrijpen niet hoe cruciaal de Beatles waren voor de Britse economie op dat moment. Als je dat begrijpt dan zul je ook beginnen te zien dat, als Paul inderdaad overleed, de waarheid niet noodzakelijkerwijs bekend zou hoeven worden.

De Beatles waren ook veel meer “gemanaged” dan mensen dachten en denken. Het was een echte groep die tijdens talloze nachten in Hamburg zijn vaardigheden perfectioneerde, maar het leidt weinig twijfel dat George Martin veel van doen had met het schrijven van hun songs.

Of de theorie over Theo Adorno geloofwaardig is weet ik niet zeker, maar ik heb me altijd afgevraagd waarom Michael Jackson de volledige catalogus van de Beatles kocht terwijl McCartney veel rijker was, en veel meer invloed had in de industrie vanwege zijn status. En ook nog het feit dat hij die nummers zelf schreef, of met Lennon, en met meer dan een beetje hulp van George Martin.

Ik was sceptisch tot ik verschillende artikelen begon te lezen en te kijken naar clips op YouTube. Ik ben oud genoeg om me de Beatles te herinneren in de paar jaar voor hun einde, en ik kan me herinneren dat ik toen al dacht dat Paul zo veranderd was in de tijdspanne van een paar korte jaren. We hebben het niet over de normale lichamelijke veranderingen die mensen ondergaan als ze boven de veertig komen. Zijn gezicht veranderde binnen een paar jaar toen hij nog in de twintig was.

Nu schrijvers beschikken over de achtergrondinformatie over Tavistock (de werkelijke feiten, niet één of ander idee), dat het hier werkelijk ging om sociale sturing, nu we weten dat de vader van Jane Asher zich ophield met doktoren die hypnotherapie misbruikten om diepe hypnose uit te oefenen op niets vermoedende slachtoffers en zichzelf om het leven bracht, nu we weten over de contacten tussen de Beatles en mensen die nauw verbonden waren met Charles Manson, etc., weten we dat er hier meer aan de hand is dan het oog doet vermoeden.

Ook al was John Lennon een waarheidsverteller, hij heeft gelogen, en al zijn wegwuiven van teksten als alleen maar woordspel of spelen met zijn fans komt niet overeen met de waarheid. Er zijn duidelijk aanwijzingen die er niet zijn om de spot te drijven met fans of de wereld.”

Waarheid, leugens en audiotape

In 2010 verscheen een komische nepdocumentaire getiteld *Paul McCartney Really Is Dead: The Last Testament of George Harrison* (Paul McCartney is echt dood: Het laatste testament van George Harrison). Het verhaal met een knipoog beweert dat in de zomer van 2005 een pakje aankwam bij het kantoor in Hollywood van het in Londen gebaseerde Highway 61 Entertainment waarin twee minicassettes zaten met op het label “Het laatste testament van George Harrison,” waar naar verluidt de stem van George Harrison te horen zou zijn die de waarheid vertelt over het auto-ongeluk waarbij McCartney omkwam, en de samenzwering van MI5 om hem te vervangen door een dubbelganger. Er waren wat problemen met de verificatie, gezien Harrison helaas zelf overleed in 2001.

Het was een weinig smakelijke grap. De tapes zijn gedateerd op 30 december 1999, de datum van de aanval op Harrison waar hij in zijn huis in Oxfordshire werd neergestoken door een indringer. Dat hij zijn memoires wilde vastleggen terwijl hij in kritieke toestand verkeerde in het ziekenhuis lijkt niet erg waarschijnlijk. En in het deel waar “Harrison” beschrijft hoe de Beatles werden meegenomen om het lichaam van McCartney te zien wordt gezegd dat het hoofd gehavend was en er twee tanden naar buiten uitstaken, waardoor een agent observeerde: “Hij lijkt een beetje op een walrus,” waarop John zou hebben gezegd “Nee, *ik* ben de walrus! *Ik* ben de walrus!” Het meisje, bekend als “Rita,” die in één van de versies het auto-ongeluk veroorzaakte, zou naar verluidt jaren later het doelwit zijn geworden van MI5 en verloor een been tijdens een aanslagpoging. Je raadt het al... later dook ze op onder de nieuwe identiteit van Heather Mills en probeerde Faul te chanteren. Gezien dit verhaal Mills presenteert als volwassene in 1966 zou dat haar bij haar televisie-interview in 2007 tenminste 60 jaar oud hebben moeten maken (wat ze duidelijk niet was). Daarnaast wordt als naam voor de agent van MI5 “Moxwell” gebruikt, waarschijnlijk zoals in “mocks well” (bedriegt goed), iets wat de “documentaire” zeker doet. De vertelling zit vol overduidelijke onjuistheden, en de belachelijk weinig overtuigende poging tot een Liverpools accent is niet echt grappig – alle niet uitgesproken “h's,” meer klinkend als een Brummie (accent uit Birmingham, vert.) dan als een Scouser (geassocieerd met Liverpools accent, vert.)

Net als de parodie van Ringo Starr in 2015 veroorzaakte de *Testament*-farce veel schade aan de geloofwaardigheid van werkelijke onderzoekers naar het McCartney-enigma, en, afgezien dat het een zelfingenomen stuk lol is, is het goed om in gedachten te houden dat dit misschien vanaf het begin het doel was van de makers – om elk aan de Beatles gerelateerd complot te besmetten met een air van ongeloofwaardigheid, zodat ze allemaal, in één keer zullen worden verworpen als “belachelijk.”

Houd het binnen de familie

Er is nog een aspect aan dit verhaal dat nog wat uitleg nodig heeft voordat het volledig kan worden aanvaard. (Wie heeft ooit beweert dat wat dan ook in de wereld van PID duidelijk is?) Om een kleine kring van individuen stil te houden over een vervanging is één ding. Maar dan is er de vraag over de familie van de echte James Paul McCartney. Als hij inderdaad overleed – ofwel uit de weg geruimd, ofwel als slachtoffer van een tragisch ongeluk – zou het voor een bedrieger onmogelijk zijn om Pauls eigen ouders en broer (Mike McGear, lid van een groep uit de jaren 1960', The Scaffold, bekend van het nummer *Lily the Pink*) voor de gek te houden. Het feit dat geen van hen zich ooit heeft uitgesproken over kwade opzet kan alleen maar betekenen dat ze betrokken moeten zijn geweest bij het bedrog.

Op het eerste oog lijkt het idee dat ze hebben meegewerkt aan de leugen belachelijk. Echter, hoe vergezocht ook, er bestaan mogelijkheden. Het is een bekend gegeven dat stilzwijgen kan worden gekocht voor een bedrag van miljoenen, en bedreiging, intimidatie en technieken voor geestbeheersing hebben zich ook bewezen als effectieve middelen om mensen in het gareel te houden, net als eden van trouw die worden gezworen aan geheime genootschappen.

Het is in ieder geval bekend dat Paul niet aanwezig was bij de begrafenis van zijn vader toen deze in 1976 overleed. Dit was twee dagen voor het begin van een Europese tournee van de Wings, en Paul gaf er blijkbaar de voorkeur aan op het podium te staan, boven zijn vader de laatste eer te bewijzen.

Veel onderzoekers van PID hebben gewezen op het gedrag en de verbintenissen van de hedendaagse McCartney als verder bewijs voor hun claim. Zelfs Beatlesfans die niet geloven in een vervanging zijn bereid toe te geven dat er *iets* met hem is gebeurd, en dat zijn karakter erg verschilt van de knul met zijn ondeugende engelengezicht uit vroeg jaren 1960'. McCartneys aanvaardden van een Ridderschap van de

koningin heeft geleid tot een blijkbaar hechte vriendschap met de koninklijke familie. Zou dit een beloning kunnen zijn geweest voor bewezen diensten? Als de vervanging werkelijk had plaatsgevonden dan zouden de hoogste regionen van de Britse gevestigde orde erbij betrokken zijn geweest om er zeker van te zijn dat het verhaal nooit bekend zou worden. In veel foto's van zijn omgang met de koninklijken kan McCartney zijn vrolijkheid maar nauwelijks inhouden. (Na het verkrijgen van documenten via een WOB-verzoek werd in 2013 in de leidende pers bekend dat George Harrison bij gelegenheid van Nieuwjaar 2000 een koninklijke onderscheiding was aangeboden, maar dat hij deze had geweigerd, blijkbaar omdat hij alles dat minder was dan het volledig Ridderschap dat McCartney had gekregen zag als een belediging. Minder dan twee jaar later was Harrison dood.)

Verder laten foto's zien dat hij graag regelmatig het "Baphomet" handsignaal, dat we in een aankomend hoofdstuk verder zullen bespreken, gebruikt tijdens optredens in de afgelopen jaren. Zoals velen hebben aangestipt, het lijkt alsof opgenomen worden in de hoogste niveaus van de VIP clubs binnen het entertainment altijd gepaard gaat met morele corruptie, en McCartneys ogenschijnlijk vrijwillig intreden staat haaks op zijn onschuldige verleden. Er schuilt een soort poëtische relevantie in de bijdrage van Paul/Faul aan het nummer *Only One* van Kanye West uit 2015, en nog een keer aan *Four Five Seconds* met Kanye en Rihanna. De oude generatie van kunstmatigheid en manipulatie komt samen met de jongere. Ook al scheen zijn optreden een licht op de culturele onwetendheid van jongeren in Amerika met commentaren op Twitter als "wie is die nieuwe Paul McCartney gozer?" en "Dat vind ik nou goed aan Kanye, man. Hij geeft altijd nieuwe artiesten een kans." Het zou kunnen zijn dat de vervanger bedoeld was de rol van McCartney slechts een paar jaar te spelen, tot het opbreken van de Beatles, om vervolgens te verzinken in de vergetelheid, maar dat hij zo de smaak te pakken had gekregen van muzikale faam en rijkdom dat zijn ego het overnam en hem motiveerde nog tientallen jaren zijn muziek uit te brengen.

Het zorgvuldig gecultiveerde familievriendelijke imago van McCartney liep een deuk op in 2003 toen de Amerikaanse illusionist David Blaine in Londen was voor een durfstunt, hij hing 44 dagen in een glazen doos hoog boven de Theems. McCartney besloot hem 's avonds laat een bezoek te brengen. Volgens het boek *Fab: An Intimate Life of Paul McCartney* (Fab: Het intieme leven van Paul McCartney) door Howard Sounes, had Pauls publicist Geoff Baker de fotograaf Kevin Wheal erbij gehaald om er naartoe te gaan om een foto te nemen. Een enthousiaste Wheal rende op McCartney af, wat enige vijandigheid veroorzaakte. McCartney, die dronken leek, zou Wheal weggeduwd hebben en hebben gezegd: "Luister, jongen. Ik kom hier naar die stomme lul kijken. Je gaat vanavond geen foto van me maken. Flikker op! Ik ben een voetganger op privébezoek!" Bewust geworden van zijn aanwezigheid kwam iemand uit de omstanders naar voren en vroeg of hij McCartney de hand mocht schudden en kreeg als antwoord: "Opzouten!" Daarop zou McCartney Baker hebben ontslagen en zijn chauffeur bevelen hem naar huis te brengen

Paul had al voor 2015 wat opmerkingen gemaakt over de betiteling van hun samenwerking als Lennon-McCartney en opperde dat in de helft van de gevallen zijn naam vooraan moest staan. In juli 2015 ging hij een stap verder, wat tegen het zere been was van veel John Lennon en Beatlesfans, in een interview met de Britse krant *The Telegraph*. McCartney klaagde dat de moord op John Lennon hem tot martelaar had gemaakt. In het artikel wordt hij als volgt geciteerd:

"Toen John werd doodgeschoten, naast de gruwel van dat alles, wat bleef hangen was: 'OK, nu is John een martelaar. Een JFK.' Ik raakte gefrustreerd want mensen zeiden: 'hij was de Beatles.' En ik, George en Ringo zeiden: 'Uhm, wacht even. Nog maar een jaar geleden waren we allemaal soort van gelijk.'

John was de grapjas, tuurlijk. John maakte heel veel goed werk. En na de Beatles maakte hij nog meer goed werk. Maar veel was ook helemaal niet goed. Nu hij tot martelaar is gemaakt heeft dat hem verheven tot de status van een James Dean, of hoger.

Terwijl ik dat niet erg vond – ik stond erachter – wist ik dat er een herziening zou komen. Het zou worden: John was degene. Ik bedoel, als je een stapel zou maken van al zijn geweldige werk en dat zou afmeten tegen al mijn minder goede werk, dan snap je het wel."

Verhalen als deze die uitlekken in hetzelfde tijdvak als parodieën als die van Ringo uitkwamen doen me

afvragen of deze de weg voorbereidden voor een soort onthulling rond het hele onderwerp PID. De waarheid heeft soms jaren nodig, decennia of zelfs eeuwen om zich te ontvouwen. Maar uiteindelijk gebeurt dat altijd.

Hardnekkige ontkenning

Het is goed om in gedachten te houden dat de hele perceptie van wie “Paul McCartney” is en hoe hij er uitziet voor de meeste mensen die nu leven is gevormd vanaf 1966. Met elk voorbijgaand jaar neemt het aantal mensen dat levendige herinneringen heeft aan Paul van voor 1966 af. Wat als er genoeg tijd is verstreken dat een bedrieger zo volledig is geïntegreerd in het publieke bewustzijn dat hij nu zonder verdere vragen wordt geaccepteerd? Of, zoals een artikel op blogsite terroronthe tube het stelt:

“De wereld is grotendeels vergeten hoe de echte Paul McCartney eruit zag; dat leuke, ronde gezicht met dat engelenuiterlijk, hart en ziel van de oorspronkelijke Beatles, aanbeden door zijn fans over de hele wereld, zo succesvol was de 'transformatie' van het nieuwe joch.”

Een vervanging van McCartney wordt door degenen die oud genoeg zijn om zich de Beatles en hun impact in de jaren 1960' te herinneren over het algemeen tegemoet getreden met spot en hoon. Deze generatie houdt meestal staande dat een vervanging onmogelijk plaats had kunnen vinden. Dit is op vele manieren begrijpelijk. Er is veel gelegen aan persoonlijke nostalgie, en om deze aangevallen te zien op een manier die dwingt de hele ervaring in een ander licht te bekijken, is voor de meesten teveel gevraagd. Het aanvaarden van het bedrog betekent ook dat je voor jezelf moet toegeven dat je bij de neus bent genomen, samen met de rest van de bevolking die het bedrog is opgedrongen, en het lijkt erop dat velen ervoor kiezen niet toe te geven dat ze op een dergelijke manier voor de gek gehouden kunnen worden. Onlangs vroeg ik een voormalige baas van me, zelf een jonge muzikant in de jaren 1960', wat hij vond van het idee dat de muziek van dat tijdvak gebruikt zou kunnen zijn als een cynische oefening in sociale sturing. Zijn antwoord, “Ik geef de voorkeur aan de jaren 1960' zoals ik ze me herinner, dank je wel,” zal een algemene houding zijn onder de leden van die generatie.

De vervanging van McCartney – indien deze plaatsvond – was erg een product van die tijd, waar men grotendeels alleen maar zwart wit foto's had om op terug te grijpen om enige discrepanties aan te wijzen. En iedereen die dacht dat ze iets op het spoor waren had alleen nieuwsbrieven, fanbladen en af en toe een mogelijkheid om te bellen naar een radioprogramma om hun vermoedens te communiceren. Een dergelijk stoutmoedig plan zou in het huidige internettijdperk niet meer mogelijk zijn, waar oplettende “webheads” binnen een paar seconden alle onregelmatigheden in video's en foto's zouden opsporen en voor het einde van de dag in een video hun bevindingen aan de wereld zouden presenteren op YouTube.

Ik kan niet bewijzen dat een vervanging van McCartney werkelijk plaatsvond, en het aantal mensen dat dit wel zou kunnen is beperkt tot hen die direct betrokken waren bij de gebeurtenissen in die tijd. De rest van ons kan alleen maar speculeren op basis van het beschikbare bewijs, naast de logica en intuïtie waar we zelf over beschikken. Misschien komt de waarheid pas naar buiten als Paul/Faul overlijdt, net als het geval was met Jimmy Saville. Of misschien werkt een levenslang geldende eed inderdaad levenslang.

Er zijn gekkere dingen gebeurd. Zoals we zullen zien.

Bronnen

[De Paul is dood-mythe: De Beatles Bijbel](#)

['Paul is dood' op Wikipedia \(Nederlands\)](#)

[Werd Paul McCartney in 1966 "vervangen" door een "dubbelganger?" - Andrew Johnson](#)

[Onweerlegbaar bewijs dat Paul McCartney werd vervangen door een look-alike: Deel 4, sectie 2: De lengte van de bedrieger](#)

[De vreemde zaak van Faul McCartney en de Beatles 1966](#) (de video is in Nederland niet te bekijken, [hier](#) vind je veel vergelijkende foto's van Paul en Faul, vert.)

[Verspreiding van het "Paul is dood" gerucht](#)

[Paul is dood - voor hen die niet geloven in de verving van Paul met een dubbelganger \(video niet beschikbaar..., vert.\)](#)

[Paul is dood: De schokkende aanwijzingencollectie video](#)

[Paul denkt graag dat hij de enig overgebleven Beatle is - interview Ringo Starr met The Daily Mail, 2011](#)

[Een Beatle met twee identiteiten? Terror on the Tube](#)

[Beatles interviews database](#)

[Volledige analyse van "Revolution Nr. 9" door Ian Hammond](#)

[Forensische wetenschap bewijst dat Paul werd vervangen](#)

[Het blog van Horselover Phat: OTO, Hiphop, Hollywood en mainstream media, geestbeheersing door Mysteriereligie Vrijmetselaars](#)

[Interview Mark Devlin met Tina Foster van Plastic Macca](#)

[Paul is dood: The Rotten Apple 63 \(inclusief beelden van het interview van Billy Bush met Heather Mills van "Acces Hollywood"\)](#)

[Plastic Macca: Werd Heather Mills bedreigd tot stilzwijgen?](#)

[Plastic Macca: Grappige blunders van Faul](#)

[Paul is dood: Nieuw bewijs op basis van forensische computertechnieken](#)

[Project Walrus en de moord op John Lennon](#)

[Het laatste testament van George Harrison](#)

[George Harrison weigerde een koninklijke onderscheiding, wilde geridderd worden](#)

[Plastic Macca blog: John Lennon](#)

[Thomas E Uharriet: De memoires van Billy Shears op Amazon](#)

[Onderzoek Diana: MI6 "zette de tunnelmoord op touw"](#)

HOOFDSTUK 6: ROLLING IN THE DEEP

Duister occulte aspecten van de Rolling Stones

“Er zijn zwarte magiërs die denken dat wat we, zonder het te weten, worden gebruikt als handlangers van Lucifer, en anderen denken dat we Lucifer zijn.”

Keith Richards

De rivaliteit tussen de Beatles en de Rolling Stones in de jaren 1960' – grotendeels aangescherpt door hun respectievelijke promotieteams – is legendarisch, en deze methode is daarna nog vele keren gebruikt in navolgende muzikale rivaliteiten, zoals bijvoorbeeld tussen Blur en Oasis tijdens het “Britpop”era midden jaren 1990'. En je hoeft maar te kijken naar de verkoopcijfers van hun platen en hun plaatsen in de hitparade om te zien dat de twee groepen inderdaad de twee leidende collectieven waren in de vroege jaren van het rocktijdperk. Hoezeer de latere carrière van de Beatles ook werd gekarakteriseerd door occulte activiteit en symboliek, de Rolling Stones bleven zeker niet achter, sterker nog, waar het aankwam op duistere, Satanische boventonen, en de immer aanwezige schaduw van de dood, stoven ze makkelijk hun noordelijke rivalen voorbij.

Waar de Beatles – in ieder geval in hun vroege dagen – werden gepresenteerd als een blakende, goed geknipte groep met pakkende, onschuldige deuntjes waar jonge fans met hun oma naar konden luisteren, werden de Rolling Stones al vanaf het begin geportretteerd als een veel rauwere, gevaarlijker bende. Andrew Loog Oldham was de eerste publicist van de Beatles, maar liep in 1963 over naar de Rolling Stones en begon meteen te werken aan het opschroeven van het onbeschofte imago. Het is hij aan wie de uitspraak “zou jij je dochter laten trouwen met een Rolling Stone?” wordt toegedicht, naast andere provocerende uitspraken in de pers van die tijd. De vader van Loog Oldham was een Britse gevechtspiloot die werd neergeschoten en omkwam nog voor zijn zoon was geboren, weer één in de overvloed van verbindingen tussen de muziekindustrie en militaire/”inlichtingen”diensten. Loog Oldham was van Joodse afkomst – nog een immer aanwezig gegeven in het achtergrondverhaal van de muziekindustrie. Hij werkte ook een tijdje als publicist voor vermeend pedofiel en Satanist, de platenproducer Joe Meek. Daar heb je het weer.

Een deel van het plan van Oldham om het rebelse imago van de Rolling Stones te vormen had te maken met foto's die waren genomen door zijn Joodse fotograaf en vriend Gered Mancowitz, de zoon van scenarioschrijver Wolf Mancowitz. Na het overlopen van Loog Oldham naar de Rolling Stones werd de Joodse Brian Epstein de manager van de Beatles. En dan, toen Loog Oldhams samenwerking met de Rolling Stones tot een einde kwam in dat magische jaar 1966 werd het management in handen gegeven van een Joods (gewoon toeval, geen zorgen) accountant genaamd Allen Klein.

Iets in de lucht

Vanaf het begin al hing er iets in de lucht bij optredens van de Rolling Stones dat een weerbarstig publiek aantrok, en hun live shows werden al snel bekend als een broeinest van opborrelende angstgevoelens en ontevredenheid. Eén voorbeeld hiervan was een optreden in 1964, in de Empress Ballroom in Blackpool. Het geweld begon toen Keith Richards een woordenwisseling kreeg met een agressieve toeschouwer en leidde er toe dat de groep door het stadsbestuur werd verbannen voor de duur van 45 jaar.

Ervaringen als deze waren echter slechts de voorbode van een veel duisterder live optreden dat om alle verkeerde redenen is opgenomen in de annalen van de rockgeschiedenis, naast het gedoemde optreden van The Who in Cincinnati en het fatale verschijnen van Pearl Jam tijdens het Roskilde Festival in Denemarken. Het gebeurde tijdens het Altamont Free Festival, dat in december 1969 werd gehouden op een renbaan in Californië, waar een 18-jarige zwarte toeschouwer genaamd Meredith Hunter werd geslagen en doodgestoken voor het podium terwijl de band optrad.

Collega dj, schrijver en onderzoeker Matt Sergiou, eigenaar van de briljante en eindeloos fascinerende blogsite Conspiro Media, heeft een ongelofelijk allesomvattend overzicht gemaakt van de meer duistere kant van de Rolling Stones. Hier, in verkorte versie van het ontzettend gedetailleerde artikel op de site, begint hij het verhaal over Altamont:

“Meredith Hunter had ruzie gekregen met een aantal Hell's Angels, de beruchte motorclub die, zo wordt gezegd, werd ingehuurd als beveiliging, hoewel dit is ontkend door sommigen die dicht bij de organisatie waren betrokken. De bekende fotograaf Ethan Russell, die tijdens zijn lange carrière foto's had verzorgd voor albumhoezen van de Beatles en The Who, was in Altamont bij de Stones. Al

vanaf het begin was hij niet bepaald onder de indruk van wat hij zag. Voor hem was de plek van het optreden 'een saai, levenloos landschap. Er was geen groen te zien, geen boom, geen sprietje gras. Toen we aankwamen was er geen tastbaar gevoel van genot of zelfs geluk. Langzaam begon het me te dagen dat dit concert misschien niet zou worden wat ik er van verwachtte...'

Collega performer Grace Slick, die op dat moment de zanger was bij Jefferson Airplane, zou ook de vreemde vibraties in de lucht hebben gevoeld die dag, hij herinnerde zich dat 'het gevoel slecht was. Er was iets vreemds, niet uitgesproken slecht, alleen heel vreemd. Ik had de liefdevolle vibraties verwacht zoals bij Woodstock, maar dat voelde ik niet. Dit voelde heel anders.' Muziekblad Rolling Stone berichtte in een speciale uitgave kort na het gebeuren dat 'een meid vooraan bij het podium tegen haar vent zei' op de openingsdag van het festival: 'Het is toch maf. Voor het bepalen van de data voor Woodstock hebben ze astrologen geraadpleegd, maar het kan niet dat ze dat voor vandaag hebben gedaan. Iedereen kan zien dat, met de maan in Schorpioen, het vandaag een heel slechte dag is voor een concert. Er bestaat een grote kans op geweld en chaos, en dat had elke astroloog hen kunnen vertellen...'

De Stones gingen de volgende morgen rond 4 uur het podium op. Mick Taylor zou de situatie voor hem hebben beschreven als 'compleet barbaars, er was zo veel geweld, ik had geen lol in het spelen... het was onmogelijk... om van de muziek te genieten, of wat dan ook, want het meeste geweld speelde zich recht voor het podium af, recht voor onze neus, zoiets had ik nog nooit meegemaakt. Ik kon het gewoon niet geloven. Het had van alles met de Hell's Angels te maken...'

Het optreden van de Stones op Altamont, en de gruwelen die zich ontvouwen terwijl ze stonden te spelen, zijn vastgelegd in de documentaire Gimme Shelter en wordt opgepikt na twee nummers, als ze Sympathy for the Devil inzetten, maar niet voor Jagger het publiek heeft toegesproken op een zachte, bijna verwijfde manier; hen vraagt 'hier vooraan gewoon cool te blijven en te stoppen met dringen. Blijf gewoon staan, blijf bij elkaar...'

Een paar seconden later klinken de eerste tonen van het nummer Under My Thumb. Jagger vraagt het publiek kalm 'om gewoon te gaan zitten, hou je hoofd koel. Laten we allemaal ontspannen. Ga zitten.' Tegen het einde van het nummer zien we echter opnieuw een gat ontstaan in het publiek. Er is iets aan de hand, en daar is Meredith Hunter aan de rand van een zich snel terugtrekkend publiek, herkenbaar aan zijn hel groene jasje en broek. Een Hell's Angel stuift op hem af en maakt stekende bewegingen naar hem voordat hij hem wegduwt, het duister in en buiten het shot.

Onlangs werd Bill Wyman als volgt geciteerd: 'Mick Taylor en ik stonden het dichtst bij. Het publiek brak open en die ene gast zat achter die andere aan, recht voor ons. We zagen allebei de commotie toen die jongen werd neergestoken. We zagen alles gebeuren, mijn hart sloeg over.' In de documentaire zien we mensen bezig rond een brancard. Een bebloede mouw is te zien vanonder een deken dat er overheen is gespannen, het is dezelfde kleur als de groene kleren die Meredith Hunter droeg. Hem kunnen we niet zien. Het gezicht is bedekt. Ook kunnen we een stem horen die zegt: 'we hebben hem om 6 uur doodverklaard.'

Albert Maysles, de regisseur van de documentaire *Gimme Shelter*, heeft bevestigd dat één van de cameramensen bij Altamont toevallig een jonge, aspirerend regisseur was genaamd George Lucas. Gewoon even als grappig feitje, de naam Lucas zou “hel” of “schijnend” of “verlicht” betekenen, en is verbonden met de naam Lucifer, wat “drager van het licht” betekent. Mick Jagger noemde zijn in 1999 geboren zoon Lucas.

Het was een rampzalige gebeurtenis voor het publieke imago van de Stones, aan de andere kant versterkte het hun status binnen de meer duistere kringen van de rockmuziek.

De duivel gaat mainstream

Je zou kunnen zeggen dat *Sympathy for the Devil* zelf het meest beruchte nummer is van de Stones. Het wordt nog steeds over de hele wereld gedraaid en brengt daarmee demonische connotaties in het algemene bewustzijn van het publiek. Volgens Wikipedia is het:

“Een ode aan Satan, geschreven in de eerste persoon vanuit het gezichtspunt van Lucifer, die herinneringen ophaalt aan de wreedheden die door de menselijke geschiedenis uit zijn naam zijn gepleegd.”

Dit versterkt de opvatting, centraal in de Christelijke leer, dat “Lucifer” en “Satan” beide namen zijn voor een enkele entiteit bekend als “de Duivel,” welke staat als de antithese van de God van de schepping. Dit is een oversimplificatie van de occulte leringen van oude beschavingen. Binnen de kringen van esoterie en zwarte magie wordt “Satan” vertegenwoordigd door Saturnus, in erkenning van de duistere invloed die de planeet al sinds mensenheugenis heeft op het leven van de mens. Het is geen toeval dat de spelling zo op elkaar lijkt. Ondertussen is “Lucifer” een symbolische vertegenwoordiging van Venus, algemeen bekend als de Ochtendster.

Hoe dan ook, in *Sympathy* neemt Jagger de persoon aan van “de Duivel” en vermaakt zich over de dood, ellende en het lijden van de mens welke hij teweeg heeft gebracht, waar hij onder zijn prestaties het proces tegen Jezus door Pilatus aanhaalt, de bloederige Russische Revolutie en de moord op de Kennedy's. (Naar verluidt schreef Jagger het nummer in de tijd dat senator Robert Kennedy werd vermoord, dus werd de regel *I shouted out, who killed Kennedy?* al snel meervoud met *Kennedy's*.) Het nummer, oorspronkelijk *The Devil Is My Name* getiteld, verscheen op het album *Beggars Banquet* en wordt toegeschreven aan Jagger/Richards, hoewel is erkend dat alleen Jagger verantwoordelijk was voor het schrijven van de tekst. Tijdens interviews heeft hij gezegd dat hij werd geïnspireerd door een boek dat hem was gegeven door Marianne Faithfull (zij had het weer van filmmaker Kenneth Anger), *The Master and Margarita* van Russisch auteur Mikhail Bulgakov, dat gaat over een bezoek van de Duivel aan de Sovjet Unie. *Sympathy* inspireerde tot de titel van een producentenuitgave van een film uit 1968 door Jean-Luc Godard. De film heette oorspronkelijk *One Plus One* en toont een beeld van de tegencultuur van laat jaren 1960'. De film bevat beelden van de Rolling Stones tijdens het opnemen van *Sympathy* in de studio.

Het was onvermijdelijk dat het nummer zou lijden tot een reputatie van de groep onder Christenen als “duivelsaanbidders,” gezien dat de eerdere uitspraak van John Lennon “dat de Beatles nu populairder waren dan Jezus” zo'n ophef had veroorzaakt. De Stones deden alsof ze geschokt waren door de reacties – in ieder geval tijdens interviews. Jagger verklaarde: “Toen mensen ons begonnen te zien als duivelsaanbidders vond ik dat echt vreemd, want het was maar één nummer. Het was niet het hele album, met allerlei occulte symbolen op de hoes. Mensen nemen het idee zo makkelijk aan en het is helemaal overgeslagen naar de heavy metalbands van nu.”

De observatie van Keith Richards:

“Daarvoor waren we gewoon onschuldige jongens die lol wilden maken. Ze zeggen 'ze zijn boosaardig, ze zijn boosaardig.' Oh, ik ben boosaardig, echt? Maar dat zet je wel aan het denken over het Kwaad... Wat is het Kwaad? De helft? Ik weet niet hoeveel mensen denken dat Mick de Duivel is of gewoon een goede rockperformer of wat. Er zijn zwarte magiërs die denken dat we zonder het te weten, worden gebruikt als handlangers van Lucifer en anderen die denken dat we Lucifer zijn.”

Deze opmerkingen lijken naïef of gekunsteld wanneer ze worden geplaatst binnen de context van de rest van de carrière van de Rolling Stones, want *Sympathy* staat niet bepaald alleen als vertegenwoordiging van het flirten met de diabolische sferen door de groep. Een eerder album dat de wenkbrauwen deed fronsen was *Their Satanic Majesties Request* (Op verzoek van Hare Satanische Majesteit), dat werd uitgegeven in december 1967. Volgens de officiële website van de Rolling Stones was de titel een woordspeling op de woorden die in die tijd werden aangetroffen in Britse paspoorten: “Her Britannic Majesty's Secretary of State requests and requires...” (Hare Majesteits Britse Minister van Buitenlandse Zaken verzoekt en vereist...). De versie van de Stones zal zonder twijfel zorgen voor bijzondere intrige voor degenen die de ware aard van de Britse monarch en haar familie hebben onderzocht, en een aantal aspecten die op één of andere manier nooit worden behandeld door “koninklijk correspondent” van de BBC Jennie Bond en en haar soort! In landen als Zuid Afrika en de Filipijnen moest het album worden hernoemd naar *The Stones Are Rolling* vanwege controverse over het woord “Satanisch.”

Het album viel op door zijn duidelijke gelijkenissen met het hoesontwerp van het Beatles-album *Sergeant Pepper's Lonely Hearts Club Band* dat zes maanden eerder was verschenen. Er werd gebruik gemaakt van lenticulair drukken waardoor de afbeelding driedimensionaal aanded. Volgens de legende zou de oorspronkelijke hoes een foto afbeelden van een naakte Jagger die werd gekruisigd, voordat dit werd verworpen als zijnde “slechte smaak.” (Wat een verrassing, niet?) De afbeelding die wel werd gebruikt, ontworpen door befaamd rockfotograaf Michael Cooper, toont de bandleden in verschillende uitrustingen, veel ervan overeenkomsten vertonend met die op *Sgt. Pepper*. Jagger valt op in het centrum, gekleed als zwarte magiër, compleet met een gepunte tovenaarschoed met een halve maan erop. Een bloedrode planeet Saturnus (Satan) hangt dreigend boven het tafereel, naast een kwart van een “supermaan” in de rechter bovenhoek. Op de achterkant is een schilderij te zien van Tony Meevilwiffen dat de vier elementen, Aarde, Vuur, Water en Lucht uitbeeldt.

Their Satanic Majesties staat op zich als het enige uitstapje in de experimentele en psychedelische muziek uit die tijd, de rest van hun oeuvre bleef geworteld in rock en rythm and blues. De groep zelf was niet bepaald enthousiast over de uitkomst. Jagers commentaar: “Er staat een hoop zoi op Satanic Majesties. Gewoon te veel studiotijd tot onze beschikking, veel te veel drugs en geen producer om te zeggen “zo is het wel weer mooi geweest, dank je wel, kunnen we nu verder met dit nummer?” Er wordt gezegd dat Beatles John Lennon en Paul McCartney anoniem hebben bijgedragen aan de achtergrondzang op de nummer *Sing This All Together* en *We Love You*, een interessant gegeven gezien beide groepen werden gebracht als zijnde elkaars “rivalen.”

Kun je Jones volgen?

Als het aankomt op zwarte magie en andere donkere occulte bezigheden dan is het de naam van Stones medeoprichter en bandlid Brian Jones (die meer dan sprekend leek op de Britse sekscomedyacteur Robin Askwith) die voortdurend opduikt. Zelfs de naam van zijn eerste band voor de Stones, Thunder Odin's Big Secret, met een hoofdknik naar de Noorse god van wiens naam het woord “woensdag” is afgeleid, heeft buitenwereldse boventonen.

We luisteren opnieuw naar Matt Sergiou die het verhaal vertelt:

“De Duitse zangeres Nico ontmoette de band in 1965. Over Brian Jones vertelde ze naar verluidt aan een verslaggever: 'Wist je dat Brian een heks is? Wij waren in die dingen geïnteresseerd en hij wist er heel veel van.' Volgens het boek Nico, het leven en de leugens van een icoon door Richard Witts 'zei ze bij een andere gelegenheid dat Jones dol was op het occulte maar dat hij net een klein jochie met een goocheldoos was. Voor hem was het alleen een excuus om stout en sexy te zijn. Hij las de boeken van een oude Engelsman (Aleister Crowley), die was de Duivel.'”

Rockauteur Mick Wall zegt dat welbekende toegewijde van Aleister Crowley Jimmy Page een vaste bezoeker was van de flat in Londen waar Brian en zijn vriendin Anita woonden toen hij nog bij de Yardbirds speelde, en dat de Rolling Stone 'geïnteresseerd was in heidendom, Zen, Marokkaanse tapijten... en drugs.' Anita (Pallenburg) was een aspirerend filmster en model die hield van magie, seks, rondhangen bij rocksterren... en drugs. Een boefje als tiener, Brian was niet alleen een begiftigd en succesvol muzikant, hij was overal voor in. Hij en Anita hielden in hun flat seances met een Ouijabord; of ze propten de auto vol om midden in de nacht uit te kijken naar UFO's.”

Verderop in het artikel van Conspiro Media wordt Brians veronderstelde “Heksentiet” besproken:

“Kenneth Anger wordt breed geciteerd als gezegd hebbende: 'De occulte eenheid binnen de Stones waren Keith, Brian en Anita. Ik geloof dat Anita, bij gebrek aan een beter woord, een heks is...' En Pallenburg zou inderdaad hebben gezegd: 'Ja, ik was geïnteresseerd in hekserij, in Boeddhisme, in de zwarte magiërs waar mijn vriend Kenneth Anger, de filmmaker, me aan heeft voorgesteld. De wereld van het occulte fascineert me...' Over Jones, zo wordt beweerd, zei Anger: 'Zie je, Brian was ook een heks. Daar ben ik van overtuigd. Hij heeft me zijn 'heksentiet' laten zien. Hij had een overtollige tepel op een wel heel sexy plek aan de binnenkant van zijn dij. Hij zei: 'in een andere tijd zouden ze me hebben verbrand. Hij was daar heel blij mee.' Natuurlijk had Jones het niet verkeerd aan te nemen dat zijn vermeende derde tepel wellicht aanleiding had gegeven tot vervolging in lang

vervloegen tijden. Op het hoogtepunt van de heksenvervolging in de 17de eeuw werd gezegd dat bovennatuurlijke entiteiten die verschenen in een dierlijke vorm zich voedden aan deze plekken op het lichaam. Deze geesten, bekend als 'familiairen,' zouden door de Duivel zijn toegewezen om een heks te dienen; ze bij te staan in hun magie en hen tegen aanvallen te beschermen."

In de achtergrond van Brian Jones zien we opnieuw een verbinding met de overheid en militaire "inlichtingen." (Michael Franti's prachtige observatie, vervat in het nummer *Television: The Drug of the Nation* (Televisie: De drug van het volk), is dat "military intelligence" ['intelligence' betekent zowel inlichtingen als intelligentie, hier wordt het laatste bedoeld, vert.] eigenlijk een oxymoron is.) Het feit dat zo veel vooraanstaande muzikanten familieverbintenissen hebben met deze instellingen, bijna zonder uitzondering via hun vaders, gaat ver voorbij "toeval." Als het nu zo was dat de vaders van talloze rocksterren toevallig allemaal, wat zullen we zeggen, timmerman, verkeersregelaars of bakkers waren, dan zou dat zeker worden gezien als vreemd. In zijn boek *Your Thoughts Are Not Your Own, Volume 2* (Je gedachten zijn niet die van jou, Deel 2) geeft schrijver Neil Sanders een opsomming van zo maar wat namen van bekende muzikanten met ouders in het militaire apparaat, geheime dienst of een overheidsfunctie. Hieronder bevinden zich: Kris Kristofferson, John Denver, de band America, Ciara, Lionel Richie, Christina Aguilera, Michael Stipe, Emmylou Harris, Ann en Nancy Wilson van de groep Heart, Marilyn Manson, Trey Songz, Pete Doherty, Englebert Humperdink, Elton John en Bob Marley. Er zullen nog veel meer namen volgen, waaronder een groot aantal Amerikaanse en Canadese artiesten, in een volgend hoofdstuk over Laurel Canyon. Verder is ook de lijst van artiesten die zelf in het leger hebben gediend bijna net zo uitgebreid, met onder andere: Elvis Presley, Johnny Cash, John Coltrane, John Fogerty, Billy Cobham, Lou Rawls, Jerry Reed, Woody Guthrie, BB King, Henry Mancini, Charlie Rich, Tony Bennett, Grover Washington Jr., Jim Croce, Bill Wyman, Artimus Pyle van Lynyrd Skynyrd, Rick James, Shaggy, Ice T, Turbo B van Snap, MC Tee van Mantronix, James Blunt, Rihanna, Canibus, Fred Durst en Maynard Keenan. Eentje om eruit te lichten is Stewart Copeland, drummer van The Police. Zijn vader was Miles Copeland, een hooggeplaatste CIA-agent met Londen als vestigingsplaats, ten tijde van de overgang van het Office of Strategic Services naar CIA, en na zijn pensionering de maker van het bordspel "Game of Nations." Interessante keuze van naam voor een band, als je denkt aan tekstregels als "every step you take I'll be watching you" (Ik houd je bij elke stap die je zet in de gaten)!

In het geval van Brian Jones, hij werd in 1942 geboren als Lewis Brian Hopkins Jones in Cheltenham in een welgestelde muzikale familie. Ze kwamen oorspronkelijk uit Wales maar waren verhuisd naar Cheltenham ten gunste van de carrière van zijn vader als luchtvaartingenieur. Cheltenham heeft, naast dat het bekend staat als gewilde plaats waar veel hoge militairen en ambtenaren zich na hun pensioen vestigden, ook een rijke historie als vestigingsplaats voor "inlichtingen"diensten van de Britse overheid. In 1951 werd het de thuisbasis van het General Communications Headquarters (GCHQ), een belangrijke spionagepost voor de overheid, en de equivalent van Amerika's NSA, wier schandelijke praktijken onlangs werden onthuld door "klokkenluider" Edward Snowden.

Volgens een erg goed online artikel getiteld *Rolling Through the Intelligence Community* (Een gang langs de inlichtingengemeenschap. Domein bestaat niet meer. Het boek van Tony Sanchez is via de geijkte kanalen als BOL en Amazon nog te koop, vert.) op de website anolen.com verwierf de jonge Brian Jones rond Cheltenham nogal een reputatie voor het zwanger maken van jonge meisjes, om zich vervolgens te kwijten van enige verantwoordelijkheid naar moeder of kind. Hij zou naar verluidt op deze manier de vader zijn van zes kinderen, beschamend voor zijn vader en de defensie-industrie waarvoor hij werkte. Tegelijkertijd liet Jones een behoorlijk talent zien als bluesmuzikant. Het duurde dan ook niet lang voordat hij werd opgenomen in een collectief genaamd Blues Incorporated uit Londen, geleid door de charismatische Alexis Korner, die toen werd gezien als de "Vader van de Britse Blues." De vader van Korner was Oostenrijks Joods, zijn moeder Turks Grieks. In 1940 waren ze naar Londen verhuisd. Daar werd Jones voorgesteld aan een jonge Mick Jagger en Keith Richards. Om één of andere reden had Jones het paar gestrikt, ook al hadden ze geen eerdere muzikale ervaring. Charlie Watts en Ian Stewart, de latere drummer en gitarist van de Stones, maakten ook deel uit van Blues Incorporated. Korner wordt toegekend de carrière van veel andere bekende muzikanten op weg te hebben geholpen, waaronder Rod Stewart, John Mayall en Jimmy Page, en was eigenlijk de oprichter van de groepen Led Zeppelin en Cream. Korner had later een succesvolle televisiecarrière bij het net opgerichte ITV (geleid door de Joodse gebroeders Grade) en ging daarna bij de BBC werken als presentator voor *Radio 1*.

Elders in het fascinerende artikel van anolen.com speculeert de schrijver of er sprake is van een link tussen de Britse muziekcene van midden tot eind jaren 1960' en die welke ontstond vanuit het district Laurel Canyon in Los Angeles gedurende hetzelfde tijdvak, allemaal verbonden met de Britse en Amerikaanse overheden, het militaire apparaat en de "inlichtingen"diensten.

Veel onderzoekers suggereren dat de Rolling Stones, net als de Beatles, waren geschapen door een bepaalde tak van de Britse overheid/"inlichtingen"diensten – mogelijk het Tavistock Instituut – en dat ook zij, net als hun noordelijke tegenhangers, deel uitmaakten van een enorme operatie om de sociale houding van een generatie vorm te geven. Geestverruimende middelen waren nooit ver uit beeld. Hetzelfde geldt voor vermoedens van mensen die werden "geplaatst," en "begeleiders" in hun binnenste kring. Brian Jones was het eerste bandlid die het vriendje was van Anita Pallenberg, voordat ze iets kreeg met Keith Richards. Er is weinig bekend hoe ze precies geïntegreerd raakte in het Stones broederschap, wat leidde tot speculaties dat ze een soort van "insider" zou kunnen zijn geweest. Gezegd wordt dat het Pallenberg was die Jones kennis liet maken met LSD, waar hij al snel aan verslaafd raakte en wat leidde tot een snelle neerwaartse spiraal, helemaal naar zijn vroegtijdige dood. De seksuele capriolen binnen het kamp van de Stones hebben geleid tot de gedachte dat de groep werd aangestuurd als een soort gehersenspoelde cultus. Leden van dat soort groepen zijn meestal afgesneden van familie en voormalige vrienden en worden aangemoedigd alleen om te gaan met de andere groepsleden. Dit is een fenomeen dat in de gehele muziekindustrie wordt gezien. Veel artiesten hebben gezegd dat, eenmaal een bepaalde drempel over, ze alleen nog maar contact hebben met "vrienden uit de industrie," en dat ze alle banden met hun eerdere leven hebben verbroken.

Ook het andere vriendinnetje van de Stones, Marianne Faithfull, komt uit een familie met een militaire achtergrond. Naar bericht was haar vader een spion in Berlijn tijdens de Tweede Wereldoorlog, en haar half Joodse moeder was danseres bij een cabaret in Duitsland. Ziet nog iemand hier zich een bepaald patroon vormen?

De geheimzinnige dood van Brian Jones

Tegen de tijd van zijn overlijden op de leeftijd van 27 (onthoud dat getal!) was de carrière van Jones bij de Stones al zo goed als afgelopen. Terwijl de rest van de band plannen maakte voor een ambitieuze tournee door de Verenigde Staten in het voorjaar van 1969 werd Jones effectief uit de band gezet die hij was begonnen. Van hem werd gezegd dat hij zwaar te lijden had van jaren van alcohol en drugsmisbruik, dat hij onvoorspelbaar was geworden, agressief, niet fit en vadsig, en dat hij zich had teruggetrokken als een kluisenaar in zijn 16de eeuwse landhuis Cotchford Farm in East Sussex (toevallig het voormalige huis van bedenker van Winnie the Pooh en vermeend pedofiel A A Milne).

Altijd de feestganger verloor Jones echter nooit zijn enthousiasme om te entertainen en hield kleine feestjes voor vrienden ten tijde van de renovatie van zijn huis. Rond middernacht van 2 op 3 juli 1969, tegen het einde van zo'n samenkomst, werd het levenloze lichaam van Jones gevonden in het zwembad buiten zijn huis.

Het officiële oordeel was "ongelukkige dood," wat inhield dat een zwaar dronken en onder invloed van drugs verkerende Jones had besloten om 's nachts in zijn eentje te gaan zwemmen en was verdronken. In het rapport van de lijkschouwer werd benadrukt dat lever en hart onnatuurlijk waren opgezwollen als gevolg van drugs en alcoholmisbruik.

Het vermoeden dat Jones feitelijk werd vermoord is sindsdien blijven bestaan in de muziekmythologie, en de naam die als kandidaat in dit verband vaak wordt genoemd is die van Frank Thorogood. Hij maakte als bouwvakker deel uit van het renovatieteam dat aan het huis van Jones werkte net voor zijn ondergang, en leek ook dienst te doen als Jones' onofficiële begeleider en leverancier van drugs. Er wordt gezegd dat Thorogood jaren later aan de chauffeur van de Rolling Stones, Tom Keylock, zou hebben bekend de moord te hebben gepleegd. Dit verhaal werd het onderwerp van de film *Stoned* uit 2005, met Leo Gregory in de rol van Jones en Paddy Considine als Thorogood.

Tegen 2009 beweerde onderzoeksjournalist Scott Jones dat hij veel van de aanwezigen in het huis van Jones op de nacht dat hij overleed had opgespoord, en naar aanleiding daarvan was de politie van Sussex bereid om voor het eerst sinds 1969 opnieuw naar de zaak te kijken. Ze kondigden echter al snel daarna aan dat ze de

zaak niet zouden heropenen en verklaarden: “Dit is zorgvuldig onderzocht door de tak Criminaliteitsbeleid en Herziening van de politie van Sussex, maar er is geen nieuw bewijs dat het oordeel van de lijkschouwer, 'dood door ongeluk,' destijds onjuist was.” In een artikel dat werd gepubliceerd in *The Mail On Sunday* veronderstelde Jones dat Thorogood Jones om het leven had gebracht na een vechtpartij, en dat de politie de werkelijke doodsoorzaak destijds had verdoezeld. Jones zou Thorogood eerder die dag hebben ontslagen omdat hij niet tevreden was over het geleverde werk.

Eén van de weinige aanwezigen in het huis van Jones was Janet Lawson, de vriendin van assistent van de Stones Tom Keylock. In zijn artikel uit 2008 schrijft Scott Jones wat Lawson hem had verteld over de noodlottige nacht, kort voor ze aan kanker overleed.

“De bouwwerkzaamheden van Frank waren niet in orde. Jan vertelde me: 'Brian had hem die ochtend ontslagen. Er hing iets in de lucht. Frank deed raar, deed zich gelden. Vroeg in de avond aten Frank, Anna, Brian en ik samen – steak and kidney pie.'

Na het eten ging het groepje terug naar de tuin waar Brian en Frank wat dolden in het zwembad. Later, toen Jones alleen in het zwembad was, vroeg hij Janet om zijn astma-medicijn te zoeken. 'Ik keek bij het zwembad, in de muziekruinte, de ontvangstkamer en daarna in de keuken. Frank kwam volledig overstuur binnen. Zijn handen trilden. Hij was er vreselijk aan toe. Bijna meteen vermoedde ik het ergste en ging terug naar het zwembad om te kijken.

Toen ik Brian op de bodem zag liggen en om hulp schreeuwde deed Frank in eerste instantie niets. Terwijl ik richting het huis rende schreeuwde ik om Frank. Nog voor ik het huis had bereikt stooft hij naar buiten, rende naar het zwembad en dook er meteen in. Maar ik had niet gezegd waar Brian was. Hoe wist hij dat hij op de bodem van het zwembad lag?

Ik rende terug naar het huis en probeerde 112 te bellen, maar Anna was aan de telefoon en wilde niet ophangen.

Maar in haar oorspronkelijke verklaring maakte Janet geen melding van spanningen tussen Jones en Thorogood, of dat ze het ergste vreesde toen ze Jones terug zag komen van het zwembad. En ook niet dat Frank in eerste instantie haar roepen om hulp negeerde, of dat hij in het zwembad dook zonder dat ze had verteld waar Brian was. Dacht zij dat Thorogood Jones had gedood?

'Ja, ik ging terug het huis in om naar Brians inhaler te zoeken. Frank sprong terug het zwembad in en deed iets met Brian. Tegen de tijd dat ik terugkwam lag Brian vredig op de bodem van het zwembad, er was geen rimpel te zien op het water.'

Janet dacht dat Thorogood niet bedoeld had om Jones te doden maar dat de dood van de gitarist waarschijnlijk het gevolg was van gestoei dat uit de hand was gelopen.”

Volgens een andere onderzoeker, Trevor Hopley, had één van de burens gezien dat er, een paar uur nadat het lichaam van Jones was gevonden, een vuur werd gestookt op het terrein van Jones, waar kleren van Jones en wat documenten werden verbrand. Ondertussen heeft Robert Greenfield, een Amerikaanse schrijver en voormalig redacteur bij *Rolling Stone Magazine*, beweerd dat Tom Keylock, Janet Lawsons vriendje, werd aangewezen om Jones' dood door Thorogood toe te dekken. Zijn bewering kwam na gesprekken met Keith Richards, met wie hij in 1971 samenwoonde in het zuiden van Frankrijk. Blijkbaar was Richards ervan overtuigd dat Thorogood het had gedaan.

Thorogood zelf overleed in 1993. Maar daar eindigde het verhaal niet. In 2013 sprak Thorogoods dochter Jan Bell met de Britse krant *Daily Mail* om te beweren dat haar vader haar had verteld over een venijnige ruzie tussen Jones en de andere leden van de Stones op de dag van zijn dood. Ze zij dat ze dit had verteld aan de politie van Sussex, maar dat men had besloten geen actie te ondernemen. Thorogood had beweerd dat Mick Jagger en Keith Richards naar de boerderij waren gekomen om Jones te vragen een financiële regeling te accepteren voor het overdragen van de naam “Rolling Stones.” Naar verluidt ontstond er ruzie toen Jones weigerde. Volgens Thorogood trok Richards uit kwaadheid een mes. Gezegd wordt dat Thorogood de zaak suste, waarna Jagger en Richards vertrokken.

Net wanneer zaken echter duidelijk en inzichtelijk beginnen te worden – zoiets bestaat immers niet in de wereld van sterfgevallen in de rockmuziek – wordt weer een andere kijk gegeven op de kwestie Jones door gerespecteerd Amerikaans muzikant Alex Constantine in zijn boek *The Covert War Against Rock*. Zijn bewering is dat Jones op het pad van herstel was en de laatste weken niet had gedronken of drugs had genomen, wat het rapport van de lijkschouwer naar de prullenbak zou verwijzen. In het hoofdstuk over Jones wordt een ander licht gescheten op de bouwploeg die aan het huis werkte en waar Thorogood deel van uitmaakte:

“Een vijandig stelletje, een zeer vreemde bouwploeg, ingehuurd om de boerderij van Brian te renoveren, oorspronkelijk het bezit van A A Milne, drong zijn privéleven binnen in Cotchford Farm. Brians vriend Nicholas Fitzgerald kwam de gitarist en oprichter van de Rolling Stones nog tegen in de kroeg voor hij werd gevonden op de bodem van zijn zwembad. Hij had er de pest in over 'een zootje dat rondhing op zijn boerderij.' Ze hadden voor de lol zijn motorfiets verstopt. Als hij aan de telefoon was viel soms de verbinding weg. 'Als ik er dan een techneut bijhaalde dan zei die dat er niks aan de hand was. Ze rennen altijd om de telefoon op te nemen en zeggen dan dat het verkeerd verbonden was. Ik kan gewoon niemand vertrouwen. Ik weet dat je denkt dat ik paranoïde ben. Misschien is dat ook zo, maar niet wat dit betreft. Ik weet dat ze iets in hun schild voeren.’

Bassist Bill Wyman vond de bouwploeg 'een groep verschrikkelijke lui,' en dat het grotendeels aan hen te wijten was dat Jones 'fysiek, mentaal en muzikaal aftakelde.’”

Fitzgerald geeft een verder verslag van wat er gebeurde na zijn aankomst bij het huis van Jones in de nacht van diens dood:

“Nick Fitzgerald bevestigt nu dat hij ten tijde van het verdrinken aankwam op het landgoed van Jones, dat hij voorbij het Zomerhuis liep dat achter het landhuis stond en 'het zwembad zag, badend in het licht dat reflecteerde in de ramen van het huis. We konden het zwembad goed zien.' Fitzgerald kwam dichterbij en zag drie mannen in sweaters en spijkerbroeken, waarschijnlijk werklui, maar door het felle licht leken hun gezichten witte vlekken. 'Op het moment dat ik me bewust werd van hun aanwezigheid viel de middelste op zijn knieën, stak zijn handen in het water en duwde een hoofd naar beneden dat er wit uitzag.' (Brian Jones was lichtblond, vert.) Twee anderen, een man en een vrouw, keken passief toe. 'De knielende man duwde het hoofd naar beneden,' vertelde Fitzgeralds aan Hotchner, 'en hield het onder water. De man rechts van de knielende man zei iets. Het klonk als een bevel.' Eén van de mannen sprong in het zwembad, 'boven op de rug van de worstelende zwemmer.' Een derde man werd het zwembad in 'bevolen' om Jones onder te houden.

Vanuit de struiken vlakbij Fitzgerald kwam 'een potige man met een bril' op hem afgesneld. De man duwde Richard Cadbury, een metgezel, uit de weg en greep Fitzgerald bij de schouder. Hij stak dreigend zijn vuist op. 'Flikker op, Fitzgerald,' siste de man, 'anders ben jij de volgende.’

'En hij meende het,' zei Fitzgerald tientallen jaren later. Hij had de man met het Londense accent nooit eerder gezien, toch kende de bruto zijn naam. Bibberend stommelde hij naar zijn auto en Richard spoot de auto weg van de plaats van de moord. Omdat ze doodsbang waren gingen ze niet naar de politie. 'Brian was dood. Daar kon ik niets meer aan doen en misschien zette ik mijn eigen leven op het spel. Dus liet ik het voor wat het was. Maar het is niet uit mijn hoofd verdwenen, en zelfs nu heb ik er nog regelmatig veel last van.’”

Blijkbaar had Jones altijd al weinig hoop om ouder te worden dan de leeftijd waarop hij stierf. Keith Richards zou hebben gezegd: “Er zijn van die mensen waarvan je weet dat ze niet oud zullen worden. Brian en ik waren het erover eens dat hij, Brian, niet lang zou leven... Ik weet nog dat ik zei: 'Je gaat de dertig niet halen,' en hij zei, 'ik weet het.’”

Charlie Watts en Bill Wyman waren de enige Stones die de begrafenis van Jones bijwoonden, op een kerkhof terug in Cheltenham. Twee dagen latere speelde de groep zijn historische openluchtconcert in het Londense Hyde Park, waar de nieuwe gitarist, Mick Taylor, werd gepresenteerd. Het concert zou zijn opgedragen aan de herinnering aan Jones, Mick Jagger las delen voor uit het gedicht *Adonais* van Percy Shelley.

En daar is de LSD-man

Een saga dat de reputatie van de Rolling Stones als de de foute jongens van de rock in de jaren 1960' nog verder verstevigde was de beruchte drugsinval van 1967, eerst in Redlands, het huis van Keith Richards in Sussex in februari van dat jaar, en later in de Londense flat van Brian Jones, precies op de dag, 10 mei, dat Jagger en Richards terecht stonden voor de eerdere inval. De foto van Mick Jagger en kunsthandelaar Robert Fraser in handboeien die hun gezichten proberen te verbergen terwijl ze af worden gevoerd in een politieauto de maand erna werd één van de iconische beeltenissen uit die tijd. Een meer onthullende foto, die met name interessant zal zijn voor numerologen, welke werd genomen tijdens de rechtszaak tegen Brian Jones was die van Jones die wegreed in een auto met een gepersonaliseerde nummerplaat, DD 666.

Wat dieper gegraveerd in de fijnere details levert echter de suggestie op dat de inval van februari een lang van te voren geplande gebeurtenis was die werd opgezet door bepaalde partijen buiten de binnenste kring rond de Stones, en van het immer aanwezige element van samenspanning tussen Britse en Amerikaanse veiligheidsdiensten. Het belangrijkste bewijs wordt gevormd door de gunstige verschijning – en plotselinge verdwijning – van een uitermate dubieus figuur genaamd David Schneiderman (één van zijn pseudoniemen).

Conspiro Media pakt het verhaal op:

“In zijn memoires merkt Keith op dat de inval in het appartement van Brian in Londen 'bijna op het uur af' gelijk viel met zijn en Micks verschijnen voor een rechter. De 'rotstreek,' zoals hij het omschrijft, 'werd georkestreerd en gesynchroniseerd met een zeldzame precisie. Maar door een klein foutje in de regie arriveerde de pers, waaronder televisieploegen, een paar minuten voordat de politie kwam aanbellen met hun huiszoekingsbevel.”

De opvatting is, en dit wordt nog versterkt door het boek *Up And Down With The Rolling Stones* (Op en neer met de Rolling Stones) van Tony Sanchez, dat bepaalde elementen binnen de Britse gevestigde orde hadden besloten dat de invloed van de Rolling Stones op één of andere manier van de rails was geraakt, en dat de groep eraan herinnerd diende te worden wie er uiteindelijk de dienst uitmaakte. Daar is David Schneiderman.

“Één van de meest intrigerende aspecten van de inval was de zweem van verdenking die over de raadselachtige David Schneiderman hing die, zo dachten Keith en Marianne, er op uit was gestuurd om de Stones schade te berokkenen. Vooral van belang is zijn koffertje dat vol zou zitten met drugs en door de politie niet werd onderzocht, ook al stond het die avond in Redlands in het volle zicht voor hen op tafel.

Ook zet Marianne vraagtekens bij het plotse verschijnen van Schneiderman in het VK, dat toevallig samenviel met de gerechtelijke stappen die Mick Jagger ondernam tegen News of the World...Ze moeten hem voor deze inval hebben ingevlogen. Hij verscheen al snel; net nadat de dagvaarding was uitgegaan verscheen hij bij Robert Fraser aan de deur. Robert belde en zei: 'Ik heb die gast hier, David Schneiderman, een Amerikaan, die net uit Californië is aangekomen, en hij heeft geweldige LSD uit de Staten meegenomen. Het heet Witte Bliksem of zoiets fantastisch en hij wil ons wat geven, man.' Dus zei ik: 'Fokking geweldig, man! Wacht, Robert, ik heb een goed idee, waarom gaan we niet met zijn allen naar Redlands dit weekend? Ik ga meteen Keith bellen en het regelen.' En nadat alles was gebeurd verdween Schneiderman zonder een spoor (het land uit gesmokkeld, zou ik denken).”

Pas vele jaren later, in de jaren 1980', kwam uit dat een televisieproducent en mislukte acteur genaamd David Jove niemand minder was dan Schneiderman/Snyderman in een nieuwe vermomming. Dit verhaal wordt verteld door Philip Norman, schrijver van *The Stones*, gebaseerd op wat hem werd verteld door Maggie Abbott, een Britse filmagent die met “David Jove” bevriend was geraakt in Los Angeles. In een artikel voor *The Mail Online* schrijft hij:

“In januari 1967, volgens wat hij Maggie Abbott had verteld, was Snyderman een mislukt televisieacteur die rondzwierf in Europa, meegezogen door de Amerikaanse hippiemeninge, met het swingende Londen als eindbestemming. Op vliegveld Heathrow werd hij betrapt met drugs in zijn

bagage en verwachtte in een cel te worden gegooid en meteen uit het land te worden gezet. In plaats daarvan werd hij door de douane overgedragen aan wat 'zware jongens' die hadden gehint dat ze van MI5 waren en tegen hem hadden gezegd dat er 'een uitweg' was uit zijn netelige situatie. Dat was te infiltreren bij de Rolling Stones, Mick Jagger en Keith Richards te voorzien van drugs om hen vervolgens gearresteerd te krijgen. Volgens Snyderman handelde MI5 namens een nevenonderneming van de FBI bekend als COINTELPRO (programma voor contraspionage), in de jaren 1920' opgezet door directeur van de FBI J Edgar Hoover 'ter bescherming van de nationale veiligheid en het handhaven van de bestaande sociale en politieke orde.'"

Ondertussen, en hoe toevallig weer, was ook Schneiderman/Jove naar verluidt een trouw volger van Aleister Crowley.

Maar ondanks de schijnbaar morele houding van het Britse koningshuis ten opzichte van het recreatief gebruik van drugs leek de inval van 1967 Mick Jagger geen blijvende schade te hebben berokkend toen hem een ridderschap werd toegekend ter ere van de lintjesregen in juni 2002. Het moge duidelijk zijn dat de koningin een uitermate liberaal en vergevingsgezind individu is.

Waar is Charlie?

Net als Aleister Crowley is de naam van de moordzuchtige sekteleider Charles Manson er één die overal opduikt in de jaren dat de rockmuziek zich op een keerpunt bevond, synchronistisch verweven met de structuur van dat tijdvak. De reputatie van Manson als de waanzinnige satanische psychopaat heeft zijn status als redelijk gevestigd muzikant ver overschaduwd. Meeliftend op zijn beruchtheid na zijn veroordeling wegens moord hebben verschillende artiesten nummers opgenomen die door hem zijn geschreven, zoals Guns 'N Roses, White Zombie en Marilyn Manson (wiens naam een samenvoeging is van Marilyn Monroe en Charles Manson).

De suggestie dat de beruchte Tate/LaBianca-moorden door leden van de Manson "Family" werden uitgevoerd onder invloed van *Helter Skelter* van de Beatles heeft lang deel uitgemaakt van de muziekmythologie. Het verhaal gaat dat Manson geloofde dat er een allesvernietigende oorlog tussen blank en zwart op komst was die hij "Helter Skelter" noemde. Deze oorlog zou worden gewonnen door militante zwarten, vermoedde hij, met maar een klein aantal blanke overlevenden – zichzelf en zijn "familie" – dat zich schuil zou houden in een stad onder Californië 's Death Valley, om na een tijd te voorschijn te komen om de zwarten te overwinnen die, zo geloofde hij, niet in staat waren zichzelf te besturen. Gezegd wordt dat hij de gesublimeerde boodschappen interpreteerde die met dat doel waren verstoppt in de muziek van het *White Album* van de Beatles, en ook in *Openbaringen* uit de Bijbel.

Helter Skelter werd later de titel van een boek dat in 1974 werd geschreven door Vincent Bugliosi, de advocaat van de aanklager tijdens het proces tegen Manson in Los Angeles. Bugliosi zorgde ervoor dat Manson werd aangeklaagd wegens moord, ook al was hij niet ter plekke was tijdens de moorden, door te pleiten dat hij nog steeds de verantwoordelijkheid droeg voor de orkestratie ervan.

Er is echter een aantal onderzoekers dat beweert dat de verbinding tussen Manson en de Beatles er eentje is die door bepaalde partijen buiten proportie is opgeblazen om de aandacht af te leiden van Mansons veel nauwere associatie met een andere groep. De Beach Boys waren, net als de Rolling Stones, in de jaren 1960' in de markt gezet als een soort van rivalen van de Beatles. De reputatie van Manson als gevaarlijke moordenaar past nu niet bepaald bij het gezonde Amerikaanse imago van de Beach Boys. De feiten vertellen echter een ander verhaal.

Naar verluidt sloot Manson in 1968 vriendschap met één van de oprichters, Dennis Wilson. Door Wikipedia wordt het verhaal zo verteld:

"De gebeurtenissen die uit zouden monden in de moorden kwamen laat in de herfst van 1968 op gang toen (volgens sommige verslagen) Dennis Wilson twee liftende vrouwen van de Manson Family oppikte, Patricia Krenwinkel en Ella Jo Bailey, en voor een paar uur mee naar zijn huis nam in Pacific Palisades. Toen hij vroeg in de ochtend een keer terugkeerde van een nachtelijke opnamesessie werd Wilson op de oprit van zijn eigen huis begroet door Manson die vanuit het huis

verscheen. Ongemakkelijk vroeg Wilson de vreemdeling of deze van plan was hem kwaad te doen. Met de verzekering dat dit niet het geval was begon Manson de voeten van Wilson te kussen.

In het huis ontdekte Wilson twaalf onbekenden, de meeste vrouwen. Over de maanden die volgden verdubbelde het aantal leden van de Family dat zich deel maakte van Wilsons huishouden aan Sunset Boulevard, wat hem ongeveer 100.000 dollar kostte. Hierbij inbegrepen was een fikse doktersrekening voor de behandeling van hun geslachtsziekten en 21.000 dollar voor het per ongeluk in elkaar rijden van zijn niet verzekerde auto. Wilson zong en praatte met Manson, en de vrouwen werden behandeld als slaven voor hen beide.

Wilson betaalde voor Mansons studiotijd om de door hem geschreven en gespeelde nummers op te nemen en stelde Manson voor aan kennissen die een rol speelden in de muziekindustrie. Hieronder waren Gregg Jakobson, Terry Melcher en Rudi Altobelli (de laatste bezat een huis dat hij weldra zou verhuren aan actrice Sharon Tate en haar man, de regisseur Roman Polanski). Ook Jakobson, die onder de indruk was van het 'totaalpakket Charles Manson' als artiest/leefstijlist/filosoof, betaalde voor opnames van materiaal door Manson."

Er is gezegd dat Manson ook opnames maakte in de studio van de broer van Wilson, maar die opnamen zijn nooit uitgebracht. Op het album *20/20* van de Beach Boys uit 1969 staat een nummer dat is geschreven door Manson, oorspronkelijk getiteld *Cease To Exist* (Houd op te bestaan) maar omgedoopt tot *Never learn not to love* (Leer nooit niet lief te hebben). Gezegd wordt dat Dennis Wilson zich distantieerde van Manson toen meer bekend werd over diens explosieve aard, uiteindelijk vertrok hij uit zijn eigen huis en liet Manson daar achter.

En zo – heb nog wat geduld met me – komen verschillende Manson-connecties terug bij raakvlakken met de Stones, dit alles via een sinistere organisatie die bekend staat als The Process Church. Ik kan het verhaal niet beter vertellen dan Matt Sergiou in zijn retrospectief over de Stones op Conspiro Media:

“Na korte vrijerijen met Brian Jones en Keith Richards verliet de jonge schone (Marianne Faithfull) haar man en begon in 1966 een vier jaar durende affaire met Mick Jagger. Ook zij was gefascineerd door het occulte en korte tijd betrokken bij de Process Church of the Final Judgement, een religieuze groep die vroeg in de jaren 1960' werd opgericht in Londen door voormalig leden van Scientology Mary en Robert DeGrimston.

In zijn boek Turn Off Your Mind: The Mystic Sixties and the Dark Side of the Age of Aquarius (Schakel je geest uit: De mystieke jaren zestig en de schaduwkant van het Aquariustijdperk) citeert Gary Lachman Faithfull over The Process: 'In het begin voelde ik me aangetrokken, vooral omdat ze me serieus namen toen niemand dat deed. Ze keken tegen me op – ze zullen hebben herkend dat ik beschik over magische krachten.'

Hij voegt eraan toe: 'In Haight Ashbury brachten de DeGrimstons een bezoek aan de kantoren van de San Francisco Oracle in de hoop de ondergrondse krant voor hun zaak te winnen. The Oracle had het echter te druk met het hypen van het Aquariustijdperk om tijd over te hebben voor Satan.

Ze gingen langs bij de Zwarte Paus, Anton La Vey, leider van de Kerk van Satan, maar ook hij kon hen niet gebruiken. Ze zetten een kerk op aan 407 Cole Street. Hun buurman op nummer 636 zou hen ongeveer een jaar later nogal wat ellende berokkenen. Zijn naam was Charles Manson, aanstaand hoofd van The Family, verantwoordelijk voor de gruwelijke Tate/La Bianca-moorden in augustus 1969."

Net als de tweelingen Kray overal opduiken in de onderling verbonden verhalen van de Britse popindustrie van de jaren 1960' is er nog een ander seriemoordenaar die verweven lijkt met de Amerikaanse tegenhanger. David Berkowitz, die werd veroordeeld voor zes moorden, de zogenaamde “Son of Sam”-moorden die in 1976-77 plaatsvonden in New York, uitte vanuit zijn cel een aantal beschuldigingen tegenover onderzoeksjournalist Maury Terry, welke Terry vastlegde in zijn boek *The Ultimate Evil* (Het hoogste kwaad). Ten tijde van zijn arrestatie beweerde Berkowitz dat hij alleen had gehandeld, onder de instructie van een demon die met hem communiceerde via de hond van de burens (zoals vereeuwigd in de film *Summer*

of Sam van regisseur Spike Lee). Later voegde hij echter aan zijn verklaring toe dat hij lid was van een satanische sekte, en dat de schietpartijen rituele slachtingen waren. Hierbij noemde Berkowitz de Process Church, deze organisatie zou ook betrokken zijn geweest bij de Manson-moorden.

Conspiro Media gaat verder met het verslag van Maury Terry over het interview met Berkowitz:

“The Process was zeer fijnzinnig en toegewijd,’ vertelde Brekowitz me. ‘Ze waren bij veel zaken betrokken, waaronder drugs en die verachtelijke kinderporno. Ze regelden ook kinderen voor seks voor een aantal welgestelden, ik heb een aantal van die rijken gezien op feesten.’ Onderzoeker Michael Tsarion denkt dat Manson de moorden in 1969 uitvoerde uit naam van The Process. Hij zei: ‘al die families die aan Cielo Drive woonden waren diep betrokken – niet alleen in drugs, maar in kinderporno – dat waren de families Tate, LaBianca, en de Polanski’s, en zelfs Sharon Tate. Ze waren allemaal betrokken bij pedofilie en kinderporno. Dat The Process toesloeg was om interne redenen.”

De wonderbaarlijke synchronistische eigenaardigheden waar zo veel belangrijke namen, plaatsen en culturele gebeurtenissen terug komen bij de Rolling Stones (evenals bij de Beatles) – hoe zijdelings ook – zijn zo alomtegenwoordig dat het lijkt te rijken voorbij de invloedssfeer van menselijke planning. De mogelijkheid lijkt steeds groter te worden dat onbekende krachten binnen het universum alles samenbrengen in een vreemd onderling verband. Het is een proces dat ook wel “synchro-mystiek” wordt genoemd.

Een terugblik op Anger

Geen verslag over de betrokkenheid van de Rolling Stones bij duister occultisme is compleet zonder te kijken naar hun verbintenissen met onafhankelijk avant garde filmmaker en praktiserend satanist Kenneth Anger. Geboren in Californië in 1927 begon Kenneth Anglemeyer met het maken van films toen hij tien was en heeft er meer dan 40 op zijn naam staan. Zijn specialiteit is het maken van korte montages van treffende beelden die meestal maar een paar minuten duren. Zijn thema's smolten homo-erotiek samen met esoterische beeltenissen. Net als zo veel van zijn gelijken in de wereld van rocksterren heeft Anger een fascinatie uitgesproken voor de werken van Aleister Crowley, hij volgde diens Thelema-religie. Er is ook vaak beweerd dat hij voor de CIA werkte, betrokken bij het drugsaspect van hun beruchte programma MK-ULTRA.

Gezegd wordt dat Crowley in 1904 een aantal instructies en principes doorkreeg van een “beschermengel” die hij “Aiwass” noemde, en deze vormden *The Book of the Law* (Het Wetsboek), de centrale basis voor Thelema. Dit woord komt uit het Grieks en betekent “wil,” en Crowley beschrijft de kunstvorm magie (in het Engels “magic,” dat Crowley graag spelde met een extra “k” erachter, als “magick,” vert.) als “de kunst van het teweegbrengen van verandering al naargelang de wil.”

In de jaren 1920' vestigde Crowley de Abdij van Thelema in een boerderij in Cefalu op Sicilië, waar hij naar verluidt rituele en seksmagie bedreef tot hij door Mussolini het land werd uitgezet. In de mainstream pers werd hij in die periode beschreven als “de meest boosaardige man ter wereld.”

Anger verhuisde tijdens de hoogtijdagen van de “Swinging Sixties” naar Londen, blijkbaar aangetrokken tot de geboortegrond van zijn held Crowley. Hij ging om met aristocraten, artiesten en rocksterren die zich binnen het societyleven van de stad ophielden, en werd, naar wordt verteld, voorgesteld aan de Rolling Stones door kunsthandelaar Robert Fraser, ook wel bekend onder zijn bijnaam “Groovy Bob.” Op uitnodiging van Jimmy Page, die van 1971 tot 1991 de eigenaar was van Boleskine House, de voormalige residentie van Crowley, bracht Anger daar enige tijd door, naar verluidt om te helpen bij het weggagen van de geest van een man zonder hoofd.

Tijdens een interview in 2013 met Miles Johnson had slachtoffer van mind control die klokkenluider werd Max Spiers nog wat commentaar toe te voegen over het beruchte huis van Crowley:

“In Boleskine House opende Crowley een poort naar een andere dimensie. Tijdens een zes maanden durend ritueel probeerde hij Baal op te roepen... Aan het einde stortte hij in, volledig gebroken, kon het niet afmaken en verliet gewoon het huis. Hij ging terug naar Londen en had een enorme ruzie met McGregor Mathis... Zij waren in die tijd de twee leiders van Gouden Dageraad. Er bestond een

gigantische vete tussen de twee, ze vochten twee tot drie jaar lang, en uiteindelijk was ook McGregor gebroken.”

(Men zegt dat de ligging van Boleskine te maken had met de geringe hoeveelheid direct zonlicht die doordrong in dit specifieke deel van de Lochside Vallei. Ook zijn de lengte en breedtegraad van belang in het energienetwerk dat de aarde omspant.)

De werkelijkheid tussen Anger en de Rolling Stones begon bij zijn 11 minuten durende film *Invocation of my Demon Brother* (Aanroeping van mijn broeder, de demon) die in 1969 werd uitgegeven. Deze zou min of meer zijn gebaseerd op de roman *Moonchild* (Kind van de Maan) van Crowley uit 1929. Anger speelt zelf een rol in de film, net als zijn vriend Anton La Vey, de oprichter van de Satanskerk. (Er is echter gesuggereerd dat Anger de werkelijk macht was achter de Kerk van Satan, en dat de rol van Anton La Vey, een voormalig leeuwentemmer in een circus, slechts die was van de publiek bekende charismatische voorman.) Jagger verzorgde wat losjes wordt beschreven als de “soundtrack” voor de film op zijn nieuwe Moog Synthesizer, feitelijk niet meer dan een reeks troosteloze en ziellose instrumentale uithalen.

Anger begon in 1966 (hoe kan het ook anders...?) met het samenstellen van beelden voor wat bedoeld was als de film *Lucifer Rising*, deze keer een interpretatie van het gedicht van Crowley *Hymn to Lucifer* (Lofzang aan Lucifer). Anger stelde de film samen in de “Russische Ambassade,” een huis dat hij huurde in het district Haight Ashbury van San Francisco, en de film was bedoeld in te haken op de hippie/tegencultuurbeweging die toen in volle gang was. *Invocation* bevatte veel beeldmateriaal dat was bedoeld voor *Lucifer Rising*, in de prullenbak terecht was gekomen, maar later werd hergebruikt. Het materiaal dat niet opnieuw werd gebruikt zou zijn gestolen door een jonge muzikant en aspirerend acteur en dichter genaamd Bobby Beausoleil (mooie zoon, in het Frans), waarvan wordt gefluisterd dat hij en Anger een homoseksuele relatie hadden. Het koosnaampje dat Anger zou hebben voor Beausoleil was “Lucifer.” Beausoleil had even gitaar gespeeld bij een groep uit Laurel Canyon genaamd Love. Hij verkreeg beruchtheid als een discipel van Charles Mansons “familie,” en kreeg levenslang voor de marteling van en moord op muziekleraar Gary Hinman. Beausoleil ging met andere discipelen, Susie Atkins en Mary Brunner langs bij Hinman om naar verluidt een schuld aan Manson op te eisen, en stak hem uiteindelijk dood.

Uiteindelijk was *Lucifer Rising* in 1972 af, Anger had nieuwe scènes gefilmd, maar kwam pas wijd in bioscopen in 1980. Anger had besloten het thema van de film weg te sturen van de hippiescene van San Francisco om in plaats daarvan het focus te richten op het aankomende astrologische Aquariustijdperk. Vriendinnetje van de Rolling Stones Marianne Faithfull werd uitgekozen voor de rol van de godin Lilith en verschijnt in een gedenkwaardige scene die is gefilmd voor de Sfinx in Egypte. Collega filmmaker en vriend van Anger Donald Cammell verscheen als de Egyptische godheid Osiris, en Jimmy Page, inmiddels zeer succesvol bij Led Zeppelin, werd ingehuurd om de soundtrack van de film te maken. Ook Page maakt in de film kort zijn opwachting als “man die de Stella der Revolutie vasthoudt.” Angers en Page's wegen scheidden echter na een publiekelijk ruzie voordat de film uitkwam in 1980, en het maken van de soundtrack werd overgedragen aan moordenaar Bobby Beausoleil, die de muziek componeerde in zijn gevangenis. Tegen die tijd had Anger zijn beschuldiging dat Beausoleil filmmateriaal had gestolen ingetrokken. De versie van de soundtrack van Page werd in 2012 uitgegeven.

Donald Cammell regisseerde later de cultklassieker *Performance* (Uitvoering), waarin Mick Jagger de hoofdrol speelt als stereotype teruggetrokken rockster naast James Fox als Londense misdadiger. Jagger maakte ook de muziek voor de film. En dan zou de vader van Cammell, Charles, ook nog een goede vriend zijn geweest van Aleister Crowley. (Het duurt nooit lang voordat “Het Grote Beest,” net als onkruid, zijn kop opsteekt in de muziekgeschiedenis!) Gezegd wordt dat Crowley, die in de buurt woonde, horoscopen maakte van 400 pagina's van de kinderen van Cammell.

Naast dat Anger de Rolling Stones en hun vriendinnetjes inwijdde in de wereld van Crowley en het duistere occulte maakte hij ook in Paul McCartney (waarschijnlijk de echte), die af en toe rondhing bij de Stones, een sterke nieuwsgierigheid los. McCartney was op zijn beurt weer bij Anger terecht gekomen via hun gemeenschappelijke kennis Robert Fraser. Deze onthullingen kwamen van “Spaanse” Tony Sanchez uit zijn boek *Up And Down With The Rolling Stones*. Sanchez was gedurende lange tijd assistent en “loopjongen” van de Stones. Ook was hij een bendelid en drugsdealer, onder zijn klanten zouden zich zowel Keith Richards als John Lennon hebben bevonden. Fraser zou ook degene zijn geweest die Yoko Ono eerst voorstelde aan

McCartney en later aan John Lennon. Vele fans van de Beatles zullen het erover eens zijn dat hij heel wat heeft te verantwoorden. Voor zijn carrière in de kunst diende Fraser in Des Konings Afrikaans Geschut, een koloniaal militair regiment in het oosten van Afrika, waar zijn sergeant niemand minder was dan Idi Amin, de latere moordzuchtige dictator van Uganda. Beweerd wordt dat Fraser en Amin een homoseksuele relatie hadden.

De connecties blijven maar komen.

Anger was zelf ingewijd in OTO, of Ordo Templi Orientis (Orde van de Tempel van het Oosten), een geheim genootschap, ooit geleid door Crowley, dat diepe verbintenissen heeft met de muziekindustrie door de jaren heen, waarover veel meer in een later hoofdstuk.

En tot slot...

Plotseling overlijden, iets wat de Rolling Stones lijkt te achtervolgen, kwam nog een keer de hoek om kijken in 2014, toen de 49-jarige vriendin van Mick Jagger, L'Wren Scott, onderuitgezakt op de vloer van haar appartement werd aangetroffen. Naar het zich liet aanzien had ze zich verhangen aan een deurknop met een zwarte sjaal. Ondanks dat ze welgesteld en succesvol was, ondanks het ontbreken van een afscheidsbrief of het vertonen van afwijkend gedrag, en het feit dat ze de avond ervoor nog een etentje had gegeven voor vrienden, werd op het rapport van de lijkschouwer al snel simpelweg “zelfmoord” ingevuld.

Bronnen

[Conspiro Media Rolling Stones retrospectief, deel 1](#)

[Deel 2](#)

[Songtekst van *Sympathy For The Devil* door de Rolling Stones](#)

[Artikel Wikipedia over *Their Satanic Majesties Request* \(Nederlands\)](#)

[Een gang langs de inlichtingengemeenschap: Op en neer met de Rolling Stones](#) (Domein bestaat niet meer. Het boek van Tony Sanchez is via de geijkte kanalen als BOL en Amazon nog te koop, vert.)

[Wikipedia: *Lucifer Rising* door Kenneth Anger](#)

De website Anolen.com bestaat niet meer. [Hier](#) kun je op YouTube de documentaire met dezelfde naam bekijken, vert.

[Aangirfan blog: Mick Jagger, Satanisme en de CIA](#)

[Esquire: Kenneth Anger: Waar de lichamen begraven liggen](#)

[Daily Mail: Is het raadsel rond de dood van Brian Jones nu echt opgelost?](#)

[Daily Mail: Hoe de LSD-man bekende dat hij de Rolling Stones in de val liet lopen bij drugsvangst, werkte in opdracht van MI5 en de FBI](#)

[L'Wren Scott, bekend modeontwerpster, vriendin Mick Jagger, dood gevonden](#)

HOOFDSTUK 7: AVONTUREN IN PSYCHEDELICA

Verbindingen met het militaire en inlichtingenapparaat tijdens het LSD-tijdperk

“Hoe paranoïde of samenzweringsgericht je ook bent, het maakt niet uit. Wat de regering feitelijk doet is veel erger dan je je kunt voorstellen.”

William Blum, voormalig ambtenaar bij het Amerikaanse Ministerie van Buitenlandse Zaken

Zoals zelfs de officiële versie van gebeurtenissen erkent was het decennium van de jaren 1960' er één van enorme sociale veranderingen en werd gemarkeerd door vele belangrijke gebeurtenissen waarvan sindsdien de gevolgen tot in het heden nog steeds merkbaar zijn. Of iemand nu de officiële lezing voor waar neemt of een meer alternatief standpunt, de Apollo 11 (nep!) landing op de maan, de Varkensbaai-invasie, de oorlog in Vietnam, de burgerrechtenbeweging en de moorden op John en Robert Kennedy, Martin Luther King en Malcolm X karakteriseren deze wereldveranderende jaren als geen andere periode daarvoor. Ook het verschijnen van de anticonceptiepil en de navenante seksuele emancipatie hadden beiden hun rol te spelen in het hervormen van de sociale normen.

Er is nog een ander aspect dat misschien net zo veel impact heeft gehad op de cultuur als elk van de bovengenoemde. Het is het verschijnen van LSD, hand in hand met wat bekend is komen te staan als de “hippiebeweging,” en de muziek, die de soundtrack vormde voor de overgang. De op jongeren gerichte geluiden van 1965 – veel ervan werd bekend onder de nieuw gecreëerde noemer “folk rock” – verschilden duidelijk van die welke in de eerste vijf jaren verschenen. Hoewel sommigen er voor zullen kiezen dit af te doen als een natuurlijke ontwikkeling binnen een kunstvorm naarmate de tijd verstrijkt, zijn er anderen die zullen beweren dat deze verandering niet zozeer per ongeluk gebeurde maar als zodanig was ontworpen.

Er bestaat wat onenigheid over de correcte toepassing van het woord “hippie,” met name onder de generatie die levendige herinneringen heeft aan de jaren 1960'. “Tegencultuur” en “anti-establishment” zijn alternatieve benamingen voor de hier bedoelde scene. Hoe dan ook – in ieder geval aan het oppervlak – werden de artiesten die deze periode doordrongen gezien als jongeren met een rebelse geest die genoeg hadden van de hypocrisie en de corruptie van “De Gevestigde Orde,” en de magere waarden van de naoorlogse generatie van hun ouders. Hun leeftijdsgroep kende nu zijn eigen oorlog, de Vietnamoorlog, en er bestond veel weerstand tegen. Tegelijkertijd werd het recreatief gebruik van LSD, cannabis, psilocyben (paddo's, vert.) en andere middelen om een veranderde staat van bewustzijn te bereiken geïntroduceerd. Zinsneden als “make love, not war” (bedrijf de liefde, geen oorlog) en “Turn On, Tune In, Drop Out” (Zet aan, stem af, doe niet meer mee) werden de culturele soundbites van een era.

Van Haight tot Canyon

Volgens de muziekmythologie was de culturele beweging van die tijd gecentreerd rond de “stad van de vrije liefde” San Francisco, en dan vooral het district Haight Ashbury. Zoals Wikipedia het stelt:

“De vroege Bohemen van de beat-beweging waren eind jaren 1950' samengekomen rond de buurt North Beach in San Francisco. Velen die daar geen accommodatie konden vinden richtten zich op het het ouderwetse, relatief goedkope en dun bevolkte Haight Ashbury. En sinds die tijd zijn de “Summer of Love” (1967), de jaren 1960' als geheel en veel van de moderne Amerikaanse tegencultuur synoniem met San Francisco en de buurt Haight Ashbury.

Tijdens de Summer of Love (Zomer van de Liefde) begon psychedelische muziek de mainstream binnen te komen en was meer en meer op de radio te horen. In 1967 werd San Francisco (Be sure to

wear flowers in your hair) van Scott MacKenzie, geschreven door John Phillips van *The Mamas and the Papas*, een grote hit. Het Monterey Popfestival zorgde voor een verdere versteviging van de status van de psychedelische muziek als deel van de mainstream cultuur en tilde bands als *The Grateful Dead*, *Big Brother and the Holding Company* en *Jefferson Airplane* naar nationaal sterrendom.”

Dan was er in 2008 echter een rockmuziekjournalist genaamd Dave McGowan die een serie artikelen begon op internet waarin hij een andere plek aanwees als de geboorteplaats van de tegenbeweging. Het was een vrij onbekend deel van zijn woonplaats Los Angeles, bekend als Laurel Canyon. McGowan wijst erop dat een veel groter aandeel artiesten dat kenmerkend was voor die jaren voortkwam uit deze kleine regio in de heuvels van Hollywood, te beginnen in 1964-65, een goede twee jaar voor de explosie uit Haight Ashbury. Onder de vele anderen bevinden zich: *The Doors*, *The Mamas and the Papas*, *The Byrds*, Frank Zappa and the Mothers of Invention, Captain Beefheart, *The Monkees*, *Steppenwolf*, Alice Cooper, Arthur Lee & Love, *The Eagles*, John Mayall, Carole King, Crosby, Stills, Nash and Young, *Buffalo Springfield*, Joan Baez, Judy Collins, Jackson Browne, James Taylor en Joni Mitchell. Zelfs de *Beach Boys* en *Fleetwood Mac*, voor het toetreden van Lindsey Buckingham, vestigden zich daar. Veel van deze artiesten kwamen helemaal niet uit de buurt van LA, ze waren er als door een magneet naartoe getrokken vanuit alle hoeken van de Verenigde Staten, maar ook uit Canada en zelfs Groot-Brittannië. Wat zou de aantrekkingskracht kunnen zijn van een buurt zonder ook maar enige muzikale geschiedenis?

McGowan was niet de eerste die zijn licht liet schijnen op de muzikale erfenis van Laurel Canyon. Hij onthulde dat zijn interesse werd gewekt door het lezen van Michael Walkers boek uit 2007, *Laurel Canyon: The Inside Story of Rock And Roll's Legendary Neighbourhood* (Laurel Canyon: Binnen de legendarische buurt van de Rock and Roll), tijdens een vakantie. Wat McGowan zo interessant vond, na wat verder spitten, was dat deze gemeenschap van rebelse muzikanten bijna van het ene op het andere moment voortkwam uit de Canyon, en dat de invloed die ze zouden hebben op de jongerencultuur van een bijna ongelofelijk niveau was, gezien het kleine district van slechts een paar straten van waaruit dit alles plaatsvond.

Zijn bevindingen werden gebundeld in een serie artikelen op internet getiteld *Inside the LC: The Strange But Mostly True Story of Laurel Canyon* (Binnen LC: Het vreemde maar grotendeels ware verhaal van Laurel Canyon) en het daaruit voortvloeiende boek *Weird Scenes Inside The Canyon* (Vreemde taferelen binnen de Canyon), uitgegeven in 2014. Zoals McGowan me vertelde tijdens de opname van mijn *Good Vibrations* podcast:

“Het gebeurde heel, heel snel. Als je denkt aan een natuurlijke volksbeweging, dan denk je aan worstelende muzikanten die in koffiehuisjes spelen, misschien een keer worden gedraaid op het radiostation van een universiteit, en zich zo langzaam opwerken richting aanvaarding door de mainstream. En zo gebeurde het niet. Ik bedoel, deze mensen kwamen in de stad aan en een paar weken later hadden ze succesvolle bands gevormd, met nieuwe instrumenten en platencontracten en studioruimte. Dus deze mensen kwamen binnen een jaar of twee toevallig samen in Laurel Canyon. Voor Laurel Canyon was er geen levendige muziekscene in LA. Het was zo dat de muziekindustrie hier naartoe kwam omdat de muzikanten hier waren, niet andersom.”

Toen hij eenmaal de volledige impact had gezien die de bewoners van de Canyon hadden voelde hij zich geïnspireerd om wat te gaan graven in de achtergrond van deze artiesten. Wat hij vond was uitermate onthullend en brengt misschien het antwoord op de eerdere vraag. Hij ontdekte dat bijna zonder uitzondering de vaders van de muzikanten een achtergrond hadden in het Amerikaanse leger, de CIA, verschillende “inlichtingen” (hun woordgebruik) en veiligheidsdiensten, of andere overheidsdepartementen. Eén van de belangrijkste karakters was ene admiraal George Stephen Morrison.

“Je vindt geen vreemdere tegenstelling tussen vader en zoon dan tussen Jim Morrison en zijn vader. Feitelijk was Jim Morrison één van de meest onwaarschijnlijke rocksterren. Zijn vader was – en dit is nog nooit bericht voor mijn serie internetartikelen uit 2008 – de maritiem admiraal die de leiding had over de scheepsvloot welke was betrokken bij het beruchte Tonkingolf-incident. Dit incident leidde de Verenigde Staten direct in een langgerekte en bloederige grondoorlog in Zuid Oost Azië! Dit incident rechtvaardigde het sturen van grondtroepen wat zorgde voor een bloedbad. En het is nog net niet helemaal officieel toegegeven dat het waarschijnlijk nooit plaatsvond. Het was een

klassieke valse vlagoperatie die rechtstreeks werd geregisseerd door de vader van Jim Morrison! En bijna tegelijkertijd zien we hem verschijnen vanuit Laurel Canyon als volledig gevormd icoon van de tegenstanders van de oorlog.”

Admiraal Morrison overleed tegen het einde van het jaar waarin McGowan zijn bevindingen publiceerde over de vreemde verbindingen tussen Laurel Canyon en het Amerikaanse leger. Na de hoogtijdagen van LC (Laurel Canyon, vert.) verkreeg hij verdere roem als lid van de befaamde “27-club” – één van een absurd groot aantal vooraanstaande musici die *heel toevallig* aan een vroegtijdig einde kwamen op de leeftijd van 27 jaar (als je tenminste niet de beweringen gelooft dat hij zijn eigen dood in scène zette met de hulp van de Amerikaanse geheime dienst, meer hierover in een later hoofdstuk). Een veel gehoord citaat dat wordt toegeschreven aan Jim Morrison luidt: “De meest liefhebbende ouders plegen moord met een glimlach op het gezicht. Ze dwingen ons tot de vernietiging van de persoon die we werkelijk zijn; een subtielere vorm van moord,” wat een griezelige resonantie oplevert in het licht van de informatie hierboven.

Cruciaal voegt McGowan toe:

“In deze buurt lag heel toevallig een geheime militaire inlichtingeninstelling, het eerste feit waardoor er bij mij alarmbellen afgingen toen ik het boek van Michael Walker las.”

Dit was het Lookout Mountain Station van de luchtmacht, opgericht in 1947, in hetzelfde jaar als de CIA, waar in het geheim films en beeldopnamen werden gemaakt voor het Amerikaanse Ministerie van Defensie en voor de commissie Atoomenergie, en was betrokken bij het atoomtestprogramma van de Amerikaanse overheid. Gezegd wordt dat Walt Disney, Marilyn Monroe en Ronald Reagan er in het geheim werkten. De basis werd in de bloeitijd van Laurel Canyon stilgelegd, in 1968. Later werd het verbouwd tot privéresidentie en in januari 2015 gekocht door Hollywoodster Jared Leto.

McGowan vertelt verder:

“Frank Zappa is nog een interessante. Zijn vader was ingenieur in chemische oorlogsvoering, in eerste instantie toegewezen aan Edgewood Arsenal, niet alleen lange tijd de thuisbasis voor onderzoek naar chemische oorlogsvoering, maar ook herhaaldelijk genoemd in vrijgegeven documenten als broeinest voor MK-ULTRA-onderzoek. Frank Zappa is geboren op de basis Edgewood Arsenal! De familie woonde in een huis op de basis. Zappa werd er geboren, getogen en opgeleid gedurende de eerste zeven jaren van zijn leven, een behoorlijk vreemde achtergrond voor een rockster!

En daar nog bovenop, zijn vrouw, haar meisjesnaam is Gail Sloatman, komt ook uit een familie met een inlichtingenachtergrond. En feitelijk kende ze Jim Morrison van twintig jaar eerder. Ze kenden elkaar als kinderen en gingen samen naar de zelfde kleuterschool toen ze vijf waren. Daar heb je weer zo'n vreemd toeval. Twintig jaar later komt hij op als meer dan levensgrote rockster, en zij als de vrouw van nog een ander meer dan levensgrote rockster, allemaal verbonden binnen inlichtingenkringen. Hoe groot is de kans dat zo iets toevallig gebeurt?”

Ook de vader van ster van The Mamas and the Papas John Phillips was een carrièreofficier bij de marine, voegt McGowan toe, en zijn moeder, zus en eerste vrouw werkten allemaal voor Defensie bij het Pentagon. En John Phillips' eerste vrouw, Susie Adams, was een directe afstammeling van John Adams, de tweede Amerikaanse president. Zelfs Phillips zelf ging naar West Point (militaire academie, vert.) en werd klaargestoomd voor een militaire carrière.

Verdere onthullingen over Phillips kwamen ondertussen van zijn dochter MacKenzie. Phillips had haar vernoemd naar zijn goede vriend Scott MacKenzie, voor wie hij het hippievolkslied *San Francisco* schreef. In haar boek uit 2009, *High on Arrival* (High bij aankomst), beweert ze dat ze op de avond voor haar bruiloft in 1979 seks had met haar vader. “Hij was heel liefdevol,” schreef ze, “en hij was ziek van de drugs. Die nacht werd ik wakker na een black-out en merkte dat ik seks had met mijn eigen vader.” MacKenzie verscheen in september 2009 in de *Oprah Winfrey Show* en dikte het verhaal nog verder aan door te zeggen dat haar vader haar had ingespoten met heroïne en cocaïne, een zogenaamde “speedball.” Ze beweert dat haar incestueuze relatie tot een einde kwam toen ze zwanger raakte, maar niet wist wie de vader was. Haar

vader gaf haar geld voor een abortus. Van John Phillips wordt gezegd dat hij nauw betrokken was bij een satanisch netwerk waarbij vier karakters waren betrokken die we al eerder zijn tegengekomen – sekteleider Charles Manson, regisseur van *Rosemary's Baby* Roman Polanski, moordenaar en voormalig gitarist bij de band Love Bobby Beausoleil en satanist filmmaker Kenneth Anger.

In juli 1980, hij was toen chronisch verslaafd aan heroïne, werd Phillips gearresteerd en aangeklaagd wegens het runnen van een grote operatie voor het verspreiden van drugs. In eerste instantie had hij zijn verslaving betaald uit het stelen van receptenboekjes voor flessen farmaceutische drugs bij een apotheek in Manhattan, die hij dan bij zijn drugsdealer ruilde voor cocaïne. Phillips ontsnapte ternauwernood aan een gevangenisstraf van 45 jaar. Naar bericht overleed hij in 2001 op 65-jarige leeftijd aan hartfalen.

Ondertussen zien we vergelijkbare militaire achtergronden bij David Crosby, Graham Nash, Stephen Stills en bij nagenoeg alle andere belangrijke spelers uit Laurel Canyon, aldus McGowan. Gram Parsons stiefvader, die hem grootbracht nadat zijn eigen vader naar verluidt zelfmoord had gepleegd (hoewel vermoedens van moord bestonden), bleek nauw betrokken te zijn geweest bij het trainen van groepen Cubaanse bannelingen in Florida voor het omverwerpen van Castro, met de logische suggestie van een achtergrond in de CIA die een dergelijke link met zich meebrengt. Parsons werd net geen lid van de befaamde “27-club.” Het was nog maar zeven weken tot zijn 27ste verjaardag toen zijn lichaam werd ontdekt in een motelkamer in de buurt van het Joshua Tree National Monument in San Bernadino County, Californië, klaarblijkelijk het gevolg van een overdosis morfine in combinatie met alcohol (Hmhh, volgens mij heb ik dit scenario ooit eerder gezien).

Door onthullingen als deze vraag je je af hoe natuurlijk en volks de groei van de hippiebeweging uiteindelijk was. Eerder omgedraaid, ze duiden onmiskenbaar op de kans dat de volledige scene waarschijnlijk een oefening was in sociale sturing, cynisch verzonnen door diverse denktanks in dienst van de Gevestigde Orde en hun militaire dochterondernemingen. De nakomelingen van de families die bij het programma betrokken waren zouden zijn belast het voortouw te nemen, uit loyaliteit naar de familie toe, dan wel middels één of andere vorm van overreding, waarmee het een betrouwbaar publiek gezicht zou krijgen waar de jongeren welwillend in zouden trappen. Deze voorstelling is een gruwel voor veel eerste generatie hippies, die het als heiligschennis beschouwen wanneer hun gekoesterde herinneringen uit die tijd zo worden neergezet. Het bewijs spreekt echter voor zich en behoeft de nodige verklaring.

Enige acceptatie kwam, met tegenzin, naast enig inzicht in hoe sociale conditionering heimelijk werkt in het beïnvloeden van de menselijke geest, van een gebruiker bekend als “choose2know” in de commentaarsectie onder een blogartikel getiteld *What Happened To The Music?* (Wat is er met de muziek gebeurd?). Met de nodige scherpzinnigheid schrijft ze:

“Patrick, ik heb je artikel met plezier gelezen omdat ik het boek van David McGowan van een aantal jaar geleden kende en de video's op YouTube heb gezien die toen beschikbaar waren. Dat alles heeft mijn ogen zeker geopend, en ik vond zijn beschuldigingen niet belachelijk of overdreven. Ik werd gedurende de jaren 1960' volwassen en de muziek beïnvloedde me meer dan alle andere dingen uit de cultuur. Ik was goed opgeleid, belezen en had een integraal Christelijke achtergrond, en toch werd ik compleet in beslag genomen door de belofte van verlichting die te vinden was in rebellie. Ik zou er eerder de voorkeur aan geven te geloven dat ik door een bepaalde Machtselite ben gemanipuleerd dan toe te geven dat ik in zo'n geesteloze cultuurbeweging ben getrapt die mijn leven jarenlang negatief heeft beïnvloed.

Seks, drugs en Rock and Roll was een keuze die velen van ons maakten, dom genoeg denkend dat binnen het zelfvernietigende gedrag een bepaalde vrijheid verborgen lag, betekenis die onze ouders niet konden bevatten. Daar waren ze duidelijk niet cool genoeg voor. Ik spits nog steeds mijn oren als ik iets hoor van Jim Morrison, het geweeklaag van Hendrix' gitaar, of Janis Joplin die haar pijn uitschreeuwt. Neil Young was een klasse apart en leek een mysticus die over alle antwoorden beschikte. Deze muziek leidde me door mijn leven, het stond aan op de achtergrond van mislukte relaties, high worden, het gaf me het gevoel dat 'ik het snapte,' dat ik deelgenoot was in een geheim.

En nog steeds houdt soms de spijt me uit mijn slaap. Ik heb de kans op een eerste klas opleiding vergooid, ik zei 'nee' tegen goede mannen en volgde de 'stoere jongens' naar kroegen waar we

werden getraakteerd op hun imitaties van mijn muzikale 'godheden.' Ik vraag me af hoeveel van mijn generatie niet heeft bereikt wat ze hadden kunnen bereiken, omdat ook zij werden verleid door deze lege valstrik. Misschien dat sommigen vinden dat ik te hard oordeel, want zijn de jaren 1960' nu niet 'de goeie ouwe tijd?' Inderdaad, het lijkt alsof de burgerrechtenbeweging en het feminisme meer voet aan de grond krijgen, en reken maar dat ik mijn BH heb verbrand en trouwde met de eerste de beste dienstweigeraar/muzikant waarvan ik mezelf kon overtuigen dat ik van hem hield. Nou, mijn valse idolen gingen één voor één ten onder aan overdoses, of zelfmoord, en langzaam daagde het dat ze helemaal geen antwoorden voor me hadden. Ik heb mijn leven terug in handen genomen en zoveel mogelijk van de fouten hersteld.

En toen kwamen de jaren 1980' en zag ik hoe mijn opgroeiende kinderen op dezelfde manier werden gemanipuleerd, alleen door andere gezichten en een andere beat. Ik zag het en verzette me ertegen, maar het systeem kreeg hen toch te pakken, naar het negatieve en het duister. Televisie maakte het cool om losbandig te zijn en de term 'vrienden met voordeeltjes' was deel van hun tijd op de universiteit. Ik geloof absoluut dat dit allemaal geen toeval was of toevallige samenloop van omstandigheden."*

*"friends with benefits," wanneer vrienden of kennissen af en toe seks hebben zonder dat er sprake is van een vaste relatie, vert.

En een kijker naar één van mijn videopraatjes op YouTube over het onderwerp stemt in:

"Wat de 'hippie'beweging deed was het in diskrediet brengen van de stem van de jongeren voor het Establishment dat hen naar Vietnam stuurde om te sterven. Het enige dat hun ouders zagen waren een stelletje wietrokers die van school waren gegaan en niet van hun ouders, land of God hielden. Op zijn ergst demonisch, op zijn minst profiterende, aan seks verslaafde niksnutten. En al die tijd dachten hun kinderen dat ze hun geest verruimden, hun naasten liefhadden en deden wat goed was. Ze werden bedrogen, voorgelogen en gemanipuleerd door een kracht die veel groter was dan ze konden begrijpen."

Dan zijn er verdere verbindingen te vinden tussen de platenindustrie en het militair inlichtingencomplex bij Thorn EMI in Groot Brittannië en RCA in Amerika, twee van de grootste muziekmaatschappijen van decennia geleden, met afdelingen voor militair onderzoek en de ontwikkeling van wapensystemen. Bij wijze van curiosum, de vader van Cliff Richard werkte ooit voor Thorn Electrical Industries. Cliff begon voor platenlabel EMI op te nemen in de jaren 1970', voor het samengaan met Thorn in 1979.

Helaas, in de tijd dat dit boek bijna klaar was bereikte het nieuws me dat Dave McGowan op slechts 55-jarige leeftijd was bezweken aan kanker, zo leek het. Hij stierf op 22 november, de verjaardag van de moord op Kennedy, en een hoogst symbolische datum voor een bekend samenzweringsdeskundige om deze sfeer te verlaten. Hij heeft een oeuvre nagelaten dat van onschatbare waarde blijft, en cruciaal om veel van het grotere plaatje te kunnen begrijpen.

Het regent LSD

Zoals door het hele boek heen duidelijk wordt gaat het idee dat bepaalde handig getimede gebeurtenissen kunnen worden weggewuifd als "toeval," terwijl de uitkomst zo mooi past in de agenda van de krachten die over de wereld heersen, ver voorbij de sfeer van geloofwaardigheid. En datzelfde geldt voor de opkomst van LSD binnen het publieke domein, volledig parallel lopend aan het ontvouwen van de oorlog in Vietnam en de verandering van identiteit van de rockmuziek.

De iconische figuur die was betrokken bij de snelle inburgering van lysergeenzuur-diethylamide is de psycholoog en onderzoeker van hallucinogenen Timothy Leary, die enige tijd was verbonden aan de Universiteit van Harvard voor hij werd weggestuurd na uitvoerige experimenten met geest veranderende middelen. Maar de verdiensten van Leary gaan echter verder terug dan dat. Velen hadden het vermoeden dat hij voor de CIA werkte, iets wat lijkt te zijn voortgekomen uit een aantal cryptische uitspraken die hij in latere jaren deed. Op een gegeven moment zou hij hebben toegegeven, verwijzend naar zijn tijd op Harvard, dat "een aantal machtige mensen in Washington al dit drugsonderzoek hebben gesteund." In Leary's

autobiografie *Flashbacks*, uitgegeven in 1983, bedankt hij bestuurslid van de CIA Cord Meyer voor “zijn hulp waardoor ik mijn politiek culturele rol beter begreep.” Leary zou een verhouding hebben gehad met de vrouw van Cord Meyer, Mary, die ook een nauwe relatie had met President John F Kennedy. Volgens Leary had Mary hem gekozen om te leren hoe ze een LSD-sessie moest houden met Kennedy. In oktober 1964 werd Mary Meyer gevonden met een kogel in haar achterhoofd en hart, nadat ze een wandeling was gaan maken langs een kanaal in Georgetown, Washington, DC.

In 1954 zou Leary hebben gewerkt bij het Kaiser Foundation ziekenhuis in Oakland, Californië als directeur klinisch onderzoek en psychologie. Onderdeel van zijn werk was het ontwerpen van een persoonlijkheidstest, die hij “De Leary” noemde, welke werd gebruikt bij de werving van mogelijke werknemers voor de CIA.

Als we tussen de regels lezen dan lijkt het dat Leary niet direct voor de CIA werkte maar meer werd ingezet als sukkel. De heersers passen al lang de zich bewezen strategie toe van het aantrekken van mensen die oprecht geloven in een individuele zaak, om vervolgens die zaak naar hun hand te zetten om hun eigen, bredere agenda te dienen. Deze individuen zijn zich meestal grotendeels onbewust hoe hun passie wordt uitgebuit voor duisterder doeleinden. In de jaren 1950' had de CIA al geëxperimenteerd om de effecten van LSD op het menselijk gedrag te bestuderen. En gezien zijn staat van dienst leek Leary precies de kandidaat te zijn om te worden ingelijfd voor de plannen van Het Agentschap om experimenten voor geestbeheersing op een veel grotere schaal uit te voeren in het volgende decennium. Een ander karakter en tijdgenoot van Leary en bekende naam in het tijdperk van de “tegencultuur” was Jerry Garcia van The Grateful Dead, een belangrijke groep uit de Haight Ashbury scene, waarvan vaak is bericht dat hij undercover voor de CIA werkte als spion.

En dan nog, in *De Playboy Interviews met John Lennon en Yoko Ono* door David Sheff en G Barry Golson, wordt John Lennon als volgt geciteerd: “We moeten trouwens nooit vergeten om de CIA en het leger te bedanken voor LSD. Mensen vergeten dat.”

Net als in het verhaal van Laurel Canyon roepen de verbintenissen van Leary met de CIA ernstige vragen op betreffende het aanvaarde idee dat hij een solovlieger was, de zelfgemaakte LSD-goeroe die zijn eigen plan volgde en zich verbond met een jongere generatie om hen op een prachtige reis te leiden naar nieuwe ontdekkingen. Bekeken met het voordeel 50 jaar terug te kunnen kijken is het veel aannemelijker dat het LSD-tijdperk ook weer een cynisch berekend plan was, parallel lopend aan andere methoden van sociale sturing die actief waren in deze meest explosieve tijd.

Dan komt verdere intrige nog voort uit een schijnbaar religieus aspect van Leary's bezigheden, zwaar meeliftend op het succes van de opkomende “New Age Beweging,” een spirituele stroming die gedurende de jaren 1960' werd geïntroduceerd. Volgens vele berichten was deze “beweging” de schepping van duister occulte vestigingen zoals de Kerk van Satan als een vorm van “gecontroleerde oppositie,” eerder dan iets wat natuurlijk ontstond en groeide. Ook werd er veel gesproken over het aanstaande Aquariustijdperk, zoals vereeuwigd in de populaire musical *Hair* uit die tijd. Niemand lijkt echter in staat precies aan te geven wanneer de aarde van sterrenbeeld Vissen is verschoven, of zal verschuiven, naar dit nieuwe astrologische tijdperk, de schattingen liggen honderden jaren uiteen. Wikipedia zegt:

“De ongeveer 2.160 jaren voor elk tijdvak correspondeert met de gemiddelde tijd die de lentenacht-evening nodig heeft om zich van het ene naar het volgende sterrenbeeld te begeven. Volgens de berekeningen van verschillende astrologen variëren de data voor het binnengaan van het Aquariustijdperk tussen 1447 AD (Terry McKinnell) en 3597 (John Addey). Astrologen zijn het niet eens over wanneer het Aquariustijdperk is begonnen, of zal beginnen.”

Leary beschreef zichzelf als een “heiden” en had geprobeerd zijn eigen religie te vestigen, net voor het LSD-tijdperk, in 1966 (zijn we dat jaartal niet al eerder tegengekomen?), welke hij The League for Spiritual Discovery noemde (Het verbond voor spirituele ontdekking) – afgekort tot LSD.

Het lijkt erop dat het de bedoeling was dat de toevloed van LSD een hele generatie jonge mensen zou opleveren die zich anders wellicht had gebonden in politiek activisme, zoals aan het begin van dat decennium – met name in de weerstand tegen de oorlog in Vietnam – in plaats van te verkeren in een chemisch teweeg gebrachte passiviteit, tevreden met de tijdgeest om “niet meer mee te doen.” Tegelijkertijd

zorgde dit voor een nog grotere vervreemding tussen deze generatie proefkonijnen en hun ouders, waarmee een lange termijnplan in gang werd gezet om de familie-eenheid op te breken en generatiekloven te genereren in de samenleving, waardoor elke afzonderlijke groep weer meer vatbaar was voor verdere manipulatie en overheersingsmethoden.

Als het inderdaad het plan was voor dit tijdperk om lange termijn en verstrekkende gevolgen te hebben voor alle aspecten van de Westerse cultuur dan zullen de meesten het erover eens zijn dat het experiment als een groot succes kan worden beschouwd. Dit zegt Wikipedia:

“Hippiemode en hun waarden hadden een groot effect op de cultuur en beïnvloedden de popmuziek, film, literatuur en de kunsten. Sinds de jaren 1960' zijn veel aspecten van de hippiecultuur opgenomen in de algehele gemeenschap. De religieuze en culturele diversiteit die door de hippies werd omarmd is nu wijd aanvaard, en Oosterse filosofie en spirituele concepten hebben een veel breder publiek bereikt. De nalatenschap van de hippies zien we in de hedendaagse cultuur in een keur van vormen terug, waaronder gezond eten, muziekfestivals, de hedendaagse seksuele mores en zelfs de revolutie van het digitale domein.”

Samenkomst van stammen

Tegen de legendarische “Summer of Love” in 1967 was LSD een belangrijk onderdeel geworden van de hippiescene van Haight Ashbury in San Francisco. Gezegd wordt dat het daar arriveerde als onderdeel van een project van de CIA (met bijdragen van de Britse “inlichtingen”diensten), verbonden met het beruchte MK-ULTRA programma voor geestbeheersing (ook hierover later veel, veel meer!), waarvan dit aspect werd gedirigeerd door een figuur genaamd Ken Kesey, in de populaire cultuur het best bekend als schrijver van *One Flew Over The Cuckoo's Nest*, een roman over de experimenten op een psychiatrische afdeling die in 1975 succesvol werd verfilmd met Jack Nicholson in de hoofdrol. Kesey's buitenschoolse bezigheden, naast dat hij een veroordeeld drugsdealer was, voor de CIA werkte en zelf een voormalig proefpersoon was voor MK-ULTRA, was het leiden van waar naar verwezen wordt als zijn “Merry Pranksters.” Dit was een commune die rondreisde in een toerbus en vrijelijk LSD-tabletten en drankjes met LSD uitdeelde op de belangrijkste locaties in Californië. Daarna werden de effecten geobserveerd en bestudeerd.

LSD was ook prominent aanwezig op het Monterey Internationaal Popfestival in Californië in juni 1967, waar naar schatting zo'n 90.000 jongeren over drie dagen samenkwamen. In zijn boek *Aquarius Rising* (De opkomst van Aquarius) documenteert auteur Robert Santelli het openlijk gebruik van hallucinogenen tijdens het gebeuren:

“LSD was overvloedig aanwezig op Monterey. Tabletten 'Monterey Paars' werden letterlijk aan iedereen gegeven die zin had om wat te experimenteren. De politie arresteerde niemand, en dit werd het voorbeeld voor andere openluchtconcerten, want er was een breder plan in uitvoer dat was verbonden met het project MK-ULTRA.”

En inderdaad, we zagen dezelfde taferelen bij het al even legendarische Woodstock Festival, twee jaar later in New York State, in augustus 1969. Belangwekkend is dat de oorspronkelijke financiering voor Woodstock, het geesteskind van Artie Kornfeld van Capitol Records, kwam uit de zakken van John Roberts, de erfgenaam van een groot farmaceutisch bedrijf dat was gevestigd in Pennsylvania, samen met twee zakenpartners. (Het was een ander farmaceutisch bedrijf, Sandoz Laboratories in Zwitserland, dat voor het eerst LSD synthetiseerde.) Roberts werd er later van beschuldigd zijn bedrijf te hebben gebruikt voor het massaal drogeren van de concertgangers, iets wat ogenschijnlijk ook de bedoeling was.

Hoe dan ook, tegen de tijd van Woodstock was de oorspronkelijke “vibe” van het hippietijdperk nagenoeg uit getrild, ook al niet geholpen door de gruwelen van de Manson-moorden in Californië, slechts dagen voor het concert. Ook met de Beatles was het bijna gedaan. Veel van het bewustzijn en de idealen van het tijdperk van de tegencultuur, hoe echt of gemanipuleerd ook, raakten met het naderende einde van het decennium en het gloriën van de jaren 1970' in de vergetelheid.

Bronnen

[Binnen LC: Het vreemde maar grotendeels waargebeurde verhaal van Laurel Canyon en de geboorte van de hippiegeneratie](#)

[Was Timothy Leary een agent van de CIA?](#)

[Timothy Leary's bevrijding en de experimenten van de CIA! De ongelofelijke psychedelische geschiedenis van LSD](#)

[Timothy Leary: De Daglichttest](#)

[Ken Kesey: De elektrische Kool-Aid Acid Test](#) (Nederlands)

[Memory Hole blog: Wat is er met de muziek gebeurd?](#)

[Hoe de CIA en het militaire apparaat heersen over de muziekindustrie](#)

HOOFDSTUK 8: TEKENEN VAN DE TIJD

Occulte symboliek in popvideo's

“Symbolen heersen over de wereld, niet woorden, noch wetten.”

Confucius (551-479 BC)

“Als één beeld meer zegt dan duizend woorden, dan zegt één symbool meer dan duizend beelden.”

Jay Weidner

“We hebben in de muziekindustrie een ongeremde toename gezien van popsterren en rappers die, zoals ze worden genoemd, 'Illuminati-symbolen' en handgebaren gebruiken zoals het alziend oog-symbool, 666-gebaren en het vormen van een piramide met hun handen, alsof zij iets weten dat wij niet weten. Misschien zijn ze gewoon marionetten van de Illuminati en doen wat hen wordt opgedragen. Of misschien hebben ze hun ziel verkocht, figuurlijk of zelfs letterlijk, voor roem en rijkdom, en 'horen er nu bij?'

Wayne Bush in The Higherside Chats podcast, juni 2015

Onder onze neus verstopt

Noem me ouderwets (ik wordt wel erger genoemd), maar zoals velen die opgroeiden gedurende de jaren 1980' ben ik geneigd met nostalgische affectie terug te denken aan de popvideo's van dat decennium, en deze hebben mijn beeld gekleurd van hoe ik vind dat een muziekpromo eruit hoort te zien. Herinneringen aan Midge Ure die “de Derde Man” oproept in het atmosferische *Vienna* van Ultravox, de duidelijk nagemaakte filmset in *Don't You Want Me* van The Human League, de jongens van Duran Duran die rotzooien op een jacht in de Cariben in *Rio* en Frankie Goes To Hollywood waar wereldleiders Reagan en Tsjernenko tegenover elkaar staan in een worstelwedstrijd in *Two Tribes* zijn me bijgebleven (net als alles van Samantha Fox... maar dat dan weer om enigszins andere redenen). Een heupwiegende Madonna in een gondel in *Like A Virgin* en het zombiefestijn van Michael Jackson in *Thriller* kunnen moreel gezien vragen oproepen wanneer ze worden geplaatst in hun volledige context, maar zelfs deze waren onschuldig, vergeleken bij de inhoud van muziekvideo's in de jaren 2000'.

Natuurlijk waren popvideo's uit de jaren 1980' pretentieuze en overdreven, en had hetgeen er te zien was weinig te maken met de tekst, die zelf vaak al dubbelzinnig was. Maar terugkijkend ging het meer om wat je *niet* meekreeg in de video's uit het verleden. Met name waar het gaat om duister occulte symbolen, Satanische iconen en prikkels voor op trauma gebaseerde geestbeheersing. Dat is nu wel even anders.

Knipper en je mist het

In de begindagen dat ik met tegenzin toe begon te geven dat niet alles in de mainstream muziekindustrie was wat het leek te zijn was één van de eerste elementen die ik tegenkwam de analyse van hedendaagse muziekvideo's door iemand die zich Vigilant Citizen noemt. Op zijn enorm populaire [website](#) onthult VC zich als een jonge Canadese onderzoeker die symboliek en het occulte heeft bestudeerd, naast de facetten MK-ULTRA, Monarch en Bèta Programmering voor op trauma gebaseerde geestbeheersing (we gaan snel genoeg diep graven in die materie). Laat in de jaren 2000' begon de VC-site met het posten van gedetailleerde artikelen die de symbolen en occulte beeltenissen ontleedden die routinematig voorkwamen in muziekvideo's. In alle gevallen verschenen de symbolen onaangekondigd, kwamen en verdwenen snel in en uit beeld, en hadden absoluut geen enkele relatie met de tekstuele inhoud van het nummer.

Een vroeg voorbeeld was de video bij Rihanna's hit *Umbrella* (Paraplu) waarin ook Jay-Z zijn opwachting maakte, het werd een “nummer één hit” in de VS, het VK en verschillende andere landen. Het nummer zou oorspronkelijk zijn geschreven voor Britney Spears maar werd aan Rihanna gegeven toen het label van Spears het verwierp, zo makkelijk valt er te schuiven binnen de A-lijst van artiesten. De video werd geregisseerd door veteraan Chris Applebaum en, kwam dat effe mooi uit, won in 2007 de Muziekvideo van het Jaar-prijs bij de uitreikingen van de MTV Music Video Awards.

De analyse door VC was geheel gebaseerd op het werk van de geweldige Amerikaanse onderzoeker Lenon Honor, al zijn werk is [hier](#) te vinden. Lenon had gededuceerd dat, verre van het schetsen van Rihanna's waardering voor de manier waarop haar vriend haar zekerheid en veiligheid biedt binnen hun relatie, de onderliggende betekenis te maken heeft met demonische bezetenheid en duistere energetische manifestaties. Zoals VC schrijft:

“In een notendop spreekt het nummer van een aankomende storm, en Rihanna biedt haar geliefde beschutting onder haar paraplu. In het nummer kan You can stand under my umbrella (Je mag schuilen onder mijn paraplu) een seksuele connotatie hebben, maar het betekent vooral Ik kan je bescherming bieden. Als je je bevindt onder de bescherming van iets, dan betekent dit dat dit iets, wat betreft je veiligheid, meer macht heeft dan jij. Je bent ervan afhankelijk. Het heeft controle over je.”

Verder legt hij uit dat Rihanna zichzelf in twee rollen portretteert gedurende de video. In sommige shots draagt ze een maagdelijk witte jurk, het archetype van het onschuldige “nette meisje” symboliserend. In andere verschijnt ze in het zwart, compleet met klauwende nagels, wat symbool staat voor een duistere entiteit die haar over probeert te nemen. De naam van het album waarop dit nummer staat is *Good Girl Gone Bad* (Net meisje wordt stout). Een tekstregel luidt: *You're part of my entity, here for infinity* (Je maakt deel uit van mijn wezen, hier tot in het oneindige).

Zonder blijkbaar reden zijn in de video gedurende fracties van seconden beelden te zien van Rihanna binnen

een piramide waar ze een zeer vreemde anatomische pose aanneemt (een verdere analyse komt in een hoofdstuk over demonische bezetenheid, later in dit boek). Een aantal van dit soort vreemde aspecten deed bij mij al snel alarmbellen afgaan, hetzelfde gold voor Lenon en nog andere onderzoekers. Eén van hen was Freeman Fly. Een andere was Mark Dice, wiens trots als zelf uitgeroepen “Christelijk patriot” neigt de toon van zijn video's op YouTube te kleuren, naast zijn verwijzingen naar Ke\$ha en Miley Cyrus als “satanische sletten,” wat hem voor sommigen niet te pruimen maakt. Maar hij maakt hoe dan ook een aantal scherpzinnige observaties en zijn werk, vind ik, is de moeite van het bekijken waard.

Umbrella staat zeker niet op zich. Verdere voorbeelden van video's leveren een A tot Z op van overal aanwezige duister occulte beeltenissen. *Dark Horse* (Donker paard) van Katy Perry is overladen met oude Egyptische symboliek, waar Perry de rol speelt van een farao die zwarte magie gebruikt om mannen te vernietigen en hun bezittingen in te nemen. Vele slangen en hybriden van mensen en dieren verschijnen ten tonele, en boven het tafereel zweeft een gigantische piramide die eruitziet als een UFO. Standaard.

In *Yung Rapunxel* van Azealia Banks is een uil te zien die uit haar hoofd vliegt, voordat ze op een stier rijdt en een miniatuurluidspreker van het merk *Beats by Dre* inslikt. Overal verspreid zijn esoterische en vrijmetselarijsymbolen welke dualiteit en astro-theologie uitbeelden. Zoals zo vaak.

In Jessie J vinden we een zeldzaam voorbeeld van een Britse artiest die alle kenmerken laat zien van op trauma gebaseerde geestbeheersing, normaal gereserveerd voor Amerikaanse artiesten. In de video *Price Tag* (Prijskaartje) draagt ze Mickey Mouse-oren en verschijnt als marionet die via touwtjes wordt bespeeld. Ook poseert ze in een poppenhuis.

Het verontrustende *Power* van Kanye West tilt ondertussen deze dubieuze kunstvorm naar een nieuw niveau. De video bestaat uit slechts één collage van occulte symbolen, in de loop van het nummer zoomt de camera langzaam verder uit om steeds meer detail te laten zien en eindigt als Kanye op het punt staat te worden onthoofd door twee zwaarden.

Welk excuus de ontkeners ook maar bedenken – “het zijn gewoon mode-expressies,” “het is alleen maar om er cool uit te zien,” etc. – ik zou graag hun redenering willen horen waarom er afbeeldingen van demonische entiteiten te zien zijn in recente video's van drie vooraanstaande artiesten.

In de video *Love Me* van Lil' Wayne is Wayne gedurende een fractie van een seconde afgebeeld als een soort duivel, met horens, een bizar getatoeëerd voorhoofd en een maniakale grijns, naast een meisje waarvan één van haar ogen is afgedekt met een monarchvlinder. Dit is te zien op het punt in de tekst waar Wayne verklaart: “These hoes love me like Satan, maaan” (Deze hoeren houden van me als was ik Satan, man). (Precies waarom die hoeren nou eigenlijk van Satan houden wordt niet duidelijk gemaakt, maar blijkbaar ligt zoiets voor de hand.)

Een verschrikkelijke demon-achtige entiteit is, opnieuw gedurende een zeer korte tijd, te zien in de video van Robin Thicke's *Get Her Back*. En een vergelijkbaar creatuur verzorgt een kort gastoptreden in *XO* van Beyoncé, na ongeveer drie minuten in de video, wat een schokreactie oplevert bij de vrouwelijke metgezel van Beyoncé, terwijl zij zelf glimlacht om wat ze weet. In deze gevallen is er geen verbintenis tussen wat te zien is en de tekst op dat moment.

Wat kan in hemelsnaam de reden zijn om dat soort beeltenissen op te nemen als alles in de muziekindustrie leuk en aardig is?

Sommige lezers herinneren zich misschien nog de heisa na Madonna's video *Like A Prayer* uit 1989, waar ze knielt voor een beeld van een zwarte Jezus, wat op handen zijnde fellatio suggereert. Dit was duidelijk een berekend iets, voor de publiciteit, en lijkt bijna onschuldig in verhouding met de duistere en sinistere boventonen die tegenwoordig verschijnen in video's. Sceptici zeggen dat dit Satanistische gedoe alleen maar in video's wordt gestopt zodat er over de artiesten wordt gepraat, waarmee de verkoop voor de maatschappijen toeneemt. Maar iedereen die zelfs maar een rudimentair begrip heeft van de priesterklasse die de menselijke activiteit aanstuurt, en van de symbolen die ze gebruiken als visitekaartjes, zullen hier een andere dynamiek aan het werk zien. Deze symbolen worden gebruikt voor een uitermate duistere methode voor geestbeheersing, waar ook aspecten van voorspellende programmering worden aangewend. Ook hieraan

besteden we later in dit boek nog de nodige aandacht.

Zoals VC en vele andere onderzoekers in de gaten kregen staken dezelfde iconen telkens weer de kop op in de video's van de meest vooraanstaande sterren van deze tijd – Beyoncé, Jay-Z, Katy Perry, Lil' Wayne, Britney Spears en anderen – naast de herhaaldelijke traktaties van Rihanna en Lady Gaga. Het meest voorkomend zijn afbeeldingen van piramiden, het alziend oog, pentagrammen, kruizen (rechttop of ondersteboven), monarchvlinders, poppen, gebroken spiegels, eenhoorns en regenbogen. Een klassiek voorbeeld van deze symbolen in hun volle glorie is de video van het charmante lied van Ke\$ha, *Die Young* (Sterf jong) (wat een levenshouding voorstaat dat het leven hard en uiteindelijk zinloos is, dus kunnen we maar beter wild feestvieren en accepteren dat we jong zullen sterven – wat geweldig, gezien de doelgroep van Ke\$ha en vergelijkbare artiesten meisjes zijn van rond 8 jaar en ouder. In *Die Young* is een omgekeerd kruis te zien, een pentagram zoals dat vaak te zien is bij satanische rituelen, en een piramide met een alziend oog erop geprojecteerd, dit alles binnen de tijdspanne van een paar seconden.

Een mooie, alternatieve boodschap voor *Die Young* kwam van Raquel Castro in 2015 met haar nummer *Young And Dumb* (Jong en dom), en meer hoeft je eigenlijk niet te weten. Op een promotiefoto is ze te zien met één oog bedekt door een bloem.

“Eén-oog-symboliek” is een aspect van de agenda welke de videoclip is ontstegen tot een punt waar elke betekenisvolle muzikmaker uit het afgelopen decennium wel is gefotografeerd met één oog bedekt. Er zijn verschillende manieren om dat te doen: het oog kan worden omcirkeld, één oog kan met een hand worden afgedekt, door het haar, of de rand van een hoed. Een paar jaar geleden werd een bepaalde stijl van fotograferen heel populair, waar maar de helft van het gezicht van een beroemdheid in beeld werd gebracht, de andere helft viel buiten het kader. Ik begreep nooit waarom dat “cool” was of waarom het zo wijdverbreid was, maar met deze informatie viel het kwartje.

Hoe het ook zij, de bedoeling is om de aandacht van de kijker naar één oog te trekken. Net als met alle symbolen wordt dit verschillend geïnterpreteerd, afhankelijk wie het interpreteren doet. Vaak wordt aangenomen dat het een hulde is aan het “Alziend Oog” zoals afgebeeld in de Vrijmetselarij, en op de piramide op het Amerikaanse biljet van 1 dollar. Dit wordt op zijn beurt weer gezien als een vertegenwoordiging van het Oog van Horus uit de Egyptische mythologie. Het algemeen geaccepteerde standpunt is dat het symbool staat voor de pijnappelklier, die zich in het centrum van de menselijke hersenen bevindt, vaak het “derde oog” genoemd, en die, wanneer geactiveerd, toegang geeft tot hogere niveaus van bewustzijn, dient als toegangspoort tot andere bestaanssferen.

Een verdere interpretatie is echter dat, door het beperken van iemands zicht tot één oog, eerder dan toegang te verlenen tot de gebalanceerde eenheid van beiden, het een menselijk basisbewustzijn oproept waardoor een persoon zich net mechanisch kan handhaven in het fysieke domein maar volledig is afgesloten van alle hogere, spirituele capaciteiten. Het soort muziek dat nu gepaard gaat met de artiesten die dit symbool bezigen lijkt in overeenstemming met dat algehele concept. Wat twee vooraanstaande artiesten betreft die als deel van hun imago altijd een ooglapje droegen – zangeres uit de jaren 1990' Gabrielle en de hiphoppionier van de jaren 1980' Slick Rick – ben ik er nog niet uit. Wat Slick Rick betreft, er bestaat een promotiefoto van hem waar hij zijn ooglapje draagt terwijl hij zijn arm in zijn jasje verstoppt, in een maçonnieke houding als Napoleon. Werd hij ingezet als een heel vroeg voorbeeld van visitekaartjessymboliek binnen dat genre?

Hoe de zaken ook liggen, een verrassend groot aantal van jouw favoriete popsterren vinden het blijkbaar nodig dit gebaar te maken wanneer ze zich in het publieke oog bevinden (niet grappig bedoeld).

Thematische teruglagen

Ik denk dat iedereen die ook maar een klein beetje in de gaten heeft wat er om hen heen gebeurt gerechtvaardigd is te vragen wat deze motieven te maken hebben met popliedjes die zijn gericht op een jong publiek en dagelijks worden uitgezonden op de belangrijke televisiekanalen. Zo ver verwijderd van The Specials in een auto gepropt in *Ghost Town*, of het gestoei van Dexy's Midnight Runners in tuinbroeken, niet?

Ondanks de ogenschijnlijke onschuld van de afgelopen decennia bestaat er een vreemde uitzondering, een

duiding dat De Verborgene Hand zijn aanwezigheid al veel langer kenbaar maakt dan slechts de afgelopen paar jaar.

De promo voor Duran Durans *Union of the Snake* uit 1983 levert een aantal zeer interessante beeltenissen. In die tijd zag het er uit als normaal onderdeel van de zelfingenomen hooghartigheid die eigen was aan de video's van Duran Duran. Maar bekeken binnen de context van wat we nu weten over de ware aard van de wereld levert het behoorlijk duisterder connotaties op.

De video begint met de groep in een jeep, ze rijden door een donker landschap. (Mogelijk de regio Area 51 in Nevada?) Over de zandduinen kruipen bizarre, op hagedissen lijkende wezens. Simon Le Bon (de zanger, vert.) raakt afgeleid door een vrouwelijke piccolo die hem naar een lift wenkt welke afdaalt onder het oppervlak van de woestijn. De lift komt uit in een ondergrondse, door kaarsen verlichte tempel, mogelijk een verbeelding van de DUMB's (Deep Underground Military Bases/Diep ondergrondse militaire bases) waarvan we weten dat deze bestaan in de Verenigde Staten, Australië en andere landen. Nog meer hagedissen, en de basis is vol kinderen die vastgehouden lijken te worden, vele van hen in witte gewaden. Er is een jonglerend karakter te zien met een zwart wit geblokte hoed op, vergelijkbaar met de vloer in Vrijmetselaarstempels, en tevens een bekende prikkel voor op trauma gebaseerde geestbeheersing. Ook krijgt natuurlijk de titel van het nummer een zweem van intrige, met nog de vreemde toevoeging van alleen maar één oog op de hoes.

(Nog een zinspelings op Area 51 komt trouwens uit de James Bond-film *Diamonds Are Forever* uit 1971. In één scène achtervolgt Bond een wetenschapper in een kampeerbusje en rijdt Las Vegas uit, de woestijn van Nevada in. Het busje gaat bij iets dat een militaire instelling lijkt in een lift naar beneden, een aantal verdiepingen onder de grond, om uit te komen in een geheime ondergrondse onderzoeksinstelling. Later zien we wat lijkt op een namaken van de Apollo maanlandingen op een filmset – misschien een knipoog naar de “complottheorie,” op dat moment nog vers in het geheugen, dat NASA in 1969 de echte maanlandingen in scène had gezet?)

Uit datzelfde jaar kwam ook een krachtige offerande van Michael Jacksons album *Thriller*. De al eerder genoemde Lenon Honor heeft een paar jaar geleden een uitgebreide analyse van de video *Beat It* uitgebracht. Op het eerste oog lijkt het nummer te gaan over de oorlogsvoering tussen twee rivaliserende straatbendes, en zou de titel zoveel betekenen als “Opzouten,” of “Opgedonderd als je weet wat goed voor je is.” De uitermate plausibele ontleding van Lenon Honor onthult echter veel over hoe beeltenissen, die voor de bewuste geest zo overduidelijk zijn wanneer er eenmaal op is geweest, volledig voorbij kunnen gaan aan alle waarneming, behalve door het onderbewustzijn, dat informatie opslaat en reageert op informatie zonder het onderscheidend bewustzijn van de kijker.

Het meest zeggende aspect komt in het laatste deel van de video waar de rivaliserende bendes elkaar ontmoeten in een pakhuis. Naarmate ze hun zorgvuldig gehoreografeerde dansspasjes uitvoeren wordt duidelijk dat Jackson en de andere dansers masturbatie simuleren middels hun handgebaren, wat plotseling een heel nieuwe kijk geeft op de term “Beat It” (Amerikaanse straattaal voor masturberen, vert.). Een nauwere inspectie onthult de duidelijk homoseksuele maniertjes en kledingstijl, naast een scène waar Michael in zijn slaapkamer te zien is met wat een erectie lijkt, in anticipatie op het op handen zijnde gevecht. De video, zo concludeert Honor, is een ode aan mannelijke homoseksualiteit en groepsmasturbatie. Dit haakt in op wat volgens vele waarnemers één van de doelen is van de entertainmentindustrie, het promoten van homoseksualiteit en de vernietiging van de familie-eenheid, middels het sluw implanteren van deze ideeën in de menselijke psyche. [Hier](#) kun je de video bekijken en zijn inschattingen toetsen. Een aantal redenen achter waarom de heersers zo veel moeite doen om dergelijke ideeën te verspreiden zal in de loop van dit boek steeds duidelijker worden.

Voor hen die willen zien

Het ontdekken van de observaties van VC en anderen viel samen met mijn nieuw verworven begrip van wie, of wat, het is dat feitelijk al duizenden jaren aan de touwtjes trekt van de menselijke aangelegenheden, en door de twee samen te voegen slaagde ik erin me een beeld te vormen van wat er hier nu werkelijk werd overgedragen. Mij werd duidelijk dat de elitaire macht die over de wereld heerst, vaak aangeduid als de Illuminati, een variëteit aan symbolen en codes gebruikt om hun bezigheden te etaleren en aan te kondigen. Het naamkaartje “Illuminati” verwijst feitelijk naar de Beierse Illuminati, een geheim genootschap dat op de

in de esoterie belangrijke datum van 1 mei 1776 in Duitsland werd gevestigd, in nauwe samenhang met de bankiersfamilie Rothschild, die toen nog in Duitsland verkeerde. Volgens de officiële overlevering (aangevuld met wat handige desinformatie van auteur Dan Brown via zijn boek *Engelen en Demonen*) zijn de “Illuminati” al lang geleden uiteengevallen en nu niet meer in werking, hoewel veel onderzoekers dat zullen betwisten. Linksom of rechtsom, “de Illuminati” is nu aangenomen als alles dekkende term voor duistere occultisten in geheime genootschappen die nog steeds de algemene richting bepalen, dus zal ik voor het gemak af en toe deze term gebruiken voor het aanduiden van het controlenetwerk.

Het lijkt alsof er altijd meer dan één reden is waarom de Illuminati zich op verschillende wijzen onthullen – een hoofddoel naast bijkomende redenen – waarbij alles op één of andere manier hun agenda dient. Dus zijn er niet zo veel mogelijke antwoorden op de vraag waarom de krachten die heersen over de entertainmentindustrie er voor kiezen hun aanwezigheid en het volledig eigenaarschap over de betrokken artiesten te verkondigen. Eén mogelijk antwoord is dat de manipulators graag hun visitekaartje in het volle zicht plaatsen – zij het subliminaal. Deel van de reden, zo is geopperd, is dat dit de gelegenheid biedt voor geheime communicatie tussen de leden onderling, zodat een duister occultist die één van hun “eigen” symbolen in een muziekvideo spot begrijpt dat dit het werk is van een gelijkdenkende die hetzelfde gedachtegoed deelt.

(Je zou je ook af moeten vragen, gezien het grote aantal van waakzame individuen dat nu op de hoogte is van het gebruik van occulte symbolen dankzij de onderzoeksmogelijkheden die het internet biedt, of er niet een element in zit van het jennen van en de spot drijven met degenen die ze op het spoor zijn. Alsof ze willen zeggen: “We weten dat *jullie* kunnen zien wat we doen, maar leg dat maar eens uit aan de rest van de gehersenspoelde wereld, eens kijken hoe ver je komt. Laat effe weten hoe dat gaat!”)

Een sterkere suggestie lijkt echter dat deze beelden er zijn om een hypnotisch effect te hebben op de onderbewuste geest van de kijker, wat in het geval van de meeste popvideo's betekent kinderen, tieners en jong volwassenen. De conventionele wetenschap vertelt ons dat onze hersenen meerdere miljoenen deeltjes informatie per seconde absorberen via één van de vijf zintuigen, elke seconde. Omdat de bewuste geest echter niet de capaciteit heeft een dergelijk gigantische hoeveelheid data volledig te kunnen verwerken wordt het merendeel eruit gefilterd, zodat alleen wat beschouwd wordt als de relevante informatie achterblijft in het bewuste geheugen. Dit is een dynamiek die we terugzien bij weggebruikers die soms kilometers rijden zonder daar een bewuste herinnering aan te hebben. Het wordt ook wel automatische-piloot-modus genoemd, het is hetzelfde proces. De hersenen hebben alle informatie herkend en als een ongeluk stond te gebeuren zou een bestuurder direct reageren. Maar verder wordt veel van de ontvangen informatie beschouwd als onbelangrijk, zodat er geen herinneringen aan bewaard blijven.

Het is een ander verhaal met de onderbewuste geest, of subliminale geest (waarmee ik bedoel voorbij de drempel van bewuste waarneming). In deze sfeer kunnen vele binnengekomen beelden, zinnen en prikkels sluimeren. Voor de meesten zal geen reden zijn te worden opgeroepen naar de bewuste geest, dus zitten ze daar, ongevaarlijk, maar kunnen tot herkenning worden gebracht door prikkels – door opnieuw te worden beleefd, of door prikkeling van de herinnering eraan. Wat niet naar buiten komt kan nog steeds van invloed zijn op het gedrag of perceptie van een individu, zonder dat men zich daar bewust van is.

Een derde reden die vaak wordt genoemd voor het plaatsen van favoriete symbolen in muziekvideo's grijpt terug op de erkenning dat alles dat bestaat universele energie is, trillend op een oneindig aantal frequenties. Omdat mensen zijn begiftigd met bewustzijn, geleerden en onderzoekers zijn het daarover eens, en omdat het energieveld waar we allemaal deel van uit maken in beginsel veranderlijk en kneedbaar is, zijn we in staat onze realiteit vorm te geven en bepaalde resultaten te bepalen, puur door gedachten en intentie. Dit is een grote waarheid die is begrepen door leermeesters, heiligen en mystici door de menselijke geschiedenis heen, maar is weggehouden van het grootste deel van de mensheid, want het laatste dat degenen die de show runnen voor hun eigen doeleinden willen is dat hun onderdanen de werkelijke kracht begrijpen die deze realiteit hen biedt. Deze waarheid is ook lange tijd verhuld door de door de mens geschapen religies van de wereld, door de mens te conditioneren te geloven dat de enige werkelijke macht in het universum in handen is van een als god benoemde entiteit voor wie wij onbeduidende stervelingen allemaal in onderdanigheid ineen moeten krimpen, in plaats van te onderwijzen dat we allemaal geïndividualiseerde aspecten zijn van het ene bronbewustzijn.

Het is uit de herkenning dat we beschikken over de kracht om het soort realiteit te scheppen dat we willen ervaren door onze aandacht erop af te stemmen (wanneer op een juiste manier gedaan en met het nodige niveau van bewuste intentie) waar vandaan de uitdrukking “energie vloeit naar waar de aandacht op wordt gericht” zijn oorsprong vindt. Het idee is dat door bewust de aandacht te richten op een idee of scenario – met name wanneer het een grote groep betreft die hun bewuste intentie bundelt om te richten op het gewenste resultaat – zich op deze manier een resultaat kan manifesteren in deze realiteit. Dit is waar uitdrukkingen vandaan komen als “wees voorzichtig met wat je wenst” en “als je het over de duivel hebt, dan trap je hem op zijn staart.”

Wat velen dus suggereren is dat door het plaatsen van symbolen en beelden in muziekvideo's die de machtsstructuur van de Illuminati vertegenwoordigen de structuur zelf wordt verstevigd door de collectieve energie, afkomstig van de enorme aantallen mensen die zich ermee verbinden – zij het op onderbewust niveau. Terugkijkend leek me dat een behoorlijk gezonde redenatie waarom piramides, ogen, pentagrammen en vele andere esoterische symbolen hun kop opstaken in video's van Britney Spears of Lady Gaga wanneer ze weer één of ander leeghoofdig popliedje uitbrachten.

En dit is niet bepaald de enige tactiek die ze toepassen.

Bronnen

Wakkere tijden: De muziekindustrie ontmaskerd - Verkeerd gebruik en misbruik van esoterische symbolen

De video *Umbrella* **van Rihanna**

De video *Umbrella* **van Rihanna ontleed door Vigilant Citizen**

De video *Power* **van Kanye West**

De video *Alejandro* **van Lady Gaga**

De video *Dark Horse* **van Katy Perry**

De video *Love Me* **van Lil' Wayne**

De video *Get Her Back* **van Robin Thicke**

De video *XO* **van Beyoncé**

De video *Union of the Snake* **van Duran Duran**

De video *Beat It* **van Michael Jackson**

Video van Lenon Honor over subliminale boodschappen en geestbeheersing

Website van Freeman Fly

Freeman Fly YouTubekanaal

Website Mark Dice

Mark Dice YouTubekanaal

Lady Gaga "stal" identiteit Lina Morgana

Idem

HOOFDSTUK 9: STEEK JE HAND OP

De geheime taal voor degenen die het weten

“De mens heeft altijd twee redenen om wat dan ook te doen; een goede reden en de werkelijke reden.”

Bankenmagnaat J P Morgan (1837-1913)

Symboliek is de taal van de subliminale geest, en als de symbolen in video's hun magische werk niet verrichten, dan misschien de handgebaren die veel van de betrokken artiesten gebruiken. Iedereen die oplet hoe vooraanstaande artiesten zich publiekelijk gedragen zal regelmatig een aantal handgebaren voorbij zien komen. De vraag is of deze bewust worden onderkend of op subliminaal niveau worden opgenomen.

Lief of duivels?

Op het eerste oog lijken vele ervan compleet onschuldig. Het beste voorbeeld is het gebaar dat zou zijn bedacht door Amerikaans activiste en actievoerster Helen Keller. Zij ontwierp een systeem van handgebaren voor doven, waarvan één van de belangrijkste het gebaar is om “Ik hou van jou” over te brengen. Hiertoe worden de middel en ringvinger van een hand naar beneden gebogen, terwijl de twee buitenste vingers uitgestoken blijven, met de duim 90 graden naar buiten gebogen. De vingers zouden nu de hoofdletters “I,” “L” en “U” vormen (I Love You/U, vert.). Het symbool is sindsdien ingeburgerd geraakt in de mainstream en wordt regelmatig door allerlei mensen gebruikt, ogenschijnlijk onschuldig.

De sleutel hier is de duim, want als de duim naar binnen wordt gevouwen om de middelste vingers vast te houden, dan krijgt het een andere connotatie. Nu is het “de gehoornde hand,” in occulte kringen bekend als “il mano cornuto,” een oeroude manier van het overbrengen van boodschappen en volgens velen een verbeelding van de androgyne entiteit met een geitenkop bekend als Baphomet, oorspronkelijk een heidense godheid maar later aangenomen en gecorrumpeerd door Satanisten als symbool voor hun verworpen idealen.

Matt Seriou gaat dieper in op de oorsprong van Baphomet in een artikel op zijn website uit 2014:

“Toen de Tempeliers in de 14de eeuw werden opgepakt, gemarteld en ondervraagd door koning Philip IV van Frankrijk ten tijde van de Rooms Katholieke Inquisitie, gaf een aantal van hen toe dat ze hadden deelgenomen aan het aanbidden van een 'heidens' idool, meestal bestaand uit een afgehakte kop en bekend onder de naam Baphomet. In het midden van de 18de eeuw tekende de Franse occultist, magiër en Vrijmetselaar Eliphas Levi een androgyne figuur met de kop van een geit die hij de 'Baphomet van Mendes' noemde, een naam die teruggrijpt op de thema's die duizenden jaren eerder werden onderzocht en opgetekend door de Griekse geschiedkundige Herodotus in De Geschiedenis – Boek II. Hij schreef over Djedet, een oude Egyptische stad die in het Grieks bekend stond als Mendes, en in de oorspronkelijke taal als Banebdjed, ter ere van de Ram-godheid met

dezelfde naam. Herodotus beschrijft hoe deze Mendesische godheid werd vertegenwoordigd door de kop, de poten en de vacht van een geit. Ook verklaart hij dat 'geit' en Pan in het Egyptisch beide Mendes worden genoemd.

De illustratie van Levi, welke elementen van De Duivel uit Tarotkaarten combineert, leeft voort, het duidelijkst zichtbaar bij organisaties als de Kerk van Satan, die de iconische afbeelding heeft geadopteerd als hun officiële logo.”

En daarmee hebben we een wereldwijd erkend symbool voor “Ik hou van jou” dat slechts een duim verwijderd is van het visitekaartje voor magie van de mysteriereligies.

Sommige onderzoekers hebben geopperd dat deze schijnbare tegenstelling helemaal niet zo vreemd is wanneer men zich wat verder verdiept in de achtergrond van Helen Keller, die naar verluidt een occultist was en een volgeling van Madame Helena Blavatski's Theosofische Leer. De suggestie is dat het handgebaar in algemeen gebruik kwam nadat het met opzet was ontworpen om te lijken op De Gehoornde Hand. Het is logisch dat de twee handgebaren en hun betekenis vaak verkeerd zijn uitgelegd – met name omdat de versie van Keller getoond zou moeten worden met de handpalm naar buiten, en de Satanische versie met de palm naar binnen gekeerd. Het lijkt echter wel erg praktisch dat een methode voor communicatie tussen Satanisten kan worden weggewuifd met een onschuldig dekmantelverhaal dat het staat voor “Ik hou van jou,” mocht iemand er ooit vragen bij stellen.

Maar je ziet het overal. Nagenoeg alle belangrijke wereldleiders zijn gefotografeerd terwijl ze dat gebaar maakten tijdens publieke optredens, George W Bush, Barack Obama, Hillary Clinton en Mahmoud Ahmedinejad onder hen. Het symbool (met de duim naar binnen) was een favoriet van Anton La Vey, de oprichter van de Satanskerk, en de vraag is of hij het gebruikte om Baphomet aan te roepen of tegen zijn volgelingen te zeggen dat hij van hen hield, een vraag die eigenlijk wordt beantwoord door de aard van het gezelschap dat hij leidde.

Maar je treft het ook overal binnen de muzikwereld aan. Een bekend voorbeeld is John Lennon, die op de hoes van *Yellow Submarine* het gebaar toont, met bij de ene hand de vingers naar de camera toe en de andere er vanaf, zodat zeker alle betekenissen zijn gedekt. Eminem en Azealia Banks zijn twee recentere voorbeelden van artiesten die zich hebben laten afbeelden met “duivelshoorns,” naast Justin Bieber, Rihanna, een latere Paul McCartney (of is het “Paul McCartney”?) en een heel assortiment aan heavy metal-artiesten. De oprichter van de Disco Mix Club en gewezen dj voor Radio Luxembourg Tony Prince werd bij de begrafenis van zijn vriend Jimmy Savile gefotografeerd terwijl hij het gebaar liet zien (als interessant weetje, dit was op 9 november 2011, of 9/11/11), kort voordat deze werd onthuld als seriekinderverkrachter, Satanist en lijkenneuker. (Bij deze gelegenheid zei Prince: “Als er een Hemel bestaat dan zal hij wel lachen, als hij daar de tijd voor heeft.” Dat lachen, dat zal wel. Wat die Hemel betreft, ik denk zelf van niet.)

Al die zessen

Degenen die dit gebaar afdoen als een onschuldige verwarring tussen twee conflicterende betekenissen zijn ondertussen nog niet klaar met hun werk. Er is nog een handgebaar dat in de muzikwereld erg populair is gebleken. Dit betreft de duim en wijsvinger van één of beide handen om een cirkel te vormen, waarbij de overige drie vingers worden uitgestrekt. De volledig acceptabele verklaring is dat het gewoon “OK” betekent, of “alles is in orde,” en we zien het overal publiekelijk gebruikt worden. In veel gevallen zal de betekenis inderdaad onschuldig zijn. Er bestaat echter nog een andere connotatie.

Binnen Satanische gemeenschappen wordt de schikking van duim en wijsvinger beschouwd als uitbeelding van het getal “6,” waarbij de drie uitgestoken vingers een aanduiding zijn van “verheven tot de derde macht,” ofwel “666.” Op zich – zoals dat geldt voor alle getallen en symbolen – is “666” verder volkomen neutraal, zonder negatieve of positieve gevoelswaarde. Dat veranderd echter wanneer het wordt geladen met de energetische intentie van degene die het aanwendt. “666” is al lang geleden door Satanisten aangenomen en doordrenkt met de negatieve intentie die hen eigen is. Binnen deze kringen zou het een representatie zijn van het basisbewustzijn waarin het merendeel van de mensheid gemanipuleerd wordt te verkeren. Ook is “666” sterk gekoppeld aan de invloed van Saturnus. Wanneer dus de corresponderende symbolen publiekelijk worden uitgestald en de aandacht trekken van degenen die dit waarnemen, ontstaat een energetische

verbinding waarvan de meesten volledig onbekend zijn met het bestaan ervan. Net als de “gehoorde hand” van Baphomet zo sterk lijkt op “I Love You” als kant en klare manier om te wijzen op de onschuld ervan, zo kan “666” eenvoudigweg worden afgeschreven als “OK” betekend, wanneer om een uitleg wordt gevraagd. Men kan drie listig verstopte zessen zien in het schuin geschreven logo van de Walt Disney Corporation, op zichzelf een diep Satanische organisatie, verhuuld door een respectabel gezicht. Walt Disney zelf was een 33ste graad Vrijmetselaar en vermeend Satanist. De zessen zijn ook te zien als gekruiste vingers in het logo van de Britse Nationale Loterij, vermomd als de enkelvoudige aanhalingstekens in het logo van Vodafone, en in ontelbare andere bedrijfsontwerpen, waaronder de advertenties voor Dr. Dre's Beats by Dre hoofdtelefoons, met, naar wordt gezegd, drie “b's” die zouden staan voor “beats” maar feitelijk drie zessen zijn. (bbb = 666, vert.)

Bij *Yellow Submarine* krijgen we opnieuw twee symbolen voor de prijs van één. Naast de “mano cornutto” van John Lennon is “Paul McCartney” te zien die een “6” maakt. Op een alternatieve promotiefoto voor het album houdt “McCartney” een zes voor beide ogen. Ook een jonge Michael Jackson was op een promotiefoto te zien terwijl hij het gebaar maakte.

Maar hedendaagse artiesten lijken er ondertussen net zo op belust. Toen de camera zich op Beyoncé richtte tijdens de uitreikingen van de Grammy Awards in 2013 hield ze haar handen als “zessen” voor haar ogen. Jay-Z, Drake, Justin Bieber, Jessie J, allemaal hebben ze de behoefte gevoeld het te laten zien. En ook onze oude vrienden, de wereldleiders, lijken hiervan een handje te hebben, de Bushes, Obama, Bill Clinton, Benjamin Netanyahu en Tony Blair zijn allemaal gefotografeerd met het gebaar. Zo ook Jimmy Savile, Rolf Harris en Cliff Richard. Maar ik ben ervan overtuigd dat dat allemaal één groot toeval is en niets om je druk over te maken.

Net als het feit dat de populariteit van dit symbool niet is beperkt tot de 20ste en 21ste eeuw. Er bestaan vele afbeeldingen van de godheid Sjiva waar beide handgebaren zijn te zien.

Strooien met Rocs

Waar het aankomt op hiphop (of wat daar tegenwoordig voor door moet gaan als zodanig) is er nog een gebaar dat toegewijde volgers van de hiphopscene zeker bekend voor zal komen. Het symbool wordt met name geassocieerd met Jay-Z en is bekend komen te staan als het “Roc-teken.” Hierbij wordt een driehoek of piramide gevormd door de toppen van duimen en vingers van beide handen bij elkaar te brengen. Het teken wordt voor het gezicht gebracht zodat één oog kan worden gezien door de driehoek. Alziend oog/derde oog-symboliek verhoudt zich makkelijk met de piramidesymboliek van de Illuminati. De eigen uitleg van Jay-Z is dat het staat voor de opmars van bedelaar tot prins binnen het spel van de hiphop; het is de Roc, of Rock (steen, vert.), een diamant die symbool staat voor zijn weg uit de getto naar roem en rijkdom, tegen alle verwachting in. De referentie “Roc” komt van de naam van het platenlabel dat Jay-Z oprichtte met mede-ondernemers Damon Dash en Kareem “Biggs” Burke – Roc A Fella Records.

Als men verder niets verdacht vindt aan de carrière van Jay-Z, dan zou deze naamkeuze toch tot enige verbazing moeten leiden. De maatschappij werd vernoemd naar de Joodse familie Rockefeller, die in de 18de eeuw vanuit Duitsland naar de Verenigde Staten verhuisde en de naam “Rockefeller” veranderde om meer Amerikaans te klinken. Het was J D Rockefeller, industrieel, oliebaron en bankier, die vroeg in de 20ste eeuw de familienaam op de kaart zette. De Rockefellers, samen met hun Duits-Joodse tijdgenoten de Rothschilds, wordt altijd genoemd als één van de meest vooraanstaande Illuminati bloedlijnfamilies die met elkaar kruisen. Onder het oppervlak van het publieke imago als “weldoeners” zouden ze zich bezighouden met eugenetica, experimenten in geestbeheersing, het financieren van de Nazipartij, drugssmokkel, het illegaal stoken van whiskey, het kapen en hervormen van medische en opleidingsinstellingen in de VS, het vormen van de Amerikaanse Federal Reserve, de opzettelijke onderdrukking en het verbieden van natuurlijke medicijnen tegen kanker en, zoals door velen wordt beweerd, een directe betrokkenheid bij de gebeurtenissen van 11 September. Precies het slag volk om je zakenimperium naar te vernoemen, toch, kinders? Het sentiment lijkt te worden gedeeld door Nas in de tekst van zijn beruchte “diss” tegen Jay-Z, *Ether*.

In de laatste jaren is de naam Roc A Fella langzaam uitgefaseerd en vervangen door Roc Nation als alles overkoepelende naam voor de verschillende ondernemingen van Jay-Z. En hoezeer vanaf de grond

opgebouwd dit alles was is nog maar de vraag, gezien Jay-Z toch wel het meest overduidelijke voorbeeld is van een volledig gecontroleerd hulpje binnen de muziekindustrie, elke blik, elke beweging en geluid zorgvuldig gecultiveerd in lijn met een verreikende agenda. Jay-Z ging van jaren als drugsdealer en worstelend rapper naar de status van grootste artiest in de business na het verschijnen van zijn debuutalbum *Reasonable Doubt* uit 1996, een onwaarschijnlijk succes dat door vele andere rappers zou worden herhaald in de jaren die volgden.

In een interview uit 2009 (dat sindsdien is verwijderd van YouTube en andere websites) gaf Jay-Z de volgende uitleg over hoe hij het Roc-teken “uitvond”:

“Wel, zoals ik al zei, we hadden ons in het begin al hoge doelen gesteld. We dachten dat we een album uitginge brengen van een groep genaamd Christian, en we dachten dat ie diamant zou worden. We dachten dat ie 10 miljoen ging verkopen. En toen deden we dat voor de gein, zo van ‘we gaan er 10 miljoen van verkopen. Diamant. En da is blijvende hange. Da bleve we doen. En toen gingen we da ook tijdens optredens doen.”

Ondanks zijn protesten (en het ondergeschikte hanteren van het gebaar door Beyoncé tijdens publieke optredens, geïnterpreteerd als zijnde een “hommage” aan het bedrijf van haar man) blijkt het “Roc-teken” helemaal niets nieuws en verre van een bedenkfel van Jay-Z. Binnen mysteriescholen is het bekend als de “Driehoek der Manifestatie.”

Zoals het geval is met dualiteit (licht en donker, dag en nacht, goed en slecht, mannelijk en vrouwelijk, etc.) zien we ook het concept van de drie-eenheid overal in de schepping terug. Het is de representatie van geest, lichaam en ziel, of de eenheid van gedachten, handelingen en emoties, die, wanneer ze met elkaar in balans zijn, leiden tot manifestatie van de gewenste situaties. Dit concept is binnen het Christendom gesymboliseerd als “de vader, de zoon en de heilige geest” en terug te vinden in talloze mythen van de oude wereld, zoals Isis, Osiris en Horus uit de Egyptische traditie, en Semiramis, Nimrod en Tammuz uit het oude Babylon.

De website www.themystica.com beschrijft het doel van de Driehoek der Manifestatie als volgt:

“Dit is een fase die wijst op het principe van magische manifestatie. Het basisprincipe is geworteld in het getal 3. Het is de metafysische overtuiging dat, om iets te manifesteren, drie componenten samen moeten komen. Deze componenten zijn tijd, ruimte en energie. Het functioneren van de componenten is zodanig dat, wanneer een tijd en plaats zijn uitgekozen waar de energie naartoe wordt geleid, zich een manifestatie voor zal doen.

Een bruikbare methode van het richten van de energie is middels een driehoeksvorm van beide handen, door het tegen elkaar plaatsen van de top van de wijsvingers en de toppen van de duim, waarbij alle andere vingers worden uitgestrekt. Dit symbolisch handgebaar kan worden aangewend bij rituelen, zang of het opladen van een object.”

Wat zou het kunnen zijn dat Jay-Z en cohorten op deze manier proberen te manifesteren? En waarom de noodzaak de waarheid te verbergen achter een uitermate weinig overtuigend dekmantelverhaal?

Net als de gehoornde hand werd ook de Driehoek gebruikt door Anton La Vey tijdens rituelen in de Kerk van Satan. Het is ook als teken voor één van de graden terug te vinden bij OTO, of Ordo Templi Oriëntis, de occulte school voor rituele magie die een tijdje werd geleid door Aleister Crowley waartoe veel muzikanten hebben behoord. Binnen deze context zou het Roc-teken “vuur” symboliseren, of de godin Thoum-aesh-neith. Hetzelfde teken is ook het symbool van de Leviëten, één van de oorspronkelijke Twaalf Stammen van Israël. En Jay-Z was zeker niet de eerste binnen de muziekindustrie die het gebruikte. Onder vele anderen bestaat er een foto van oorspronkelijk lid van de Beatles Stuart Sutcliffe uit 1962 waar hij het “Roc-teken” toont.

Gezien de aard van de machtsstructuur die de entertainmentindustrie heeft opgezet, en haar obsessie met duister occultisme, kunnen we gevoeglijk aannemen dat er met het teken meer aan de hand is dan het oog ziet, vooral wanneer tijdens optredens de instructie aan het publiek wordt gegeven om het Roc-teken te laten zien. Als tienduizenden aanwezig tegelijkertijd hun aandacht focussen op een symbool dan zal dit zeker

een duidelijk effect hebben op het energieveld dat hen omgeeft.

Live en rechtstreeks

Ook grootschalige live evenementen bieden de entertainmentindustrie de gelegenheid levensenergie te onttrekken aan de massa's door middel van symboliek. Het grote voordeel ervan is dat er een directe energetische verbinding wordt gemaakt met het publiek. Vele worden live uitgezonden of opgenomen om later te worden uitgezonden, waarmee een heel nieuwe en nog veel bredere kijkersbasis ontstaat op wie het hetzelfde effect kan hebben. In de afgelopen jaren zijn de live optredens van de meest gecontroleerde muzikmakers steeds duisterder en meer occult van aard geworden, wat zelfs heeft geleid tot commentaren op de meer voor de hand liggende aspecten van degenen die geen kennis hebben van of geïnteresseerd zijn in esoterische onderwerpen.

Eén van de meest extreme was het pauzeoptreden van Madonna tijdens de Super Bowl van 2013. Afgezien van het enorme aantal toeschouwers in het stadion trekt dit evenement één van de grootste aantallen televisiekijkers ter wereld, wat elke optredende muzikant één van de grootste gelegenheden garandeert voor simultane beheersing van de geest in de geschiedenis van de mensheid. Aan Madonna wordt vaak gerefereerd als de “Hogepriesteres” van de muziekindustrie, wat inhoudt dat, na zo'n dertig jaar de hand te hebben gediend die haar voedt, ze nu is verheven tot een hoge positie waar ze op rituele wijze toezicht houdt op de meer recentelijk gerekruteerde artiesten. Er zijn er veel die denken dat het dit was dat achter haar beroemde kus met Britney Spears en Christina Aguilera schuilde tijdens de uitreikingen van de MTV Awards in 2003. Tijdens de Super Bowl 2013 verscheen ze in de uitrusting van de Soemerische oergodin Inanna-Ishtar. We zien genuanceerde voorstellingen van zonnelymboliek, waaronder de gevleugelde zonnescijf die ook populair is bij groepen als de Vrijmetselaars en Rozenkruisers, naast een overvloed aan Egyptische symboliek. Aan haar ondergeschikt tijdens deze voorstelling waren collega artiesten LMFAO, MIA, Nicki Minaj en CeeLo Green, die een bepaald soort beïnvloeding lijken te ondergaan.

Tijdens een interview met CNN's Anderson Cooper (CIA-agent) zinspeelde Madonna al op de esoterische aard van haar aanstaande show:

“De Super Bowl is in Amerika een beetje als het heilige der heiligen. Halverwege de 'kerkervaring' zal ik komen om een preek te houden. Het moet een grote impact gaan hebben.”

Madonna is openlijk uitgekomen voor haar affiliatie met Kabbala, de Joodse school voor mystiek, wat haar woordkeuze “heilige der heiligen” interessant maakt. Dit was de benaming voor het heilige deel van de Tempel van Salomo, waar alleen de Hogepriester toegang had.

De interpretaties van wat de symbolen precies op zouden moeten roepen variëren van onderzoeker tot onderzoeker, en je komt er al snel achter dat in de wereld van de verborgen kennis niets helder en duidelijk is, en dat het niet makkelijk is je weg te vinden. Veel van de handgebaren die beroemdheden tegenwoordig vaak gebruiken vinden hun oorsprong in het Indiase systeem van “moedras,” door Wikipedia beschreven als: “een spiritueel gebaar en een energetisch zegel van authenticiteit in de iconografie en spirituele beoefening van Indiase religies.” Het punt is dat er duidelijk sprake is van subliminale communicatie, wat dan ook de betekenis, en consumenten zouden zich misschien af moeten vragen wat de relevantie ervan is binnen wat simpelweg onderhoudend en ontspannend vermaak zou moeten zijn, grotendeels gericht op kinderen en jong volwassenen. Waarom verschijnt het nou daar?

Vigilant Citizen vatte de voorstelling uit 2013 als volgt samen:

“Elk op zich kunnen de hierboven beschreven symbolen eenvoudigweg worden beschouwd als 'er cool uitziend,' en de meeste kijkers naar de Super Bowl zal het volledig zijn ontgaan. Wanneer echter al deze tekens en symbolen worden vervat in één aaneensluitend optreden van 13 minuten kan dat niet worden weggewimpeld als zijnde 'willekeurige beelden.' Geheel integendeel, de combinatie van al deze symbolen vormen een geheel en definiëren met een grote diepgang de onderliggende filosofie en agenda van de heersers – de Illuminati.”

Wie nog steeds beweert dat het alleen maar Madonna was die “zich uitdrukte” en gewoon artistiek was

verkeert in een diepe staat van ontkenning betreffende wat er werkelijk in de wereld gebeurt, zou ik zeggen.

Een ander ritueel dat werd weggeschreven als “foutje met de kleding” was het onthullen van de tepel van Janet Jackson tijdens haar optreden samen met Justin Timberlake tijdens de Super Bowl show van 2004. Het “schandaal” beheerste dagenlang wereldwijd de krantenkoppen, en altijd wanneer een schijnbaar onbeduidend voorval belangrijker wordt dan oorlog, hongersnood, corruptie en natuurrampen dan kun je er donder op zeggen dat er sprake is van een bepaalde ritualistische betekenis die de machthebbers graag naar buiten willen brengen.

Voor een “foutje” kwam het toch wel mooi uit dat Janets tepel *heel toevallig* niet bloot was, maar bedekt met een “schild” met een afbeelding van zonnestralen. Je moet nooit een gelegenheid laten schieten om wat symboliek van de zonnecultus in de psyche van de kijker te stoppen tijdens die meest belangrijke fractie van een seconde, is het niet?

(Het is ook interessant op te merken dat Spears, Aguilera en Timberlake alle drie kindsterren waren die tegelijkertijd opkwamen uit de Mickey Mouse Club van voornoemde Disney Corporation, en *heel toevallig* in dezelfde tijd grote popsterren werden. Ook hierover later meer.)

Voor hen die zich nu werkelijk willen onderdompelen in ritualistische occulte beeltenissen is er geen beter voorbeeld te bedenken dan de openings- en sluitingsceremonie van de Olympische Spelen van Londen in 2012. Alles is aanwezig – fenixen, piramides, Glastonbury Tor, “Satanische” fabrieken, een heksenketel, een reusachtige baby, een vertolking van William Blake's *Jerusalem*, de filmmuziek van *The Exorcist*, en “revolutionair” Russell Brand (goed werk, man!) die de Kindervanger uitbeeldt uit Ian Flemings *Chitty Chitty Bang Bang*, omgeven door demonisch uitzierende wezens in het zwart gekleed die toezicht houden op rijen ineengekrompen kinderen in ziekenhuisbedden, en dit alles slechts weken voordat entertainer bij de BBC Jimmy Savile na zijn dood zou worden ontmaskerd als seriepedofiel die kinderen had misbruikt op kinderafdelingen van ziekenhuizen. Vriendelijk voor het hele gezin.

Tussen haakjes, Fleming, de bedenker van James Bond, was zelf verbonden met militaire inlichtingen tijdens de Tweede Wereldoorlog, en was in zijn latere jaren een persoonlijke bekende van Aleister Crowley, en volgens sommigen zijn superieur. Gezegd wordt dat Fleming zijn karakter Le Chiffre, de eerste tegenstander van Bond in de roman *Casino Royale*, baseerde op Crowley.

In dit soort verhalen is een achtergrond in militaire “inlichtingen” en magie van mysteriereligië – tevens het geval met Dennis Wheatley en Roald Dahl – nooit ver onder het oppervlak.

Bronnen

[De bloedlijn van de familie Rockefeller](#)

[De Rockefeller's op Truthseeker](#)

[Tekens van de graden van OTO](#)

[Wikipedia over Ordo Templi Oriëntis \(Nederlands\)](#)

[Vigilant Citizen over het pauzeoptreden van Madonna tijdens de Super Bowl 2013](#)

[Vigilant Citizen over de openings- en sluitingsceremonie Olympische Spelen Londen 2012](#)

[Freeman Fly over het pauzeoptreden van Madonna tijdens de Super Bowl 2013 en anderen](#)

HOOFDSTUK 10: ACHTERUIT – HET NIEUWE VOORUIT

In een omgekeerde wereld, worden de werkelijke motieven omgekeerd verstoep?

“Laat hen die bedreven zijn... grammofoonopnamen achterstevoren beluisteren...”

Uit het boek Magick door Aleister Crowley (1875-1947)

Het werd me een tijd geleden duidelijk dat ik weinig heb met bovennatuurlijke ervaringen. Wat niet wil zeggen dat ik het bestaan afwijst van alternatieve sferen voorbij deze “materiële” wereld. Integendeel, een begrip van de ware aard van realiteit en de oneindige mogelijkheden van universeel bewustzijn zijn fundamenteel geweest in het proces van het bij elkaar brengen van de verschillende onderdelen die dit boek vormen. Maar het schijnt mij toe dat ik de keuze maakte voor ik in deze wereld aankwam om een leven te leiden dat ferm is geworteld in de “echte” wereld, en te doen wat ik hier moet doen, eerder dan het ondergaan van wat fascinerende spirituele ervaringen waar we anderen over horen vertellen. Gebleken is dat ik niet te hypnotiseren ben, en mijn nieuwsgierige pogingen terug te gaan naar een vorig leven resulteerden in het doorspitten van mijn herinneringen en verbeelding, zo zie ik het achteraf, in plaats van het ontwaken van werkelijke herinneringen aan vorige levens.

Maar ondanks het gemis van buitenwereldse ervaringen zijn er twee onverklaarbare gebeurtenissen waar ik naar kan wijzen als persoonlijk bewijs dat er meer bestaat dan we kunnen zien. Het ene voorval betreft een Satanisch ritueel in Praag waar ik elders in dit boek over vertel. Hetgeen ik hier zal weergeven is een anekdote die ik vaak vertel tijdens lezingen, en een mooie inleiding in het terrein van achterstevoren maskeren, of het verstoppertje van subliminale boodschappen in geluidsopnamen.

Wakker worden om 3 uur 's nachts

Ik had al gefluister gehoord over het fenomeen, blijkbaar in de smaak vallend bij heavy metalbands in de jaren 1970'-80', gedurende mijn schooltijd. Laat in de jaren 1990' was het een onderwerp in het programma *The Word* van Channel 4, een programma dat genoot van zijn reputatie voor controversie. De aflevering in kwestie ging over de single *Justify My Love* van Madonna, die net was uitgekomen. Het deed al de wenkbrauwen fronsen vanwege de seksueel expliciete video en het orgastisch gekreun, maar *The Word* deed er nog een schepje bovenop met de bewering dat, wanneer een bepaald deel van de tekst achterstevoren werd gedraaid, er iets te horen was dat duidelijk leek op “here us, love us, Satan” (hoor ons aan, heb ons lief, Satan).

Je weet nooit wie nu precies de eerste was die het ontdekte, of onder welke omstandigheden, maar dat was blijkbaar gebeurd. Ik bevond me op dat moment aan het einde van mijn eerste jaar als algemeen sloofje bij Fox FM, mijn lokale commerciële radiostation in Oxford. Jong, naïef en gretig om het te maken was ik elk uur dat ik wakker was deel van het meubilair bij Fox, ik deed alles, van thee zetten voor de journalisten, tot het archiveren van oude nieuwsberichten, of het live uitzenden van van te voren opgenomen opnamen. Belangrijk gegeven hierbij is dat dit nog steeds was in het tijdperk van magneetband, in de laatste jaren voor de intrede van de computer. Omdat ik, toen ik voor het eerst hoorde over de single van Madonna, toegang had tot de geschikte apparatuur, zag ik meteen de gelegenheid om het voor mezelf uit te gaan proberen.

Tijdens een weekend, het was rond 3 uur 's nachts, in een tijd dat je me meestal kon vinden rondhangend in de studio's, eerder dan in een club of in bed, nam ik het nummer op band op, draaide de band om en voedde

het terug in de de machine, klaar om het achterstevoren af te spelen. En toen ik dat deed werd me al snel duidelijk naar welk deel van het nummer het televisieprogramma had verwezen, terwijl de huiveringwekkende woorden “hoor ons aan, heb ons lief, Satan” van de band leken te komen en nog griezeliger klonken door de vervormde onmenselijke eigenschap van de omringende geluiden, en het feit dat de enig andere aanwezige in het gebouw de dienstdoende dj was in de studio naast me.

Geschokt door wat ik net had gehoord, en zoekend naar een deelgenoot in de ervaring, schoot ik naar de naastgelegen studio en zei tegen de dj dat er iets was dat hij absoluut moest komen luisteren. Ik spoelde de band terug naar het juiste punt, drukte op start en... er gebeurde niets. Stilte. De band was helemaal onbespeeld, de opname was weg. Ik heb daar geen verklaring voor maar het deed de rillingen over mijn rug lopen en ik heb nooit meer hetzelfde kunnen luisteren naar *Justify My Love*.

Ik bracht dit verhaal tijdens een lezing in Birmingham en in de pauze kwam er iemand uit het publiek naar me toe en zei: “realiseer je je wel dat FOX in Engelse Gematria overeenkomt met 666?” wat ik wel een leuke toevoeging bij de anekdote vond. Ik ben er ook aan herinnerd dat 3 uur 's nachts bekend staat als het “heksenuur” waarvan wordt gezegd dat gedurende dat uur de effecten van zwarte magie het sterkst zouden zijn.

Meer dan 20 jaar later was ik gefascineerd door het commentaar dat ik aantrof op een chatsite genaamd *Feel Numb* (“bruikbare onbruikbare info”) door een gebruiker met de bijnaam Raul. Hij verklaarde: “Ik was vroeger dj en herinner me dat ik *Justify My Love* van Madonna op een draaitafel draaide. Elke keer als ze de regel 'justify my love' zingt tijdens het refrein, het enige dat je hoeft te doen is de plaat terug te draaien en dan kun je duidelijk de woorden 'I love Satan' horen. Ik zal nooit het gevoel vergeten dat ik kreeg de eerste keer dat ik die plaat achterstevoren afdraaide. Ik schrok me rot!”

Raul, jongen, ik weet precies wat je bedoelt.

Toen ik verder onderzoek deed naar het nummer kwam ik een uitleg tegen van een remix die blijkbaar was gemaakt door Madonna, in samenwerking met Lenny Kravitz. Deze stond bekend als *The Beast Within Mix* waar de refreinen waren vervangen door passages uit *De openbaring van Johannes*. De mix kreeg voor het eerst media-aandacht in 1991, toen het Simon Wiesenthal Centrum de beschuldiging uitte dat het nummer “antisemitische” teksten bevatte, met name de regel “those who say they are Jews but are not. They are a synagogue of Satan” (zij die zeggen dat ze Joden zijn maar het niet zijn. Zij zijn een synagoge van Satan).

Daar schuilt veel meer waarheid in dan op het eerste oog zichtbaar, zou ik zeggen, binnen de context van een aantal zaken die elders in het boek worden behandeld. Het bekrachtigt hoe dan ook dat er iets bijzonders is met dat specifieke nummer van Madonna. Misschien moet het ook niet als een verrassing komen, gezien Madonna's langdurige status als een artiest die tekenen heeft vertoond van ondergeschiktheid aan haar meesters uit de corporaties vanaf het moment van haar doorbraak. Madonna is een voorbeeld van de lange carrière die in het verschieft ligt voor degenen die een contract aangaan met de entertainmentindusriemachinerie – maar een contract dat altijd zal zijn op hun voorwaarden, zonder de mogelijkheid “nee” te zeggen tegen welke richting ook die een carrière in de toekomst opgestuurd kan worden.

Ontrafeling

Als het gaat om subliminaal maskeren dan zijn er over het algemeen drie scholen van gedachtegang. Eén is dat het een cynische tactiek is die door ondeugende muzikanten wordt toegepast om aandacht te trekken en controverses te veroorzaken. De tweede is dat het gaat om werkelijke communicatie van een boodschap of gedachte welke op onderbewuste wijze door de maker is overgedragen op de opname, zij het zonder dat deze zich daar bewust van is. De derde is dat het allemaal flauwekul is en dat, als je maar lang genoeg luistert, je alles zult horen wat je maar wil. Sceptici zullen “fonetische omkering” aanvoeren, het effect van een woord dat omgekeerd onbedoeld klinkt als een ander woord.

Waaruit natuurlijk niet volgt dat elke omgekeerd gemaskeerde opname in slechts één van deze drie categorieën hoeft te vallen. Alle drie zijn mogelijk, afhankelijk van de opname in kwestie. De tweede mogelijkheid is waar mijn nieuwsgierigheid me naartoe voert, en ik vond het interessant om daar te stuiten

op het fenomeen van omgekeerde spraaktherapie. Het idee is dat gedachten of bedoelingen, aanwezig in het onderbewustzijn van een persoon, maar waar men zich niet van bewust is, zich kunnen afzetten in het spraakpatroon van die persoon, maar dan omgekeerd. Wat betekent dat de boodschappen niet kunnen worden opgepikt door het alerte bewustzijn maar subtiel kunnen worden geabsorbeerd door het onderbewustzijn van de toehoorder, waardoor men in staat is de werkelijke gedachten van de spreker aan te voelen. De onderbewuste geest hoeft geen woorden en zinnen aangeleverd te krijgen in een lineaire vorm, van voor naar achter, omdat alle woorden in hun basisstaat geluidstrillingen zijn, gecodeerd in een herkenbare vorm door de oren en de hersenen. Wat wordt opgepikt zijn de vibratiepatronen van de woorden.

De wetenschap van omgekeerde spraaktherapie lijkt te zijn gepioneerd door David J Oates in de Verenigde Staten. Het verhaal gaat dat hij in 1983 per ongeluk een dictafon in de wc had laten vallen en dat deze daarna alleen nog maar omgekeerd afspeelde. Daardoor stuitte hij op verborgen boodschappen die in spraak kunnen zijn gecodeerd maar alleen juist begrepen kunnen worden wanneer ze worden omgedraaid. Oates zou vijf boeken over het onderwerp schrijven, naast het publiceren van een tijdschrift genaamd *Backtalk*, met artikelen over het onderwerp, en het geven van cursussen om de praktijk te leren. Hij woont nu in Australië en is nog steeds één van de leidende proponenten. In september 2015 kondigde Oates aan dat het werk was begonnen aan een alles omvattende documentaire over omgekeerde spraak, met de verwachting dat deze het jaar daarop uit zou komen.

Een andere voorvechter is clinicus en spraakanalist Jon Kelly van www.yourinnervoice.com. Net als Oates is Kelly een sterk voorvechter van omgekeerde spraak als werkende psychologische methode om door te dringen tot de kern van de werkelijke gedachten en emoties van een individu voor het bepalen van de juiste therapie. Tijdens een sessie laat hij het onderwerp uitgebreid praten over ongeacht welke materie en neemt de resultaten op. Dan begint de discipline van het zeven door de omgekeerde opnamen, speurend naar onthullende woorden en frasen. In een interview met Lana Lokteff van *Red Ice Radio* uit 2013 laat Kelly een aantal voorbeelden horen uit zijn praktijk. Een vrouw die de tragedie ophaalt van de dood van haar kleine broertje bij een auto-ongeluk, toen zij zijn hand losliet leverde de zinsnede “houdt hem beter maar vast” op toen het werd omgedraaid. De frase “schiet op, het leven is slechts een les” kwam uit de sessie met een kleinschalig zakenvrouw over wat de toekomst haar zou brengen. Verder onthult Kelly hoe deze methode hem hoogst vertrouwelijke aspecten deed ontdekken over het Amerikaanse “shock and awe”-programma dat pas twee jaar later in de Tweede Golfoorlog werd toegepast. Zoals hij uitlegt: “De waarheid zal zich uiteindelijk altijd onthullen... en dit is één mogelijke manier. Maar je moet een actieve luisteraar worden. De boodschappen zijn gecodeerd, dus moet je je eerst bezighouden met encryptie voordat je die informatie kunt ontvangen.”

[Hier](#) kun je dat interview beluisteren.

Meer over dit fenomeen is te vinden [op deze website](#).

Interessant gegeven is dat Regen, het karakter uit de film *The Exorcist* (gebaseerd op het waargebeurde verhaal van een exorcisme in het Georgetown University Hospitaal in Washington, DC), wanneer hij is bezeten door een demonische entiteit, woorden en zinnen achterstevoren spreekt. Deze kunnen alleen bewust worden ontcijferd wanneer een bandopname ervan omgedraaid wordt afgespeeld.

Gezien van deze methode wordt gezegd dat het gaat om individuen die geheime boodschappen overbrengen die alleen maar volledig zijn te horen wanneer ze omgekeerd worden afgedraaid, is het dan te vergezocht om te denken dat dit al decennia lang voorkomt in opnamen van populaire muziek? Voor mij als hiphop-dj is deze wetenschap wel grappig omdat ik veel meer uren heb doorgebracht dan ik zou willen met het opschonen van hiphopnummers om ze acceptabel te maken om te worden uitgezonden via radio. Hoewel er nu subtielere manieren zijn om ongepaste woorden te dempen werden jaren geleden woorden als “fuck,” “shit” en “nigga” in radioversies omgedraaid tot onschuldig klinkende “cuff,” “ish” en “uggin.” Als het idee klopt dat de onderbewuste geest omgekeerde frasen opneemt dan hebben “opgeschoonde” radioversies verder weinig meer effect dan dat van een esthetisch verantwoord laagje vernis van ogenschijnlijk fatsoen!

Deze theorie verkreeg nog extra roemrucht toen beweringen kwamen net na het behalen van het presidentschap door Barack Obama dat, wanneer één van zijn beroemde toespraken omgekeerd wordt afgespeeld, de aard ervan volledig verandert. Elke keer wanneer hij zijn holle frase “yes, we can” (ja, dat

kunnen we) uitspreekt wordt dit omgedraaid “thank you, Satan” (Dank u, Satan), dit volgens vele onderzoekers. Zoals met alle dingen, uiteindelijk is het aan iedere toehoorder zelf om te oordelen, maar ik weet wel hoe ik het vind klinken. En als je je eenmaal hebt gerealiseerd dat de globale klik die alle leiders op hun plek zetten geobsedeerd zijn met het duister occulte, dan klinkt het idee dat ook hier misschien meer aan de hand is zo gek nog niet.

Het zou zo ontworpen kunnen zijn – als je iets omgekeerd over wilt brengen is het niet zo moeilijk om uit te vinden wat je normaal moet zeggen om dat effect te krijgen – of het kan een voorbeeld zijn van onvrijwillige communicatie, als een reflectie van de duistere energie waarmee Barack Obama en consorten zich mee hebben verbonden. Obama is bovendien een erkend meester in NLP, neurolinguïstisch programmeren, de wetenschap van het gebruik van zorgvuldig gekozen woorden en zinnen, uitgesproken op een bepaalde toonhoogte en met een bepaalde intonatie om bij een luisteraar de gewenste emotionele respons teweeg te brengen. Dit horen we voortdurend terug bij politici en presentatoren van nieuwsuitzendingen, en in het VK wordt deze techniek elke avond toegepast door de prettig klinkende omroepers van *BBC1*. Gezien dat feit uit Obama zelden een zin waar niet zeer zorgvuldig over na is gedacht... zelfs al is het door iemand anders geschreven en leest hij het alleen maar voor van de autocue.

Hoe het ook zij, [hier](#) kun je een video bekijken die het effect ontleedt.

En [hier](#) in de vorm van soundbites.

Er is een video die nog een voorbeeld aanhaalt van een frase van Obama – deze keer de herhaalde woorden “let me express” (laat me uitdrukken) uit zijn aanvaardingsspeech – die achterstevoren kunnen worden gehoord als “serve Satan” (dien Satan). Deze vind je [hier](#).

Hoe het ook zij, deze gebeurtenis kwam goed aan bij Canibus, een rapper wiens listige woordspel ervoor zorgt dat het meeste van wat hij zegt niet te verstaan is maar af en toe verbaast met wonderbaarlijk hard aankomende teksten. In het titelnummer van zijn negende album zegt hij:

*“Pas op wie je volgt, pas op wie je prijst
‘Yes, we can’ omgedraaid is ‘thank you, Satan.’”*

Heftige vibraties

Omgekeerd maskeren bereikte het publieke bewustzijn pas echt in 1990, door een civiele procedure waarbij de Britse heavy metalgroep Judas Priest was betrokken. In de zaak werd gesteld dat twee jongeren, de 20-jarige James Vance en 18 jaar oude Raymond Bellknap, zichzelf neerschoten als een direct gevolg van het horen van het nummer *Better By You, Better Than Me* (Goed voor jou, beter dan ik) van het album *Stained Glass* van Judas Priest uit 1978. De ouders en hun advocaten beweerden dat het nummer de zinsnede “do it, do it” (doe het, doe het) bevatte wanneer achterstevoren gedraaid en dat de jongeren dit hadden opgevat als een instructie om zich van het leven te beroven in een zelfmoordpact (interessant gegeven is dat Mark Chapman, die John Lennon dood zou hebben geschoten, naar verluidt ook heeft gezegd dat hij stemmen in zijn hoofd hoorde die “doe het, doe het, doe het” zeiden kort voor hij de trekker overhaalde). De jongeren gingen naar een kerk in Sparks, Nevada met een geweer om de daad te verrichten. Bellknap overleed ter plekke nadat hij van onder zijn kin had afgedrukt. Ook Vance schoot zichzelf neer maar overleefde, om later in 1988 te overlijden aan de gevolgen.

De zaak werd in augustus 1990 verworpen omdat de rechter oordeelde dat de vermeende boodschap het resultaat was van door elkaar lopende achtergrondzang. Ook werd erop gewezen dat de jongeren hadden gedronken en gebloed in de uren voorafgaand aan hun dood, als hint dat dit de meest bijdragende factor was. Het proces werd opgetekend in de documentaire *Dream Deceivers: The Story Behind James Vance vs Judas Priest* (Bedrogen dromen: Het verhaal achter James Vance versus Judas Priest) uit 1991.

Zoals is te voorspellen is de Christelijke gemeenschap in Amerika hoogst kritisch over technieken voor subliminale boodschappen in muziek en beweren, binnen hun bekrompen visie, dat het “het werk van de Duivel” is. In de staten Arkansas en Californië werd met succes wetgeving daaromtrent aangenomen. De wetstekst van Californië stelde botweg dat de wet stond voor het voorkomen van opnamen “die ons gedrag

kunnen manipuleren zonder dat we het weten en zonder onze instemming en ons veranderen in discipelen van de Antichrist.” In de wetstekst van Arkansas stond ondertussen dat platen die omgekeerd gemaskeerde boodschappen bevatten voorzien moesten worden van de tekst “Waarschuwing: Deze opname bevat omgekeerde maskering die wellicht op subliminaal niveau ontvangen kunnen worden als de opname normaal wordt afgespeeld.” Uiteindelijk werd de wetgeving geschrapt door niemand minder dan gouverneur van de staat Bill Clinton.

Of de bewering terecht was of niet, door deze zaak werd het mainstream publiek bekend met de mogelijkheid van omgekeerd maskeren in de muziek. De satiricus Weird Al Yankovic, bekend van parodieën als *Eat it* en *Like A Surgeon*, dook ook in het omgekeerd maskeren toen hij een boodschap opnam die klonk als wartaal in het nummer *I Remember Larry*. Wanneer achterstevoren afgespeeld wordt het “wow, jij moet wel erg veel vrije tijd over hebben.” Hij deed er nog één in *Nature Trail To Hell* die de tekst “Satan eet kaas” bevat.

Ook Pink Floyd trakteerde op een grapje in het nummer *Empty Spaces* van het album *The Wall*. Als een passage die ogenschijnlijk nergens op slaat omgekeerd wordt afgespeeld dan hoort de luisteraar:

“Hallo Luka... gefeliciteerd. Je hebt zojuist de geheime boodschap ontdekt. Stuur je antwoord alsjeblieft naar Oude Pink, ten name van het gekkenhuis, Chalfont... Roger! Carolyn is aan de telefoon! OK.”

De twee wegen die je kunt nemen

De Beatles stonden bekend om hun gerommel met omgekeerd maskeren, zoals beschreven in een eerder hoofdstuk. Maar misschien wel het meest beroemde gebruik van de techniek kwam echter uit één van de meest gevierde rocknummers aller tijden, Led Zeppelins altijd enigmatische *Stairway To Heaven* van hun naamloze vierde album uit 1971. Zanger Robert Plant, die de tekst schreef van *Stairway*, herinnert zich tijdens een later interview: “Plotseling schreef mijn hand de woorden op...” Ook gitarist Jimmy Page heeft gesproken over “channeling” van zijn nummers; tekst en concepten onttrekken aan de ether alsof ze afkomstig zijn van één of andere onbekende bron. En er zijn genoeg artiesten, waaronder David Bowie en Elton John, die zich over hetzelfde proces hebben uitgelaten.

Verrassend genoeg gaat de Wikipedia-pagina van Led Zeppelin in op de beschuldiging dat *Stairway* omgekeerde Satanisch boodschappen zou bevatten. Dat zou zijn in het midden van het nummer zijn waar de tekst luidt: “If there's a bustle in your hedgerow, don't be alarmed now, it's just the spring clean for the May Queen. Yes, there are two paths you can go by, but in the long run, there's still time to change the road you're on.” Wanneer het achterstevoren wordt afgespeeld zou het worden:

*“Oh here's to my sweet Satan,
The one whose little path would make me sad, whose power is Satan,
He will give those with him 666,
There was a little toolshed where he made us suffer, sad Satan.”*

*O, hoor mij aan, lieve Satan,
Wiens bekrompen pad me verdriet, wiens kracht is Satan,
Zij die met hem zijn geeft hij 666,
Er was een klein schuurtje waar hij ons deed lijden, droevige Satan.”*

Op de website www.remnantradio.org, in de sectie “Rock Music and Witchcraft,” wordt er verder op ingegaan en gesteld:

“In het nummer wordt ook zogenaamde 'omgekeerde maskering' gebruikt, wat men krijgt als men een frase opneemt, omgekeerd afspeelt en dan weer op een masterband opneemt. Wanneer het segment waar de tekst luidt 'Yes, there are two paths to go by, but in the long run, there's still time to change the road you're on. And it makes me wonder...' omgekeerd wordt weergegeven, dan wordt het: 'Er is geen ontkomen aan, oh, het is mijn lieve Satan, wiens pad mij verdriet, wiens kracht is Satan.' Andere delen van het nummer, wanneer omgedraaid beluisterd, zeggen: 'Ik leef voor Satan,'

'de Heer stelt me teleur,' 'voor u, mijn lieve Satan,' 'er schuilt kracht in Satan,' en 'Neem de 666.'"

(via de link heb ik het artikel niet gevonden, [hier](#) wel, vert.)

Dit aspect van het nummer werd voor het eerst bekend in 1982, tijdens een televisieprogramma van het Christian Trinity Broadcasting Network. Nog verrassender, de Wikipagina van Zeppelin bevat de [feitelijke audiofragmenten](#), zowel vooruit als achteruit, zodat de luisteraar het zelf kan beoordelen.

Weinig verrassend heeft de band deze aantijgingen altijd ontkend. De botte verklaring van Swan Song, het platenlabel van Zeppelin: "Onze draaitafels draaien maar één kant op – vooruit." In een interview uit 1983 met tijdschrift *Musician* zei Robert Plant: "Ik vind het erg droevig, want *Stairway* werd met de beste intenties geschreven, en wat betreft omdraaien van banden en het plaatsen van boodschappen, dat is niet mijn idee van muziek maken."

(Led Zep liet echter weinig aan de verbeelding over in een later nummer, *Houses of the Holy*, waarin onder andere te horen is: "Uit de huizen der heiligen zien we de witte duiven gaan, uit de deur verschijnt de dochter van Satan, en dan blijkt maar weer, weet je." En: "Laat de muziek je meester zijn. Zul je de roep van de meester beantwoorden? Oh, Satan en de mens.")

Interessant is te zien dat één van de befaamde uitspraken van Aleister Crowley, iemand die, net als het karakter Blofeld uit de *James Bond* films, de gewoonte heeft overal in deze verhalen spontaan tevoorschijn te komen, was: "Laat hem zichzelf trainen andersom te denken." Deze doctrine stond bekend als de Wet van Omkering. Een uitsnede van het boek *Magick* van Crowley leest:

"Laat de bedrevene... zich oefenen omgekeerd te denken door externe middelen te gebruiken, zoals hier vernoemd.

(a) Laat hem leren achterstevoren te schrijven...

(b) Laat hem leren achteruit te lopen...

(c) Laat hem... luisteren naar omgekeerd afgespeelde grammofoonplaten...

(d) Laat hem zich oefenen in omgekeerde spraak...

(e) Laat hem leren achterstevoren te lezen..."

Gezegd wordt dat binnen veel van de Satanskerken door de kerkgangers het *Onze Vader* wordt opgezegd, beginnen met "Amen," maar andersom, als "Nema," en dan verder omgekeerd.

We zien ook het concept van omkering bij de nazi's toen ze de swastika aannamen, het oeroude Indiase symbool voor leven, de zon, kracht en voorspoed, en het verwrongen en doordrenkten met hun eigen boosaardige intenties, waardoor de oorspronkelijke betekenis werd ontworpen. We leven in een omgekeerde wereld vol tegenstellingen waar, wanneer wereldleiders publiekelijk het ene aankondigen, de waarheid ligt in precies het tegenovergestelde. Dus als Barack Obama verkondigt dat Amerika staat voor vrede, vrijheid en rechtvaardigheid, dan spreekt het eigenlijk voor zich. Net als wanneer David Cameron zegt dat er geen nieuwe belastingen meer komen.

Dus, gezien de Satanische praktijken die inherent zijn verbonden met de bedrijfsmatige muziekindustrie, en gegeven de beweringen van Jon Kelly en anderen, dat omgekeerd maskeren de werkelijke intenties toont van degenen die ze hanteren, is het misschien niet al te ver gezocht aan te nemen dat er misschien toch enige validiteit bestaat wat betreft omgekeerd maskeren?

Bronnen

[Beroemde gevallen van omgekeerd maskeren](#)

[Wikipedia over het fenomeen omgekeerd maskeren](#)

[De website van David Oates](#)

HOOFDSTUK 11: ALLEEN MAAR IN JE HOOFD

MK-Ultra en zijn boosaardige neefjes voor geestbeheersing

“Hoe meer we je aandoen, des te minder zul je denken dat we doen.”

Nazi doctor Josef Mengele

“In de technetronische (sic) gemeenschap lijkt de trend in de richting te gaan van het effectief exploiteren van de meest moderne communicatietechnieken voor het manipuleren van emoties en beheersen van de rede. Mensen worden in toenemende mate gemanipuleerd en kneedbaar.”

Zbigniew Brzezinski

uit: Tussen twee eeuwen: De rol van Amerika in het technetronisch (sic) tijdperk (1970)

Levende opwindpoppetjes

Toen Britney Spears in februari 2007 haar haar afschoor in een salon, voordat ze een auto te lijf ging met een paraplu, was de publieke reactie dezelfde als altijd wanneer een beroemdheid “een beetje maf doet.” Commentaren online en bij de koffieautomaat gaan een beetje zo: “Wat is dat toch met die beroemdheden? Ze hebben alle roem en rijkdom van de wereld en dan raken ze van het padje af. Waarom gedragen ze zich zo?”

Er is een goede reden waarom zoveel bekende mensen zich vreemd, onvoorspelbaar of zelfs compleet bizar gedragen, en het heeft niets te maken met dat geld en roem hen naar het hoofd is gestegen. De reden zal iedereen die het voor het eerst hoort diep schokken en waarschijnlijk leiden tot een direct verwerpen ervan omdat het “gewoon niet waar kan zijn.” Het bewijs vertelt echter een ander verhaal. Welkom in de duistere en uitermate verdorven wereld van op trauma gebaseerde geestbeheersing.

Het middels dwang manipuleren van de menselijke geest wordt al sinds mensenheugenis toegepast. Zoals een artikel op de website van Vigilant Citizen over Monarch Programmering uitlegt:

“In de loop van de geschiedenis zijn verschillende verslagen vastgelegd die rituelen en handelingen beschrijven welke overeenstemmen met geestbeheersing. Eén van de vroegste voorbeelden waar gerefereerd wordt aan het gebruik maken van occultisme voor het manipuleren van de geest wordt aangetroffen in het Egyptische Dodenboek. Het betreft een compilatie van rituelen, vandaag de dag ernstig bestudeerd door moderne geheime genootschappen, welke martel en intimidatiemethoden beschrijven (voor het creëren van een trauma), het gebruik van brouwsels (drugs) en het uitspreken van betoveringen (hypnose), uiteindelijk resulterend in de totale knechting van het slachtoffer.

Andere gebeurtenissen die worden toegeschreven aan zwarte magie, toverij en demonische bezetenheid (waar het lichaam van een slachtoffer wordt overgenomen door een kracht van buitenaf) zijn tevens voorlopers van Monarch Programmering.”

Eén van de best gedocumenteerde methoden voor geestbeheersing (mind control), met een zodanig beruchte reputatie dat veel mensen uit het publiek erover hebben gehoord, staat bekend als MK-ULTRA. Het betrof hier een geheime operatie die werd opgezet door de CIA in de tijd van de mutatie vanuit het Office of Strategic Services, aan het einde van de Tweede Wereldoorlog, waarbij een aantal vooraanstaande wetenschappers uit nazi-Duitsland waren betrokken. In plaats van terecht te staan wegens misdaden tegen de menselijkheid, wat eigenlijk had moeten gebeuren, werden velen in het geheim de Verenigde Staten binnen gesmokkeld om aan het werk gezet te worden in laboratoria en verder te gaan met het werk dat ze naar bericht in de concentratiekampen hadden verricht. De codenaam voor het project was Operatie Paperclip. Of deze nazi's werden gehanteerd om mee te werken onder dreiging van gevangenisstraf of executie bij weigering, of dat vriendelijker middelen werden aangewend om hen om te krijgen blijft open voor debat. Hoe het ook zij, de Amerikaanse regering was zeer geïnteresseerd in het exploiteren van de vele technieken die de nazi's hadden geperfectioneerd.

Dus werden, naast raketwetenschappers als Werner von Braun, die aan het werk werden gezet bij het ruimtevaartprogramma dat zou uitmonden in NASA, notoire psychopaten als dr. Josef Mengele gerekruteerd om te beginnen met het vormen en opnieuw bedraden van de geest van specifieke Amerikanen als nooit tevoren. Het MK-ULTRA programma verkreeg zijn naam uit de woorden “mind controle” als hommage aan de Duitse wortels ervan, en de verregaande experimenten liepen vanaf de jaren 1950' en verder. Onvermijdelijk lekten er wat geheimen uit en tegen de jaren 1970' hadden veel Amerikanen geruchten gehoord over het programma en wat het inhield. Een memo van de CIA uit 1952 welke jaren later werd gelekt en gepubliceerd stelde: “Het doel is om een individu zodanig te beheersen tot het punt waar deze tegen zijn wil kan worden ingezet voor onze doeleinden, zelfs tegen fundamentele natuurwetten als zelfbehoud in.” Dezelfde experimentele methoden werden gebruikt in verschillende eerdere programma's met namen als Operatie Bluebird en Operatie Artichoke. Een ander aspect van MK-ULTRA was het op massale schaal experimenteren met geest veranderende middelen, daar ging het om bij de gecontroleerde explosie van LSD binnen de gemeenschap van de hippies en tegencultuur, eind jaren 1960'.

Dit leidde in 1973 tot een publieke erkenning door toenmalig directeur van de CIA, Richard Helms, dat het agentschap in de twee decennia ervoor bezig was met een programma rond geestbeheersing, maar dat dit nu was gestopt. In wat waarschijnlijk moet worden gezien als een oefening in publieke relaties werden op 3 augustus 1977 door het 95ste Amerikaanse congres hoorzittingen begonnen over berichte misbruik met betrekking tot MK-ULTRA. De meeste dossiers over eerdere experimenten zouden op dat moment al vernietigd zijn geweest. Maar zoals bewijs heeft aangetoond was dit niet het geval, en de hoorzittingen waren meer ter schadebeperking voor de Bühne. Nu was het Agentschap gedwongen hun bezigheden beter te bewaken.

Eén doel van de techniek van MK-ULTRA was het creëren van sluipmoordenaars, in te zetten bij situaties die de Amerikaanse regering goed uitkwamen, en niet konden worden opgespoord tot hun programmering was geactiveerd. Dit thema was de basis voor vele speelfilms in de afgelopen decennia. Het beste voorbeeld is de *Bourne Trilogie* met Matt Damon in de hoofdrol als agent in een topgeheime CIA-operatie genaamd “Treadstone.” In de films probeert hij te achterhalen waarom hij beschikt over bepaalde mentale en fysieke vaardigheden waar hij zich niets van kan herinneren, en waarom zijn voormalige werkgevers nu proberen hem te doden en alle bewijs uit te wissen over het programma waar hij deel van uitmaakte. En, zoals met zoveel films uit Hollywood, zou ik zeggen dat er veel waarheid schuilt in het op het eerste oog uitermate onwaarschijnlijke plot. Eén van de feitelijke redenen om dit soort verbeeldingen op te nemen in werken uit de populaire cultuur is zodat iedereen die durft te beweren dat het hier gaat om een zeer werkelijk onderwerp spottend kan worden weggezet als iemand die lijdt aan waanideeën, zo van “ach jongen, jij hebt teveel films gezien. Misschien moet je wat meer onder de mensen zijn!” (Ongetwijfeld gevolgd door “lol” [laughing out loud/hardop lachend, vert.] als het een online commentaar betreft.)

Twee van de beste voorbeelden van individuen die ervan worden verdacht door MK-ULTRA geprogrammeerde sluipmoordenaars te zijn, zijn Sirhan Sirhan, die in 1968 Robert F Kennedy neer zou hebben geschoten, en Mark Chapman die wordt beticht van het vermoorden van John Lennon (hoewel ook

hierover meer in een later hoofdstuk!). Ik kan het niet laten te denken dat er een vernietigende symboliek schuilt in het feit dat Sirhan een Palestijn is die erin geluisd wordt voor moord door een netwerk dat sterke banden heeft met het Zionistisch regime in Israël, de Verenigde Staten en elders. Beide zitten nog steeds een eindeloze gevangenisstraf uit voor hun “misdaden,” verzoeken tot vervroegde vrijlating worden consequent afgewezen, en beide hebben altijd volgehouden geen herinneringen te hebben aan waar ze van worden beschuldigd. Er zijn ook sterke aanwijzingen dat “moordenaar” van JFK Lee Harvey Oswald onder dezelfde invloed verkeerde voor hij gemakshalve werd opgeruimd door nachtclubeigenaar, maffioso en agent voor de CIA Jack Ruby (echte naam Jacob Rubenstein). Weinigen slikken nu nog de officiële lezing dat Oswald in zijn eentje handelde bij de moord op JFK. Maar onderzoekers naar de moorden op RFK en Lennon hebben gesuggereerd dat zowel Sirhan als Chapman ook “zondebokken” waren, geprogrammeerd om te zorgen voor een afleiding *waar het lijkt* dat ze hun doelen neerschieten terwijl de feitelijk dodelijke schoten ergens anders vandaan komen. In een dergelijk scenario krijgt het publiek een kant en klare zondebok om hun honger naar gerechtigheid te stillen, en een slachtoffer van geestbeheersing rot de rest van zijn leven weg in een cel, terwijl de werkelijke daders zich weer terugtrekken in de schaduwen. Er zijn berichten over een vrouw in een opvallende jurk met stippen die haar opwachting maakte en weer verdween op de plek waar Robert Kennedy werd vermoord, waardoor velen denken dat dit voor Sirhan misschien een soort stimulus was om zijn programmering te activeren.

Wat Sirhan betreft, hij zegt een onnatuurlijk gevoel voor tijd te hebben ontwikkeld, hij zou zonder toegang tot een klok de precieze tijd kunnen zeggen binnen de minuut nauwkeurig – mogelijk heeft een bijwerking van zijn programmering een bovenzintuiglijk vermogen in zijn geest geactiveerd?

In 2011 presenteerde de Britse illusionist Derren Brown een televisieprogramma getiteld *The Assassin* (de sluipmoordenaar) op de zender Channel 4 als onderdeel van een serie genaamd *The Experiments*. Het programma onderzocht het fenomeen van MK-ULTRA-achtige technieken, waarbij Brown onthulde dat het hier ging om zeer werkelijke plannen in handen van de CIA. Brown probeerde te laten zien hoe dergelijke programmering kon worden bewerkstelligd en nam het geval Sirhan Sirhan als voorbeeld. Hiervoor hypnotiseerde hij een toeschouwer uit het publiek en haalde hem over een beroemdheid “neer te schieten,” en dat betrof de Britse “komediant” (zo staat het hier*) Stephen Fry. De proefpersoon schoot met wat hij dacht dat een geladen pistool was (maar feitelijk een replica met losse flodders) op Stephen Fry, die erbij was betrokken, terwijl deze een toespraak hield op een publiek podium. Achteraf zei hij geen herinneringen te hebben aan wat hij had gedaan. Gezien de shows van Brown gewoonlijk een neerbuigende toon hebben naar alles dat enigszins samenzweerderig aandoet was het werkelijk ongelofelijk te zien dat het onderwerp van geestbeheerste sluipmoordenaars werd ondersteund door geloofwaardig bewijs tijdens prime time op een grote televisiezender, en ik begrijp werkelijk niet hoe dit door het hoger management werd goedgekeurd. (Brown ontkent enig geloof in het bovennatuurlijke en is een sterke aanhanger van Richard Dawkins en zijn atheïstische wereldbeeld. Gezien het duidelijk is dat Brown gedachten kan lezen en blijkbaar de toekomst kan voorspellen of “zien,” denk ik dat hij meer begrijpt van de werkelijke aard van realiteit dan hij doet voorkomen. Misschien is dat het soort publieke statement dat je af en toe moet maken om een contract met een grote zender als Channel 4 te behouden?)

(*) Hieruit spreekt enige ironie. Stephen Fry is bekend om zijn openhartigheid over zijn depressieve aard. Daar is weinig “komisch” aan, vert.

Een filmische verbeelding van MK-ULTRA-technieken was *The Manchurian Candidate* uit 1962, met Laurence Harvey en Frank Sinatra in de hoofdrollen (en onderwerp van een inferieure remake – maar geldt dat niet voor elke remake? – uit 2004 met in de hoofdrollen Denzel Washington en Liev Schreiber). Harvey speelt een terugkerend soldaat uit de Koreaanse oorlog die, zo blijkt, eerst gevangen was genomen door de vijand en naar een faciliteit in Mantsjoerije in het communistische China werd gebracht waar hij en anderen werden geprogrammeerd als vijandelijke sluipmoordenaars. Zijn geestbeheerste alter ego wordt telkens geactiveerd als hij de speelkaart Ruiten Koningin ziet.

Het onderwerp dook ook op in een speelfilm uit 1977, getiteld *Telefon*, met Charles Bronson en Lee Remick. Het plot, gebaseerd op een boek van Walter Wager, betreft de Sovjet Unie die een aantal diep undercover “slaper”agenten op sleutelposities overal in de Verenigde Staten plaatst. De film onthult dat de agenten een hersenspoeling hebben ondergaan en zich volledig onbewust zijn van hun sabotageacties, tot hun programmering wordt ingeschakeld door het horen van een codezin uit een gedicht via de telefoon. Na het

uitvoeren van de missie plegen de agenten zelfmoord.

MK-ULTRA wordt zelfs bij naam genoemd in de film uit 1997 onder regie van Richard Donner, *Conspiracy Theory*. Hier speelt Mel Gibson de rol van het titulaire karakter, een taxichauffeur genaamd Jerry Fletcher, die model staat voor de compleet gestoorde complotdenker waar de mainstream media zo graag de spot mee drijft. (Weet je wel, want het kan toch gewoon *onmogelijk* zijn dat machtige mensen samenspannen om te heersen over alle anderen in een wereld die zo eerlijk is, zo vredig en rechtvaardig als die waarin wij leven, toch?) Gibsons karakter wordt geportretteerd als neuroot met weid opengesperde ogen, een heel ander beeld dan het sexy ogende karakter dat hij speelt in de *Lethal Weapon* films. Jerry deelt zijn zorg met een advocaat, gespeeld door Julia Roberts. Al snel blijkt dat zijn gebrabbel grond heeft en wordt hij ontvoerd en gemarteld door een CIA wetenschapper, gespeeld door Patrick Stewart, die Roberts later in de film zal vertellen over het bestaan van een programma onder de naam MK-ULTRA en dat Gibson één van de vroege proefpersonen was. In de vertelling van de film wordt gezegd dat het programma in 1973 werd stopgezet. Stewart zegt dat “MK-ULTRA wetenschappelijk was, goedgekeurd door de overheid. Maar alles hield op toen John Hinckley Ronald Reagan neerschoot. Dat waren wij niet... de technologie was gestolen.”

(Het succes van de propaganda die deze film bereikte werd me, kort nadat ik “was ontwaakt” en complotgerelateerde artikelen begon te posten op Facebook, gedemonstreerd. Een lang bevriende dj dacht dat ik het spoor bijster was, en voegde eraan toe: “Heb je feitelijk Mel Gibson *gezien* in *Conspiracy Theory*?”)

Films als deze, gemaakt in het volle bewustzijn van wat het effect zal zijn, doen geen goed voor degenen die oprecht proberen verborgen waarheden bekend te maken betreffende deze wereld. Het is opmerkelijk dat het ogenschijnlijke geratel van Jerry tegen zijn passagiers in de openingsscène allemaal onderwerpen betreft die bewezen waar zijn, niet gewoon maar een theorie – de toevoeging van fluoride aan drinkwater om mensen tam te maken, het bestaan van Amerikaanse militiegroepen en “zwarte” helikopters, gemanipuleerde aardbevingen, het feit dat George H W Bush een 33ste graad Vrijmetselaar was, het bestaan van de Nieuwe Wereldorde. Het feit dat deze onderwerpen aan bod komen in een fictief werk, uit de mond van een karakter dat wordt voorgesteld als mentaal niet in orde, dient om de geloofwaardigheid ervan te ondermijnen in de gedachtegang van degenen die alles wat Hollywood en TV hen voorschotelen voor zoete koek slikken, en die je niet lastig moet vallen met de vraag hun eigen onderzoek te doen.

Ook in Stanley Kubricks *A Clockwork Orange* wordt gezinspeeld op geestbeheersing. Kubrick was een insider die zeer veel kennis bezat over de geheime genootschappen van de elite en hun werking, en heeft er aspecten van in al zijn films gecodeerd, van *Lolita* uit 1962 (waarin pedofilie wordt verbeeld) en verder. In *A Clockwork Orange* wordt het gewelddadig sociopathische karakter dat wordt gespeeld door Malcolm McDowell gereduceerd tot een nog maar nauwelijks functionerende automaat door een aantal geestbeheersing en psychologische experimenten. Het script van Kubrick was gebaseerd op een roman van Anthony Burgess, waarvan wordt gezegd dat hij in het geheim voor de Britse “inlichtingen” dienst zou hebben gewerkt, met een bijzondere interesse voor het gebied van geestbeheersing. Naar bericht zou de hoofdrol eerst gaan naar Mick Jagger.

De geestbeheersingstechnieken van de CIA werden vanaf de Tweede Wereldoorlog echter niet alleen aangewend voor het creëren van door de regering goedgekeurde moordenaars. Ze hebben ook een vaste plek gekregen in de entertainmentindustrie – in films uit Hollywood, en in de wereld van TV, mode, sport, en natuurlijk muziek.

Mentale spelletjes

Op trauma gebaseerde beheersing van de geest vereist een diep begrip van de werking van de menselijke psyche, en hoe deze te manipuleren. Iemand van zijn eigen geest te beroven door het toepassen van gruwelijk trauma is één van de ziekste, meest verdorven dingen die een mens een ander aan kan doen, en het tart de verbeelding dat mensen zo diep kunnen zinken. Helaas is dit het geval, zoals een rijkdom aan feitelijk bewijs aantoon, en hoe verleidelijk het ook kan zijn om je af te keren van dit hele gebied omdat het gewoon te gruwelijk of “negatief” is om te overwegen, dergelijk reactie zal alleen maar leiden tot een voortduren ervan, en tot het lijden van nog meer slachtoffers. Degenen die zich onwetend houden en degenen die weigeren er naar te kijken geven de heersers *precies* de reactie die ze zich wensen en nodig hebben. Deze gruwelen

kunnen alleen maar tot een einde worden gebracht als we de wil hebben deze activiteiten bloot te leggen en ons een begrip vormen van wat er gaande is en waarom. Alleen dan heeft menselijk fatsoen nog een kans.

Net als de toediening van geest veranderende middelen werkt het – zoals de term suggereert – door iemand bloot te stellen aan extreme vormen van trauma. Dit kan inhouden fysieke marteling, verkrachting, het toedienen van elektrische schokken, sensorische deprivatie, en blootstelling aan verschrikkelijke tafereel, zoals getuige zijn van het doden van een dier, een kind of een volwassene. De oorspronkelijke Duitse wetenschappers hadden ontdekt dat dergelijke gruwelen voor de menselijke geest dusdanig overweldigend zijn dat het resulteert in een soort afbakening om het te blokkeren. Dit doet de geest door een deling of “versplintering” in verschillende compartimenten waarbij een soort honingraatstructuur ontstaat. Door zich te splitsen in verschillende delen is de bewuste geest in staat de mogelijkheid te blokkeren van erkenning van het trauma dat het zo verontrustend vond. Naar dit proces wordt verwezen als “dissociatie” van de werkelijkheid, en slachtoffers lijden aan “dissociatieve identiteitsstoornis” (DIS).

De plegers hadden toen ontdekt dat elk van deze compartimenten van de geest afzonderlijk te programmeren was, een eigen persoonlijkheid kon worden gegeven, compleet met een stel valse herinneringen, volledig onafhankelijk van elkaar. Naar elk compartiment wordt verwezen als “alter” (omdat de perceptie van de werkelijkheid is veranderd [to alter = veranderen, vert.]). In een succesvol geprogrammeerd onderwerp is er een “voorste alter,” de alledaagse persoonlijkheid waarmee andere mensen contact hebben en wordt gezien als de werkelijke persoon. Achter de front alter liggen echter alle anderen. Elk ervan kan naar voren worden gebracht om de plaats van de front alter in te nemen door wat ook mee geprogrammeerd is als prikkel. Dit kan een sleutelwoord zijn, een zin, een stuk muziek of een kleur of visueel patroon. Elke alter is zich onbewust van het bestaan van de anderen. Wanneer een alter wordt teruggestuurd naar de diepe krochten van het onderbewustzijn en de front alter wordt teruggebracht om deze te vervangen, dan verdwijnen ook de herinneringen en karakteristieken mee. Een andere naam waaronder dit bekend staat is Meervoudige Persoonlijkheidsstoornis.

De Ierse auteur en onderzoeker Thomas Sheridan ging dieper in op de effecten van geestbeheersingsexperimenten tijdens een interview met Lou Collins op *People's Internet Radio* in oktober 2014:

“Het MK-ULTRA programma werd het eerst ontdekt door de nazi's in de Tweede Wereldoorlog. De mensen die ze in de werkkampen hadden ontwikkelden meestal alternatieve persoonlijkheden, dus konden ze de meest vreselijke dingen doen voor de SS. Dit werd ontdekt door dr. Josef Mengele, en daarom was hij zo in tweelingen geïnteresseerd, want hij probeerde dissociatie op te wekken bij de ene om te zien of men deze op de andere over kon brengen.

Wat werd ontdekt bij het MK-ULTRA programma in Canada – en ze deden dat daar zodat Amerikanen daar naartoe konden worden gebracht als onderwerp van experimenten buiten het bevoegdheidssterrein van de Amerikaanse Grondwet en de Verklaring van Rechten... sommige verhalen waren behoorlijk walgelijk. Er is het verhaal van een vrouw die leed aan post natale depressie, ze werd opgesloten in een kamer, en terwijl ze onder invloed van drugs verkeerde speelde er een bandopname continue waarop alleen maar 'dood jezelf, dood jezelf, dood jezelf' opstond, onophoudelijk. En wat men ontdekte was dat, wanneer de hersenen worden blootgesteld aan dergelijk ernstig trauma, dissociatie plaatsvindt. Wat het eigenlijk betekent is dat een afsplitsing in de menselijke hersenen wordt gecreëerd waar het trauma niet bestaat, en men vestigt zich daar permanent om het trauma te blokkeren. Toen werd ontdekt dat, als ze het onderwerp iets wilden laten doen, bijvoorbeeld iemand vermoorden, het prikkelwoord of zin, zoals 'dood jezelf,' kon worden gebruikt waardoor de persoon direct werd teruggeworpen in de staat van krankzinnigheid welke ze eerder ondergingen.”

Eén van de leidende autoriteiten op het gebied van de toepassing van op trauma gebaseerde geestbeheersing is de Amerikaanse schrijver, onderzoeker en vertrouwenspersoon Fritz Springmeier. Zijn belangrijkste werken zijn *Bloodlines of the Illuminati* (Bloedlijnen van de Illuminati) en *The Illuminati Formula Used To Create An Undetectable Total Mind Controlled Slave* (De Illuminati formule die wordt gebruikt voor het creëren van een onzichtbare, volledig geestbeheerste slaaf), geschreven samen met slachtoffer van Monarch Programming Chris Wheeler. Springmeier werkt met deprogrammeren en herstelt voormalig

geestbeheerste slaven. In 2003 werd hij gevangen gezet voor zijn vermeende betrokkenheid bij een gewapende bankoverval, uiteindelijk werd hij in maart 2011 vrijgelaten. *Heel toevallig* beschuldigd worden en vastgezet worden voor een misdaad, net op het moment dat je bent begonnen met het onthullen van grote geheimen betreffende de gevestigde orde is toch wel een bevestiging dat je wellicht iets op het spoor bent, lijkt mij. Of wel dat, of gewoon weer zo'n toevalligheid die met de regelmaat van de klok voor lijken te komen.

Het werk van Springmeier heeft blootgelegd hoe afgeleiden van MK-ULTRA zijn gebruikt om vrouwen te programmeren als onderdanig seksslaaf voor de rijken en machtigen. Deze techniek is bekend als “Bèta Programmering,” waarvan Marilyn Monroe het icoon is. Marilyn was het oorspronkelijke archetype van een “stoeipoes,” de reden dat zo veel sterren, van Madonna tot Anna Nicole Smith, haar imago emuleren. (Commentaren die Madonna pleegden te begeleiden in de eerste jaren van haar carrière zoals “ze heeft zelf zo de touwtjes in handen, ze weet zo goed wat ze wil” lijken nu lachwekkend in het licht van wat we nu kunnen weten over geestbeheerste artiesten, omdat ze vrijwel zeker een prototype was.) Een veel voorkomend symbool van Bèta Programmering is een luipaard of katachtig design. Deze bewering werd ondersteund door Cathy O'Brian in haar beroemde boek *Trance Formation of America* (De omvorming van Amerika/De vorming van trance in Amerika), waarin ze spreekt over haar misbruik als geestbeheerste seksslaaf door George H W Bush, Dick Cheney, Jimmy Carter, Ronald Reagan, Gerald Ford en Hillary Clinton, onder anderen.

Springmeier heeft ook veel werk verricht om te laten zien hoe veel van de beroemdheden die een begrip zijn en die we elke dag zien – voornamelijk degenen in de Verenigde Staten – geestbeheersing hebben ondergaan. Hij vertelde over een aantal aspecten tijdens mijn interview met hem voor mijn *Good Vibrations* podcast serie in 2013:

“Degenen die de dienst uitmaken willen er zeker van zijn dat iedereen die zich in het publieke oog bevindt, elk icoon, gecontroleerd is zodat ze er niets uit kunnen flappen over de heersers en wat er gaande is, of iets zeggen wat zij niet gezegd willen zien. Dus je filmsterren, je iconische grote rocksterren, de grote muzikanten, ze zijn slachtoffer van geestbeheersing. Maar niet alleen dat, het zijn ook daders. Ze hebben een dubbele rol. Eigenlijk komt het erop neer dat het VK en de VS laboratoria zijn voor geestbeheersing.

De makkelijkste manier om het te stellen, als iemand beroemd is en voor het voetlicht staat, dan zijn ze daar gekomen omdat de Wereldorde hen daar heeft geplaatst. Sommigen hebben niet eens talent. Ik bedoel, Paris Hilton is wat mij betreft niet knap, noch getalenteerd! Ze is duidelijk een meervoudige voor de Illuminati. Dus als iemand zoiets bereikt dan kun je gevoeglijk aannemen dat het gaat om een geprogrammeerde meervoudige.”

Het zal velen misschien verrassen dat de Britse schrijver en onderzoeker David Icke, hoewel niet de meest voor de hand liggende keuze, zeer goed op de hoogte is van de manipulaties van de muziekindustrie en het gebruik van geestbeheerste artiesten. Zoals hij me vertelde tijdens mijn allereerste interview voor *Good Vibrations*, laat in 2011:

“Het is heel duidelijk dat belangrijke muzikanten en beroemde acteurs en actrices uit Hollywood deel uitmaken van deze hele operatie tot geestbeheersing. Het is zo wijdverspreid. Eén van de redenen waarom ze dit doen, dit controlesysteem wordt zelf gecontroleerd door een kracht, een mentaliteit, die doodsbang is voor onvoorspelbaarheid. In hun eigen geschriften schrijven ze dat buitenbeentjes hun grootste vijand zijn, want buitenbeentjes vloeien met het leven, ze improviseren ter plekke. Ze weten zelf niet wat ze vervolgens gaan doen, laat staan iemand anders. En de mentaliteit van het controlesysteem kan dat niet hebben.

Om een analogie te gebruiken, ze zouden niet een voetbalwedstrijd kunnen kijken, anders dan bibberend en in een geschokte staat, als ze niet voor de aftrap beide teams en de scheidsrechter in hun zak hadden en van tevoren weten wat de uitslag zal worden. En daarom gebruiken ze geestbeheerste mensen. Er zijn daar geen buitenbeentjes omdat ze geen meester zijn over hun eigen geest. Dus zijn ze volkomen voorspelbaar.”

Dit zou verklaren waarom er tegenwoordig bijna geen echte buitenbeentjes meer zijn in de muziek – in ieder geval niet met een contract bij één van de grote maatschappijen – die zich individueel uitdrukken door hun muziek. We kennen ze nog wel uit het verleden – en het is ongetwijfeld stom toeval dat de meest politiek en sociaal uitgesprokenen onder hen *heel toevallig* voor hun tijd zijn overleden – maar waar zijn de John Lennons, de Bob Marleys en de Marvin Gayes van de huidige scene? De industrie te bezaaien met geestbeheerste hulpjes die niet van het script afwijken is een onfeilbare manier er zeker van te zijn dat de agenda voor massale sociale sturing niet uit de rails loopt en volgens plan blijft verlopen.

De website Vigilant Citizen heeft in de afgelopen jaren vele geweldige artikelen geplaatst die de symboliek die geestbeheersing verbeeldt detailleren welke nu standaard verschijnen in de video's van A-lijst muzikartiesten. En we zien precies dezelfde symbolen terug in advertenties, in films en TV-programma's, en bij grote evenementen als de Grammy's, de MTV Music Awards en de pauzeshow van de Super Bowl, ver voorbij wat men zou kunnen beschouwen als zijnde “toeval.” Het is overduidelijk geworden dat de krachten die heersen over de muziekindustrie, als deel van hun duistere religie, het nodig vinden om wat ze uitspoken te coderen in werken uit de populaire cultuur, in de vorm van tekens of symbolen die zo opgenomen kunnen worden in de onderbewuste geest.

De betekenis van deze archetypische symbolen blijft onder de drempel van de bewuste geest, wat inhoudt dat wat ze overbrengen nooit bewust wordt ontrafeld. Maar het werkt wel want ze hebben een subliminaal effect. De reden waarom ze het nodig vinden om ons te laten weten wat ze doen – zij het op deze onderhandse en achterbakse manier – heeft alles te maken met de universele concepten van instemming en vrije wil. Dit is een verreikend onderwerp dat we in het volgende hoofdstuk zullen behandelen, waartoe ik iedere lezer wil aansporen daar kennis van te nemen om zich een volledig begrip te vormen van het totaalplaatje. Laat me voor dit moment volstaan te zeggen dat het voor de manipulators uitermate belangrijk is hun methoden te onthullen. Wat ze ook doen is het toepassen van een soort magie waarbij deelname van het publiek en de uitvoerende noodzakelijk is om volledig effectief te zijn.

Versplinterde symbolen

Een onderdeel van MK-ULTRA dat zich specifiek bezig houdt met op trauma gebaseerde methoden is bekend als Monarch Programming. Dit lijkt hetgeen te zijn waaraan de meest beïnvloede beroemdheden zijn blootgesteld en is vernoemd naar de monarchvlinder, die zeer herkenbaar oranje van kleur is. Eén uitleg hiervoor is dat de dissociatieve staten die door de programmering teweeg worden gebracht een soort metamorfose veroorzaken, zoals een larve in een vlinder verandert binnen een cocon. Fritz Sprngmeier hervat zijn observaties:

“Het concept is dat de monarchvlinder één van de eerste wetenschappelijke voorbeelden was van hoe kennis wordt overgedragen van de ene generatie op de volgende. De vlinder geeft aan de volgende generatie door waar ze moeten vliegen, en dit zou tijdens de verandering gebeuren. Dit was voor de programmeurs van groot belang want ze moeten de kinderen die ze programmeren laten dissociëren, en ze ontdekten dat het vermogen om een meervoudige persoonlijkheid te ontwikkelen van de ene op de volgende generatie wordt overgedragen. Daarom moeten ze deze op trauma gebaseerde geestbeheersing binnen dissociatieve bloedlijnen houden. En de Illuminati traumatiseren hun eigen kinderen al duizenden jaren. Maar in moderne tijden is het programma uitgebreid naar gewone leden van de bevolking.”

Een verdere uitleg over de benaming komt van Ron Patton in het boek *Project Monarch*:

“Wanneer iemand trauma ondergaat dat is ingeleid door elektroshock, dan wordt een gevoel van lichthoofdigheid waargenomen; alsof men zweeft of fladdert als een vlinder. Er is ook een symbolische vertegenwoordiging die betrekking heeft op de transformatie of metamorfose van dit prachtige insect: van rups naar een cocon (sluimering, inactiviteit), naar een vlinder (nieuwe schepping) die terugkeert naar zijn plaats van herkomst. Deze migratiepatronen maken deze soort uniek.”

Zoals Vigilant Citizen al aangaf zijn er verschillende symbolen geassocieerd met Monarch Programming. Het wordt opgeroepen door vele beelden die zijn gerelateerd aan de kindertijd. Het merendeel van

slachtoffers van geestbeheersing ondergaan trauma's vanaf zeer jonge leeftijd, wanneer hun natuurlijke persoonlijkheid zich nog vormt. Van deze symbolen wordt gezegd dat ze de onschuld en puurheid van de kindjaren vertegenwoordigen die worden versplinterd wanneer de kinderen worden getraumatiseerd. Poppen en teddyberen met missende ledematen, een gebroken arm of een oog dat ontbreekt (Pudsey de Beer van de BBC, weet je nog?) zijn in dit verband ook belangrijke iconen, ze symboliseren de hulpeloosheid die slachtoffers voelen wanneer ze worden misbruikt – vaak door hun eigen vader. Onpeilbaar ziek, of niet? Men ziet tevens vaak gebroken spiegels, die symbool staan voor de versplinterde delen van de geest. En ook regenbogen en de kleur roze zijn sterk met deze methoden verbonden.

De Amerikaanse onderzoeker Freeman gaat dieper in op het belang van het teddybeer-motief in een artikel op zijn website:

“De teddybeer wordt bij mind control gebruikt als een symbool van je hulpeloosheid. Er schuilt een boodschap in het concept van de gedrogeerde eenogige teddybeer die door de Satanische ritueel misbruikers aan de kinderen wordt gegeven, wanneer ze hun meest gekoesterde bezit ontheiligen. Deze lieve gevulde teddybeer wordt veranderd in een voortdurende herinnering aan de molestatie welke het kind heeft ondergaan. En als het Teddy kan overkomen...”

Al deze iconen zijn met een ongelofelijke regelmaat terug te zien in de muziekvideo's van de leidende Amerikaanse artiesten en hebben in de meeste gevallen niets te maken met het onderwerp van een liedje. De artiesten die in dit verband het meest worden genoemd zijn Lady Gaga, Katy Perry, Britney Spears, Ke\$ha, Rihanna, Miley Cyrus, The Black Eyed Peas en Kanye West. En precies dezelfde beeltenissen zijn ook te zien in de video's van prominente artiesten uit de J-pop en K-pop scene van Japan en Korea, wat laat zien dat het hier om een wereldwijde agenda gaat, waar de entertainmentindustrie van landen wereldwijd worden gestuurd door dezelfde duistere meesters.

Er zijn maar erg weinig voorbeelden van Britse artiesten die op deze manier worden gepresenteerd, maar één uitzondering is Jessie J. De video van haar debuutsingle *Price Tag* (Prijskaartje) begint al meteen met een beeld van een teddybeer die een oog en een arm mist. Dan is Jessie te zien als een ornamentele ballerina, in een poppenhuis, als marionet, en een pop met één oog omklemmend, zichzelf met een afgebroken been, compleet met een luipaardprint. Overduidelijker kan niet, al zou je met een honkbalknuppel met de tekst “Mind Control” erop hard tegen je kop worden gemept. Jessie bezocht de BRIT School voor uitvoerende kunsten en technologie in Crydon, welke een enorme lading succesvolle Britse artiesten heeft uitgespuugd. *Price Tag* bracht haar bijna van de ene dag op de andere vanuit het niets tot internationale faam. Heel toevallig werd het nummer mede geschreven en geproduceerd door ene “Dr. Luke.” Verderop in dit hoofdstuk meer over deze figuur.

Dit zijn maar een paar voorbeelden uit een aardige lijst die je [hier](#) kunt vinden.

Interessant is dat er ook wel voorbeelden te vinden zijn van dit soort afbeeldingen in eerdere decennia. Rockmythologie zegt dat de oorspronkelijke zanger van Pink Floyd Syd Barrett doordraaide na jaren van onvoorspelbaar gedrag, men zegt als gevolg van gebruik van LSD en andere middelen tijdens zijn jeugd. Zijn vader was een vooraanstaand patholoog en zou familie zijn van de gevierde Engelse fysica Elizabeth Garrett Anderson. Het is wellicht relevant om te op te merken dat Barretts vader was verbonden aan de Cambridge Universiteit, een instituut waarvan wordt gezegd dat het, net als het Tavistock Instituut, werd gebruikt voor experimenten in geestbeheersing en sociale sturing. Op het compilatiealbum *An Introduction To Syd Barrett* is hij te zien met een masker op, geknield voor een spiegel die hij aanraakt en geflankeerd door een aantal teddyberen.

Op de hoes van het album *Brilliant Corners* van jazzmuzikant Thelonius Monk zien we ondertussen vijf klonen van Monk bij elkaar, als het beeld van een caleidoscoop. Zou dit kunnen verwijzen naar een meervoudige persoonlijkheidsstoornis? Een weetje over Monk terzijde, hij had, tegen alle verwachting in, een langdurige relatie met een erfgename uit de bankiersdynastie Rothschild, Pannonica Rothschild, Nica voor vrienden.

In sommige gevallen kan het zijn dat de faam van een artiest wordt uitgebuit voor het verspreiden van geest beheersende symboliek zonder dat de artiest per se zelf slachtoffer is van de praktijk. Het blijft zo dat het bij

de één makkelijker te zien is dan bij een ander.

Gaga in naam...

De persona van Lady Gaga is natuurlijk volkomen gefabriceerd. Ik herinner me dat ik voor het eerst over haar hoorde tegen het einde van 2007 toen iemand zei: “Zij wordt de volgende grote ster.” Hoe is het mogelijk te weten dat zij de volgende grote ster zou worden als artiesten en liedjes aan de top komen, puur door hoe goed ze zijn, en afhankelijk van de publieke steun die ze krijgen? Niet mogelijk. Artiesten worden uitgeselecteerd en gemaakt door de industrie, en aan de top geplaatst zo het uitkomt. Op dezelfde manier als presidenten en premiers niet worden gekozen maar geselecteerd, zo is het ook met sterren van de A-lijst. Muzikanten stijgen niet naar de top door de verdiensten van hun talent – zeker niet in de jaren 2010' – maar worden geselecteerd omwille van hun bereidheid volledig te worden gemanipuleerd en bespeeld door de Verborgene Hand. Publieke opinie is irrelevant, helaas volgt het grote publiek om het even welk popje dat hen wordt aangereikt en waarvan wordt gezegd dat het de volgende grote ster is, zonder ook maar enig onderscheidingsvermogen van hun kant.

Het lijkt dat de persoonlijkheid Lady Gaga werd gestolen van een andere artiest genaamd Lina Morgana, en aan Stefani Germanotta werd gegeven om zichzelf opnieuw uit te vinden. Hier worden al wat ondertonen van meervoudige persoonlijkheid hoorbaar. (Van de Gaga-identiteit wordt gezegd dat deze werd geïnspireerd door de hit van Queen, *Radio Gaga*, waarvan Germanotta blijkbaar een fan was, maar gezien de muziekindustrie wordt geteisterd door geestbeheersing zou “gaga” ook een andere connotatie kunnen hebben*.)

(*) “gaga” betekent zoveel als “niet goed bij je hoofd, gek, vert.

Lina Morgana was een rijzende tienerster met wie met een jonge Stefani Germanotta in New York City samenwerkte als danseres, songwriter en achtergrondzangeres. De relatie kwam tot een abrupt einde toen Morgana in oktober 2008 haar dood tegemoet viel uit een hotelraam in Staten Island, wat werd bericht als, alweer, een “zelfmoord.”

Een paar weken later verschijnt Lady Gaga plotseling ten tonele als “de volgende grote ster,” compleet met onderscheidend imago, geluid, liedjes en persona, alles kant en klaar. Maar er kwamen meteen al beschuldigingen dat Germanotta feitelijk niet alleen de persona had gestolen, maar ook de ziel van haar voormalige partner, niet in het minst van de moeder van Morgana, Yana, die tegen de *New York Post* zei:

“Ik doe dit omdat ik haar geest levend wil houden. Lady Gaga houdt Lina's ziel gevangen, en ik wil dat haar ziel vrij is. Om het andere woord dat ze zegt komt van Lina. Ze heeft het over haar duister en tragisch leven, maar ze had alles wat ze maar wilde in deze wereld. Ze ging naar dezelfde school als Nicky Hilton, haar ouders waren rijk. Maar Lina had wel een zwaar leven, en ze sprak vaak over de tragedie van haar leven.”

De observatie van de journalist Richard Evans:

“Lina's professioneel gemaakte portfolio laat sowieso al zien dat ze zo corrupt als de neten was. Het was gewoon een kwestie welke heks Satans favoriet zou zijn. Ze ging met Gaga om tijdens diens 'experimentele fase' – veel orgies en drugs. Stefani werd Gaga en haar carrière begon een maand na de dood van Morgana.”

Het lijkt of de dood van Morgana werd verbeeld in de video van het nummer *Paparazzi*. In de video is te zien hoe Gaga van een balkon wordt gegooid en al tollend in een spiraal naar de grond valt. Dan zoomt de camera in op een ware grootte modepop die op haar plek ligt met alle ledematen verwrongen – nog een sterk symbool van een slachtoffer van geestbeheersing.

Alsof ze daarmee publiekelijk wilde afkondigen dat ze totaal geen problemen had met de zieke Satanische rituelen van de industrie, werd onthuld dat de parfumlijn van Gaga, *Fame*, noten van bloed en sperma als ingrediënten had. Het bloed zou op basis zijn van dat van Gaga om, zoals ze het zelf omschreef “de sensatie te creëren van mij op je huid.” In het flesje is de vloeistof zwart maar wordt onzichtbaar als het wordt

gesprayd. De symboliek spreekt boekdelen over de duistere priesterklasse die ze dient.

Nicki en Roman

Een ander schoolvoorbeeld is Nicki Minaj, wiens hele persoonlijkheid zoveel duidelijke aanwijzingen geeft van programmering dat het moeilijk is waar te beginnen. Misschien is een goed beginpunt het feit dat ze publiekelijk van persoonlijkheden wisselt en geen moeite doet dat te verbergen. Tijdens interviews begint ze vaak met een andere stem en een ander accent te praten. Luisteraars vinden dat behoorlijk amusant, blijkbaar zonder enig idee wat zich net onder het oppervlak afspeelt. Eén van haar favoriete alter ego's is het "Britse meisje," waar ze begint te spreken met een Londens accent uit de hogere kringen. Interessant gegeven is dat Minaj niet de enige Amerikaanse ster is die de modus van "Brits meisje" aanneemt. Mariah Carey heeft ook vaak hetzelfde accent gebruikt tijdens interviews, net als Britney Spears. Britney ging zelfs zover dat ze sommige delen van de tekst van haar nummer 1 hit *Scream And Shout* zingt met datzelfde Britse accent. Fans van over de hele wereld zeiden hoe lief en grappig ze klonk, zonder zich te realiseren dat *Scream And Shout* een uitermate duister nummer is dat de spot drijft met de wereld van geestbeheerste slaven. Het refrein "I'm gonna scream and shout and let it all out" (Ik ga gillen en schreeuwen en gooi alles eruit) wordt gezien als een referentie aan de doodsangst die slachtoffers ondergaan, en het feit dat, wanneer ze de behoefte hebben om te gillen en schreeuwen en alles eruit te gooien, er waarschijnlijk niemand is die het kan horen, of hen zal geloven. Ook de frontman van de Black Eyed Peas Will.I.Am maakt zijn opwachting, op een gegeven moment in de video is hij te zien met een hele rij monarchvlinders, wat suggereert dat ook hij een geprogrammeerde meervoudige is. Met het gegeven dat drie zeer vooraanstaande artiesten allen willekeurig hetzelfde accent en persona aannemen, zou het mogelijk zijn dat "het Britse meisje" een standaard alter is in het geval van geprogrammeerde vrouwen?

Van Minaj is ook bekend dat ze regelmatig een persoonlijkheid aanneemt die ze "Roman Zolanski" noemt, duidelijk een verwijzing naar de pedofiele filmregisseur Roman Polanski. Zelf beweert ze dat Zolanski een oranjejarige homoseksuele man is. Ze maakt er geen geheim van dat ze tijdens interviews Roman "werd" – ook hier over het algemeen een grote bron van vermaak voor zowel de interviewer als de luisteraar die geen flauw idee hebben waar ze werkelijk deel van uit maken. (Opvallend is dat "Roman" ook de naam is van de leidende Satanist die wordt gespeeld door Sidney Blackmer in Polanski's film *Rosemary's Baby*.)

In een interview met MTV voorafgaand aan het uitkomen van haar tweede album *Pink Friday: Roman Reloaded* waarschuwt Minaj het publiek voor de komst van het karakter Roman Zolanski:

"Als je nog niet bekend bent met Roman dan zul je hem snel genoeg leren kennen. Hij is de jongen die in me leeft. Hij is een mafkees en hij is homo, en hij is veel te horen op mijn nieuwe album."

Het Zolanski karakter was de inspiratie voor het nummer *Roman's Revenge* van Minaj' debuutalbum *Pink Friday*. Onderdeel van het nummer vormt het schattige en hartverwarmende gastoptreden van Eminem die, wanneer hij niet bezig is vrouwen uit te maken voor "sletten" en "hoeren" en dreigt hen af te slachten, spreekt over hoe hij Minaj wil vastbinden en over haar heen pissen terwijl hij dat op video opneemt.

Hetzelfde alter ego zien we terug in de video van *Roman Holiday*, het openingsnummer van Minaj' tweede album, waarvan critici in recensies zeiden dat het "krankzinnig gejoel" bevatte. Naast dat ze de persona van Zolanski aanneemt, met een accent dat Pools lijkt, "wordt" Minaj ook zijn moeder Martha in een deel van het nummer, met een tekenfilmachtig Londens accent. Ongewild brengt dit bij mij herinneringen boven aan het karakter Norman Bates uit Alfred Hitchcocks film *Psycho*, die zijn moordlustige moeder "wordt."

In een navolgend interview met het tijdschrift *Rap-Up* gaat Minaj zelfs in op de vraag of het Roman karakter uit haar gedreven moet worden, alsof ze van hem is bezeten:

"Ik had dit beeld van hem dat hij soort van werd uitgedreven – of eigenlijk wordt hij nooit uitgedreven – maar mensen om hem heen zeggen tegen hem dat hij niet goed genoeg is omdat hij niet normaal is, hij gaat niet op in de massa. En dus is zijn moeder bang, net als de mensen om hem heen, want zoiets hebben ze nog nooit gezien. Hij wil niet alleen laten zien dat hij geweldig is, zelfverzekerd en vol zelfvertrouwen, maar hij zal nooit veranderen, hij zal nooit uitgedreven worden. Zelfs al zouden ze wijwater over hem heen gooien, dan komt hij toch weer boven."

Minaj' uitvoering van *Roman Holiday* tijdens de 54ste Grammy Awards had zeker sterke religieuze ondertonen, waaronder een nepbiecht en een nagespeelde duiveluitdrijving, en veroorzaakte zoals te verwachten viel onvermijdelijk controversie bij Amerikaanse Katholieke groeperingen. Ze komt aan in een wapperend rood gewaad (een kleur welke Saturnus vertegenwoordigt) begeleid door een figuur die is gekleed als een paus. In vergelijking is *Like A Prayer* van Madonna een onschuldig kinderrijmpje.

De hele Roman alter doet denken aan één van die van Lady Gaga, bekend als Jo Calderone, waar ze zich kleedt in een herenpak en zegt dat ze een homoseksuele man is – misschien nog een gedeeld stuk programmering? Bij de MTV Video Awards begon ze haar optreden met een bizarre monoloog in het karakter van “Calderone.” Massale evenementen als de MTV Awards, VMA Awards, de Grammy's en de pauzeshow van de Super Bowl zijn allemaal massarituelen die worden gebruikt om levensenergie te onttrekken aan het kijkerspubliek middels hun aandacht. Om deze reden worden ze regelmatig aangegrepen om een uitbeelding te geven van geestbeheersing en occulte bezetenheid in het volle zicht van iedereen.

Nog een andere identiteit van Nicki Minaj is die van “Barbie Doll,” en inderdaad heeft ze zich vaak af laten beelden als menselijke pop, compleet met roze haar. De titel van haar debuutalbum was *Pink Friday*. Poppen en de kleur roze staan symbool voor Monarch Programmering. Aan haar wordt vaak gerefereerd als “Barbie,” en haar vrouwelijke fans staan collectief bekend als “Barbz.” (En haar mannelijke fans, geloof het of niet, als “Kenz!”)

In 2012 verscheen Minaj in een video voor het nummer *Out Of My Mind* (Buiten mijn hoofd), naast rapper (zo staat het vermeld) BoB. Doet de songtitel al alarmbellen afgaan? De video toont Minaj in een dwangbuis in wat een cel lijkt van een psychiatrische inrichting. Op de muren zijn verschillende symbolen gekalkt, waaronder een alziend oog in een piramide, een afbeelding van een UFO en zinsneden als “zij zijn wij” en “zij zien.” Een deel van de tekst van het “nummer” luidt als volgt:

*“Ik ben compleet gestoord,
Ooit ging het goed
Tot mijn hersens me verlieten zonder “dag” te zeggen,
Kijk niet zo naar me, ik ben compleet gestoord.”*

Enig doortastend onderzoek naar de familieachtergrond van Nicki Minaj (echte naam Onika Maraj) zien we in een artikel uit 2011 van de blogsite MK Culture:

“Nicki Minaj werd geboren in Saint James (een voorstad van de hoofdstad van Trinidad en Tobago, Port of Spain). Rond de leeftijd van vijf jaar verhuisde ze met haar ouders naar Queens in New York stad. Volgens Minaj had haar vader een voortdurend drugs en alcoholprobleem en behandelde haar moeder slecht. Dat feit is het eerste alarmsignaal in het persoonlijk leven van Nicki Minaj. Kinderen onder Project MK-ULTRA en Project Monarch komen vaak uit mishandelende gezinnen met ouders die te kampen hebben met alcohol en drugsverslaving. De kinderen worden op jonge leeftijd verkocht en blijven de rest van hun leven slaven. Vermeende slachtoffers van geestbeheersing Rihanna en Chris Brown komen ook uit mishandelende gezinnen.

Nicki heeft in verschillende interviews onthuld dat de gewelddadige aard van haar jeugd haar dwong alter ego's te ontwikkelen om aan haar problemen te ontsnappen. Ze heeft gezegd dat haar eerste identiteit “Cookie” heette en een tijdje bij haar bleef. Haar volgende identiteit was “Barbie.” Barbies en poppen zijn gereedschappen voor het programmeren van slachtoffers van Monarch, die vaak worden geprogrammeerd met popachtige persoonlijkheden.”

Dit is een heel belangrijk punt. Mensen vragen vaak hoe het kan dat de muziekindustrie zo makkelijk zo veel artiesten aan boord kan krijgen. Het klopt inderdaad dat een aantal van de slachtoffers van geestbeheersing en Satanisch ritueel misbruik (SRA) uit “zorg”tehuizen wordt geplukt als kinderen uit mishandelende gezinnen. Ondertussen zijn in andere gevallen de ouders volledig medeplichtig aan de betrokkenheid van hun kinderen bij experimenten voor geestbeheersing. Vaak hebben die gezinnen een militaire achtergrond. Het lijkt dat het controlesysteem meent het groene licht te hebben om iedereen die zich heeft aangemeld voor een militaire of “inlichtingen”carrière te beschouwen als hun volledig eigendom, en vaak is het militair personeel

dat het eerst aan de beurt is bij psychologische en biologische experimenten en tests. Zo lijken ook vaak de kinderen van militaire officieren overgedragen te worden, vrijwillig of gedwongen, om voor verschillende programma's te worden gebruikt.

Dan zijn er ook buiten militaire kringen voorbeelden van dominerende ouders die hun nakomelingen opofferen aan de entertainmentindustrie, misschien onder de belofte van enorme rijkdom. Joseph Jackson, de vader van Michael en zijn broers en zussen, en Mathew Knowles, de vader van Beyoncé en Solange zijn zo twee voorbeelden die me te binnen schieten. Hoewel er geen feitelijk bewijs is dat Michael en Beyoncé slachtoffer zijn van programmering zijn er overal verdachte aanwijzingen. Laat 2014 verscheen er bijvoorbeeld op YouTube een video waar Beyoncé in het publiek zit bij een sportwedstrijd, samen met Jay-Z, waar ze heen en weer wiegt in een soort trance en zich schijnbaar volledig onbewust is van haar omgeving. Jay-Z lijkt het niet te zien, of het interesseert hem niet. De clip kun je [hier](#) bekijken.

Een andere virale video uit hetzelfde jaar laat presentator bij CNN Anderson Cooper zien (toevallig ook de zoon van socialite en erfgename Gloria Vanderbilt en erkend als werkend voor de CIA) die zijn medepresentator Al Roker voor schut zet die midden in een live uitzending plotseling compleet bevriest in wat een tranceachtige staat lijkt. Dat gebeurt precies op het moment dat één van de andere presentatoren de zin "laat ruimte over voor de Heilige Geest" zegt, leidend tot de gedachte dat dit wellicht een prikkelfrase was. Die video kun je [hier](#) bekijken.

Met de voordelen van wijsheid achteraf en de beschikbaarheid van nieuwe informatie is het ongelooflijk wat je in de afgelopen jaren helemaal hebt gemist. In een ander artikel op MK Culture wordt een analyse gemaakt van Kylie Minogue's nummer met de interessante titel *Shocked*, en legt veel van de aanwezige symboliek uit die is gerelateerd aan Monarch Programmering. Het artikel vernoemt dat het blootstellen van slachtoffers aan een duizelingwekkend roterend gevoel een standaard tactiek is voor en na een misbruiksessie. In *Shocked* zie je Kylie in een draaideur. Het geeft ook een interessante draai aan haar liedje *Spinning Around*. Net als vele zangeressen is Kylie vaak geportretteerd als sexy stoeipoes, compleet met dierprint. Het artikel kun je [hier](#) lezen.

Onthulling van de methode

De vraag *waarom* de heersers het nodig vinden om deze symbolische hints over de aanwezigheid van op trauma gebaseerde geestbeheersing overal rond te strooien is een vraag die menig onderzoeker lange tijd voor raadsels heeft doen staan. In het volgende hoofdstuk gaan we ons veel verder hierin verdiepen. Voor het moment, in het interview dat ik in 2013 met hem had bood Fritz Springmeier een scherpzinnige interpretatie:

"Er is een referentie in de geschriften waar Satan voor God moet verschijnen om toestemming te vragen om met het leven van Job te mogen sollen. Dus zeggen religieuze mensen vaak dat God er op staat dat het Kwaad aankondigt wat het gaat doen. Je hebt niet zomaar een vrijkaartje om kwaad te doen, je moet het laten weten. Dit wordt de Onthulling van de Methode genoemd.

Ik denk al lang dat één reden voor Onthulling van de Methode is dat het voor de slaven zeer intimiderend werkt. Stel je voor dat je een geestbeheerste slaaf bent en je leider of programmeur zegt: 'Denk je dat je van ons af kunt komen? Kijk, we doen het allemaal recht onder de neus van iedereen, en niemand komt je helpen.' Dat moet voor iemand die hierin gevangen zit zeer intimiderend zijn. Maar misschien is een deel ervan ook dat een psychopathisch sadistische persoonlijkheid er enorm genoeg in schept om aan te kondigen wat hij gaat doen."

Welke Britney?

Wat ons allemaal weer terugbrengt naar Britney Spears en haar vreemde gedrag in 2007 (hetzelfde jaar dat haar album *Blackout* uitkwam). Er is veel dat erop wijst dat Britney een slachtoffer is van trauma dat de gewoontelijke meerdere persoonlijkheden laat zien, temeer omdat ze voortkwam als één van de "Muisketiers" uit de Mickey Mouse Club. Dit was een televisiecreatie van de Disney Corporation welke een heel bataljon aan kindsterren uitstalde tussen 1955 en 1996. Britney verscheen in hetzelfde jaar als Christina Aguilera en Justin Timberlake, voordat ze alle drie tegelijkertijd grote popsterren en publieke figuren werden. In alle gevallen was het imago in eerste instantie gezond, zuiver, all American, maar werd geleidelijk meer ordinaar

en seksueel naarmate de tijd verstreek. Dezelfde dynamiek is terug te zien bij collega Disney-ster Miley Cyrus in haar transformatie van de kraakheldere Hanna Montana naar de sletterige zedeloosheid die haar shows tegenwoordig typeren – van het naakt berijden van een enorme sloopkogel in een video tot het brengen van een refrein van een nummer van Khia's stripclubvolkslied *My Neck My Back* tijdens een live optreden voor veel meisjes onder de tien jaar. Je weet wel, het gaat van “mijn nek, mijn rug, lik mijn kutje en mijn bilspleet.” Hoera, girl power!

Verder bewijs dat suggereert dat Britney te kampen heeft met Meervoudige Persoonlijkheidsstoornis kwam in een live interview uit 2003 met Diana Sawyer tijdens “prime time.” Toen haar werd gevraagd over de moeilijkheden die ze het afgelopen jaar had ervaren wisselde Britney van persoonlijkheid en leek te communiceren met een onzichtbare persoon, of entiteit. Ze draait zich snel om en zegt: “Oh, vreemd,” gevolgd door “hallo... umm... oh hemeltje... hallo.... bah! Sterke Britney,” voor ze ogenscheinlijk terugschiet naar haar “front alter” en overweldigd door emoties tranen laat.

[Hier](#) kun je de video bekijken. Gewapend met een begrip van hoe traumatechnieken werken op de menselijke geest kijken we naar een zeer verontrustend stukje TV.

Het komt voor dat programmering begint af te brokkelen, en het kaalscheren van Britney's hoofd was een indicatie dat dit was wat gebeurde in dat geval. Freeman beschouwt deze gebeurtenis in een artikel op zijn website:

“Overlevers hebben bericht dat, wanneer slachtoffers van geestbeheersing een leeftijd van tegen de 30 bereiken, hun hersenen proberen de geheugenbarrières te doorbreken en zich te re-integreren. Eerst verfde ze haar haar donkerbruin. Toen ging ze naar Esther's Hair Salon en eiste dat haar hoofd kaal geschoren werd. De eigenaar zei dat ze dat niet wilde doen, Britney pakte een tondeuse en deed het zelf. Toen Arizona Wilder aan David Icke vertelde over haar ontsnapping bij de Moeders der Duisternis zei ze dat ze haar haar donkerbruin had geverfd om te worden verworpen als de rituele godin van de orde. Toen dat niet afdoende bleek om haar weg te houden bij de rituelen schoor ze haar hoofd kaal.

Toen Britney werd gevraagd waarom ze dat had gedaan zei ze dat ze er genoeg van had dat mensen haar aanraakten en niet wilde dat ze dingen in haar plugden. Voor het salonincident was ze in en uit rehabilitatieklinieken geweest. Nadat ze haar hoofd had geschoren liet ze zich opnemen in de kliniek Promises in Malibu, waar ze de staf terroriseerde door “666” in haar kale hoofd te krassen, schreeuwend dat ze dat Antichrist was en zich vervolgens probeerde te verhangen met een laken.”

Dit brengt een belangrijk punt naar voren. Zijn “rehabilitatieklinieken,” waarvan we vernemen dat vele sterren ze bezoeken, eigenlijk laboratoria voor geestbeheersing? De rest van het artikel van Freeman over de duister occulte en mind control ondertonen bij Britney Spears en vele andere artiesten kun je [hier](#) lezen.

Kun je het aan?

Net als met het latere incident waarbij Ke\$ha en haar producer/manager Dr. Luke waren betrokken leek de kwestie van popsterren en hun geest beheersende handelaren door het oppervlak te breken in 2008 – hoewel op een manier die alleen kan worden gezien met enige voorkennis over het onderwerp om het juist te kunnen interpreteren.

Sam Lufti, die een tijd de persoonlijk manager was van Britney Spears, spande een rechtszaak aan tegen de moeder van Britney wegens contractbreuk, smaad en schending van de goede naam. Britney's moeder Lynne had Lufti de schuld gegeven van haar dochters beroemde inzinking, waaronder het kaalscheer-incident. Door de inzinking verloor Britney de voogdij over haar twee kinderen aan danser Kevin “K-Fed” Federline. Lufti ontkende de beweringen en schreef op zijn Twitterpagina dat hij “valselijk was beschuldigd van vreselijke dingen door vreselijke mensen.”

Lufti's rechtszaak werd verworpen en de familie van Britney kreeg een contactverbod tegen hem, voormalig vriendje van Britney Adnan Ghalib en advocaat Jon Eardley. Het verbod alle drie om contact op te nemen met Britney of binnen een straal van 250 meter van haar, haar bezit of familieleden te komen.

Zoals Vigilant Citizen opmerkte in 2012:

“Bewijs stapelt zich op dat Britney Spears een slachtoffer is van geestbeheersing door gewetenloze meerderen. Terwijl de massamedia met de vinger wijzen naar bepaalde “controlerende” individuen wordt meer en meer duidelijk dat ze het product is van een systeem dat volledig haar vrije wil en persoonlijke vrijheid onderdrukt. Wat de zaak van Britney anders maakt is dat er blijkbaar een vete bestaat tussen haar voormalige en huidige handelaar, wat er voor zorgt dat informatie die anders wordt weggefilterd naar buiten kwam over hoe popsterren volledig het eigendom zijn van en worden gestuurd door degenen achter de schermen. Maar als mensen denken dat de kwestie Spears op zich staat, het komt veel vaker voor dan de meeste mensen willen geloven.”

Wat misschien wel het meest intrigerende aspect is van de hele zaak was echter de woordkeuze van de rechter die toezicht hield op het beheer van haar bezit. Ondanks het verzoek aan de rechtbank in Los Angeles om Britney zelf te laten getuigen oordeelde de rechter dat ze niet kon verschijnen op grond dat blootstelling aan de discussie bij haar “onherstelbare schade en onmiddellijk gevaar” kon veroorzaken. Britney's eigen familie verklaarde haar “mentaal niet in staat” om te getuigen.

Iedereen die niet persoonlijk bij de gebeurtenissen aanwezig was moet er natuurlijk naar raden, maar is dit vreemde stukje terminologie niet overeenkomstig met een slachtoffer van geestbeheersing dat wordt afgeschermd van herinneringen die ongewild een afwijking in de programmering kunnen veroorzaken – vooral omdat dit recentelijk al een keer was gebeurd?

Het beheer over het bezit van Britney werd in 2008 toegekend aan haar vader Jamie, waarmee hij volledige zeggenschap kreeg over haar persoonlijke en zakelijke aangelegenheden. Dergelijk beheer wordt doorgaans alleen toegekend wanneer iemand dement wordt of een hersenbeschadiging oploopt, of op enig andere manier mentaal niet in staat is om hun eigen zaken waar te nemen. Ik vraag me af wat het was waardoor Britney zich zo verwijderde van de werkelijkheid. Het beheer zou van tijdelijke aard zijn, maar Britney's familie pleitte ervoor dit permanent te maken.

Een artikel uit de Britse krant *The Daily Mail* stelde in 2011:

“Eerder deze maand werd een claim van 900.000 dollar (bijna 800.000 euro, vert.) voor juridische kosten neergelegd bij de rechter die haar zaak behandelt – alleen maar voor het uitzoeken van het beheer over haar bezit.

Dat geld komt allemaal uit de fondsen van Britney. Geen wonder dat ze nog steeds zo hard werkt, ondanks haar problemen. 'Ze houdt van optreden' zei een bron dicht bij het Britney-kamp, 'maar als het aan haar lag dan was het heel onwaarschijnlijk dat ze zich in een dergelijke mate zou vastleggen als het beheer voor haar doet.'

En er zijn tekenen dat ze niet meer hetzelfde plezier heeft in toeren als eerder. Tegenwoordig moet je er eigenlijk vanuit gaan dat ze playbackt tijdens de meeste van haar optredens – iets wat ze eerder weet aan haar fysiek veeleisende dansroutines. Maar die zie je eigenlijk ook niet meer.”

Later nam Britney een andere manager, Jason Trawick, die ze kort daarna omschreef als “haar vriendje” en later als “haar verloofde.” Trawick ging samen met Britney's vader het overzicht van het beheer doen. Partners spelen vaak een dubbelrol als handelaar in de wereld van geestbeheersing van de sterren. Er werd beweerd dat Trawick door Britney's ouders specifiek werd uitgekozen voor de rol van “vriendje.” De “verloving” tussen Spears en Trawick kwam vooraan in 2013 ten einde.

Later dat jaar tweette Lufti wat screenshots zouden zijn van tekstberichten die Britney hem gedurende hun turbulente jaren samen zou hebben gestuurd. Eén ervan leest:

“Mijn vader zal me weer wegsturen. Hij is zoo (sic) gemeen. Ik snap niet hoe ze me zo'n pijn kunnen doen... mijn vader leest nu al mijn tekstberichten en ik ben voor iedereen bang. Ik mis mijn kindjes en ik ben nog steeds bang dat ik mijn kindjes nooit meer zal zien.”

Een ander bericht waarvan Lufti zegt dat het van Britney kwam verduidelijkt:

“Mijn vader en moeder zijn zoo (sic) gemeen. Ze geven niks om mij, ze willen alleen mijn geld en mijn kinderen. Ze hebben mijn stem gestolen en me voor het leven getekend.. Ik zal het ze nooit vergeven... het enige dat ze interesseert is \$\$\$\$. Ze verzinnen leugens over jou voor al die schimmige advocaten... Ik ben verdrietig. Zo verdrietig. Verloren. Heel verloren.”

Hoeveel MC's?

Voor iemand aan de buitenkant is het natuurlijk onmogelijk om met absolute zekerheid te zeggen welke artiesten slachtoffer zijn van geestbeheersing. Maar gezien de voorliefde voor het rondstrooien van visuele aanwijzingen is het echter mogelijk een verantwoorde gissing te doen. Binnen deze context lijkt zangeres Mariah Carey een geschikte kandidaat.

Carey verscheen voor het eerst ten tonele met een contract bij Columbia Records, een afdeling van entertainmentgigant Sony, met haar meeslepemde ballade *Vision Of Love*. Van 1993 tot 1998 was ze getrouwd met Tommy Mottola, zelf een gewezen zanger en platenplugger, voormalig manager van Hall and Oates en tegen die tijd directeur bij Sony Music Entertainment. Bekend gegeven is dat Michael Jackson Mottola eens uitmaakte voor racist en naar hem verwees als “duivels” tijdens een tirade over Sony, waar ook hij een contract had, tijdens het Reverend Al Sharptons National Action Network Event in New York City in 2002.

(Zelf is de naam “Columbia” iets waarmee je kunt goochelen. Je hebt het land Colombia, en het District Columbia dat de stad Washington omvat, een afgeleide van “columb,” het Spaanse woord voor duif. De duif is een symbolische weergave van de moedergodin Semiramis uit de Oud Babylonische mythologie. Dit is de archetypische figuur welke ook wordt vertegenwoordigd door het Vrijheidsbeeld in de haven van New York, dat aan de stad werd geschonken door Franse Vrijmetselaars uit Parijs, waar een replica van het standbeeld op een eiland in de Seine staat. Overal en altijd symbolen van de mysteriescholen en uit de Vrijmetselarij.)

Veel onderzoekers hebben zich afgevraagd of Mottola optrad als de handelaar van Mariah gedurende hun tijd samen. Het was inderdaad een bekend gegeven dat hun huwelijk turbulent en onconventioneel was. Mottola schrijft hier zelf over in zijn boek *Hitmaker: The Man And His Music*: “Het was absoluut fout en misplaatst van mij om een relatie te beginnen met Mariah.” Toen hij over het onderwerp werd geïnterviewd door *The Hollywood Reporter* was Mottola zijn beruchte vage zelf toen hem werd gevraagd: “Je werd er in de pers van beschuldigd dat je Mariah 'gevangen' hield in een ongelukkig huwelijk. In *Hitmaker* beschrijf je de wrijving thuis naarmate zij meer 'verontwaardigd' raakte. Waarom dat soort details geven?”

Het antwoord van Mottola:

“Ik kwam lang geleden tot de conclusie dat ik mijn best had gedaan voor dit huwelijk, net als zij. Het goede nieuws is dat ze een geweldige carrière kreeg, en ik ook. Ons privéleven werkte niet, maar ik blijf haar grootste fan en steun haar.”

In 1997 verscheen van Mariah het album *Butterfly*. Hoewel op deze hoes symbolen voor Monarch Programmering ontbraken, op de hoes van haar *Greatest Hits* album wordt ze wel degelijk afgebeeld met een opvallend gekleurde monarchvlinder, schijnbaar zonder reden.

Mariah's blijkbare obsessie met vlinders ging nog wat verder in 2011, toen ze op haar zwangere buik een vlinderontwerp liet schilderen voor haar verjaardag, met daarbij de tekst “dem babies” (die baby's). Deze specifieke vlinder had een blauwe en een roze vleugel, dus niet een normale afbeelding van een monarchvlinder. Maar de vreemde zet leidde niettemin tot vragen waarom ze dat koos. Op de dag dat ze drie jaar getrouwd was met Nick Cannon, all round entertainer en opnieuw een voorbeeld van een strikt industrie relatie, baarde ze een tweeling.

Opnieuw een interessante woordkeuze zien we in een paragraaf uit Mottola's eerder genoemde boek, waar hij de uiteindelijke breuk beschrijft. Hij schrijft dat hij naar zijn werk ging en “een briefje op het nachtkastje achterliet met een stukje tekst van Elton John: 'Vlinders mogen vrij vliegen. Vlieg weg...’”

Volgens het uitgebreide artikel over Monarch Programming op de website van Vigilant Citizen is de regenboog nog een symbool dat in de kringen van geestbeheersing een sterke connotatie heeft, verbonden als het is met het liedje *Somewhere Over The Rainbow* uit de musical *The Wizzard of Oz*:

“Voor het versterken van de programmering wordt in elk geval de slaaf een bepaalde interpretatie gegeven van de verhaallijn van de film. Bijvoorbeeld, een slaaf die naar The Wizzard of Oz kijkt wordt aangeleerd dat Somewhere over the rainbow de 'fijne plek' is waar slaven van dissociatief trauma naartoe moeten gaan om te ontsnappen aan de ondraaglijke pijn die hen wordt gedaan. Door van de film gebruik te maken moedigen de programmeurs de slaven aan 'over de regenboog' te gaan en te dissociëren, effectief hun lichaam en geest te scheiden.”

1999 zag het album *Rainbow*, waar op de hoes Mariah te zien is, rondartelend voor een regenboog tegen een verder volledig witte achtergrond, en op de binnenkant ligt ze achterover op een bed met een hartvormige lolly in haar mond, met een regenboog van elektrisch licht boven zich.

Twee jaar later kwam een incident dat, aan het oppervlak, lijkt op alweer zo'n “maffe beroemdheid” die alles in de wereld bezit en van het padje afraakt, maar een duisterder bijklank heeft. In september 2001, net voor de gebeurtenissen van 11 September, berichtten de krantenkoppen dat Mariah blijkbaar een zenuwinzinking had gehad en had geprobeerd zich van het leven te beroven. Volgens de *Daily Mail* (en verschillende andere kranten die het exact zelfde artikel in dezelfde bewoordingen brachten, wat maar weer eens laat zien hoe de mainstream mediabronnen werken vanuit dezelfde beperkte en gecontroleerde oorsprong!):

“De woordvoerder van de 31-jarige zangeres ontkende dat ze geprobeerd had zelfmoord te plegen, maar blijkbaar had haar moeder vorige week overstuur naar de hulpdiensten gebeld nadat haar dochter was gevonden in haar hotelkamer in New York met bloedende polsen en sneden in haar lichaam.

'Ze houdt het niet meer. Volgens mij gaat ze zelfmoord plegen,' zou haar moeder tegen politiemensen hebben gezegd voordat Carey werd overgebracht naar het WestChester Noord ziekenhuis, waar ze verblijft na vorige week te zijn opgenomen als 'emotioneel gestoord.' Haar woordvoerder Cindy Berger zei dat Carey al haar optredens had afgezegd na een 'emotionele en lichamelijke inzinking.'

Ze ontkende de verhalen uit de roddelbladen dat ze een zelfmoordpoging had gedaan. Ze zei dat ze net voor de instorting verwondingen aan haar lichaam had opgelopen, maar per ongeluk. Er waren wat glazen en borden gebroken, en misschien is ze in de scherven gaan staan,' zei Berger. 'Ze bekijkt het één dag tegelijk en rust uit en verbetert.'”

In wat nog een voorbeeld lijkt van een gearrangeerde relatie van het type dat de industrie graag regelt (zie Jay-Z/Beyoncé, Rihanna/Chris Brown, Nas/Kelis, Katy Perry/Russell Brand, etc. etc.) had Mariah naar verluidt nog een korte seksuele affaire met Eminem. Welke blijkbaar snel verbitterde (zoals dat vaak gebeurt) en resulteerde in het sarren van Eminem door Mariah Carey in het nummer en de video *Obsessed*. Dit lokte weer een venijnige diss van Eminem uit in de vorm van nummer en video *The Warning*, waarin hij klaagt om te hebben moeten gaan met haar “psychotisch gekut” en haar neerzet als alcoholist.

In juni 2015 kwam Carey's mentale gezondheid opnieuw in het mainstream nieuws toen *The National Enquirer* kwam met een voorpagina-artikel getiteld: “Mariah: Suicidaal en Knettergek! Doodsbange broer Carey vertelt alles.” Het artikel refereert aan Mariah's inzinking in 2001, haar broer vertelt details over haar onvoorspelbare gedrag, alcoholisme en verslaving aan voorgeschreven medicijnen en drukte angst uit dat Mariah wel eens net zo kon “eindigen als Whitney.”

Bieber wil wel

Eenzelfde soort grillige gedragspatronen waren te zien bij Justin Bieber tijdens zijn bezoek aan Londen in 2012. Bieber, nog een voormalig kindster, werd in de stad gefotografeerd terwijl hij een gasmasker droeg en kwam te laat op het podium, regelmatig onsamenhangend brabbelen. Een paar dagen eerder werd hij gezien in een harembroek met een dierprint.

Een paar jaar later werd hij opgepakt wegens illegaal racen op het strand van Miami en verscheen gedenkwaardig voor de rechtbank in een oranje gevangenisoverall. De media berichtten dat hij schold en spuugde naar fans. In 2014 verscheen er een oude video waarin Bieber zong over het doden van zwarte mensen.

Dit alles diende om Bieber te demoniseren als een verwend rotjoch in de ogen van het publiek en roept de vraag op hoeveel ervan opzet was als onderdeel van een plan om hem te vernederen. Bijvoorbeeld, alleen iemand met heel veel morele discipline zal [hier](#) naar kunnen kijken zonder de neiging naar de dichtstbijzijnde honkbalknuppel te willen grijpen.

Verdere subliminale instructies voor het publiek om Bieber te haten kwamen in 2015, toen hij werd aangeklaagd wegens mishandeling en roekeloos rijgedrag. Ook kwam bovendien dat er in Argentinië een arrestatiebevel tegen hem was uitgevaardigd, nadat hij geen gehoor had gegeven aan een dagvaarding wegens vermeende geweldpleging in 2013.

Vigilant Citizen postte een artikel na het uitkomen van Biebers verontrustende video *Where Are You Now* met de stelling dat de industrie die hem in het zadel had geholpen er nu op uit was hem te bespotten en te vernederen. Zie [hier](#).

Het is niet de eerste keer dat de industrie een artiest opbouwt naar roem en succes om hem later naar beneden te halen door het zorgvuldig voeden van de weezin van het publiek. Chris Brown, nog een voormalig kindster, werd op deze behandeling getraakteerd nadat hij was aangeklaagd wegens geweldpleging jegens zijn vriendin Rihanna. Hoewel het slaan van een vrouw nooit is goed te praten leken de hoon en veroordelingen die hij nog maanden lang over zich uitgestort kreeg geheel buiten proportie.

Hollyweird en La La Land

Het vreemde gedrag van Britney en Bieber doet denken aan verhalen over actrice Lindsay Lohan, wild gedrag, auto's in elkaar rijden, weggestuurd worden bij uitgaansgelegenheden voor beroemdheden, en in en uit "rehabilitatie." Lohan is, alweer, een gewezen kindster die voortkwam uit het imperium van Disney (zien we hier een patroon ontstaan?) en is een voorbeeld van een beroemdheid uit Hollywood die veel van de karakteristieken deelt met haar evenknieën uit de muziekbusiness.

De scene van Hollyweird zou een broeinest zijn van MK-ULTRA geestbeheersing, getuige een aantal klokkenluiders. De meest bekende onder hen is actrice Roseanne Barr, die een aantal keren is geïnterviewd over het onderwerp. (De naam "Hollywood" komt van "holy wood" (heilig hout) dat tovenaars en druiden gebruikten om hun toverstaf van te maken. Hoogst relevant gezien de toverspreuken die Hollywood over hun kijkers uitspreken.)

Barr sprak voor het eerst over de kwestie van geestbeheerste beroemdheden tijdens een interview op CNN met een uitermate cynische Larry King op 16 augustus 2001 (de verjaardag van Madonna en de vermeende sterfdag van Elvis Presley). Tijdens het interview vertelt ze dat naziwetenschappers aan het einde van de Tweede Wereldoorlog naar Amerika werden gebracht. Verder suggereert ze dat ze misschien een chip in haar hoofd geïmplanteerd heeft gekregen, en dat ze het gevoel had dat ze voortdurend bij alles in de gaten werd gehouden door een groep vrouwen waaronder Oprah Winfrey, van dat praatprogramma. Ze beweerde in haar jeugd zwaar te zijn getraumatiseerd, dat had geleid tot Meervoudige Persoonlijkheidsstoornis. Barr groeide op in Salt Lake City, Utah, thuisbasis van de Mormoonse Kerk en is van Joodse komaf. Haar opa aan vaders kant veranderde de achternaam Borisofsky in Barr toen ze vanuit Rusland naar Amerika kwamen.

In 2013, ze was ondertussen kandidaat geweest voor het Amerikaanse presidentschap, besprak Roseanne de kwesties racisme, seksisme, het kastensysteem van Hollywood en de aanwezigheid daar van MK-ULTRA geestbeheersing tijdens een interview met Abby Martin voor het programma *Breaking The Set* voor het RT America netwerk. Het interview kun je [hier](#) bekijken. (Hoe verrassend, video niet beschikbaar... Gelukkig zijn we niet voor één gat te vangen, en vreemd genoeg, op hetzelfde YouTube, kun je [hier](#) de video wel bekijken..., vert.)

Het feit dat Barr nagenoeg alleen staat als Hollywood insider die naar voren is gekomen moet niet worden gezien als teken van een gebrek aan geloofwaardigheid van de informatie. Het moge duidelijk zijn dat er grote risico's zijn. Het beste dat kan gebeuren is dat de carrière van een acteur/actrice overnacht om zeep wordt geholpen.* Ze sprak over een “angstcultuur” die de industrie doordrenkt en de meeste potentiële klokkenluiders op hun plek houdt. Ook is er de sterke mogelijkheid dat geestbeheerste slaven programmering ondergaan die hen ervan weerhoudt zich uit te spreken, als zouden ze het willen.

(* Is dit niet precies hetgeen in mei 2018 gebeurde met Roseanne? Ondanks dat de succesvolle televisieserie die haar naam draagt net opnieuw was gelanceerd en zeer goed was ontvangen werd Roseanne kort daarna ontslagen vanwege een tweet over een voormalig medewerkster van Barack Obama die werd opgevat als “racistisch” en in de mainstream media wereldwijd breed werd uitgemeten. Einde carrière... Hoe *toevallig* weer!

Evangelie volgens Luke

Net als we zagen bij de relatie tussen Britney Spears en Sam Lufti dook de kwestie van A-lijst popsterren onder de dominantie van hun geest beheersende meerderen opnieuw op uit de duistere schaduwen in 2014, met het buitengewone verhaal waarbij zangeres Kesha Seberty, bekend onder haar artiestennaam Ke\$ha, betrokken was. Tot dat punt was ze slechts één naam uit de overvloed aan ziellose marionetten van de industrie die leeghoofdige popliedjes zong over een generische elektronische productie, en vertoonde alle kenmerken die samenhangen met duister occultisme en geestbeheersing in haar video's. Tijdens een live optreden in 2011 voor het Sydney Future Music Festival dronk ze bloed uit een mensenhart toen het nummer *Cannibal* werd gespeeld, een uitvoering die waarschijnlijk ook werd bekeken door miljoenen kinderen onder de tien, want dat is een groot deel van de doelgroep voor artiesten van haar slag.

Zaken bereikten een nieuw dieptepunt – zelfs afgemeten aan de poel des verderfs die de industrie is – met haar nummer *Die Young* (Sterf jong). Het sentiment dat spreekt uit de tekst is dat het leven is bedoeld om te feesten, te drinken, losbandige seks te hebben en te leven voor het moment. Moraliteit is zinloos want in wezen is het leven zinloos en we zullen toch allemaal jong sterven. Ook de video viel op om alle verkeerde redenen, overladen met esoterische afbeeldingen tot het punt dat zelfs leden uit het gewone publiek, zonder enige bekendheid met occulte symboliek, zich afvroegen waarom piramiden, voorzien van een alziend oog, kruisen ondersteboven en pentagrammen over het scherm flitsten, schijnbaar zonder reden. Ke\$ha wordt geportretteerd als leider van een soort sekte, ondergedompeld in seksmagie terwijl ze zingt: “jonge binken, drinken shots, kleren uit tot hun vuile sokken.”

Van de kant van de mainstream media en overheidswoordvoerders kwamen echter geveinsde morele veroordelingen toen de schietpartij plaatsvond op de Sandy Hook lagere school (waarvan is bewezen dat dit alweer een valse vlagoperatie was waarbij crisisacteurs waren betrokken, maar dit terzijde), een paar weken nadat *Die Young* een enorme hit was geworden. In de nasleep van wat net was gebeurd (maar niet was gebeurd) vond men het refrein smakeloos en ongepast. Blijkbaar was er eerder geen probleem met het nummer en werd als geschikt bevonden om overdag op de radio te worden gedraaid.

Hoewel het schrijven van de tekst van het nummer wordt toegedicht aan Ke\$ha (op de Wikipagina wordt, blijkbaar heel serieus, verklaard dat “ze de tekst schreef na de wereld rond te hebben gezworven en een spirituele reis ondernam”), tijdens de nasleep van de *Die Young* controversie schreef ze de volgende boodschap op haar Twitterpagina:

“Je moet begrijpen dat ik ook zo mijn problemen had met Die Young. Daarom wilde ik die tekst NIET zingen maar werd GEDWONGEN.”

Die tweet was al snel weer verdwenen, maar het was een eerste blik op het niveau van controle die bestond in het Ke\$ha-kamp.

Binnen deze context is vooral de producer van het nummer, tevens de manager van Ke\$ha, interessant om naar te kijken. Het gaat om Lukasz Sebastian Gottwald, in de industrie bekend als Dr. Luke.

Het artikel op Wikipedia over Gottwald zegt dat hij in 1973 in de Amerikaanse staat Rhode Island werd

geboren uit Joodse ouders. (Een feit dat niemand op dit punt in het verhaal nog zal verbazen!) Zijn vader zou een architect zijn geweest die emigreerde vanuit Polen. De professionele muzikale carrière van Gottwald begon als gitarist bij het huisorkest van het Amerikaanse satirische programma *Saturday Night Live*. Volgens commentaren die Ke\$ha gaf ten overstaan van entertainmentsite *TMZ* verdiende Gottwald zijn bijnaam “Dr.” in deze periode omdat hij drugs verkocht aan andere artiesten.

Zijn eerste muzikale verdienste wordt vermeld op *Since U Been Gone* van Kelly Clarkson uit 2004. Vanaf dat moment waren bijna alle A-lijst artiesten waarmee hij werkte en nummers voor schreef degenen wier teksten het meest de Illuminati agenda van moreel verval promootte, en wier video's volgestouwd zijn met Satanische en andere duister occulte symboliek. Onder hen bevinden zich Katy Perry, Avril Lavigne, Britney Spears, Nicki Minaj, Rihanna. Miley Cyrus, Jessie J, Juicy J en Shakira. Eén blik op de verdiensten van Gottwald laat zien dat hij een belangrijk individu is binnen de muziekindustrie.

Gedurende de tien jaar durende carrière van Ke\$ha was hij haar manager. In 2012 nam ze het door haarzelf geschreven nummer *Dance With The Devil* op, waarvan wordt gezegd dat het aspecten beschrijft van haar relatie met Gottwald en de heerschappij die hij en de industrie in algemeenheid over haar uitoefenden. Het bevatte onder andere de tekst:

*“Ik blijf maar dansen met de Duivel,
Ik blijf maar dansen met de Duivel,
Ik verkocht mijn ziel, niks meer aan te doen,
Ik blijf maar dansen met de Duivel.”*

De werkelijke schok kwam in 2014, toen Kesha (inmiddels had ze het dollarteken uit haar naam geschrapt, zogezegd een verklaring van onafhankelijkheid) een rechtszaak aanspande tegen Dr. Luke wegens verkrachting en geweld, seksueel lastig vallen, geweld gebaseerd op sekse en emotioneel misbruik gedurende hun werkrelatie. Kesha's moeder Pebe Sebert had eerder al verklaard dat de emotionele druk door Gottwald bij Kesha een eetstoornis had veroorzaakt.

Als je tussen de regels leest dan leverde de strafzaak de duidelijkste publieke erkenning op van de verhouding tussen een geestbeheerste slaaf uit de muziekindustrie en haar handelaar. Vaak is de handelaar ook de manager (in de werkelijke zin van het woord), echtgenoot of familielid, door hun nabijheid verkerend in een positie om al hun activiteiten en mentale staat voortdurend in de gaten te houden en in te grijpen indien nodig. De 24 pagina's tellende aanklacht opent met de woorden:

“Toen ze 18 jaar oud was werd juffrouw Sebert door de verdachte, Lukasz Sebastian Gottwald (ook bekend als Dr. Luke), verleid van school te gaan, haar familie, thuis en leven in Nashville, Tennessee achter te laten en mee te gaan naar Los Angeles om een glamoureuze carrière in de muziek te verwezenlijken.

In de afgelopen tien jaar heeft Dr. Luke haar seksueel, fysiek, verbaal en emotioneel misbruikt tot een punt dat juffrouw Sebert bijna haar leven verloor. Dr. Luke misbruikte juffrouw Sebert om haar zelfvertrouwen, zelfbeeld en eigenwaarde te vernietigen om de volledige controle te kunnen houden over haar leven en carrière.”

Verderop wordt een bewering gedaan van drogeren en verkrachting door Gottwald:

“Juffrouw Sebert nam de pillen en werd de volgende ochtend naakt wakker in het bed van Dr. Luke, beurs en ziek, zonder een idee hoe ze daar terecht was gekomen. Juffrouw Sebert belde onmiddellijk haar moeder met een 'verse aanklacht,' dat ze naakt was in de hotelkamer van Dr. Luke, ze geen idee had waar haar kleren waren, dat Dr. Luke haar had verkracht en dat ze direct naar de eerste hulp moest.”

Om zijn gezicht te redden – geen verrassing hier – reageerde Gottwald met een rechtszaak tegen Kesha en haar familie waar hij de beschuldigingen tegen hem ontkende en beweerde dat de rechtszaak een poging was om hem onder druk te zetten het platencontract met Kesha te verbreken.

De advocaat van Kesha, Mark Geragos, reageerde door te stellen:

“Dit is gewoon weer het zoveelste en voorspelbare voorbeeld van het voortdurende misbruik door Dr. Luke, en een misleide poging om Kesha onder zijn tirannieke heerschappij te houden. Deze rechtszaak mist elke grond in de feiten. De wet van de realiteit. Kesha is gericht op het herwinnen van haar stem en haar vrijheid. Ze is vastbesloten verder te gaan met haar leven en carrière door deze donkere periode achter zich te laten.”

Dit werd weer gevolgd door een rechtszaak tegen Dr. Luke door Kesha's moeder in december 2014. Ondertussen greep Geragos een commentaar aan van Lady Gaga eerder die maand, dat ze was verkracht door een beroemde muziekproducer toen ze 19 was, door te beweren dat de verkrachter in kwestie Dr. Luke was. Ondanks dat woordvoerders van Lady Gaga dit ontkenden bleef Geragos bij zijn aantijging.

Voor de velen die hun mening vormen over wat er speelt in de wereld op basis van de bedrijfsmatige mainstream mediabronnen zal dit een eerste kijk hebben geboden op de dominantie die wordt uitgeoefend over artiesten door de opzichters van de industrie, het liet zien dat zij niets meer zijn dan pionnen die, in de ogen van de industrie, gekocht bezit zijn en mogen worden gebruikt en misbruikt naar believen.

Van je familie moet je het maar hebben

Bij Satanisch ritueel misbruik (SRA) wordt gebruik gemaakt van elementen van op trauma gebaseerde beheersing van de geest. Iemand die een leven van dergelijk misbruik door zijn ouders en de sekte waartoe ze behoorden achter de rug heeft is Jay Parker, die nu werkt als presentator van een praatprogramma, lezingen geeft en counseling verzorgt voor andere slachtoffers. Tijdens het interview dat ik met hem had voor mijn podcastserie *Good Vibrations* ging hij dieper in op het belang het misbruik binnen bepaalde familiebloedlijnen te houden:

“Mijn ervaring was dat ik opgroeide in een familie van onderwijzers. Allebei mijn ouders waren onderwijzer. Mijn moeder herleidde haar Satanisch erfgoed naar de Amalekieten, een volk dat teruggaat tot 2000 voor Christus in wat nu Palestina zou zijn. Mijn vader was een negende generatie Illuminati, ik zou de tiende zijn geweest. Mijn familie kwam uit Noord Ierland en kwam naar de Verenigde Staten tijdens de Grote Ierse Aardappelhonger in de jaren vijftig van de negentiende eeuw. Er waren drie broers. Alle drie Satanisten voor zover ik weet. Eén ging naar Chicago, een ander naar Philadelphia, de derde ging naar de staat New York. Overal waar ze kwamen zetten ze cellen van Illuminati op. Toen mijn opa werd begraven in een klein dorpje in New Jersey kwamen er 300 mensen opdagen die niemand in het dorp ooit eerder had gezien.

De religie die ze hanteren stamt zeker uit ten minste 2000 voor Christus, en het is een religie die is gebaseerd op misbruik en programmering. Bij de mens, die in de eerste 5 tot 6 jaar in een hypnagogische trance verkeert, wordt het onderbewustzijn opgebouwd. Je onderbewustzijn zal 95% van je volwassen leven aansturen. In de eerste vijf tot zes jaar dus wordt je onderbewustzijn opgebouwd door je omgeving, door religie, door je ouders. Niets wordt door jezelf gebouwd. Er is geen 'oh, ik ga dat eens in mijn onderbewustzijn stoppen. Dat gaat vanaf nu deel uitmaken van mijn gegevensbank.' Gedachten, beelden, vooroordelen. Er wordt van alles ingesmeten door televisie, middels subliminale boodschappen in de massamedia.”

Jay zegt dat SRA binnen de familie wordt gehouden om er zeker van te zijn dat de programmering door de generaties gesmeerd blijft lopen. Van hem werd verwacht het trauma voort te zetten, ware het niet dat hij zich los wist te maken van zijn programmering en daarmee de langdurige keten verbrak, wat hij in 2001 deed.

Prikkel prikkel

Slachtoffers en handelaren zijn binnen Monarch Programmering onderling uitwisselbaar. Veel handelaren hebben zelf ook trauma ondergaan, en een deel van hun programmering bereidt hen voor op het traumatiseren van nieuwe slaven, terwijl ze zelf ook blijven verkeren in een onderdanige rol. Gearrangeerde huwelijken houden nooit lang stand want een diensttijd komt ten einde en er worden nieuwe handelaren binnengebracht.

Katy Perry is nog iemand wiens video's en promotionele foto's zijn bezaaid met erg voor de hand liggende aanwijzingen. Ze was een korte tijd getrouwd met Russell Brand, vermeend "cabaretier," voormalig presentator bij de BBC, gastheer van shows als *Big Brother* en *Brand X*, en de Kindervanger tijdens het grootschalige occulte ritueel dat de slotceremonie van de Londense Olympische Spelen in 2012 was. Ondanks al deze alarmbellen vallen nog steeds velen voor zijn positionering als zelf gemaakte held van het volk die oproept tot een "revolutie van het bewustzijn" in het Verenigd Koninkrijk. Wonderbaarlijk wat het effect kan zijn van wat lang haar en een baard. Dat en een stevige dosis ontkenning. Degenen die Brand controleren vertellen ons alles over zijn werkelijke allianties door de symbolen die ze hem recht onder onze neuzen laat plaatsen, en nog steeds verontschuldigen zovelen hem en blijven er op staan "dat hij allemaal goede dingen zegt!" Ja. Hij is een getrainde (miljonair) acteur, en acteurs staan erom bekend rond scripts te improviseren.

Een YouTuber, bekend als Alien Fossil Project postte een video van Brand en Perry bij een rode-loper-ceremonie voor de Oscaruitreikingen. Tijdens een interview laat Brand in een flits een hanger zien waarop het woord "Obey" (Gehoorzaam) staat, en de houding van Perry verandert terwijl ze onsamenhangend wordt. Op de hanger is ook een ontwerp van een pentagram te zien in rood, wit en zwart, toevallig net dezelfde kleuren als het paar draagt, en doet denken aan een publiciteitsfoto met "hiphopmodel" (zo staat het vermeld) Amber Rose, waar ze poseert in een T-shirt met daarop enorm groot "Obey" in het rood. Eerder het vriendinnetje van Kanye West fladderde Rose vervolgens naar de rapper Wiz Khalifa. Valt iemand nog stijl achterover van het nieuws dat haar vader 20 jaar lang diende in het Amerikaanse militaire apparaat?

De Perry/Brand video kun je [hier](#) bekijken.

Dit heeft alle kenmerken van een handelaar/slaaf scenario. Kort na zijn breuk met Perry knoopte Brand een relatie aan met Jemima Khan (o nee, Goldsmith), erfgename uit alweer een bankiersfamilie met sterke verbindingen met de familie Rothschild. Bij een handvol gelegenheden is Brand gefotografeerd met het "mano cornuto"/duivelshoorns handgebaar waar we in een eerder hoofdstuk al aandacht aan hebben besteed. Brand zegt zelf seksueel te zijn misbruikt als kind. Hoeveel meer aanwijzingen zijn er nog nodig?

Wie is pappie?

Voor het naar voren brengen van alters worden twee fictieve werken vaak genoemd als prikkels voor het activeren van Monarch Programmering. Dit zijn de film uit 1939 *The Wizzard Of Oz* en de verhalen van *Alice in Wonderland* van de hand van Vrijmetselaar en ingewijde van een occult geheim genootschap Lewis Carroll. Beide verhalen zijn aan het oppervlak van de vertelling gedrenkt in beeltenissen voor geestbeheersing, naast dat het vol zou zitten met activerende zinsneden, afbeeldingen en kleuren. Nog een fictief werk dat onder deze bewering valt is *De vanger in het koren* van J D Sallinger, het boek dat Mark Chapman aan het lezen was in de tijd dat hij John Lennon "doodschoot."

Tijdens het interview voor *Good Vibrations* ging Fritz Springmeier verder in op activerende "prikkels":

"Nog iets waar de muziekindustrie voor wordt gebruikt... ik luisterde altijd naar de radio, en altijd als ze via de radio een ritueel wilden aankondigen dan hoorde je het nummer Heartache Tonight (Hartzeer vanavond) van The Eagles. Of voor het versterken van programmering was er dat liedje Playing With The Queen Of Hearts (Spelen met de Harten Koningin). Knock Three Times (Klop drie keer) is er ook één. Drie kloppen is een activatie voor geestbeheersing."

Springmeier beweert ook dat de Country and Westernmuziekindustrie feitelijk werd gebouwd op basis van geestbeheersing door de generaties. Interessant wanneer je bedenkt dat Billy Ray Cyrus, de vader van de duidelijk verstoorde Miley Cyrus, voor zichzelf een naam maakte binnen deze wereld.

De Country and Westernmuziekindustrie werd opgericht door inlichtingendiensten en de Illuminati, en is een broeinest van op trauma gebaseerde geestbeheersing. Ik heb performers uit de Country and Western dingen zien doen, en recht voor de neus van anderen, als je geestbeheersing begrijpt dan zie je het. Op een keer stond Dolly Parton op het podium toen haar handelaar het podium opkwam, ze draait zich naar hem toe en legde haar hand op de zijne in onderdanigheid, zoals een slaaf doet, want ik heb van Cisco Wheeler geleerd

hoe een slaaf onderdanigheid dient te tonen. Dus dat is wat ze doet, en dan draait ze zich om en noemt hem 'Daddy' (Pappie). Open en bloot, voor miljoenen televisiekijkers. Als je geestbeheersing begrijpt dan denk je "ho effe, dat deden ze net recht voor de neus van miljoenen? Dit is niet eens een geheim!" Dus wanneer je hebt geleerd te herkennen dan zie je het altijd en overal om je heen."

Nog even als weetje, Dolly Parton is de "petemoei" van Miley Cyrus.

Gewapend met kennis van de agenda waarvoor artiesten worden gebruikt om deze te promoten is het makkelijk in de valkuil te trappen van het verwerpen en verguizen van de artiesten zelf. Ik moet bekennen dat ik me daar ook schuldig aan heb gemaakt waar het de Nicki Minaj's en de Lil Wayne's van deze wereld betreft voor de rol die ze hebben gespeeld bij het veranderen van een eens betekenisvolle kunstvorm in het chemisch toilet van bagger dat het nu is. Maar het blijft belangrijk in ons achterhoofd te houden wat voor gruwelen veel artiesten waarschijnlijk hebben meegemaakt vanaf hun vroege jeugd, tot het punt waar hun bewustzijn en persoonlijkheid niet langer de hunne zijn. Geen hoeveelheid landhuizen, jachten en mooie auto's is een dergelijke zware prijs om te betalen waard.

Bronnen

[Cathy O'Brien - Trance Formation of America](#)

[Conspiro Media: De invloed van de Rothschilds in de muziek. Thelonius Monk en Jay Electronica](#)

[Vigilant Citizen: Oorsprong en technieken van Monarch geestbeheersing](#)

[Russell Brand betrapt als handelaar Katy Perry](#)

[Een serie diepgaande analyses van popvideo's die symboliek voor geestbeheersing bevatten door Vigilant Citizen](#)

[Vigilant Citizen: B.O.B. en Nicki Minaj' *Out Of My Mind*, of Hoe maak je geestbeheersing leuk](#)

[Nicki Minaj' Roman Holiday op Wikipedia](#)

[Katholieke Unie verguist optreden rapper tijdens Grammy's en vraagt "Is Nicki Minaj bezeten?"](#)

[Freeman Fly over geestbeheerste sterren/de occulte beeltenissen van Britney Spears](#)

[Roseanne Barr over MK-ULTRA geestbeheersing in Hollywood](#)

[Roseanne Barr: "MK-ULTRA regeert in Hollywood"](#)

[TV-presentator Al Roker schiet in een staat van geestbeheersing?](#)

[Kylie Minogue: Geestbeheersing?](#)

[Interview Britney Spears/Diana Sawyer](#)

[Freeman TV: Britney Spears en andere beroemdheden onder geestbeheersing](#)

[Daily Mail: Mariah heeft zenuwinzinking gehad](#)

[The Daily Beast: Snel lezen: De sappigste stukjes uit Tommy Mottola's memoires *Hitmaker*](#)

[Roseanne World blog: Joe Jackson is een agent voor MK-ULTRA](#)

[Vigilant Citizen: De "geheime tekeningen" van Michael Jackson onthullen referenties aan geestbeheersing](#)

[Justin Bieber gedraagt zich als complete klootzak](#)

[Daily Mail: Ze playbackt, is lusteloos, honderden kaartjes niet verkocht - en haar ouders vangen alle poen. De vernederende nieuwe toernee van Britney Spears](#)

[Vigilant Citizen: Britney Spears is op toernee en nog steeds onder geestbeheersing.](#)

[Vigilant Citizen: Voormalig kindermisje Britney Spears zal getuigen hoe zangeres werd gemanipuleerd door handelaar](#)

[Daily Mail Online: Broer Mariah Carey bang dat ze "zal sterven als Whitney Houston," beweert dat popster is verslaafd aan alcohol en voorgeschreven medicijnen](#)

HOOFDSTUK 12: ZEG MAAR WAT JE WIL

Voorspellend Programmeren en de manipulatie van instemming

“Je moet ze allemaal een eerlijke waarschuwing geven... slachtoffers.”

Sir Jimmy Savile (1926-2011) te gast bij Sir David Frosts Through The Keyhole (Door het sleutelgat)

“Geen 'nee' zeggen betekent voor hen een stilzwijgend 'ja.'”

Mark Passio

Vastleggen en instemmen

Nu we zijn aanbeland in het volgende stadium van ons verhaal komen de universele concepten van vrije wil, stilzwijgende goedkeuring en instemming aan bod. Dit zijn metafysische kwaliteiten die begrepen moeten worden, willen we enigszins de tactieken van de magiërs van de entertainmentindustrie kunnen doorgronden. Wanneer niet bezien in hun volledige context zullen hun bezigheden worden gezien als bizarre, op zichzelf staande gebeurtenissen, eerder dan deel uitmakend van het alles omvattend onderling verbonden geheel dat het in werkelijkheid is.

Volgens de leerstellingen van vele oeroude religies, esoterische mysteriescholen, spirituele mediums en regressionisten naar een vorig leven bevindt het concept van instemming zich in de kern van de menselijke ervaring. Hierin ligt het idee dat elk van ons, als spirituele ziel en uitdrukking van eindeloos bewustzijn, “instemt” te worden geboren in een menselijke vorm voor we hier aankomen. Ook horen we dat ons hoger zelf zich in een “contract vastlegt” met andere zielen, wat een weerslag zal hebben op wat er zal gebeuren in

de loop van ons leven. In dit opzicht zouden we feitelijk kunnen kiezen welke andere zielen onze ouders zullen zijn, onze partners, kinderen of tegenstanders. Spirituele zielen zouden zich zo volgens deze leringen samen voor meerdere levens “vastleggen,” van rol wisselend van leven naar leven, zodat elke ziel de ervaringen en lessen kan ondergaan die ze van tevoren voor zichzelf hebben gekozen. Dus een dochter in dit leven zou in een volgend leven je echtgenoot kunnen zijn.

Daar gaat je hoofd wel even van tollen als je het voor het eerst leest, en het kan dagen vergen van mentale aanpassing om er enige grip op te krijgen. En mij lijkt dat het op geen enkele manier feitelijk te bevestigen of te ontkennen valt tot het moment dat we deze fysieke sfeer verlaten. Hoe dan ook, het feit dat dit idee zo wijd verspreid is, terug te vinden is in culturen van over de hele wereld, illustreert het belang van bewustzijn met een vrije wil en het verlenen van instemming voor je iets ondergaat, zodat achteraf nooit kan worden beweerd dat je iets werd opgelegd zonder je toestemming.

Als schepsels die zijn behept met zelfbewustzijn zijn mensen ook begiftigd met vrije wil – het vermogen om beslissingen te nemen die onze gedachten en gedrag aansturen. Deze hebben rechtstreekse gevolgen voor de omstandigheden die zich als resultaat zullen manifesteren. Dit is consequentialisme, een concept dat door de eeuwen heen vele namen heeft gekend. Wat ook het label, de dynamiek is altijd hetzelfde. Mensen zijn uniek in het vermogen om de werkelijkheid die we ervaren vorm te geven door het projecteren van de wil. De aard van de energetische intentie die we uitzenden komt recht naar ons terug in de vorm van ervaringen. Middels hetzelfde proces ondergaan we ook de adequate gevolgen van ons handelen (karma). De duistere priesterklasse die de mensheid al millennia in spirituele knechting houdt begrijpt deze universele waarheid maar al te goed. Willen we dus enige kans maken los te breken uit de betovering en de vrijheid bereiken die al zo lang op zich laat wachten, dan dienen ook wij te begrijpen dat deze concepten maar al te werkelijk zijn, en dienen we te beginnen ze in te zetten voor de algehele betering van de mensheid.

Het concept is gedocumenteerd in een schrijven dat bekend is als *De Kybalion: Hermetische filosofie* dat in 1908 werd uitgegeven en werd toegedicht aan onbekende schrijvers die zich “De drie ingewijden” noemden. Het biedt een interpretatie van de Hermetische Filosofie zoals werd beoefend in het Oude Babylon en Egypte. Over consequentialisme wordt gesteld:

“Het Principe houdt in dat er een oorzaak is voor elk gevolg; een effect uit elke handeling. Het legt uit dat 'alles gebeurt volgens de Wet;' dat niets gewoon zo maar gebeurt; dat er niet zoiets bestaat als toeval; dat, terwijl er verschillende niveaus zijn van oorzaak en gevolg, de hogere sferen domineren de lagere, toch is er nooit iets dat aan de Wet ontsnapt.

De Hermetisten begrijpen de kunst en methoden om tot zekere hoogte het normale vlak van oorzaak en gevolg te ontstijgen, en door zich te verheffen naar een hoger platform worden zij veroorzakers eerder dan gevolgen ondergaand. De meeste mensen worden meegetrokken, gehoorzaam aan hun omgeving; de wil en verlangens van anderen sterker dan die van henzelf; erfelijkheid; suggestie; en andere externe oorzaken die hen rondschuiven als een pion op het Schaakbord des Levens.

Maar de meesters, opgestegen naar het volgende niveau, heersen over hun stemmingen, karakters, kwaliteiten en krachten, en over het milieu dat hen omgeeft, en worden spelers in plaats van pionnen. Ze helpen bij het spelen van het levensspel, in plaats van te worden bespeeld en rond geschoven door de wil en omstandigheden van anderen. Zij gebruiken Het Principe in plaats van haar gereedschap te zijn.”

Ondanks dat zoveel van hun leerstellingen zijn doordrongen van sturend dogma, veel wereldreligies erkennen de menselijke capaciteit om uit vrije wil keuzes te maken. Zelf kan ik me nog goed herinneren hoe dit er tijdens de vier jaar dat ik een Christelijke kerk bezocht werd ingehamerd, dat mensen hun eigen individuele keuzes maken – onafhankelijk van “God” – om ofwel Jezus te aanvaarden en te “worden gered” of van het pad geleid te worden door “de Duivel” en naar de “Hel” te gaan. Het zijn sensationele oversimplificaties van een universele waarheid, maar het basisprincipe blijft hetzelfde. Onze capaciteit vrije keuzes te maken die een invloed hebben op de resulterende ervaringen is ons grootste geschenk als mensen. Dit te kapen door het manipuleren en corrumperen van vrije keuze op massale schaal is derhalve een van de krachtigste wapens van elke parasitische vijand.

Dit is wat gebeurt als we kijken naar het fenomeen bekend als Voorspellende Programmering (VP).

Voorspellende Programmering

VP is het coderen van visuele aanwijzingen en symbolen in werken uit de populaire cultuur die zijn gericht op grote aantallen publiek welke een werkelijkheid verbeeldt die nog moet gebeuren, of momenteel plaatsvindt. Gezien men bekend is met de krachtige invloed van het onderbewustzijn op de psyche van een individu worden beelden in gecodeerde vorm op subtiele wijze overgedragen die een licht vooruit werpen op een gebeurtenis waarvan men weet dat deze gaat plaatsvinden. Wanneer de bewuste geest wordt onderworpen aan nieuws over de gebeurtenis in kwestie dan zal dit, zonder dat men zich daarvan bewust is, herinneringen oproepen uit het onderbewustzijn, wat een soort bekendheid met de gebeurtenis met zich meebrengt. Op deze manier wordt de propaganda van wat de machthebbers verzinnen als officiële lezing, op de massa losgelaten via de meewerkende mainstream media, makkelijker geabsorbeerd.

Het is een variatie op het plaatsen van occulte symbolen in muziekvideo's zoals we dat in een eerder hoofdstuk zagen, maar deze methode is veel meer betrokken omdat ze rust op de onbewuste deelname van het publiek om het volle potentieel te bereiken. De kracht ligt in het subliminaal blijven van de symbolen. Wanneer eenmaal de drempel naar de bewuste geest is overschreden verliezen ze hun kracht. Daarom is het van het grootste belang dat mensen in grote getale begrijpen hoe het spel wordt gespeeld en hoe wij worden bespeeld.

De Britse onderzoeker Alan Watt was misschien wel de eerste die de term Voorspellende Programmering gebruikte. Hij beschrijft de werking ervan als volgt:

“Zaken of ideeën die anders gezien zouden worden als bizar, vulgair, onwenselijk of onmogelijk worden in films ingebracht in de sfeer van fantasie. Wanneer iemand naar zo'n film kijkt staat zijn/haar geest open voor suggestie en begint het proces van conditionering.”

VP kan aan het werk gezien worden in muziekvideo's, live podiumoptredens, televisieprogramma's en Hollywoodfilms en wordt al tientallen jaren gebruikt. Logica dicteert dat dit alleen mogelijk is als de krachten die over deze industrie heersen zij aan zij werken met degenen die de gebeurtenissen op touw zetten die worden uitgebeeld – of wanneer ze uiteindelijk één en dezelfde zijn. Sceptici die deze dynamiek ontkennen blijven zitten met een wereld aan “toevalligheden” die niet in verhouding staan met de statistische kans om te verklaren als “van die dingen.”

Voor we ons verder gaan verdiepen in de effecten die ze hebben en de redenen waarom ze daar worden geplaatst, kijken we eerst naar een aantal klassieke voorbeelden van het fenomeen.

11 September

De gebeurtenis die meer dan welke ook werd overgebracht in de vorm van Voorspellende Programmering is 11 September, of 9/11. Op YouTube staat een keur aan video's die door onafhankelijke gebruikers zijn gemaakt bestaande uit stukjes uit films en televisieprogramma's die werden gemaakt voor 11 september 2001. Sommige compilaties duren wel minuten, om maar aan te geven hoeveel voorbeelden er wel niet zijn. Het zijn er daarom teveel om op te noemen, maar we lichten er een paar klassiekers uit om het punt te illustreren:

- In de film *Independence Day* uit 1996 is er een fractie van een seconde een digitale klok te zien die aftelt in uren, minuten en seconden. Op dat moment staat de klok *heel toevallig* op 00:09:11:01.
- In de eerste film van *The Matrix* trilogie zoomt de camera in op het paspoort van hoofdpersoon Neo waar de vervaldatum *heel toevallig* 11 september 2001 leest.
- *Terminator 2: Judgement Day* (1991) bevat een fractie van een seconde waar een lage brug is te zien met daarop een bordje met de doorrijhoogte, 9 voet en 11 inches.
- In een aflevering van de tekenfilmserie *The Simpsons* houdt Bart een flyer omhoog van een

busmaatschappij met de titel “New York.” Een grote “9,” als indicatie van de prijs voor een kaartje, 9 dollar, staat precies naast de torens van het World Trade Center, waardoor een mooie, duidelijke 9/11 ontstaat. (Van Matt Groening, de maker van *The Simpsons*, wordt gezegd dat hij een 33ste graad Vrijmetselaar zou zijn, maar dat is vast alleen maar toeval, niets om je druk over te maken.)

Van een aantal van deze YouTubevideo's die hier voorbeelden van laten zien vind je aan het einde van dit hoofdstuk een link. Voor iedereen die voor het eerst in aanraking komt met deze informatie zal het aantal aspecten welke deze treurige dag voortbracht – van vliegtuigen die in torens vliegen tot mensen die uit de torens springen – werkelijk onvoorstelbaar zijn.

De filmindustrie heeft echter geen monopolie op beeltenissen van 11 september. Er zijn ook voorbeelden te vinden van VP in Amerikaans professioneel worstelen. En als verder bewijs dat alle aspecten van de entertainmentindustrie in bezit zijn van en aangestuurd worden door dezelfde krachten speelde de muziekindustrie haar deel in het subliminaal voorbereiden van de wereld op wat zij wisten dat ging komen.

Eén van de belangrijkste albums uit de discografie van Jay-Z, het belangrijkste bezit van de Illuminati binnen de bedrijfsmatige wereld van de hiphop, was *The Blueprint*. Het album kwam heel toevallig uit op 11 september 2001. Meestal worden nieuwe albums op maandag gepubliceerd, en dit was een dinsdag. De reden die werd gegeven was dat de release een week naar voren was geschoven om piraterij te voorkomen. Nou, dat is dan ook weer opgehelderd.

De Amerikaanse onderzoeker en schrijver die bekend staat als Isaac Weishaupt (woordgrapje met een knipoog naar Adam Weishaupt, de oprichter van de Beierse Illuminati in 1776) wijst in zijn geweldige boek *Sacrifice: Magic Behind The Music* (Offerande: Magie achter de muziek) op het belang achter de releasedata van de andere twee *Blueprint* albums. *The Blueprint 2: The Gift And The Curse* (Blauwdruk 2: De gave en de vloek) werd uitgegeven op 12 november 2002, zo legt hij uit, heel toevallig de dag dat werd bericht dat er een videoband zou zijn gevonden waarop Osama bin Laden zou toegeven de aanvallen van 11 September te hebben georkestreerd. (Als je trouwens tips wil over het behoud van je jeugdigheid dan is Osama je man. In de reeks van video's die na 11 September verschenen wordt hij met de video jonger en zijn baard zwarter elke keer dat hij verschijnt. Wat is zijn geheim...? Verdorie, hoe dat hij dat?!) 12 november was in 2013 ook de datum waarop de bouw van het nieuwe World Trade Center One werd aangekondigd als het hoogste gebouw in de Verenigde Staten.

En ondertussen weer terug naar 9/11 voor de vrijgave van het derde *Blueprint* album, op 11 september 2009. Weishaupt herinnert ons eraan dat dit rond de tijd was dat Jay-Z werd gezien in een sweatshirt met Aleister Crowley's favoriete frase “Doe wat ge wilt” erop gedrukt. Ontelbare onderzoekers van 11 September hebben parallellen getrokken tussen het werk van Crowley en de vreemde esoterische aspecten van 9/11 – met name het feit dat de getallen 9 en 11 prominent voorkomen in het onderwijs van Crowley. Velen zijn van mening dat het hele spektakel van 11 September een groot duister occult ritueel was op een schaal die de wereld nog nooit had gezien, waar gebruik werd gemaakt van numerologie en symboliek uit de Saturnale doodcultus. De auteur S K Bain heeft een uitstekend boek geschreven, *The Most Dangerous Book In The World: 9/11 As Mass Ritual* (Het gevaarlijkste boek ter wereld: 11 September als massaritueel), hoogst aan te bevelen voor degenen die zich volledig willen onderdompelen in de meer sinistere aspecten van 9/11 symboliek.

Een tweetal albums van Busta Rhymes uit laat jaren 1990', *When Disaster Strikes* (Als het noodlot toeslaat) en *Extinction Level Event* (Alles vernietigend gebeuren), leken een uitdrukking van een nieuw gevonden fascinatie met grootschalige chaotische gebeurtenissen. En waarom nam Busta de tekst “there's only five years to go” (nog maar vijf jaar te gaan) op in het nummer *Everything Remains Raw* (Alles blijft rauw) uit 1996?

Het waren echter niet alleen de maanden en jaren direct voorafgaand aan 11 September waar de muziekindustrie een schaduw vooruit wierp. Vandaag de dag zijn er een aantal zeer alerte onderzoekers wier werk enorm gesteund wordt door de aanwezigheid van internet, en er is weinig dat nog aan hun aandacht ontsnapt. Het werk van deze mensen heeft gezorgd voor een wijdverbreid begrip van de technieken van Voorspellende Programmering. Geen idee wat iemand ertoe bracht de illustratie op de hoes van het album van de op albums gerichte Britse formatie Supertramp, *Breakfast In America*, uit 1979 te spiegelen, maar als je dat doet dan toont zich een interessant fenomeen. Het beeld, ontworpen door ene Mike Doud, laat Lower

Manhattan zien vanuit het raam van een vliegtuig, waar een serveerster de plaats van het Vrijheidsbeeld heeft ingenomen. Boven de skyline van New York, compleet met Twin Towers, verschijnt de naam “Supertramp.” Wanneer het beeld echter wordt gespiegeld dan lijken de U en P uit Supertramp, voor een deel bedekt door de torens, op een 9 en een 11.

Als deze referentie voor sommigen te ver strekt en niet overtuigt, dan nodig ik hen uit de hoes van het album *Party Music* van het weinig bekende Californische rapduo The Coup te ontcrachten. In het oorspronkelijke ontwerp werd het paar geparadeerd voor de Twin Towers die op exact dezelfde manier ontploffen als we zagen op 11 September. Terwijl Pam The Funkstress drumstokjes hanteert zien we Boots Riley iets indrukken dat op een ontsteker op afstand lijkt. De release van het album was gepland voor begin september 2001. Na 11 September werd het hoesontwerp door de platenmaatschappij Warner Brothers teruggetrokken en kwam nooit in de schappen terecht. Uiteindelijk verscheen het album in november van dat jaar met een nieuw hoesontwerp met daarop een hand die een cocktailglas vasthoudt. Frontman van de groep Boots Riley heeft gezegd dat hij het ontwerp maanden ervoor had bedacht en dat het was bedoeld als een statement tegen kapitalisme. Ofwel is dit één van de wildste gevallen van toeval in de geschiedenis van de popcultuur, of er schuilt meer achter het hoesontwerp dan Riley doet voorkomen.

En als we het dan ondertussen hebben over voorkennis aangaande 11 September, als iemand me kan vertellen hoe de muzikant Prince in december 1998 leek te weten wat er aan zat te komen, getuige zijn commentaar tijdens één van zijn live shows, dan wil ik dat graag horen. Op 23 december 1998 sloot hij het concert in Utrecht af met de woorden: “We doen er nog eentje, dan moeten we gaan. Ik moet naar huis, allemaal, ik moet terug naar Amerika. Ik moet mee klaar maken voor de bommen. Osama bin Laden maakt zich op om te bombarderen, ja. Amerika, pas maar op.” Dit zou weggewuifd kunnen worden als een spontaan en actueel commentaar – vooral omdat bin Laden een maand eerder in de Verenigde Staten was aangeklaagd wegens langdurig samenzweren tegen Amerika – ware het niet dat dit werd gevolgd door de zin “2001 – hit me!” (2001 – tref me!)

(Natuurlijk doet het er niet toe dat bin Laden niets met de aanvallen te maken had. Het plan om hem ervoor op te laten draaien lag waarschijnlijk in 1998 al klaar.)

Voor zover ik kan zien zijn er maar twee opties: 1) Het was een grapje gebaseerd op Prince' eerdere referenties aan “de bom” in nummers als *1999* en dat de referentie “2001” willekeurig was en *heel toevallig* hoogst onheilspellend bleek. Of 2) Prince bewoog in dergelijk sociale kringen dat hij zo aan voorkennis kwam van wat stond te gebeuren, afkomstig van degenen die het konden weten, en de referentie “2001” was hoogst relevant. Wie zal het zeggen?

Wat ik ook interessant vind is dat, van alle jaren die Arthur C Clarke en Stanley Kubrick hadden kunnen kiezen voor hun futuristische sciencefiction epos *2001: A Space Odyssey*, ze *heel toevallig* kozen voor het jaar waarin de aanvallen plaatsvonden. De film werd uitgebracht in 1968, het jaar dat de bouw van de Noordtoren van het World Trade Center begon.

Theorieën over voorkennis betreffende 11 September worden nog versterkt door berichten van verschillende beroemdheden die aan boord hadden moeten zijn van één van de gedoemde vluchten maar om één of andere reden die dag niet vlogen. Onder hen zouden zich bevinden acteur Marc Wahlberg, zangeres Patty Austin, Leighanne Littrell, actrice en de vrouw van Backstreet Boy Brian Littrell, Seth McFarlane, de maker van *Family Guy* en *American Dad*, en Michael Jackson. Om eerlijk te zijn, het is onduidelijk in hoeverre deze beweringen waar zijn, of dat het misschien gewoon broodjeaapverhalen zijn, maar ik vond ze toch de moeite waard om in de mix van 9/11 te gooien.

En dat is trouwens niet de enige verbinding tussen Michael Jackson en 11 September. Op de hoes van zijn remixalbum *Blood On The Dancefloor: HIStory In The Mix* (Bloed op de dansvloer: Geschiedenis in de mix) wordt Jackson afgebeeld op een zwart wit geblokte dansvloer met een stad in de achtergrond die erg lijkt op Manhattan, gehuld in een stofwolk. (Verdere symbolische curiositeiten, ondertussen, het ontwerp van de tegelvloer is wat wordt aangetroffen in tempels van de Vrijmetselarij, welke de dualiteit vertegenwoordigt tussen licht en duister/goed en slecht/dag en nacht, etc. Zwart witte designs zouden ook een activatie zijn voor geestbeheersing, Michael draagt een bloedrood pak, de voornaamste kleur die wordt geassocieerd met Saturnus, de planeet van de dood die wordt aanbeden door de duister occulte priesterklasse. *Blood On The*

Dancefloor wordt gezien als een nauwelijks verhulde referentie aan een ritueel offer van de Vrijmetselarij.

Achter de wolken...

Het krankzinnige programma van chemtrails/geo-engineering (een geheim wereldwijd programma om het klimaat te beïnvloeden door middel van straling en het verspreiden van kleine deeltjes in de lucht, de zogenaamde “vliegtuigstrepen”, vert.) waardoor de blauwe hemel wereldwijd wordt verpest lijkt ook te zijn aangekondigd met gebruikmaking van deze beproefde en bewezen methode. Vandaag de dag wordt de bekrachtiging dat het normaal is dat de hemel wordt doorkruist met witte strepen bestaande uit giftige chemicaliën vanaf de ochtend, gevolgd door een uitwaaieren tot de hemel een paar uur later melkachtig wit is en het directe zonlicht tegenhoudt, erin geramd door tekeningen met een lucht vol chemtrails op te nemen in kinderboeken en tekenfilms, en op de verpakking van ontbijtgranen als *Weetabix*. Ook de meteorologische dienst en het weerbericht op TV doen alsof deze niet bestaan, terwijl iedereen met een paar ogen en het vermogen zijn nek te kantelen en naar boven te kijken kan zien dat ze wel degelijk bestaan. Maar in een aflevering uit 1984 van de populaire sciencefictionserie *Dr. Who* van de BBC (je gelooft het niet!) werd een zeer interessant stukje dialoog opgenomen. In deel 2 van *De grotten van Androzani* (de eerste keer dat acteur Peter Davidson in de titelrol verscheen) uit een karakter genaamd Morgus de frase: “zoals ze op Aarde pleegden te zeggen, 'achter de wolken schijnt een spoor van strontium.’” Gezien het element strontium is geïdentificeerd als één van de belangrijkste metalen deeltjes in chemtrails, is het dan voorbij de grenzen van aannemelijkheid om te denken dat dit een sluwe en wetende hoofdknik was naar de wijdverspreide agenda waarvan men wist dat deze het volgende decennium zou worden doorgevoerd? Je kunt deze dialoog [hier](#) zelf beluisteren door in de clip te gaan naar 10 minuten en 44 seconden (er van uitgaand dat de video niet is verwijderd onder het mom van de gewoonlijke flauwekul van “schending van de gebruikersvoorwaarden”).

(Opnieuw, net als in het geval van Rosanne Barr in het vorige hoofdstuk, lijkt de auteur een voorspellende geest te hebben, de video is inderdaad verwijderd en ook de internetarchief website [Wayback Machine](#) biedt hier geen oplossing..., vert.)

Terreur op verzoek

De aanwezigheid van Voorspellend Programmeren in films is in de afgelopen jaren enorm opgeschroefd, en voor nagenoeg elke “terroristische” gebeurtenis in het “nieuws” is er wel tenminste één verbeelding van wat op stapel stond terug te vinden in een grote film of tekenfilm.

In de *Batman*film *The Dark Knight Rises* beweegt de camera even over een kaart van Gotham City waarop de plaatsnaam “Sandy Hook” is omcirkeld. Deze film werd in juli 2012 uitgebracht, vijf maanden voor “eenzame mafkees” Adam Lanza naar verluidt 20 kinderen en 6 volwassenen doodschoot in de lagere school van Sandy Hook in Newtown, Connecticut. Uit onderzoek van de website Infowars bleek dat eenzelfde kaart van Gotham City te zien is in een eerdere *Batman*film, *Batman Begins*. In deze versie heet het stadje echter South Hinkley, niet Sandy Hook.

Met die film krijgen we echter een dubbele portie VP geserveerd. Tijdens een nachtvoorstelling van de film in Aurora, Colorado op 20 juli 2012 drong een schutter naar bericht de bioscoop binnen en opende het vuur op de bezoekers, waarbij 12 doden vielen en een verdere 70 gewonden. Dit zou zijn gebeurd precies op het moment dat in de bioscoop de trailer was te zien van de film *Gangster Squad*, waar schutters te zien zijn die door het filmdoek op het publiek schieten.

De schuld hiervoor werd in de schoenen geschoven van weer een “eenzame mafkees,” ene James Holmes. Maar het aantal onregelmatigheden in de officiële lezing is dusdanig dat dit op zich al bijna een eigen boek rechtvaardigt. Gemakshalve zou de schutter een gasmasker hebben gedragen, waardoor zijn gezichtskenmerken niet zichtbaar waren. En dan is er nog dat kleine feitje dat de persoon die in de rechtszaal verscheen, met oranje geverfd haar zoals *De Joker* in de film, een heel andere was dan die in de identiteitsfoto van “James Holmes” die in de mainstream media werd geparadeerd. Nog meer psychologische spelletjes die worden gespeeld ten koste van een verward publiek.

Er is zelfs nog een derde draad in deze, en het eerste voorbeeld in een muziekvideo. In de promo voor het stuk giftige auditieve rotzooi met de titel *My Homies Still* (Nog steeds mijn makkers) door de rapper (zo staat

het hier) Lil' Wayne zit een scene die helemaal niets met de inhoud van het nummer te maken heeft, waar Wayne te zien is in een bioscoop, omringd door 12 skeletten. (Hoeveel doden waren er ook alweer gevallen bij de schietpartij in Aurora?) *My Homies Still* werd uitgebracht op 5 juni 2012, 45 dagen voor het incident in Aurora. Verdere symbolische verwijzingen naar de *Batman*film, ondertussen, de video zit vol met aan vleermuizen gerelateerde beeltenissen, waaronder een meisje met een leren Batman-masker en de rappers (zo staat het hier...) Lil' Wayne en Big Sean die ondersteboven hangen als een vleermuis. Niets van dit alles heeft enige relatie met de inhoud van de tekst, waarvan hier een klein voorproefje:

*“Man, dat jullie allemaal geneukt worden met een zieke pik, half automaat geen klik klik,
We hebben geen last van jullie, net zomin als een olifant die door een teek wordt geneukt,
Kleine nikker met een dikke teef, en voor ik die teef neuk,
Moet ik dat lapje over mijn derde oog trekken, Gladde Rick.”*

Interessante referentie aan “lapje over mijn derde oog,” vind je niet? En wat de betekenis van de rest van het nummer betreft, graag antwoorden op een postkaart. Blijkbaar is dit hetgeen waar onze jeugd tegenwoordig lekker op gaat.

Als laatste terzijde, dit is wat Wikipedia ons vertelt over de video *My Homies Still*:

“Het begint met verschillende shots van witte modepoppen in diverse poses, een aantal mist een ledemaat... Nadat een dansende panda is te zien verandert de olifant in roze en zien we een man en een hond wier hoofden zijn omgewisseld... Meerdere vrouwenhoofden (hoewel schijnbaar nog steeds in leven) hangen aan de muur als trofeeën.”

Voor iemand die het vorige hoofdstuk heeft gelezen over dissociatieve geestbeheersing hoeft er niets meer te worden gezegd!

Na de bomaanslagen tijdens de Marathon van Boston op 15 april 2013 (vrijwel zeker opnieuw een valse vlagoperatie waarbij acteurs werden ingezet) hadden alerte onderzoekers niet veel tijd nodig om te beseffen dat de gebeurtenis leek te zijn voorspeld in een recente aflevering van de tekenfilmserie *Family Guy*. In een scène is “winnaar van de Marathon van Boston,” Peter Griffin, te zien in de kledij van een traditionele moslim terwijl hij op een knopje van zijn telefoon drukt, waarop buiten twee enorme explosies te horen zijn, begeleid door geschreeuw. In een andere scène van dezelfde aflevering zien we Peter Griffin die in een auto deelnemers aan de marathon links en rechts neermaait voor de finishlijn, wat een echo lijkt van wat ons in het “nieuws” is verteld over wat er met één van de broers Tsarnaev is gebeurd. De meeste clips uit die aflevering die werden gepost op YouTube zijn verwijderd met kopierechtschending als handig excuus, maar [hier](#) kun je nog een analyse bekijken.

Van andere afleveringen van *Family Guy* wordt gezegd dat ze voorspellende aanwijzingen bevatten over de aanslagen van 11 September en die van Londen, op 7 juli 2005.

De gebeurtenis die plaats zouden hebben gevonden in Woolwich, Londen, op 22 mei 2013 waarbij naar verluidt een soldaat was betrokken genaamd Lee Rigby, die werd afgeslacht door twee “Islamitische fundamentalisten” (wie zou het anders hebben gedaan?) lijkt ook vooraf te zijn aangekondigd, en op herkenbaar Britse wijze. Onderzoeker en filmmaker Tom Secker heeft erop gewezen dat verschillende aspecten van het officiële verhaal over Woolwich waren verbeeld in het vijfde seizoen van de Britse dramaserie *Spooks*, gemaakt en uitgezonden door de BBC. (nee toch?!)

Secker legt uit dat in verschillende afleveringen een in Zuid Oost Londen geboren Moslim bekeerling van Nigeriaanse afkomst te zien is – precies de achtergrond van Michael Adebolajo, Rigby's aanvalser. In de vertelling van *Spooks* heeft het karakter van Michael een blanke vriendin die door de Britse “inlichtingen”dienst wordt overgehaald een terreurcel te infiltreren en informant te worden. Wanneer ze wordt ontdekt wordt ze gedood met een groot keukenmes. Het vrouwelijke karakter heet *heel toevallig* Lee. Hetzelfde Michael-karakter duikt ook op in seizoen 6 van *Spooks*, nu zelf gerekruteerd als informant. Hier nog een aflevering waar iemand wordt vermoord met een groot mes. De BBC is de propaganda-arm van de Britse regering, en het idee dat zij samen zouden kunnen werken met diensten als MI5 en MI6 voor een agenda van massale geestbeheersing zou niemand die een beetje heeft opgelet wat er wereldwijd *werkelijk*

allemaal gebeurt moeten verbazen.

Het feit dat de meeste, zo niet alle gebeurtenissen uit het “echte leven” zoals hierboven beschreven helemaal niet plaats hebben gevonden op de manier zoals beschreven in het officiële verhaal, en dat van de meeste is bewezen dat het nep was, gebruikmakend van acteurs, doet niets af aan de validiteit van de Voorspellende Programmering die werd toegepast. De daders vertrouwen op de acceptatie van het publiek van wat wordt geportretteerd, of het nu “echt” was of nep. Valse vlagoperaties worden gebruikt om een reactie van angst en schok te genereren, en een idee bij het publiek “dat er iets moet gebeuren.” Dit plaveit de weg voor de heersers om een maatregel in te voeren die past binnen hun agenda – misschien een buitenlandse oorlog voeren, het instellen van verdergaande observatie van de bevolking, of het verder inperken van persoonlijke vrijheden uit naam van “terreurpreventie.” Het zou veel moeilijker zijn medewerking te verkrijgen van het publiek als ze niet eerst de noodzaak voor de maatregel rechtvaardigen door middel van een als zodanig geziene dreiging.

Het avond“nieuws” van de BBC doet echter niet onder voor werken uit de fictie (hoewel wat we nu worden gevraagd te geloven als zijnde “nieuws” eigenlijk al ver over die grens is gegaan). Er zijn een handvol voorbeelden waar het “nieuws” bericht over zaken voor de werkelijke feiten hebben plaatsgevonden. De verslaggeving van de BBC over 11 September, waar reporter Jane Standley te zien is met achter haar het beruchte Salomon Brother gebouw, beter bekend als Gebouw 7 van het World Trade Center, en vertelt dat het gebouw is ingestort, meer dan 20 minuten voor dit feitelijk gebeurde, heeft inmiddels een legendarische status gekregen binnen samenzweringskringen, en is duidelijk een rokend pistool welke de medeplichtigheid van de BBC en degenen die het controleren bewijst. Tenzij je accepteert dat ze *heel toevallig* een fout maakte in haar verhaal en dat dit gebouw *heel toevallig* onverwacht toch instort, een kans van miljarden tegen één.

Meer van hetzelfde, zo leek het in 2015, toen de BBC de winst van David Camerons Conservatieve Partij tijdens de Algemene Verkiezingen zou hebben bericht door een beeld van de 316 zetels meerderheid te projecteren op het BBC Broadcasting House in Londen *voor* de uiteindelijke telling officieel werd aangekondigd. Dit versterkte de bewering van een groot aantal mensen dat er met de verkiezingen was geknoeid en dat vooraf al was besloten dat de Conservatieven van Cameron nog een regeringstermijn zouden krijgen, ongeacht hoe er was gestemd.

En het is ook niet van vandaag of gisteren. In 1898 werd een roman geschreven door Morgan Robertson, *Futility* (Kleinigheid), dat het verhaal vertelt over een onzinkbaar schip met de naam Titan dat in de Atlantische Oceaan in aanvaring komt met een ijsberg in de maand april, en ten onder ging met groot verlies aan levens, grotendeels omdat er niet voldoende reddingboten beschikbaar waren. 14 jaar later zonk de Titanic onder griezelig gelijke omstandigheden als beschreven in de roman. Complotonderzoekers zullen staan te trappelen om je te vertellen dat zich aan boord van de Titanic *heel toevallig* Benjamin Guggenheim, Isador Strauss, hoofd van winkelketen Macy's, en John Jacob Astor bevonden, samen de belangrijkste oppositie tegen het oprichten van de Amerikaanse Centrale Bank, de Federal Reserve. Alle drie kwamen om in 1912. In december van het volgende jaar werd de Federal Reserve ingesteld.)

Nog een buitengewoon “toeval” lijkt te komen uit *King's Cross* van de Pet Shop Boys, een nummer van hun album *Actually* uit 1987. Dit werd uitgebracht twee maanden voor een enorme brand het Londense treinstation met dezelfde naam verwoestte, waarbij 31 mensen om het leven kwamen en meer dan 100 gewond raakten. Hoewel de officiële uitleg over de tekst luidt dat deze verwijst naar “wanhoop en werkeloosheid” lijkt het toch een griezelige schaduw vooruit te werpen met tekstregels als:

*“Gisteravond nog vond ik me verloren,
bij een station genaamd King's Cross,
Dodен en gewonden links en rechts,
Je weet het, het is slechts een kwestie van tijd.”*

Hoe groot was de kans?

“Griezelige overeenkomsten”

Tijdens het schrijven van dit hoofdstuk deed zich nog een klassiek voorbeeld voor en kwam met stip op

nummer 1 binnen in de Top of the Psy-ops hitparade. In maart 2015 zou een Airbus 320 van Germanwings naar bericht zijn neergestort in de Franse Alpen tijdens een vlucht van Barcelona naar Düsseldorf, waarbij alle 150 passagiers omkwamen. Al snel kwamen de mainstream media met het verhaal dat de 28-jarige copiloot Andreas Lubitz, die te kampen had met depressie, had besloten om er een eind aan te maken, samen met alle anderen aan boord. Hij wachtte op het juiste moment, toen de piloot de cockpit verliet, sloot zich in en stuurde het toestel opzettelijk naar de grond. Gezegd wordt dat net voor de crash de piloot en een aantal passagiers tevergeefs hadden geprobeerd de deur open te breken.

Een paar dagen later verscheen er een artikel in *The Daily Mail* met “griezelig overeenkomstige” details tussen deze gebeurtenis en het plot van een Argentijnse film die een paar weken eerder in première was gegaan, getiteld *Wild Tales* (Wilde verhalen). Het eerste van de zes korte verhalen, bedoeld als zwarte komedie, betrof een piloot die een aantal mensen tegen wie hij grieven had – waaronder een geliefde die hem dumpte en een vervelende collega van het werk – meeneemt op een vlucht om vervolgens het toestel opzettelijk neer te laten storten. Hij speelt dit klaar door zich in de cockpit in te sluiten. We zien ook een passagier die in paniek probeert de deur open te breken. Hoewel de film in Groot Brittannië nog moest uitkomen was deze al wel in de Verenigde Staten, Spanje en Duitsland te zien, de laatste twee respectievelijk de vertrek en aankomstplaats van de vlucht van Germanwings. Natuurlijk bestempelde het artikel van *The Daily Mail* dit als “gewoon zo'n wonderbaarlijk toeval.”

Het duurde niet lang of er kwam meer van hetzelfde. De film *The Kingsmen: The Secret Service* (De mannen van de koning: De geheime dienst), één van de meest duidelijke stukken propaganda van de Gevestigde Orde dat ooit doorging voor “entertainment,” bevat een scène waarin hoofdrolspeler Colin Firths karakter van een geheim agent in een staat van geestbeheersing de volledige congregatie van een kerk afslacht. Het feit dat de verminderingen voor een deel worden weergegeven in schokkerige computer gegenereerde beelden om het een komisch laagje te geven, en dat het algemeen publiek dit passief accepteert als zijnde “entertainment,” toont aan hoe diep de collectieve moraal inmiddels al is gezonken. Een paar weken later kwam het nieuws over een grote schietpartij in een kerk in Charleston, South Carolina, waar, alweer, een “eenzame mafkees,” Dylan Roof, negen mensen zou hebben afgeslacht bij, daar zijn veel onderzoekers het over eens, een opgezette oefening als onderdeel van de voortdurende pogingen van de Amerikaanse overheid om de burgers te ontwapenen en te zorgen voor verdere rassenverdeling in Amerika.

Andere gebeurtenis, zelfde tactieken, geen fantasie.

Kloppen voor binnentreden

Het wordt duidelijk dat de Gevestigde Wanorde niet alleen hun zetten jaren (en soms zelfs decennia of eeuwen) vooruit plannen maar ook een voorliefde hebben hun intenties kenbaar te maken in werken uit de populaire cultuur. Feitelijk komt het er op neer dat ze de waarheid vertellen aan het onderbewustzijn, dat niet in staat is de informatie op een juiste manier te verwerken. Dan liegen ze overduidelijk tegen de bewuste geest. Het is hun manier om te proberen te ontkomen aan de karmische gevolgen volgens de Natuurwet door, zoals zij dat zien, het publiek de kans te geven bezwaar te maken tegen hun plannen, en het vervolgens te zien als stilzwijgende instemming of toestemming om hun plannen door te zetten als niemand van zich laat horen. Natuurlijk is dat een zieke, verwrongen manier om het te bekijken, want van niemand kan redelijkerwijs worden verwacht de aanwijzingen juist te interpreteren tot het feit al heeft plaatsgevonden. Hoe groot is de kans dat iemand na het zien van de video van Lil' Wayne zegt: “Hé, wacht eens even! Die shot van fractie van een seconde in die bioscoop zegt me dat ze van plan zijn een schietpartij te ensceneren in een bioscoop tijdens een voorstelling van een *Batman*film om dat vervolgens te gebruiken als argument om de wapenwetgeving van de VS aan te scherpen en Amerikanen te beroven van nog meer vrijheden. Dat pik ik niet!”? En waar zou je je bezwaar in moeten dienen, mocht je er toch in slagen het uit te vogelen? En het idee dat je op één of andere manier erin zou kunnen slagen de wetten te omzeilen die zijn ingesteld door de scheppende kracht achter het universum spreekt van een zelfzuchtige arrogantie van de hoogste orde... maar we hebben het hier dan ook over dementerende psychopaten.

Tijdens een interview in 2014 met John Gibbons voor zijn *Alchemy Radio* podcast ging de Ierse onderzoeker Thomas Sheridan dieper in op de redenen waarom het onthullen van hun tactieken deel uitmaakt van de methoden van de duistere heersers:

“Het laten weten is een deel van de magie. We moeten instemmen. Daarom laten ze weten wat ze doen middels allerlei boeken en films enzovoort. En vaak geven ze ons aanwijzingen over wat ze gaan doen voor ze het uitvoeren. En zo werkt hun tovenarij, hun zwart magische heidendom. Het moet je worden verteld.

Dat is waarom Dracula altijd aanklopte en verzocht om binnengelaten te worden... De Duivel moet uitgenodigd worden. Dan heb je het recht verspeeld om te zeggen 'ik zag het niet aankomen.' Nee, jij hebt het toegelaten. Daarom moet iedereen leren wat ze met ons doen, we moeten woordspel leren, we moeten leren over neurolinguïstisch programmeren. Want het enige dat hen aan de macht houdt is onze meegaandheid in hun zieke plannen. En het beste wapen dat we tegen hen kunnen gebruiken is onze weigering.”

In de film *The Exorcist* (De duiveluitdrijver) raakt het karakter van Linda Blair, Regen, pas bezeten door een demonische entiteit nadat ze heeft zitten klooiën met een Ouijabord dat ze op zolder vond. Ook al wist Regen niet precies wat ze deed, voor de entiteit was dit de “uitnodiging.” Zonder dat zou hij niet in staat zijn geweest bezit van haar te nemen.

In *The Wicker Man* (De rieten man) wordt gesteld dat het karakter van de politieman Edward Woodward vogelvrij is als menselijk offer puur en alleen omdat hij uit vrije wil naar het eiland was gekomen (zij het dat hij werd overgehaald om daar te gaan zoeken naar blijkbaar een “vermist meisje”). Hij werd niet gedwongen. Hij maakte de keuze. Dit zijn twee voorbeelden van films die in hun verhaallijn op subtiele wijze de implicaties overbrengen van instemming.

Verder inzicht kwam van Mark Passio tijdens zijn *What On Earth Is Happening* radioprogramma voor het Republic Broadcasting Network, oktober 2014:

“De genootschappen die deze hele agenda planden, en deze gebeurtenis (11 September) al tientallen jaren eerder hadden gepland gebruikten allerlei occulte symboliek en numerologie tijdens het gebeuren. Ze houden zich aan het plan en zijn daarin eigenlijk heel voorspelbaar. Ze houden van hun symbolen. Ze spelen graag met getallen. En ze geilen erop dat recht in het gezicht van iedereen te doen.

Eén van de duistere principes van hun ideologische overtuiging is dat, als je mensen laat weten wat je doet, zelfs wanneer dat gebeurt zonder woorden, middels symbolen of getallen, dan heb je eigenlijk hun stilzwijgende toestemming, want niemand zegt 'nee.' En in hun mentaliteit is geen 'nee' zeggen hetzelfde als stilzwijgend instemmen. Zodat, in hun beleving, degenen die de zaak aansturen worden gevrijwaard van de last van het karma dat normaal gesproken het gevolg zou zijn van het ondernemen van dit soort acties (omdat ze zelf niet daadwerkelijk de acties ondernemen, daar hebben ze hun bevelen opvolgende huisslaafhonden voor). In hun beleving, omdat ze je het hebben verteld zonder woorden, occult, op één of andere manier zou dat hen ontheffen van karma, omdat ze het in enige vorm hebben laten weten. Het is een zieke, verwrongen manier om het te bekijken.”

De gepokt en gemazeld onderzoeker Michael Hoffman drukte zich op een meer academische wijze uit tijdens een lezing die hij gaf in 1987, getiteld “De occulte filosofie”:

“De denkfout die zelfs onafhankelijk onderzoekers maken is dat blootgeven per se van de methoden en betrokken personeel een uiteindelijk doel is. 'Als we toch maar een paar van deze feiten in de openbaarheid konden brengen,' luidt het refrein.

Op die notie zou ik willen antwoorden dat cryptografie niet een stilstaand iets is. Het maakt deel uit van een opzienbarend proces dat honderden jaren geleden in gang werd gezet, een operatie die nagenoeg, zo niet al zijn belangrijkste doelen al heeft bereikt op een wijze die respect afdwingt. Aan het begin en in het midden van de operatie was geheimhouding van het grootste belang om deze doelen te bereiken. Over het algemeen is geheimhouding nu niet meer nodig. Het tegendeel eigenlijk.

De cryptocratie is er eigenlijk al een tijd heel erg op gebrand ons vele van hun geheimen te onthullen, maar weinigen die het opvalt.”

Wanneer je eenmaal de onderliggende behoefte ons te laten weten wat ze doen begrijpt, dan wordt zoveel van de tactieken van het controlesysteem duidelijk. Daarom worden buitenlandse oorlogen altijd via de media aangekondigd alvorens daadwerkelijk een ander land binnen te vallen. Vanuit hun gezichtspunt hebben ze hun intenties duidelijk gemaakt; nu kunnen ze doorzetten. Het is waarom de ingrediënten staan vermeld op de verpakking van duidelijk ongezond voedsel en drankjes, en giftige vaccins. Je zou denken dat het hun doel beter zou dienen om mensen niet in te lichten dat het hersencel vernietigende aspartaam is toegevoegd aan frisdrank en andere producten die op kinderen zijn gericht, of dat vaccins van die heerlijke zaken bevat als geaborteerde menselijke foetus, apenhersenen en formaldehyde, maar ze zetten het er gewoon op (om eerlijk te zijn worden deze gruwelen in vaccins over het algemeen verhuuld door meerlettergrepige wetenschappelijke termen, maar hun ware aard kan nog steeds worden ontdekt door degenen die de moeite nemen hun onderzoek te doen). Het is waarom vet en suikergehalte en hoeveelheid zetmeel, en het aantal calorieën vermeld staan op voedselverpakkingen in de supermarkt, het alcoholpercentage op drank en waarschuwingen voor de mogelijkheid op kanker op verpakkingen van rookwaren. Je kunt niet zeggen dat je het niet had kunnen weten.

Volgens hetzelfde principe moeten daarom de “bijwerkingen” (de “werkingen,” dus) van farmaceutische middelen worden vermeld in de bijsluiters. Wanneer je er last van krijgt, dan was je dat verteld, en zijn zij verder niet meer verantwoordelijk voor de vrije keuze die je maakte om het te nemen. Het is de reden waarom je geen telefoonabonnement of creditcard kunt afsluiten zonder een contract te tekenen met pagina's algemene voorwaarden en vrijwaringen die het bedrijf ten goede komen, eerder dan de klant, en hen ontslaan van enige verantwoordelijkheid in het geval er iets gebeurt. Het is de reden dat ons moet worden verteld dat er camera's aanwezig zijn in bussen of openbare gebouwen, of waarom we moeten worden gewaarschuwd voor flitsers op de weg, en wat de toegestane snelheid is voor je een bon krijgt. Het is waarom ons van tevoren wordt verteld dat de belastingen omhoog gaan of er nieuwe bijkomen. De disclaimers waardoor de manipulators menen gevrijwaard te zijn van karmische gevolgen zijn overal om ons heen. Stilzwijgende goedkeuring en veronderstelde instemming, zo wordt het spel voortdurend gespeeld.

Het lijkt echter dat, wanneer er geen sprake is van een “contract” als zodanig waardoor een verbintenis ontstaat, er de mogelijkheid bestaat zich eraan te onttrekken. Het lijkt in het verlengde te liggen van de gunst van het verhullen van hun bedoelingen in gecodeerde vorm, door degenen die zo alert waren zich te realiseren wat ze van plan waren de gelegenheid te geven “nee, dank je wel” te zeggen. Daarom werd, toen de overvloed aan hoge straling lichaamsscanners op vliegvelden in de Verenigde Staten werd ingevoerd in de jaren na 11 September, aan reizigers de mogelijkheid geboden deze te vermijden door zich in plaats daarvan uitgebreid te laten betasten door de agenten van de TSA. (Bureau Veiligheid Reizen, vert.) Te kiezen voor deze optie rustte er natuurlijk bij elk individu op dat hij voldoende was geïnformeerd over de vernietigende gezondheidsrisico's die de machines met zich meebrachten, en dat is waarom de meesten nog steeds gedwee erdoor lopen wanneer ze daartoe worden gesommeerd. Dit concept van “nee, dank je wel” kunnen zeggen zie je zelfs terug als een politieagent je op de hoogte stelt van je “rechten” (wat in zichzelf een aanfluiting is omdat ware rechten onder de Natuurwetten alleen kunnen worden verleend door de scheppende kracht achter het universum en niet door één of andere man of vrouw). Door je te informeren dat “alles wat je zegt tegen je kan en zal worden gebruikt” ontheffen ze zich van enige verantwoordelijkheid door (zoals zij het zien) de verantwoordelijkheid bij de ander te plaatsen. Het is hun opvatting van het geven van een eerlijke waarschuwing vooraf van hun bedoelingen en voldoende gelegenheid om niet mee te werken. De beroemde frase “wie zwijgt stemt toe” wordt duidelijk toegepast. Want zolang we geen weerstand laten zien tegen wat ons wordt aangedaan (en zonder mogelijkheid te claimen “dat we het niet wisten” omdat we leven in een tijd waarin via internet informatie nog nooit zo overvloedig beschikbaar was) dan is de situatie zo dat we verdienen wat we krijgen. Individuele uitzonderingen daargelaten, de wil en het principe van zorgzaamheid is op collectieve basis onvoldoende aanwezig, dus ondergaan we collectief de gevolgen.

Het begrijpen van de concepten van instemming en goedkeuring uit vrije wil, en de mate waarin de Gevestigde Wereld zich daaraan gebonden voelt, daarin ligt onze werkelijke kracht. Als we in grote getale het onmiskenbaar duidelijk zouden maken dat we op geen enkele manier akkoord gaan met het systeem van slavernij, onderdrukking en schendingen waaraan ze ons onderwerpen, dan denk ik dat zich werkelijk interessante resultaten zouden kunnen manifesteren. Zonder onze instemming zouden zij in het volle licht staan voor de misdaden die ze jegens de mensheid hebben begaan. Dat weten ze. Hun begrip dat ze dan het volledige karma zouden dragen voor de handelingen die zij alleen verkiezen zou een behoorlijk andere gang

van zaken creëren dan waar nu sprake van is. En deze verschuiving kan alleen maar plaatsvinden wanneer voldoende mensen zich een diep begrip hebben gevormd van de methoden (zoals omschreven in dit boek) die tegen ons worden gebruikt, en daarom is het delen van deze informatie zo essentieel voor de vrijheid van de mensheid.

Grote waarheden worden vaak gecodeerd in werken uit de populaire cultuur, zoals Hollywoodfilms, waar het verhaal aan het oppervlak ogenschijnlijk minzaam triviaal is. In de film *The Truman Show* met Jim Carrey in de hoofdrol stelt zijn handelaar Christof: "Hij (Truman) zou elk moment weg kunnen gaan. Als hij maar een klein beetje meer ambitie had, als hij volledig vastbesloten was om de waarheid te achterhalen dan is er niets dat we kunnen doen om hem tegen te houden." Nog maar weer eens een herinnering dat alles wat we ervaren neerkomt op keuzes uit vrije wil, op microkosmisch of persoonlijk niveau, of de keuzes die we als soort gezamenlijk maken op macrokosmisch niveau.

Als de vrije wil van een mens wordt gekaapt en gemanipuleerd maakt dat hem tot niets meer dan een robot van vlees, precies de dynamiek die heerst op onze planeet, waar miljarden verstoken zijn van de nodige kennis. Het gaat bij vrijheid om het verbreken van de betovering van de duistere magiër. Als je eenmaal doorhebt hoe een illusionist zijn trucs doet dan kan hij je nooit meer voor de gek houden. En hetzelfde geldt voor de tactieken van de entertainmentindustrie. Eenmaal bevrijd uit de beperkende subliminale geest en aanwezig in het bewustzijn, en de manipulaties werken niet langer. Veel meer mensen dienen op de hoogte gesteld te worden van hoe we worden bedrogen. Wanneer je je niet langer onbewust energetisch verbindt met de agenda, dan ben je in staat meer kritische keuzes te maken.

Onze eigen geest wordt als wapen tegen ons gebruikt. Maar we kunnen dit op elk moment veranderen, wanneer we maar willen. Zoals de grote wijlen Amerikaanse komiek Bill Hicks zo potent opmerkte: "Het is gewoon een keuze."

Bronnen

Voorspellende Programmering aangaande 11 September in Hollywoodfilms en televisieseries:

<https://www.YouTube.com/watch?v=IzLDxP3Qrzs>

<https://www.YouTube.com/watch?v=Rd-zOMb3REU> (video niet beschikbaar..., vert.)

<https://www.YouTube.com/watch?v=roE0sJktfBY>

<https://www.YouTube.com/watch?v=rnf7hQE6leU> (Verwijderd wegens schending kopierecht..., vert.)

<https://www.YouTube.com/watch?v=63OdK8ZcrrY> (Account is beëindigd..., vert.)

<https://www.YouTube.com/watch?v=OpYWt8yJAoI> (Verwijderd wegens schending kopierecht..., vert.)

Boots Riley van The Coup spreekt zich uit over 11 September

[*Family Guy* voorspelt Boston, 9/11 en 7/7 aanvallen in Londen weken van tevoren](#)

Tom Secker praat met Alex G over BBC serie *Spooks*, Voorspellend Programmeren van 7/7 en Woolwich

Prince: "Osama bin Laden maakt zich op om te bombarderen"

[Daily Mail: Woede over film, genomineerd voor een Oscar, waarin een bemanningslid zich opsluit in de cockpit om het toestel neer te laten storten en iedereen aan boord te doden](#)

HOOFDSTUK 13: GEESTEN EN MACHINES

De rol van muziek in het normaliseren van de Transhumanistische agenda

*“Net onder de huid, je merkt er bijna niets van,
Druk op een knop als je wilt weten hoe we heten,
Bedacht in een lab, om het schorem onder de duim te houden,
Iets vertelt me dat er nog een doel is.”*

Imani Hekima: Just Beneath The Skin (2011)

*“Zie je het dan niet? Ze proberen ons hoofd binnen te dringen,
Lokken ons in de val met technologie, houden ons opgesloten,
Zie je de tekenen niet? De tijd begint op te raken!*

Nate Featuring Dark Matter: Tricknology (2014)

*“In het jaar 5555
Hangen je armen slap langs je zij,
Je benen hebben niets meer te doen,
Dat doet één of andere machine voor je.”*

Zager & Evans: 'In The Year 2525' (1969)

Kant en klare robot: goed gemixt

In 1998 bracht de Amerikaanse zangeres Cher het nummer *Believe* uit. Het werd de grote hit en favoriet bij karaoke die het altijd bedoeld was te worden, te danken aan het makkelijk in het gehoor liggende deuntje en de commercieel georiënteerde productie. Hoewel, er was iets bijzonders mee. Als ze het refrein zong werd haar stem vreemd en robotachtig. Het was de eerste keer dat het grote publiek kennismakte met het fenomeen Auto-Tune.

De techniek werd ontwikkeld door het in Californië gevestigde Antares Audio Technologies, een bedrijf dat werd opgericht door de voormalige geofysicus dr. Harold “Andy” Hildebrand, die geluidsgolven gebruikte om oliebronnen in kaart te brengen. De website van het bedrijf wijst erop dat het de best verkopende audio plug-in aller tijden werd, kort na de uitgave in 1997.

Auto-Tune is een audioproductiemethode waar de menselijke stem wordt gedigitaliseerd, wat geautomatiseerde manipulaties mogelijk maakt. De opgegeven reden voor de uitvinding was dat het de stem van een zanger(es) toestaat noten en tempi met precisie te raken. De gewenste noten kunnen vooraf worden geprogrammeerd en de stem wordt dan automatisch hoger of lager om ze zuiver te zingen, waarbij elke tekortkoming van de vocalist(e) wordt overschreven. Zo wordt Auto-Tune op de Wikipagina beschreven: “Auto-Tune kan ook worden gebruikt als effect om de menselijke stem te vervormen wanneer de toonhoogte

in een veel grotere mate wordt verhoogd of verlaagd. Voor het getrainde oor kan het algemene effect worden beschreven als dat je de stem hoort springen van noot naar noot, als bij een synthesizer.”

Mij lijkt dat er een voor de hand liggende repliek is op deze uitleg. Misschien maar een gedachte, maar de muziekindustrie *zou* altijd zangers kunnen inhuren die voldoende geoefend zijn om zelf de vereiste noten zuiver te zingen, zonder hulp van plug-in technologie, en elke zanger(es) die dat niet kan *zou* weggestuurd kunnen worden om te oefenen tot ze het wel kunnen. Ik kan het niet helpen te denken dat dit misschien een betere manier zou zijn om het probleem op te lossen waar Auto-Tune oorspronkelijk voor was bedacht om te rectificeren. Misschien moet het me echter ook weer niet al te zeer verbazen, gezien dat hetzelfde soort technologie ter compensatie voor gebrek aan menselijke vaardigheden nu ook alomtegenwoordig is in de wereld van dj's. Softwarepakketten als Serato en Traktor hebben nu als ingebouwde functie een zogenaamde “sync-knop.” Hierdoor worden tempo en ritme van twee nummers die op een laptop worden afgespeeld automatisch gelezen en naadloos gemixt zonder verder menselijk ingrijpen. Een hele generatie jonge dj's wordt nu geconditioneerd dit te accepteren als de “normale” manier om een set lekker te laten lopen, waardoor zij worden gedegradeerd tot de status van een machineoperator, in plaats van iets van een artiest. Het getuigt hoe veranderlijk de menselijke aard kan zijn, en van de korte aandachtsspanne binnen de instant cultuur waarin we nu leven, dat veel dj's niet konden wachten om vinyl te dumpen en deze nieuwe “coole” technologie te omarmen toen deze net uitkwam... en nu, een paar jaar later, we weer een nostalgische hunkering zien terug naar echt vinyl, en een opleving in de verkoopcijfers, alsof dj-en op een laptop nu ouderwets is en de modieuze types zoeken naar het volgende nieuwe ding... zelfs al betekent dat in dit geval het vorige nieuwe ding.

Maar goed, het nummer van Cher werd binnengehaald als voorbeeld van deze geweldige nieuwe productiemethode. Het kleine nadeel was dat het haar stem ontleed van alles wat maar lijkt op menselijk, het deed denken aan de voice box van Stephen Hawking. Maar dat leek niemand in die tijd te deren, zodanig was de noviteitswaarde van dit fenomeen. Niemand had kunnen voorspellen hoezeer Auto-Tune (in de vroege dagen bekend als “het Cher-effect”) in het volgende decennium de mainstream muziek zou overspoelen. Noch hoe dit schijnbaar onschuldige en willekeurige fenomeen verbonden zou kunnen zijn met een veel breder opgezet en uitermate sinister plan.

We presenteren de deelname van de muziekindustrie aan de Transhumanistische agenda

Mens en machine: een goddeloze combinatie

Transhumanisme is het samensmelten van de mensheid met technologie. Al decennia lang bestaat er binnen de “elitaire” klasse een fascinatie met het sleutelen aan de natuurlijke staat van wat een mens hoort te zijn – hun manier om hun nagenoeg goddelijke status te bevestigen, althans binnen hun eigen psychopathische zienswijze – wat voor een aardig deel hun verering van en fascinatie met technologie verklaart. In haar eigen geschriften heeft de duistere priesterklasse onthuld hoe ze fantaseert over een gemeenschap waar de aangeboren kwaliteiten van de mens samensmelten met technologische “verbeteringen.” Dit is één van de centrale grondbeginselen van de Nieuwe Wereldorde. Het lijkt rechtstreeks te komen uit een sciencefictionfilm, zeker, maar ik hoop dat het vorige hoofdstuk over Voorspellend Programmeren voldoende heeft uitgelegd waarom dat zo is.

De plannen die de “elites” voor zichzelf hebben en voor ons verschillen nogal van elkaar. Zij geloven dat Transhumanisme voor henzelf de sleutel is tot onsterfelijkheid. Experimenten met implantaten en drugs op militaire proefpersonen hebben al iets opgeleverd dat bekend staat als de “supersoldaat” – een mens bij wie de natuurlijke functies kunstmatig zodanig zijn veranderd zodat ze dagen zonder eten, drinken of slaap kunnen, ongevoelig zijn voor pijn, en superkrachten vertonen die lijken op die van superhelden uit stripboeken. Dit zijn het soort kwaliteiten dat de duistere heersers blijkbaar voor zichzelf willen houden in hun zoektocht naar een levensduur welke die van normale stervelingen verre overtreft.

Voor de slavenbevolking (dat zijn jij en ik) lijkt het bewijs in een heel andere richting te wijzen. Daar is het de bedoeling om de populatie te voorzien van hersenimplantaten en microchips met als doel het op afstand monitoren en geestelijk beïnvloeden. Er zijn al pogingen ondernomen om baby's routineus met een chip te implanteren als ze net zijn geboren, maar dat is gestuit op achterdocht en weerstand bij de ouders... nog wel. Om de publieke geest rijp te maken voor het idee en het voor te stellen als goedaardig en gunstig worden

huisdieren al jarenlang gechipt, waar het RFID-signaal is verbonden met satellieten onder het sentiment “dat je Fikkie nooit meer kwijt zult raken.” In de afgelopen tijd is er veel gedaan om deze methode toe te gaan passen op dementerenden met de suggestie dat, mocht iemand midden in de nacht in zijn pyjama gaan ronddwalen, ze makkelijk zijn op te sporen.

Binnen bepaalde onderdelen van het leger is chippen een routine geworden, want militairen zijn altijd als eerste aan de beurt bij nieuwe biologische experimenten, en er zijn al bedrijven die zijn gevolgd, hun personeel verplichten om te worden gechipt als voorwaarde voor hun aanstelling. Natuurlijk allemaal voor de veiligheid en zekerheid. Onder hen het Epicenter hi-tech kantoorgebouw, waar stafleden van hurende bedrijven een chip moesten laten implanteren onder de huid om de deuren te kunnen openen en zelfs om de kopieermachine te kunnen gebruiken. Hannes Sjoblad, die de vreemde titel Hoofd van Verstoring droeg binnen het bedrijf dat de chips vervaardigde, zou hebben gezegd: “we werken toch al voortdurend met technologie. Nu is het een beetje een janboel met wachtwoorden en pincodes. Zou het niet veel makkelijker zijn het gewoon met je hand aan te raken? Dat is pas intuïtief.”

Goed bezig, Hannes.

Op het eerste gehoor zal het idee van zichzelf “verbeteren” met technologie voor velen aantrekkelijk klinken – met name degenen met een dominante, wetenschappelijk georiënteerde linker hersenhelft. Een goed voorbeeld hiervan is Kevin Warwick, hoogleraar cybernetica aan de Reading Universiteit in Engeland. Op zijn website wordt hij omschreven als iemand “die onderzoek doet naar kunstmatige intelligentie, aansturing, robotica en biomedische toepassingen.” Hij is een uitermate uitgesproken voorstander geweest van het aanbrengen van microchips in mensen en heeft de procedure zelf ondergaan, trots afkondigend dat hij een apparaat in de mediane zenuwen van zijn linkerarm heeft laten implanteren waardoor zijn zenuwstelsel direct kan worden verbonden met een computer, en dat hij verantwoordelijk was voor de eerste communicatie tussen zenuwstelsels van twee mensen.

Warwick speelt ofwel mee met de agenda van de elite, of is wat men noemt een “behulpzame idioot” – iemand die geen zicht heeft op het grotere plaatje maar wiens werk er handig aan bijdraagt. Hoe het ook zij, het plan voor een gemicrochipte bevolking blijft hoog op het verlanglijstje van de sociale sleutelaars staan. Net als echter met alles, ze weten wel dat, als ze een dergelijk drastische maatregel plotseling in zouden voeren, er waarschijnlijk een krachtige weerstand zou komen. De menselijke geest lijkt een ingebouwde weerstand te hebben tegen plotselinge verandering. Wat ze daarom al sinds lange tijd hebben geperfectioneerd is het langzame en geleidelijke proces van incrementalisme, een methode die door auteur David Icke wordt beschreven als “The Totalitarian Tiptoe” (totalitaire sluipgang). Wat dit voorstaat is het aanbrengen van kleine veranderingen over langere perioden. Elke stap brengt het dichterbij het einddoel, maar voldoende verhuuld om niet op te vallen. Overdrachtelijk is het ook wel beschreven als het “kickers in een pot”-syndroom; als je een kikker in een pan met kokend water stopt, springt hij er gelijk weer uit. Stop hem echter in lauw water en voer geleidelijk de hitte op, en de veranderingen zijn zodanig subtiel dat de kikker niet beseft dat hij langzaam levend wordt gekookt.

En zo is het ook gegaan met het verlangen richting Transhumanisme. En hoever de Totalitaire Sluipgang strekt werd me een tijdje geleden duidelijk toen ik nadacht over de veranderingen in de maatschappij die zich in de afgelopen twee decennia hebben voorgedaan. Ik heb het hier over de situatie in mijn thuisland, het Verenigd Koninkrijk, maar het zal lezers in bijna elk land ter wereld bekend voorkomen.

Laten we 1996 nemen als uitgangspunt. In dat jaar hadden nog maar weinigen een mobiele telefoon en het internet stond op dat moment nog in de kinderschoenen. Breedbandcommunicatie was er nog niet en het geringe aantal internetverbindingen werd tot stand gebracht met tragisch langzame inbelmodems. Ook e-mail was nog maar nauwelijks ontwikkeld, de meeste zakelijke communicatie verliep nog middels fax of papier.

In 1996 kon je nog gewoon via een vaste lijn naar je lokale bank bellen. Je belde naar het gas of elektriciteitsbedrijf en je kreeg nog een persoon aan de lijn. (die zich ook nog eens in hetzelfde land bevond als jij, wat dacht je daar van?!) Je kon aan de persoon aan de andere kant van de lijn gewoon vertellen waarvoor je belde, in plaats van Alzheimer te ontwikkelen of verschillende keren te reïncarneren terwijl je wacht tot een vrolijke computerstem het hele keuzemenu heeft voorgelezen. Je kon nog naar een supermarkt gaan en je boodschappen afrekenen en in laten pakken door een mens in plaats van te worden gedwongen

alles zelf te scannen en in te pakken.

Om televisie te kijken had je televisie nodig met een antenne. Meer niet. Omdat alle signalen analoog waren had je geen digitale omvormers en hun bedrading nodig. Automobilisten vonden hun weg door oriëntatievermogen te combineren met een goede wegenkaart in plaats van gesproken commando's van hun auto. Ook kon men zelf bepalen al dan niet de ruitenwisser aan te zetten en kon men de deur van de auto ontsluiten door een sleutel in een sleutelgat te stoppen en te draaien. Op één of andere manier slaagden kinderen erin de dag door te komen zonder ringtones, Instagram of Snapchat en schoten niet in de stress als er geen wifi was om hun Facebook elk half uur te updaten.

Al deze ingrijpende veranderingen vonden plaats in slechts de afgelopen 20 jaar, en een kijk naar het “toen” en “nu” is een universitair college over hoe de Totalitaire Sluipgang werkt. In de meeste landen van de wereld heeft de betrokken technologie de menselijke gemeenschap onherkenbaar veranderd. Een tijdreiziger uit 1996 naar onze tijd zou stomverbaasd zijn over wat er allemaal gaande is. En toch, omdat het allemaal gebeurde in kleine stapjes en over een langere periode, en omdat elke sociale verandering ons werd voorgesteld als iets “geweldigs,” werd het algemeen geaccepteerd en geïntegreerd, precies zoals de architecten ervan altijd al wisten dat het zou gaan. Is er echt iemand die geloofd dat het toeval was dat zelfscanners op hetzelfde moment werden ingevoerd als de geautomatiseerde telefoonsystemen bij grote bedrijven? Of dat de enige drijfveer achter de veranderingen “kosteneffectiviteit” is? Heeft het feit dat sommige restaurants nu de gesprekken van hun klanten opnemen, allemaal in het kader van de “veiligheid,” en dat auto's in de fabriek worden voorzien van een traceerapparaat, alleen maar te maken met “efficiency?”

Velen van mijn generatie weten zich nog duidelijk de dagen voor 1996 te herinneren, toen ons dagelijks leven veel eenvoudiger en natuurlijker was. Maar over 40 jaar, als wij allemaal het loodje hebben gelegd, zal het merendeel van de wereld nooit iets anders hebben gekend dan een leven dat wordt gedomineerd door computergestuurde machines.

Niemand ontkent dat technologie een positieve rol heeft gespeeld in bepaalde aspecten van ons leven. Er zijn natuurlijke talloze voorbeelden van werkelijke voordelen voor de mensheid die de wetenschap heeft gebracht. Dat heeft echter niets te maken met de verraderlijke en kwaadaardige agenda die door de heersende krachten wordt doorgevoerd.

De volledige hermodellering van de manier waarop we als mensen elektronica gebruiken bij nagenoeg elk aspect van ons leven heeft ons langzaam psychologisch voorbereid op wat in het verschiet ligt, de introductie van technologie die erop is gericht om samen te werken met menselijke functies, waardoor een hybride mensmachine ontstaat, maar met meer nadruk op de geautomatiseerde, machinale aspecten dan de menselijke.

Hopelijk zal iemand die instinctief denkt dat het werkelijk wonderbaarlijk is hoever de wetenschap is gevorderd iets meer onderzoek doen naar wat deze agenda werkelijk inhoudt – iets wat Warwick blijkbaar niet deed – en waarom het ons zo fanatiek opgedrongen wordt. Net als bij elke andere manipulatie in de maatschappij, van georganiseerde religies tot het financiële stelsel, gaat het allemaal om heerschappij en het voortduren van de menselijke slavernij.

Het lange termijnplan, zoals vele onderzoekers in hun werk hebben uitgelicht, is om de wereldbevolking te voorzien van microchips die via op afstand bedienbare radiosignalen zijn verbonden met een centrale computer. David Icke gaat in zijn boek *The Perception Deception* (De perceptie bedrogen) dieper in op de implicaties van een dergelijke regeling door personen die, laten we zeggen, niet bepaald het beste voor hebben met de mensheid:

“Binnen de Transhumanistische agenda is Google de voornaamste speler, en technologie als 'Google Now' is ontworpen om elk aspect van ons leven te volgen en te reguleren met het vermogen om te weten of je loopt, auto rijdt of fietst, wanneer je thuis bent, in staat om je stempatroon te herkennen, welke een uitdrukking zijn van je unieke vibrationele signatuur. Deze opstapjes worden als nieuwe snuffjes gepresenteerd met 'is het niet geweldig?' terwijl ze de massa's op een uitermate duister en gevaarlijk pad leiden. De moderne Rattenvanger van Hamelen heeft zijn fluit verruild voor een smartphone.

Hoofd van Google Eric Schmidt zei in 2013 dat het bedrijf binnen 5 tot 10 jaar een kunstmatige intelligentie kon ontwikkelen die niet te onderscheiden is van de menselijke geest (de in slavernij verkerende geest, wel te verstaan). Schmidt is geobsedeerd met de Transhumanistische agenda en heeft concepten beschreven als het sturen van een robotische kloon van hemzelf naar sociale gelegenheden en het inslikken van nanotechnologie om zijn lichaam te reguleren. Zijn verlangen naar een maatschappij die wordt gestuurd door robots en Transhumanistische technologie wordt gedeeld door zogenaamde futuristen als Ray Kurzweil, die mensen graag ziet versmelten met machines en voorstander is van een globale gemeenschap die wordt bestuurd door een computersysteem met kunstmatige intelligentie die dat van het hele menselijke ras overtreft (de in slavernij verkerende intelligentie, wel te verstaan). Kurzweil is directeur engineering bij... Google.”

En uit een eerder boek van Icke, *Human Race Get Off Your Knees* (Menselijk ras, kniel niet langer):

“En nu zien we 'eugenetica, de laatste grens,' met de opkomende beweging bekend als Transhumanisme. Dit is het ontwikkelen en aanprijzen van diverse sturende technologieën als microchips, hersenimplantaten, verbinding tussen hersenen en een computer, cyborgs en nanotechnologie. Voorstanders spreken van het “updaten” van het menselijk ras door meer en meer externe technologie in het menselijk lichaam te implanteren.

Het woord 'Transhumanist' werd voor het eerst gebruikt door Julian Huxley, een fanatiek eugenetist. De Transhumanisten promoten de voordelen van het verbeteren van gezondheid en intellect, maar het werkelijke idee erachter is het creëren van een superras, deels mens, deels machine.”

Alles wat maar geautomatiseerd kan worden is dat nu ook. Zelfbesturende auto zijn werkelijkheid geworden. Verkopers in warenhuizen worden nu vervangen door robots, en een standaard grapje binnen de wereld van dj's is dat, in de niet al te verre toekomst, er ook geen menselijk dj's meer nodig zullen zijn. In een wereld waar auto's hun snelheid aanpassen al naargelang het geluidsniveau van het verkeer in de omgeving dat door sensoren wordt opgepikt zal het zeker niet lang duren voor een geautomatiseerd dj-systeem intuïtief weet welke nummers gedraaid moeten worden op basis van sensoren die de drukte op de dansvloer meten. Misschien dat het allemaal niet meer zo “geweldig” is wanneer grote aantallen mensen geen werk meer kunnen krijgen omdat een robot het net zo efficiënt kan en geen salaris, lunchpauzes, ziekteverlof of vakantie behoeft.

En nu is daar ook nog de obsessie met alles “smart” bijgekomen, van telefoons tot energiemeters. Het plan achter een “slim” netwerk is zeer duister, waar apparaten aan elkaar gekoppeld worden via een eindeloze keten van wifi-verbindingen, waardoor het morfogene veld waarin we leven wordt verzadigd met ontregelende elektromagnetische frequenties terwijl continu surveillance-informatie wordt verstuurd naar een centrale computer. In het VK is nu bericht dat Glasgow de eerste “slimme” stad wordt die zo zal worden geconfigureerd, en er is aangekondigd dat een deel van de M6 bij Birmingham de eerste “slimme” snelweg zal worden. Het slimste dat je kunt doen is met een grote boog heenlopen om alles wat maar “smart” in de naam heeft. (Het is ook de moeite waard op te merken dat “smart” verschillende betekenissen heeft. Behalve dat het in het woordenboek wordt gegeven als “slim” heeft het ook de betekenis “de oorzaak van een scherpe, bijtende pijn; en van “een irritatie opwekkende toepassing, een klap, etc.”)

Ray Kurzweil heeft ook voorspeld dat mensen (als ze realistisch gezien nog als zodanig mogen worden beschreven) een internetsysteem in hun hoofd kunnen laten inbouwen zodat ze organisch zijn verbonden met het internet en kunnen surfen door sturende gedachten, waar de resultaten worden weergegeven op een klein scherm dat is ingebouwd in het hoornvlies. De uitvinding van Google Glass, waarmee het voortdurend en persoonlijk online verkeren moest worden genormaliseerd leek hiervan een voorloper te zijn.

Waar Google met regelmaat de loftrompet steekt over Transhumanisme leek medeoprichter van Apple Steve Wozniak in een interview uit 2015 voor *Australian Financial Review* een meer behoedzame kijk te hebben. Blijkbaar als waarschuwing voor de gevaren van het vervangen van menselijkheid met kunstmatige intelligentie was zijn commentaar: “Computers gaan het overnemen van mensen, dat leidt geen twijfel. Als we deze machines bouwen om voor alles voor ons te zorgen, uiteindelijk zullen ze sneller denken dan wij, zullen ze de slome mens uit bedrijven werken om ze efficiënter te laten draaien.” Verder haalt het artikel ook

baas van Tesla Motors Elon Musk aan, die zegt dat het mensen in de komende jaren verboden zal gaan worden om zelf te rijden en auto's volledig zullen worden bediend door robots. Dit hellend vlak wordt nu al geplaveid, met auto's die worden uitgerust met camera's en geprogrammeerd om in het geval van een ongeluk meteen de politie te bellen! In hetzelfde artikel wordt ook bericht over een hotel in China, het Pengheng Space Capsules Hotel in Shnezhn, geheel gerund en bemand door robots. Door de kostenbesparingen kan het hotel overnachtingen aanbieden voor zo weinig als 7,70 euro per nacht.

Iedereen die nog beschikt over het vermogen zelf na te denken zal deze nachtmerrie van een Transhumanistische toekomst zeker verwerpen, maar er zijn er genoeg die worden misleid door hun ontzag voor technologische vooruitgang en vallen voor de “wow-factor” waarmee het wordt gepresenteerd. Hoe valt anders het enthousiasme van Australiërs te verklaren om een RFID-chip onderhuids te laten implanteren om mee te kunnen betalen, aldus een bericht in *The Business Insider* uit 2015?

“Een verbazingwekkende 25% van de Australiërs zegt tenminste “enigszins geïnteresseerd” te zijn in het vooruitzicht van een geïmplanteerde chip voor het doen van betalingen, blijkt uit nieuw onderzoek.

Uit onderzoek door creditkaartmaatschappij Visa en de Technische Universiteit van Sydney bleek dat Australiërs open staan voor het idee te betalen via draagbare items, zoals smart horloges, ringen, brillen, of zelfs via hun verbonden auto.”

Het is tegenwoordig blijkbaar een groot probleem geworden om een portemonnee of een paar creditcards bij te hebben. Handig voor de heersers, want al lang bestaat het plan om betalingen met contant geld uiteindelijk volledig uit te bannen (voor een groot deel al ingevoerd in Zweden) en het voltallig volk te dwingen zo'n chip te nemen. Op basis hiervan zou men niet voor noodzakelijke goederen en diensten kunnen betalen tenzij men is verbonden met een enorme centrale computer via een persoonlijke unieke ID. Wie als eerste gedachte heeft “hoe cool” dat niet zou zijn zou misschien na moeten denken wat er zou gebeuren als ze op één of andere manier een aanvaring krijgen met de overheid en hun mogelijkheid om te betalen voor noodzakelijke goederen en diensten wordt uitgeschakeld. Misschien moeten ze zich ook proberen een voorstelling te maken wat er gebeurt als de belastingdienst of andere overheidsinstelling meent dat je ze geld schuldig bent, het van je rekening afschrijft, en vragen komen later wel. (Een verdergaande technologie zou zijn waar een radiosignaal kan worden verstuurd naar een geïmplanteerde chip om de hersengolven van de ontvanger te veranderen om een emotionele reactie of stemmingswisseling op te wekken. Met een op een juiste manier geconfigureerde chip zou het ook mogelijk zijn om chemische stoffen in de bloedstroom te brengen.)

Dit helse scenario kan echter alleen maar doorgang vinden als mensen er uit vrije wil voor zwichten. Er zijn geen mogelijkheden om onder dwang de gehele wereldbevolking van een chip te voorzien wanneer er massale weerstand is. Uiteindelijk is de keuze aan de mensheid. Ben benieuwd wat het gaat worden.

Het lelijke gezicht van een gemeenschap zonder contant geld, gekoppeld aan biometrie, kwam in 2015 spectaculair in botsing met de live muziekindustrie bij het Download Rock Festival in Leicestershire, Engeland. De organisatie had al wenkbrauwen doen fronsen met hun besluit om gezichtsherkenning in te zetten voor bezoekers, natuurlijk onder het aloude mom van “terugdringen van criminaliteit.” (Waar zouden ze zijn als ze dat excuus niet hadden om op terug te vallen?)

En om het allemaal nog erger te maken kondigde de organisatie een contantloos betalingssysteem aan waar van tevoren krediet moest worden geladen op een elektronische armband, bekend als “hondenpenning,” (nog meer slaafsymboliek?) die dan door een netwerk van elektronische lezers over het terrein konden worden gescand. Trots kraaide de organisatie dat “niet alleen de rijen bij drank en eetkraampjes minder lang zouden zijn zonder het getreuzel met contanten, het zorgt voor een nog betere veiligheid op het terrein.” Dit is de precieze blauwdruk voor een contantloze samenleving die de elites zich wensen voor de hele wereld, en het Download Festival leek hiervoor een proefproject met de festivalgangers als onwetende proefkonijnen die zelf mochten betalen voor het experiment waarvan ze onderdeel waren. En gezien wat we hebben geleerd over hoezeer de duistere heersers gesteld zijn op hun symboliek zou het niemand moeten verbazen dat het logo voor Download in advertenties bestond uit een rode duivelshand, omringd door vuur, die het Baphomet/gehoorde handteken laat zien met een blauw polsbandje. Misschien kunnen we wat optimisme onttrekken aan het feit dat het betaalsysteem echter een monumentale blunder werd en door bezoekers werd

omschreven als “waardeloos,” “een farce” en “een complete aanfluiting.” Festivalgangers klaagden dat ze uren in de rij moesten staan voor de ingang, bij het kopen van eten en drinken, voor het checken van hun saldo of het aanvullen ervan.

Vergelijkbare onregelmatigheden met een contantloos betaalsysteem een paar weken later bij het Digital Dreams Festival in Toronto, Canada. Zie ook hoe de namen van beide festivals elektronisch/computer gerelateerde ondertonen hebben.

The Daily Mail berichtte dat Europese festivals al jaren elektronische armbandjes gebruiken, te beginnen met het Eurosonic Noorderslag Festival in 2012 in Nederland.

Baas van Glastonbury Michael Eavis zou kort hebben nagedacht over het idee maar vreesde dat de technologie te veel externe bedrijven aan zou trekken die het “te commercieel” zouden maken.

Auto-Pain

Wat ons allemaal weer terugbrengt naar Auto-Tune en de *werkelijke* reden waarom het zo enthousiast is omarmd door de bedrijfsmatige muziekindustrie. Het zal niet liggen aan hoe geweldig het klinkt, dat lijkt me stug. Ik heb talloze dj's en muzikanten naar hun mening gevraagd over het geluid en tot nu toe is er nog niemand geweest die zich positief heeft uitgelaten. De normale reactie bij die vraag is het weggrollen van de ogen en een stroom aan scheldwoorden.

Net als de technieken die we in eerdere hoofdstukken hebben behandeld is ook dit gericht op de suggestieve onderbewuste geest – in dit geval om de geest rijp te maken voor hybridisatie tussen mens en elektronica door de samensmelting van de twee voor te stellen als heel normaal.

In het verleden is Auto-Tune nog wel eens verward met een eerder systeem voor het synthetiseren van de stem, de Vocoder, het meest bekend van muzikant Roger Toutman van de funkband Zapp. Brits producent Linslee Campbell heeft me een keer laten zien hoe de Vocoder werkt in relatie tot de menselijke stem. Hij had een soort harmonica in zijn mond dat was verbonden met een synthesizer. Dan sprak hij in de Vocoder en gebruikte het toetsenbord om het resulterende geluid te manipuleren. Dit is het belangrijke verschil tussen de Vocoder en Auto-Tune; bij de eerste is er in ieder geval nog steeds sprake van een bepaalde mate van menselijke creatieve controle!

Het is onwaarschijnlijk dat Hildebrand en zijn bedrijf Antares Auto-Tune hebben ontworpen met kwade gedachten in zin. Het ligt meer voor de hand dat de uitvinding werd gekaapt om te worden gebruikt in de Transhumanistische agenda. Een citaat van Hildebrand zou zijn dat “we nooit hadden gedacht dat iemand bij zijn volle verstand het op deze manier zou gebruiken,” doelend op hoe het werd gebruikt in het nummer van Cher. Toch leek hij zich later naar het programma te schikken met de aankondiging van nieuwe software met de naam Throat Evo. Dit, aldus de website van Antares, “verwerkt stemgeluiden door een zeer nauwkeurig gemaakt model van het menselijke stemkanaal,” en “biedt de mogelijkheid tot het creëren van stemkanaalmodellen die ver voorbij liggen aan de beperkingen van de menselijke anatomie, en stemkarakteristieken mogelijk maakt die op geen enkele andere manier kunnen worden bewerkstelligd.”

Mijn voorstel zou zijn om dat zo te laten. Maar ja, dat ben ik dan weer...

Na de hit van Cher bleef het een tijd stil rond Auto-Tune, tot een paar jaar later. In 2005 verscheen een artiest ten tonele van de hiphopscene genaamd T-Pain (de T zal wel hebben gestaan voor tinnitus [= oorsuizen, vert.]). Op zijn debuutalbum werd het effect ten volle gebruikt, met name in de eerste twee singles, *I'm Sprung* en *I'm In Love With A Stripper*. Het werd het kenmerkende geluid van T-Pain tot het punt waar het voorkomt in alles wat hij ooit heeft uitgebracht. Het ging zelfs zo ver dat hij brutaalweg voorstelde dat iedereen die het effect gebruikte hem royalty's zou moeten betalen. In 2009 werkte hij samen met het bedrijf Smule aan de ontwikkeling van een toepassing voor de iPhone getiteld *I Am T-Pain*, waardoor gebruikers zijn “stemgeluid” na konden bootsen bij karaoke.

Ongeveer op hetzelfde moment brak zanger/rapper Akon door, die de twijfelachtige eer claimde T-Pain te hebben “ontdekt.” Akon overspoelde zijn tweede en derde album, *Konvicted* en *Freedom* met het geluid, na het uitstapje in noviteit van zijn eerst album getiteld *Lonely*, wat je echt moet horen om het te kunnen

geloven. Binnen een paar maanden was Auto-Tune terug te horen in het grootste deel van de hits uit de hiphop en R&B, waaronder die van Flo Rida, Ke\$ha, Pitbull, Will.I.Am, Black Eyed Peas, David Guetta, Chris Brown, Usher, Ne-Yo, Lil' Wayne, Drake, Snoop Dog, Kanye West, Taio Cruz en Jennifer Lopez, om er maar een paar te noemen. (En dit is alleen maar uit 2008!) In meer recentere jaren is het ook al doorgedrongen tot de uitgaven van prominente reggae-dancehall artiesten. Het wordt ook in het Britse bewustzijn gestopt door "talentenshows" (zo worden ze genoemd) als X-Factor in 2010, waar de producenten hebben toegegeven het effect te hebben gebruikt om de optredens van bepaalde deelnemers te verbeteren. In iets wat nog het meest leek op een publiciteitsstunt stelde baas van het circus Simon Cowell een verbod in op het gebruik ervan in toekomstige afleveringen.

Er kwamen zelfs verhalen bovendrijven van hoopvolle meisjes die tijdens hun auditie hun stem lieten klinken alsof Auto-Tune werd toegepast, blijkbaar hun idee van wat tegenwoordig nodig is om het te maken.

Er zijn pogingen ondernomen om Auto-Tune te rechtvaardigen als vorm van creatieve expressie. Maar veel commentaren blijken onthullend betreffende het *werkelijke* doel van het alles verzadigende gebruik ervan.

De Amerikaanse dj en producer Jayce Clayton, beter bekend als DJ/rupture, schrijft:

"De plug-in zorgt voor een andere relatie tussen stem en machine dan ooit tevoren... Auto-Tune werkt als een duet tussen het elektronische en het persoonlijke."

Mogelijk met ironie voegde hij eraan toe: "Als zodanig komt het aardig in de buurt van menselijkheid." (!)

En zou schrijver, academicus en hoogleraar Zwarte Popcultuur Mark Anthony Neal misschien een betekenisvolle aanwijzing hebben gegeven met zijn commentaar op Lil' Wayne's gebruik van Auto-Tune door te zeggen: "Zijn gescheld, het wazige gepiep van zijn stemgeluid lijkt te wijzen op trauma."? (Lezers die het hoofdstuk hebben gemist over de werking van op trauma gebaseerde beheersing van de geest worden aangemoedigd om terug te gaan en er kennis van te nemen!)

Zanger Michael Bublé zal ondertussen niet stil hebben gestaan bij de relevantie van zijn woordkeuze toen hij kritiek uitte op Auto-Tune en zei dat "iedereen er hetzelfde door klinkt, als robots."

Ludovic Hunter-Tilney, die in 2008 voor de Britse krant *Financial Times* schreef ten tijde van de Auto-Tune-explosie, sloeg ook de spijker op zijn kop, waarschijnlijk even onbewust aangaande de voorspellende waarde van zijn commentaar. In zijn recensie van Britney Spears' album *Circus* merkte hij op:

"Haar overmatig geproduceerde stemgeluid beweegt zich, als reagerend op het draaien aan een knop, van natuurlijk klinkende gekir tot robotisch vervormd gepiep. In de loop van een enkel nummer beweegt ze zo naadloos tussen vlees en bloed Britney en geautomatiseerde Britney dat het verschil vervaagt. En met de maar al te menselijke zwakheid van een leven dat voortdurend balanceert op het randje van een inzinking als achtergrond is dit een verbluffende staaltje van technologische opwaardering."

Later refereert hij aan Spears als "androïde automaat."

Een album dat model staat voor hoe het geluid van Auto-Tune kan worden aangewend als disharmonisch effect is *808s & Heartbreak* van Kanye West. Toen het in 2008 werd uitgegeven was de muziek van Kanye al afgegleden naar een niveau voorbij enige hoop. Het album werd uitgebracht in de nasleep van de dood van zijn geliefde moeder Donda, met wie Kanye een bekend sterke band had (hij had eerder al het nummer *Hey Mama* van zijn album *Late Registration* aan haar opgedragen), en het einde van zijn relatie met verloofde Alexis Phifer. *808s* zou een louterende uitlaat zijn geweest voor zijn verdriet. Dat liet zich merken in de toon en het verontrustende gevoel, iets dat niet voorbij ging aan de critici.

In een stuk voor *Rolling Stone Magazine* schreef Jody Rosen:

"Kanye kan niet echt zingen in de traditionele zin, maar dat probeert hij ook niet. T-Pain heeft de wereld geleerd dat Auto-Tune niet alleen valse noten rechtrekt; het is een schilderachtig stuk

gereedschap voor het opwaarderen van de vocale uitdrukking en het verhogen van emotie... De gedigitaliseerde stem van Kanye is het geluid van een man die zo is overkomen door verdriet dat zijn stem klinkt als minder dan menselijk.

Interessante woordkeuze in het licht van de algehele context van dit boek.

Zij die weten

De plannen van de Transhumanisten – en met name degenen achter de agenda van microchips – zijn niet voorbij gegaan aan de aandacht van de meer wakkere artiesten – in ieder geval degenen die niet het volledige bezit zijn van de maatschappijen die alles bepalen voor een artiest. Een briljante interpretatie met daarbij een geweldige video is van Brits muzikant Imani Hekima met zijn nummer *Just Beneath The Skin*. Je kunt het [hier](#) bekijken. (28 abonnees, 194 keer bekeken, 3 “likes,” inclusief die van mezelf, en 1 commentaar, ook van mij, in 7 jaar tijd..., vert.)

Ik kan me nog commentaren herinneren uit midden jaren 1990' van Rastafari over microchips en streepjescodes als zijnde “tekenen van het Beest” uit de koker van het “Babylonische Systeem.” Toen nog verkerend in een staat van wakkere slaap had ik geen idee wat ze daarmee bedoelden. Dat is in de afgelopen jaren pijnlijk duidelijk geworden. Vraag is hoe zij zoveel kennis bezaten over dit plan in de jaren voor internet. Volgens velen bezitten Jamaicanen een spirituele verbinding met een hoger bewustzijn, welke wordt versterkt door hun regelmatig gebruik van cannabis, dat hen toestaat grote waarheden in hun geest te ontvangen.

Zo is er ook een reden waarom met wantrouwen naar technologie wordt verwezen als “tricknology” in hiphop slang, zoals neergezet door Jeru Tha Damaja in zijn nummers *Can't Stop The Prohet* en *Revenge Of The Prophet*. Hierin worden verschillende concepten metaforisch voorgesteld als superschurken zoals in stripboeken die de held, De Zwarte Profeet, moet bestrijden. Naast Onwetendheid, Haat, Jaloezie, Afgunst, Woede, Radeloosheid, Vijandigheid en Bedrog staat Tricknology. Zoals verwoord in *Revenge Of The Prohet* (De wraak van de profeet): “Elke dag Onwetendheid bevechten, zo vermoeiend. Als ik denk dat ik hem te pakken heb ontsnapt hij me weer. En hij heeft zoveel soldaten in zijn vijandelijk leger. Eén van de ergste is die nikker genaamd Tricknology.”

(Het nummer eindigt met de beloftevolle woorden “wordt vervolgd...” Dat was echter in 1996 en meer dan 20 jaar later wachten we nog steeds! Hoe dan ook, de teksten van deze nummers laten duidelijk zien hoe *echte* rapmuziek kan inspireren, onderwijzen en opbeurend kan zijn in de handen van verantwoordelijke en intelligente tekstdichters die helemaal aan de andere kant van het spectrum staan van de inhoud van de mainstream hiphop van de laatste 10 jaar of meer. Verder weg kan eigenlijk niet!)

De Britse rapper Nate ging hier dieper op in in zijn nummer uit 2013 met de titel *Tricknology*, met teksten als:

*“IPads en IPods, je ogen voor altijd vastgeklonken aan hoge resolutie schermen,
Entertainment als een mist in je hoofd,
Tikkend op Blackberries terwijl je loopt,
Reuma in je handen zal je laten trillen.”*

*“8 miljoen megahertz aan frequenties gaan er door je heen,
Gebruik liever het oog van bewustzijn om je godverdomme overeind te houden.”*

*“Dus raak niet verstrikt in het World Wide Web,
Begrijp waarom het interNET heet.”*

De onderwerpen hiphop en Transhumanisme leken samen te komen in een interview uit 2014 door BJ Murphey met twee MC's uit New York genaamd MC Kilch en Maitreya One. Op het eerste oog leken de artiesten openlijk de agenda van de elite voor te staan, waar Kilch zegt:

“Ik zou graag zien dat meer MC's muziek maken gebaseerd op de Transhumanistische gedachte, of

nummers die gaan over concepten als de Technologische Singulariteit, maar ik geloof niet dat het de plicht is van hiphop om zo iets te promoten.”

Maitreya One lijkt dan een meedogende en menselijke kijk op het onderwerp te hebben door te zeggen:

“De plicht van hiphop is om het juiste gebruik van technologie te laten zien, het moet op een menselijke manier worden ingezet, niet alleen maar om een sociale orde te handhaven die ons verdeeld houdt en onderdrukt. Hiphop ziet de mogelijkheid van technologie om ons te bevrijden van het wereldse schema van 'elke dag werken' dat onze vrijheid inperkt en ons lichaam gevangen houdt binnen een corrupt monetair systeem dat ons in slavernij houdt. De hiphopversie van de Technologische Singulariteit sluit niemand uit en zet de mensheid op de eerste plaats.”

Dan wordt het water echter weer vertroebeld als je leest dat Maitreya One J Edgar Hoover, stichter en eerste directeur van de FBI, noemt als één van haar invloeden en lof uit over het geheime en illegale programma COINTELPRO dat hij op poten zette. Dan, aan het einde van het interview, brengt ze nog respectvolle hulde aan de eerder genoemde Ray Kurzweil van Google. Of ze onderdeel van de agenda zijn, of gewoon in de war, blijft daarom echter de vraag. [Hier](#) kun je het interview lezen.

Gezocht: Dood of levend

Er bestaat een soort visuele variatie op Auto-Tune, voor het eerst te zien in 2012, toen een levensgroot hologram van de vermoorde rapper 2Pac op het podium werd geparadeerd tijdens het Coachella Festival in Californië, “optredend” met een vlees en bloed Snoop Dogg en Dr. Dre. Volgens Nick Smith, directeur van het in San Diego gevestigde AV Concepts, had zijn bedrijf vier maanden nodig om het hologram te creëren en kostte het ten minste 100.000 dollar. Het idee zou van Dr. Dre zelf afkomstig zijn. Smith schepte op over hoe zijn bedrijf reeds lang overleden figuren weer “tot leven kon wekken” en een visuele recreatie kon maken in de studio: “Je kunt hun beeltenis en stem gebruiken en... mensen nemen die nooit optredens hebben gedaan of muziek die ze nooit hebben gezongen en dit digitaal recreëren.” Hij vergoelijkte ook de enorme kosten voor het maken van een hologram door erop te wijzen dat het nog altijd stukken goedkoper was dan een performer in levende lijve te transporteren langs een reeks van optredens tijdens een tournee. Waarom brengt dat bij mij gedachten terug aan de Britse zwarte comedy met Rik Mayall getiteld *Bring Me The Head Of Mavis Davis* (Breng me het hoofd van Mavis Davis) waarin de eigenaar van een platenmaatschappij besluit dat één van zijn verblekende sterren hem dood meer waard is dan levend en een plan maakt haar te vermoorden om zijn schulden af te kunnen betalen? Het hologram van 2Pac kreeg zelfs een eigen Twitterpagina welke meer dan 3.300 volgers trok. Sorry... had ik al gezegd dat de wereld gek is?

Een paar jaar later zagen we tijdens de Billboard Music Awards een levensgroot hologram van een optredende Michael Jackson, vijf jaar na zijn rituele opoffe... pardon, tragische onbedoelde dood door de hand van zijn dokter. Hiervoor werd een illusoire technologie gebruikt die teruggaat tot de 16de eeuw en gebruik maakt van spiegels, bekend als “Peppers Geest,” maar, net als bij het maken van het 2Pac hologram, werd gezegd dat het maanden in beslag nam om het te maken tegen vergelijkbare kosten. Het hologram van MJ “bracht” het nummer *Slave To The Rhythm* (enige relevantie in de titel?) van zijn tweede postume album *Xscape*. Dat nummer was opgenomen in 1991 voor *Dangerous* maar verscheen uiteindelijk niet op het album. Zou daar een reden voor geweest kunnen zijn, denk je?

Noem me ouderwets als je wilt, maar ik kan het niet helpen te denken dat, als de muziekindustrie nu eens op zou houden met het afmaken van hun artiesten, dan konden die gewoon blijven optreden in plaats van dat er een hologram van moet worden gemaakt, maar ja, dat ben ik dan weer. Maar, om eerlijk te zijn, moet ik erbij vermelden dat de industrie niet altijd wacht tot hun artiesten dood en begraven zijn voor ze er een hologram van maken. Tijdens de Grammy Awards in 2006 trad een vlees en bloed Madonna op samen met digitaal geprojecteerde cartoonfiguren van de Gorillaz. Ook hebben hologrammen van Celine Dion en The Black Eyed Peas “opgetreden,” hoewel ik je niet kan zeggen hoe je in het laatste geval het verschil zou moeten kunnen zien.

Hulpje.hij.is

Frontman van The Black Eyed Peas Will.i.am is een schoolvoorbeeld van een artiest die is gecorrumpeerd

door de industrie en gestrikt om te helpen met het opdringen van Transhumanistische psychologische operatie. Zelfs zijn naam leest als een internetadres (net als medebandlid apl.de.ap) en het zou mij niet verbazen als zijn typerende haardracht, met een stuk in een hoek eruit geknipt, symbool staat voor een stuk van zijn hersenen dat is weggenomen. Dat is in ieder geval het effect dat zijn “muziek” naar ontwerp zou moeten hebben op de massa's.

De groep, en i.am. in het bijzonder, werden nuttig voor de agenda toen hun muziek eenmaal ferm had bewogen, weg van de geloofwaardige hiphop van hun album uit 1998, *Behind The Front*, naar de hersenloze rommel die ze maakten tegen de tijd van hun vierde album *Monkey Business*, met geest verdovende gal als *My Humps* en *Pump It*. We komen nog te spreken over hoe dit proces keer op keer wordt herhaald – en met The Black Eyed Peas als voorbeeld – in het volgende hoofdstuk, *De systematische ontaarding van de hiphopcultuur*.

Meer dan de meesten roept het imago van i.am de laatste jaren opzettelijk het beeld op van een robot/cyborg. Dit reflecteert in zijn vocale stijl op albums (overladen met Auto-Tune) en in nummers die hij produceerde voor andere gemanipuleerde marionetten als Flo Rida. De nadruk wordt gelegd op expliciet digitale/elektronische productiestijlen.

Ook de video's van The Black Eyed Peas zitten volgestouwd met beeltenissen van robots en cyborgs. Een gedetailleerde analyse in een bijdrage van LVB op de website van *Vigilant Citizen* uit 2010 gaat hier dieper op in en schijnt met name het licht op het nummer en video *Imma Be*. Wat betreft de titel, over het algemeen wordt het gezien als straattaal voor “I'm going to be” (Ik zal worden). Gezien de overduidelijk symboliek in de video speculeert LVB echter dat de werkelijke betekenis “I'm a bee” (Ik ben een bij) zou kunnen zijn, in de zin van de groepsgeestmentaliteit en de Singulariteit waarover Ray Kurzweil zo enthousiast spreekt. Dezelfde video maakt gebruik van de muziek van *Rock That Body*, dat, zo suggereert het artikel, een alternatieve uitdrukking zou kunnen zijn voor het verbeteren, of upgraden, van dat lichaam met kunstmatige implantaten.

Het artikel op *VC* beschrijft het algemene thema van de video:

“Will.i.am vertelt iedereen dat hij hen iets cools wil laten zien en tovert zo'n hi tech aluminium CIA-achtige aktekoffer tevoorschijn en maakt het open. De andere Peas vragen wat het is en hij vertelt hen dat het een machine is met kunstmatige intelligentie (AI/KI), welke een monster neemt van de stem, en dan hoef je alleen maar tekst in te typen en de machine 'doet al het zingen, rappen, praten.' Hij zegt dat dit de toekomst is en hetgeen de Peas zal overbrengen naar 3008... wat een beetje vreemd is, en optimistisch in de zin van zo lang te kunnen leven zonder radicale technologische aanpassingen.

Deze valse 'realiteit' scène gaat verder waar een andere BEP vraagt of dat betekent dat Will niet meer echt zal rappen in de studio, en Will legt uit dat, nee, hij zal niet meer rappen, want alles zal worden gedaan door de machine, iets wat Will erg cool vindt.

Dan wordt Fergie heel erg boos en stelt zich aan als een klein kind. Ze zegt 'dat het de ziel zal wegnemen' en 'dat het niet echt is,' en uiteindelijk zegt ze: 'We zijn geen robots!' en verlaat kwaad de ruimte.”

Naarmate de video vordert zien we subtiele visualisaties waaronder dansende robots, een kerkhof met kapotte machineonderdelen en reclameborden voor bier. Het had elk merk ter wereld kunnen zijn, maar *heel toevallig* is het net TuBORG. *VC* pluist uit hoe aspecten van de hybridisatie van mens en machine, die worden neergezet als bevrijdend voor de mensheid, contrasteren met een vreselijke, doem overladen voor gevoel dat leidt tot extreme cognitieve dissonantie bij elke verwarde kijker onder deze betovering.

Dit is slechts één voorbeeld van de betrokkenheid van Will.i.am en The Black Eyed Peas in het bevorderen van de Transhumanistische agenda. In een door veel ophef omgeven publiciteitsstunt in 2012 zou i.ams single *Reach For The Stars* (Reik naar de sterren) zijn vrijgegeven vanaf de Mars Curiosity Rover van NASA. Zoals destijds bericht op de site *Illuminati Watcher* door onderzoeker Isaac Weishaupt:

“Het citaat dat hij gaf zegt veel als je het bekijkt vanuit een meer sinister standpunt. Gelezen vanuit het standpunt dat hij heimelijk probeert het idee te implanteren dat het aanvaardbaar is om de kracht van technologie samen te doen smelten met ons lichaam om een Transhumanistische cyborg te worden, dan zie je hoe alle symboliek die je terugvindt in hun video's in dienst staat van het opdringen van die propaganda.

Dit gaat om het inspireren van jongen mensen om een leven te leiden zonder dat er grenzen worden gesteld aan hun potentieel, en samenwerking na te vorsen tussen mensheid en technologie,' zei Will.i.am.”

Een verder vervagen van de grenzen tussen het natuurlijke en het kunstmatige komt uit het enorm toegenomen gebruik van CGI (Computer Generated Imagery/computer gegenereerde beelden) in de meerderheid van Hollywoodfilms en veel televisieseries. Tientallen jaren geleden moesten moeilijke scènes fysiek worden uitgevoerd door de bezetting en werkploeg. (Zie William Friedkins *Sorcerer* of Werner Herzogs *Aquiritte: Wrath of God* als twee geweldige voorbeelden hiervan!) Nu krijgt een technicus in een donker laboratorium zijn opdracht en salaris, en scènes die ooit een relatie hadden met de fysieke werkelijkheid verschijnen nu magisch door een paar klikken met de muis. Ik ben er van overtuigd dat het velen zal zijn opgevallen hoe gearbrushte en gefotoshopte covers van bladen hun onderwerpen er meer uit laten zien als plastic poppen dan als mensen van vlees en bloed. Het is allemaal onderdeel van duistere geestbeheersingsspelletjes om de psyche van het algemene publiek rijp te maken voor kunstmatigheid.

Tirannie “cool” maken

Dit soort scènes raken aan nog een andere trend in populaire muziekvideo's van de afgelopen jaren. Naast subtiele referenties aan elementen van Transhumanisme bevatten een onevenredig aantal promo's van A-lijst artiesten uitbeeldingen van een gemilitariseerde politiestaat in wat altijd in voorspellende Hollywoodfilms wordt beschreven als een “dystopische toekomst.” We zien politie of militairen, vaak geportretteerd in de vorm van cyborgs, regelmatig verschijnen in dansroutines met de artiesten. In de meeste gevallen heeft de tekstuele inhoud van een nummer niets te maken met hetgeen dat op het scherm wordt afgebeeld, maar een kans om bepaalde beelden te implanteren in het collectieve bewustzijn – vergezeld van een pakkend riedeltje om het aantrekkelijker te maken – is gewoon te goed voor de afgetakelde psychopaten om te laten liggen. In veel landen – en dan met name in de Verenigde Staten – is het politieapparaat in de afgelopen jaren meer en meer gemilitariseerd en lijkt het een doel te zijn geworden om psychopathische schurken in de beroepsgroep op te nemen, zodanig dat veel agenten die dienst hebben genomen om oprecht “een verschil te maken” nu in hordes het korps verlaten. Verhalen van Amerikaanse politieagenten die criminelen executeren vanwege misdaden als dakloosheid of het verkopen van sigaretten op straat horen we nu wekelijks. De uitkomst is altijd hetzelfde. Ondanks een ogenschijnlijk “onderzoek,” en vaak ook beschikbare videobeelden die een dader zouden moeten veroordelen wegens moord, komt elke officier ermee weg met nooit meer dan een tijdelijke schorsing.

Het standaard uniform is nu geheel zwart (één van de kleuren die worden geassocieerd met Saturnus) en de verzameling accessoires die de politie nu draagt, van schilden tot helmen tot lichaamsbescherming, doet hen er al uitzien als robots. Een maatschappij van “zij en wij,” waarin “zij” worden beschermd door een leger gewelddadige, onnadenkende boeven, is precies het soort toekomst dat de sociale architecten voor “ons” in petto hebben. En dat het al zover is gekomen moeten we dan vernemen uit de nieuwste video's van Beyoncé of Rihanna.

Singulaire dames

Eén van de allergrootste hits van de afgelopen 10 jaar is *Single Ladies* (Alleenstaande dames) van Beyoncé, een nummer dat door vrouwen over de hele wereld is aangenomen als strijdlid van vrouwelijke kracht en emancipatie. Het thema is dat de man in kwestie wordt gekleineerd omdat hij “er geen ring om doet.” Blijkbaar had hij zijn toewijding aan de vrouw moeten tonen door een groot deel van zijn verdiensten uit te geven aan een verlovingsring, en daarom is hij haar nu kwijt. Goed gedaan, meid!

Enige tijd later verbaasde musicoloog en onderzoeker Lenon Honor velen – inclusief mezelf – met de presentatie van een diepgravende analyse van het werkelijke doel achter de begeleidende video. Zoals

gebruikelijk heeft wat je ziet over het algemeen niets te maken met de tekst van het nummer. In de video zien we Beyoncé die een aantal in het oog springende dansroutines uitvoert, aan beide zijden geflankeerd door een danser die haar bewegingen kopieert. Tijdens mijn interview met Lenon voor mijn podcastserie *Good Vibrations* wijdde hij er verder over uit:

“Dat nummer en de video gingen viraal, en de sociale sturing vindt ook plaats op globaal niveau... Mensen verkleedden zich als Beyoncé, compleet met verklede dansers, en leerden het dansje uit hun hoofd. Of ze lieten het hun kinderen doen, schaars gekleed, en maakten er een video van. Kleine meisjes die deze uitermate provocerende dansjes deden. En mannen ook. Mannen deden hetzelfde. Dit zorgt voor een niveau van programmeren, want het is niet alleen programmering voor beheersing van de geest, het gaat ook om heerschappij over het lichaam. Met andere woorden, feitelijk kun je iemand programmeren door hen fysieke bewegingen na te laten doen, en wanneer deze voortdurend worden herhaald kunnen ze doordringen tot de onderbewuste geest.”

Lenon wijst erop dat door de hele video Beyoncé een robotische mouw draagt om haar linkerarm en hand. Hoewel in het volle zicht, het beeld oproepend van het samensmelten van het menselijk lichaam met cyborg machinerie, kan het nog steeds aan de aandacht voorbij gaan door de afleiding die wordt verzorgd door complexe dansroutines. Echter, aan het einde houdt ze de arm omhoog en streelt deze, doet de vingers draaien en lacht. Oh, wat een *pret*, dat Transhumanistisch spul!

Kijkers blijven achter met een comfortabel vertrouwd gevoel bij het afgebeelde scenario. Het maakt niet uit dat ze zich er niet bewust van zijn. Het is hetzelfde concept als wanneer iemand belangrijk nieuws heeft gehoord maar een tijdje later al niet meer kan zeggen waar ze het gehoord hebben. Het belangrijkste is dat ze het weten, en de potentie heeft zich vast genesteld in hun geest.

Bij andere gelegenheden verscheen Beyoncé op het podium als robot, erg gelijkend op die uit Fritz Langs film *Metropolis* uit 1926, met een griezelig juiste voorstelling, bijna honderd jaar geleden, van het type door technologie beheerste “zij en wij samenleving” dat we nu met de dag zien ontvouwen. Ook Kylie Minogue, Nicki Minaj en Michael Jackson droegen vergelijkbare robotachtige outfits. Miley Cyrus bracht zelfs een single uit met de titel *Robot*, waar ze op de hoes wordt afgebeeld als een verminkte cyborg/mens hybride.

Beyoncé – en de zogenaamde “R&B” scene van de jaren 2000’ – heeft ook bij andere gelegenheden de Transhumanistische agenda gediend. De titel van haar nummer uit 2006 *Upgrade U* dringt de boodschap verder op, en je kunt ook weinig anders maken van Chris Browns *I Can Transform You* (Ik kan je omvormen) uit 2008, compleet met een schrille elektronische productie en robotstemmen. 50 Cent en Justin Timberlake droegen ook hun steentje bij (zonder twijfel daartoe gedwongen) met *Ayo Technology* uit 2007.

Nas wierp een schaduw vooruit van een wereld waar hij al zo ver terug als 1999 kennis van moet hebben gehad met zijn nummer *New World* (interessante titelkeuze?) van het album *Nastradamus*. De laatste tekstregel: “Misschien ben ik ouderwets, zit vast in mijn gewoontes, maar er is niets dat me blijer maakt dan vandaag te zien” duidt op een viering van hoe geweldig het is dat de technologie zover is gevorderd. Maar andere regels tekst als “terwijl de arme mensen verhongeren nemen computers hun werk over” en “je hebt een CD-ROM, als draait op computers. En wat gebeurt er als het stuk gaat?” geven een tegenstrijdige boodschap af.

In de sferen van de elektronische muziek, ondertussen, laat het nummer *Harder, Bigger, Faster, Stronger* (Harder, groter, sneller, sterker) van Daft Punk weinig aan de verbeelding over wat het uitdraagt – vooral omdat het duo zich regelmatig laat afbeelden als cyborgs en hun kenmerkende geluid bestaat uit robotachtige stemmen over digitale beats. De video laat vier mensen zien die worden “verbeterd middels mechanisatie.” De groep heeft ook opgetreden te midden van een piramide, compleet met verlichte deksteen. Dit nummer werd later gesampled door Kanye West voor zijn nummer *Stronger* met als pakkende regel “waar ik niet dood aan ga maakt me sterker,” een cruciaal onderdeel van de verschuiving van het geluid van hiphop, steeds verder weg van de op samples gebaseerde analoge beats naar de elektronische sfeer.

Meer hierover als we onze reis vervolgen.

Bronnen

Website/biografie van hoogleraar Kevin Warwick van de Reading Universiteit

Muziekvideo Imani Hekima: **Just Beneath The Skin**

Recensie Rolling Stone van Kanye West's 808s & Heartbreak

The Financial Times: De veranderende parameters van pop door Ludovic Hunter-Tilney (proef)abonnement nodig, vert.

Throat Evo door Antares Audio Technologies (scrol naar beneden voor een voorbeeld, vert.)

Nate featuring Dark Matter: *Tricknology* (met tekst)

Hiphop en Transhumanisme: Een interview met MC Kilch en Maitreya One

MTV News: Maker hologram Tupac op Coachella Festival legt uit hoe rapper opnieuw tot leven kwam

Michael Jackson "geen hologram" tijdens Billboard Music Awards

Video *Single Ladies* van Beyoncé

De Transhumanistische en politiestaatagenda in popmuziek

Illuminati Watcher: Will.i.ams geheime agenda voor Transhumanisme

Exposing the Matrix: Transhumanistische symboliek

SHTFPlan.com: Trendies klaar voor ultiem draagbaars: Geïmplanteerde chip onder de huid voor betalingen

HOOFDSTUK 14: DE SYSTEMATISCHE ONTAARDING VAN DE HIPHOPCULTUUR

Van het neusje van de zalm tot de bodem van de beerput

“Noem je dat 'zwarte radio?’ Laat me niet lachen! Dus zwarte muziek gaat alleen over tieten en kont?”

Akela: Find No Enemy (2011)

*“Als je rammelbak rijdt op 22 inch velgen,
Als je hebt gebeurd en het uitgeeft aan een ketting,
Als er Kanye uit je stereo blaast,*

Dan heb je wel heel erg van de Kool-Aid gesnoept.”

Alais Clay featuring Payday Monsanto: Heavy Kool-Aid (2012)

“Uhm... het valt ons op dat je het veel hebt over religie, politiek, aandacht voor de zwarte zaak... Begrijp me niet verkeerd, niks mis mee. Het is gewoon, misschien kan het klein beetje minder... praat niet zoveel over Farrakhan en Al Sharpton en van die lui, enne... Als je dat doet voorzie ik grote dingen voor je in de mainstream en op de grote zenders. Wil je geen dubbel platina, K? Nou jongen, daar kunnen wij voor zorgen. Ik bedoel, je krijgt een mooie, vriendelijke productie, passen je kleding hier en daar wat aan, en bam! Voor je het weet draag je een K-Rino ketting. Wat zeggie dur van? Je hoeft alleen maar hier te tekenen.”

K-Rino: Solitary Confinement (2009)

In 1993 was één van de grootste hiphopnummers van dat jaar dat overal in clubs en op de radio over de hele wereld werd gedraaid *Sound Of Da Police* van KRS One, een vernietigende afspiegeling van de moderne politiemacht als hedendaagse vertegenwoordiging van het slavernijsysteem in Amerika. Een stuk tekst:

*“Hé, grote vent, wil je respect en en een redder zijn?
Toon eerst maar eens respect in je gedrag,
Verander je houding, verander je plan,
Rechtvaardigheid kan eigenlijk niet op gestolen land.”*

In 2013 was één van de grootste hiphop-nummers van dat jaar dat overal in clubs en op de radio over de hele wereld werd gedraaid *Big Seans Ass*, met medewerking van Nicki Minaj. Het is een liedje over een meisje met een dikke derrière. Een stuk tekst:

*“Kont, Kont ,Kont, Kont, Kont, Kont, Kont,
Kont, Kont, Kont, Kont, Kont, Kont, Kont,
Stop... Nou is het tijd voor de drillboor, als
Kom op, sukkel... kom op, sukkel... kom op, sukkel”*

(Is het toeval dat de regel “Kom op, sukkel” ook voorkomt in een ander nummer, door Lil' Wayne, *My Homies Still*, of wordt hier een boodschap aan de fans afgegeven?)

En verder:

*“Wobbledy wobble, wo-wo-wobble, wobbin,'
Kont zo groot, dat de kutjes van alle sletjes ervan kloppen.”*

Ik kan geen beter voorbeeld bedenken van de slow motion aftakeling van een ooit betekenisvolle kunstvorm naar een achterlijke karikatuur van zichzelf in de loop van 20 jaar dan door het soort tekstuele inhoud te vergelijken dat het genre toen en nu voortbracht. En iedereen die zegt dat dit twee wel heel extreme voorbeelden zijn wil ik uitdagen voor mij een mainstream hiphopnummer te vinden van de afgelopen 10 jaar – waarmee ik bedoel eentje die zwaar vertegenwoordigd was op mainstream radio en TV en uitgegeven door één van de grote maatschappijen – die gaan over *wat anders ook* dan deze algemene onderwerpen:

- Losbandige seks
- Feesten in een club

- Stapels briefgeld in de lucht gooien
- Meiden met dikke konten
- De superieure financiële status van een rapper boven zijn of haar gelijken
- Het bezit van gouden velgen, kettingen of andere parafernalia
- Het kopen van kleding, alcohol of sieraden van dure merken
- Gewapend geweld
- Het verkopen van grote hoeveelheden drugs
- Nog meer seks

Het enige waar ik op kan komen is *Words I Never Said* (Woorden die ik nooit heb gezegd) van Lupe Fiasco. Meer over deze artiest en nummers in het volgende hoofdstuk!

Was deze overgang het onvermijdelijke resultaat van de “voortgang” van een genre, of een geleidelijke mutatie over een langere periode als een natuurlijke reactie van de markt, een afspiegeling van veranderingen in maatschappij en houding? Is het gewoon kiezen voor de makkelijkste weg naar enorme winsten door de tekstuele inhoud terug te brengen tot het allerlaagste niveau om aan te sluiten bij de breedst mogelijke doelgroep? Of komt het uit de koker van een verraderlijke agenda om een eens krachtige kunstvorm om te toveren tot een immoreel giftige drek als manier om een hele nieuwe en naïeve generatie consumenten te hersenspoelen die, door het verstrijken van de tijd, geen herinnering meer heeft aan de originele waarden waar dit genre ooit voor stond?

Voor we proberen deze vraag te beantwoorden, laten we nog een vergelijkend warenonderzoek doen op gebied van tekst. Dit komt uit *Five 'O Clock* van Nonchalant” uit 1995:

*“Nou, meneer Zwarte Man, zeg me, waar ga je naartoe?
Ik zag hoe je de afgelopen jaren
Kilo na kilo weghaalde uit de groei van de bevolking
Zodat we geen sterke natie kunnen vormen.
Een schietpartij hier, een steekpartij daar, wanneer houdt het op?
Want nu ga je dood door een dosis van die crack.
Ik ben maar gewoon een Nubische koningin die een koning nodig heeft om sterk te staan
En te proberen door te gaan.”*

En geniet dan nu van de tekstuele wijsheden uit Lil' Wayne's *Million Dollar Pussy*, 2013:

*“Als je haat dan heb je alleen maar een kutje nodig,
Ze was verneukt toen ze mij wat van haar kutje gaf,
Zeg 'ik neuk je beter dan die andere nikker,'
Ze zei: 'Tune, ik kom bijna klaar,' ik zei: 'ik kom tegelijk met jou,'
En ze houdt niet van die mooie nikkers, sukkel nikkers,
Ze rijdt op deze pik, haar tietten schommelen,
Dat zijn mijn kussens.”*

Zullen we maar verder gaan?

De metafysica van hiphop

Waarom zou de duistere priesterklasse het vizier richten op hiphop? Zoals altijd zullen financiële overwegingen een rol hebben gespeeld, maar dat is bij lange na niet het hele verhaal. Het feit dat de maatschappijen bakken met geld hebben verdiend aan de vernedering en commercialisatie van hiphop is een bijkomende factor, na het waarschijnlijk werkelijke motief.

In 2005 bracht schrijver, spreker en MC (Master of Ceremonies/gastheer, vert.) bekend als Black Dot zijn monumentale boek *Hiphop Decoded: From Its Ancient Origin To Its Modern Day Matrix* (Hiphop gedecodeerd: Van de vroege oorsprong tot de hedendaagse matrix) uit. Hierin stelt hij dat er spirituele en metafysische aspecten zijn in hiphop, met sterke banden met de voorouderlijke geschiedenis van zwarte

culturen. Het aspect wat de meesten direct te binnen zal schieten is het element van rap, grotendeels afgeleid van de gesproken woord poëtische traditie welke eraan voorafging, bijvoorbeeld Gil Scott-Heron en The Last Poets. (Luister maar eens naar hun album *E Pluribus Unum* (Uit velen één, vert.) voor de feiten over de Nieuwe Wereldorde en de beeltenissen op het Amerikaanse 1 dollarbiljet, uitgegeven in 1973, hetzelfde jaar dat DJ Kool Herc gastheer was van het allereerste hiphop buurtfeest.) De overige elementen van de kunstvorm zijn echter even belangrijk – B-Boying of breakdance, draaitafelen en graffitikunst.

Deze vier basiselementen, zo stelt Black Dot, vinden hun oorsprong in vier aspecten van de Afrikaanse cultuur welke bestonden eeuwen voor de eerste slaven naar de Amerikaanse kusten werden gebracht. Respectievelijk vertegenwoordigen ze het orakel, de danser, de drummer en hiërogliefen die gecombineerd de basis vormen voor het vijfde element, Kennis van het Zelf. Deze eigenschappen liggen besloten in de psyche en de ziel van Afrikanen, legt Dot uit, en werden nieuw leven ingeblazen in de Bronx, toen de hiphopcultuur werd geboren uit de wortels van deze vroegere tradities. Artistiek pioniers als Kool Herc, Afrika Bambaataa, Grandmaster Flash en Grand Wizard Theodore gaven uitdrukking aan deze voorouderlijke geesten en gaven dit door aan een nieuwe generatie in een andere tijd en plaats.

Black Dot ging dieper in op zijn observaties tijdens het interview dat ik met hem had voor mijn podcast *Good Vibrations*, dat de tiende verjaardag van zijn boek markeerde:

“Ik denk dat de omstandigheden goed waren om dat te bewerkstelligen. En die jongens probeerden niet de realiteit te veranderen. Ze konden het niet langer binnen houden en werden doorgeefluiken waar de geest een fysieke vorm aannam en hen gebruikte om een cultuur voort te brengen die de grootste is in de wereld van vandaag. Dus neem ik de ruimte in mijn boek om hen te eren, want zij waren de eerste doeners, zoals we zeggen... Grand Wizard zei dat het boek zijn leven had veranderd, Kool Moe Dee zei dat het het beste boek was dat hij ooit had gelezen. Afrika Bambaataa zei iets vergelijkbaars, want niemand had hen eerder in het juiste perspectief van hun bijdragen geplaatst.”

Zoals Professor Griff van Public Enemy opmerkte toen hij op dit principe inging tijdens één van zijn lezingen:

“We brachten hiphop op gang, we begonnen iets waar iedereen door wordt beïnvloed. Iedereen die zich in de muziek begeeft zal zich af moeten vragen of ze zich al dan niet inlaten met de vibratie van hiphop – Higher Infinite Power Healing Our People (Hogere oneindige kracht die ons volk heelt).

Dus in de Bronx gaven we gestalte aan deze vibrationele frequentie... het zette iets in gang. En in die specifieke tijd, de treinen die reden, de rails waren als aderen die door de zwarte gemeenschap liepen. Toen namen broeders spuitbussen en spoten tags op de treinen. Brachten er hun hiërogliefen op aan en wij lazen ze. Er was iets gaande. Er was in de Bronx een kindje geboren dat we geschenken moesten gaan brengen. En vanuit de Bronx verspreidde het zich. Nu is er niks meer aan te doen; de geest is uit de fles. Iedereen is erdoor beïnvloed.”

Deze elementen kunnen ook worden gezien als artistieke expressies van de vier principale elementen in de natuurlijke wereld – aarde, water, lucht en vuur – welke combineren als aanvulling op het vijfde element van geest. Het zijn deze vijf componenten die worden vertegenwoordigd door de vijf punten van een pentagram, een belangrijk symbool binnen occulte kringen, waarbij het element geest naar boven wijst. Daarom draaien Satanisten het pentagram om, waar het element geest naar beneden wijst, gedegradeerd tot een staat van basisbewustzijn, zover mogelijk verwijderd van hoger spiritueel bewustzijn als maar mogelijk. (Deze elementen maken ook integraal hun opwachting in het plot van de roman *Angels and Demons* van Dan Brown en de filmversie ervan met Tom Hanks in de hoofdrol.)

Lezingen en video's van Black Dot over dit onderwerp zijn beschikbaar op YouTube en worden zeer aanbevolen voor een verder begrip van de concepten die worden overgedragen.

Dit intuïtief ontwakken van deze tradities binnen deze prachtige nieuwe kunstvorm, en het opbeurende effect dat het had op zwarte gemeenschappen ging uiteraard niet voorbij aan de aandacht van de duistere heersers. En dus duurde het niet lang of de infiltratie, bedoeld voor het naar beneden halen en bezoedelen de spirituele

potentie, werd in gang gezet.

De gebruikte tactieken waren hetzelfde als die eerder werden toegepast bij Rhythm and Blues en Rock & Roll, of welke andere “buurt”muziek sindsdien. Keer op keer begeven de bedrijfsmatige maatschappijen zich in mooie en creatieve kunstvormen die organisch zijn ontstaan om ze te corrumperen. Ze kunnen het niet uitstaan niet de controle te hebben. Het probleem is dat ze in hun machinale geesten zelf geen enkele creatieve vermogens of verbeelding hebben. Dus gebruiken ze wetenschappelijk ontworpen blauwdrukken en formules, en wanneer ze eenmaal een genre totaal domineren door er grote sommen geld tegenaan te smijten om iedereen uit te kopen dan laten ze alle vervolgmateriaal los volgens deze formules. Daarom klinkt alles na dat punt als compleet kunstmatige constructies, ontdaan van artistieke liefde en passie. Echte muzikfans horen wel het verschil tussen een nummer dat is uitgebracht omdat een maatschappij er een bak geld mee wil verdienen en een agenda gaande houden, en nummers die zijn uitgegeven omdat de muzikmaker werkelijk een boodschap had om te delen met de wereld middels hun kunstvorm en er in slaagden dit onverdund uit te brengen.

Murder, he wrote

In 2012 begon binnen kringen van de hiphop-pers prominent een brief te circuleren die zou zijn geschreven door een voormalig directielid van één van de grote platenmaatschappijen in de VS. De schrijver geeft zijn naam niet maar beweerde vooraan in 1991 aanwezig te zijn geweest op een bijeenkomst in een privéresidentie in Los Angeles, samen met vertegenwoordigers van de andere grote maatschappijen uit die tijd, waar de toekomstige richting van rapmuziek op de agenda stond. Hier zou de basis zijn gelegd voor het genre dat bekend kwam te staan als “gangsta rap.” Ook aanwezig bij de vergadering, aldus de schrijver, was een kleine groep individuen die niemand anders herkende. Voordat de vergadering begon werd iedereen verzocht een geheimhoudingscontract te tekenen. Degenen die weigerden mochten vertrekken.

Naarmate de vergadering vorderde maakten de gasten zich bekend als vertegenwoordigers van het Amerikaanse geprivatiseerde gevangeniswezen. Ze schetsten een plan waar ze de grote muziekmaatschappijen uitnodigden met hen samen te werken om de tekstuele identiteit van het hiphopgenre, inmiddels al een krachtige en lucratieve markt, om te vormen. De taak van de platenlabels, zo werd hen verteld, was het systematisch veranderen van de teksten van opgenomen en uitgebrachte werken, en het vormen en kneden van het imago van artiesten, met als doel het aanpassen van het gedrag van jonge zwarte mannen op basis van het type leefstijl dat door hun idolen werden gepropageerd. De resulterende misdaadgolven zouden op hun beurt leiden tot een dramatische toename van delinquenten in de gevangenschappen in privébezit en enorme winsten voor alle betrokkenen. Zoals in de brief wordt gesteld:

“Ons werd verteld dat deze gevangenschappen waren gebouwd door private bedrijven die subsidie kregen van de overheid op basis van het aantal gevangenen. Hoe meer gevangenen, des te meer geld door de overheid werd betaald. Ook werd ons duidelijk gemaakt dat, omdat het hier ging om privébezit, er aandelen uitgegeven werden die wij zouden kunnen kopen.”

De schrijver verklaart dat hij en drie anderen, die tegen die tijd walgden van wat ze te horen kregen en er geen deel aan wilden, onder dreiging van een wapen met geweld werden verwijderd en eraan werden herinnerd dat ze een overeenkomst tot zwijgplicht hadden getekend. De schrijver zegt dat hij 20 jaar worstelde met zijn geweten maar uiteindelijk besloot dat hij het niet langer geheim kon houden en meende dit verhaal te moeten delen met de wereld.

De brief gaat verder:

“Naarmate de maanden verstreken begon de richting van rapmuziek inderdaad te veranderen. Ik was er nooit fan van, maar zelfs ik kon het verschil horen. Artiesten die rapten over politiek of onschuldige zaken verdwenen al snel uit beeld naarmate “gangsta rap” de ether begon te domineren. Het was maar een paar maanden na de vergadering, maar mijn vermoeden is dat de ideeën die tijdens de vergadering werden gepresenteerd met succes waren ingevoerd. Het was alsof alle bazen van de grote platenlabels hun orders hadden ontvangen. De muziek beklom de hitlijsten, en de meeste maatschappijen hadden er geen probleem mee er veel geld mee te verdienen. Ze kwamen allemaal met hun eigen “gangsta rap” acts, alsof ze zo van de lopende band kwamen.

Iedereen ging om, inclusief de consument. Geweld en drugsgebruik werden de centrale thema's in de meeste rapmuziek. Ik heb wel een aantal gelijken uit de business gevraagd om hun mening wat betreft de nieuwe trend, maar mij werd herhaaldelijk gezegd dat het gewoon een kwestie was van vraag en aanbod. Verdrietig genoeg, velen van hen lieten weten dat de muziek hun vooroordelen jegens minderheden versterkten.

... Nu ik beter begrijp hoe privégevangenis werken snap ik het beter dan ooit tevoren. Ik zie hoe de criminalisering van rapmuziek een grote rol heeft gespeeld in het uitdragen van raciale stereotypen en zo veel jonge ontvankelijke geesten heeft misleid in het aannemen van het verheerlijkte criminele gedrag dat vaak leidt tot opsluiting.”

De hele brief kun je [hier](#) lezen.

Da's gangsta

Onvermijdelijk leidde de mysterieuze identiteit van de schrijver tot de bewering dat de brief een grap was. Wanneer men zich echter in de schoenen plaatst van de schrijver, als wat hij beweert allemaal waar is, dan is het makkelijk te begrijpen waarom hij koos voor anonimiteit. En, gekeken naar hoe het landschap van hiphop in de afgelopen 25 jaar is veranderd, kan iemand dan werkelijk beweren dat de claims zo vergezocht en onrealistisch klinken?

Het is zo dat de tekstuele inhoud en de stereotype imago's die rappers portretteren begonnen te veranderen vanaf begin jaren 1990' en verder. Het artikel over “gangsta rap” op Wikipedia somt de onderwerpen op welke typerend zijn voor de tekstuele inhoud die wordt uitgedragen, waaronder “misdad, seriemoorden, moord, geweld, vloeken en schelden, seksverslaving, homofobie, racisme, losbandigheid, haat jegens vrouwen, verkrachting, straatbendes, schietpartijen vanuit een auto, diefstal, vandalisme, drugs verkopen, alcoholmisbruik, drugsmisbruik, minachting voor de wet, materialisme en narcisme.”

NWA (Niggaz With Attitude/Nickers met kapsones) had grotendeels de weg geplaveid met nummers als *Straight Outta Compton*, *Fuck Tha Police* en *Gangsta Gangsta* – hoewel *PSK: What Does It Mean* van de in Philadelphia gevestigde Schoolly D grotendeels wordt erkend als het eerst “gangsta rap” album, gevolgd door de traktaties van Ice-T en Just-ICE. Tegen 1992 was *The Chronic* uitgekomen van voormalig lid van NWA Dr. Dre, een album dat in hiphopkringen wordt gezien als een klassieker, een jaar later gevolgd door het debuutalbum van beschermeling van Dr. Dre Snoop Doggy Dog, twee albums die hiphop verder in de gewenste richting stuurden met nummers als *The Day The Niggaz Took Over* (De dag dat de niggers het overnamen), *A Nigga With A Gun* (Een nikker met een blaffer), *Rat-Tat-Tat-Tat* (geluid van een vurende mitrailleur, vert.), *Bitches Ain't Shit* (Wijven zijn niks), *Murder Was The Case* (Het geval was moord), *Serial Killa* (Seriemoordenaar), *For All My Niggaz And Bitches* (Voor al mijn niggers en teven), *Gz And Hustlas* (Gangsters en pooiers) en *Gz Up Hoes Down* (Hoera voor de gangsters, weg met de hoeren).

Gedurende de jaren 1990' en eigenlijk tot redelijk recente tijden verdedigde ik deze trends en verklaarde ze als natuurlijke artistieke expressies, als niet meer dan een weerspiegeling in documentaire stijl van het straatleven in de getto's waar veel van deze artiesten vandaan kwamen. Nu is het me duidelijk dat er veel meer achter schuilt en een vooraf bedacht lange termijnplan betreft met uitermate duidelijke doelstellingen. Het anti-establishment imago van hiphop in de jaren 1990', samen met de perceptie dat het “cool” was om erbij te zijn was wat mij aantrok om er deel van uit te maken, dus kan ik maar al te goed begrijpen waarom het plan om het te gebruiken als methode voor sociale sturing zo succesvol was. Pas in dit gevorderde stadium in mijn leven, met de volwassenheid die het met zich meebrengt, ben ik erin geslaagd los te breken uit de hersenspoeling en de agenda te zien voor wat deze is – hoe moeilijk ik het ook vind om toe te geven dat ik er ook in ben getrapt, en dat veel artiesten waar ik eerder tegenop keek niets meer dan gemanipuleerde pionnen bleken te zijn. Daarom begrijp ik ook wel waarom zoveel oorspronkelijke fans van de Beatles en groepen die voortkwamen uit Laurel Canyon zo'n moeite hebben te accepteren dat De Verborgen Hand was betrokken bij de scene van de jaren 1960'.

Het uitkomen van de biografische film over NWA, *Straight Outta Compton*, inspireerde onderzoeker Lenon Honor om zijn eigen documentaire te maken, getiteld *NWA – Een kritische analyse*. *Compton* documenteerde de geboorte van het “gangsta rap” tijdperk met tedere nostalgie, Eazy E en Dr. Dre werden afgebeeld als

dappere helden, gemakshalve even voorbijgaand aan Dr. Dre's neiging om vrouwen te slaan, en het feit dat Eazy met zijn losbandige seksleven vele kinderen had verwekt – en in de steek gelaten. (Maar met Dre als dienstdoend uitvoerend producent, moeten we dan verbaasd zijn over deze opgeschoonde versie van het verhaal?) Lenon maakte een diepgaande analyse van het oeuvre van NWA, gewapend met een kopie van elk van hun zes albums, en spitte door de teksten om bepaalde thema's, trends en vocabulaire te identificeren die systematisch werden ingezet om het landschap van hiphop uit die tijd te veranderen.

“Op het eerste album van NWA stonden 12 tracks (eigenlijk 11, maar ik heb er één bijgeteld omdat op de heruitgave A Bitch Is A Bitch! (Een teef is een teef!) werd toegevoegd. Er waren 177 gevallen waar mannelijke leden van NWA zich minachtend uitlieten over vrouwen, waarvan 143 direct door leden van NWA zelf en nog 34 door andere groepsleden die vielen onder de groep The Posse. En dat in een tijdsbestek van 50 minuten en 9 seconden. Ook zijn er 87 gevallen van ophemeling van zichzelf. Dat betekent dat een rapper zich voorstelt als meer dan hij eigenlijk is... door minachting jegens anderen. Er waren 66 negatieve uitlatingen over het vrouwelijk lichaam... zwarte vrouwen werden 65 keer betiteld als 'teven.' Minachting jegens andere mannen 61 keer. 59 referenties aan alcohol, 34 aan drugs, het gebruik van de term 'shit' 33 keer, 'fuck' 28 keer, 21 referenties aan geld, 19 keer aan auto's en algemeen geweld jegens zwarte mannen 16 keer...”

En gerekend over het totaal aantal nummers van NWA:

“Er waren 553 uitingen van minachting jegens zwarte vrouwen. Het woord 'fuck' (kut) werd 198 keer gebruikt, 'motherfucker' (hoerenjong) 197 keer, minachting jegens zwarte mannen 193 keer. Referenties aan 'dick' (penis), 96 keer, referenties aan wapens 93 keer. Algemeen geweld jegens zwarte mannen 88 keer, tegen andere rappers 91 keer, en 87 referenties aan drugs.”

Lenon suggereert dat de film uit 2015, verre van een nostalgische terugblik, werd uitgebracht voor het verheerlijken van dezelfde waarden die in de vroege dagen van NWA werden gepionierd, nu voor een hele nieuwe markt.

“Hier zijn we, 25 later, en deze programmering wordt opnieuw aan de wereld gepresenteerd. Het hele idee is dus, als je een film presenteert aan mensen die 25 jaar geleden nog niet eens waren geboren, en je doet het op de juiste manier, ze geneigd zijn om de film te gaan bekijken. Dus nu is er een hele nieuwe generatie die blootgesteld zal worden aan dezelfde programmering als ik toen ik opgroeide.”

Met de komst van Notorious BIG, 50 Cent en Rick Ross werd het mode om hun gehele persona te modelleren op criminele figuren. Christopher Wallace, ook bekend als Notorious BIG's alter ego, was Biggie Smalls, een groot gangsterkarakter uitgebeeld door acteur Calvin Lockart in de film *Let's Do It Again* uit 1975. Toen de rapper Curtis Jackson 50 Cent werd emuleerde hij de identiteit van Kelvin Martin, een straatrover uit de Bronx. Martin werd in 1987 neergeschoten en overleed vier dagen later aan zijn verwondingen, dus leek het een voorspelling, in 2000 werd Jackson in New York zelf door negen kogels geraakt. In tegenstelling tot Martin overleefde hij het. De rapper Rick Ross betrok ondertussen zijn naam van een beruchte drugsmokkelaar, Freeway Rickie Ross, die toe heeft gegeven dat hij cocaïne smokkelde als onderdeel van de Iran-Contra affaire uit naam van die vriendelijke lieden bij de CIA. De nepversie Rick Ross' echte naam is William Roberts II en zijn wetteloze gangsterimago kreeg enigszins een knauw toen bleek dat, voor zijn carrière als rapper, hij voor de overheid had gewerkt als gevangenebewaarder, naast dat hij was afgestudeerd aan de Albany State Universiteit op een sportbeurs. Andere rappers die een aan misdaad gerelateerd pseudoniem hebben aangenomen zijn onder andere het New Yorkse duo Capone N Noreaga, genoemd naar een Italiaanse maffiabaas en een Panamese dictator, respectievelijk, Texaans MC Scarface, naar het karakter Tony Montana uit de film *Scarface* uit 1983 met Al Pacino in de titelrol, en Tragedy Khadafi, naar de omver geworpen Libische leider. Nas noemde zich een tijdje Nas Escobar, naar de Colombiaanse drugsbaas Pablo Escobar. Oprichter van platenlabel Murder Inc. Irv Gotti en rapper van Dogg Pound Daz Dillinger modelleerden zich op Amerikaanse gangsters John Gotti en John Dillinger.

Voor vele puristen was 1996 het laatste jaar waarin mainstream hiphop nog enige geloofwaardigheid had, voordat achterliggende motieven het in een niet aflatende neerwaartse spiraal stortten. Ik neig mee te gaan met dat oordeel. Er lijkt enig allegorisch potentieel te schuilen in de dood van 2Pac en Notorious BIG in

1996-97, alsof hun moorden symbool stonden voor de dood van een kunstvorm. In 1997 kreeg de obsessie van hiphop met de cultuur van “bling” vaste voet aan de grond, grotendeels door de namen die naar voren werden geschoven door Sean “Puff Daddy” Combs en zijn Bad Boy Records imperium. Naast deze zagen artiesten als Jay-Z, R Kelly, Lil' Kim, Foxy Brown, Missy Elliott, Cam'ron, 50 Cent en Ja Rule erop toe dat het aanbidden van materialisme en grote merknamen werd genormaliseerd, terwijl de oorspronkelijke liefhebbers van het genre zich terugtrokken uit het clubleven en geen platen meer kochten. De titel van het album waarmee 50 Cent doorbrak, *Get Rich Or Die Trying* (Word rijk of sterf bij je poging), was de perfecte opsomming van de gedachte die heerste binnen de scene in de jaren 2000'.

Zelfs de triviale feestnummers uit andere tijden, zoals *Rapper's Delight* van de Sugarhill Gang en *The Breaks* van Kurtis Blow, tot het aanbod van Nice N Smooth en Naughty By Nature slaagden erin creatief, levendig en leuk te zijn zonder terug te hoeven grijpen op de rauwheid die blijkbaar tegenwoordig nodig is om te worden gedraaid.

Oost West

Voor hiphop puristen was het een droeve tijd toen de zogenaamde “beef” (ruzie) ontstond tussen de Oostkust en de Westkust, midden jaren 1990'. Het voordeel achteraf terug te kunnen kijken, de getuigenissen van insiders en de bronnen op internet voor onafhankelijk onderzoek, ze wijzen allemaal naar deze periode als gemanipuleerd en gefabriceerd door de industrie (met enige betrokkenheid van de CIA), eerder dan de onfortuinlijke willekeurige affaire die werd voorgesteld. In het centrum stonden Death Row Records uit Los Angeles van eigenaar Marion “Suge” Knight, met Tupac Shakur als meest vooraanstaande artiest, en hun tegenhangers in New York – Bad Boy Records van Sean “Puff Daddy” Combs met Biggie Smalls, ook bekend als The Notorious BIG. De gebeurtenissen die aanleiding waren tot de moorden op 2Pac en Biggie werden voorspeld in beruchte nummers van beide artiesten. In 1995 had Notorious BIG *Who Shot Ya* (Wie schoot je neer) uitgebracht (met veel ophitselij van “Puffy” op de achtergrond), waarin hij zijn voormalige vriend 2Pac pestte met een incident uit november 1994 dat had plaatsgevonden buiten de Quad Recording Studio's in Manhattan. 2Pac was gekomen om Biggie en Puffy op te zoeken. Hij werd door drie onbekenden aangevallen, beroofd van zijn juwelen en vijf keer beschoten. In een navolgend interview met tijdschrift *Vibe* verklaarde Shakur dat hij meende dat Biggie en Puffy, samen met een criminele metgezel van Puffy, bekend als Jimmy Henchman, verantwoordelijk waren voor de val. Henchman zit momenteel een levenslange gevangenisstraf uit wegens betrokkenheid bij een moord; Biggie is dood; Puffy is springlevend en zou zo'n slordige kwart miljard dollar waard zijn.

Dit, en verdere spanningen tussen Oost en West, zette 2Pac er schijnbaar toe aan *Hit 'Em Up* op te nemen, een bittere tirade van vijf minuten waarin hij dreigt het hele Bad Boys Records, het personeel van Junior Maffia en hun kinderen uit te moorden, en opschept dat hij seks heeft gehad met Faith Evans, Biggie's echtgenote. Ook refereert hij aan het eerdere nummer van Biggie door te zeggen: “Wie schoot me neer? Maar jullie eikels hebben het niet afgemaakt.” De verdenking dat de schietpartij inderdaad een val was werd ook geuit door medelid van Outlawz Hussein Fatal in de regel “Frank White moet op zijn donder krijgen voor het zetten van vallen.” (Frank White was één van Biggie Smalls pseudoniemen, naar het karakter dat door Christopher Walken werd geportretteerd in de film *King of New York*. Hussein Fatal zelf overleed in juli 2015 bij een auto-ongeluk in Georgia.)

Deze periode was de inleiding voor het nieuwe tijdperk van het uitkomen van “diss”platen, waar twee prominente artiesten nummers opnemen specifiek om elkaar op te juttten. Hoewel niets in de buurt kwam van *Who Shot Ya* en *Hit 'Em Up* werd alles aangegrepen om “beefs” tussen betrokken artiesten te veroorzaken. Vroege voorbeelden zijn onder andere Canibus en LL Cool J die het tegen elkaar opnemen met *Second Round KO* (Knock-out in de tweede ronde) en *The Ripper Strikes Back* (De Ripper slaat terug), Jay-Z en Nas, met *Takeover* (Overname) en *Ether*, en 50 Cent die zijn carrière opnieuw lanceerde met het richten van een “beef”plaat aan het adres van welke andere rapper in beeld ook. Het lijkt allemaal zo ver verwijderd van de dagen van MC Shan en Boogie Down Productions die relatief rustig ruziën over territoriale status in *The Bridge* en *The Bridge Is Over* in de jaren 1980'. De dissplaten werden een standaard onderdeel van de uitgaven van platenmaatschappijen, waar het blijkbaar nodig is dat elke “gewilde” artiest één of andere onenigheid moet hebben met een gelijke. Terwijl het een marketingtrucje werd dat enorme winsten opleverde voor de maatschappijen diende het er ook toe dat hiphop werd neergezet als een genre dat was doordrenkt met opschepperig egotisme, rivaliteit en de dreiging van geweld, wat precies in de kaart speelde van hun

critici, en mooi paste in de lange termijn agenda.

De Duistere Knight

Rivaliteit tussen beide kusten is niet eens nodig als er al dodelijke ruzies bestaan binnen hetzelfde uitgebreide kamp. Rond de tijd van het verschijnen van *Straight Outta Compton* in 2015 werd een nieuwe theorie opgeworpen over het lot van groepslid Eazy E. De dood van Eazy in maart 1995 werd toegeschreven aan Aids nadat hij een maand eerder was opgenomen in het Cedars-Sinai Medical Center in Los Angeles (later meer over deze plek!) voor astma. Van Astma tot dood door Aids in een maand tijd is me nogal wat.

De zoon van Eazy, Yung Eazy, vertelde de muziekers dat grote baas van Death Row Records Suge Knight zijn vader opzettelijk had geïnjecteerd met het Aids-virus, slechts weken voor zijn overlijden. Als bewijs wees hij naar een interview uit 2003 met talkshowpresentator Jimmy Kimmel, waarin Knight grapt over het steken van mensen met Aids geïnfecteerde naalden als de nieuwe geprefereerde moordmethode van de “Hood.”

[Hier](#) kun je het betreffende stukje van het interview (niet...) zien. ([hier](#) wel, vert.)

Een mogelijk motief werd duidelijk toen een interview uit 2013 met de voormalig manager van NWA Jerry Heller twee jaar later opdook. Hierin onthulde hij dat hij Eazy E van het idee had afgebracht om Suge Knight te vermoorden, en dat dit “een grove fout was.” Heller herinnert zich:

“Op een dag kwam ik het kantoor binnen en (één van mijn cliënten) en Eazy praatten met elkaar, en ik zei 'Wat is hier gaande?' En Eazy zei 'Ken je die gast Suge Knight?' Ik zei 'ja.' Hij zei: 'Nou, ik ga hem koud maken... Die vent gaat een probleem worden en ik ga hem afmaken.'”

Heller voegt eraan toe:

“En, weet je? Ik had het hem moeten laten doen. Ik had de wereld er een plezier mee gedaan. En hij had het gedaan, zeker weten, in zijn eentje.”

Het lijkt dat weinigen die zijn pad hebben gekruist erg rouwig zouden zijn geweest over de dood van Suge Knight. Zijn reputatie spreekt voor zich – enige rol in de moord op Tupac Shakur in 1996 daargelaten. Hetzelfde jaar werd hij gevangen gezet wegens schending van zijn voorwaardelijk. Twee jaar na zijn vrijlating in 2001 kwam hij terug in de nor voor een andere overtreding na het aanvallen van een parkeerwachter. In 2008, weer buiten, kreeg hij ruzie over geld buiten een nachtclub in Hollywood. In augustus van hetzelfde jaar werd de politie geroepen naar een stripclub in Las Vegas waar ze hem aantroffen, zijn vrouw slaand en met een mes zwaaiend.

Nog een arrestatie in Las Vegas, in 2012, waar hij drie jaar kreeg wegens rijden met een opgeschort rijbewijs, verkeersovertredingen en cannabis die in zijn auto werd gevonden. In augustus 2014 werd hij door zes kogels geraakt tijdens een feestje voor muziekprijzuitreikingen in het huis van Chris Brown, wat deed denken aan negen jaar eerder, toen hij ook werd neergeschoten tijdens een prijzuitreiking waar Kanye West de gastheer was. Zou hij iets verkeerd hebben gezegd?

Twee maanden later kwam hij op borgtocht vrij nadat hij was beschuldigd van diefstal van de camera van een fotografe, roof in de tweede graad. Hij werd ook genoemd in een overval op de producer van Akon, Noel “Detail” Fisher, waar vijf gewapende mannen zijn huis binnendrongen en beweerden dat ze een schuld kwamen innen uit naam van Knight. Dit incident zou weer te maken hebben met een maand eerder, waar Knight uitgebreid in elkaar was geslagen op een privéfeestje in het W Scottsdale Hotel.

De grote klap (niet bedoeld als grap) kwam toen hij werd aangeklaagd wegens moord en een poging tot moord in een andere zaak vooraan in 2015. De politie had een videoband ontvangen waar naar verluidt te zien zou zijn hoe Knight met zijn auto achteruit over zijn “vriend” Terry Carter (met vrienden als hem..., niet?) en metgezel Cle “Bone” Sloan rijdt op de parkeerplaats van een fastfoodrestaurant in Compton, Los Angeles. Het voorval zou zijn gebeurd na een ruzie op de set van de film *Straight Outta Compton*. Carter overleed. Knight werd ook beschuldigd wegens poging tot moord met voorbedachte rade, doorrijden na een

aanrijding met dodelijke afloop, doorrijden na een aanrijding met gewonden, met de mogelijkheid op levenslang. Wat een kerel.

Zoals het Britse *Black Sheep Magazine* destijds opmerkte:

“Naarmate de doden zich rond hem opstapelden heeft Knight een ogenschijnlijk bovennatuurlijk vermogen ten toon gespreid om tegen alle verwachting in dood door kogels te vermijden, wat zijn eigen wrange soort komedie met zich draagt en hem doet lijken op een onaantastbaar stripfiguur, in plaats van de lompe en manipulatieve schurk die alles personifieert wat er mis is met de hiphopcultuur.”

Na zijn veroordeling klaagde Knight dat hij blind werd, en er werd bericht dat hij een hersentumor had ontwikkeld, en bloedproppen in zijn longen. Ook klaagde hij dat het toilet in zijn cel was behekst omdat het elke 20 minuten vanzelf doorspoelde en hem 's nachts wakker hield. Zou karma hem uiteindelijk hebben ingehaald?

Yeah, baby

Naast het versterken van criminele stereotypen kleeft er nog een aspect aan de verraderlijke agenda die in de afgelopen 20 jaar is doorgevoerd. Je zou zeker kunnen zeggen dat, naarmate de jaren 2000' vorderden, mainstream hiphopnummers opzettelijk meer en meer infantiel en achterlijk werden met het opkomen van liedjes met hun eigen soort line-dance. Fans werden aangespoord het dansje te doen dat ze op MTV hadden gezien als het nummer in kwestie in een club werd gedraaid, wat leidde tot legers van geestbeheerste robots die deden wat hen was opgedragen. Liederen als Soulja Boy met *Crank Dat*, D4L met *Laffy Taffy*, Lil'John met *Snap Yo Fingers*, Young Dro met *Shoulder Lean* en Cali Swag District met *Teach Me How To Dougie* waren allen behulpzaam bij het opdringen van deze agenda. Jibb's *Chain Hang Low* verscheen zelfs op de melodie van *Do Your Ears Hang Low?* (een kleuterliedje, vert.) alsof men publiekelijk het neigen naar niveaus van kinderlijke intelligentie dat werd ingezet wilde afkondigen. Tegen de tijd dat de “Schmoney Dance” van nieuwkomer Bobby Schmurda bij zijn nummer *Hot Nigga* was gearriveerd was alle hoop verloren.

Dezelfde tactieken zijn toegepast op waar nu met een spottende lach naar wordt verwezen als de “R&B” scene, een genre dat altijd gelijk opging met hiphop. Waar het ooit verwees naar Rhythm and Blues lijkt “R&B” nu meer te duiden op Rihanna & Beyoncé (hoewel Rotzooi & Bagger misschien een betere beschrijving zou zijn gedurende de jaren 2010').

De momentele overvloed aan A-lijsters in urbanpop heeft allemaal een kinderachtige bijnaam om hun volgers nog dommer te maken (alsof de muziek op zichzelf daar niet al voldoende voor was) door hen terug te brengen naar babypraat. Dus zijn Jay-Z, Kanye West en Beyoncé Jay, 'Ye en B, Rihanna is RiRi, Rick Ross is Rozay, en Lil' Wayne, Chris Brown en Drake zijn Weezy, Breezy en Drizzy! Het wordt allemaal voorgesteld als iets voor “hen die erbij horen,” alsof het cool is en modern om in dat soort familiale termen naar artiesten te verwijzen.

Het idee van een agenda voor het vorderend afstompen werd verder versterkt door een studie door Andrew Powell-Morse in opdracht van SeatSMART. Hij voerde hiervoor populaire songteksten in een softwarepakket, Readability Score, dat hij gebruikte voor het bepalen van het gemiddelde leesniveau, afgemeten aan Amerikaanse schoolstandaarden. Zijn conclusie was dat de hedendaagse teksten (teksten van Kanye West, Chris Brown en Beyoncé worden gegeven als voorbeeld) uitkomen op een leesniveau dat lager ligt dan dat van Groep 3 (8-9 jaar). Zijn eindrapport concludeerde dat, van de vier onderzochte genres, hiphop het laagst scoorde wat betreft intelligentieniveau van tekstuele inhoud, en dat het algemene leesniveau van mainstream hits sinds 2005 steeds lager werd.

De Texaanse rapper Scarface lijkt zich te kunnen vinden in het idee van het opzettelijk afstompen van de intelligentieniveaus middels hiphop. In een uitbarsting die je niet vaak hoort van een artiest met een contract bij een belangrijke maatschappij gebruikte hij zijn interview in april 2013 op *Hardknock TV* om te stellen:

“Ik heb het gevoel dat we afglijden, snap je wat ik bedoel? Ik heb het gevoel dat die lui die bepalen

wat hiphop doet zo verdomd blank en Joods zijn dat het hen geen reet interesseert waar het in de cultuur en de kunst allemaal om gaat... Laat me hier effe zoeken naar de juiste woorden... want ik wil het verdomme zo beledigend mogelijk maken voor die ouderwetse, ehm, kloothommels die de baas zijn van die platenmaatschappijen, weet je, die verkeren in de machtsposities waar ze kunnen dicteren wat de zwarte gemeenschap hoort en waar ze naar luisteren... en je kunt mij verdomme niet wijsmaken dat er geen samenzwering tegen zwarten achter hiphop zit, want jullie brengen die kutplaten uit die ons voor joker zetten.

Of, zoals de Britse website Conspiro Media het in die tijd zag:

“Scarface had goede redenen om zich te beklagen over de kwaliteit van moderne hiphop, een genre dat ooit bol stond van welbespraakte, intelligente stemmen die hun ritmes loslieten op onderwerpen die het waard waren om eens goed over na te denken, zoals armoede in de binnenstad, politiegeweld, racisme, drugsverslaving, verborgen zwarte geschiedenis en het voorstaan van bekrachtiging van het zelf. Het sociale en spirituele bewustzijn dat ooit de boventoon voerde is nu geminimaliseerd en gemarginaliseerd door gespuug van tekstuele onzin, een viering van “bling, poen, grote merken en wijven.”

Het artikel vervolgt met een citaat van Wise Intelligent van de groep Poor Righteous Teachers, één van een aantal hiphopacts uit vroeg jaren 1990' die vasthield aan de leringen van de Vijf Procent Factie van de Nation of Islam:

“Het lag niet in de verwachting dat hiphop dit hoge niveau zou bereiken, maar toen ze zich realiseerden dat dit wel zou gebeuren volgde men hetzelfde format als bij elk ander muziekgenre. Blues, Rock – aan het begin hadden ze allemaal een politiek tintje maar werden geleidelijk steeds groter verhandeld en gecommmercialiseerd en werden wat ze werden. En dat is nodig, want je moet begrijpen, de krachten die er zijn die de wereld besturen kunnen te veel invloed in handen van musici niet toestaan. In Europa was er een tijd waar de kunsten de mensen feitelijk opvoedden. Mensen werden onderwezen middels de kunsten, door theater, door Shakespeare, etc. En zij begrijpen die wetenschap, en ze willen niet dat een muziekstroming zo groot wordt en dat de musici dat soort macht hebben.”

De oorlog tegen het zwarte ras

Het is duidelijk dat het geniepige controlesysteem het grootste deel van de mensheid veracht – degenen die zij beschouwen als “nutteloze eters.” Maar op mij komt het over alsof dat in het bijzonder geldt voor gekleurde mensen. Het karakter Furious Styles dat door acteur Laurence Fishburne wordt gespeeld in de film *Boyz N The Hood* slaat de spijker op zijn kop als hij zijn zoon erop wijst dat een wapenwinkel en een slijterij de twee consistente aanwezig zijn in elke zwarte wijk van Los Angeles.

In de loop van de moderne geschiedenis heeft het systeem verschillende methoden aangewend om zwarte gemeenschappen te vernietigen, negatieve stereotypen van zwarte mensen te creëren in de ogen van anderen, en hun vormen van culturele expressie te ondermijnen en te corrumperen. Deze houding ziet men terug in de meer in het oog springende maatregelen zoals het importeren van slaven uit Afrika en het overspoelen van zwarte getto's in de binnensteden met crack cocaïne en het in een laboratorium ontwikkelde Aids-virus, tot minder zichtbare strategieën. Het zich als blanke zwart schminken zoals Al Jolson en de deelnemers aan “The Black And White Minstrel Show” is er eentje. De geleidelijke aftakeling van hiphop is een andere.

Zoals de eerdere commentaren van Black Dot benadrukken is hiphop een kunstvorm die is doordrongen van zwarte culturele tradities, dus een georganiseerde poging tot het corrumperen ervan betekent het corrumperen van de culturele identiteit van hun volk. Nagenoeg alle evolutionaire banden met deze oerelementen zijn nu doorgesneden als gevolg van de voortdurend doorgevoerde fases van bedrijfsmatige kunstmatigheid die hiphop heeft ondergaan.

De morele waarden die voor zwarte mensen belangrijk waren zijn ook niet aan de ontheiliging ontkomen. Alsof de verloedering nog niet genoeg was bevatte de gastbijdrage van Lil' Wayne aan *Karate Chop* van Future (op zichzelf al een studie in absurditeit aangaande Auto-Tune) de tekstregel “Ik sla dat watje in elkaar

als Emmet Till.” Geheel terecht wekte dat de woede van bepaalde delen van de zwarte gemeenschap, gezien Emmet Till een 14-jarige Afrikaans Amerikaanse jongen was die in 1955 op brute wijze werd mishandeld en vermoord door racistische schurken, naar verluidt nadat hij had geflirt met een blanke vrouw. Zijn verminkte lichaam werd verzwaard met een ventilatorblad dat met prikkeldraad aan hem was vastgebonden en in de rivier gedumpt (wat aanleiding gaf tot de tekst in Kanye West's *Through The Wire* (Door de draad) waarin hij zegt dat zijn vriendin “doodsbang is dat haar vent eruitziet als Emmet Till' toen zijn kaak met metaal draad weer in elkaar was gezet na een auto-ongeval).

Hier, met dat stukje tekst van Lil' Wayne, zagen we één van de leidende figuren van de hedendaagse “zwarte” muziek (ik weet het... ik weet het) die de herinnering beoedelde aan één van de meest tragische Afrikaans Amerikaanse figuren met een wegwerp one-liner in een verrot stuk audiozooi. Onder de meest uitgesproken critici bevond zich Airicka Gordon-Taylor, een nicht van Emmet Till en oprichter en directrice van de Mamie Till Mobley Memorial stichting, die zei:

“Om zijn moord en hoe hij geslagen is en gepest... en gemarteld te vergelijken met de vrouwelijke anatomie was heel erg respectloos... Ik kon niet begrijpen hoe je de toegang tot het leven kunt vergelijken met de bruutheid en bestraffing van de dood. Mijn gevoel is dat ze geen trots en waardigheid kennen als zwarte mannen.”

Vervolgens kwam Epic Records met een verontschuldiging. Om het karakter Mandy Rice-Davies uit de film *Scandal* aan te halen, “wel, natuurlijk doen ze dat, niet?”

Cash Money Records, het platenlabel van Lil' Wayne, had blijkbaar weinig van de zaak geleerd toen ze *Looking Ass Niggaz* (domme nikker) van Nicki Minaj uitbrachten. Voor de promotiefoto gebruikte Minaj een beroemde foto van de zwarte burgerrechtenleider Malcolm X die uit een raam kijkt terwijl hij een geweer vasthoudt, terwijl in de video bij het nummer ze deze pose nabootst en op mannen schiet. Twee online petitie's vroegen om verwijdering van de foto. De eerste was als volgt verwoord:

“Jullie komen uit een rijke traditie. Zonder hetgeen Malcom X heeft gedaan konden jullie niet doen wat jullie nu doen. Helaas hebben jullie ervoor gekozen het erfgoed dat hij ons heeft nagelaten te minachten en te onteren... We eisen dat de foto wordt verwijderd.”

De tweede richtte zich op het verheerlijken van wapens door Minaj:

“Malcolm X droeg een wapen omdat hij vreesde voor de veiligheid van zijn gezin en zichzelf, en hij was zich ervan bewust dat hij op een dag vermoord zou worden door politieke tegenstanders. Het beeld van Malcolm X die uit het raam kijkt onderstreepte die angst. Het gebruik van wapens in de video van Nicki Minaj onderstreept de hedendaagse wapencultuur in een samenleving waar wapengeweld een acceptabele norm is.”

Minaj bood op haar Instagrampagina een halfslachtig excuus aan met de woorden:

“Wat is er nu aan de hand? Hebben jullie er een probleem mee als ik verwijs naar de mensen op wie Malcolm X een geweer zou richten als 'Lookin Ass Niggaz?' Nou, sorry dan. Dat was nooit het oorspronkelijke ontwerp, en het is ook geen officiële single. Dit is een gesprek. Niet een single. Ik schiet in de video op Lookin Ass Niggaz en toevallig is er een iconische foto van Malcolm X, klaar om hetzelfde te doen voor waar hij in geloofde!!!! Het is op geen enkele manier een poging om zijn inspanningen en nalatenschap te ondermijnen.”

Zoals Black Dot het zag in een interview over het onderwerp in het boek:

“Ik denk dat het komt omdat Lil' Wayne en Nicki Minaj zo ver afstaan van de Afrikaanse cultuur, om het zo te zeggen. Ik bedoel, er is nu een generatie, en zij maken deel uit van die generatie, die niet malen om Malcolm X, niet malen om Emmet Till. Ze geven om niets anders dan zichzelf. En onderdeel daarvan is dit nieuwe multiculturele ding dat gaande is in Amerika, waar iedereen iedereen is. En het resultaat is dat je je eigen basis daarmee verliest.”

Maar als je losgeslagen bent van de cultuur dan gaat alles alleen nog maar om geld, hoeren en dat soort zaken... waarschijnlijk stuitte hij op een foto van Emmet Till en dacht 'kut man, kijk hoe verneukt die gozer zijn kop is. Dat moet ik effe benoemen.' En dan noemt ie het zonder enig verband. Daarom kon hij dat makkelijk doen. Volgens mij was het niet eerder dan toen de terugslag kwam dat hij dacht 'oh, kut! Wooah! Volgens mij heb ik een zenuw geraakt. Effe gas terug.' Best grappig eigenlijk, want als wij collectief kwaad zouden worden over de helft van wat die lui zeggen, dan zouden ze zoiets niet zeggen. Dus volgens mij zegt de platenmaatschappij, dit is waar we het grotendeels over hebben – geld, hoeren en kleren, dit en dat. Blijf weg van politiek.”

David Icke, misschien wel de meest bekende samenzweringsauteur ter wereld, blijkt zeer op de hoogte van de machinaties van de bedrijfsmatige muziekindustrie, en van de rol van hiphop in het bijzonder. Toen ik hem interviewde voor mijn allereerste podcast vertelde hij dat hij ooit door de manager van Public Enemy was uitgekozen om bij één van hun shows het podium op te komen, zo groot bleek de honger naar de informatie die hij in de jaren 1990' naar buiten bracht. Bij een andere gelegenheid in New York woonde hiphoppionier Afrika Bambaataa een lezing van hem bij, en nam de tijd om Icke uit te leggen dat, wat tegenwoordig voor hiphop doorgaat, er helemaal niets mee te maken heeft. In mijn podcast maakt Icke een belangrijk punt over wat de hedendaagse obsessie van hiphop met materialisme, “bling”cultuur en het verkrijgen van persoonlijke rijkdom werkelijk vertegenwoordigt:

“Eén van de dingen die me verdriet betreffende zwart Amerika... is als ik zie dat mensen die voortkomen uit families van voormalig slaven de zogenaamde 'waarden' overnemen van de slavenbezitters! En niet alleen de waarden... maar ook de religie die hen is opgedrongen door de slavenbezitters... Te zien hoe mensen worden geknecht door een religie die hun voorouders werd opgelegd nadat ze op schandelijke wijze uit Afrika werden gehaald om de slavenbezitters te dienen... En de waarden van de slavenbezitters waren natuurlijk geld, rijkdom, heerschappij... En Jay-Z maakt dan het punt hoe geweldig dat is. Kijk naar mijn bling, kijk naar mijn dikke auto, kijk naar mijn kleren! Hoeveel heeft hij vorig jaar verdiend? Een miljoen hier, een miljoen daar!”

De inmiddels al lang bestaande trend van rappers die opscheppen over hun materiële bezittingen wekt verbazing als je er goed over nadenkt. Een MC treitert zijn luisteraars door te laten weten hoeveel rijker hij is, en hoeveel beter hij het doet in het leven, waar de luisteraar vaak ook nog wordt aangesproken als “nikker,” “moederneuker,” of “teef.” In veel gevallen zal de luisteraar hebben betaald om herinnerd te worden aan hun ogenschijnlijk inferieure status. (Ik zeg hier “ogenschijnlijk” want, in een groot aantal gevallen is het allemaal uit de duim gezogen en zal de rapper niet beter af zijn dan de meeste luisteraars vanwege de manier waarop de industrie is opgezet om altijd in het eigen voordeel te werken en nooit voor het individu... een beetje net als in het echte leven!) Waarom zouden mensen het überhaupt onderhoudend vinden om op deze manier te worden getreiterd? In het nummer *Here I Stand* (Hier sta ik) gaat de uitmuntend bewuste rapper DISL Automatic hier op in, specifiek refererend aan Jay-Z, als hij stelt: “Is het niet grappig hoe geweldig ze het vinden als een volwassen man opschept over juwelen en geld dat geen van zijn fans heeft?”

De bedrijven hebben de muziek gevormd en gekneet in lijn met hun bredere plannen voor sociale sturing met het versterken van het idee in de geest van het publiek dat het leven onvermijdelijk een strijd is, dat geld en materiële bezittingen de werkelijke waarde van iemand bepalen, en dat een individu zijn plaats hoort te kennen in de wereld. Het is een uitdrukking van het externaliseren van macht. Beroemdheden worden op een voetstuk geplaatst wat de indruk geeft dat zij meer waard zijn dan de kleine man die niet meer is dan een werkmier, daar om het hoofd gebogen te houden, belasting te betalen en dank te betuigen aan de hand die hem voedt. Elke tactiek die mensen weghoudt van de wetenschap dat werkelijke macht in henzelf ligt besloten wordt door dit controlenetwerk aangewend.

Frontman van Prodigy Mobb Deep heeft zich uitermate uitgesproken over het onderwerp van invloed van de Illuminati op hiphop. In een brief die hij schreef aan *Urb Magazine* na het lezen van het boek *Leviathan 666* door Dr. Malichi Z. York zei hij:

“Jay-Z kent de waarheid, maar hij heeft een kant gekozen om te worden aanvaard door de bedrijfsmatige wereld. Jay-Z verhult de waarheid voor de zwarte gemeenschap en de wereld, en

propageert in plaats daarvan de leefstijl van Het Beest...Jay-Z is een verdomde leugen. Ik heb zo veel vuur in mijn hart dat ik Jay-Z, de Illuminati en elk ander kwaad dat in de wereld bestaat onophoudelijk aan zal blijven vallen tot mijn licht wordt gedoofd.”

De dag dat Banks faalde

De kwestie van de zwarte slavernij in Amerika dook tevens op via nog een zwaar bespeelde artiest aan het einde van 2014, toen Azealia Banks zich geroepen voelde om 100 biljoen (100.000.000.000.000) dollar schadevergoeding te eisen als herstelbetaling aan de nakomelingen van voormalig slaven in handen van blanke Amerikaanse zakenlieden. Zich richtend tot de familie DeWolf, in die tijd voornamelijk slavenhandelaren gevestigd in Rhode Island, gaf ze een directe boodschap aan nakomeling James DeWolf Perry af:

“Wat heeft jou (sic) familie gedaan met al dat geld dat jullie aan slaven hebben verdiend???? Ik moet het weten. Nu. Iemand zou je onder je kont moeten schoppen en je recht op je stomme lachende rotsmoel moeten stompen.”

Later, tijdens een interview voor New Yorks *Hot 97* wijdde ze verder uit over haar mening over hoe zwarte en blanke artiesten in de muziekindustrie worden behandeld:

“Voor mij voelt het, in dit land, als het over onze dingen gaat, als zwarte aangelegenheden of zwarte politiek of wat dan ook, dat er altijd die onderstroom is van soort van “Val Dood.” Het is altijd “flikker op, nikkers, er is hier helemaal niets van jullie.”

Banks zocht korte tijd later opnieuw de controverse in een reactie op die van rapper Kendrick Lamar over het doodschietsen van Michael Brown door de politie en de rellen in Ferguson. Ze berichtte:

“Als we onszelf niet respecteren, hoe kunnen we dan verwachten dat zij ons respecteren? De domste shit die ik ooit heb gehoord uit de mond van een zwarte man.”

En:

“HOE DURF JE je kop open te doen tegenover een blanke publicatie en zeggen dat we onszelf niet respecteren.....? Spreek godverdomme voor jezelf!”

Eén van de tweets van Banks tijdens haar oorspronkelijke tirade las:

“Alsjeblieft alsjeblieft alsjeblieft laat je niet afleiden door reality TV en rapmuziek en mode en al die andere domme onzin.”

Zoals een vernietigend artikel in het Britse online *Black Sheep Magazine* in die tijd ook opmerkte komen hier bij mij de woorden pot, ketel en zwart boven, gezien Banks zich nauwelijks in een integere positie bevindt om anderen de les te lezen wat betreft de teloorgang van morele waarden, waar haar “muziek” dient als enorm bijdragende factor aan de corruptie van de scene die ze vertegenwoordigt. Ze weet echter wel het een en ander van “domme onzin”:

“Het leek ons een goed idee om hier eens even te kijken naar de verdiensten van juffrouw Banks. Ze verscheen voor het eerst in het publieke bewustzijn in 2011 met het nummer 212. In de video zie je haar rondhuppelen in een sweatshirt met Mickey Mouse erop, mascotte van de gigantische, in blanke handen zijnde Disney Corporation, tevens een symbool dat duidt op de op trauma gebaseerde geestbeheersingsprogrammering van artiesten welke welig tiert in de hele entertainmentindustrie. De video zorgde voor ophef vanwege een subliminale boodschap die gedurende een fractie van een seconde in beeld verscheen. Deze las:

'Ik denk dat dat kutje wel gelikt gaat worden.'

En inderdaad verschijnt de regel in kwestie als deel van de tekst van het 'liedje.' Hier een uitsnede:

*'En stop die tong er maar d-diep in,
Ik denk dat dat kutje wel gelikt gaat worden.
Ik denk dat dat kutje wel gelikt gaat worden.'*

Zoals het geval is bij de meeste marktgerichte rappers die je ziet op MTV en hoort op de belangrijke radiostations is de doelgroep voor Azaelia Banks voornamelijk kinderen en tieners.

Redelijke vraag hier, welke andere pareltjes van wijsheid leren we nog van 212? Wat dacht u van:

*'Ik ben een goed uitziende nikker,
Ik wed dat je wil neuken,
Neuken tot je klaarkomt,
Blij om hier in mijn buurt ontdekt te worden,
Een pik likkend in het water van de blauwe golf'*

Ik kan de trots al zien op de gezichten van ouders over de hele wereld terwijl hun 10-jarige dochter in huis paradeert, al dit moois reciterend. De 'critici' vinden het zeker geweldig, als je de Wikipagina over 212 mag geloven:

'Het nummer werd overal met gejuich ontvangen en critici complimenteerden Banks met haar veelzijdige rapstijl en vaardigheid in het schrijven van nummers. The Guardian gaf het nummer een positieve recensie en zette het op nummer 2 in hun lijst van 'Beste nummers van 2011.'"

En spreekt dat feit geen boekdelen?

De verwrongen moraliteit van de BBC stak ondertussen zijn kop op in 2014, toen *Radio 1* hun Teen Awards aankondigden door te vragen “ben je tussen de 14 en 17?” – duidelijk hun doelpubliek. Meteen daarna werd *Anaconda* (een eufemisme voor een grote piemel) gedraaid van Nicki Minaj, dat de volgende tekst bevat:

*“Die gast genaamd Michael reed op een motor,
Een pik groter dan een toren, niet die van Eiffel,
Echt een nikker van het platteland, liet me met zijn geweer spelen,
Mijn kutje deed hem inslapen, nu noemt ie me NyQuil.”**

*een middel om bij verkoudheid goed te kunnen slapen, vert.

Uitermate geschikt materiaal voor elke 14-jarige, dat zal ongetwijfeld elke ouder met me eens zijn.

Ik hoorde het op mijn radio

Als radio-dj met een ervaring van meer dan twintig jaar denk ik dat ik wel enige autoriteit bezit wat betreft het soort teksten die als acceptabel worden gezien voor radiostations in de VS en het VK. Ik was niet verbaasd toen ik aan mijn oren werd getrokken door een boze stationsdirecteur omdat ik per ongeluk de “straatversie” van Sporty Thievz's *No Pigeons* draaide, met daarin de tekst “ga naar huis, je babysitter neuken.” Je kunt echter gerust zeggen dat de grenzen van acceptatie sindsdien systematisch zijn vervaagd.

In de jaren 1990 en het begin van de jaren 2000' waren woorden als “fuck” en “shit” duidelijke nee-nee's en werden gewoonlijk verhuuld door de woorden in de radiovriendelijke versie om te draaien, dus respectievelijk “cuff” en “ish.” De bedoeling is natuurlijk om luisteraars niet te krenken die misschien overstuur raken bij het horen van expliciet taalgebruik, of om de kinderen te beschermen die wellicht luisteren. Of dat soort methoden werkt is discutabel omdat de frase “cuff y'all mutha-nickuff ziggin” weinig aan de verbeelding overlaat. Maar de intrede van digitalisering zorgde echter voor nog bedenkelijker methoden van “censuur.” Een gebruikelijke manier om zogenaamd het woord “fuck” te verhullen werd het woord zo in te vullen dat de toon aan het einde ervan afliep, wat het geluid nabootst van een draaitafel die wordt stilgezet. Dit is een beetje een standaard geworden in de industrie. Nog belachelijker was het weglaten van alleen de klinker, dus “I don't give a fuck” wordt nu “I don't give a f(stilte)k. Daar kun je absoluut niet uit opmaken wat het

eigenlijk is. Toch...?

In de openingszinnen van Nicki Minaj' nummer *Only* wordt deze techniek gedemonstreerd (de sterretjes zijn de stiltes):

*"I never f*cked Wayne, I never f*cked Drake, all my life, man, for f*ck's sake.
If I did I'd menage with ém and let them eat my *ss like a cupcake."*

*Nooit gen*kt met Wayne, nooit gen*kt met Drake, mijn hele leven, man, g*dverd*mme,
Als ik dat toch zou doen, dan een triootje met ze, en zou ik ze mijn k*nt laten eten als een cupcake."*

Zo, nu de "u" in "fuck" en de "a" in "ass" zijn verdwenen is het perfect geschikt om te worden gedraaid op de radio. Wie kan er nu nog overstuur raken? Luister gerust naar de ["opgeschoonde" versie](#).

Maar het kon echter nog gekker, waar woorden die geen scheldwoorden zijn ook worden gecensureerd. In de radioversie van Snoop Dogg en Pharrells *Drop It Like Hot* wordt het woord "suicide" (zelfmoord) weggelaten uit de regel "het interieur ziet eruit als zelfmoord, pols rood" waar Pharrell zijn Phantom auto beschrijft. In *Get It Right* door Ayo Beats met Abel Miller wordt van het woord "cocaine" de tweede lettergreep stil. Want, weet je, dat maakt alle verschil.

Maar mijn meest favoriete edit van allemaal is toch wel de "opgeschoonde" versie van *Why* door Jadakiss. In de originele "straat"versie zit de regel (met goede reden, wat mij betreft) "why did Bush knock down the towers?" (waarom haalde Bush de torens neer?) Die luitjes bij de radio meenden dat het nodig was om "Bush" weg te laten, waardoor het "waarom haalde (stilte) de torens neer?" werd.

Nou dan is dat ook weer opgelost. Toch geen medeplichtigheid van de regering Bush bij 11 September. Gelukkig!

Selectieve moraliteit

Dit zijn allemaal voorbeelden van wat ik noem Selectieve Moraliteit. Volgens de bedrijfsmatige entertainmentmachine is het voor een 8-jarige prima om hun idool Rihanna te horen verklaren "zweepjes en kettingen winden me op" en "teef kan maar beter mijn geld hebben," of Kary Perry die adviseert "ik kuste een meisje en vond het lekker," of te kijken naar een tekenfilm van Disney met een stijve penis handig weggewerkt in de tekeningen die alleen wordt geregistreerd door de subliminale geest. Maar dat dezelfde kinderen de woorden "zelfmoord" of "cocaine" horen, dat kan toch echt niet.

Ik bracht de kwestie van Selectieve Moraliteit naar voren toen ik met Lenon Honor de inhoud van Kanye West's uitermate duistere album *Yeezus* onderzocht voor een aflevering van de podcastserie *Good Vibrations*. We bespraken een regel uit *On Sight* waar Kanye verklaard: "We laten die teef trillen alsof ze Parkinson heeft." Dit wekte de woede van de Parkinson Society en verschillende andere groeperingen omwille van het trivialisieren van de effecten van de ziekte van Parkinson. Verder, in het nummer *I'm On It*, wordt opnieuw een beledigende uitspraak gedaan aan het adres van Aziaten waar Kanye verklaart dat hij zoetzure saus nodig heeft alvorens cunnilingus uit te voeren bij Aziatische vrouwen. Hoewel ik het sentiment in beide gevallen wel begrijp vond ik het vreemd dat dit soort regels onder een vergrootglas werden gelegd terwijl de rest van de inhoud van het verdorven album compleet onder de morele radar bleef. Het album bevat meerdere referenties aan "nikkers," "hoeren" en "teven," naast verschillende verwijzingen naar duister occultisme en demonische bezetenheid. Het lijkt alsof dat vandaag de dag allemaal maar moet kunnen. Dezelfde dynamiek speelde toen een sponsordeal van Rick Ross door Reebok werd opgezegd nadat de eerste ogenschijnlijk verkrachting bij een afspraakje goedkeurde in een nummer van Rocko, *U.O.E.N.O.*, met de regel: "Stop Molly in al haar champagne, en ze weet het niet eens, ik nam haar mee naar huis en genoot ervan, en ze wist het niet eens" ("Molly" is straattaal voor MDMA, of XTC). Hoewel dit duidelijk een onverantwoordelijke en ongevoelige uitspraak was is het bij lange na niet het meest verwerpelijke dat Rick Ross ooit had te zeggen!

Zoals Lenon het zag:

"De aard van de entertainmentindustrie is sociale sturing. Je brengt mensen op een bepaald pad."

Als je zwarte mensen maar lang genoeg “nikkers” noemt dan zal het niet lang duren voordat ze zichzelf “nikker” gaan noemen. Ik heb gespeeld op een basketbalveld waar Aziaten elkaar “nikker” noemden. Hetzelfde met blanke mensen. Het is sociale sturing over een tijdsperiode. Vrouwen “teven” en “hoeren” noemen is nu genormaliseerd. En nu zien we dat duister occulte referenties in bepaalde songteksten genormaliseerd worden. Het is allemaal zo gepropagandeerd dat mensen er ongevoelig voor zijn geworden. Dus als ze het nu horen stelt het niets voor. Maar als ze zoiets horen als ‘we laten die teef trillen alsof ze Parkinson heeft’ dan zijn mensen geschokt. De enige reden dat mensen niet langer geschokt reageren op referenties aan “hoeren en teven” of “nikkers” is omdat, in de loop van de tijd, we geconditioneerd zijn om te denken dat dit heel ‘normaal’ en acceptabel is.”

Met Miley Cyrus die fellatio simuleert bij een opblaaspop tijdens concerten waar kinderen jonger dan tien aanwezig zijn en die een voorbinddildo draagt in promotionele foto's, en Nicki Minaj die in een nummer verklaard “Ik ben een slechte teef, ik ben een kutwif” (*Roman's Revenge*) is het moeilijk voor te stellen hoe de popmuziekscene nog dieper kan zinken. Maar ik ben ervan overtuigd dat ze wel een manier zullen vinden.

Geluid als wapen

Hand in hand met de ontarding van de tekstuele inhoud kwam de verandering van productiemethoden in hiphop. Een aantal decennia geleden werd er nog driftig gesampled – één van de originele kenmerken van de kunstvorm. Populaire producers als DJ Premier, Large Professor, Pete Rock en Q-Tip gebruikten altijd geselecteerde delen van oude soul en funkplaten en herhaalden die over een nieuw gemaakte drumbeat waardoor het onderliggende ritme ontstond. Degenen die de wetenschap van geluid hebben bestudeerd hebben opgemerkt dat hiermee een deel van de kenmerkende energie en ethos van het origineel wordt overgedragen. Hoe het ook zij, het gebruik van samples werd een creatieve en fantasierijke manier om nieuwe nummers te maken; audiospotters vonden het geweldig om uit te vogelen wat het origineel was, en het zorgde ervoor dat hiphop bleef verbonden met geluiden en stijlen uit de zwarte muziek die eraan voorafging.

In de overgang van de jaren 1990' naar de 2000' begon de trend van sampling te verbleken. Het excuus dat over het algemeen werd gegeven was dat het door de wetgeving omtrent muziek voor de platenmaatschappijen gewoon te duur werd om voor de rechten te blijven betalen wanneer oude platen werden gebruikt. Gezien de enorme winsten die A-lijst rappers maken voor hun maatschappijen – en het feit dat muziekgiganten als Sony en Universal waarschijnlijk toch al meedeelden in de originelen – lijkt dit meer een dekmantelverhaal voor de werkelijke reden waarom sampling werd uitgefaseerd.

Het maakte deel uit van het plan om de muziek opzettelijk los te maken van de oude zwarte muziekstijlen en zo haar ziel te verliezen. “Hiphop” uit de jaren 2000' was ontworpen om een effect te hebben op de onderbewuste geest. Op samples gebaseerde beats werden vervangen door nieuwe ritmes, begin jaren 2000' komend van superproducers als Timbaland, Just Blaze, Swizz Beats, The Neptunes en Kanye West (voor hij overschakelde van producer naar rapper). Deze producers gebruikten nog steeds wel wat samples maar beetje bij beetje werd hun muziek steeds meer gedomineerd door nieuwe instrumentaties. Aan het begin van de jaren 2010' leunde “hiphop” steeds zwaarder op gedigitaliseerde producties die kunstmatige elektronische geluiden met zich mee brachten. Ook begonnen de tempi van de verschillende nummers wild te fluctueren. Waar een standaard hiphopnummer uit de jaren 1980-90' een tempo had tussen 90 en 105 beats per minuut, tegen 2010 kwamen nummers met heel andere beatpatronen, wat stress plaatst op de oren van de luisteraar, nog afgezien van de moeilijkheid voor dj's om ze te mixen en een set natuurlijk te laten vloeien. De meest gevraagde producer tegenwoordig is DJ Mustard uit Los Angeles. Zijn kenmerkende stijl, waar de elektronische handklap zwaar is oververtegenwoordigd, is nu te horen in nummers van nagenoeg alle artiesten van de A-lijst, van Chris Brown tot Lil' Wayne tot Tyaga tot Tinashe tot Wiz Khalifa.

Zoals elke audiofiel zal bevestigen zijn er geluidsfrequenties die harmonieus en natuurlijk zijn voor het menselijke energieveld en onze hersengolven synchroniseren, en die welke het tegenovergestelde doen. Wanneer de laatste opzettelijk worden gebruikt hebben deze een verontrustend en disharmonisch effect op de luisteraar. Op dezelfde manier als geluid zich heeft bewezen het menselijk lichaam te kunnen helen en herstellen naar holistische gezondheid kan het ook het tegenovergestelde effect hebben. Op een juiste manier geconstrueerde geluiden kunnen een keur aan negatieve emotionele response hebben, waaronder melancholie, depressie en woede.

En dit kan allemaal plaatsvinden terwijl de luisteraar geen idee heeft dat dit het resultaat is van de muziek waarnaar ze luisteren. We komen dan in de sferen van $A = 440$ versus $A = 432$ Hertz, een thema dat ik van plan ben te behandelen in *Muzikale Waarheid Deel 2*. (omdat het me nu al duidelijk is dat een vervolg noodzakelijk is!) Zelf heb ik de afgelopen acht jaar niet meer kunnen luisteren naar wat tegenwoordig door moet gaan voor “hiphop.” Als ik zo ongelukkig ben dat een nummer van Lil' Wayne, Drake, Big Sean, Future, 2 Chains, Nicki Minaj of hun soortgenoten op de radio verschijnt dan moet ik in een blinde paniek naar de “uit”knop vliegen want ik wordt feitelijk onwel van het luisteren ernaar. Er is iets gaande op een ongezien niveau (TV en radioreclames hebben nu ook hetzelfde effect op mij).

Alles afgedekt

Als om een punt te maken aangaande de volledige dominantie van maatschappijen over de volle breedte van de Amerikaanse markt hebben artiesten die over het algemeen worden gezien als “bewuste” rappers, wier muziek is weggebleven van de overduidelijke agenda van de bedrijven, hier en daar hints afgegeven over de ware aard van hun industriebezitters. Common, waarvan men over het algemeen vindt dat hij bedachtzame en positieve teksten brengt door zijn hele oeuvre, bracht in 2008 met Pharell Williams een nummer uit getiteld *Universal Mind Control*. De titel spreekt voor zich en kwam met een video die sterk Transhumanistische beeltenissen opdroeg. De La Soul, genoemd als oorspronkelijk lid van de rapcrew Native Tongue, gaf onlangs een publiciteitsfoto vrij waarin frontman Posdnous dezelfde afgezaagde pose met één oog bedekt aanneemt, dezelfde als de meer voor de hand liggende marionetten van de industrie. Verdedigers van De La zullen zeggen dat het spottend en ironisch was bedoeld, maar ik vraag me af of dat werkelijk het geval is. Zou een groep met een fanbasis van tientallen miljoenen het risico nemen dat men het op die manier opvat, wetend hoe het tegen hen zou werken als hun slimme grapje verkeerd werd begrepen?

De plek van Erykah Badu blijft ondertussen open voor discussie, wat altijd al heeft gegolden voor haar algehele imago en stijl. Ze was de vriendin van voornoemde Common, terwijl ze nog een relatie binnen de industrie had met Andre 3000 van Outcast (met wie ze haar eerste zoon kreeg) en de ook in Texas geboren rapper The D.O.C. (met wie ze een dochter kreeg). Dan had ze nog een derde kind met de al even enigmatische rapper Jay Electronica, over wie meer in het volgende hoofdstuk.

Na het veranderen van haar voornaam van Erica, als protest dat dit een slavennaam was, is Badu altijd gebracht als iets van een aardgodinfiguur, zeer spiritueel van aard, met respect voor de religies van het Oude Egypte, of Khemet. Deze eigenschappen waren duidelijk vertegenwoordigd op haar debuutalbum *Baduism* uit 1997.

Naarmate de jaren echter vorderden begon er enige verdachte symboliek in haar werk te sluipen, met wat hints richting Transhumanisme (een cyborg of robotachtig hoofddekseel in een promotiefoto) en de aanwezigheid van Monarch Programming (op de hoes van *Erykah Badu Live* draagt ze vlindervleugels, en ze is te gast in de video *Queen* van Janelle Monae die absoluut zit volgepropt met op trauma gebaseerde geestbeheersingssymboliek). Ook andere symboliek uit de esoterie en van mysteriescholen maakt regelmatig deel uit van haar promotionele materiaal en live shows.

Controverse is Badu nooit vreemd geweest. In haar meest beruchte video, bij het nummer *Window Seat*, trekt ze haar al haar kleren uit en loopt naakt door de straten van haar woonplaats Dallas, culminerend op de plek waar JFK werd doodgeschoten, waar op dat moment een schot te horen is en ze op de grond valt en blauw bloed bloedt. Zoek het maar uit.

Aan de kant, Scarface

Referenties aan “The Illuminati” zijn heel gewoon geworden in hiphopteksten, misschien nog wel meer dan het aanhalen van legendarische gangsters als Scarface en Don Corleone als manier om te flirten met controverse. Er hangt bijna een zweem van “cool” rond de associatie met het idee van een geheime en machtige klik, waar rappers hints laten vallen dat ze deel uitmaken van die elitaire groep. Chatfora en YouTubekanalen staan bol van beweringen van fans dat deze of gene artiest zijn/haar ziel heeft verkocht en “bij de Illuminati” is. (En natuurlijk is er voor elk dergelijk commentaar weer iemand anders die de poster uitmaakt voor “achterlijk” of “flapdrol” en ontkent dat een dergelijke groep überhaupt bestaat.)

De waarheid is, op de eerste plaats, dat “Illuminati” een vaak misbegrepen term is, die in meest brede zin staat als overkoepelende term voor de netwerken van geheime genootschappen die heersen over de menselijke activiteit vanaf de top naar beneden. Het is twijfelachtig of een dergelijke singuliere organisatie met die naam op dit moment bestaat. Ten tweede, de elitaire klasse waarnaar de naam verwijst behoudt lidmaatschap slechts voor aan bepaalde uitverkoren bloedlijnen, dan wel diepe vertrouwelingen die zich hebben bewezen als volledig staand achter de agenda. Het idee dat ze in hun rangen voormalige zwendelaars en heroïnedalers op zouden nemen die hun ziel hebben verkocht als een manier om te ontkomen aan een getto leefstijl is belachelijk. Deze lieden “zijn niet bij de Illuminati,” het zijn slechts de gewone voetsoldaten die hun vieze karweitjes opknappen (hoewel wordt gefluisterd dat Jay-Z lid zou zijn geworden van The Boule, een elitair geheim genootschap waar lidmaatschap enkel is voorbehouden aan zwarte mensen). Veel waarschijnlijker is het dat de elite niets dan minachting heeft voor degenen die bereid zijn hun standaarden te verlagen in ruil voor een snelle fix van roem en rijkdom. Hoe dan ook, het in zwang zijn van “de Illuminati” is druppel voor druppel gevoed aan de huidige generatie muziekliefhebbers.

Eén van de eerste referenties kwam van Mobb Deep, de voorman van The Prodigy, in een gastoptreden in LL Cool J's *I Shot Ya* remix uit 1995 waarin hij opmerkt: “Illuminati willen mijn lichaam, geest en ziel, geheime genootschappen proberen me in de gaten te houden.” Later, in het nummer *Skull & Bones* verkondigt hij: “Ik schijn, illumineer, ja, mijn aura is geweldig. Illuminati zijn wij, wij zijn de oorsprong.” Hetzelfde jaar, in *Been There, Done That* zegt Dr. Dre: “Geld is de wortel, ik wil verdomme de hele boom. Ik ga niet zitten wachten op de Illuminati. Ik moet mijn eigen eiland kopen tegen het jaar 2000.”

Meer recentelijk, in *Holy Ghost* (met P Diddy/Puff Daddy, toepasselijk genoeg) rijmt Rick Ross: “Ze zeggen dat ik poen krijg, dat moet de Illuminati zijn, ik praat met de Heilige Geest, zittend in mijn Bugatti.” Collega artiest van Maybach Music Meek Mill gaf er ondertussen de voorkeur aan te rijmen met “Ferrari” in plaats van “Bugatti” in *Dreamchasers*: “Ik krijg poen, moeten de Illuminati zijn. Ze denken dat ik meedoe omdat ik net een nieuwe Ferrari heb gekocht.” Dan weet hij er nog een referentie aan Maserati in te krijgen in *Fender Up*: “Illuminati wilden mijn geest, ziel en lichaam. Ze vroegen of ik het allemaal wilden ruilen tegen een Maserati.”

In *Hiiipower* rapt Kendrick Lamar: “Wie zegt dat, een zwarte man in de Illuminati? De laatste keer dat ik keek was dat de grootste racistische partij.” Collega rapper uit de nieuwe generatie J Cole ging helemaal los in *Villuminati* van zijn album uit 2013: “De volgende drie maten zijn gewijd aan de achterlijken, blijven me maar vragen naar de Illuminati. Ben je ziek in je hoofd, nikker? Jonge zwarte miljonair, oude blanke biljonairs. Ik weet zeker dat ze het zonder mij ook wel afkunnen. En het offeren van mensen is niet echt mijn ding.”

Nas, waarvan sterke geruchten de ronde doen dat hij een hooggeplaatste ingewijde is, verhelderde enigszins met een regel uit een couplet voor het nummer *Hip Hop* van DJ Khaled, de verpersoonlijking van de hiphop kunstvorm in de verschijning van een vrouw. Waar hij schijnbaar verklaart dat het idee van een Illuminati plot binnen de hiphop geen grond had stelt hij: “Verwarde fans denken dat ze nu illumineert, demonisch.” Hoe dan ook, het lijkt erop dat Nas toch zeker de agenda van de Illuminati overdroeg toen hij zijn album uit 2006 *Hiphop Is Dead* noemde. Op dat moment was hiphop al jaren koud in de grond, en Nas kon het weten.

Hogepriesteres van de Industrie Madonna ging er ook helemaal voor in 2014 met een nummer dat feitelijk *Illuminati* heette, waar ze het beeld schetst dat dit een soort goedaardige religieuze beweging was, toegewijd aan het verheffen van de gehele mensheid.

De tekst begon:

*“Het is niet Jay-Z en Beyoncé; het is niet Nicki of Lil' Wayne,
Het is niet Oprah of Obama, de Paus en Rihanna,
Koningin Elizabeth, of Kanye.”*

En later:

“Rihanna heeft geen weet van de Nieuwe Wereldorde,

*Het is geen platina gecodeerde handel,
Het is niet Isis of de feniks,
De piramide van Egypte.*

Maak het niet tot iets kwalijks."

Gelukkig, ook weer duidelijk.

Dit was een overduidelijk stuk propaganda uit handen van de industriemachine, om kinderen het idee te geven dat we nu allemaal weten wat die geheimzinnige Illuminati toch zijn want ze hebben dat liedje van Madonna gehoord, en meer hoeven ze er niet over te weten.

Dit zijn slechts enkele uit een lange, lange lijst van voorbeelden van de naam "Illuminati" in nummers van de afgelopen jaren.

Berouw de dag

Op 20 maart 1969 vond er een vergadering plaats in Pittsburg, Pennsylvania die werd bijgewoond door een aantal kinderartsen die deel uitmaakten van Planned Parenthood (organisatie voor gezinsplanning, vert.). Deze organisatie is op haar beurt weer verbonden met de Rockefeller Foundation welke zeer betrokken was, en nog steeds is, bij eugenetica en het lange termijnplan voor terugdringing van de wereldbevolking. Gastspreker die de gedelegeerden toesprak was dr. Richard Day. Alle aanwezigen werden verzocht geen aantekeningen te maken en opnameapparaten uit te zetten omdat de informatie die ze te horen zouden krijgen topgeheim was. Gelukkig maakte één van de bijwoners, Lawrence Dunegan, toch aantekeningen en nam 20 jaar later een aantal cassettes op met wat hij zich van de vergadering herinnerde. Tijdens de vergadering schetste Day een groot aantal vergaande veranderingen welke in de volgende jaren en decennia zouden worden doorgevoerd en elk aspect van het menselijk leven zouden raken. En deel uitmakend van de vertrouwenskring van de Rockefeller's verkeerde hij in een positie om het te weten. Te midden van maatregelen als verplichte sterilisatie, de vernietiging van traditionele gezinswaarden, het propageren van een homoseksuele leefstijl, de introductie van genetisch gemodificeerde gewassen en fluoride in het drinkwater spreekt het commentaar van Day wat de toekomstige inzet van muziek en entertainment betreft voor zich. Dunegan herinnert zich:

"Films zouden meer expliciet worden gemaakt wat betreft seks en taalgebruik... Er zouden pornografische films in bioscopen en op TV komen... Hij zei zoets als: 'je zult mensen in films alles zien doen wat je maar kunt bedenken'... Geweld zou grafischer worden. Dit was bedoeld om mensen minder gevoelig te maken voor geweld... De houding van mensen ten opzichte van de dood zou veranderen. Mensen zouden niet meer zo bang zijn en meer ontvankelijk, zouden niet meer zo ontzet zijn bij het zien van doden en gewonden. We hoeven geen vriendelijke bevolking die wordt verlamd door hetgeen ze wellicht zien. Mensen zouden gewoon leren zeggen 'ik hoop dat het mij niet overkomt.'

Wat betreft muziek was hij nogal recht voor zijn raap met een opmerking als: 'Muziek zal veel erger worden... Teksten zullen meer openlijk seksueel worden... Ouderen zullen weigeren er nog naar te luisteren, en jongeren zullen die rotzooi aanvaarden omdat het hen als generatie identificeert en hen helpt zich gescheiden te voelen van de oudere generatie...' Dit aspect werd soort van opgesomd met de notie dat entertainment een instrument zou worden om jonge mensen te beïnvloeden. De ouderen zou het niet meer veranderen, zij zijn gefixeerd in hun manieren, maar alle verandering zou worden gericht op de jongere generatie in hun vormingsjaren, de oudere generatie zou worden gepasseerd. Niet alleen kon je ze niet veranderen, ze waren überhaupt onbelangrijk. Eenmaal aan het einde van hun leven en voorbij zou de jongere, gevormde generatie van belang zijn voor de toekomst van de 21ste eeuw."

[Hier](#) kun je een transcriptie van Dunegans cassettes lezen.

Bronnen

[De geheime vergadering die rapmuziek veranderde en een generatie vernietigde](#)

[Vigilant Citizen: Madonna verspreid desinformatie met nieuw "Illuminati" liedje](#)

[Conspiro Media onderzoekt commentaren bekende rapper die muziekbazen onder handen neemt en spreekt van een "samenzwering" tegen hiphop](#)

[Verborgene mysteries: Bronfman manipuleert/controleert zwarte jonge artiesten](#)

[Seatsmart: Tekstuele intelligentie in popmuziek over een periode van tien jaar](#)

[Azalia Banks roept om 100 biljoen dollar herstelbetalingen slaven](#)

[Ik ben een slachtoffer van de herziene geschiedenis van Straight Outta Compton: Journaliste die door Dr.Dre hard werd geslagen zegt over NWA film dat het de gewelddadige aanvallen op drie vrouwen door Dr. Dre verdoezelt](#)

[In 1969 deed dr. Richard Day een aantal verbazingwekkende voorspellingen over waar de wereld van vandaag zou zijn](#)

HOOFDSTUK 15: IKKE IKKE IKKE

Satanisme

“Als je de geheimen van het universum wilt ontsluiten, denk dan in termen van energie, frequentie en trilling.”

Nikola Tesla (1856-1943)

“Wat wij materie hebben genoemd is energie waarvan de trilling zodanig is verlaagd dat deze met de zintuigen kan worden waargenomen. Materie bestaat niet.”

Albert Einstein (1879-1955)

De aard van het kwaad

Voordat we verder gaan lijkt het me relevant om iets uit te leggen over de context waarbinnen veel van de gebeurtenissen die in de volgende hoofdstukken worden gedetailleerd plaatsvinden.

Satanisme is niet wat de meesten van ons geleerd is te denken dat het is. Het religieuze standpunt – met name binnen het Christendom – leert dat dit de aanbidding is van een enkelvoudige bovennatuurlijke entiteit,

bekend als de Duivel, met een aantal pseudoniemen als Lucifer, Beëlzebub, en natuurlijk Satan. Voor velen zijn dit uitdrukkingen van dezelfde entiteit, een denkkader dat de krachten, die zelf de religieuze systemen hebben opgezet, erg handig vinden voor de meerderheid van het algemene publiek om in te geloven. Het dient om grote aantallen mensen uniform onder controle te houden door in te spelen op hun ingeboren bijgelovige angsten. En, even belangrijk, het weerhoudt hen ervan enig persoonlijk onderzoek te doen naar het *werkelijke* concept van Satanisme en de zwart magische rituele praktijken die ermee gepaard gaan. Geef van al het Kwaad in de wereld “de Duivel” de schuld, is de aanpak, in plaats van het nemen van persoonlijke verantwoordelijkheid door je eigen rol in het geheel te onderkennen, en hoe je eigen gedrag misschien bijdraagt aan de continuering van de problemen waarvoor de mensheid zich gesteld ziet.

Het woord “Satan” komt uit het Hebreeuws en betekent “tegenstander” of “vijand.” Binnen de esoterische context kan het oorspronkelijke Hebreeuwse woord worden opgevat als een tegenstander van het Christusbewustzijn – wat niets te maken heeft met de figuur van Jezus, maar met mensen met toegang tot hogere niveaus van bewustzijn die zich opnieuw verbinden met de Goddelijke bron waaruit we allemaal voortkomen. Het concept van Jezus en andere messiaanse figuren staat symbool voor dit alchemistisch proces. Satanisme staat als de absolute antithese voor het bereiken hiervan door de mens. Het wil de mens gegrond houden in het basisbewustzijn, verbonden met het ego en alle materiële vallen van het fysieke domein. Gezien dat de gedachten van de meerderheid van de mensen op de wereld – vanaf het moment dat ze opstaan tot het moment dat ze 's avonds naar bed gaan – alleen maar van doen hebben met wat zijzelf willen of nodig hebben, hier en nu, zonder ook maar de geringste overweging over het welzijn van anderen, kan worden gezegd dat de meeste mensen door de gemeenschap zijn gemanipuleerd om Satanisten te worden. Het is een verklaring die velen met afschuw zal vervullen en zal leiden tot onmiddellijke ontkenning, maar dat maakt het niet minder waar. Worden mijn directe en persoonlijke behoeften, bevestigingen en verlangens hier en nu vervuld? Is alles goed met *mij*? Ja? Nou dan, wat anders zou er in het Universum nog van belang zijn? *Dat* is Satanisme.

Op georganiseerde basis is Satanisme geworteld in een begrip van de Natuurwetten, of de wet van oorzaak en gevolg, en de erkenning dat, in deze energetische constructie waarin we ons bevinden, op elke actie een reactie volgt. Maar Satanisme verwerpt het morele aspect van deze dynamiek – het idee dat er absolute van goed of slecht gedrag bestaan die zijn uitgevaardigd door de scheppende kracht achter het Universum. In plaats daarvan leren ze dat het individu zijn eigen God is die zijn eigen afweging mag maken wat goed en wat slecht is – of alles te verwerpen wat maar lijkt op “goed,” mochten ze daar voor kiezen. Een direct citaat van de Kerk van Satan organisatie (terug te vinden in het FAQ gedeelte van hun eigen website, www.churchofSatan.com) somt de mentaliteit als volgt op:

“Wij zien het Universum als onverschillig naar ons toe, derhalve zijn alle normen en waarden menselijke constructies. Onze positie is om op het zelf gericht te zijn, waar wij zelf de belangrijkste persoon zijn (de “God”) van ons subjectieve universum, dus wordt soms gezegd dat we onszelf aanbidden.”

Dit wereldbeeld verwerpt volledig elke gedachte of zorg wat betreft welk effect de zichzelf dienende acties zouden kunnen hebben op enig ander levend wezen, en wordt opgesomd in de titel van één van de belangrijkste ceremoniën tijdens de jaarlijkse bijeenkomst in Bohemian Grove – De Crematie van Zorg. Bohemian Grove is een groot bosgebied met sequoia's in privébezit in Noord Californië waar de rijken, bekenden en machtigen der aarde elkaar elke zomer ontmoeten, zich in gewaden hullen en verschillende rituelen uitvoeren, waaronder een schijnoffer (het schijnt in ieder geval “schijn” te zijn) onder een standbeeld van een uil van 33 meter, een vertegenwoordiging van de demonische entiteit die in de Oude Wereld bekend stond als Moloch. Deze bijeenkomst is een gedocumenteerd feit, er bestaat een beroemde foto die daar in 1957 is genomen met zowel Richard Nixon als Ronald Reagan, die beide later president van de Verenigde Staten zouden worden. Degenen die standrechtelijk de spot drijven met het idee van een “samenzwering” zonder zelf ook maar het minste onafhankelijke onderzoek te doen moeten zich wellicht eens afvragen waarom onze zogenaamde “wereldleiders” zich geroepen voelen om dit elk jaar na te spelen, en waarom de gevestigde “journalistiek” altijd vergeet ons daarover te vertellen. “Zorg” is een uitdrukking van het heilige vrouwelijke principe, inherent aan het Universum, met “actie” als de mannelijke equivalent. Deze twee waarden dienen in balans te zijn en samen te werken binnen het individu wil men in staat zijn te voldoen aan de twee principale grondbeginselen van de Natuurwetten. Meer hierover in de laatste twee hoofdstukken.

Weggehouden begrip

Satanisten bezitten kennis van de esoterische mechanismen van het Universum, en, net als bij (gekaapte) Vrijmetselarij en andere broederschappen, neemt de kennis toe naarmate men hoger klimt op de ladder van de graden. Dus een beginnend Satanist zal slechts een basaal begrip hebben van waar het in deze praktijk om gaat. De werkelijke kennis is voorbehouden aan de hogepriesters. Een centrale leerstelling binnen mysterieuze religieuze magie is dat kennis slechts is voorbehouden aan degenen die zich waardig hebben bewezen. Er worden opzettelijke pogingen ondernomen deze grote waarheden betreffende de aard van realiteit weg te houden van de overgrote meerderheid van de bevolking – zij die worden gezien als goddeloos. Duistere occultisten gebruiken het machtsverschil dat deze kennis verschaft boven de rest van de bevolking tot hun tactisch voordeel. Het komt hen goed uit als het merendeel van de mensen, van wiens levensenergie en stilzwijgende goedkeuring ze afhankelijk zijn om hun bezigheden uit te kunnen voeren, verkeert in totale onwetendheid aangaande hoe Natuurwetgeving en het Universum werken. Het is daarom geen verrassing dat deze kennis niet wordt gevonden in scholen, colleges, universiteiten of andere zogenaamde “leerstoelen.”

Daarom bevinden zich Satanisten en andere duistere occultisten aan de uiterste top van alle beroepsgroepen en alle lagen van de bevolking, van politiek en handel tot de entertainmentindustrie. Ze hebben het tot hun missie gemaakt om al deze instituten te infiltreren en zich ervan te verzekeren dat de Satanistische ideologie van boven af wordt ingegeven naar alle aspecten van het menselijk dagelijks leven, aan een bevolking die werkelijk geen flauw idee heeft hoe en hoezeer men wordt gemanipuleerd.

Deze ideologie heeft veel raakvlakken met eugenetica. De duistere “elitaire” bezigers van deze praktijk menen dat zij, omwille van de gevorderde kennis die zij strikt voor zichzelf houden, het recht hebben te beslissen wie in de gemeenschap hun genen door mag geven en, andersom, wie niet. Het is een mentaliteit die nergens beter wordt opgesomd dan op de Georgia Guidestones in de VS, een reeks granieten monolieten die in maart 1980 op een afgelegen plek werden opgericht, gegraveerd met bepaalde ideologieën overeenkomstig met die van wat over het algemeen “de Nieuwe Wereldorde” wordt genoemd – het uiteindelijke plan dat de heersers van de elite voor de rest van de mensheid in petto heeft. De stenen bevatten tien “richtlijnen” die in acht talen in de stenen zijn gegraveerd, met een kortere boodschap in het Babylonisch, Klassiek Grieks, Sanskriet en Egyptische hiërogliefen. Alle richtlijnen zijn verbonden met wat duidelijk al gaande is op de planeet. Maar de Satanische ideologie van het handhaven van de populatie door te beslissen wie zal leven of moet sterven wordt opgesomd in de eerste twee – “Houdt de mensheid onder 500.000.000 in voortdurend evenwicht met de natuur,” en “Leidt voortplanting met wijsheid – waardoor gezondheid en diversiteit worden bevorderd.”

Heftige vibraties

De rituelen die een centraal onderdeel zijn van Satanisme (en andere vormen van duister occulte praktijken) zijn gebaseerd in een begrip van de werkelijke aard van deze realiteit – dat alle ogenschijnlijk “fysieke” materie feitelijk een uitdrukking is van dezelfde universele energetische kracht, simpelweg in verschillende staten van trilling met een eindeloze variatie aan frequenties. Hoe lager het trillingsgetal, des te vaster de materie in kwestie zal zijn. Alles wat leeft en hun totale omgeving zijn uitdrukkingen van dezelfde energetische kracht. Elk individu of groep met een diepgaand begrip van deze kennis – gecombineerd met kwaadaardige bedoelingen jegens de rest van de mensheid en het verlangen deze kennis binnen hun eigen, streng bewaakte kring te houden – kan zich een machtig voordeel verwerven over de rest van de menselijke bevolking, en dit is precies de dynamiek die zich in deze wereld al sinds duizenden en duizenden jaren afspeelt.

Satanische rituelen hebben daarom alles te maken met het manipuleren van energie om bepaalde vibrationele staten te bewerkstelligen waarmee de gewenste uitkomst zich “fysiek” manifesteert. De betrokken vibrationele frequenties zijn extreem laag, de sfeer van op angst gebaseerde emoties die door mensen worden gegenereerd. Hieronder vallen schuldgevoel, angst, haat, jaloezie, spijt, wanhoop... elke negatieve emotionele staat die mensen stevig vasthoudt in deze “fysieke” realiteit, volledig afgesneden van hun ware aard als interdimensionale spirituele zielen. Daarom is de menselijke samenleving zodanig ingericht dat het de meerderheid van de mensen gevangen houdt in deze op angst gebaseerde staten, en vele onderzoekers hebben erop gewezen dat deze collectief zorgen voor een verbinding met andere sferen van bestaan, en niet

menselijke entiteiten oproepen. Op energetisch niveau voeden ze zich met energie welke is gebaseerd op angst, wat in hun levensonderhoud voorziet, en ze hongeren altijd naar een constante aanvoer ervan, vandaar de voortdurende noodzaak voor het uitvoeren van rituelen op dezelfde beproefde manier, telkens weer. Ze worden ook uitgevoerd op belangrijke geografische locaties van het aardse energieveld, vaak op punten waar twee of meer leylijnen samenkomen en de energie van de aarde wordt versterkt. Door op deze punten duistere rituelen uit te voeren wordt de negatieve energie geabsorbeerd in het aardse energieveld en herverdeeld, waardoor de “slechte vibraties” zich wijd en zijd kunnen verspreiden.

Hoe vergezocht het op het eerste gehoor ook klinken mag, dit is een concept waaraan wordt gerefereerd in oude geschriften, legenden en religieuze teksten door beschavingen over de hele wereld, over een enorme tijdspanne. De entiteiten die worden opgeroepen door het creëren van energetische staten die overeenkomstig zijn met die van henzelf zijn bekend onder vele namen. In de Bijbel worden ze betiteld als demonen, in Islamitische mythologie als Djinn, de Archons waarover de gnostici spraken, de Chitauri uit de Zuid Afrikaanse Zulu-traditie, en vele, vele anderen. Het is hetzelfde concept als de overmatig gesimplificeerde Christelijke “Duivel” of “Antichrist,” echter zeer in het meervoud dan het enkelvoud. Deze entiteiten kunnen slechts tijdelijk binnen deze staat van bestaan worden gebracht door te worden opgeroepen of “uitgenodigd,” waar de concepten van instemming en vrije wil een rol spelen. Satanisten maken een bewuste keuze, middels hun wil en intentie, om deze entiteiten te manifesteren. Net als bij een seance moeten entiteiten worden “uitgenodigd” voordat ze bezit kunnen nemen van iemands lichaam.

Klop drie keer

Het baart me zorgen als ik me realiseer dat ik zelf feitelijk een Satanisch ritueel nagenoeg heb meegemaakt – hoewel ik dat op dat moment niet als zodanig besepte. In 2004 ging ik met mijn vrouw naar de Tsjechische hoofdstad Praag om op te treden als dj, en we hadden een kamer geboekt in een accommodatie die ons door een bevriende dj was aangeraden die er kort tevoren ook had verbleven. Het was niet een hotel als zodanig, meer een groot restaurant in een oud gebouw op een heuvel die uitkeek over de stad, bereikbaar via een gondel op rails. Boven het restaurant waren twee gastenkamers, beide gelegen aan een ruim achterhuis met een biljart. Ik zag dat het achterhuis een metalen wenteltrap had die naar iets van een zolder leidde. Onze kamer was smaakvol gedecoreerd en gemeubileerd, met een groot bed met vier stijlen.

De avond brachten we door in het restaurant beneden waar een feestelijk sfeer hing, waar een muzikant die veel leek op de bebaarde Benny van ABBA op de toetsen van de piano rammelde en voortdurend met een veelbetekenende glimlach onze kant op bleef kijken. Uren later zijn we naar bed gegaan maar werden tegelijkertijd allebei door iets wakker – rond 3 uur 's nachts. We hoorden geluiden in het achterhuis buiten onze kamer en plotseling werd er drie keer ferm en kort na elkaar op de deur geklopt. Ik was hierdoor direct op mijn hoede omdat we niemand verwachtten, en er was iets verontrustends met dat kloppen dus reageerden we niet. Kort daarna hoorden we gekraak van de vloer en geluid van voetstappen komen van de zolder boven onze kamer, en iets van een zacht gezang. De atmosfeer werd ongewoon koud. Op een gegeven moment meende ik een hand op mijn schouder te voelen en draaide ik om om te kijken wat mijn vrouw wilde. Ze lag helemaal aan de andere kant van het bed en kon me onmogelijk aangeraakt hebben van waar ze lag.

Wonderbaarlijk genoeg vielen we toch weer in slaap, maar bleven ontdaan door het voorval. Toen we weer naar beneden gingen zagen we dat de ruimte was aangekleed met schilderijen die grijnzende demonische entiteiten leken af te beelden, gekkenhuizen en variaties op Dante's *Inferno*. We besloten op onderzoek uit te gaan op de heuvel waar we verbleven. We namen de gondel naar de top waar we een vlak gemaakt gebied aantroffen waar een gigantisch omgekeerd pentagram in de grond was gekerfd. Ik heb de afgelopen jaren het internet afgespeurd naar informatie over die plek maar kan er niets over vinden, of over wat daar plaatsvindt. Hoe overduidelijk ook geadverteerd door het pentagram lijkt de plek nog steeds een goed bewaard geheim van hen die het weten.

Met het begrip dat ik inmiddels heb van zwart magische rituelen is het me duidelijk dat we er die nacht getuige van waren. Het lijkt alsof werd aangenomen dat we daar waren om er deel aan te nemen, in plaats van per ongeluk daar verzeild te zijn geraakt, wat het geval was, vandaar de veelbetekenende lach van “Benny.” Het kloppen op de deur was onze uitnodiging om mee te doen. Het koud worden van de lucht was een reflectie van de energetische verschuiving die werd veroorzaakt. Ik wil niet eens denken wat zich allemaal nog heeft afgespeeld boven onze hoofden.

Max Spiers raakte aan de kracht van Satanische rituelen tijdens een interview voor *The Bases Project* in 2014:

“We hebben in ons DNA het vermogen om bepaalde entiteiten aan en op te roepen als een ritueel op de juiste manier wordt uitgevoerd. De reden waarom rituelen voor hen zo belangrijk zijn is dat, elke keer dat je dit doet, je het morfogenetisch veld heractiveert van iedereen die ooit eerder dat ritueel uitvoerde. En als je weet waar je mee bezig bent dan kun je hen manifesteren.”

Er is iets met Saturnus

Met welke entiteiten ook contact wordt gemaakt, Satanisme lijkt ook sterk verbonden te zijn met de invloed van de planeet Saturnus, waarvan de naam een rechtstreekse afgeleide lijkt van “Satan.” Er bevinden zich zo veel aanwijzingen in taal, recht onder onze neus, maar deze worden niet gezien omwille van de dagelijkse familiariteit met woorden, zodat weinigen er ooit over nadenken.

In de mythologie over de tijden zijn er vele manieren geweest om Saturnus af te beelden. In de Oude Wereld werd de planeet “De Donkere Zon” genoemd en was ook bekend als “De Duistere Heer.” Een aantal geleerden meent dat Saturnus de oorspronkelijke zon van ons zonnestelsel was, voor deze werd verplaatst bij een monumentale hemelse ramp waaruit onze huidige zon werd geboren.

Wat dan ook het scenario was, Saturnus is altijd afgebeeld als een negatief en controlerend effect hebbend op de mensheid. Het vertegenwoordigt hiërarchische structuur, orde en heerschappij. Het oude symbool ervoor is als een verlengde kleine letter “h” met een kruis bovenin. Er is gesuggereerd dat dit is waar het kruis dat op veel zogezegd “Christelijke” kerken prijkt zijn oorsprong vindt, en dat in feite het Christendom, net als de Islam, dekmantels zijn voor veel oudere systemen van aanbidding van Saturnus. De kleuren van Saturnus zijn zwart en bloedrood. Daarom dragen priesters en rechters zwarte gewaden, en waarom het ritueel “The Trooping of the Colour,” de vaandelparade tijdens de Britse Koninginnedag, in zwart en rood is gedompeld. Door de geschiedenis heen is Saturnus ook verbeeld als een zwarte kubus, waarvan de Ka'bah in Mekka is afgeleid (volgelingen van de Islam lopen er in concentrische cirkels omheen om de wolkenpatronen na te bootsen die hardnekkig aanwezig zijn rond de noordpool van Saturnus), net als de zwarte, vierkante hoed die studenten dragen bij de uitreiking van hun universiteitsdiploma. Al deze instituten werden opgericht als eerbetoon aan Saturnus, waar de meerderheid van geïnitieerden geen idee heeft dat ze er deel van uit maken.

Saturnus wordt geassocieerd met tijd, een constructie toegeschreven aan deze “fysieke” realiteit, en die buiten deze sfeer niet bestaat. Saturnus wordt gezien als drijvende kracht achter het verstrijken van de tijd, en daarmee als de bringer van bejaardheid en uiteindelijk het “sterven” van mensen en andere levende wezens. Hierom is de verbeelding van “Vadertje Tijd” feitelijk een verbeelding van Saturnus. Het is de Griekse god Cronus/Cronos/Kronos die werd voorgesteld als de heerser over tijd, waaruit woorden als “chronologie” voortkomen, allemaal verbonden met het meten van de tijd.

Ook is het een symbool voor landbouw en oogst, Saturnus is de figuur van de gekapte, een zeis hanterende Magere Hein, de vertegenwoordiging van een bringer van de dood en oogster van zielen. Cronos werd ook afgebeeld met een zeis, of sikkel, en soms met een harp. Het hamer-en-sikkelembleem van de voormalige Sovjet Unie is daar ook een uitdrukking van. Door de oude beschavingen heen werd Saturnus gesymboliseerd als een oude man met een witte baard, een icoon dat duidelijke overlappings kende met het festival Saturnalia dat door de oude Romeinen werd gevierd en was gebaseerd rond de “dood” van de zon tijdens de winterzonnewende, de oorsprong van het moderne concept van Kerstmis. Geen verrassing, dan, om de Kerstman aan te treffen als een embleem voor dit gebeuren, nog een oude man met een witte baard, ook bekend als “Santa,” een niet bepaald subtiel anagram van Satan! De Donkere Zon vormt ook de inspiratie voor het karakter van Set (soms gekend als Seth) binnen de Egyptische mythologie. Deze figuur zou een god van geweld, wanorde en ontwrichting zijn, en de vijand van Horus, de vertegenwoordiging van de Zon (of de Zoon) der Mensen. In het Arabisch betekent het woord “shatain” Satan, “de Duivel” of elk boosaardig dier of persoon. “Al Shatain Ramad,” dat “de Duivel van Ramadi” betekent, was de bijnaam die werd gegeven aan Chris Kyle, de inspiratiebron voor de Hollywood succesfilm *American Sniper* (Amerikaanse sluipschutter), die tijdens de Irak“oorlog” zeker 160 “opstandelingen” zou hebben gedood voor hij zelf slachtoffer werd van een dodelijke kogel, als een klassiek voorbeeld van consequentialisme in

actie.

Natuurlijk is zaterdag genoemd naar Saturnus, de dag van de week in de Westerse wereld waar mensen hun energie spenderen aan het vieren van het weekend, ontspannen, en zich niet bewust dat ze tegelijkertijd een subtiele energetische verbinding maken met Saturnus. Ondertussen vertegenwoordigt de zaterdag in bepaalde culturen de “heilige” dag. Zaterdag is de zesde dag van de week, en Saturnus is de zesde planeet in ons zonnestelsel. Hiermee komt een sterke relatie tussen Saturnus en het getal “666,” het “getal van het Beest,” wat een goede verklaring biedt waarom in het bijzonder dit getal zo regelmatig de kop opsteekt in de popcultuur. De duistere priesterklasse die heerst over de entertainmentindustrie – en nog zo veel meer aspecten van het menselijk leven – aanbidt de energetische invloed van Saturnus.

Zoals veteraan onderzoeker Jordan Maxwell heeft gezegd:

“De planeet Saturnus is heel belangrijk. Voor het grootste deel was de Nazipartij een Saturnalistische Broederschap van oorlog en vernietiging. Men wist altijd al dat Saturnus ringen had, In de ban van de Ring, Darth Vader. Weet je nog? Darth Vader, die een soort nazihelm draagt en spreekt door zijn maçonnieke driehoek? Naar de god Saturnus werd verwezen als El. Wanneer iemand vandaag de dag Saturnus aanbidt dan wordt men een elder (ouderling), je wordt gekozen (elected), bij verkiezingen (elections), nu ben je deel van de elite, nu ben je verheven (elevated).”

En volgens auteur Fritz Springmeier:

“Saturnus is een belangrijke sleutel om het lang staande erfgoed te begrijpen van deze samenzwering, teruggaand tot in de Antiquiteit. Oorspronkelijk werd Rome gekend als Saturnia, of Stad van Saturnus. Veel van het aanbidden van Saturnus is bewaard gebleven in de rituelen van de Katholieke Kerk. Saturnus is ook verbonden met Lucifer. In verschillende occulte woordenboeken wordt Saturnus geassocieerd met het Kwaad.

Verhaal van een insider

Auteur, publiek spreker en gastheer van een radioprogramma Mark Passio van www.whatonearthshappening.com heeft onthuld dat hij in zijn jongere jaren een lager geplaatst lid was van verschillende duister occulte groeperingen. Hij heeft uitgelegd dat hij werd geboren in een typisch Katholiek Italiaans Amerikaans gezin in Philadelphia en al van jongs af aan was ingewijd in de traditionele kerkdiensten, waar hij geleidelijk de hypocrisie zag van de Kerk en de kerkgangers, waardoor hij rebelleerde en de absolute antithese zocht voor het instituut dat hij zo weerzinwekkend vond. Dat bleek de Kerk van Satan te zijn, toen nog onder de bezielende leiding van oorspronkelijk Hogepriester Anton LaVey. De vaardigheden van de jonge Passio als schrijver, woordvoerder en muzikant hadden hem gemarkeerd als wellicht bruikbaar voor de organisatie. Binnen een paar jaar echter, zegt Passio, begreep hij de ware aard van de groep en uit geweten kon hij niet langer een lid blijven. Hij maakte zijn voornemen bekend de Kerk te zullen verlaten en te beginnen met het vrijgeven van vele occulte leringen die hij er had opgedaan aan het brede publiek, en werd op geen enkele manier tegengewerkt. Integendeel, zegt hij, zijn voormalige “collega's” bespotten hem en wensten hem veel succes met wat zij zagen als een futiele poging om de massa's wakker te schudden uit de gemanipuleerde trance waarin ze collectief waren geplaatst, zo groot was hun vertrouwen in de wereldwijd geïnstalleerde Satanische ideologie. Deze mensen refereerden minachtend aan het algeheel publiek als “de doden,” zo was hun kijk op de nagenoeg niet bestaande staat van hun spiritualiteit, en op het eigen vertrouwen in hun technieken voor wereldwijde geestbeheersing. Ook werd naar hen verwezen als de “onbegonnenen,” omdat ze nog niet eens hun eerste stapjes hadden gezet op hun weg van enige persoonlijke ontwikkeling naar spirituele verlichting.

In een interview uit januari 2015 met Lee Ann McAdoo van *Infowars Nightly News* verschafte Passio wat broodnodige waarheden over de vaak verkeerd uitgelegde Satanisten en Satanisme:

“Ik werd me ervan bewust dat dit niet zomaar een losse groep van individuen was die werkte met occulte, ofwel verborgen kennis, feitelijk om hun persoonlijke kracht te ontwikkelen, maar onderdeel uitmaakten van een netwerk van groepen mensen die samenwerkten, en voortkwamen uit de bovenlagen van elke levenswandel. Binnen elk sociaal instituut dat je je maar kunt voorstellen zaten

Satanisten op posities van grote invloed en macht binnen die instituten, waaronder politiek, de bankenwereld, wetgeving, het militaire apparaat, wetshandhaving, entertainment, technologie, geneeskunde, onderwijs, en elk ander onderdeel van ons leven. En dit waren geen op zichzelf staande individuen die uit waren op meer persoonlijke macht en invloed. Ze werkten samen als hechte eenheid naar een gezamenlijk doel, en dat gemeenschappelijke doel was hun eigen macht en heerschappij uit te breiden ten koste van de rechten en vrijheden van alle anderen.

Het occulte betreft kennis die om bepaalde redenen verborgen wordt gehouden en in handen is van slechts enkelen. Wanneer je zeer belangrijke kennis verbergt en voor jezelf houdt dan creëer je op dat moment een machtsverschil door het verschil in kennis dat je hebt gecreëerd. We kennen allemaal de uitspraak "kennis is macht." Ik zou het enigszins willen nuanceren en zeggen dat toegepaste kennis kan worden omgezet in macht in de werkelijke wereld. En dat is wat deze duistere occultisten doen die deze kennis gebruiken, zeker niet om de mensheid te verheffen. Ze gebruiken het om een machtsverschil te scheppen in de wereld zodat zij aan de macht kunnen blijven, en ze kunnen misbruik maken van de onwetende massa's die geen enkele weet hebben van deze kennis of hoe het werkt.

Feitelijk is occultisme verborgen kennis over twee overkoepelende gebieden van studie en onderneming. Het eerste gebied is de menselijke psyche. De geest en hoe deze werkt. Alle innerlijke werkingen en machinaties. Dit zou ik 'de innerlijke wereld' noemen, de innerlijke wereld van het individu. In het occultisme wordt hier over het algemeen naar verwezen als 'de kleine arcana,' of het kennisgebied betreffende de microkosmische wereld, met andere woorden de wereld van het individu.

Dan is er een tweede kennisgebied dat gaat over de hogere spirituele wetten waaraan uiteindelijk het hele Universum is gebonden en volgens welke Het werkt. Dit wordt gezien als de hogere of grote arcana van kennis, of macrokosmische kennis. Dit betreft ook de fysieke wetenschappen, want veel van de werkelijke kennis over hoe de fysieke wetenschappen werken is ook occult, of voor ons verborgen, zodat onze gemeenschap niet vooruit gaat en zich niet kan ontwikkelen op manieren die voor degenen die de touwtjes van onze samenleving in handen hebben ongewenst is."

En bij een andere gelegenheid, aflevering 184 van zijn nog steeds lopende podcastserie, merkt Passio op:

"Satanisme gaat om ikke ikke ikke, de hele dag, elke dag. Als ik je uit zou kunnen leggen wat Satanisme werkelijk is... als je de term laat vallen dan heeft meteen iedereen het idee van de Christelijke duivel, de rode duivel met een hooivork, en horens en staart. Dit heeft zo goed als niets te maken met wat ik Ideologisch Satanisme noem. Satanisten kozen hun naam vanwege de archetypische connectie met de Christelijke 'tegenstander' of 'opponent' (wat Satanisme betekent in het Hebreeuws) van het Christusbewustzijn – de hogere geest, de verbinding met het hogere zelf. De werkelijke redding voor de wereld ligt in het maken van die verbinding met het hogere zelf en hoger bewustzijn, en ons werkelijk bewust te zijn van wat zich binnen ons en om ons heen afspeelt. Satanisten kiezen die beeltenis omdat, wat ze feitelijk proberen te doen is mensen vasthouden in een laag vibratoire staat van bewustzijn zodat ze uiteindelijk kunnen worden bestuurd en beheerst, geknecht en tot slaaf gemaakt."

Wat is dat toch met Satanisme en duister occulte praktijken, en de toplaag van de entertainmentindustrie? Hoe en waarom zijn ze überhaupt ook maar met elkaar verbonden?

Ons verhaal gaat verder...

Vervagende lijnen tussen rituelen en “tragische ongelukken”

“Wie denk je dat je bent?

Voor hen ben je niets meer dan een stuk vlees, en je bent maar zo goed als je laatste hit.

En als je geen hits meer maakt dan geeft niemand nog om je.”

Dominee Louis Farrakahn van de Natie van Islam

Op het eerste gezicht zouden de werelden van duistere energie/rituele magie en de entertainmentindustrie hoe dan ook geen enkele relatie met elkaar moeten hebben, en zouden zo ver uit elkaar moeten staan als twee onderwerpen maar kunnen. Toch vertelt de niet aflatende stroom van hard bewijs en onthullende symboliek een ander verhaal, het geeft aan dat duister occulte elementen deel uitmaken van de binnenste kern van deze industrie, en dat dit vanaf het eerste begin het geval was. Velen zullen zover gaan als te stellen dat het precies de reden was voor het opzetten van de bedrijfsmatige muziek, film en televisie-industrie, dat ze specifiek gebruikt konden worden om boosaardige betoveringen te implanteren in de geest van een nietsvermoedend algemeen publiek, vermomd als iets dat cool en leuk is, iets dat mensen vrijwillig in hun leven toelaten.

Het geschenk dat maar blijft geven

Het rituele offer is een gruwelijke praktijk welke helaas al sinds onheuglijke tijden deel uitmaakt van de menselijke gemeenschap. In verschillende beschavingen heeft het allerlei vormen aangenomen. Hoewel er verschillen bestaan in de details van diverse religieuze systemen, de overeenkomst is dat dergelijke offers tot doel hadden de betreffende “goden” of bovennatuurlijke entiteiten waar in werd geloofd tevreden te stellen en hun zegen of goede wil te verkrijgen. Ooit een maatschappelijk geaccepteerd deel van vele culturen, in moderne tijden zijn dit soort praktijken uitgebannen als de barbaarse daden die het werkelijk zijn. In ieder geval in het publieke oog. Helaas zijn mensenoffers nooit verdwenen, het ging ondergronds.

Er bestaat bewijs dat de oude mysteriereligie welke presideert over de entertainmentindustrie – en nog zo veel andere aspecten van het menselijk leven – is ondergedompeld in een voortdurende noodzaak menselijke levensenergie te offeren aan hun diverse godheden, en dat de ontijdige dood van veel belangrijke muzikanten in de afgelopen decennia zijn toe te wijzen aan deze factor. Deze bewering wordt, begrijpelijk, door velen afgedaan als belachelijk, een stap te ver in wat verder een aannemelijk verhaal zou zijn. Maar ik hoop dat ondertussen duidelijk is dat de wereld heel anders is dan hoe ons allen geleerd is erover te denken. En helaas vinden veel meer duistere en sinistere dingen plaats dan iemand graag zou willen toegeven. Het wordt een vraag van hoe graag iemand de waarheid wil ontdekken en waar men bereid is te gaan om deze te vinden.

De website *Vigilant Citizen* gaf enige weerspiegelingen over het idee van rituele offers binnen de industrie in een artikel uit 2011:

“Het fenomeen van sterren die op jonge leeftijd onder vreemde omstandigheden overlijden gaat verder dan alleen de goed gedocumenteerde '27-Club.' Waar deze club is 'voorbehouden' aan muzikanten die op precies 27-jarige leeftijd overleden zijn vele andere soorten artiesten onder mysterieuze omstandigheden om het leven gekomen rond de leeftijd van 30. Recente voorbeelden die bovenstaand patroon volgen zijn Heath Ledger en Brittany Murphy. Vreemd genoeg is er vaak sprake van opbouw van aandacht in de media voor deze figuren in de aanloop naar hun dood, met berichten over persoonlijke problemen of vreemd gedrag. Waren deze gevallen van overlijden onderdeel van een ziek soort ritueel, uitgevoerd door de occult gerichte elite aan het roer van de industrie? Worden charismatische artiesten tot sterrendom gebracht om ze later op te offeren in een wereldwijd megaritueel? Wordt de golf van schok en verdriet rond dergelijke gebeurtenissen op één of andere manier benut door machtige occultisten?

Voor een gemiddeld persoon moge dit soort concepten volledig belachelijk klinken, maar voor

ingewijde occultisten is de magische potentie van een mensenoffer erkend en gedocumenteerd in de rituelen van vele oude beschavingen. In Secret Societies and Psychological Warfare (Geheime genootschappen en psychologische oorlogsvoering) van auteur Michael A Hoffman II schrijft hij:

“De kwestie van het overheersen van de mensheid met esoterische woorden en symbolen, gecodeerd in een toneelstuk, een mediaspektakel of een ritueel is voor mensen één van de moeilijkste dingen om te bevatten. Daarom worden de meeste mensen door ingewijden van geheime genootschappen met diepe minachting gezien als 'buitenstaanders,' 'goddeloos,' 'ongelovig' en 'heiden.’”

Over megarituelen schrijft Hoffman:

“(Sommige moorden) zijn rituele moorden waarbij een cultus betrokken is die de bescherming geniet van de Amerikaanse overheid en de bedrijfsmatige media, met sterke banden met het politieapparaat.

Dergelijke moorden zijn feitelijk zorgvuldig gechoreografeerde ceremonieën; eerst uitgevoerd op een zeer intieme en geheime schaal, onder de geïnitieerden zelf om hen te programmeren, en dan op enorme schaal, onmetelijk versterkt door de elektronische media.

Wat we uiteindelijk hebben is een hoogst symbolisch ritueel, uitgezonden naar miljoenen mensen, een Satanische omkering; een Zwarte mis, waar de 'kerkbanken' zijn gevuld met de voltallige natie, en waardoor de mensheid wordt mishandeld en verlaagd in deze fase van Nigredo (zwarteheid, binnen de alchemie betekent het verrotting of ontbinding, vert.) in het alchemistisch proces.”

Een professor spreekt

Eén van de meest uitgesproken proponenten van het idee dat de muziekindustrie periodiek een artiest opoffert die ze groot heeft gemaakt is Professor Griff, Minister van Informatie – zeg maar het publieke intelligente gezicht – van de sinds lange tijd bestaande hiphopgroep Public Enemy. PE is één van de weinige groepen die hun integriteit en levensduur hebben behouden binnen het drastisch veranderde landschap van hiphop in de afgelopen 30 jaar, en hun algemene boodschap van waarheid, kennis en zelfverwezenlijking – en het preserveren van de zwarte cultuur en erfgoed – is gedurende deze tijd nagenoeg onveranderd gebleven. Hun nummer uit 2012 *WTF* (What the Fuck/Wat zullen we nou krijgen?) bevat de regel: “Ik ben op een leeftijd dat ik, als ik niet kan onderwijzen, ik niet eens mijn mond open zou moeten doen om iets te zeggen,” wat sterk met mij resoneert. De persoonlijke en gepassioneerde boodschappen van Griff volgen deze ethiek nauwgezet. Maar, onvermijdelijk, zijn ze niet verschoond gebleven van de nodige controverses.

Griff (geboren Richard Griffin in New York, 1960) diende een tijd in het Amerikaanse leger voor hij een beveiligingsfirma oprichtte om te werken in het hiphopcircuit van zijn thuishaven Long Island. Toen werd hij gevraagd als buitengewoon lid van Public Enemy voor de formatie en het tekenen van een contract bij Def Jam Records. Na twee succesvolle albums met de groep verscheen Griff in 1989 in de krantenkoppen vanwege publieke uitspraken die werden beschouwd als “antisemitisch” en “homofob.” Wanneer dit soort labels van stal wordt gehaald is dat vaak een teken dat je iets te dichtbij bent gekomen en een aantal belangrijke mensen voor het hoofd hebt gestoten. Vanwege het sociale stigma, systematisch gecreëerd door de onder controle van de Rothschild staande Anti Defamation League (Vereniging tegen belediging van het Joodse volk, vert.), dat rust op alles wat ook maar lijkt op kritiek op iemand die zich identificeert als “Joods,” afgezien of de bewering enige grond heeft, het moment dat de term “antisemitisch” valt betekent dat in de ogen van velen een directe verwerping van alles wat een persoon in kwestie te vertellen heeft. Hetzelfde geldt tegenwoordig ook voor het bekritisieren van homoseksuelen, een draai van 180 graden gezien in het VK tot 1967 (en in Ierland tot 1982) homoseksualiteit bij wet was verboden. Of, zoals een oude uitdrukking uit oorlogstijd zegt: “Als je afweergeschut wordt beschoten dan weet je dat je doel goed is.” Dus had frontman van Public Enemy Chuck D weinig andere keuze dan aan te kondigen dat Griff uit de groep was gezet in de nasleep van de ontstane controverses. Kort daarna kwam hij weer terug, werd nog een keer “ontslagen” en verschijnt sindsdien sporadisch bij live optredens. In zijn boek *Analytix* uit 2009 bood Griff zijn verontschuldiging aan voor zijn vroegere opmerkingen en gaf toe dat hij het verkeerd had ingeschat.

Zijn positie in de frontlines van zowel de muziekindustrie als in het bijzonder de gebeurtenissen binnen de hiphopscene kwalificeren hem als een geloofwaardige bron van informatie over wat zich achter de schermen afspeelt, en omdat hij nooit gebonden was aan een maatschappij gaf dat hem de persoonlijke vrijheid om zich uit te spreken. En dat deed hij ook.

De stelling van Griff, vaak geuit tijdens interviews en publieke optredens door de jaren heen, is dat de hiphopbusiness – net als alle onderdelen van de muziekindustrie – uiteindelijk wordt beheerst door een duistere priesterklasse die is doordrenkt van rituele magie, en dat bepaalde aspecten van hun religieuze overtuigingen van hen verlangen dat ze zorgvuldig uitgekozen individuen offeren die een contract met hen hebben gesloten. Deze contracten zijn heel wat meer dan een gewone zakelijke overeenkomst en komen feitelijk neer op een levenslange verbintenis, waar men zou kunnen stellen dat een artiest zijn “ziel en zaligheid” heeft verkocht aan een bedrijf in ruil voor een leven van de beloofde roem en rijkdom. Dit kan zowel letterlijk als figuurlijk worden opgevat. Het lijkt echter dat in sommige contracten een clausule is opgenomen waardoor de heersers bepalen hoe lang het leven van een betrokken artiest mag duren.

Dan is er nog een secundair aspect aan het grondbeginsel van opoffering. Hier gaat het erom dat een artiest een bepaald familielid opoffert, een hechte vriend of een collega, hun “bloedoffer” om hoger op de ladder van succes te stijgen. Naar het eerste niveau hiervan wordt verwezen als de 20 Miljoen Dollar Club, waarvan lidmaatschap laat zien dat je op weg bent. Wie de hoogten bereikt van de 100 Miljoen Dollar Club en daarboven wordt beschouwd als iemand die de hoogste persoonlijke prijs heeft betaald en heeft aangetoond hoezeer ze de roem wilden. Veel onderzoekers beweren dat alle succesvolle A-lijst artiesten in muziek, film en sport een dergelijk offer hebben gebracht, anders zouden ze niet tot hun vooraanstaande positie zijn verheven. En inderdaad, wanneer men gaat graven in de fijnere details van het leven van vele beroemdheden komt men regelmatig het vroegtijdige verlies tegen van een familielid of anderen.

Professor Griff ging op dit onderwerp in tijdens een aflevering van Greg Carlwoods podcastserie *Higerside Chats* in 2014:

“Deze lieden hebben voldoende invloed en macht om je wildste fantasieën uit te laten komen. Mensen die op een positie terecht zijn gekomen waar ze dat kunnen doen, reken maar dat ze enorme macht hebben over een gemiddeld persoon. Dat je een familielid opoffert betekent niets voor ze. Het is bijna zo dat, als je dat niet doet, je niet loyaal bent. En ik denk dat dit het gesprek is dat we niet voeren. Welke prijs ben je bereid te betalen om rijk en beroemd te zijn? Dat is de vraag die we moeten stellen. Wat is de prijs? Hoe ziet dat eruit?”

En we weten niet wie ze zijn. Sommigen onder ons zullen toestaan dat hun moeder wordt geofferd. Sommigen hun vrouw of vriendin. Iedereen weet voor zichzelf waar de grens ligt. En er zijn bepaalde dingen die ik eenmaal niet zal doen. Anderen om me heen zullen dat wel hebben gedaan, en waarschijnlijk hebben ze een beter leven. Gelukkig, of ongelukkigerwijs, één van de dingen die ik niet doe is me verontschuldigen voor de waarheid. Vergiftig me, brand mijn huis af, schiet kogels op me af, doe wat je denkt dat je moet doen. Maar ik ga me niet publiekelijk verontschuldigen voor de waarheid. Dat doe ik gewoon niet.

De aantrekkingskracht van rijk te zijn en genoeg geld te hebben om alles te kunnen kopen wat je maar wilt, voor iemand die is opgegroeid in armoede en eigenlijk nooit iets had – de meerderheid van ons – de verleiding om zo te kunnen leven trekt ons allemaal. Wie wil er nu arm zijn? Dus het hele idee van twee of drie auto's bezitten, een paar huizen op de mooiste plekken, het beste voedsel te eten en te doen wat je maar wilt is erg aantrekkelijk. Ik denk dat we het daar over eens kunnen zijn. Amerikanen zijn verdomde luiwammes! We willen de grootste opbrengst met een minimum aan inspanning.”

Toen hij refereerde aan hem beschieten, vergiften, zijn huis afbranden was dat trouwens niet denkbeeldig. Al deze dingen zijn hem over de jaren overkomen. Wat kan worden opgevat als een verdere bevestiging dat zijn opmerkingen een paar blote zenuwen hebben geraakt die daar niet van gediend waren.

Van het hiphopgenre wordt gezegd dat het ontelbare voorbeelden kent van bloedoffers. Zelfs degenen die

spotten met dergelijke “complottheorieën” zullen toe moeten geven dat dit genre, meer dan alle anderen, een bovengemiddeld quotum heeft aan slachtoffers die *heel toevallig* voortijdig overleden om één of andere reden. Het komt het Establishment goed uit dat het publiek dit toeschrijft aan de onregelmatige en gewaagde leefstijl van zoveel hiphopartiesten. Maar de fijnere details onder een loep genomen, althans voor degenen die daar het lef toe hebben, opent zich een zee van vreemde onregelmatigheden.

Alles draait om Puff

Eén van de meest aangehaalde voorbeelden is de suggestie dat Christopher Wallace, bekend als Biggie Smalls, of Notorious BIG, werd aangeboden als offer. Professor Griff is in dit opzicht altijd heel direct geweest in zijn beschuldiging naar Biggie's producer en mentor, Sean “Puffy” Combs, zoals in deze commentaren voor Amen-Ra Film Productions' DVD *Blood Sacrifice For Fame And Fortune And Freemasonry* (Bloedoffer voor roem en rijkdom en Vrijmetselarij):

“Alle bewijs duidt op het feit dat hij (Combs) er iets mee te maken had. Puffy was niet echt een rapper, maar op het moment dat Biggie uit het zicht was verdwenen kwam hij met zijn album. Nu zit hij in de 300, 400, 500 Miljoen Dollar Club. Mij is verteld dat Jay-Z door de Verborgene Hand, de Illuminati, werd aangetrokken, en ze gaven hem een mooie hotelkamer van 40.000 dollar ergens op een strand waar hij het weekend doorbracht met Denzel Washington en nog een paar anderen, leuterend aan flessen Chrystal van 20.000 dollar. Hij en Beyoncé. En toen hij van dat uitstapje terug was begon de ruzie tussen hem en Dame Dash.”

Sean “Puffy” Combs' vader Melvin was een drugsdealer en kleine sjacheraar in Harlem, en een handlanger van Frank Lucas, het karakter dat wordt geportretteerd door Denzel Washington in de film *American Gangster*. Melvin werd in New York in zijn auto doodgeschoten toen Sean nog maar drie jaar oud was. In een interview uit 2013 zei Puff: “Ik heb zijn sjacheraarmentaliteit, zijn oplichtersgeest... Hij was een drugsdealer en een ritselaar, dus leerde ik al vroeg in mijn leven dat er maar twee manieren zijn om uit die uitzichtloze gevangenis te ontsnappen. Het zorgde ervoor dat ik des te harder werkte.”

Het eerste succes dat de jonge Combs boekte was als stagiaire bij MCA Records, onder het mentorschap van manager Andre Harrell. Combs werd opgedragen zijn eigen maatschappij, Uptown Records, te lanceren, de springplank voor onder andere Mary J Blige en Jodeci. Harrell had Combs aangenomen op advies van Dwight “Heavy D” Myers, wiens act Heavy D & The Boyz één van de groepen was die bij Uptown had getekend. Een tragedie voltrok zich in 1991 toen Puffy, samen met Heavy D, organiseerde wat werd gepromoot als hun Beroemdheden Liefdadigheid Basketbalwedstrijd, waar vele grote namen uit de zwarte muziek op zouden treden in het Nat Holman Gymnasium van College City in New York. De promotors hadden teveel kaarten verkocht en de commotie die ontstond toen grote aantallen naar binnen wilden dringen resulteerde erin dat negen mensen werden doodgedrukt. Andre Harrell huurde de gevierde advocaat William Kunstler in om Combs te verdedigen, en zijn team bevocht jarenlang de aanklacht van de nabestaanden van de slachtoffers van dood door schuld. Uiteindelijk ontsloeg Harrell Puff, zogezegd omdat hij “veel te arrogant” was. Het is een incident dat grotendeels ontbreekt in biografieën van Sean Combs, en een vroege ontmoeting met de dood die het feitelijke begin markeerde van zijn lange carrière. (Heavy D overleed op 44-jarige leeftijd in november 2011, kort na zijn terugkeer van een eerbetoon aan Michael Jackson in Cardiff. De doodsoorzaak werd vastgesteld als trombose in de diepe aderen van zijn been, bijgedragen door hartziekte.)

Uiteindelijk leverde de tragedie weinig schade op aan de carrière van Combs. Na Uptown richtte hij zijn eigen label Bad Boy Records op via maatschappij Arista van Clive Davis, dat de carrière van Notorious BIG lanceerde, misschien wel de nummer één hiphop-ster van de jaren 1990'. In 2009 kwam het boek *Dancing With The Devil: How Puff Burned The Bad Boys Of Hip-Hop* (Dansen met de duivel: Hoe Puff de kwajongens van de hiphop afbrandde) uit van voormalig artiest bij Bad Boy Records Mark Curry, waarin hij een verslag van binnenuit gaf hoe elke artiest die ooit tekende bij Bad Boy uiteindelijk overleed, failliet ging, drugsverslaafde werd of zich bekeerde (Ma\$e werd een Christelijke predikant, Loon bekeerde zich tot de Islam en Shyne tot het Judaïsme).

Curry legde een aantal favoriete handelstactieken van Puff vast in zijn boek:

“Puff heeft een onhebbelijke gewoonte om zich in de songs en video's van elke artiest bij zijn label te wurmen, en het was algemeen bekend dat vele acts bij Bad Boy hem hiervoor verachtten. Toen hem daarover werd gevraagd in de juli-editie 1995 van een tijdschrift, gericht op zwarte jongeren zei Puff: 'Ik vind het leuk om met mijn artiesten op te treden, ik vind het leuk om te praten op platen, en ik vind het leuk om in video's te spelen.'"

Maar hij onthulde ook een achterliggend motief: 'Het stelt mijn belangen veilig voor wat ik in de toekomst ga doen. Laten we zeggen, als een maatschappij van me af probeert te komen. Het zal moeilijk worden om me te verwijderen en tegelijkertijd al mijn acts hetzelfde niveau van intensiteit en dezelfde smaak en gevoel te laten behouden.'

Erger nog, Puff bracht de artiesten zijn optredens op hun albums en in hun video's in rekening, meestal buiten hun medeweten, tot ze de schamele royalty's voor hun gepubliceerde werk ontvingen. Dan kwamen ze erachter dat een groot deel opging aan kosten die werden verdubbeld, verdrievoudigd, zelfs verviervoudigd voor de 'speciale gastoptredens' van Puff. Hij rekende bijvoorbeeld kosten voor het verschijnen van zijn Bentley in hun video's – waar hij op stond – en dan trok hij kosten van zijn belasting af voor het bedrijfsmatig gebruik van zijn auto.

Een aantal acts klaagde dat Puff zich net zoveel op de voorgrond drong als hij hen promoveerde. Ze voelden zijn aanwezigheid meer als een afleiding dan een aanvulling omdat critici Puff op zijn best beschouwden als een povere rapper en een marginaal danser.”

Even afgezien van het matige succes van zangeres Faith Evans, die korte tijd was getrouwd met Notorious B.I.G. en zwanger op het moment van de moord, was het enige succesverhaal dat voortkwam uit Bad Boy Records Puff zelf, een constante in de jaarlijkse top drie van meest verdienende hiphopartiesten van *Forbes*, met een geschatte persoonlijke waarde van honderden miljoenen. Hij zal wel iets goed doen.

Een sterke aanwijzing dat Puff een aantal vrienden had gemaakt op invloedrijke plekken kwam van een breed bericht incident in december 1999. Puff was aanwezig in Club New York in Manhattan met Jennifer Lopez, die toen zijn vriendin zou zijn geweest, bodyguard Anthony “Wolf” Jones en Shyne, één van de artiesten van zijn label Bad Boy Records. Er ontstond een schietpartij waarbij drie mensen gewond raakten. Getuigen beschreven dat het incident begon toen Puff tegen iemand opliep en een drankje werd gemorst. Er ontstond een woordenwisseling waar de andere man spotte met de rijkdom van Puff en als belediging geld naar hem smet. In de ontstane commotie zou Shyne een pistool hebben getrokken om op de andere man te schieten, maar in plaats daarvan verwondde hij drie omstanders.

Gezegd werd dat men had gezien dat Puff in het plafond had geschoten. Nadat Puff en zijn entourage snel de club hadden verlaten werd hun auto achtervolgd door politieauto's en reed elf keer door rood licht, en er werd gezien dat een pistool uit het raam werd gegooid. Shyne, toen 21, werd aangeklaagd en later ook veroordeeld wegens poging tot moord, geweldpleging en roekeloos gedrag. Hij kreeg tien jaar gevangenisstraf opgelegd in juni 2001 en werd vrijgelaten in oktober 2009. Kort daarna liet hij weten dat hij zich had bekeerd tot het Jodendom, 12 uur per dag de Thora bestudeerde en was verhuisd naar Jeruzalem onder de nieuwe naam Moses Michael Levi.

Voor zijn aandeel keek Puff aan tegen een mogelijke gevangenisstraf van 15 jaar voor illegaal wapenbezit en omkoping. Hij werd ervan beschuldigd zijn chauffeur, Wardel Fenderson, 50.000 dollar contant te hebben geboden om te zeggen dat het pistool van hem was.

Puff kwam hier met de schrik vrij. Er waren stevige verdenkingen dat achter de schermen een deal was gesloten zodat zijn carrière ongehinderd door kon gaan, en dat zijn VIP-status hem in aanmerking deed komen voor een speciale behandeling (er deden sterke geruchten de ronde dat hij een Vrijmetselaar was). Door deze “gunst” zou hij echter wel bij zijn meerderen in de schuld zijn gekomen, want in dit spel bestaat er niet zoiets als een gratis ritje.

De naam van Puff verscheen op intrigerende wijze opnieuw in het nieuws in 2013, toen muziekmanager die cocaïne-dealer werd Jimmy Rosemond door federale agenten werd ondervraagd over de seksuele activiteiten van veel van de belangrijkste spelers in de muziekindustrie, waar hem rechtstreeks werd gevraagd of Sean

“Puffy” Combs “seksuele omgang had met minderjarige jongens.” Waar kwam die vraag vandaan?!

Tupac en Biggie

Biggie werd in de vroege ochtend van 9 maart 1997 neergeschoten, kort na het verlaten van een afterparty van de Soul Train Music Awards in Los Angeles, gegeven door tijdschrift *Vibe* van Quincy Jones en Qwest Records. Toen hun SUV moest stoppen bij een rood licht werd een Chevrolet Impala gezien die ernaast ging staan. Er werden schoten afgevuurd en Biggie werd vier keer getroffen. Hij werd kort na aankomst in het Cedars-Sinai ziekenhuis (later meer over deze plek!) doodverklaard. Hij was 24. Puff, Biggie's mentor, manager en schijnbaar beste vriend had het geluk zich in een andere auto die voor hen reed te bevinden. Blijkbaar kon hij niet goed met de situatie overweg. In zijn boek bericht Mark Curry dat Puff aangeslagen naar de auto van Biggie rende en huilde “oh God, laat hem alsjeblieft leven.” Puff beweerde dat hij degene was die Voletta Wallace, Biggie's moeder, belde om haar het slechte nieuws te vertellen, maar dat bleek een leugen te zijn. Curry voegt toe:

“Puff had het niet meer,” zei (Junior MAFIA groepslid) Lil' Cease in een recente documentaire. Cease vertelde dat, terwijl hij en andere leden van Junior MAFIA probeerden te bedenken hoe ze Biggie naar huis konden krijgen, Puff terugging naar zijn hotel, zijn spullen bij elkaar greep en in minder dan drie uur in een vliegtuig naar New York zat.”

Sinds 1997 zijn er verschillende beweringen gedaan wat betreft de schuldige partij. De theorie dat het corrupte elementen binnen het politieapparaat van Los Angeles betrof stak meerdere malen de kop op, net als de suggestie dat Biggie het slachtoffer was van rivaliserende straatbendes in LA. Hoe dan ook, ondanks dat de dader werd beschreven als een zwarte man door getuigen, en het feit dat er politietekeningen werden gemaakt, werd niemand ooit aangeklaagd voor de moord op Notorious BIG.

Het overlijden van Biggie kwam bijna precies zes maanden na dat van zijn ooit beste vriend die zijn tegenstander werd, Tupac Shakur, onder verbijsterend gelijke omstandigheden. Tupac was naar een bokswedstrijd geweest met hoofd van Death Row Records Suge Knight in het MGM Grand in Las Vegas op de avond van 7 september 1996. Bij het verlaten van de lobby van MGM Grand zouden hij, Knight en hun entourage betrokken zijn geraakt bij een aanval op een lid van de straatbende The Crips, Orlando “Baby Lane” Anderson. Na een tussenstop in Club 262 vertrokken Tupac en metgezellen in hun Sedan. Toen ze stopten bij een rood licht zag men een Cadillac langsrij komen en volgde een snelle opeenvolging van gewerschoten. Tupac werd verschillende keren geraakt en naar verluidt werd Knight door een kogelfragment geraakt in het hoofd. Net als bij Biggie het geval was snelde de auto van de schutters weg en werd nooit meer gezien. In tegenstelling tot Biggie overleed Tupac niet meteen. Hij verbleef in kritieke toestand nog zes dagen in het ziekenhuis, grotendeels in een opgewekt coma, en werd uiteindelijk op 25-jarige leeftijd doodverklaard op de middag van vrijdag 13 september.

(Het is interessant op te merken dat het overlijden van prominenten uit de muziekindustrie vaak verschijnt in groepen. Brian Jones en Jim Morrison overleden bijvoorbeeld precies twee jaar na elkaar, in 1969 en 1971. In de tussenliggende tijd overleden Janis Joplin en Jimi Hendrix slechts dagen na elkaar in 1970. Voorman van T-Rex Marc Bolan overleed in 1977, toen de Mini die werd bestuurd door zijn vriendin Gloria Jones tegen een paal en toen tegen een boom botste in Barnes, in het zuidwesten van Londen. In dit geval had ik geen bizarre elementen ontdekt, misschien één van die zeldzame gevallen – echt een “tragisch ongeval” – tot ik erachter kwam dat het kenteken van de auto FOX 661 was, waar FOX overeenkomt met “666” in Pythagorese numerologie! Een paar jaar eerder had Bolan zijn nummer *Cosmic Dancer* uitgebracht waarin de mogelijk profetische tekstregel “Ik danste mezelf in een graf.”

Dan was er een gat van drie jaar tot de moordaanslag op John Lennon in december 1980 werd gevolgd door de dood van Bob Marley vijf maanden later. Reggaelegende Peter Tosh en hiphoppionier Scott La Rock werden allebei doodgeschoten in 1987. Daarna Tupac en Biggie binnen zes maanden van elkaar in 1996/97, en overleed Michael Hutchence kort daarna eind 1997. De “ongelukken” van Aaliyah en Lisa “Left Eye” Lopez vonden binnen acht maanden van elkaar plaats in 2001/02, gevolgd door Jam Master Jay later dat jaar, dan Michael Jackson, Amy Winehouse en Whitney Houston, respectievelijk in 2009, 2011 en 2012.)

Net als bij Biggie het geval was werd niemand ooit aangeklaagd voor de moord op Tupac. Twee

politiemachten in twee verschillende steden zijn blijkbaar niet in staat om moorden op te lossen die plaatsvonden op drukke openbare wegen in het bijzijn van tientallen getuigen. Ik vraag me af of de zaken ook “onopgelost” zouden zijn gebleven als het zou gaan om bijvoorbeeld Rod Stewart of Mick Jagger. Nogmaals, bij de moord op Tupac waren er ook aantijgingen van corruptie bij de politie en/of banden met de georganiseerde misdaad. Een populaire alternatieve theorie is echter dat de moord werd opgezet door Suge Knight als zijn persoonlijke rituele offer aan de industrie. Hij nam zeker wel een risico door in dezelfde auto mee te rijden als Tupac als hij inderdaad vooraf op de hoogte was van wat er die avond zou gaan gebeuren.

In wat lijkt op een aantal voorbeelden die passen in het eerdere hoofdstuk over Voorspellende Programmering leek het overlijden van zowel Tupac als Biggie griezelig te zijn voorspeld op een paar nu beruchte albumhoezen in de maanden voor hun dood. Eerder in 1996 had Tupac een album uitgebracht met de intrigerende titel *The Don Killuminati: The 7-Day Theory*, toegeschreven aan zijn nieuwe alter ego Makaveli. Het ontwerp toonde zijn naakte lichaam dat werd gekruisigd. De naam van de artiest was een eerbetoon aan de Italiaanse schrijver en filosoof Niccolò Machiavelli wiens werken Tupac in de gevangenis had bestudeerd. Machiavelli leefde vanaf 1469 en schreef het boek *The Art Of War* (De kunst van het oorlog voeren). Beweerd wordt (en evenzeer ontkracht) dat hij zijn eigen dood in scène zette op 25-jarige leeftijd om zijn vijanden om de tuin te leiden, en 18 jaar later op 43-jarige leeftijd weer onder het publiek verscheen. Dit was aanleiding voor de speculatie dat Tupac misschien op één of andere manier zijn dood in scène had gezet en hetzelfde zou doen. Hij zou in 2012 43 zijn geweest. Onderaan de credits op de achterkant van de hoes staat “Exit – 2Pac, Enter – Makaveli.” Meek Hill, een compagnon van rapper Rick Ross en artiest onder diens maatschappij Maybach Music Group, bracht in 2011 een nummer uit met de titel *Tupac Back* (Tupac terug).

Een zeer gedetailleerd onderzoek naar de theorie dat Tupac zijn eigen dood in scène zette is [hier](#) te lezen.

In het geval van Biggie, alle drie van zijn albums lijken te duiden op een fascinatie met zijn eigen dood. Dit heeft zelfs geleid tot beweringen dat hij op één of andere manier medeplichtig zou zijn aan zijn eigen opoffering. Deze geruchten zijn gevoed door het duistere nummer *Suicidal Thoughts* (Gedachten aan zelfmoord) waarin hij verbeeldt zichzelf om het leven te brengen, en onder andere de volgende tekst bevat: “Als ik sterf, wat kan mij het schelen. Ik wil naar de hel. Want ik ben een godverdomde klootzak, dat zie je verdomme toch zo? Naar de hemel te gaan met die brave Hendriken, dat slaat toch helemaal nergens op? In wit gekleed, ik hou van zwarte Timbs en zwarte hoodies.” En: “Ik zweer het je, ik wil gewoon mijn polsen doorsnijden en een einde maken aan deze flauwekul. De Magnum tegen mijn kop douwen en dreigen over te halen.” Aan het einde van het nummer is de stem van Puff Daddy te horen die zegt: “ayo, Big... ayo, Big.”

Hoe dan ook, zijn doorbraakalbum was getiteld *Ready To Die* (Klaar om te sterven), het dubbelalbum dat klaar was maar pas werd uitgegeven na zijn dood heette *Life After Death* (Leven na de dood), en een collectie van niet eerder uitgegeven nummers, blijkbaar een onvermijdelijk iets wanneer een artiest is komen te overlijden (denk je dat er een reden zou kunnen zijn geweest dat deze nummers niet eerder werden uitgebracht?) kreeg de titel *Born Again* (Opnieuw geboren). Wat veel rouwende fans zo vreemd vonden aan het mistroostige hoesontwerp was dat Biggie te zien was in een uitvaartpak, staand naast een lijkwagen met kenteken “B.I.G.” Op dit album stonden onder andere de nummers *You're Nobody 'Til Somebody Kills You* (Je bent niemand tot iemand je vermoordt) en *Somebody's Gotta Die* (Iemand moet dood).

In 2012 verscheen een zeer interessant artikel op de website www.egotripland.com (artikel achterhaald, website ter ziele, vert.), gebaseerd op een interview met Ebon Heath, de regisseur bij de fotosessie waaruit het hoesontwerp voor *Life After Death* voortkwam. Heath onthulde dat, uit de vele foto's en thema's die voor het album in overweging werden genomen het uiteindelijk de beslissing was van Puff om het uitvaartthema te gebruiken. Hij herinnert zich:

“In de beginfase spraken we over het album. Maar Puff was eigenlijk zijn eigen art director – het was meer dat wij er waren om zijn ideeën te ondersteunen en het te ontwikkelen vanuit de conceptfase. En hij zei: 'Life After Death' wordt helder. Het zal gaan over blauwe luchten en groen gras. Geen duister gedoe, het gaat hier om het “leven” deel, niet het “dood” deel.

Toen kwam het kerkhof voorbij waar we gingen schieten – volgens mijn partner Michelle was het Cypress Hills aan Jamaica Avenue in Brooklyn... Ik weet het niet, het was maf. Alsof het soort van

omdraaide. We waren op dat kerkhof aan het einde van de dag en het concept draaide om terwijl we al bezig waren op dat kerkhof. En het was irritant, het was een koude dag. Big had zijn been verkloot bij een auto-ongeluk en liep met een stok. Hij was al chagrijnig. Dus het voelde al vreemd.”

De koning is dood, lang leve de koning

Vaak is het zo dat, wanneer een vooraanstaande artiest plotseling wordt verwijderd, deze al snel wordt vervangen door een ander die is geprepareerd voor het sterrendom, en rap in stelling wordt gebracht. Het lijkt nog een bijkomende verwrongen wending in het proces. Een lang staande verdenking in dit opzicht is dat de dood van Biggie Smalls de weg vrijmaakte voor het introduceren van Jay-Z als de nummer één hiphop-ster, een rol die hij sindsdien heeft behouden. (Wat ondertussen Tupac Shakur betreft is Professor Griff van mening dat DMX en Ja Rule de vrijgekomen plek innamen van gewaagde “criminele stijl” rappers, kort na het laten vallen van Tupac.)

Biggie en Jay-Z namen samen het nummer *Brooklyn's Finest* (Het beste van Brooklyn) op, dat verscheen op het debuutalbum van Jay-Z, *Reasonable Doubt* (Gerede twijfel), met onder andere de tekstregel “de belangrijkste vraag is of federale agenten ons te pakken krijgen.” Dan verschijnt Jay-Z in het nummer *I Love The Dough* (Ik hou van poen) van het tweede album van Biggie, *Life After Death*, wat op het moment van verschijnen postuum was. *The City Is Mine* (De stad is van mij), een nummer van Jay-Z's vervolgalbum *My Lifetime Vol.1* (Mijn leven, deel 1), uitgebracht in februari 1998, zou zijn opgedragen aan de herinnering aan Biggie en bevat de regel “je hebt de teugels lang genoeg in handen gehad, ik neem het wel van je over.”

Hier kruisen een paar theorieën. Sommigen hebben gespeculeerd dat Biggie wellicht heeft gediend als het offer van Jay-Z, gezien diens eigen monumentale succes pas plaatsvond na het verwijderen van Biggie. Andere theorieën wijzen naar een neef van Jay-Z, Colleeck D Luckie als het offer dat Jay-Z bracht. Luckie (onder de omstandigheden een morbide ironische naam) overleed bij een ongeluk met de Chrysler 300 die Jay-Z hem bij zijn afstuderen cadeau had gedaan. Jay-Z sprak erover in zijn nummer *Lost One* (De verlorene) met de tekst:

*“Mijn neef overleed in een auto-ongeluk,
Dus met het geloof dat het voor een deel mijn schuld was,
Doe ik mijn ogen dicht en knijp, probeer die gedachte uit te bannen,
Te ontkomen aan die last, maar alstublieft, Heer, niet dat.”*

Wat ook de omstandigheden, het is duidelijk dat Jay-Z werd uitverkoren door de elite als “hun man,” en vanaf dat moment heeft hij hen trouw gediend in de afgelopen meer dan twintig jaar.

De jonge Jay-Z – echte naam Shaun Carter – bracht jaren door als worstelend rapper voor hij groot werd, en hij heeft er geen geheim van gemaakt dat hij in zijn vroege jaren crack cocaïne verkocht vanuit zijn huis in het bouwproject Marcy van Bedford-Stuyvesant in Brooklyn. Het is een verhaal dat tot de dag van vandaag de basis is voor zijn teksten. Erkend is dat hij de rap werd binnengebracht door een oude mentor uit hetzelfde bouwproject, een rapper genaamd Big Jaz, later omgedoopt tot Jaz-O, de inspiratiebron voor de gelijkvormige bijnaam Jay-Z (wat ook een variatie zou zijn op zijn bijnaam Jazzy). Het is niet moeilijk te zien hoe een schitterend contract met de belofte “je zult nooit meer arm zijn” zo aantrekkelijk zou zijn geweest. Er wordt vaak gezegd dat er “geen uitweg is uit de getto.” Misschien toch wel, maar, zoals blijkt, is het misschien beter om daar te blijven.

1996 was het jaar dat was gekozen om Jay-Z groot te maken. Hij verscheen ten tonele met een volledig gevormd platenlabel waarvan hij mede-eigenaar was, samen met Damon “Dame” Dash en Kareem “Biggs” Burke. De naam die werd gekozen was het wenkbrauwen doen fronsende Roc-A-Fella Records, genoemd naar de Duits-Joodse familie Rockefeller (Rockenfelder in het Duits), genoemd als één van de belangrijkste bloedlijnen van de Illuminati. De drie partners gingen in 2004 uit elkaar en verkochten 50% van hun aandelen in Roc-A-Fella Records aan Def Jam Recordings. Jay-Z was tegen die tijd al aangewezen als president directeur van Def Jam. Dash en Biggs gingen hun eigen weg. Van Biggs hebben we weinig meer gehoord. Dash werd echter een ondernemer en was betrokken bij het afgeleide straatkledingmerk Rocawear, twee filmmaatschappijen, Armadale Vodka en het gymshoenenmerk Pro Keds. Op zijn piek zou hij zo'n 50 miljoen dollar waard zijn geweest. In zijn jonge jaren veegde hij de vloer in een kapperszaak en verkocht

kranten om geld te verdienen om gymschoenen te kunnen kopen.

Er is gedacht dat het succes van Dash niet had plaatsgevonden zonder daar een zware prijs voor te betalen, en Professor Griff en anderen hebben opgemerkt dat zijn bloedoffer aan zijn meesters misschien de zangeres Aaliyah was, met wie hij was verloofd.

Aaliyah en Left Eye

Aaliyah was een kindster die op 10-jarige leeftijd verscheen in een talentenshow op televisie. Toen ze 12 was tekende ze een contract met Jive Records, waar ze werd gekneet tot zangeres in het R&B genre. Al bijna meteen raakte ze verwickeld in een controverser met betrekking tot haar relatie met R Kelly, die in het begin werd beschreven als haar "mentor" en producer van haar eerste album, met de misschien wel veelzeggende titel *Ain't Nothing But A Number* (Ben niets meer dan een nummer). Er begonnen geruchten de ronde te doen dat R Kelly een seksuele relatie had met de minderjarige Aaliyah. Opnieuw pedofilie in de entertainmentindustrie. Het tijdschrift van Quincy Jones *Vibe* onthulde een huwelijksakte welke aantoonde dat het paar in 1994 was getrouwd, toen Aaliyah nog maar 15 was, en dat ze had gelogen dat ze 18 was om deze te verkrijgen. Dit markeerde de eerste van vele beschuldigingen aan het adres van R Kelly met betrekking tot seksuele relaties met minderjarige meisjes. Bij één ervan kwam een video bovendrijven waar Kelly naar verluidt seks heeft met een minderjarig meisje, en over haar heen plast. Ondanks een aantal beschuldigingen heeft hij nooit een gevangenis van binnen gezien. Heeft hij misschien hooggeplaatste vrienden?

Op 25 augustus 2001 was Aaliyah op de Bahama's voor het filmen van haar video *Rock The Boat*. Zij en acht anderen kwamen om toen hun tweemotorig lichte vliegtuigje vlakbij de landingsbaan neerstortte bij het verlaten van het vliegveld van Marsh Harbour. De officiële lezing was dat de piloot, Luis Morales II geen vliegbrevet had en sporen van cocaïne en alcohol in zijn bloed had, implicerend dat het ongeluk het gevolg was van een fout van de piloot (waarom schieten me op dit moment herinneringen te binnen aan wat werd gezegd over de chauffeur van prinses Diana, Henri Paul?) Er zijn echter alternatieve theorieën opgedoken, waaronder de suggestie dat het vliegtuig op één of andere manier vanaf afstand is overgenomen, technologie die zich in handen zou bevinden van de CIA, en opzettelijk werd neergestort. Hoe dan ook, er waren aanhoudende beschuldigingen dat Damon Dash op één of andere manier met de moord te maken zou hebben.

De video werd geregisseerd door hooggeplaatst favoriet van de industrie Hype Williams, die zich niet aan boord bevond. Ook kwam Aaliyah's familie goed weg want, zoals haar broer Rashad, nu een schrijver, filmregisseur en scriptschrijver, vertelde was er altijd wel één of meerdere familieleden aanwezig bij opnames. Gelukkig was dat hier niet het geval.

Maar terug naar de rariteiten. De Duitse krant *Die Zeit* publiceerde postuum delen van een interview met Aaliyah, waarin ze een voorgevoel lijkt te hebben van haar aanstaande dood:

"In mijn favoriete droom is het donker. Iemand volgt me. Ik weet niet waarom. Ik ben bang. Dan stijg ik plotseling op. Ver weg. Hoe ik me voel? Alsof ik in de lucht zwem. Vrij. Gewichtloos. Niemand kan bij me komen. Niemand kan me raken. Het is een geweldig gevoel."

Zouden dit herinneringen kunnen zijn van een Monarch geprogrammeerde alter?

Opgevallen is dat Aaliyah kort voor haar dood de macabere film *Queen Of The Damned* (Koningin der gedoemden) opnam, waarin ze een vampierskoningin speelt genaamd Akasha, wiens bloed uiteindelijk wordt weggezogen door haar opvolgers naarmate haar krachten afnemen. De film kwam zes maanden na haar overlijden in de theaters.

Aaliyah was nauw bevriend met Kidada Jones, de dochter van Michael Jacksons producer en oprichter van tijdschrift *Vibe* Quincy Jones. Jackson en Aaliyah overleden beide op de 25ste van de maand, net als Lisa "Left Eye" Lopes. Kidada Jones was tevens verloofd geweest met Tupac Shakur, die ook een vroegtijdig einde kende. Overal waar je naar dit soort verhalen kijkt zijn er onderlinge verbanden tussen belangrijke spelers.

Left Eye's eigen verhaal is er nog één dat volzit met duistere en vreemde elementen. Ook zij overleed bij weer een “ongeluk,” net buiten de continentale Verenigde Staten, deze keer in Honduras, op 25 april 2002, toen haar auto slipte en over de kop ging op een drukke weg. Alle acht passagiers in de auto overleefden, zichzelf overleed als gevolg van een enorme klap tegen haar hoofd en een breuk in haar schedelbasis.

Lopes was het “L” deel van de groep TLC's naam, ze nam meestal de rapverzen voor haar rekening, de bandleden T-Boz en Chilli deden de zang. De bijnaam “Left Eye” (linker oog) zal de nieuwsgier wekken bij degenen die het hoofdstuk hebben gelezen over symboliek, vanwege alle connotaties met het beruchte alziend oog, en vaak verscheen ze in video's en op foto's waar één oog werd benadrukt of rondom was beschilderd. Vele interpretaties van Egyptische mythologie houden staande dat het Oog van Horus een teken is dat staat voor opoffering en wedergeboorte. Haar privéleven was niet ontdaan van beroering, en ze wordt onder andere herinnerd voor het in brand steken van het huis van Amerikaans voetballer bij de Atlanta Falcons Andrew Rison in 1994. Onvermijdelijk dat de mainstream media haar na dat voorval afschilderden als een alcoholist met psychische problemen.

Left Eye was in 2002 naar Honduras gegaan tegen het einde van een turbulente carrière bij TLC, die gepaard ging met veel onderlinge ruzie en juridisch getouwtrek, ogenschijnlijk om “af te kicken” en haar leven op orde te krijgen. Naar verluidt deed ze aan yoga, wandelen en volgde een natuurlijk dieet. Gedurende 27 (!) dagen werden haar bewegingen gevolgd door een filmploeg voor een “VH1 Rock Doc” die later de titel *De laatste dagen van Left Eye* zou krijgen. De ploeg zou aan het filmen zijn geweest op het moment van haar overlijden.

Een auteur die bekend staat als Isaac Weishaupt gaat in op vele details rond haar dood in zijn fascinerende boek *Sacrifice: Magic Behind The Mic* (Opoffering: Magie achter de microfoon):

“Sommige theoretici speculeren dat ze aangezet zou kunnen zijn om feitelijk de auto in elkaar te rijden middels een ingewikkeld programma van geestbeheersing, vergelijkbaar met de film The Manchurian Candidate, waar bij het slachtoffer een klein deel van de geest wordt overgenomen om een geautomatiseerde actie uit te voeren die de bewuste geest niet kan tegenhouden. De ondersteuning voor deze theorie is dat ze lijkt te verkeren in een kalme tranceachtige staat (hoewel ik dat moet betwisten, want de documentaire laat iets anders zien). Als ze inderdaad zelf het ongeluk veroorzaakte dan zou de enig ondersteunende theorie zijn dat ze werd bezeten door een geest met de naam Nikki. In de documentaire zegt ze: “Elke keer als ik dronken werd dan kwam dat meisje Nikki tevoorschijn. Als ik dronken was dan was ik iemand anders. Als deze twee elkaar in de haren vlogen dan moest ik een derde persoon creëren om het weer recht te breien.”

Later noemt ze ook nog een kwaadaardig tweelingpersonage genaamd Nina, en dat ze al die verschillende personaliteiten schiep, en toen begonnen de problemen. Dit klinkt als het soort problemen dat mensen krijgen wanneer ze zich gaan bezighouden met magie en het oproepen van geesten. Dit is ook wat er gebeurt bij spoken jagen of het gebruik van een Ouijabord, waar men probeert in contact te komen met het geestenrijk en bezeten raakt. Het zou kunnen dat Left Eye werd geplaagd door deze geesten voor ze naar Honduras ging en inderdaad probeerde zich ervan te zuiveren.”

De website PanacheReport citeerde de moeder van Left Eye, Wanda Coleman, die zou hebben gezegd: “Haar dood was voorbestemd. De Heer had me al twee jaar eerder voorbereid op haar dood.”

Haar eigen fatale ongeluk was niet het enige tragische voorval tijdens haar bezoek aan Honduras. Bijna drie weken eerder raakte en doodde het voertuig waarin ze zich bevond, bestuurd door haar persoonlijk assistent, een 10-jarige jongen, Bayron Isaul Fuentes Lopez, toen deze vanaf het trottoir de weg op liep. In de VH1 documentaire vertelt ze dat ze de aanwezigheid van een geest voelde die haar volgde, en dat het een vergissing was dat de jongen overleed – en niet zij – met name in het licht van de gelijkenis in de naam. Er was breed bericht dat Lopes enthousiast rommelde met het occulte, en net voor haar dood is ze in de documentaire te zien waar ze een blik omhoog houdt waarin een spel Tarotkaarten had gezeten. Men kan een passagier achterin de auto om “de kaarten” horen vragen, net voordat de auto van de weg raakt.

Verder merkt Isaac Weishaupt nog op:

“In de laatste paar scènes voor de dag dat haar dood werd gefilmd is een huiveringwekkend beeld te zien van Left Eye in haar kamer, waar ze zegt dat hetgeen je vreest zich manifesteert in Honduras. Ze zegt dat het is alsof je van een heuvel afrijdt in een auto zonder op de rem te trappen. Ondertussen zie je dat ze op de muur van haar kamer een gigantisch Alziend Oog van Horus heeft gespoten.

Ook is ze te zien waar ze de schoenen van de overleden jongen omhoog houdt en zegt dat ze denkt dat de geest die haar achtervolgt de jongen per ongeluk had gedood. En ze zegt dat ze niet in de dood gelooft, maar eerder in een overgang... Het feit dat ze in bezit was van de schoenen van de overleden jongen baart zorgen omdat het een praktijk is die bekend staat als Sympathische Magie. Beoefenaars ervan menen dat het gebruik van een materieel object een fysieke band bewerkstelligt met de persoon. Het is hetzelfde principe als bij voodoo, waar een pop met naalden wordt gestoken en de vertegenwoordigde persoon de pijn voelt. Feitelijk krijgt dat concept nog meer waarde als je weet dat Honduras een volk kent genaamd Garifuna, dat een religie beoefent welke vergelijkbaar is met de voodoo van Haïti. Een tante van Left Eye vermoedde dat er voodoo in het spel was omdat niet alleen Left Eye omkwam onder vreemde omstandigheden, ook haar oom Anthony Lopes overleed. Hij begeleidde haar naar Honduras en bleef na het fatale ongeluk daar om slechts maanden later te bezwijken aan hartfalen.”

Eén suggestie is dat de dood van Left Eye wellicht een soort van ritueel offer was van de industrie, maar evengoed zou het het resultaat kunnen zijn geweest van haar bemoeienis met duister occulte magie, iets waarvan de muziekindustrie doordrongen lijkt, en waar het lijkt dat bepaalde artiesten bezeten zijn door of in contact staan met entiteiten van buiten onze fysieke sfeer. Wie zal zeggen wat hier het geval was? Hoe dan ook, voortekenen en een algeheel gevoel van onrust alom.

Beproefde Programmering

Nog een vroegtijdig en verdacht overlijdensgeval in de hiphopwereld is dat van Proof, lid van de groep uit Detroit D12 en goede jeugdvriend van Eminem. Proof werd doodgeschoten tijdens een onenigheid buiten een nachtclub in het beruchte district 8 Mile in Detroit. Waar het aankomt op de fijnere details van het gebeuren treffen we de gebruikelijke verwarring en tegenstrijdige verklaringen aan. De dood van Proof kan worden afgedaan als het gevolg van gevechten die plaatsvinden in een gevaarlijk deel van de stad, ware het niet dat ook hier weer sprake is van een bizar stukje Voorspellende Programmering dat vooraf het incident portretteerde. De video van Eminems nummer *Toy Soldiers* (Speelgoedsoldaten) uit 2004 toont hoe Proof wordt beschoten en gedood buiten een nachtclub op een griezelig zelfde manier als wat werkelijk plaatsvond op 11 april 2006. Hadden Eminem en degenen die hem controleren voorkennis van de ondergang van Proof? Op de hoes van Proofs album uit 2005 *Searching For Jerry Garcia* (Op zoek naar Jerry Garcia, genoemd naar de voorman van The Grateful Dead en CIA-informant die precies tien jaar eerder was overleden) zien we hoe hij zich vastklampt aan een skelet, als in een symbolische omhelzing met de dood.

Snel, een ambulance!

Intrigerend genoeg speelt het Cedars-Sinai Medical Center een grote rol in de vreemde overlijdensgevallen van vele beroemdheden, wat de vraag doet rijzen of het wellicht een soort van faciliteit voor geestbeheersing is. Notorious BIG werd er “met spoed” naartoe gebracht na te zijn neergeschoten, ondanks dat er naar verluidt dichterbij ook een ziekenhuis was. Whitney Houstons dochter Bobbi Kristina werd er “met spoed” naartoe gebracht nadat ze de eerste keer “bewusteloos werd gevonden,” Britney Spears werd er “met spoed” naartoe gebracht voor een “medisch onderzoek,” acteur Charlie Sheen, die beruchtheid verwierf door publiekelijk vraagtekens te zetten bij de officiële lezing van 11 September, werd er “met spoed” naartoe gebracht met een pijnlijke hernia (nadien werd gefluisterd dat hij seropositief zou zijn). Anderen uit een lange lijst van wie daar zijn overleden waren Heavy D, Barry White, Minnie Riperton, George Gerschwin, Brittany Murphy en de filmproducent Aaron Russo, nog een onderzoeker wiens werk vragen stelt bij 11 September en Nick Rockefeller noemde als één van de betrokkenen. *Heel toevallig* liep Russo kort daarna blaaskanker op. Het is niet bepaald een plek waar je “met spoed” naartoe gebracht wilt worden, naar mijn bescheiden mening.

Bloedoffer, les 1

Een indicatie van hoever het idee van beroemdheden die een geliefde opgeven in ruil voor gemaakte roem en rijkdom is doorgedrongen is te zien in een schokkend nieuwsbericht met een vleugje morbide hilariteit. In 2013 kwam naar buiten dat een worstelende aspirerend rapper met de lekker in het gehoor liggende bijnaam Wafeeq Sabir El-Amin had geprobeerd om zijn beste vriend te vermoorden, omdat hij geloofde dat dit zou kwalificeren als een aanvaardbaar offer aan de "Illuminati," die op hun beurt een succesvolle carrière voor hem zouden faciliteren. Na een avond samen wiet te hebben gerookt zou de vriend aldus bericht wakker zijn geworden terwijl El-Amin een pistool op hem richtte. Er vond een worsteling plaats waarbij de vriend in zijn hand werd geschoten. Terwijl ze om het pistool vochten werd El-Amin in zijn buik getroffen. Het nieuwsbericht op de website Red Ice Creations vertelde:

“Advocaat Thomas L Johnson merkte op dat El-Amin geobsedeerd was geraakt met de Illuminati en dat hij werkelijk geloofde dat er een verband was tussen hiphop en het geheime genootschap. In El-Amins beleving geloofde hij dat een 'offer' werd verlangd van degenen die bij de Illuminati wilden komen. Verder zei Johnson dat El-Amin geloofde dat de Illuminati de carrière van grote hiphopsterren beheersten en dat zij de sleutel tot succes waren. Johnson zei ook nog dat, voordat hij zijn vriend probeerde dood te schieten zou hebben uitgeroepen: 'Jij bent mijn offer.'”

Dodental

Het idee van bloedoffers is natuurlijk een extreem ingewikkeld gebied om te betreden, gezien er voor niemand van buitenaf direct bewijs bestaat of individuele gevallen al dan niet hebben plaatsgevonden. Het betreft ook veel verschillende methoden om te doden, waar bij vele hulp van een derde partij nodig zou zijn om het geheim te houden wanneer er inderdaad sprake zou zijn van opzet. Je kunt niet stellen dat het onmogelijk is, vooral wanneer je beter bekend bent met hoe in de wereld van geheime genootschappen alles met elkaar is verbonden. Het is echter nooit de bedoeling om onnodig pijn te veroorzaken bij nabestaanden, of ze te beledigen. Daarom kan elke onderzoeker naar het onderwerp slechts speculeren over de mogelijkheden, eerder dan beweren de absolute waarheid te kennen. Met dat in het achterhoofd volgen hier een aantal voorbeelden van *mogelijke* bloedoffers in de muziekindustrie welke voortkomen uit verschillende bronnen. Het blijven natuurlijk slechts suggesties, geen bewezen feiten, en de lezer moet het in elk geval voor zichzelf uitmaken en, als ze willen, zelf verder onderzoek doen. Mogelijk zijn sommige, of al deze gevallen van overlijden inderdaad wat het officiële verhaal zegt, maar ik zou tekort schieten als ik ze had weggelaten uit een hoofdstuk over zaken van deze aard.

Een blijvende suggestie betreft de plotselinge dood van de moeder van Kanye West, Donda. Het was een bekend gegeven dat zij zeer hecht waren, hij wijdde zelfs een nummer aan haar op zijn tweede album, getiteld *Hey Mama*, waarin hij zijn waardering uitspreekt dat zij hem morele waarden heeft bijgebracht. Donda overleed als gevolg van complicaties bij een liposuctie en borstverkleiningsoperatie in november 2007. Kanye was zichtbaar aangedaan door haar dood welke plaatsvond een aantal maanden voor zijn breuk met verloofde Alexis Phifer. Deze gebeurtenissen bepaalden voor een groot deel de stemming van het navolgende album *808's & Heartbreak*, en, zoals eerder besproken, veranderde zijn muziek drastisch vanaf dat moment.

Tijdens een interview in juni 2015 voor het tijdschrift *Q* gebruikte Kanye een interessante woordkeuze. Toen hem werd gevraagd wat zijn grootste offer was geweest om het enorme succes te bereiken antwoordde hij “mijn moeder.” Hij voegde er aan toe: “Als ik nooit was verhuisd naar LA dan had ze nu nog geleefd... Ik wil er verder niet op ingaan want ik krijg er tranen van in mijn ogen.”

Kanye is niet de enige artiest die zijn moeder snel en onverwacht heeft verloren in de afgelopen tijd. Frontman van Outkast Andre Benjamin, beter bekend als Andre 3000 zag zijn moeder overlijden een dag na zijn 38ste verjaardag in mei 2013, op 58-jarige leeftijd. Ze zou door “natuurlijke oorzaak” in haar slaap zijn overleden, verder werd er geen informatie gegeven. Slechts een paar dagen later kwam het nieuws dat Bruno Mars zich groot hield en zelfs kon glimlachen toen hij voor een optreden aankwam in Washington, een paar dagen nadat zijn 55-jarige moeder in Hawaï was gestorven aan een hersenbloeding, aldus bericht.

Rapper die superproducer werd Dr. Dre is nog een hiphopgrootheid die al jaren wordt omgeven door geruchten. De meeste ervan betreffen de vroegtijdige dood van zijn zoon, Andre Romelle Young Jr. in

augustus van 2008, gevonden door zijn moeder in bed. Het rapport van de lijkschouwer weet het aan een overdosis heroïne en morfine. Een eerder sterfgeval in Dre's familie betrof Tyree Du Sean Crayon, Dre's halfbroer uit het tweede huwelijk van zijn moeder Verna. Het sombere nummer *The Message* (De boodschap) op het album *2001* is opgedragen aan zijn herinnering (hoewel is beweerd dat het nummer eigenlijk werd geschreven door de rapper Royce Da'5 9' maar in de credits op de hoes wordt hij niet genoemd). Er lijken op internet geen foto's te staan van Tyree, of nieuws over zijn overlijden en de omstandigheden omtrent zijn dood.

Sommigen hebben ook gesuggereerd dat er een verband is tussen het fenomenale succes van Dr. Dre en de dood van zanger Nate Dogg, die met Dre samen had gewerkt voor zijn single *The Next Episode*, naast andere projecten... hoewel hetzelfde wordt beweerd van collega rapper uit Long Beach Snoop Dogg, met wie Nate evenveel had samengewerkt. Nate, zijn echte naam was Nathaniel Hale, overleed op 15 maart 2011, naar werd gezegd als gevolg van gezondheidsproblemen die waren ontstaan na meerdere beroerten.

Anderen hebben gesuggereerd dat de voortijdige dood van rappers Big Pun en Pimp C wellicht respectievelijk waren gelinkt aan zakenpartners Fat Joe en de uitbater van Rap-A-Lot Records, J Prince.

Rapper T.I en Tameka "Tiny" Cottle, voormalig lid van R&B meidengroep Xscape, verloren in 2007 hun tweede kind toen hun dochter dood werd geboren na zes maanden zwangerschap. Het jaar ervoor overleed de persoonlijk assistent en levenslange vriend van T.I. Philant Johnson nadat hij was neergeschoten buiten een nachtclub in Cincinnati.

Andere muzikanten die een kind hebben verloren zijn onder andere Prince, wiens zoon Boy Gregory werd geboren met Pfeiffer Syndroom en een week later stierf, zanger van Led Zeppelin Robert Plant, zijn zoon Karac stierf op 5-jarige leeftijd door een ernstige maaginfectie in 1977, en Marie Osmond, haar zoon zou in 2010 zelfmoord hebben gepleegd door van de 17de verdieping uit een raam te springen. Nieuws dat het publiek schokte in 1991 was de tragische dood van Eric Claptons 4-jarige zoon Conor die uit een open raam op de 52ste verdieping viel van een appartement in Manhattan. Clapton had het kind samen met Italiaans model Lory Del Santo terwijl hij nog was getrouwd met Patty Boyd, eerder de eerste vrouw van George Harrison. De dood van Conor vond plaats in een ongelukkige periode voor Clapton; een paar maanden eerder waren collega muzikant Stevie Ray Vaughan, Claptons manager, agent, bodyguard, assistent tourmanager en piloot allen omgekomen toen hun helikopter neerstortte na het verlaten van een concert in Wisconsin. Clapton wijdde het nummer *Tears In Heaven* (Tranen in de hemel) aan de herinnering aan Conor. Onvermijdelijk bleven echter geruchten circuleren dat er wellicht sprake was van opzet bij de val van de jongen.

Het onderwerp kindersterfte raakt ook aan andere gebieden binnen de maatschappij gezien, naar ik hoop dat ondertussen duidelijk is, allen uiteindelijk op hun hoogste niveaus verbonden zijn. Iets dat blijkbaar aan de algemene aandacht van het Britse publiek is ontsnapt is het feit dat de laatste drie premiers van het land allemaal op tragische wijze een kind hebben verloren. Eerst, Cherie Blair, vrouw van premier (en zoveel meer) Tony Blair kreeg in 2002 een miskraam. In haar onlangs uitgegeven memoires schrijft ze dat haar man en zijn pr-goeroe Alastair Campbell de aankondiging van de miskraam zo hadden getimed om "onjuiste speculaties af te wenden over een vroegtijdige inval in Irak," verwickeld als het VK in die tijd was in de tweede gefabriceerde Golfoorlog (slachtpartij).

De volgende premier na het vertrek van Blair in 2007 was de weinig memorabele Gordon Brown. Hij en zijn vrouw Sara gaven kennis van de dood van hun eerstgeborene, een dochter genaamd Jennifer Jane, op 7 januari 2002. Ze zou tien dagen na haar geboorte een hersenbloeding hebben gekregen.

De opvolger van Brown was in 2010 (verre neef van de koningin – maar geen zorgen, gewoon weer zo'n toevalligheid) David Cameron. Het jaar ervoor hadden hij en zijn vrouw Samantha de dood van hun eerstgeborene bekend gemaakt, hun zoon Ivan, waarvan werd gezegd dat hij was geboren met een zeldzame combinatie van hersenverlamming en een zware vorm van epilepsie. Net als de betrokken kinderen van Blair en Brown werd Ivan ook geboren in 2002.

Wat een pech, die politici.

Hiphop eigenaardigheden

Onder andere overlijdensgevallen in de wereld van hiphop die verdenkingen hebben opgeroepen is de moord op medeoprichter van Run DMC Jason Mizell, ook bekend als Jam Master Jay, in een opnamestudio in Queens, New York, op 30 oktober 2002, rond Halloween (in heidense kringen een belangrijke tijd voor een offer). In andere gevallen wordt numerologie gezien als een belangrijke factor, waar de overlijdensdatum een bijzondere betekenis heeft, net als samenstellingen van planeten en andere astrologische invloeden. Velen vermoedden een verband met collega rapper 50 Cent. Zoals Wikipedia het stelt:

“In 2003 werd Kenneth 'Supreme' McGriff, een veroordeelde drugsdealer en lang bevriend met hoofden van Murder Inc. Irv en Chris Gotti, onderzocht voor de moordaanslag op Mizell (Jam Master Jay) omdat de dj het op de zwarte lijst plaats van rapper 50 Cent omwille van zijn nummer Ghetto Qu'ran, over de drugsgeschiedenis van McGriff, naast zich neer had gelegd. Randy Allen, voormalig zakenpartner van Jay en één van de getuigen van de schietpartij, werd ook genoemd als mogelijke verdachte. Later werd een man met de naam Ronald 'Tenad' Washington genoemd als medeplichtig aan de moord, net als Randy 'Stretch' Walker, een nauwe metgezel van Tupac. Washington werd echter nooit veroordeeld, en er werd verder niemand onderzocht wegens of aangeklaagd voor de moord op Mizell.”

Een rapper wiens vroegtijdige ondergang werd beschreven door Isaac Weishaupt als een mogelijk geval van vooruitzicht was Ol' Dirty Bastard, bekend als ODB, één van de oorspronkelijke leden van het Wu Tang Clan collectief. Weishaupt wijst op de treffend achterdochtige aard van een aantal van zijn teksten in de aanloop naar zijn dood in november 2004, zoals: “Ik heb hulp nodig, want de zwarte man is God, de overheid zit achter me aan, en het ergste is, zwarte man is de duivel” in het nummer *Diesel*. En later: “Tupac kregen ze al, mijn kinderen, alle zes miljard mensen, Biggie Smalls op planeet Aarde, iemand, help me!” En in zijn pophit met Kelis *Got Your Money* (Ik heb je poen): “Ik ben de OBD, zoals je kunt zien, FBI, hou mij niet in de gaten.” Zoals Weishaupt vervolgt:

“ODB zei dat Bush persoonlijk ruzie met hem had en dat de overheid hem wilde omleggen. Net als bij andere artiesten en hun ondergang, zijn laatste jaren bracht hij met perioden door in de gevangenis, was verwickeld in rechtszaken en vertoonde excentriek gedrag. Sommigen beweerden dat hij door de overheid was voorzien van een microchip omdat hij op een lijst was gekomen van invloedrijke mensen die uitgesproken genoeg waren om teveel commotie te veroorzaken. Officieel overleed hij aan een onbedoelde overdosis cocaïne en Tramadol, maar anderen beweren dat er opzet in het spel is. Ze zeiden dat hij tijdens een optreden op zijn knie viel en om een pijnstiller vroeg, die hem werd gegeven door een mysterieuze vreemdeling, maar hij werd niet meer wakker.

Een paar jaar na zijn dood werd via een FOIA-verzoek (de Amerikaanse equivalent van ons WOB-verzoek, of Wet Openbaarheid Bestuur, vert.) bekend dat de FBI inderdaad een dossier over hem had waarin onder andere verklaringen dat de Wu Tang Clan 'zwaar betrokken was bij de verkoop van drugs, illegale wapens, wapenbezit, moord, autodiefstal en andere vormen van gewelddadige criminaliteit.”

Dan was er ook nog de moord op de fenomenaal getalenteerde Big L, een lid van de rapcrew Diggin' In The Crates, die in februari 1999 werd neergeschoten, slechts een paar blokken verwijderd van de buurt Harlem waar hij was opgegroeid. Zijn ondergang lijkt te maken te hebben gehad met de criminele activiteiten van zijn broer; of L werd voor hem aangezien, of hij werd neergeschoten om een punt te maken. De hoofdverdachte was een man genaamd Gerard Woodley, een jeugdvriend van L, die werd opgepakt maar later zonder aanklacht werd vrijgelaten. Het geval Big L blijft nog een “onopgeloste” moord in de zwarte/hiphop gemeenschap.

Het mysterie van Guru en Solar

Terwijl er eindeloos kritisch onderzoek is gedaan naar de moorden op Biggie en Tupac (en in mindere mate naar de dood van Jam Master Jay en anderen) is er nog een legendarische hiphop MC wiens overlijden is overladen met vreemde en duistere factoren en welke een veelheid aan vragen oproept, maar zelden nog wordt besproken. Guru, de voorman van de groep Gang Starr, is duidelijk de vergeten kandidaat als het gaat

om een vroegtijdige dood die riekt naar opzet. Guru was één van mijn persoonlijke favorieten vanwege zijn soepele stemgeluid en monotone rapstijl, en ongelofelijk indringende teksten, die voor mij nog meer waarde kregen toen ik was “wakker geworden.” Zover terug als 1992 maakte hij al vernietigend eerlijke observaties met betrekking tot de ware aard van de muziekindustrie in een nummer van Gang Starr getiteld *Conspiracy* met tekst als:

*“Zelfs in het spel van rap is het niet alles goud dat er blinkt,
Nu rap zo groot is worden de slangen brutaal,
Ze geven je maffe contracten en proberen je te laten knallen,
Want ze hebben geen respect voor echte hiphop.”*

En later, in het titelnummer van het Gang Starr album *Moments of Truth* (Momenten van waarheid) kwam Guru met teksten die zo waar zijn dat ze eigenlijk in elk klaslokaal zouden moeten worden onderwezen:

*“Acties hebben gevolgen, oordeel niet te snel,
Misschien weet je niets over de moeilijkheden waar mensen niet over praten,
Neem liever een stap terug, en verfijn je observaties,
Want allemaal zullen we geconfronteerd worden met ons moment van de waarheid.”*

Guru, in zijn vroege dagen bekend als Guru Keithy E, werd in Boston geboren als Keith Elam, in een middenklasse gezin dat nogal ver afstond van de gettoleefstijl van zijn gelijken. Zijn vader was rechter en zijn moeder medebestuurder van bibliotheken in het schoolsysteem. Na zijn kundigheden als rapper te hebben verfijnd vond hij roem aan de zijde van de in Texas geboren en in New York gevestigde producer DJ Premier en rapper Big Shug in de groep Gang Starr, waarvan het eerste album uitkwam in 1989 en vanaf dat moment één van de meest consistente en gewaardeerde hiphopacts van de jaren 1990' was. In 1993 lanceerde hij als nevenproject het eerste van drie *Jazzmatazz* soloalbums, waarop hij jazzinvloeden mengde met hiphoprhythm.

Begin 2000 zou hij onenigheid hebben gekregen met DJ Premier en beëindigde hun werkrelatie om een samenwerking aan te gaan met een zelf uitgeroepen “superproducer” genaamd Solar (echte naam John Mosher, niet te verwarren met de Franse rapper MC Solaar). Solar was op het toneel verschenen met weinig toonbaars wat betreft hiphopproducties, en hij nam het op zich om verder Guru's *Jazzmatazz* serie produceren, naast diens *Version 7.0: The Street Scriptures* (Geschriften van de straat). Veel fans van Guru hadden commentaar op de duidelijke achteruitgang van zijn muzikale standaarden. Tegen die tijd was algemeen bekend dat Guru alcoholist was en leed aan allerlei gezondheidsproblemen, waaronder depressie en zware astma.

Volgens familieleden van Guru verwierf Solar zich toen een manipulatieve en overheersende greep op Guru. Ze beweerden dat Solar elke gelegenheid te baat nam om de scheuring tussen Guru en DJ Premier te vergroten door tegen Guru te zeggen dat Premier hem haatte, en dat Solar probeerde hem af te snijden van zijn familie. Patricia, de zus van Guru, zei: “Mijn broer en ik waren ontzettend hecht. En dat bleef zo tot hij met Solar ging samenwerken. Dus weet ik dat het de aanwezigheid van Solar was waardoor onze relatie veranderde.” Solar wees publiekelijk naar zichzelf als Guru's “goeroe” en “heler,” en verwees naar zichzelf als een “God,” en bij één gelegenheid vergeleek hij zijn levensmissie met die van Jezus.

Volgens Guru's intimi was de relatie met Solar er één van misbruik. Contribuant aan *Jazzmatazz* Nick “Brownman” vertelde: “Ik heb Solar Guru recht in het gezicht zien slaan. En de volgende dag keek Guru me aan en zei dat hij in de gym wat gewichten had laten vallen en zich had bezeerd.” Voormalig werkneemster van Solar Tessa Denham verklaarde: “Ik moest tussenbeide springen toen ze aan het vechten waren. Solar hield maar niet op... Guru leed aan zware astma en ik moest ze uit elkaar halen. Als ik dat niet had gedaan denk ik dat Solar maar door was blijven slaan.”

Er gebeurden ook andere rare dingen. Guru gaf geen interviews meer, deed geen publieke optredens meer zonder Solar aan zijn zij. In veel gevallen gaf Solar het antwoord voor Guru en beëindigde interviews en optredens in een opwelling. Fans merkten op dat Guru er in toenemende mate teruggetrokken, leeg, dun en uiteindelijk ziek uitzag.

Op 28 februari 2010 kreeg Guru een hartaanval en raakte in een coma waar hij niet meer uit wakker werd. Hij overleed, alleen, in het ziekenhuis op 19 april en er werd bericht dat er nu een samengeklonterde afro prijkte op zijn normaal gladgeschoren hoofd. Guru's familie klaagde dat Solar hen ervan weerhield Guru in het ziekenhuis te bezoeken. Na het overlijden van Guru werd Solar directeur van 7 Grand Records, de platenmaatschappij die Guru was gestart.

Veel van de bezigheden van Solar vanaf dat moment werden gedocumenteerd op een website, www.fucksolar.com, opgezet door een collectief van Guru's fans. Er werden gehackte e-mails van Solar gepost, waarschijnlijk de reden dat hij erin slaagde de website na een paar weken uit te schakelen.

Op de site werd onder meer beweerd dat Solar had geprobeerd honderdduizenden dollars te verduisteren uit de verschillende zakelijke ondernemingen van Guru, dat hij de social media-accounts van Guru had gebruikt om met vrouwen te kletsen en afspraakjes te maken voor seks (ondanks dat hij was getrouwd) en dat hij zichzelf op een overdreven manier had opgehemeld met betrekking tot zijn status als de "heiland" van Guru. Solar had tevens beweerd dat Guru tijdelijk uit zijn coma was ontwaakt, zo berichtte de site, en een brief had geschreven waarin hij Solar benoemde als zijn enige gemachtigde. De echtheid van deze brief werd in twijfel getrokken door Guru's nabestaanden, die Solar ervan beschuldigden de brief te hebben vervalst. Ook beschuldigde de familie Solar ervan eerder de media te hebben ingelicht over de dood van Guru dan de familie, en dat hij met het stoffelijk overschot naar het uitvaartcentrum meereisde waar hij zich uitgaf voor Guru's broer.

Online verschenen er veel verachting en directe bedreigingen aan het adres van Solar in de weken na de dood van Guru. In het begin reageerde Solar op alles dat er over hem werd geschreven. Fans beweerden dat hij valse namen gebruikte om zich voor te doen als een derde partij maar viel door de mand door zijn consistent slechte spelling, punctuatie en basisgrammatica. In alles, zeiden de fans, toonde hij ontkenning en een compleet gebrek aan besef van wat hij allemaal had aangericht.

Dit alles doet de vraag rijzen waar Solar vandaan kwam, en of hij toevallig verzeild raakte in het leven van Guru, of dat hij door een bepaalde buitenstaande partij was gestuurd om te infiltreren in Guru's binnenste kring. Het zou niet de eerste keer zijn dat degenen die heersen over de muziekindustrie zich hebben gekeerd tegen artiesten die positieve en bewuste muziek huldigen. De mistroostigheid van de laatste dagen van Guru hebben velen zich doen afvragen of hij wellicht verkeerde onder een duister soort voodoo-vloek.

Terugkijkend op het geheel lijkt het echter toch dat Solar zijn eigen plan volgde, gezien de duistere Satanische netwerken van geheime genootschappen neigen degenen die hun spel meespelen te belonen door hun succes en rijkdom te bevorderen, terwijl in het geval van Solar zijn carrière sinds 2010 niet bepaald heeft gefloreerd. Feitelijk kun je veilig aannemen dat er geen artiest is in de industrie die graag met hem werkt, gezien zijn staat van dienst.

Uiteindelijk is er geen gerechtigheid geweest voor Guru, en het tragische einde aan zijn leven blijft een grotendeels vergeten en onderbelicht hoofdstuk in de muziekgeschiedenis. Zijn woorden leven echter eeuwig voort, zodat men na kan denken over hun potentie. Met name de regel uit *Moment of Truth*, die luidt:

"Net zoals jou toekomt wat je verdient, zo krijgen alle anderen dat ook."

Terug naar een aantal legenden

Velen accepteren het idee dat de muziekindustrie opzettelijk een groot aantal van hun belangrijkste artiesten koud maken, maar verwerpen elke notie van rituele elementen bij hun dood. Hun bewering is dat het puur om het geld gaat, afstammend van het aloude adagium dat een artiest voor een maatschappij dood meer waard is dan levend. Er bestaat zeker bewijs dat aantoonde hoe de populariteit van een artiest veel hoger kan stijgen dan wanneer deze in leven was gebleven, waar Tupac vaak als voorbeeld wordt genoemd, en de cynische truc om de prijs van de verzamelde werken van Whitney Houston omhoog te gooien in de aanloop naar Valentijnsdag verleent aan dit idee nog meer geloofwaardigheid. Ik zal niet ontkennen dat hebzucht van ondernemingen een rol speelt – zeker in het licht van de slechte contracten waar veel artiesten over klagen, welke bepalen dat de maatschappij het leeuwendeel van de winsten opstrijkt van hun intellectuele eigendom terwijl zij het met kruimeltjes moeten doen. (Net zoals het trouwens het geval kan zijn met een boekendeal!)

Maar ik zie niet in waarom de twee niet samen zouden kunnen werken; er wordt besloten een bepaalde artiest uit te schakelen in lijn met de rituele magie van de duistere religie, en dat een maatschappij dan ook nog enorme winsten binnensleept is (voor hen) een zeer mooie bijkomstigheid. Het kan ook dienen als een dubbel voordelige manier om van onruststokers af te geraken die een doorn in de zij van het Establishment waren geworden.

Vanuit deze geïnformeerde optiek bekeken lijkt het een nieuw licht te werpen op een aantal overlijdensgevallen van legendarische muzikanten. Hier volgt slechts een handvol van de meest bekende, met een korte samenvatting van een aantal onregelmatigheden en onbeantwoorde vragen rond de officiële lezingen (voor meer details over de dood van Elvis Presley en Brian Jones, zie eerdere hoofdstukken). Het zijn maar korte samenvattingen, zeker niet compleet, want elk geval tot in detail te bekijken zou op zichzelf al een hele serie boeken rechtvaardigen. Maar hopelijk wordt hierdoor in ieder geval het feit duidelijk dat de officiële vertellingen kant noch wal raken (zoals gewoonlijk), de waarheid is weggemoffeld en dat er allerlei vuile spelletjes werden gespeeld. Om volledig duidelijk te zijn, ik beweer hier niet dat elk van deze voorvallen onomstotelijk één of ander soort ritueel offer was – alleen dat in elk geval op zijn minst de mogelijkheid open blijft.

Jimi Hendrix

Net als Jim Morrison had Jimi Hendrix tegen de tijd van zijn overlijden in Londen op 18 september 1970 een mythische status bereikt als icoon van pro vrede, anti oorlog activisme en jeugdige rebellie. Net als Morrison was hij 27 jaar oud. Zijn verjaardag, 27 november, was dezelfde als die van Bruce Lee, nog een iconisch figuur die op jonge leeftijd overleed onder mysterieuze omstandigheden. Zoals auteur Alex Constantine het stelde in zijn boek *De geheime oorlog tegen de rockmuziek*: “Toen de muziek van de jongeren en van rebellie op de radar kwam van Operatie CHAOS van de CIA is het waarschijnlijk dat Jimi Hendrix – de trippende, langharige, vredelievende “Zwarte Elvis” van de jaren 1960 – zichzelf gemarkeerd zag als doelwit.” Een dossier van de FBI dat in 1979 werd verkregen door ijverige studenten van de Universiteit van Santa Barbara bevestigde dat Hendrix inderdaad onderwerp van surveillance door de FBI was geweest, en verder dat hij op de federale “Veiligheidsindex” was geplaatst, een lijst van “subversieven” die in het geval van een nationale noodsituatie moesten worden opgepakt en in kampen geïnterneerd.

De dood van Hendrix wordt ook toegeschreven aan de leefstijl van seks, drugs en Rock & Roll. Volgens de officiële boeken was hij in zijn eigen braaksel gestikt als gevolg van het innemen van barbituraten.

Onder alternatieve onderzoekers is het alom erkend dat Hendrix overleed door de hand van zijn manager, Michael Jeffery, die een bende inhuurde om in de hotelkamer van Hendrix van het Notting Hill in te breken en hem te vermoorden. Jeffery was in 1932 in Londen geboren, en na een korte periode in het leger begon hij een carrière als “inlichtingen”agent. Volgens biografen van Hendrix Harry Shapiro en Caesar Glebbeek schepte Jeffery vaak op over “ondergronds werk tegen de Russen, over moorden, wanorde en martelingen in buitenlandse steden.” Van Jeffery is ook bekend dat hij banden had met georganiseerde criminele netwerken. Precies hoe deze verdienen hem kwalificeerden als manager van een rockmuzikant boven alle andere gegadigden blijft onduidelijk. Het ziet er naar uit dat Jeffery opzettelijk was gestuurd naar de binnenste kring rond Hendrix door een onbekende partij. Naar bericht hield Jeffery Hendrix in een manipulatieve greep, en toen de laatste dit beseftte probeerde hij er alles aan te doen om te ontsnappen aan het bindende contract. Naar verluidt verstopte Jeffery in mei 1969 heroïne bij Hendrix wat leidde tot zijn arrestatie in Toronto, als een intimiderende herinnering aan de controle die hij over hem kon uitoefenen. Middels zijn connecties met de onderwereld zou Jeffery een groot deel van het inkomen van Hendrix hebben verduisterd en witgewassen. Volgens Alex Constantine komt daar nog bij:

“Een paar van Hendrix' vrienden hebben geconcludeerd dat Jeffery meer geld kon verdienen aan een dode Jimi Hendrix dan een levende. Dan was er ook nog sprake van een levensverzekering van een miljoen dollar met Jeffery als begunstigde... Muzikaal afwijkende stemmen het zwijgen opleggen bleek een uitzonderlijk winstgevende onderneming omdat een overleden artiest een fortuin aan rechten en royalty's nalaat.”

Veel onderzoekers naar het raadsel rond Hendrix hebben gespeculeerd dat Jeffery werd uitgevaardigd om hem in de gaten te houden toen eenmaal zijn diepgaand talent voor het schrijven van revolutionaire teksten

was opgevallen, en op een moment dat duidelijk werd dat hij een vergaande invloed zou hebben op het bewustzijn en de spiritualiteit van zijn fans. Hendrix was ook een uitermate uitgesproken tegenstander van de oorlog in Vietnam en had steun betuigd aan de beweging The Black Panthers, een groep die door de overheid en de FBI was aangemerkt als gevaarlijke subversieven die per se de kop in moest worden gedrukt. De tekst van het nummer *Black Gold* (Zwart goud), één van een aantal niet uitgegeven nummers van een demo die vroeg in 1970 werd opgenomen, geeft een inzicht in het soort lyrische bedrevenheid welke het draconische controlesysteem waarschijnlijk liever niet in de mainstream terecht zag komen. Je kunt de tekst [hier](#) lezen.

Volgens velen is het officiële verslag dat Hendrix “stikte” code voor de waarheid dat hij feitelijk werd verdrinken in rode wijn. De methode zou beschreven kunnen worden als “waterboarding” in moderne spraak. Dit werd bevestigd door dr. John Bannister, de dienstdoende arts in het St. Mary Abbott ziekenhuis in Kensington. *The Times* berichtte het relaas van Bannister:

“We hadden een vacuümpomp die je aanbrengt in de luchtpijp, de ingang van de longen en de achterzijde van de keel. We bleven maar pompen en het bleef maar komen. Hij had al enorme hoeveelheden rode wijn uitgebraakt en ik denk dat er wel een halve fles wijn in zijn haar zat. Hij was werkelijk verdrinken in een enorme hoeveelheid rode wijn.”

Alex Constantine voegt eraan toe:

“Hendrix werd, zo blijkt uit het bewijs, gedwongen om een hoeveelheid wijn te drinken. De barbituraten, zoals (biograaf van Hendrix) Tony Brown opmerkte, 'hinderden ernstig Hendrix' normale hoestreflex.' Niet in staat de wijn weer op te hoesten 'ging het regelrecht zijn longen in... Het is zeer wel mogelijk dat hij nog een tijd spartelde, in een onbegonnen gevecht om weer op adem te komen.' Het is twijfelachtig dat Hendrix door zou zijn gegaan de wijn 'in grote hoeveelheden' door te slikken terwijl zijn longen zich vulden.”

Gezegd werd dat Jeffery zich in de dagen na de dood van Hendrix vreemd gedroeg. Hij weigerde de kerk in Seattle te betreden voor de grafrede voor Hendrix, in plaats daarvan zat hij buiten in een limousine. Hij leek te worden verteerd door schuldgevoel en zou, volgens geluidstechnicus Alan Douglas, zelfs op een gegeven moment hebben bekend. Een verdere claim kwam van James “Tappy” Wright, een roadie voor de groep The Animals, waarvan Jeffery ook een tijd de manager was. Wright heeft verklaard dat hij een jaar na de dood van Hendrix samen met Jeffery was, en dat deze had bekend Hendrix te hebben vermoord door hem vol te stoppen met pillen en rode wijn om de levensverzekering te kunnen innen.

Het lijkt dat karma op bezoek kwam bij Jeffery op 5 maart 1973 toen de vlucht van Iberia waar hij zich aan boord bevond in de lucht met een ander toestel in botsing kwam. Helaas werden ook alle andere 60 passagiers en zeven bemanningsleden gedood. Allen in het andere vliegtuig overleefden het ongeluk. Jeffery was onderweg van zijn woning in Majorca naar Londen voor een rechtszaak over de nalatenschap van Hendrix.

Zoals in het geval van Morrison was de vriendin van Hendrix op de avond van zijn overleden in de hotelkamer. Echter, de verklaring die Monika Dannemann gaf was tegenstrijdig met veel van de bevindingen van het medisch personeel ter plekke. Dannemann zelf, net als de vrouw van Morrison voor haar, werd in april 1996 aangetroffen in een met uitlaatgas gevulde auto in de buurt van haar woning in Sussex, Engeland, wat door de politie werd afgedaan als “zelfmoord.”

Zestien dagen na het overlijden van Hendrix werd zangeres Janis Joplin dood in haar motelkamer in Hollywood gevonden, met als officiële doodsoorzaak “een overdosis heroïne, mogelijk verergerd door alcoholgebruik.” Ook zij was 27. Het feit dat ze muzikaal met Hendrix samenwerkte heeft onvermijdelijk geleid tot de verdenking dat haar dood op één of andere manier was verbonden met kennis die ze wellicht had over wat er echt met Hendrix was gebeurd.

De betrokkenen kwam het mooi uit dat de nalatenschap van Hendrix werd bezoedeld met beelden van weer een tragische, zelfvernietigende drugsverslaafde. Zoals schrijver John Holmstrom concludeert in zijn boek *Who Killed Jimi?* (Wie vermoordde Jimi?):

“Hij overleed niet aan een overdosis drugs. Hij was geen losgeslagen drugsverslaafde. Jimi Hendrix was geen junkie. En iedereen die zijn dood wil aangrijpen als waarschuwing om uit de buurt van drugs te blijven zou mensen ook moeten waarschuwen voor de andere dingen waar Jimi aan is overleden – de stress van het omgaan met de muziekindustrie, de gekte van het toeren, en vooral de gevaren van betrokken raken bij radicale of onpopulaire politieke bewegingen... Elke keer dat de dood van Jimi wordt toegeschreven aan drugs vervult dat het doel van de programma's van de FBI. Niet alleen besmeurt het Jimi's persoonlijke en muzikale reputatie, maar de hele rockrevolutie van de jaren 1960'.”

Jim Morrison

Zoals we zagen in een eerder hoofdstuk over het psychedelische tijdperk is de familieachtergrond van Jim Morrison een factor die schijnt door afwezigheid in de officiële biografieën over de jaren, met een vader die een hooggeplaatste marinecommandant was. In dat opzicht zijn er veel parallellen met het opgroeien van oprichter van de Rolling Stones Brian Jones aan de andere kant van de Atlantische Oceaan, wiens vader een militair “inlichtingen”officier was die voor de overheid werkte. Zowel Jones als Morrison overleden onder verdachte omstandigheden op de leeftijd van 27 jaar, allebei op 3 juli, met twee jaar ertussen. Als vreemde bijkomstigheid, deze datum blijkt de feestdag van St. Thomas de Apostel te zijn welke plaatsvindt een dag voor de aarde het verste punt van de zon zou hebben bereikt.

Morrison (ook wel bekend als de “Lizard King,” wat de wenkbrauwen zal doen fronsen van degenen die bekend zijn met het werk van David Icke!) werd op 3 juli 1971 dood aangetroffen, in de badkuip van een appartement in Parijs dat hij deelde met zijn vrouw Pamela Courson. Er zijn geen politierapporten, telefoontjes naar nooddiensten, medische rapporten, geen enkel rapport met betrekking tot zijn dood, en er werd nooit een autopsie verricht. De officiële doodsoorzaak die werd gegeven was “hartfalen.” Volgens Wikipedia:

“De afwezigheid van een autopsierapport laat veel vragen open over de doodsoorzaak. In Wonderland Avenue bespreekt Danny Sugarman zijn ontmoeting met Courson na haar terugkeer naar de Verenigde Staten. Volgens het verslag van Sugarman verklaarde Courson dat Morrison was overleden aan een onopzettelijke overdosis heroïne, toen hij opsnoof wat hij dacht dat cocaïne was. Sugarman voegde eraan toe dat Courson verschillende en tegenstrijdige verklaringen had afgelegd over de dood van Morrison, de ene keer dat zij Morrison had vermoord, of dat zijn dood haar schuld was. Het verhaal van Courson dat Morrison per ongeluk heroïne snoof, wat resulteerde in een onopzettelijke overdosis, wordt ondersteund door de bekentenis van Alain Ronay, die heeft geschreven dat Morrison overleed aan een bloeding na het snuiven van de heroïne van Courson, en dat Courson was ingedommeld in plaats van de medische hulpdienst te bellen, waardoor Morrison aan zijn lot werd overgelaten en doodbloedde.”

Hier komen enige tegenstellingen naar voren uit het feit dat, volgens de hulpverleners van lokale brandweer, ze het lichaam van Morrison aantroffen met een glimlach op zijn gezicht gegraveerd, iets wat volledig tegenstrijdig is met de gegeven doodsoorzaak. Ook zijn er berichten dat de manager van de Doors, Bill Siddons, in het Parijse appartement arriveerde en zag dat het lichaam zich al in een afgesloten lijkkest bevond. Het bleek dat Courson pas na drie dagen de Amerikaanse ambassade op de hoogte bracht van Jim's overlijden en opgaf dat hij geen nabestaanden had (er waren er genoeg).

Morrison was zeker de iconische rockster van zijn tijd, gezien als voorop lopend in de rebellie tegen de status quo van de Gevestigde Orde, en in theorie gezien als een gevaarlijk rolmodel voor een controlesysteem dat de jongere generatie onder de duim wilde houden. Hij was uitgesproken in zijn muziek, zijn poëzie en interviews, en velen hebben opgemerkt dat het niet moeilijk te begrijpen is hoe de populariteit van Morrison werd gezien als een groot probleem, en dat dit het motief had kunnen zijn voor zijn gearrangeerd overlijden. En inderdaad, er is veel bericht over hoe Morrison in de laatste jaren het doelwit was van psychisch geweld en intimidatie door de FBI. Ook al ontstaat er met deze theorie enige verwarring, gezien de recente onthullingen over de connecties van Morrisons vader met het militaire “inlichtingen”apparaat.

In 1975 begonnen geruchten de ronde te doen dat Morrison op één of andere manier zijn eigen dood in scène

had gezet en een nieuw leven was begonnen als uitbater van een communicatiebureau, voortkomend uit het boek *The Bank of America Of Louisiana*, naar verluidt geschreven door en toegeschreven aan Jim Morrison. Sindsdien is het boek ontmaskerd als bedrog door bijna alle commentatoren. Zoals Alex Constantine opmerkt:

“Het gerucht was een opzettelijke vertroebeling, verzonnen door onbekende geheime agenten. De juiste vraag zou zijn 'wie vermoorde Jim Morrison?' in plaats van 'leeft hij nog en werkt hij voor de Bank van Amerika?’”

Gezien het gegeven dat Pamela Courson de enige persoon was die aanwezig zou zijn geweest toen Morrison overleed, verging elke kans om de verdere waarheid te bewerkstelligen toen zij zelf kwam te overlijden, bericht als “overdosis drugs,” op 24 april 1974. Zoals opgemerkt in *De geheime oorlog tegen de rockmuziek* was dit “slechts een paar dagen voordat een rechter in haar voordeel zou beslissen betreffende onenigheid over de verdeling van de nalatenschap van Morrison, een beslissing die haar, als getrouwd in gemeenschap van goederen en als enige erfgenaam, recht gaf op een kwart van het inkomen van de Doors en een onmiddellijke betaling van een half miljoen dollar.” Hij voegt eraan toe: “Dr. Max Vasilie, de onderzoekend arts, wijst consistent elk verzoek tot een interview in relatie tot de dood van Morrison af.”

Ondertussen zijn er een aantal zeer esoterische aspecten bij het karakter van Morrison die mee moeten worden gewogen om een volledig beeld te krijgen van wie hij in werkelijkheid was. Volgens het boek *The Lost Writings Of Jim Morrison* (De verloren schrijfsels van Jim Morrison) trouwde hij met Pamela Courson in een wiccaceremonie, waar ze binnen een pentagram stonden en elkaars bloed dronken. Morrison zou hebben gezegd: “Ik heb de Geest van Muziek ontmoet, een verschijning van de Duivel in een kanaal in Venetië. Al rennend zag ik Satan, of Satyr (Pan) naast me, een vleeselijke schaduw van mijn geheime geest...”

In het boek van groupie Pamela Des Barres, *Rock Bottom*, citeert ze medebandlid Ray Manzarek, die over Morrison zou hebben gezegd: “Jim was geen performer. Hij was geen entertainer. Hij was geen showman. Hij was een sjamaan. Hij was bezeten.” En later: “Toen hij (Morrison) verbleef in Chateau Marmont bracht hij een aantal wilde nachten door met een rondborstige buurvrouw... en werd een keer wakker in een bundel bebloede lakens nadat ze uit champagneglazen elkaars bloed hadden gedronken.”

John Lennon

De officiële versie van gebeurtenissen vertelt dat John Lennon werd doodgeschoten door Mark Chapman, die in de media werd voorgesteld als een verwarde fan, iets wat precies past in het profiel van de klassieke “eenzame gek” (zie Lee Harvey Oswald, Sirhan Sirhan, Adam Lanza, James Holmes, etc. etc.). Lennon kwam thuis, naar zijn appartement in het Dakota-gebouw in Manhattan (het toneel van Roman Polanski's duistere griezelfilm *Rosemary's Baby*), samen met Yoko Ono, op de avond van 8 december 1980. Eerder die dag had Chapman Lennon benaderd en hem een exemplaar laten tekenen van zijn nieuwe album *Double Fantasy*. Om tien voor elf 's avonds zou Chapman de houding van een getrainde scherpschutter hebben aangenomen, vijf keer op de rug van Lennon hebben geschoten en hem met vier kogels hebben geraakt. Bericht is dat hij daarna rustig wachtte op de komst van de politie, die hem aantrof lezend in J D Sallingers *De vanger in het koren*. Sinds de misdaad verblijft Chapman in de gevangenis, en de vele verzoeken tot vervroegde vrijlating over de jaren zijn altijd afgewezen, wat het onwaarschijnlijk maakt dat hij ooit nog vrijkomt.

Er is veel gespeculeerd dat Chapman een geestbeheerste sluipmoordenaar was in de klassieke stijl van een “Mantsjoerij's Kandidaat,” en dat zijn gedrag alle kenmerken vertoonde dat kon worden verwacht. Chapman heeft consequent volgehouden dat hij zich van de fatale avond niets kan herinneren, iets wat zeker in het model past. De overeenstemming onder vele onderzoekers is echter dat het niet Chapman was die Lennon doodde, maar diende als een afleiding en daarmee de zondebok om de schuld van de moord in de schoenen te schuiven, terwijl de werkelijke dader verdween in de schaduwen.

Bij verschillende gelegenheden is de werkelijke schutter genoemd als zijnde Jose Sanjenis Perdomo, een lang dienende CIA-agent en getrainde sluipmoordenaar, die zich voordeed als de nachtportier van het Dakota-gebouw. Zelfs het nauw gecontroleerde Wikipedia bevestigt dit en beschrijft hem als “getuige” van de moord op John Lennon. Misschien om de effectiviteit van Chapmans programmering te controleren zou

Perdomo aan Chapman de beroemde vraag hebben gesteld of deze beseftte wat hij had gedaan, waarop Chapman antwoordde dat hij zojuist John Lennon had beschoten. Perdomo is genoemd als belangrijk lid van een uitermate elitaire en zeer geheime eenheid van sluipmoordenaars met de codenaam Operatie 40, waarvan het personeel in verband is gebracht met een buitengewoon aantal zwaar beladen moordaanslagen, waaronder die op John en Robert Kennedy, Martin Luther King, Bob Marley en op de Zweedse premier Olof Palme. Het officiële verhaal achter Operatie 40 probeert te overtuigen dat het een geheime operatie was, beperkt tot de vroege jaren 1960', met als doel het omverwerpen van het Cubaanse regime van Fidel Castro, maar bewijs laat zien dat de activiteiten veel verder strekten dan die periode. Een naam die voortdurend wordt genoemd in verband met Operatie 40 en de vele moorden waarvoor deze verantwoordelijk zou zijn is die van George H W Bush. Het is een bewezen feit dat Bush zich op de dag van de aanslag op John F Kennedy in Dallas bevond. Toen hem jaren later werd gevraagd waar hij was toen Kennedy werd vermoord zei hij dat hij zich dat "niet kon herinneren."

Het meest algemene motief dat voor de moord op Lennon wordt gegeven is dat het was goedgekeurd door de regering Nixon, die al verschillende keren vruchteloos had geprobeerd Lennon het land uit te zetten. Lennon was een uitgesproken criticus ten aanzien van de houding van de regering ten opzichte van de oorlog in Vietnam. De timing, zo wordt gezegd, zou de weg vrij hebben gemaakt voor Ronald Reagan, die een maand eerder tot 40ste President van de Verenigde Staten was gekozen. Lennon was al even onpopulair bij J Edgar Hoovers FBI en was slachtoffer geworden van hun programma COINTELPRO, een surveillanceprogramma. Een aantal complotonderzoekers heeft zelfs gesuggereerd dat John Lennon op het punt stond uit de school te klappen over de vervanging van Paul McCartney in 1966 (zie het 15.000 woorden tellende hoofdstuk in dit boek hierover!) en tegen George Harrison zou hebben gezegd niet langer met de leugen te kunnen leven en dus snel moest worden opgeruimd om dat geheim veilig te stellen. Ook kan rustig worden gesteld dat Lennon zich niet bepaald populair had gemaakt bij de Britse Gevestigde Orde toen hij in 1969 een koninklijke onderscheiding teruggaf die hij vier jaar eerder uit handen van de koningin had ontvangen, klaarblijkelijk als een verklaring tegen het Britse Rijk en de oorlog in Vietnam.

De wateren vertroebelen echter nog verder wanneer men uit een bepaalde hoek hoort dat niet alleen de oorspronkelijke Paul McCartney was vervangen in 1966, maar alle vier Beatles op gegeven momenten! Volgens deze theorie was het niet de echte John Lennon die in 1980 overleed, maar een bedrieger. Dan zijn er de beweringen van de Amerikaanse onderzoeker Miles Mathis dat Lennon in feite zelf zijn dood in scène had gezet, Elvis Presley stijl, al deze jaren heeft geleefd onder de naam Mark Staycer en nog steeds optreedt als muzikant. Het uitgebreide stuk van Mathis kun je [hier](#) vinden.

Als klopt wat Mathis beweert dan zitten we met de onuitstaanbaar verbijsterende zaak dat Paul McCartney overleed maar pretendeert in leven te zijn, en John Lennon die leeft en pretendeert dood te zijn!

Of er nu enige waarheid schuilt in het vervangen van John Lennon of niet, het is mij altijd een raadsel gebleven hoe een man die bekend stond om zijn ondeugende humor en neiging naar de gebruikelijke onzedelijkheden van de Rock&Roll tijdens zijn jaren met de Beatles zich kon omvormen tot de diepzinnige spirituele poëet die hij in het decennium erna werd. Lennons oeuvre tussen 1970-80 is één van de meest fascinerende, esoterische en waarheidsvolle van een muzikant uit de mainstream met nummers als *Instant Karma*, *Gimme Some Truth* (Geef me wat waarheid), *I Don't Want To Be A Soldier* (Ik wil geen soldaat zijn), *Woman Is The Nigger Of The World* (De vrouw is de nikker van de wereld), *God, Love, Working Class Hero* (Held van de arbeidersklasse), *Mind Games* (Psychologische spelletjes), *Watching The Wheels* (Kijk hoe de wielen draaien) en *Borrowed Time* (Geleende tijd), die iets raakten in zovelen naarmate de bewuste ontwaking van de mensheid meer en meer mensen begon te bereiken. De teksten die Lennon meer dan veertig jaar geleden schreef zijn vandaag de dag relevanter dan ooit tevoren. Misschien dat deze periode voor hem diende als een soort persoonlijke verzoening, wellicht gedreven door een soort schuldgevoel over de uitspattingen en het bedrog van de Beatles-jaren, en het goed wilde maken. Evenzeer is het mogelijk dat het eenvoudigweg een markering is van het volwassen worden, een rijpingsproces dat plaatsvond gedurende zijn dertiger jaren. Sommigen hebben gesuggereerd dat Yoko Ono bij hem een soort spiritueel ontwaken teweegbracht. En anderen zullen natuurlijk weer zeggen dat de reden waarom de songs zoveel potentie bezitten is omdat ze door iemand anders dan de echte John Winston Lennon waren geschreven!

Hoe het ook zij, het lijkt er toch echt op dat hij een behoorlijk begrip had van de realiteit van de wereld toen hij wat misschien wel zijn bekendste uitspraak werd deed:

“Onze maatschappij wordt bestuurd door krankzinnige lieden met krankzinnige doelstellingen. Ik denk dat we worden bestuurd door maniakken met maniakale doeleinden, en ik denk dat ik in aanmerking kom om te worden opgesloten door dat te zeggen. Dat is het krankzinnige ervan.”

Ook zijn er meer dan genoeg theorieën over de ware aard van Yoko Ono en hoe zij zo invloedrijk werd in het leven van Lennon. De suggestie dat ze verantwoordelijk was voor het opbreken van de Beatles door John van zijn bandgenoten weg te lokken is een welbekende. Minder bekend zijn bepaalde aspecten in haar familieachtergrond. Haar overgrootvader Zenjiro Yasuda was de oprichter van het Yasuda bankenconglomeraat, haar vader was een afstammeling van de Japanse keizer. Yoko genoot haar opleiding naar bericht op het Gakushuin in Tokio, één van de meest exclusieve scholen van het land, welke voor de Tweede Wereldoorlog alleen maar openstond voor de Japanse keizerlijke familie en aristocraten uit het Huis van Gelijk. Ze bracht korte tijd door in een psychiatrisch ziekenhuis in Japan, net voor haar huwelijk met de Amerikaanse jazzmuzikant en filmproducent Anthony Cox.

Er zijn ook volhardende geruchten dat ze bedreven was in het duister occulte, waarschijnlijk geholpen door haar nummer uit 1974, *Yes, I'm A Witch* (Ja, ik ben een heks). Ook zijn er theorieën dat Lennon, net als zoveel ander vooraanstaande muzikanten, onder een bepaalde mate van MK-ULTRA geestbeheersing stond, en dat Yoko in zijn leven was gebracht als zijn goedgekeurde handelaarster om er zeker van te zijn dat hij niet buiten het script werkte en om verslag uit te brengen aan superieuren over spelende kwesties. Dit zou verband kunnen houden met Johns “verloren weekend” episode in 1973-74 waar, blijkbaar met de zegen van Yoko Ono, hij een seksuele relatie aanknoopte met zijn persoonlijk assistente May Pang en met haar samenwoonde in New York en Los Angeles alvorens terug te keren naar zijn huwelijkse residentie. Zanger Harry Nilsson heeft getuigd dat hij gedurende een groot deel van de “verloren weekendperiode” aanwezig was. Omgang met Nilsson lijkt ongeluk te brengen, gezien zowel Mama Cass van de Mamas and the Papas en Keith Moon, de drummer van The Who, allebei dood werden gevonden in zijn Londense appartement in Mayfair, respectievelijk in 1974 en 1978, in zijn afwezigheid. Een naar bericht ingestorte Nilsson verkocht het appartement uiteindelijk aan Pete Townshend van The Who. Nilsson zelf overleed aan hartfalen in januari 1994 op 52-jarige leeftijd.

In dit verhaal komen we ook nog omgekeerd maskeren tegen, met de bewering dat het door Yoko gezongen *Kiss Kiss Kiss* van hun gezamenlijke album *Double Fantasy* tekst zou bevatten als “Satan is coming...six six six” (Satan komt... zes zes zes) en later “We shot John Lennon” (We schoten John Lennon dood) wanneer het achterstevoren wordt afgespeeld.

Numerologie lijkt ook een grote rol te hebben gespeeld in het leven en de dood van John Lennon. Gezegd wordt dat hij was bezeten van het getal “9,” wat de inspiratie zou zijn geweest voor zijn nummers *Number 9 Dream*, *Revolution Nr. 9* en *One After 909* (9 was ook een belangrijk getal in de werken van Aleister Crowley, naast de rol dat het getal speelde in het duister occulte ritueel dat 11 September was). Lennon werd geboren op 9 oktober 1940 en overleed veertig jaar en twee maanden later op 9 december 1980 (in New York was het nog de 8ste december, maar in zijn thuisland was het al de 9de). Lennon en Yoko's zoon Sean werd geboren op 9 oktober 1975, de 35ste verjaardag van Lennon. Zijn eerste woning was Newcastle Road 9 in Liverpool.

Bob Marley

Enig vasthoudend gespit in het achtergrondverhaal van Bob Marley levert de gebruikelijke eigenaardigheden op waar het muzieklegenden betreft. Zijn vader, Norval Sinclair Marley, was deels Joods en diende bij de Britse marine, en werd ingehuurd als opzichter van een plantage in Jamaica. Meer connecties tussen het establishment en het militaire apparaat. Bobs muzikale houding kan, net als bij Jim Morrison, een vertegenwoordiging van rebellie zijn geweest tegen waar zijn vader voor stond. Aan de andere kant, misschien plaatste de status van zijn vader hem in een positie om te worden gemanipuleerd, net als Jim Morrison? Er werd gezinspeeld op de Joodse verbintenis toen Ziggy Marley (echte naam David), het derde kind van Bob, met een Israëliische vrouw trouwde en elk van zijn drie kinderen een Hebreeuwse naam gaf. Hij flirtte met controversie door te weigeren mee te doen aan een boycot tegen Israël in de nasleep van de verovering van Palestijns gebied en speelde nog een aantal optredens in Israël, ondanks petitie dat niet te doen. Dit zou je kunnen zien als een vreemde houding voor de zoon van een artiest wiens volledige persona

in het teken stond van rebellie tegen de globale onderdrukking van het soort dat door het Zionistische regime werd doorgevoerd. Zichzelf vergoelijkend zei Ziggy: “Rastafarianisme heeft veel te maken met het Oude Testament en Salomo en David en Mozes, we hebben dus al heel lang een sterke band.”

Bob Marley is nog een artiest wiens activisme en ethiek hem een kandidaat maakte om in aanvaring te komen met de CIA. Het lijkt alsof artiesten met een internationale fanbasis van miljoenen wier muziek liefde, eenheid en weerstand tegen tirannie predikt niet geweldig resoneren met de spionnen van Langley, Virginia (hoofdkantoor van de CIA, vert.). Als het bureau zijn zin had gekregen dan was Marley al eerder dood geweest dan het geval was. Dit was het gezochte resultaat van de gewelddadige gewapende aanval op zijn huis op 3 december 1976 waarbij hij, zijn vrouw en zijn manager allen gewond raakten. Het gebeurde twee dagen voor Marley zou verschijnen op Smile Jamaica, een gratis concert dat was georganiseerd door de Jamaicaanse premier Michael Manly om de spanningen tussen de twee tegengestelde politieke groeperingen te verminderen. In die tijd was de CIA aanwezig op Jamaica, naar verluidt aan het werk om het politieke systeem van het land te destabiliseren voor een overname. Boodschappen van eenheid stonden niet echt op hun agenda.

Ondanks de aanval ging het concert gewoon door, evenals het geplande optreden van Bob Marley, wat hem verhief naar een heroïsche status. Toen hem werd gevraagd waarom hij toch had opgetreden antwoordde Marley: “Degenen die deze wereld erger willen maken nemen geen dag vrij. Hoe zou ik dat wel kunnen doen?”

Na deze gebeurtenis hielden Marley en zijn entourage zich begrijpelijkerwijs op de achtergrond op hun landgoed dat zwaar werd bewaakt, op de hoede voor iedereen om hen heen. Marley zou zich echter geveild hebben gevoeld dat hij was benaderd het onderwerp te zijn van een documentaire. Aldus bericht zou één van de filmmakers het landgoed hebben bezocht, liep voorbij met machetes bewapende rasta's met een cadeau voor Marley – een paar laarzen. Sommige relazen vertellen dat het een paar voetbalschoenen was, anderen zeggen cowboylaarzen. Wat het ook was, volgens getuigen piepte Marley van de pijn toen hij er één aantrok, en bij nader onderzoek bleek dat één van de laarzen een uitstekende koperdraad bevatte die in Marley's teen had gestoken. De draad zou zijn zijn voorzien van een laagje kankerverwekkend materiaal. Een paar maanden later, in de zomer van 1977, brak Marley *heel toevallig* zijn teen tijdens het voetballen. Toen het bot niet wilde helen vonden de doktoren dat er kanker zat in de teen die zich verder door het lichaam verspreidde.

De identiteit van de giftgever is zeer interessant. Volgens rapporten bleek het Carl Colby te zijn geweest, *heel toevallig* de zoon van William Colby, de voormalige directeur van de CIA. In 2011 regisseerde en produceerde Carl Colby een Hollywoodfilm en deed de vertelstem, *The Man Nobody Knew*, waarin hij het leven van zijn vader en diens carrière bij de “inlichtingen”dienst documenteerde. William Colby overleed onder zeer verdachte omstandigheden in april 1996. Hij werd verdrongen gevonden in de rivier Potomac nadat hij met zijn kano was gaan varen vanuit zijn woning in Rock Point, Maryland, in wat de lijkschouwer van de staat “een tragisch ongeval” noemde, te wijten aan een hartaanval of hersenbloeding. Onvermijdelijk zijn er speculaties over opzet, vooral omdat Colby tijdens zijn tijd als directeur van de CIA onthullingen had gedaan over het bestaan van documenten die de illegale praktijken van de dienst beschreven (dat kan toch niet waar zijn...?!) en bereidheid had getoond meer transparant te zijn dan eerdere directeuren. Steven Greer van www.disclosureproject.org onthulde in 2004 tijdens een interview met Art Bell van *Coast To Coast Radio* ook dat Colby op het punt stond het bestaan te onthullen van buitenaardse energieapparaten die onder de pet werden gehouden.

Naar verluidt had Colby zijn huis niet afgesloten, stonden zijn koffiezetapparaat en computer nog aan toen hij het plotseling nodig vond om spontaan te gaan kanoën. Greer wijst erop dat de omstandigheden rond Colby's dood hetzelfde zijn als die bij een senator die op het punt stond om de klok te luiden in de film *The Manchurian Candidate*. Het karakter wordt vermoord terwijl hij kajak vaart in Chesapeake Bay en het wordt geënsceerd als een ongeluk. Het leven dat opnieuw de kunst imiteert? Colby werd in 1976 als directeur van de CIA vervangen door ene George H W Bush. Hebben we die naam al niet eens eerder gehoord? Ondertussen duikt Carl Colby vele jaren later opnieuw op in het proces tegen O J Simpson (de twee waren burens geweest) om tegen hem te getuigen. Op de website van *Godlike Productions* gaf iemand het wrange commentaar dat Colby “zwarte mensen ongeluk leek te brengen.”

Marley leefde nog vier jaar en bezweek uiteindelijk op 11 mei 1981. In de afgelopen tijd is er veel gedocumenteerd over het vermogen van cannabis om kanker te genezen (iets wat in de jaren 1970' veel minder bekend was) waardoor sommigen speculeren dat Marley dankzij zijn gewoonte dagelijks cannabis te roken zijn leven veel langer heeft gerekt dan anders het geval zou zijn geweest.

Verondersteld wordt dat het plan was dat hij veel eerder zou sterven. Dat leek in ieder geval zeker de bedoeling van een Duitse arts, Joseph Issels, die Marley was aanbevolen door de Jamaicaanse dokter Carl "Pee Wee" Fraser. Issels beoefende wat hij noemde "hollistische immunotherapie" in Beieren, Duitsland, en Marley reisde naar zijn kliniek voor behandeling. Helaas, volgens de verslagen was Issels een veteraan nazi die tijdens de Tweede Wereldoorlog had gewerkt naast de beruchte Josef Mengele in het concentratiekamp Auschwitz. Zoals auteur Alex Constantine opmerkt: "Bob Marley, de 'gevaarlijke' raciale vijand van fascistische overal, had zijn leven in handen geplaatst van een nazi arts. Issels 'behandeling' bestond onder meer uit het toedienen van vaccinaties met lange naalden die hij in Marley's buik stootte tot ze de wervelkolom bereikten. Ook hongerde Issels Marley uit. Op de dag dat hij stierf zou zijn lichaam nog maar 37 kilo hebben gewogen."

De dood van Marley – intrigerend genoeg op 11 september – werd gevolgd door die van Peter Tosh, een bandgenoot uit de groep The Wailers en politiek activist in Jamaica. Tosh en Marley hadden zich laat jaren 1960' samen bekeerd tot Rastafari, en beide waren een doorn in de zij geworden van het politieke establishment met hun uitgesproken commentaren en pogingen eenheid te bereiken tussen de burgers. Tosh werd vermoord toen drie boeven onder leiding van Dennis "Leppo" Lobban binnenkwamen tijdens een feestje dat hij gaf voor een kleine groep vrienden in zijn huis in Westmoreland. De drie hielden Tosh en zijn gasten een aantal uren in gijzeling en eisten geld van hem. Tosh zei hen herhaaldelijk dat hij niets had. Uiteindelijk schoot Lobban hem in het hoofd. Er ontstond een vuurgevecht waarbij ook de dj's Doc Brown en Jeff "Free I" om het leven kwamen. Lobban kreeg levenslang, maar veel bekenden van Tosh vermoedden dat hij weer de zoveelste handige zondebok was, waar Wayne Johnson, producer van de documentaire *The Red X Tapes* een niet bij naam genoemde regeringsambtenaar aanhaalde die hem had gezegd dat één van de schutters een politieagent was. Of er nu wel of geen opzet in het spel was bij een verkeerd afgelopen roofoverval, de reggaemuziek had nog één van haar meest vooraanstaande en gevierde muzikanten verloren, en het controlesysteem was verlost van nog een invloedrijke vrijheidsactivist. En daar hield het niet op. Verschillende andere Jamaicaanse muzikanten die ook politiek activist waren zijn in de tussenliggende jaren op één of andere manier vermoord, onder hen Major Worries, Tenor Saw, Nitty Gritty, Pan Head, Dirtsman en Garnett Silk.

Michael Jackson

Op welk niveau ook, er zijn maar weinig levensverhalen zo boeiend en meest tragisch als dat van Michael Jackson. Het aloude cliché "zoiets verzin je niet" was nooit beter toepasbaar. Het lijkt duidelijk dat Jackson en zijn broers en zussen vanaf jonge leeftijd gedwongen werden in het showbusinessleven door hun intimiderende en gewelddadige vader Joe. Tijdens één van haar interviews over MK-ULTRA in showbusiness kwam Roseanne Barr op het onderwerp en beweerde dat Joe Jackson een operatief van de CIA was. In haar blog *Roseanne World* schreef ze:

"Joe Jackson is een kindermisbruiker, en catherine (sic) keek de andere kant op terwijl hij hun kinderen sloeg en Michael psychologisch martelde. Houd beiden uit de buurt van Michaels kinderen."

Er is breed gespeculeerd dat Michael vanaf jonge leeftijd slachtoffer was van geestbeheersing, wat bewaarheid leek te worden toen een serie van zijn tekeningen voor het eerst publiekelijk te zien was toen ze in 2014 op een veiling werden aangeboden door een privéverzamelaar. Vele ervan wijzen op een verontrustende manier naar Monarch Programmering. Te zien zijn onder andere het beeld van een lachend gezicht waaruit draden lopen van het hoofd naar wat lijkt op elektronische schakelaars, een zelfportret onder het getal "7" waar de onderste helft van het gezicht vervormd lijkt als tijdens een elektrische schok, een compositie zelfportret met een man, vrouw en kind samengesmolten tot één.

Ook al deed Michael jarenlang braaf wat hem gezegd werd, deed zijn dansjes en bracht regelmatig nieuwe albums uit, tegen het einde van de jaren 1980' begonnen scheurtjes te ontstaan. Zijn verschillende

excentrieke gedragingen zijn goed gedocumenteerd en hoeven hier niet te worden herhaald. Hij leek off-script te gaan toen zijn tekstuele inhoud veranderde van de relatieve onschuld van zijn vroegere werk naar bewustmakende boodschappen, van het conspirationele *They Don't Really Care About Us* (Ze geven niets om ons), tot het paranoïde *Leave Me Alone* (Laat me met rust) tot het milieubewuste *Earth Song* (Lied voor de Aarde). Ook leken zijn publieke commentaren af te wijken, met kritiek op het muziekimperium van Sony en de draconische wurggreep die ze hadden op hun artiesten wat betreft hun contracten, toen hij baas van Sony Tommy Mottola betitelde als “de Duivel,” en verklaarde dat de geschiedenisboeken waren herschreven om een voorstelling van zaken te geven die globalistische Gevestigde Orde goed paste (de oorsprong van zijn project “HIStory”). Gesteld is dat deze commentaren erop duiden dat Jacksons geestbeheersingsprogrammering begon uit te werken. Hoe dan ook, het is makkelijk te begrijpen dat een dergelijk gedrag vijanden had gemaakt in bepaalde kringen. Velen zagen de twee aantijgingen van seksueel misbruik van kinderen als een waarschuwing aan Jackson om hem terug op het juiste pad te brengen, en om te laten zien wat zij die hem controleerden konden doen met degenen die het spel niet meespeelden. Opnieuw hangt een zweem van kindermisbruik om dit verhaal in het bijzonder, zoals bij zovele anderen over de jaren. Evan Chandler, scriptschrijver en tandarts en degene die kwam met de eerste aanklacht van molestatie tegen Jackson, “pleegde zelfmoord” vijf maanden na de dood van Jackson zelf.

De dood van Jackson op 29 juni 2009 is niet minder vreemd en met onbeantwoorde vragen omgeven dan zijn leven ooit was. De schuld werd in de schoenen geschoven van dr. Conrad Murray alleen, die hem een mengeling van medicijnen en pijnstillers had gegeven die dodelijk bleek, waardoor het licht niet scheen op andere mogelijke verdachten. Murray is de “eenzame gek” van dit verhaal geworden, het type dat de schuld krijgt bij vele valse vlag terroristische aanvallen. De website www.dictionary.com definieert “samenzwering” als “een kwaadaardig, onwettig, verraderlijk of heimelijk plan dat in het geheim wordt gesmeed door twee of meer mensen” (waar het woord zelf is afgeleid van het Latijn en “samen ademen” betekent). Door de schuld te beperken tot alleen Murray elimineert het officiële verhaal elke mogelijkheid van een samenzwering en kon het, net zoals het geval was bij prinses Diana, worden afgedaan als nog een “tragisch ongeluk.” (Incidenteel, Michael was persoonlijk nauw bevriend met Diana – maar met een vriendenkring met daarin ook lepelbuiger en toegegeven agent voor de Mossad en de CIA Uri Geller zou je kunnen stellen dat hij op gebied van het kiezen van vrienden niet zo scherp was. Hij nam twee keer op met “Paul McCartney,” natuurlijk, voor hij de hele catalogus van de Beatles kocht en trouwde met dochter van Elvis Presley, Lisa Marie.)

In 2012 begon een video breed te circuleren van een kale man achter een bureau die beweerde dat zijn naam Robert Connors was en dat hij een hoge positie had bekleed op het Amerikaanse Departement voor Defensie. Gedurende zijn tijd daar, zo beweert “Connors,” werkte hij aan een project genaamd Operatie Sedgewick, naar hij beweerde een voortzetting van CIA's MK-ULTRA, specifiek gericht op het ondermijnen van de zwarte bevolking door het strategisch gebruik van muziek. Hij verklaarde dat na een zware interne strijd zijn geweten hem niet langer toestond daar te blijven werken en dat hij had besloten klokkenluider te worden. In de video stelt hij zijn voormalige werkgever een ultimatum om publiekelijk het bestaan van het project toe te geven, of hij zou materiaal publiceren dat zijn beweringen staafde. “Om te laten zien dat dit geen bluf is,” zei hij, was het eerste item een opname van een afgeluisterd telefoongesprek tussen “Michael Jackson” en een vriend genaamd Dieter Weisner. In de video was de audio van het vermeende gesprek te horen, met een stem die klonk als die van Jackson, blijkbaar angstig en paranoïde en blijk gevend van zorgen dat zijn leven gevaar liep.

Ondanks zijn claim om elke week nieuw materiaal te produceren werd er verder niets meer gehoord van deze “klokkenluider.” Men zou kunnen denken dat hem iets is overkomen, maar het lijkt veel waarschijnlijker dat de video nep was en het “telefoontje” een vervalsing, ofwel als iemands slechte opvatting van een grap, ofwel als een opzettelijke poging om werkelijke waarheidszoekers te verwarren of een verkeerde kant op te sturen, en het idee belachelijk te maken in de geest van de massa's betreffende “complottheorieën” over Michael Jackson.

In 2013 werd bericht dat Paris Jackson, Michaels dochter, feitelijk niet zijn biologische nakomeling was. Op 5 juni van dat jaar werd ze opgenomen in een ziekenhuis na een mislukte zelfmoordpoging, waar ze had geprobeerd haar polsen door te snijden en een overdosis pillen had genomen.

En, denk je nog steeds dat de schitterende wereld van beroemdheden één en al glitter en glamour is?!

Er hebben geruchten de ronde gedaan onder degenen die altijd adviseren om “de geldstroom te volgen” dat in de tijd dat Jackson kwam te overlijden hij op het punt stond zijn langdurig platencontract met Sony te beëindigen, waardoor hij niet alleen het alleenrecht terugkreeg over zijn eigen oeuvre, maar ook over de catalogus van de Beatles, met een potentiële waarde van miljarden. Deze bewering blijft echter onbewezen.

De beste doodcomplotten strekken zich uit tot voorbij het graf, en zo is het ook met MJ. Net als bij Elvis (ooit zijn schoonvader), Jim Morrison en Tupac hebben sommigen beweerd dat, met de medewerking van velen, hij zijn eigen dood in scène heeft gezet om te ontkomen aan het leven van een beroemdheid en te ontsnappen aan enorme financiële schulden. Eén hint zou voortkomen uit een commentaar van Jackson tijdens een persconferentie waar hij de data van zijn afmattende concertenreeks in de Londense Wembley Arena bekendmaakte van zijn *This Is It* tournee waar hij zei: “Hier is waar het doek valt.” Het was zijn laatste publieke optreden voor zijn dood.

Op de dag van Michaels begrafenis was een karakter genaamd “Dave Dave” te gast bij *Larry King Live* van CNN. Het achtergrondverhaal dat werd gegeven was dat zijn echte naam David Rothenberg was en dat zijn vader hem in 1983 op 6-jarige leeftijd had overgoten met benzine en hem in brand had gestoken, resulterend in derdegraads verbrandingen over 90% van zijn lichaam. “Dave” verklaarde dat hij met Michael bevriend raakte in de tijd dat hij operaties onderging en sinds die tijd een trouwe vriend was gebleven. “Dave” wekte in ieder geval de indruk van een brandwondenslachtoffer... of onderwerp van uitgebreide plastische chirurgie. Hij zei dat hij zijn naam had veranderd “om mezelf te bevrijden van mijn vaders criminaliteit.” Was dit verhaal echt? Of (ondanks de getoonde foto's van een jonge Michael Jackson met een vermeende jonge David Rothenberg) zou “Dave Dave” misschien een ernstig veranderde en “herboren” Michael Jackson kunnen zijn geweest, met de betrokkenheid van CNN, in één van de favoriete tactieken van de entertainmentindustrie – je te laten zien wat er echt aan de hand is recht onder je neus?

Whitney Houston

In de dagen na de dood van Whitney Houston kwamen R&B dj's van over de hele wereld met hun persoonlijke “tribute mix” om de gelegenheid te markeren. Toen ik naar een aantal ervan luisterde viel me iets op. Met slechts een handvol uitzonderingen gingen alle nummers van Whitney haar hele carrière over liefde; in de meeste gevallen liefde van het romantische soort, maar ook liefde in de zin van naastenliefde in spirituele zin, liefde voor de gehele mensheid zoals in *Love Will Save The Day* (Liefde zal de dag redden) en *The Greatest Love Of All* (De grootste liefde van allemaal). Het lijkt zeker symbolisch dat een artiest wiens muziek over het algemeen inspirerend en verheffend was mogelijk werd gekozen om te worden opgeofferd door een duistere priesterklasse die staat voor de volledige antithese van deze kwaliteiten. Het tijdstip van haar dood was voor haar platenmaatschappij in ieder geval gunstig, drie dagen voor Valentijnsdag. De resulterende golf van verdriet zorgde voor enorm oplopende verkoopcijfers van haar voltallige werk, waarvan voor de gelegenheid de verkoopprijzen omhoog waren gegaan.

Wie op zoek is naar symbolische aanwijzingen wordt hier niet teleurgesteld, want alles er omheen heeft een diep verontrustende toon. Whitney's overlijden kwam ten tijde van de Grammy Awards in 2012, slechts een paar dagen na de pauzeshow van de Amerikaanse Superbowl, een gebeuren overladen met occulte symboliek voor degenen die de ogen hebben om het te zien. Zoals *Vigilant Citizen* ten tijde opmerkte:

“Als we kijken naar de feiten en gebeurtenissen rond de dood van Whitney Houston, gepaard met de symbolische elementen van de Grammy-uitreiking van 2012, dan lijkt het hele gebeuren een occult ritueel, compleet met bloedoffer, een viering en zelfs een “wedergeboorte.”

Net als het geval was met Michael Jackson, Amy Winehouse, Heath Ledger, Brittany Murphy en vele anderen speelden zich rond de dood van Whitney Houston bizarre zaken af. Na het herzien van alle verslagen kan men het niet helpen zich af te vragen; was de dood van Whitney werkelijk een ongeluk of was het een opzettelijk offer gepland door 'ongeziene krachten?'"

Whitney's ontzielde lichaam werd aangetroffen in een badkuip in Suite 434 van het Beverly Hilton Hotel in Los Angeles op de middag van 11 februari 2012. Ze werd doodverklaard om 15.55 uur. Het officiële rapport van de lijkschouwer zegt dat ze “per ongeluk” was verdronken, met hartziekte en cocaïnegebruik als

bijdragende factoren. Al weer een vreemd overlijdensgeval binnen de muziekindustrie weggeschreven als een zelf veroorzaakt, door drugs ingeleid “ongeluk.” In dit geval werd geïmpliceerd dat de neerwaartse spiraal van gezond kerkmeisje naar de zelfvernietigende drugsgebruiker het resultaat was van haar turbulente relatie met “foute man” Bobby Brown. Er zijn verslagen dat het lichaam koud was toen het uit het warme water werd gehaald, wat aangaf dat ze al een aantal uren dood was, ondanks dat het officiële tijdstip van haar dood werd vastgesteld op eerder die middag.

Voorafgaand aan de Grammy's had de industrie een paar verdiepingen lager een feestje gepland, met als gastheer veteraan uit de muziekindustrie Clive Davis. Net als vele hoge omes komt Davis uit een Joodse familie. Hij was de oprichter van Arista Records en de lancering van de carrière van Whitney wordt aan hem toegeschreven. Ondanks de officiële aankondiging van haar dood en het feit dat haar lichaam nog steeds een aantal verdiepingen hoger lag ging het feest gewoon door, en gezegd wordt dat er een feestelijke stemming hing, terwijl je zou denken dat de natuurlijke reactie op dergelijk vreselijk nieuws zou zijn om het feest af te laten, of op zijn minst ergens anders te houden. In een speech aan de bijwonenden beweerde Davis dat de familie van Whitney had gezegd dat ze wilden dat het feest gewoon doorging. Ondanks dat haar lichaam tegen het einde van de middag werd ontdekt zou de lijkschouwer de opdracht hebben gekregen het lichaam niet te verwijderen tot net voor het einde van het feest, tegen middernacht. De dochter van Whitney en Bobby Brown, Bobbi Kristina, zou tot de groep hebben behoord die al die tijd in de suite aanwezig was en zou naar bericht hysterisch zijn.

Een feit dat zelden in de mainstream media is bericht is dat Bobbi Kristina zelf een dag voor de dood van haar moeder bewusteloos was gevonden in een badkuip, in hetzelfde gedeelte van het Beverly Hilton, in een gebeuren dat een griezelige schaduw vooruit wierp. Rond tien voor drie 's nachts belde iemand in de kamer er beneden naar de receptie dat er water door het plafond sijpelde. Toen hij met een beveiliging naar boven ging ontdekten ze naar verluidt een badkuip die overliep en zagen ze dat een groot televisiescherm kapot was geslagen. Dit gebeuren levert de sterke suggestie dat Whitney wellicht die nacht was overleden, niet pas de middag erna, wat zou verklaren waarom haar lichaam zoals bericht koud was toen het uit het water werd gehaald.

Het leek op 31 januari 2015 dat de hele affaire werd nagespeeld toen Bobbi Kristina opnieuw met haar gezicht naar beneden werd gevonden in een badkuip, deze keer door “echtgenoot” Nick Gordon in haar woning in Georgia. Nu waren er geen officiële berichten van alcohol of drugsmisbruik, er werd geen tastbare reden opgegeven voor haar toestand. Ze werd in een medisch opgewekt coma gehouden nadat was vastgesteld dat ze onomkeerbare hersenschade had opgelopen. De datum van het incident deed een belletje afgaan bij Isaac Weishaupt, uitbater van de website *Illuminativatcher.com*, toen hij zag dat het begin van februari een tijd was voor rituele offers, bij heidense genootschappen bekend als Imbolg. Weishaupt wijst erop dat acteur Phillip Seymour Hoffman ook dood werd gevonden onder vreemde omstandigheden, begin februari van het jaar ervoor (in een badkamer, hoewel niet bericht in een badkuip). De status van Gordon als echtgenoot werd later in twijfel getrokken toen het aankwam op de erfenis. Later bleek dat er bij Bobbi Kristina blauwe plekken waren gevonden en dat Gordon was onderzocht als verdachte.

Een paar dagen nadat ze was “gevonden” werd aangekondigd dat de familie van Bobbi Kristina had besloten dat de beademing zou worden stopgezet op 11 februari, de dag waarop haar moeder drie jaar eerder was gestorven, zodat ze “samen konden zijn.” De suggestie zou zijn gedaan door veteraan gospelzangeres Cissy Houston, Whitney's moeder. Dit vond echter niet plaats en Bobbi Kristina stierf uiteindelijk op 26 juli, na zes maanden coma. Tegen die tijd was de doodsoorzaak blijkbaar herzien, zoals bericht door de media, tot “een verdrinking.” Dood-door-badkuip lijkt een algemeen verschijnsel in de muziekindustrie, Whitney, Bobbi Kristina en Jim Morrison werden er alle in gevonden. Alleen al het feit dat Bobbi Kristina in een badkuip was werd als vreemd bestempeld door haar vriendin Debra Reis Brooks, die tegen de website *RadarOnline* vertelde dat ze als de dood was (niet als grap bedoeld, vert.) voor badkuipen sinds haar moeder er dood in werd aangetroffen, en nooit in bad ging. De website *Illuminativatcher.com* gaat ondertussen nog verder door te stellen dat het misschien een symbolisch inleiden was van het astrologische Watermantijdperk, en schijnt het licht op het belachelijke aantal muziek en filmsterren die recentelijk in een bad is gefotografeerd, en niet altijd gevuld met water. Met name Lady Gaga schijnt er nogal dol op te zijn. [Hier](#) kun je er een zeer fascinerend artikel over lezen.

Bobby Brown zou kunnen worden beschouwd als de grootste pechvogel in de showbusiness. Naast de

tragische dood van zijn vrouw en dochter werd zijn neef Shayne samen met twee metgezellen gestoken toen een ruzie ontstond tijdens het vieren van zijn vaders verjaardag in 2005. De man die voor de aanvallen werd aangeklaagd, Marque Dixson, werd het jaar erop doodgeschoten op een parkeerplaats in een zaak die “onopgelost” bleef.

Collega zangeres Chaka Khan was met name zeer uitgesproken over de smakeloze aspecten rond de dood van haar vriendin Whitney (een jonge Whitney was in 1978 één van de achtergrondzangeressen op Chaka Khans *I'm Every Woman* voordat ze zelf een cover van het nummer opnam in 1992). In een interview voor CNN door een onnozele en script volgende Piers Morgan zei ze over het doorgaan van het feest van Clive Davis:

“Ik vond het compleet krankzinnig. En Whitney kennende zou ze niet hebben gezegd 'de show moet verder.' Ze was het soort vrouw die had gezegd 'stop met alles! Oh nee, daar ga ik niet naartoe...' Ik snap niet hoe iemand een feest kan geven in hetzelfde gebouw waar degene dood ligt op wiens leven hij zo'n grote invloed had gehad en wiens leven zo'n effect had gehad op anderen. Ze waren... Ik begrijp niet hoe dat feest door kon gaan.”

Ze voegde eraan toe:

“Een beter eerbetoon, vind ik, was geweest, misschien, roep iedereen bij elkaar, zeg een gebed, eet wat en ga naar huis.”

Onduidelijk is of ze het al dan niet letterlijk bedoelde, maar in hetzelfde interview zei ze:

“Ik denk dat we allemaal, als artiesten, omdat we veel gevoeliger mensen zijn en deze machine rondom ons, deze zogenaamde 'muziekindustrie,' is zo demonisch. Het offert het leven van mensen en hun essentie op zonder er bij stil te staan... Een manager zei ooit tegen me 'weet je dat je dood meer waard bent dan levend?’”

Ondertussen valt er nog meer vreemds te ontdekken rond Clive Davis uit het feit dat, twee dagen voor haar dood, Whitney collega zangeressen bij Arista Brandy en Monica, die bij Davis waren voor de repetities voor het feest dat voor de Grammy's plaats zou vinden, opzocht. Gezien werd dat Whitney aan Brandy een briefje gaf, de inhoud waarvan Brandy altijd heeft geweigerd het prijs te geven, en leek afscheid te nemen van de drie, wat leidde tot speculatie dat ze misschien op de hoogte was van haar aanstaande ondergang. Ze wenkte Bobbi Kristina om “even hallo te zeggen tegen je peetvader,” waarmee ze op Davis duidde. Whitney's laatste publieke optreden was op het podium naast Kelly Price, waar ze het nummer *Jesus Loves Me* (Jezus houdt van mij) zong, nogal ver verwijderd van de toon van de rest van de uitreikingen van de Grammy's dat jaar, met de podiumshow van Nicki Minaj die een demonische bezetenheid uitbeelde, en het “exorcisme” van haar karakter “Roman Zolanski!”

De dag na haar dood werd aangekondigd dat voormalig *American Idol* finalist Jennifer Hudson het eerbetoon aan Whitney zou brengen tijdens de Grammy's. Twee dagen eerder had Davis tegen Piers Morgan gezegd dat Jennifer Hudson “de volgende Whitney” was. Hudson had haar eigen tragedie meegemaakt toen in 2008 haar moeder, broer en 7-jarig neefje in Chicago werden doodgeschoten. De vervreemde echtgenoot van Hudsons zus Julia werd aangeklaagd voor de moorden en kreeg verschillende keren levenslang. Onvermijdelijk zijn er beweringen gedaan dat deze sterfgevallen een soort ritueel offer waren in ruil voor de roem en rijkdom die ze zou ontvangen – hoewel gezegd moet worden dat haar carrière sinds 2009 niet heeft gedaan wat men ervan had verwacht.

Clive Davis heeft nu een theater in Los Angeles dat naar hem is genoemd. Het lijkt dat zijn levenslange dienstbaarheid niet onbeloond is gebleven.

Wie ook opduikt in het verhaal van Whitney Houston is een geheimzinnig karakter dat Raffles Van Exel lijkt te heten, hoewel hij onder verschillende pseudoniemen bekend is, waaronder Raffles Dawson en Raffles Benson. Volgens een artikel van een contribuant aan *Forbes*:

“Hij was op de derde verdieping van het Beverly Hilton Hotel in één van de suites van Houston toen

ze overleed. Korte tijd later dook hij op in de lobby met een pilotenzonnebril, huilend.

Ondanks de dood van Whitney slaagde hij er toch in naar het feest van Clive Davis beneden te komen. Hij was formeel gekleed, had de kaartjes van Whitney in zijn hand en wilde aan de tafel van Whitney gaan zitten. Net aangekomen in de balzaal werd hij getroost door beroemdheden aan wie hij zijn verhaal vertelde – 'Ik vond Whitney.' Gayle King omhelsde hem. Quincy Jones luisterde geduldig naar zijn verhaal. Later vertelde een bewaker me: 'Nou, hij was er wel.' Hij hing al de hele week voor haar dood rond Whitney. Op dinsdag, toen ze uit een nachtclub kwam, er onverzorgd uitzierend, is Raffles te zien op een foto van TMZ waar hij kijkt alsof hij betrapt is. Hij staat recht achter haar in een poederblauw kostuum.

Maar wie is Raffles Van Exel? Hij is één van de mysteries van Hollywood. Ik ontmoette hem voor het eerst in 2005 toen hij bij Michael Jackson rondhing ten tijde van de beschuldigingen van seksueel misbruik. Nadat Michael naar het buitenland ging was hij vaak te zien met Michaels vader, Joseph Jackson. Hij verschijnt als insider waar zich een schandaal afspeelt. Niemand weet echt wie hij is, maar hij is er altijd waar de actie is, en beroemdheden... Op Twitter beweert hij dat hij de manager is van 'mijn meissie' Chaka Khan.

Kijk uit naar Raffles, morgen bij de begrafenis. Vroeger droeg hij een geel jasje met zwarte vraagtekens, net als de Riddler (karakter uit Batman, vert.). Op zaterdagavond, terwijl hij verschillende gasten voorbij de zijden touwen binnenloodste op het feestje van Clive Davis droeg hij een Michael Jackson-achtige smoking. Hij woont nu in West Hollywood maar zijn werkelijke domicilie – en waar hij is aangeklaagd - is Chicago. Hij heeft niet gereageerd op talloze e-mails en telefoontjes."

Tot slot, iedereen die is gewapend met een begrip van waarom Kabbalistische numerologie zo belangrijk is voor de plannen van de duistere occultisten achter de muziekindustrie zal het intrigerend vinden dat het nummer "11" vaak voorkomt in de omstandigheden rond dit verhaal. 11 staat bekend als een meestergetal en vertegenwoordigt de completering van één cyclus en het begin van een volgende. Het is een extreem belangrijk getal in de werken van Aleister Crowley, en een cruciale component binnen de details aangaande 11 September.

Whitney stierf op de 11de van de maand, op de dag af twee jaar nadat de Brits modeontwerper Alexander McQueen werd gevonden, verhangen in zijn huis in Londen, een sterfgeval dat de Londense politie afdeed als "niet verdacht." Van McQueen werd gezegd dat hij zelf een beoefenaar was van de donkere kunsten (zie [hier](#) voor duister occulte elementen in zijn ontwerpen) en was naar verluidt verwant aan drie heksen uit Salem, naast dat hij *heel toevallig* een koninklijke onderscheiding had gekregen van de koningin.

De suite waarin Whitney Houston de dood vond was 434, waar $4+3+4$ gelijk is aan 11.

Michael Hutchence

Het verhaal van de ondergang van frontman van de Australische groep INXS is nog een verstrengeld web van vreemdheden en onbeantwoorde vragen. Hutchence werd dood gevonden op dezelfde datum als de moord op Kennedy, 22 november (22/11 – $22+11=33$) 1997. Hij werd aangetroffen in zijn hotelkamer van het Ritz Carlton in Sydney (kamer 524, ook corresponderend met het getal 11 in numerologie – $5+2+4=11$) en zou "zelfmoord hebben gepleegd," met de immer aanwezige elementen van drank en drugs aan het beeld toegevoegd. Hutchence zou depressief zijn geweest, grotendeels als gevolg van een onenigheid met Bob Geldof, ex echtgenoot van Britse tv-presentatrice Paula Yates, met wie hij nu een relatie had. Er kwam geen onderzoek, en volgens het rapport van de lijkschouwer had hij zich met een riem verhangen aan een deurkozijn. Al snel kwamen geruchten dat Hutchence was omgekomen als gevolg van een seksuele daad die verkeerd was afgelopen, en dat hij hield van wurgseks – een seksuele kick die verkregen wordt door zichzelf bijna dood te wurgen, maar op het laatste moment los te laten. Deze bewering werd door de lijkschouwer verworpen.

Verdenkingen dat niet alles was wat het leek komen uit verdere details uit het rapport die de bedrijfsmatige media kozen niet te vermelden; het lichaam vertoonde sporen van klappen, zijn lip bloedde en zijn hand was

gebroken, wat zichzelf verhangen tot een kunststukje had gemaakt. Plotseling lijkt zelfmoord veel minder voor de hand te liggen. Op de avond voor zijn dood was Hutchence uit wezen eten met zijn vader en stiefmoeder, die zeiden dat hij vol goede moed leek. Daarnaast zei Paula Yates later dat Hutchence meende dat zelfmoord de meest laffe daad was en dat hij dat nooit zou doen.

Veel van de speculaties komen voort uit opmerkingen van zijn vader, Kelland, die aan de Australische TV vertelde dat Geldof Hutchence en Yates intimideerde in een poging de voogdij te krijgen over Tiger Lily, de dochter van Hutchence en Yates. Geldof begon zijn acties toen opium werd gevonden op het eigendom van Hutchence toen deze in het buitenland was, waarvan velen dachten dat er sprake was van vals spel. Kelland verklaarde: "Hij maakte hun leven tot een hel. Het leek alsof hij uit was op wraak... Ik denk dat het veel heeft bijgedragen aan wat er is gebeurd." Kelland merkte op dat zijn zoon slechts uren voor zijn dood nog ruzie had gemaakt via de telefoon met Geldof.

Yates zelf ging nog verder in een klaarblijkelijke uitbarsting in een wachtruimte op het vliegveld van Bangkok. Volgens de Britse krant *Daily Express* zou ze hebben gezegd: "Bob Geldof heeft Michael Hutchence vermoord. Die klootzak doodde Michael. Hij wordt "heilige Bob" genoemd. Dat maakt me ziek. Hij heeft mijn lief gedood. Dit duurde al drie jaar." Ze beweerde dat Geldof Hutchence en haar verschillende keren had bedreigd met te zeggen "vergeet niet, ik sta boven de wet," een vergelijkbaar commentaar dat Jimmy Savile vaak gaf wanneer geconfronteerd. Yates verklaarde later dat ze weigerde de doodsoorzaak van de lijkschouwer te accepteren van Hutchence "zelfmoord," en zei tegen het Australische Channel 9 TV: "Ik zal het heel duidelijk maken, gebaseerd op informatie die ik en ik alleen kan weten over Michael... kan ik het oordeel niet accepteren. En ik wil mijn kind niet op laten groeien met het idee dat zijn vader haar heeft verlaten, niet wetend hoeveel hij van haar hield... Ik geloof gewoon niet dat hij zichzelf om het leven bracht. Dat kan ik gewoon niet."

Zoals eerdere rocksterren die een vroegtijdige dood vonden was Hutchence ook bekend om zijn politiek activisme, en in zijn testament wees hij Amnesty International en Greenpeace aan als belangrijke erfgenamen van zijn bezit.

Paula Yates was nog een product van connecties in showbusiness over generaties. Later in haar leven werd duidelijk dat haar biologische vader de veteraan televisiepresentator Hughie Green was, in plaats van de veronderstelde Jess Yates, presentator van religieuze televisieprogramma's. Lange tijd werd door onderzoekers van geestbeheersing vermoed dat zij een slachtoffer was van Monarch en/of Bêta Programming, waar haar altijd blond geverfde haar precies past in het stereotype.

Paula Yates werd zelf dood gevonden op 17 september 2000, op 41-jarige leeftijd, volgens het officiële verhaal door een overdosis heroïne. De volgende dag diende Bob Geldof een verzoek tot voogdij over Tiger Lily in, terwijl hij op geen enkele manier aan haar was gerelateerd. De familie van Hutchence maakte hiertegen bezwaar maar zei dat Geldof hen geen toestemming gaf deel te nemen aan het voogdijproces. Ook maakten ze bewaar tegen de verandering van haar achternaam in de zijne. Er kwam een compromis tot stand waardoor ze nu wordt gekend als Tiger Hutchence-Geldof. De moeder van Hutchence, Patricia Glassop, klaagde in 2007 dat Geldof haar ervan had weerhouden haar kleinkind te zien en noemde hem "Satan" en "zeer wreed." Ze beweerde dat Geldof alleen maar in Tiger was geïnteresseerd vanwege de erfenis die ze zou krijgen als ze volwassen werd.

In wat nog een zaak lijkt van geschiedenis die zich herhaalt werd Peaches Geldof dood gevonden op 7 april 2014 op de leeftijd van 25 jaar. Net als bij haar moeder werd een overdosis heroïne opgegeven als doodsoorzaak. Peaches was twee keer getrouwd geweest, eerst met de Amerikaanse muzikant Max Drummey, daarna met Thomas Cohen, de zanger van de Britse pseudopunkgroep S.C.U.M. Ondanks de verklaring dat de familie "kapot was" van het nieuws slaagde "heilige Bob" er toch in zichzelf binnen een paar weken bij elkaar te rapen en zijn huwelijk aan te kondigen met Jeanne Marine, die al lang zijn vriendin was. Op het rituele feest Beltane op 1 mei.

Peaches was lid van het duister occulte geheime genootschap bekend als OTO, Ordo Templi Orientis (wat zich vertaalt als Orde van de Tempel van het Oosten), nog één van de vele organisaties met banden met Aleister Crowley, en blijkbaar erg aantrekkelijk voor een groot aantal beroemdheden. Peaches had de initialen OTO op haar onderarm laten tatoeëren. Ook had ze beweerd lid te zijn van Scientology en een

interesse te hebben ontwikkeld voor de religie van haar tweede echtgenoot, het Judaïsme. Er bestaan foto's van Peaches en één van de zonen die ze had samen met Cohen waar ze Mickey Mouse-oren dragen, iets wat we eerder hebben behandeld in het hoofdstuk over op trauma gebaseerde geestbeheersing, een symbool dat wijst op deze techniek.

Er is veel gespeculeerd dat Peaches bekend was met informatie over een wijd vertakt pedofiliënetwerk, verbonden met de entertainmentindustrie, en dat ze daarmee in de openbaarheid wilde treden. Een kleine vier maanden voor haar dood was ze door justitie onderzocht nadat ze de namen had ge-retweet van twee moeders die hun baby's seksueel ter beschikking hadden gesteld aan Ian Watkins, zanger van de Welshe band Lostprophets, die in 2013 werd veroordeeld voor 13 gevallen van verkrachting van kinderen, waarvoor hij 29 jaar gevangenisstraf kreeg. En *weer* komen kinderverkrachting en de entertainmentindustrie samen. De twee betrokken moeders waren naar verluidt fans van Watkins en hadden hem bij hun kinderen gelaten in de volle wetenschap dat ze seksueel zouden worden misbruikt, maar hun namen werden in de rechtbank niet genoemd om de kinderen te beschermen. De twee, waarnaar werd verwezen als Moeder A en Moeder B kregen respectievelijk 14 en 17 jaar gevangenisstraf. Ik vraag me af welk welkom ze wacht van hun opgegroeide kinderen als ze vrijkomen...

Amy Winehouse

De teloorgang van Amy Winehouse op 23 juli 2011 maakte haar de meest recente vooraanstaande aanwinst van de berucht "27-Club." Het is de macabere bevestiging van de vele belangrijke muzikanten die over de decennia *heel toevallig* overleden op 27-jarige leeftijd. Onder de leden de al eerder genoemde Jimi Hendrix, Jim Morrison, Janis Joplin en Brian Jones, naast Kurt Cobain, Robert Johnson en oprichter en bandlid van The Grateful Dead Ron "Pigpen" McKernan. Als hier een sinister aspect aan is verbonden, wat is dan het belang van de leeftijd van 27? De algehele consensus lijkt dat, in de wetenschap van numerologie, dubbele cijfers bij elkaar worden opgeteld om een waarde te krijgen tussen 1 en 10, in dit geval $2+7=9$, met alle occulte betekenis die dat getal in zich draagt. Ook interessant is dat 27 het eerste getal is in een opmerkelijke kosmische reeks. Wanneer elke keer verdubbeld krijg je 54, 108, 216, 864, etc. en deze combinaties vind je telkens terug in de afmetingen en bewegingen van de zon, maan en aarde, naast dat 432 hertz de harmonische frequentie voor muziek is. Er valt nog veel meer te zeggen over dit onderwerp in een vervolg op dit boek!

In haar leven zijn vele elementen terug te vinden die we ook zagen bij haar medeleden; artistiek genie gekoppeld aan een turbulent persoonlijk leven; een moeilijke jeugd; chaotische relaties; de voortdurende aanwezigheid van drugs en alcoholmisbruik; en tegenstrijdige rapporten en vaag juridisch bewijs betreffende de omstandigheden van haar overlijden. Winehouse had een Joodse familieachtergrond, wat wellicht irrelevant is, maar er is geen bewijs van enige verbinding met militaire "inlichtingen" of enig ander type overheidsinstelling.

De officiële lijn betreffende haar dood is dat het resultaat was van alcoholmisbruik, versterkt door de eetstoornis Boulimia. Deze verklaring werd klakkeloos geaccepteerd door het grote publiek, dat getuige was geweest van haar tragische neergang richting alcoholverslaving in de maanden ervoor, en daarvoor haar worsteling met verschillende narcotica. Het was weer een sterfgeval dat werd toegeschreven aan de valkuilen van de rock & roll leefstijl van "snel leven en jong sterven."

Misschien wel het vreemdste aspect rond Amy's dood waren echter de berichten van één van haar burens over lawaai, waaronder wat klonk als een harde drumbeat, komend vanuit haar appartement de nacht voor haar lichaam werd gevonden. Het officiële verhaal luidt dat de bij haar inwonende bodyguard Andrew Morris haar zag "lachen, naar muziek luisteren en TV kijken" om twee uur 's nachts op de dag van haar dood, waarna ze blijkbaar alleen was. Ze zou om half vier nog iemand een bericht hebben gestuurd. Het volgende bericht van Morris is dat hij haar om 10 uur 's ochtends zag slapen, maar toen ze even na 3 uur 's middags niet had bewogen werd alarm geslagen. Naar verluidt werden drie wodka's in haar kamer gevonden. De nieuwswebsite *London 24* berichtte op de dag van haar overlijden dat:

"Één van haar burens zei dat hij ervan overtuigd was dat ze vroeg in de ochtend van vrijdag overleed omdat hij geschreeuw hoorde. 'Ik denk dat er die nacht iets gebeurd is. Het klonk als een vreemd soort seksspelletje. Er was geschreeuw en gehuil.' De man, die niet bij naam genoemd wilde worden,

zei dat hij om 2 uur 's nachts wakker was geworden. 'Het klonk echt vreemd en mijn zoon zei dat hij iets van slagen op een trommel had gehoord.'

Vanmiddag hoorde hij iemand huilen in het appartement van Winehouse en realiseerde hij zich dat ze dood was. Hij meende dat een vriend was uitgegaan en bij terugkomst vanmiddag haar lichaam aantrof. 'Ze had zich behoorlijk koest gehouden en daarom, toen we die geluiden hoorden – geschreeuw – dacht ik dat dit niets voor haar was. Ik zei tegen mijn zoon dat ze misschien iets verkeerd had genomen.'"

Winehouse leek zich buiten de reguliere industriemachine te houden, maakte muziek die nogal buiten de geformuleerde mallen viel. Over het algemeen vertoonde ze geen van de symbolen als vele van haar tijdgenoten wel deden – alhoewel er een foto bestaat die de nieuwsgier van iedere waarheidszoeker moet wekken die het verhaal tot nu toe heeft gevolgd. In 2008 werd een beeld van Amy onthuld waar ze voor dood ligt in een plas nepbloed, waar het lijkt dat ze is neergeschoten. Naast haar een stel Mickey Mouse-oren.

Dionne Bromfield, Winehouse' petekind en beschermelinge zangeres, verscheen met de beruchte “één-oogsymboliek” aan het einde van de video bij haar nummer *Foolin'*, uitgebracht twee maanden voor Amy's sterfdag.

Aldus bericht was Amy zich welbewust van de befaamde 27-Club en had ze vooraf angst uitgedrukt er deel van te worden. Haar persoonlijk assistent Alex Haines gaf een interview aan het inmiddels ter ziele zijnde Britse roddelblad *News of the World* in december 2008 waarin hij verklaarde: “Het was mijn taak om voor haar te zorgen. Maar het was onmogelijk. Ze moest en zou heroïne en een crackpijp bij zich hebben, anders draaide ze helemaal door. Ze bleef maar drugs nemen tot ze buiten kennis raakte. Ze sneed graag in zichzelf. Ze dacht al dat ze zich bij de rocksterren van de 27-Club zou voegen die op deze leeftijd stierven. Ze zei tegen me: 'Ik heb het gevoel dat ik niet oud wordt.'"

Als voetnoot bij de vreemde zaken van de 27-Club, Matt Sergiou heeft een stuk gepubliceerd op zijn ConspiroMedia website over de mogelijke verbanden met een fenomeen bekend als “de terugkeer van Saturnus”:

Geloofd wordt dat dit het leven beïnvloed van iemand achter in de twintig. Veteraan astroloog Rob Tillett verklaard:

“Gigantische Saturnus, de verste planeet in ons zonnestelsel die met het blote oog kan worden waargenomen, brengt ongeveer twee jaar door in elk teken en doet er ongeveer 29 jaar over om de Dierenriem te doorlopen. Lange ervaring leert dat er in een mensenleven zich twee (soms drie) periodes voordoen die van bijzonder belang zijn; het is de periode dat Saturnus is teruggekeerd in het teken waaronder je bent geboren in de Dierenriem. Astrologen noemen deze dimensionale verplaatsing 'de terugkeer van Saturnus.' Elke 29 jaar wordt ons de uitdaging geboden te stijgen naar nieuwe staten van bewustzijn, of de gevolgen te ondergaan van het falen de wijsheid te vergaren welke hiervoor is vereist. Deze kritieke fase doet zich slechts elke 29 jaar voor, dus tussen 28-30, tussen 57-59 en (als je lang genoeg leeft) tussen 86-88 vindt een terugkeer van Saturnus plaats. Het markeert een duidelijke periode voor transformatie, een emotionele overgang van de ene levensfase naar de andere.”

Tilletts kennis van de terugkeer van Saturnus is terug te vinden in het boek uit 2008, *The 27's: The Greatest Myth Of Rock & Roll* (De 27ers: De grootste mythe van Rock & Roll), geschreven door Eric Segalstad.

Er is nog meer

Een post op de site www.pinballking.blogspot.com plaatst het enorme aantal sterfgevallen in perspectief waar het algeheel publiek altijd tevreden was met de uitleg “van die dingen” binnen de industrie. De lijst, uitgebreid als deze is, bevat nog niet eens de namen van de vele overlijdensgevallen in de vroege hiphopwereld, maar schokt door zijn omvang:

“Is het je ooit opgevallen hoe elke grote groep en artiest omringd is met voortijdige sterfgevallen? De Beatles

(Stuart Sutcliffe, Brian Epstein), de Rolling Stones, Robert Johnson, Bill Haley and the Comets, Buddy Holly, The Yardbirds, The Doors, de Temptations, Deep Purple, T. Rex, Elvis Presley, Lynyrd Skynyrd, Chicago, Pink Floyd, The Who, de Sex Pistols, AC/DC, Joy Division, Led Zeppelin, Bob Marley, Ozzy Osborne, de Pretenders, de Beach Boys, Marvin Gaye, Thin Lizzy, The Band, Metallica, Rainbow, Styx, Red Hot Chili Peppers, The Velvet Underground, Mother Love Bone, Steely Dan, Stevie Ray Vaughan, Creedence Clearwater Revival, Def Leppard, Small Faces, Guns 'n Roses, Kiss, Queen, Steppenwolf, Black Sabbath, Nirvana, Hole, Blind Melon, Smashing Pumpkins, INXS, de Cars, de Ramones, Run-DMC, The Clash, de Bee Gees, Tom Petty and the Heartbreakers, Pantera, Crowded House, Boston, Bruce Springsteen & the E-Street Band, Marilyn Manson Band,, Manic Street Preachers, Michael Jackson, de Misfits, Amy Winehouse, Warrant, Weezer, Gwar, Beastie Boys, Whitney Houston, etc. Niet eens in de lijst opgenomen zijn familieleden en crewleden.”

Onder de omstandigheden is er nog een laatste vreemd sterfgeval dat genoemd moet worden, meen ik. Misschien was het inderdaad het onmogelijke ongeval dat door de mainstream pers werd voorgesteld. Of niet. Op 27 februari 2015 werd het overlijden bekendgemaakt van Charmayne “Maxee” Maxwell, één van de zangeressen van de R&B groep Brownstone. Vroege rapporten zeiden dat ze in elkaar was gezakt tijdens het bijwonen van een voetbalwedstrijd van haar zoon in Los Angeles, maar dat werd al snel veranderd in dat ze achterover uit de achterdeur van haar huis was gevallen met een wijnglas in haar hand, waar de scherven “dodelijke verwondingen hadden aangebracht in haar nek.” De echtgenoot van Maxee was de Deense platenproducer Carsten Soulshock die haar naar verluidt doodbloedend had aangetroffen bij thuiskomst.

Bronnen

[2Pac: Amerikaz Most Wanted, dood of levend?](#)

[AmenRa Film Productions: Bloedoffer voor roem en rijkdom en Vrijmetselarij](#)

[Bloedoffers beroemdheden voor faam en geld](#)

[Klokkenluider overheid geeft wat hij noemt laatste telefoongesprek Michael Jackson vrij](#)

[Is Dave Dave Michael Jackson?](#)

[Q Magazine: Kanye West geeft zichzelf de schuld van dood moeder Donda](#)

[Moeder Michael Jackson bewijst dat zijn dood bedrog was](#)

[Whitney Houstons laatste afscheidskus voor Clive Davis, Monica en Brandy bij interview](#)

[Vigilant Citizen: Whitney Houston en het megaritueel van de Grammy Awards 2012](#)

[TMZ: Dochter Whitney Houston in griezelig gelijk incident de dag voor Whitney stierf](#)

[Illuminati Watcher: Illuminati symboliek gedecodeerd: Water en de occulte badkuip](#)

[Illuminati Watcher: Complottheorieën met betrekking tot overlijden Bobbi Kristina](#)

[Alexander McQueen: Occulte mode](#) (ook vreemd, link werkt in Firefox, in Chrome is de site “niet beschikbaar”..., vert.)

["Satan" Geldof: Bob is alleen geïnteresseerd in Tiger Lily's erfenis, zegt grootmoeder](#)

[The Coleman Experience: De geheimzinnige dood van Peaches Geldof en misbruik kinderen door VIPs connectie](#)

[Vigilant Citizen: Amy Winehouse en de 27-Club](#)

[London 24: Dood Amy Winehouse: Buurman in Camden hoorde "geschreeuw en gehuil"](#)

[Daily Mail: Amy Winehouse zei dat ze wist dat ze bij 27-Club ging horen](#)

[Amy Winehouse lid van 27-Club](#)

[Miles Mathis: Bewijs dat John Lennon zijn eigen dood in scène zette](#)

[Vermoordde de CIA John Lennon?](#)

[John Lennon en het getal 9](#)

[Wikispooks: Jose Perdomo](#)

[NME: Dokter Jimi Hendrix zegt dat gitarist "wellicht werd vermoord"](#)

[De CIA en de dood van Bob Marley](#)

[Professor Griff: Bloedoffer voor roem en rijkdom: P Diddy en Notorious BIG](#)

[Professor Griff zegt dat Puff Biggie Smalls liet vermoorden + spreekt over Jay-Z](#) (gebruik Firefox als browser, vert.)

[Drugsbaas beweert dat agenten hem ondervroegen over het seksleven van Sean "Diddy" Combs](#)

[Daily Mail: Werd Jimi Hendrix door manager vermoord?](#)

[Daily Mail: Puff Daddy vuurde schoten af in nachtclub](#)

[Justify Theory: Sean Diddy Combs: "Bad Boys" van het occulte](#) (De Wayback Machine van <https://web.archive.org/> heeft meer dan 344 miljard websites opgeslagen, deze *toevallig* niet, vert.)

Egotripland: Notorious B.I.G. - *Life After Death* met art director Ebon Heath

[Jay-Z kapot van dood neef](#)

[Die Zeit: Aaliyah's begrafenis vastgesteld; piloot onderzocht](#)

[Rapper probeert vriend te vermoorde om bij Illuminati te komen](#)

[Bob Geldofs cultus van mysterieuze sterfgevallen](#)

[Village Voice: De tien meest schokkende onthullingen over de dood van Gang Starr MC Guru](#)

[Suge Knight grapt over dood Eazy E bij Jimmy Kimmel](#)

[Manager NWA Jerry Heller noemt tegenhouden Eazy E om Suge Knight te vermoorden "grote fout"](#)

[Eazy E's zoon denkt dat Suge Knight zijn vader vermoorde met AIDS-injectie](#)

[Suge Knight heeft misschien hersentumor, beweert dat toilet is bezeten](#)

HOOFDSTUK 17: DE VIJAND VANBINNEN

Kan demonische bezetenheid een verklaring zijn voor vele muzikale alter ego's?

“Ik weet niet of ik een medium ben voor iets van buitenaf. Wat het ook is, eerlijk gezegd hoop ik niet dat het is wat ik denk dat het is...”

Ozzy Osborne

Ik heb een overeenkomst gesloten met... de hoogste baas... van deze wereld en de wereld die we niet kunnen zien.”

Bob Dylan

Wanneer twee van de grootste rocksongs aller tijden, Led Zeppelins Stairway To Heaven en Hotel California van de Eagles allebei dezelfde elementen bevatten, dan verdient dat een nadere kijk. Ik bedoel, beide nummers handelen over een verloren of verwarde reiziger, een pad of weg, een dame die een licht schijnt om de weg te tonen, Hemel of Hel, wind, geest, en een fluitspeler wiens stem roept.”

Wayne Bush in The Higerside Chats' podcast, juni 2015

In het eerdere hoofdstuk over op trauma gebaseerde beheersing van de geest zagen we dat vele artiesten – met name uit het hiphopgenre – neigen naar het ten toon spreiden van alter ego's. Hoewel het geen twijfel leidt dat veel hiervan te wijten is aan Monarch Programming en andere methoden is er nog een nadere uitleg over de hoge mate van voorkomendheid van alternatieve persoonlijkheden.

Als de wereld waarin we leven werkelijk driedimensionaal en vast zou zijn dan zou dat de mogelijkheid van het fenomeen demonische bezetenheid uitsluiten – de aanwezigheid van krachten van buitenaf welke samenspelen met het menselijke energieveld wat hen toestaat samen te smelten met de essentie van een individu en deze tijdelijk “over te nemen.” Maar, zoals nu ook de mainstream wetenschap erkent, is dat niet het soort realiteit waarin we ons bevinden. De schijnbaar “fysieke” wereld is in feite een illusie en lijkt alleen maar vast omdat we haar op die manier ontvangen middels onze bewustzijn. In de basis is alles wat bestaat energie, trillend op een oneindig aantal frequenties. Hoe lager het trillingsgetal, des te vaster en meer solide iets zal lijken, inclusief onszelf. Hoe onwaarschijnlijk dit ook klinkt voor iemand die voor het eerst met het onderwerp wordt geconfronteerd, net zoals met zoveel andere zaken, deze kennis werd al millennia begrepen door mystici, geheime genootschappen en religieuze orders van over de hele wereld en systematisch verborgen gehouden voor het algemeen publiek. Te begrijpen hoe synchroniserende energetische frequenties kunnen worden bewerkstelligd door zorgvuldig ontworpen rituelen is cruciaal om te kunnen inzien dat bezetenheid van een menselijk lichaam – en sommigen zouden zeggen de ziel – echt een werkelijkheid is. Er is veel bewijs dat suggereert dat de duistere priesterklasse aan het hoofd van de muziekindustrie in bezit is van deze kennis en deze aanwendt om vele van hun belangrijkste artiesten, die zij zien als hun bezit, te

bespelen en te manipuleren in lijn met hun religieuze doctrines.

Toen hiphop overging naar de duistere kant

De systematische verloedering van hiphop hebben we al onderzocht, maar de sinistere richting die de kunstvorm opging korte tijd na de gefabriceerde ruzie tussen oostkust en westkust midden jaren 1990' verdient het om hier te worden genoemd. Binnen tien jaar gingen de teksten van mainstream hiphop van voornamelijk over feesten en de viering van het leven, en MC's die opschepten over hun tekstuele kwaliteiten en bedrevenheid, naar nummers die gingen over het kwaad, zonde, de dood en de aanwezigheid van duistere parasitaire krachten. Als actieve radio en club-dj in deze periode kan ik zeggen dat deze verandering grotendeels voorbij ging aan de meerderheid van hiphopfans (wat ook geldt voor mezelf), die het allemaal zagen als slechts een interessante artistieke expressie. Met de wijsheid achteraf bekeken is de suggestie echter dat dit een trend was die allesbehalve toevallig opkwam.

In 1998 bracht DMX zijn album *It's Dark And Hell Is Hot* (Het is donker en de hel is heet) uit. De titel alleen al is voldoende om de nieuwsgier te wekken, en meer is te vinden in het nummer *Damien*. Hierin wordt verbeeld dat DMX wordt beïnvloed door een karakter dat op een dieptepunt in zijn leven verschijnt en belooft zijn lot te wenden, als hij maar "zijn vriend" wordt. DMX heeft gesprekken met Damien die alleen hij kan horen. Het nummer eindigt ermee dat zijn nieuwe mentor hem overhaalt om één van zijn oude vrienden te vermoorden. DMX beklagt de situatie in de laatste regel, "nu zie ik in, alleen maar ellende in het verschiet."

Damien lijkt sterk een reflectie te zijn van de eigen "duistere kant" van DMX, naar boven gebracht door een aanwezigheid van buitenaf. En dit was niet het laatste dat we van hem hoorden. Het paar begeeft zich in een vijandiger gesprek in het nummer *The Omen* (Het voorteken) van het album *Flesh Of My Flesh, Blood Of My Blood*, waarvan een deel als volgt verloopt:

"Hé, ik vraag niks van jou."

*- "O ja, dat deed je wel, toen je echt iets nodig had liet je het me geven,
Je verkocht me je ziel toen je geen 'nee' zei."*

Laat een nikker lopen, geef wat je me schuldig bent.

*- "Wat dacht jij verdomme nou? Niks voor niks.
Je weet, geen klootzak die me kan verslaan."*

*Vergeef me, Vader, want ik heb gezondigd.
En met Uw hulp weet ik dat de Duivel niet zal winnen."*

In echte filmstijl werd de trilogie afgesloten met *Damien III*, waar DMX tot Jezus bidt voor verlossing van het kwaad dat over hem heerst.

Binnen een paar weken na het album van DMX kwam Cam'ron met zijn debuutalbum *Confessions Of Fire* (Bekentenissen van vuur). In het nummer *Death* heeft Cam'ron een gesprek met een soort Magere Hein en smeekt hem niet zijn ziel te nemen:

"Kom op man, rustig nou, neem me niet."

*- "Jou niet nemen? Waarom niet? Omdat je nu rijmt?
Luister eens, klootzak, ga liggen."*

*Hé, rustig nou, het is nog niet mijn tijd.
Kom op, vorig jaar liet je me nog mijn gang gaan.*

- "En dat hoertje dat je neukte met AIDS?"

*Oh shit, kom op, Dood, dat wist ik niet.
Anders had ik dat toch niet gedaan.”*

Elders, in het nummer *Confessions* (Bekentenissen), horen we Cam'ron, verteerd door schuldgevoel over zijn zonden die hij opbiecht aan een priester:

*“Zie je, mijn neefje van twee, ik zweer dat ik hem goed vasthield,
Tot hij huilde en huilde en huilde, ik moest tegen hem uitvaren en schreeuwde,
Weet je, het één leidde tot het andere, ik zei 'ach, wat kan mij het schelen,'
Toen smeed ik hem tegen de muur. Tegen zijn ouders zei ik dat hij was gevallen.
Daarom ga ik naar de hel.”*

En later:

*“Ik wil niet praten over die zondagavond, dat koude weekend in november,
Toen ik die decaan moest pakken en opsluiten in mijn kerker van heidenen,
En ik sprak in tongen.”*

Eén van de eerste nummers die Kanye West produceerde voor Jay-Z was *Lucifer* van het album uit 2003, *The Black Album* (Het zwarte album), waarvoor stukjes werden gebruikt uit het reggaedeuntje van Max Romero *Chase The Devil* (Jaag op de Duivel), ook gebruikt voor *Out of Space* (Buiten de ruimte) van The Prodegy. Lucifer is geïdentificeerd als een godheid die wordt aanbeden door de duistere priesterklasse die heerst over de entertainmentindustrie – en over zo veel meer – en het lijkt dat in het nummer een favoriete truc wordt toegepast, het plaatsen van de waarheid in het volle zicht, aangekleed als “entertainment.” Sommigen hebben gespeculeerd dat dit nummer de aankondiging was van Kanye's introductie in de duistere broederschappen, gezien zijn eigen carrière als artiest kort daarna begon. In de tekst gaat Kanye in op het tegen die tijd ingeburgerde onderwerp van spirituele bezetenheid door krachten van buiten:

*“Heer, vergeef het hem, hij is bezeten door duistere krachten,
Maar hij heeft ook een geldige reden om te zondigen,
Zij willen mij koud maken, dus moet ik hen eerder omleggen.”*

En:

*“Man. Ik moet mijn ziel goed krijgen, ik moet van deze duivels in mijn leven af,
Deze lafbekken sturen een nikker aan,
Niet gelukkig tot er iemand sterft.”*

Tegen de tijd dat Eminem ten tonele verscheen met zijn eerste album *The Slim Shady LP* begin 1999 was de fanbasis van hiphop al goed voorbereid om teksten te slikken over moord, chaos, vermindering, dood, verkrachting, zonde, schuldgevoel en parasitaire kwade machten als “normaal.” De Totalitaire Sluipgang in vol effect. Terugkijkend vanuit een geïnformeerd perspectief is het ongelooflijk hoe dit alles zo netjes werd ingeleid, over het algemeen met erg weinig weerstand. Luisteraars waren geconditioneerd dat extreme tekstuele scenario's werden afgedaan als “gewoon wat lol,” en Eminem was klaargestoomd om hierin een sleutelrol te vervullen. Wat schokkend was toen het voor het eerst werd gehoord was een paar jaar later in de popcultuur heel normaal, en leek de drempel steeds lager van wat tekstueel gezien allemaal kon. Kijkend naar het soort zaken dat al is doorgedrongen tot hiphop kun je je moeilijk voorstellen hoe het allemaal nog erger kan. Ze bedenken vast wel iets.

Uitleg gevend over het pseudoniem “Slim Shady” zei Eminem (wat al een pseudoniem is voor zijn officiële naam Marshal Mathers) in zijn vroege dagen: “Slim Shady is gewoon de verzameling van boosaardige gedachten die bij me opkomen. Dingen waar ik niet aan zou moeten denken.” Dit is terug te vinden in het nummer *The Bad, The Sad And The Hated* (De slechten, de droevigen en de gehaten) van Lil' Wayne, waarin hij een gastrol vervulde, met de regels:

*“Niemand weet hoe het is,
Om de slechterik te zijn (toen Eminem Slim Shady creëerde),*

*Om de droevige te zijn (en begon zijn schaduwkant alter ego te onderzoeken in zijn teksten),
Achter de leugens (DJ Cinima)
Niemand weet hoe het is om gehaat te worden (hij begon echt verbinding te krijgen met mensen over
de hele wereld),
Vervaagd te zijn (maar het geweld, verkrachting en moord in zijn teksten)
Om eenzame leugens te vertellen (hebben net zo veel mensen boos gemaakt als voor hem
gewonnen)”*

De tweede single van het debuutalbum was *Guilty Conscience* (Slecht geweten). Het portretteert drie scenario's waarin Dr. Dre verschijnt als de stem van de moraliteit van een individu terwijl Eminem hun duistere kant vertegenwoordigt, probeert hem over te halen tot het plegen van overvallen, moord, en verkrachting tijdens een afspraakje. Aan het einde is ook de stem van de rede van Dr. Dre over naar de duistere kant en raadt ook moord aan. Het refrein gaat: “Die stemmen, die stemmen, ik hoor ze. En als ze praten volg ik, volg ik, volg ik.”

Elders op het album neemt Eminem zijn 3-jarige dochtertje mee naar een meer in *97 Bonnie & Clyde* om het lichaam te dumpen van haar moeder, van wie hij de keel heeft doorgesneden, naast het lichaam van haar nieuwe geliefde en zijn zoontje, en laat zijn dochtertje helpen stenen aan haar moeders voeten te binden om het lijk te verzwaren. Even expliciet wat betreft de agenda die zich langzaam ontvouwde was *Bad Meets Evil* (Slecht ontmoet Kwaad) waar Eminem verklaart dat hij een geest is in het hoofd van rapper Royce Da 5'9:

*“Ik sloot hem op in zijn kamer, nam bezit van hem en liet zijn bed vliegen,
Tot het Kwaad door zijn aderen stroomt als giftig lood,
Zei hem dat al zijn jongens dood waren,
Vroeg hem om naar de schaduwkant te komen. Hij maakte zijn keuze en zei...”*

Een vergelijkbaar scenario werd verbeeld in *Murder Was The Case* (Het geval was moord) op Snoop Doggy Doggs album *Doggystyle* (Op zijn hondjes), waar de gemene deler tussen Snoop en Eminem is dat de “ontdekking” van beide wordt toegeschreven aan Dr. Dre, die beide albums produceerde. In het nummer wordt Snoop dodelijk getroffen bij een schietpartij vanuit een auto, een echo van een werkelijke gebeurtenis welke plaatsvond tijdens de opnames van *Doggystyle*. (een zeldzaam voorbeeld van Voorspellende Programmering die plaatsvindt *na* een gebeurtenis in plaats van ervoor!) Snoop (echte naam Calvin Broadus) werd aangehouden in verband met de moord op Philip Woldemariam, een lid van een rivaliserende bende. Snoop werd aangeklaagd wegens moord, samen met zijn bodyguard McKinley Lee, gezien Snoop de auto bestuurde van waaruit werd geschoten. Zowel Snoop als Lee werden later vrijgesproken.

In *Murder Was The Case* is Snoop in een coma en bevindt zich op het randje van de dood wanneer hij wordt bezocht door een demonische entiteit die hem aanbiedt zijn gezondheid te herstellen en elke wens te vervullen, dit alles op voorwaarde dat hij onthoudt dat “die reet van mij is.” Het jaar daarop regisseerde Dr. Dre een korte film, ook getiteld *Murder Was The Case*. In de vertelling overlijdt Snoop maar wordt weer tot leven gewekt nadat hij een overeenkomst heeft gesloten met de Duivel.

Dr. Dre verschijnt in 1997 in het nummer met de veelbetekenende titel *Puppet Master* met voorman van Cypress Hill Be Real, overladen met beelden die recht uit een griezelfilm komen. Dre verschijnt als een demonisch skelet met een pauselijke hoed en Be Real heeft horens, klauwen en een baard, als een afbeelding van Baphomet/Pan/de Duivel (en in zijn normale verschijning gelijkens vertonend met oprichter van de Kerk van Satan Anton LaVey). Een aantal jaren eerder had Cypress Hill het album *Black Sunday* (Zwarte Zondag) uitgebracht. Hoewel de meeste nummers gingen over wiet roken liet de hoes nog meer griezelige beeltenissen zien, een rottende schedel aan de voet van een gotisch kerkhof.

Als om zijn demonische verdiensten nog meer kracht bij te zetten was Dre ook verschenen met voormalig lid van NWA Ice Cube in *Natural Born Killaz* (Aangeboren moordenaars), een nummer dat wordt verteld vanuit het perspectief van een verdwaasde, psychopathische moordenaar die erop zinspeelt bezeten te zijn, dit alles gezet in een duistere vervormde beat.

Andere referenties van rappers die hun ziel zouden hebben verkocht in ruil voor roem en rijkdom zijn er voldoende. In *2Pacs Good Life* (Goed leven) verklaart hij: “Stel je een nikker voor op het randje van de

waanzin, ik verkocht mijn ziel om te veranderen en boem.” DMX had het opnieuw over het verkopen van de ziel in *Let Me Fly* (Laat me vliegen) met: “Ik verkocht mijn ziel aan de Duivel en de prijs was laag.” In *Eyes Closed* (Gesloten ogen) vertelt Kanye West zijn luisteraars: “Ik verkocht mijn ziel aan de Duivel, het was een slechte deal. In ieder geval kwam het met wat speelgoed, zoals een Happy Meal.” Later, in *Black Skinhead* (Zwarte kaalkop) van zijn extreem duistere album *Yeezus* merkt hij op: “Ze zeggen dat ik bezeten ben, het is een voorteken.”

Lil' Wayne, een artiest wiens oeuvre een supermarkt is van *alles* wat er mis is gegaan met “hiphop,” verwerkte in 2012 een referentie aan “Satan” in het verontrustende nummer *Love Me* waar niemand blijkbaar van opkeek. Tussen Future die opschept “ik heb een paar lui die alles doen die ik kan bellen,” en Drake die stelt dat “zolang als ik mijn teven heb interesseren de haters me niet,” is de regel van Wayne: “En deze teven houden van me als Satan, maaaaan.” Een vraag die altijd bij me opkomt – waarom wordt het voorgesteld als een gegeven dat die teven überhaupt van Satan houden? De video bevat een fractie van een seconde waar Wayne is afgebeeld als een gehoornde entiteit, nog een voorbeeld van “knipper met je ogen en je mist het,” een subliminale boodschap om een beeld te plaatsen in het onderbewustzijn van de kijker. Zoals *Black Sheep Magazine* observeerde aangaande het onderwerp:

“Als 'rapper' (zo wordt ons verteld) Lil' Wayne 15 tot 20 jaar geleden was verschenen met zijn huidige 'muziekstijl' zou hij slachtoffer zijn geworden van massale hoon, zou van het toneel zijn weggelachen en zou in de business nooit meer serieus genomen zijn.

Het is al erg genoeg dat de platen van Wayne hersens verlamdend inhoudsloos zijn en meteen de prullenbak in kunnen – en dat hij en zijn collega Jong Geld/Cash geld freaks middels manipulatie domineren wat bij het belachelijke af tegenwoordig doorgaat voor de 'hiphopsceen'. En dat alles nog voor je gaat kijken naar de zwaar zieke aard van de teksten en beeltenissen die in zijn werk zijn gestopt, en de meesten van zijn volgers die zo gehersenspoeld zijn dat ze dit waarschijnlijk niet eens meekrijgen en verklaringen als deze zullen weglachen als paranoïde en gestoord, en dan verder toestaan zich hun gevoel voor wat normaal is en hoe de wereld in elkaar zit op te laten leggen door deze krankzinnige troep.”

Geen fans, zo te horen. [Hier](#) kun je de video bekijken.

Alleen wij tweeën

Het concept van artiesten met een alter ego is de laatste jaren langzaamaan genormaliseerd in de cultuur. Een aantal jaren geleden kondigde Beyoncé haar alternatieve identiteit aan bekend als Sasha Fierce. Het album, met de niets verhullende titel *I Am... Sasha Fierce* verscheen in november 2008. Het was een dubbelalbum waar het eerste schijfje Beyoncé's eigen karakter zou vertegenwoordigen en voornamelijk bestond uit langzame en gemiddeld tempo ballades, terwijl de tweede CD het domein zou zijn van haar Sasha Fierce kant, bestaande uit snellere en meer energetische nummers. In commentaren die rieken naar een verdeckte onthulling van de aanwezigheid van een positieve entiteit legde Beyoncé de tegenstelling in de karakters uit:

“Ik verander in Sasha Fierce. Ik zou Sasha niet mogen als ik haar buiten het podium tegen zou komen. Ze is te agressief, te sterk, te brutaal, te sexy. In het echte leven ben ik helemaal niet zo. Ik flirt niet en ben niet zo bulkend van zelfvertrouwen en zonder angst zoals zij.

Wat ik op het podium voel, zo voel ik me nergens anders. Het is als een uittredingservaring. Ik heb mijn eigen podiumpersona gecreëerd... zodat, als ik naar huis ga, ik niet na hoeft te denken over wat ik doe. Sasha is niet ik. De mensen om me heen weten wie ik werkelijk ben.”

(Tijdens het schrijven van dit boek kwam ik een interview tegen met een zangeres uit New York genaamd Gianna, die werd getipt als aanstaande grootheid in de mainstream. Hierin vertelt ze dat ze een alter ego heeft, Lola Grey, waarvan ze zegt: “Het is gewoon een andere kant van mij die soms naar boven komt als ik mijn muziek schrijf. Ze is brutaler en wat dapperder dan ik.” In vroege publiciteitsfoto's is Gianna te zien in een broek met stippen, en één beeld met meerdere representaties van haar gezicht waar één oog is verhuld. Waarom krijg ik zo'n sterk *déjà-vugevoel*?)

Het optreden van Beyoncé tijdens de pauzeshow van de Superbowl in 2013 werd door veel onderzoekers onder de loep genomen die erop wezen dat, op een bepaald moment, haar verschijning begon te veranderen. Dit, zo is hun suggestie, was het sleutelmoment waar ze feitelijk onder de controle kwam van een entiteit van buitenaf. De foto's van het moment in kwestie zijn inderdaad niet bepaald vleidend en ver verwijderd van Beyoncé's gebruikelijke goed gemanaged imago. Het is zelfs zo dat het delen ervan op sociale media aanleiding was voor een krachtig verzoek door het management van Beyoncé om ze te verwijderen en uit de rolatie te halen.

Er verschenen vergelijkbare alternatieve krantenkoppen toen Beyoncé met Jay-Z in oktober 2013 aankwam in Nieuw Zeeland voor een optreden. Onderdeel van het welkom was een uitvoering van een "Haka" – een voorouderlijke oorlogsdans om tegenstanders te intimideren voor een slag – ter ere van het paar door een groep lokale Maori. Het ritueel betreft een gesynchroniseerde dans vergezeld van grimassen van het gezicht en het uitsteken van de tong. Beyoncé kwam meteen in de stemming van de dans, haar verwrongen gezichtsuitdrukkingen deden zeer denken aan welke te zien waren bij de show van Sasha Fierce, wat de vraag oproept of er daar ook sprake was van een element van spirituele bezetenheid (en of dit in feite is wat er met de Maori-krijgers gebeurt wanneer ze zich bezigen in dit ritueel).

Jay-Z heeft over de jaren ook verschillende personages gekend, de meest voorkomende waren "Jiggerman" en "Hove," de laatste een afkorting van Jay Hova, een naam die als arrogant godslasterlijk werd beschouwd door sommigen met een bepaalde religieuze overtuiging. Het concept van rappers die zich portretteren als "goden" werd in 2013 voortgezet door Kanye West met het aannemen van zijn persona "Yeezus."

In 2007 bracht een rapper uit Atlanta, T.I., een album uit getiteld *T.I. Vs T.I.P.* Op het hoesontwerp is hij te zien in een zakenpak tegenover zijn vertegenwoordiging van zichzelf als karakter van de straat/getto, waar de inhoud van het album het conflict tussen de twee "kanten" verbeeldt.

Over het alter ego van Nicki Minaj Roman Zolanski, dat ze publiekelijk "uitdreef" tijdens de Grammy's in 2012 en dat van Jo Calderone van Lady Gaga hebben we het al gehad in het hoofdstuk over geestbeheersing.

Entree Rain Man

Er bestaat één verzonden karakter uit de filmwereld dat meer in hiphopnummers is verschenen in de afgelopen jaren dan elk ander, en de inspiratie vormde voor verschillende songtitels. Gezien het enthousiasme van rappers om zich te identificeren met gangsters en sjacheraars zou je verwachten dat het "Scarfae" Tony Montana zou zijn, of Don Corleone uit *The Godfather*, of iemand van dat slag. Waarom gaat dan die eer naar een disfunctioneel autistisch *genie* gespeeld door Dustin Hoffman?

Welkom in de vreemde en verontrustende wereld van Rain Man.

Op het eerste gezicht lijkt Rain Man te verwijzen naar Hoffmans karakter in de Hollywoodfilm uit 1988 met dezelfde titel, waarin ook Tom Cruise speelt. Dat is in ieder geval de publiekelijk geaccepteerde gedaante van het karakter met die naam. Zoals echter velen hebben aangetoond lijkt er een veel duisterder agenda aan het werk. Feitelijk is Rain Man een entiteit uit een andere wereld welke blijkbaar wordt aanbeden door de zieke occulte beoefenaars die de muzikwereld manipuleren, en waarvan het lijkt dat deze wordt doorgegeven door vele artiesten zelf door middel van zorgvuldig geschapen rituelen. De film biedt slechts plausibele ontkenning.

De Amerikaanse onderzoeker Lenon Honor gaf commentaar op het onderwerp in mijn *Good Vibrations* podcast uit 2013:

"Ik heb een film gemaakt met de titel De werking van het Kwaad opnieuw bekeken en ik heb veel verwijzingen gevonden die zelfs 20, 30, 40 jaar teruggaan waar wordt gerefereerd aan deze entiteit 'Rain Man'... En wanneer je je er echt in gaat verdiepen dan realiseer je je dat een deel van wat er speelt bij het beheersen van de geest van de massa's is om ze te indoctrineren tot het vergoddelijken van bepaalde wezens die de meesten zouden bestempelen als 'demonisch.' Dus je hebt kinderen die deze liedjes zingen en ze krijgen de erin verwerkte beeltenissen mee, subliminale boodschappen, etc. waar bepaalde symbolen worden gebruikt. Ze gebruiken schedels, ze gebruiken deze Rain Man

entiteit, deze tekstuele verwijzingen. Mensen worden gestaag geïndoctrineerd naar een niveau van occultisme dat behoorlijk duister en sinister is. En ik moet zeggen, toen ik begon met mijn analyse had ik nooit gedacht hoezeer sinister dit alles is.”

Lenon werd zich voor het eerst bewust van de infiltratie van Rain Man door de video bij de superhit van Rihanna, *Umbrella*. Gedurende een fractie van een seconde die men alleen kan analyseren door de video stop te zetten is Rihanna te zien binnen een piramidevorm in een schijnbaar onmogelijke pose. Wanneer echter nader onderzocht blijkt dat het beeld digitaal is gemanipuleerd, en dat het lichaam van Rihanna zo is gemaakt dat het lijkt op de entiteit Baphomet, waar haar uitgestrekte armen de horens vertegenwoordigen, haar hoofd en schouders digitaal zijn veranderd om een snuit en oogkassen te vormen en haar benen de kaakstructuur verbeelden. De speculatie van Lenon was echter dat dit een vertegenwoordiging zou kunnen zijn van de entiteit Rain Man, met name door een aantal aanwijzingen in de tekst van het nummer. Het begint met Jay-Z die verkondigt “Jay, Rain Man is back” (Jay, Rain Man is terug) en ons er ook aan herinnert dat Rihanna het “goede meisje dat slecht werd” is. Dan zijn er meerdere referenties aan het karakter dat het nummer vertelt, een schuilplaats aanbiedt “onder mijn paraplu.” Er verscheen een excellent artikel op de blogspot website *Spiritspeakstruth* dat het belang van de beeltenis van de paraplu verder analyseert:

“'Umbrella' (paraplu) laat zich in het Latijn ook vertalen als 'schaduw'... 'Umbra' kan ook 'fantom' of 'geest' betekenen. De naam Umbra komt voor in de Necronomicon, een 'fictioneel' occult boek over demonologie door HP Lovecraft. In het boek is Umbra één van de dertien globes uit het hemellichaam Yog Sothoth... In principe is Umbra de Duivel.

In Umbrella zingt Jay 'Rain Man is terug, met kleine Juffrouw Zonnenschijn, Rihanna, waar ben je?' Zie dat 'Rain Man' en Jay in deze tekst twee verschillende personages zijn...? De entiteit stelt zich voor als Rain Man, en Rihanna reageert door te zingen: 'Je had mijn hart, we zullen nooit in verschillende werelden leven. Je bent deel van mijn entiteit, hier voor de oneindigheid.'

Dit lied gaat niet over de liefde voor een man maar voor een geest (een gevallen ziel genaamd Rain Man). Rihanna heeft op de set van de video Umbrella verklaard dat het nummer 'een diepere betekenis heeft. Je moet er echt naar luisteren.' Is het mogelijk dat Rain Man een Duivel is?”

Jay-Z kondigde zijn Rain Man pseudoniem aan rond de tijd van zijn verschijning in de video van Rihanna. In een poging zijn vermogen uit te leggen om teksten aan te voelen wanneer verkerend in die modus zonder iets op te hoeven schrijven zegt hij:

Ik kijk ernaar als naar een puzzel. Het is, ik probeer uit te vogelen wat ik zal gaan zeggen, probeer de emotie van het nummer uit te zoeken, wat het zegt... dan ga ik door mijn Rain Man. Ik kan het jullie niet uitleggen. Voor mij komt het uit de lucht. Je begint te brabbelen.”

In een ander interview met *MTV News* zei hij:

“Ik begon met verstopte boodschappen in muziek om het technische te verwijderen, en het ontwikkelde van daaruit... Ik zal ook wel een idioot genie zijn.”

Jay is zeker niet de enige bedrijfsmatige rapper die, om wat voor reden ook, een affiniteit heeft laten zien met Rain Man. Rond dezelfde tijd nam Eminem een nummer op met de titel *Rain Man*. Bij de presentatie op het podium, aan de zijde van de collega rapper Proof die kort daarna zou worden vermoord, zei hij tegen het publiek:

“Mijn naam zal niet meer Slim Shady zijn. Ook geen Eminem. Ik gebruik niet eens meer mijn officiële naam Marshall Mathers... Als ik terug kom, weet je wat mijn nieuwe naam zal zijn? Rain Man.”

Het nummer zelf, voor de goede orde uitgevoerd naast Dr. Dre (wie anders?!), bevat de tekst:

“Mijn naam was niet bedoeld te worden wat ik werd met dit niveau van faam, Mijn ziel wordt bezeten door deze Duivel, mijn nieuwe naam is...”

Bezetenheid van de ziel is Eminem niet vreemd, hij heeft het concept onderzocht in verschillende nummers. *My Darling* (Mijn liefste), een extra nummer op het album *Relapse* (Terugval) is één van de meest duistere en verontrustende van allemaal – en dat zegt nogal wat, gezien de enorme competitie! Te zien zijn Eminem en zijn alternatieve persoonlijkheid Slim Shady bekvechtend en elkaar uitdagend. Het doet me allemaal denken aan de film *Identity* met John Cusack en Ray Liotta in de hoofdrollen, waarin een uiteenlopende groep karakters samen wordt gebracht in een motel tijdens een storm en één voor één omkomen... tot de film onthult dat het allemaal creaties waren in de geest van een gevaarlijk psychiatrisch patiënt.

Daarmee was het opdringen van het karakter Rain Man in het collectieve onderbewuste van het hiphoppubliek nog niet voorbij. Tegen de tijd dat zowel Gucci Mane als Lil' Wayne een nummer hadden uitgebracht met de titel *Rain Man* (hoe groot is de kans dat zoiets *toevallig* gebeurt?) werd een poging gedaan tot een alternatieve verklaring. Het nummer waarmee Lil' Wayne doorbrak was *Let It Rain* door Fat Joe. (Toepasselijk genoeg uitgebracht op Halloween 2006!) In hiphop straattaal is “let it rain” (laat het regenen) een referentie geworden aan het in de lucht gooien van stapels papiergeld in stripclubs, die dan naar beneden fladderen als genereuze fooi voor de danseressen. Zodoende zijn recente verwijzingen naar regen en een “rain man” als individu daaraan toegewezen. Op een ongezien niveau is de duistere agenda echter doorgegaan, onder een blijkbaar plausibel dekmantelverhaal dat slechts een excuus biedt voor bespeelde artiesten om dezelfde ideeën op te blijven dringen.

In zijn boek *Offer: Magie achter de microfoon* biedt auteur Isaac Weishaupt enig inzicht in waarom het een doel is van de heersers van de muziekindustrie om hun belangrijkste artiesten tijdens hun optredens entiteiten aan te laten roepen uit een andere wereld:

“De reden waarom beoefenaars van magie aanroeping van geesten uitvoeren (en in zich roepen) is om energie of informatie te onttrekken aan een andere bestaanssfeer. Middels het ritueel kan een artiest kennis, teksten of energie naar zich toe trekken. Elk energetisch wezen kan worden opgeroepen, de reden waarom zelfs een bedacht karakter zoals HP Lovecrafts Cthulhu wordt gebruikt in een aanroeping. Zolang er sprake is van een vastgesteld aantal karakteristieken kan magie worden bedreven om een energetische connectie te bewerkstelligen om hun inzicht te verwerven...

Er is voor deze mensen een geweldige hoeveelheid energie en concentratie nodig om in contact te komen met een andere sfeer van bestaan, en het put hen geestelijk en lichamelijk uit, wat misschien verklaart waarom er in de industrie sprake is van enorm drugsmisbruik.”

De wereld is een toneel

Een belangrijke methode om rituelen te doen plaatsvinden recht onder de neus van het publiek – en hun energetische inbreng verzamelen voor het mogelijk aanroepen van bovennatuurlijke entiteiten – zijn de grootschalige podiumshows van de laatste jaren. Evenementen als de Grammy Awards, de MTV en VMA Awards en de pauzeshow van de Superbowl zijn met elk voorbijgaand jaar meer en meer occult en esoterisch geworden. De op televisie uitgezonden shows geven het voordeel van een publiek van vele miljoenen, waarmee een deelname op enorme schaal ontstaat van een onwetend publiek zoals in de geschiedenis nog nooit is gezien. Onder de meest beruchte bevindt zich onder meer de Grammy Awards van 2014, met “favoriete marionet van de industrie” Katy Perry die daadwerkelijk hekserij uitvoert tijdens haar nummer *Dark Horse* (Letterlijk Zwart Paard, maar kan ook “onbekende factor” betekenen, vert.). Haar “act” wordt voorafgegaan door een sinistere voice-over die zegt: “Ze spreekt betoveringen uit vanuit haar kristallen bol. Roept geesten op. Ze brengt me in een trance.” Alles is aanwezig – gehoorde demonische figuren in mantels, vuur, esoterische zegels, een bovennatuurlijk zwart paard met gloeiende rode ogen dat doet denken aan het diep sinistere standbeeld bij het internationale vliegveld van Denver. De beeltenissen bij deze shows zijn nu zo overduidelijk geworden – en zonder enige relatie tot de gezongen teksten – dat het zelfs de aandacht trekt van degenen die niet bepaald bekend staan om hun bevestiging van onderwerpen van het complotype. De Grammy show van Katy Perry deed voormalig quarterback bij de het voetbalteam van de Universiteit van Alabama AJ McCarron de tweet uitzenden:

“Ligt het nou aan mij of lijken de optredens bij de Grammy's heel erg demonisch? Het lijkt alsof er

een hoop kwaad in deze wereld is.”

Nee man, het ligt niet aan jou. Zelfs *E! Online* uit het mainstream entertainmentnieuws twitterde:

“Uhm, zagen we nu zojuist werkelijke hekserij tijdens het optreden van Katy Perry bij de Grammy's?”

Een andere klassieker was het optreden van Nicki Minaj tijdens de Grammy's van 2012, in het kielzog van de hoogst verdachte dood van Whitney Houston. Hier vond de overduidelijke zwarte mis en ogenschijnlijke “uitdrijving” van haar entiteit Roman Zolanski plaats. Ze kwam aan in een bloedrood gewaad (een representatie van één van de voornaamste kleuren van Saturnus) en werd vergezeld door een figuur die de Paus uitbeelde. Het optreden dreef de spot met traditionele Christelijke kerkdiensten.

Zoals Isaac Weishaupt observeerde:

“Die avond voerde ze haar song Roman Holiday uit waar ze dient als doorgeefluik voor een geest genaamd Roman, één van de vele geesten waarvan ze beweert dat ze haar lichaam overnemen. Tijdens het controversiële optreden voerde ze een Satanisch ritueel uit en werd afgebeeld alsof ze een duiveluitdrijving onderging.”

Slechts dagen eerder bracht Madonna de tongen in beroering over de zwaar overdreven aard van haar act tijdens de Superbowl. Ze had al iets plagerig prijsgegeven in een recent interview met CNN/CIA medewerker Anderson Cooper:

“De Superbowl is zo'n beetje het Heilige der Heiligen in Amerika. Ik zal halverwege de 'kerkdienstervaring' opkomen en dan zal ik een preek moeten geven. Het zal zeer effectief moeten zijn.”

Madonna heeft de onofficiële bijnaam van “Hogepriesteres” van de muziekindustrie gekregen, als reflectie van haar trouwe dienst aan haar zakelijke heersers gedurende meer dan drie decennia, en deze status leek inderdaad ten volle te worden uitgebuit in de show, waar ze verscheen volledig opgetuigd als een Babylonische godin, met rappers Nicki Minaj en M.I.A. in een onderdanige bijrol voor hun Koningin.

Terwijl het grootste deel van rituele magie op een podium plaatsvindt in de Verenigde Staten is er een Brits instituut dat de aandacht heeft gegrepen van onderzoekers naar het occulte, het al sinds lange tijd bestaande Glastonbury Festival, dat elk jaar net na de Zomerzonnepunt in juni wordt gehouden. Van de vele muziekfestivals die er in het VK worden gehouden is het dit muziekfestijn waar door de BBC uren aan live zendtijd wordt gewijd. Waarom zou dat zijn, vraag ik me af? De rituele relevantie ervan werd onderzocht in een fascinerend en zeer aan te bevelen blog getiteld *De Illuminati, Satanisme, drugs en de muziekindustrie*. Niet echt iets voor de kleintjes, lijkt me. Het artikel merkt op:

“Glastonbury staat bekend om zijn piramidevormig podium. 's Avonds kun je het hoogste punt helemaal verlicht zien, en tegenwoordig komt er een laserstraal uit het hoogste punt, recht de nachtelijke hemel in... Het werd gebouwd vlakbij de Abdij van Glastonbury/de leylijnen van Stonehenge en over de plek van een verborgen waterbron. De piramidevorm is een erg krachtige structuur, waarvan de apex energie omhoog trekt en verder uitzendt en waardoor de energie van de zon en de sterren naar beneden wordt aangetrokken.

...Deze piramide groeide als symbool voor de magie van het Glastonbury festival tot deze in 1994, net voor het festival, afbrandde. In 2000 verrees de feniks uit zijn as en werd een ruim dertig meter hoge stalen constructie opgericht met een grondoppervlak van 40 vierkante meter – vier keer groter dan zijn vorige incarnatie. De huidige structuur werd ontworpen en gebouwd door lokale dorpeling Bill Burroughs en is gebaseerd op de Grote Piramide van Gizeh in Egypte. Het is het meest herkenbare podium ter wereld, en veertig jaar lang hebben degenen die naar Glastonbury zijn geweest en hebben gedanst en gezongen voor de Piramide meegedaan aan een occult heidens ritueel, of ze dat nu wisten of niet.”

Kali Cyrus

In 2013 was het het optreden van Miley Cyrus bij de MTV VMA Music Awards dat onder een vergrootglas kwam te liggen. Los van de interpretatie van de alternatieve media van wat daar gebeurde werd het opgepikt door het mainstream nieuws en de roddelbladen, en bracht de tongen in beroering (grappig bedoeld) rond de koffieautomaten in de VS en de rest van de wereld. Deze show toonde de meest overduidelijke overgang aan van Cyrus' vorige persona als het onbezoedelde, blakende buurmeisje Hannah Montana (nog een creatie van de Disney Corporation) naar de verdorven, sletterige en pornografische persona welke ze sindsdien handhaaft.

Volgens de uitstekende Amerikaanse onderzoeker en filmmaker Freeman Fly was het voortdurend uitstekende van haar tong geen willekeurig iets. In feite beweerde hij in zijn YouTubevideo over het onderwerp dat ze de geest opriep van de Hindoegodin Kali:

“Wanneer je eenmaal de esoterische oorsprong van deze rituelen begint te ontdekken – en dit helemaal terug tot de Oude Grieken, of verhalen uit Egypte... De uitvoerenden waren altijd vertegenwoordigingen van de Goddelijke vormen, of riepen zelfs deze Goddelijke vormen in zich om vervolgens de uitvoering te doen. En dit was feitelijk de taak van een acteur. Dus toen ik begon met het verder uitdiepen van deze vooraanstaande rituelen, was één van de eersten natuurlijk Britney Spears die kuste met Madonna. Madonna met een hoge hoed die een trap van dertien treden afdaalt tijdens het nummer Hollywood, dat is gebaseerd op de toverstaf van een magiër, het heilige hout, om Britney aan de wereld aan te kondigen en haar de kus des doods geeft, om het zo te zeggen. Madonna is een klassiek voorbeeld van hoe dit alles in een systeem is verweven, want ze is een Hogepriesteres binnen de Kabbala die zelfs naar Israël ging en ceremonieën uitvoerde met een rabbijn. Ze gaat tot het einde. Ze heeft zelfs wat klinkers uit haar naam verwijderd en is nu MDNA. Dit om aan haar naam een Kabbalistische draai te geven, want het Hebreeuws kent geen klinkers.

Al deze sterren zijn ons dus voorgesteld in de vorm van een God of Godin. Op mijn website staat een foto van Britney als Athene en vele andere beroemdheden in één of andere Goddelijke vorm. Toen ik dus Miley Cyrus zag verschijnen uit die gigantische teddybeer was het me duidelijk, met alle bewegingen van haar tong die ze tentoonspreidde, dat ze Kali wilde oproepen.”

Kali wordt vaak afgebeeld met uitgestoken tong, op een vergelijkbare manier als de Maori-krijgers doen bij hun eerder genoemde haka's. De uitgestoken tong is ook een kenmerk van de godsgeedaante op de zonnekalender van de Azteken. De angstaanjagende verschijning van Kali wordt nog versterkt omdat ze de hoofden van overwonnen vijanden als een bloemenkrans om haar nek draagt, en soms aan een gordel om haar middel. Ze wordt altijd gesymboliseerd met lang, golvend haar en, zoals Freeman opmerkte in zijn artikel over het evenement, leek Miley een onzichtbare haardos te strijken tijdens haar optreden.

“Kali, metgezel van Shiva, symboliseert het 'Moment van de Dood'; 'De donkerhuidige.' Eenmaal alle demonen in de slag verslagen begon ze een geweldige dans uit pure vreugde over de overwinning. De ontketende vorm van Kali wordt vaak wild en onbeheersbaar. Zo betrokken was Kali bij de slachtpartij dat ze zichzelf vergat en alles in haar pad begon te vernietigen. Kali is de angstwekkende en woeste verschijning van de Moedergodin.”

De opvatting van Freeman is dat de act van Miley Cyrus een subtiele, psychologische manier was tot het implanteren van een idee in de geest van de wereldwijde toeschouwers – dat Amerika een totaal verdorven en immorele samenleving is geworden, een modern Babylon, zich de verachting en hoon van de rest van de wereld op de hals halend, terwijl het tegelijkertijd een representatie was van de zieke en verwrongen waarden van het Amerikaanse controlesysteem.

Miley's tongbewegingen gingen nog lang door na de VMA Awards, ze bleef deze spontaan uitstekende op TV en tijdens live optredens. Het verleent zeker geloofwaardigheid aan het idee dat ze was geprogrammeerd dit te doen in de aanloop naar de VMA show, en dat de gewoonte enige tijd nodig had om te slijten. Tegen het einde van 2015 verscheen ze op een publiciteitsfoto met ontblote borsten en een voorbindlul. Vele waarnemers wezen op de lege en ziellose blik in haar ogen in die tijd.

Altijd wanneer beroemdheden zo van het pad af raken is de eerste vraag die opkomt bij leden van het publiek “waar zijn de ouders? Waar zijn die mee bezig dat ze dit laten gebeuren met hun dochter?!” Zoals we in een eerder hoofdstuk al hebben besproken is *niets* in de wereld van het entertainment zoals in de rest van de menselijke gemeenschap wanneer het aankomt op familiebanden. Veel geestbeheerste artiesten komen voort uit bloedlijnen met generaties van dergelijke activiteit, waar de ouders een dubbelrol vervullen als uitbuitende handelaars. In het geval van Miley Cyrus, haar vader is Billy Ray Cyrus, meest bekend van zijn hit *Achy Breaky Heart*. Gezien wat Fritz Springmeier me heeft verteld over de scene van de countrymuziek als broeïnest voor op trauma gebaseerde geestbeheersing moeten we misschien niet al te verbaasd zijn over het pad dat zijn dochter heeft genomen. (Ook de Mormoonse Kerk, opererend vanuit Salt Lake City, die The Osmonds voortbrachten, en de Scientologykerk, met beroemde voorstanders als Tom Cruise en John Travolta, zouden naar verluidt sterk betrokken zijn bij de agenda van geestbeheersing. Pionier van de hiphop Doug E Fresh zou ook een lid zijn van Scientology, net als Will Smith en Jada Pinkett, en Priscilla en Lisa Marie Presley. Charles Manson was een voormalig lid.)

Botten, borden en spellen

In 2004 verscheen in de Verenigde Staten een meerdelige videoserie met de titel *They Sold Their Souls To Rock And Roll* (Ze verkochten hun ziel aan Rock & Roll). Ondanks de duidelijk doorschijnende Christelijke vooroordelen die worden gebracht in de vorm van een preek, iets wat vele niet Christenen zal afstoten, maakte deze serie toch een aantal belangrijke punten over de demonische invloeden die de industrie al sinds decennia overspoelen. De betrokken dominees waren er natuurlijk tevreden mee dit allemaal af te doen als “het werk van de Duivel,” voorbijgaand aan het feit dat er veel meer schuilt achter deze duistere, kwaadwillende agenda's dan een enkele entiteit. Onder de acts die werden onderzocht door de serie was de rapcrew Bone Thugs N Harmony, die in 1993 had getekend bij NWA's Eazy E's nieuwe label Ruthless Records.

Al vanaf het eerste begin toonde de groep een fascinatie met hekserij en het occulte. In één van de eerste nummers, *Hell Sent* (Gezonden vanuit de hel) rapt de groep dat ze uit de Hel naar de Aarde komen “om alle aanbidders van vrede te vernietigen.” Krazie Bone verklaart: “Verkocht mijn ziel aan de Duivel, maar ik bedacht me, nu wil ik hem terug. Maar hij wil niet meewerken, dus is het nu tijd om te dansen.”

In het intro van hun debuutalbum *Creepin' On A Come Up* (Sluipen naar een doelwit) is aan het einde een stem te horen die zegt: “Mijn vrienden, laten we nu achteruit door de deuren rennen en spelen met het ouijabord.” Dit gaat over in een nummer dat de titel *Mr. Ouija* draagt waarin de groep aan het bord vraagt om hun toekomst te voorspellen en in het antwoord voortdurend wordt gesproken van “een bloederige moord.”

Samenwerking met de groep lijkt ongeluk te brengen voor de collaborateurs. Er is op gewezen dat 2Pac, Notorious BIG, Eazy E en Lil' Boo van The Graveyard Shift (de neef van Krazie Bone) allen overleden in hetzelfde jaar van hun samenwerking.

The Crossroads was het eerbetoon van Bone Thugs aan hun mentor Eazy E na zijn overlijden, aldus bericht aan AIDS in 1995. De titel is een duidelijke zinspeling op de legende van bluesman Robert Johnson die op een kruising van wegen zijn ziel verkoopt aan de Duivel in ruil voor een groot muzikaal talent. Van Eazy E zelf werd ook gefluisterd dat hij zich bezig zou houden met duister occultisme.

De documentaire *Ze verkochten hun ziel* vertelt over een toverspreuk die is verstoep in het hoesontwerp van het Bone Thugs album *E. 1999 Eternal*. Het is achterstevoren geschreven en kan alleen maar worden ontcijferd met behulp van een spiegel, op een vergelijkbare manier als het omgekeerd maskeren van audioboodschappen uit een eerder hoofdstuk. De documentaire stelt dat het dezelfde methode is die werd gebruikt door de heksen die waren betrokken bij het proces in Salem uit de 17de eeuw, die mensen brieven stuurden die achterstevoren waren geschreven met daarin een vloek of betovering. De duistere energie zou postvatten in de ziel van een persoon nadat ze waren verleid om de brief in een spiegel te lezen.

Drie zessen

Een groep welke de wenkbrauwen zouden moeten doen fronsen op eenzelfde manier als bij Bone Thugs is het collectief en winnaar van een Grammy Award Three 6 Mafia uit Memphis, Tennessee. De groep heeft

altijd verklaard dat de naam werd gekozen omdat er oorspronkelijk drie leden waren, tot er later drie aan werden toegevoegd om er zes van te maken. Echter geplaatst binnen de algehele context van van de bedrijfsmatige entertainmentindustrie is het veel aannemelijker dat de naam van de groep moet worden opgevat als “666 Mafia”- vooral omdat “Triple Six Mafia” (Drie keer zes Mafia) één van de vele vroege namen was. In verschillende interviews heeft groepslid Juicy J, wiens vader een dominee is en zijn moeder bibliothecaresse, gezegd dat ze de naam opzettelijk hadden gekozen voor de controverse en om op te vallen.

En dan is er ook nog de kwestie van hun tekstuele inhoud, zoals in het nummer *Fuckin' Wit Dis Click* (Klooien met die klik):

*“Ik hang aan een kruis, Lucifer, laat me alsjeblieft gaan (laat me gaan),
Ik zal je portret schilderen als je die spijkers uit mijn voeten trekt (spijkers uit mijn voeten),
Mijn kruis draait ondersteboven.*

*Geen Heer zou ons nu nog kunnen stoppen,
Want de demonen zijn herboren,*

*Volg me, de bomen in,
Zie hoe ik Adam beroof,
En hoe ik Eva verkracht.”*

En in het nummer *Sleep* (Slaap):

*“Satanische geur geschreven op de geur,
Zo heilig, gemaakt door de slaven van Lucifer.”*

Zeer van hetzelfde slag (zoals uitgelicht in een artikel over de Satanische agenda van hiphop door schrijver Henry Makow) is rapper uit Kansas Tech N9ne, die zijn naam ontleende aan het Tec-9 halfautomatisch pistool. Het artikel over hem op Wikipedia bevat de intrigerende zin: “Hij heeft nooit zijn vader ontmoet, en zijn moeder leed aan epilepsie en lupus toen hij een kind was, wat hem emotioneel beroerde en inspireerde 'op zoek te gaan naar God.' Hij ging op onderzoek uit in verlaten gebouwen met een vriend in de hoop een geest op video vast te leggen.”

In zijn artikel wijst Markow op Tech N9ne's vermogen achterstevoren te rappen en dat de teksten alleen begrijpelijk worden wanneer ze achterstevoren worden afgespeeld. Waarmee we natuurlijk direct weer terug zijn in de sfeer van omgekeerd maskeren, en de leringen van Aleister Crowley “...laat hem achterstevoren naar grammofoonplaten luisteren...” Van een frase in het nummer *Demons*, met daarin het refrein “Er zit een demon in me, kan ik hem doden? Kut, nee! Kan ik hem doden? Kut, nee! Kan ik hem doden? Kut, nee!” wordt gezegd dat het omgekeerd zou zijn:

*“Ahhh... Langzaam dood... Ik wil niet,
Ahhh... Langzaam dood... Ik wil niet,*

*Hel komt eraan! Voorwaarts...Hel komt eraan! Voorwaarts...
De hel maakt ons tot vijanden, mijn vriend... Voorwaarts!”*

Het woord van Todd

Een paar jaar geleden verscheen op internet een reeks schokkende beweringen over wat zich allemaal afspeelt achter de gesloten deuren van grote platenlabels. Het was de opname van een lezing die ergens in de jaren 1970' naar verluidt werd gegeven door een man genaamd John Todd, die beweerde werkzaam te zijn geweest bij verschillende grote maatschappijen uit die tijd en als manager bij Zodiac Productions. Dit werd beschreven als “het grootste muziekconglomeraat in de wereld, eigenaar van RCA, Columbia Records, Motown Records en bijna elk boekingskantoor in de Verenigde Staten.” Op zijn beurt zou Zodiac banden hebben met Chase Manhattan (bank, vert.) Standard Oil (Rockefeller, vert.) en Lloyds of London (verzekeringsmaatschappij, vert.).

In het nu beroemde monoloog vertelt Todd dat duistere magische vloeken worden uitgesproken over de moederbanden van popmuziek, en brengt dit in verband met een ontmoeting met David Crosby van Crosby, Stills, Nash and Young, enige jaren nadat hij de muziekindustrie had verlaten:

“Ik zag David vorig jaar op de dag voor Kerst en sprak met hem. Ik wist hem weg te lokken bij de heks met wie hij samen was. Hij zei tegen haar dat ze maar moest gaan winkelen. We waren in West Hollywood. Ik zei: 'David, ik zou je wat vragen willen stellen.' Ik zei: 'Ik weet de antwoorden al.' Ik zei: 'Ik ben er vijf jaar uit. Ik moet weten of dingen nog steeds hetzelfde zijn als toen ik wegging.'”

Ik zei: 'Brenge ze nog steeds de moederbanden naar de Tempelkamer?' Dave zei 'ja.' Ik zei: 'Roept de heksenkring nog steeds demonen in de moederband?' Hij zei: 'Natuurlijk.' Ik zei: 'Nu wil ik iets weten. Wat is de belangrijkste reden voor rockmuziek?' ...Hij zei: 'Hetzelfde als toen jij hier nog werkte. Zodat we betoveringen uit kunnen spreken over degenen waarover we geen betovering uit konden spreken.' Ik zei: 'OK, nog één ding. Ik heb gehoord dat je tegenwoordig een ingewijde heks moet zijn om een platencontract te krijgen.' Hij zei: 'Dat klopt. Vele van ons die niet helemaal een heks waren moesten dat worden om muziek uit te kunnen blijven brengen.'”

Todd gaat verder met uit te leggen dat de moederband van een opname, de bron voor elke plaat, CD of audiocassette die voor het publiek beschikbaar komt, naar een Tempelkamer wordt gebracht waar elke grote platenmaatschappij in hun hoofdkwartier over beschikt, bij volle maan. De moederband wordt op een altaar geplaatst in het noorden van de ruimte, zo zegt hij, waar een pentagram in de vloer is gekerfd. Een kring van dertien aangewezen heksen en tovenaars komt dan binnen en roept een demonische kracht op om deze vervolgens op te dragen elke demon onder zijn commando te bevelen zich te voegen bij elke individuele kopie afkomstig van de originele moederband:

“Rockmuziek is niet alleen maar een gewoon liedje. Het is bovennatuurlijke muziek die door heksen zorgvuldig wordt ontworpen via hun gidsgeesten in de vorm van toverspreuken. Veel van de nummers zijn geschreven in wat wij noemen Heksentaal. Om je een idee te geven, velen van jullie gebruiken een CB-radio. Tenzij je weet wat een 'smokey' is (politieagent) en een '10/4' (boodschap begrepen) en een 'front door/back door rocking chair' (respectievelijk de voorste, achterste en middelste in een colonne vrachtauto's die via radio met elkaar in contact staan) en dat soort dingen, dan weet je niet waar je het over hebt. Hetzelfde met heksen. Als je op het eerste of tweede niveau bent dan moet je meer dan 2.000 woorden leren die, wanneer uitgesproken door iemand anders, iets compleet verschillends betekenen dan wanneer jij het zegt.”

Todd haalt als voorbeeld *Hotel California* van The Eagles aan dat bijna iedereen wel op de radio heeft gehoord, maar waarvan men geen idee heeft waar de teksten aan het oppervlak over gaan:

“Sta eens even stil bij hoeveel nummers er zijn die je echt goed vindt maar waarvan je geen idee hebt waar het over gaat? Goodbye Yellow Brick Road? Wat dacht je van The Destroyer van Kiss? Het nummer van de Beatles Helter Skelter in Heksentaal, niemand die wist wat het betekende. Manson wel, omdat hij deel uitmaakte van het Proces. Helter Skelter is een woord van duizenden jaren oud. Veel van de muziek gaat ofwel over Helter Skelter, of over een plek die 'De Nachtwinden' wordt genoemd, waar Hotel California over gaat, en diverse doktoren van de hekserij. Kiss schepte openlijk op over hoe ze heerschappij verwierven over mensen door middel van hun muziek, doordat fans naar de muziek luisterden. Ze vertelden dat ze hun groep niet zelf hadden gevormd. Hun kerk – omdat ze allemaal gewijde priesters waren binnen een Satanskerk – bracht hen samen. En zo gaat het met de meeste muziek.”

De betreffende toespraak is [hier](#) beschikbaar.

Onvermijdelijke kwamen de beweringen dat de getuigenis van John Todd één of andere grap was, naast de vraag hoe betrouwbaar zijn onthullingen waren gezien zijn twijfelachtige verleden. Hij was bekend onder andere identiteiten waaronder John Todd Collins en “Lance.”

Todd lijkt voort te komen uit een oude bloedlijn van heksen die de naam Collins gebruikte, waarvan wordt gezegd dat deze vanuit Engeland naar Amerika kwam en hekserij naar Salem in Massachusetts bracht. Hij

zou naar bericht op zijn dertiende als heks zijn ingewijd, en op zijn 18de als Hogepriester, waarna hij in het leger ging (daar gaan we weer). Later werd hij zoezegd een Nieuwgeboren Christen, en deze omwenteling zou hebben geleid tot zijn overlopen. Hij beweerde dat, nadat hij klokkenluider was geworden, er een prijs van 200.000 dollar op zijn hoofd was gezet door zijn voormalige broodheren van de elite, en gedwongen was zich verborgen te houden. Onduidelijk is of hij al dan niet nog leeft.

Een volledige transcriptie van het opgenomen interview met naar verluidt John Todd kun je [hier](#) vinden.

Hoe het echter dan ook precies zit met Todd in het bijzonder, hij is bij lange na niet de enige die met dergelijke beweringen over de schaduwzijde van de muziekindustrie naar buiten is getreden, en de algemene strekking van wat hij zegt is bevestigd door vele andere insiders en klokkenluiders uit de business. Vooral de aanwezigheid van een Tempelkamer binnen de hoofdkwartieren van platenmaatschappijen is door velen onderkend. Sommige kantoorgebouwen van platenlabels zijn gebouwd op de plek waar eerder een Tempel van de Vrijmetselarij stond, zoals het gebouw van MTV Canada in Toronto, voordat het in 2013 werd verkocht, net als een aantal opnamestudio's, waaronder Vanguard Records in Brooklyn en Village Studios in West Los Angeles.

Bronnen

[Rain Man in muziek](#)

[Vigilant Citizen: Whitney Houston en het 2012 Grammy Awards Mega-ritueel](#)

[Vigilant Citizen: Madonna's Superbowl pauzeshow: Een viering van de Hogepriesteres van de muziekindustrie](#)

[Beyoncé was door een demon bezeten tijdens pauzeshow Superbowl](#)

[De Illuminati, Satanisme, drugs en de muziekindustrie](#)

[Bone Thugs N HArmony: *Creepin' On Da Come Up*](#)

[John Todd: Demonen achter de muziekindustrie](#)

[De getuigenis van John Todd, deel 1](#)

[Rock en het occulte](#)

[Vigilant Citizen: MTV VMA uitreikingen 2013: Het ging om Miley Cyrus die de schuld op zich nam](#)

[Freeman Fly: Miley Cyrus roept Kali op tijdens VMA 2013](#)

[Henry Makow: Overduidelijk Satanisme in Rapmuziek](#)

HOOFDSTUK 18: DE PRIJS VAN DE ROEM

Als de industrie je een aanbod doet dat je werkelijk niet kunt afslaan

“Ik verkocht mijn ziel aan de Duivel, het was een slechte deal. In ieder geval kwam het met wat speelgoed, zoals een Happy Meal.”

Kanye West

“Ik zweer dat ik wilde zijn als de Amy Grant van de muziek, maar dat is niet gelukt. Dus heb ik mijn ziel aan de Duivel verkocht.”

Katy Perry

*“Je verkocht je ziel voor materiële zaken,
Kan mij het schelen dat ze denken dat je een koning van de tekst bent!
Is het niet grappig hoe geweldig ze het vinden als een volwassen man opscheept
Over geld en juwelen dat geen van zijn fans heeft?”*

DISL Automatic: Here I Stand (2013)

Het Faustiaans principe

De Duitse legende van Faust wordt al tientallen jaren gezien als iets meer dan een beetje allegorisch in relevantie met betrekking tot de muziekindustrie. Gedateerd bijna 500 jaar geleden vertelt de legende het verhaal van een student die, verveeld als hij is met zijn leven en hongerend naar hogere kennis en allerlei werelds genot, een overeenkomst sluit met de Duivel. De prijs die hij voor deze giften betaald is niets minder dan zijn eeuwige ziel. De term “Faustiaans” beschrijft nu een situatie waar een individu zijn morele integriteit verruilt voor roem en rijkdom uit handen van een andere partij.

De muziekindustrie heeft zijn eigen variatie op de legende gekend, een verhaal dat steeds opnieuw werd verteld rond de bluesmuzikant Robert Johnson. *The Crossroads* (De kruising) was de titel van zijn befaamde nummer waarin hij documenteert hoe hij een overeenkomst sloot met de Duivel in ruil voor groot muzikaal talent. Alom wordt aangenomen dat het nummer niet denkbeeldig was maar een daadwerkelijk verslag van Johnsons verkopen van zijn ziel. Volgens *Wikipedia*: “In folkloristische magie en mythologie kan een kruising van wegen een voorstelling zijn van een plek 'tussen de werelden' en, als zodanig, een locatie waar men met bovennatuurlijke geesten contact kan zoeken en waar paranormale gebeurtenissen plaats kunnen vinden.” Johnson stierf onder zeer verdachte omstandigheden in 1938, een vroeg lid van de 27-Club.

Met slechts een beetje graven onder het oppervlak van glitter en glamour wordt duidelijk dat dit het type scenario is dat heerst over de bedrijfsmatig aangestuurde entertainmentindustrie en bepaalt wie de sterren zullen zijn. De resultaten zijn afhankelijk van hoe wanhopig de ingewijden zijn om roem en rijkdom te bereiken en in welke mate ze bereid zijn om hun moraal naar believen aan te passen. Een ontmoeting met “de Duivel” mag dan aangenomen worden als zijnde allegorisch, het concept blijft hetzelfde. Meervoudige getuigenissen uit de eerste hand van insiders laten zien dat voor werkelijk “succes” een hogere prijs moet worden betaald dan de meesten zich kunnen voorstellen. Een oplettend iemand zou hieruit kunnen filteren dat het beste dat je als aspirerend muzikant, acteur of elk ander soort beroemdheid kan overkomen is dat je het *niet* maakt in de door de Illuminatie overheerste entertainmentindustrie!

Louis Farrakhan, al lange tijd de vooraanstaande dominee van de organisatie Nation of Islam, sloeg de spijker op zijn kop tijdens een toespraak die later als sample werd gebruikt door rapper Cormega in zijn

nummer *Industry*, waar hij zegt: “Wie denk je dat je bent? Voor hen ben je niets meer dan een stuk vlees. En je bent maar zo veel waard als je laatste hit. Als je geen hits meer scoort geeft niemand nog om je!”

Of zoals Lenon Honor beschreef tijdens een interview voor *Good Vibrations*:

“Je moet iets opofferen als je wilt dat de entertainmentindustrie iets voor jou doet... Er vindt een uitruil plaats. Het gaat er niet om dat een bepaalde artiest bijzonder is, want er zijn meer dan genoeg andere zangers en rappers en producers, nu en in het verleden, als je het ook geschiedkundig wilt bekijken, die veel begaafder waren dan degenen die het hebben gemaakt. Dat is het punt niet. Het punt is hoeveel men bereid is op te offeren, en in hoeverre je bereid bent toe te staan door de industrie in een bepaalde richting te worden geduwd.

Het is niet dat Kanye of Jay-Z of Rihanna of wie dan ook bijzonder zijn. Het is gewoon dat zij bereid waren niet alleen een fysiek contract te ondertekenen maar ook een ethisch contract dat zegt: “Goed, ik stem ermee in gemanipuleerd te worden, ik stem ermee in op een bepaalde koers gestuurd te worden.”

Niets gebeurt per ongeluk, en het scenario dat heerst over de entertainmentindustrie is net zo goed toepasbaar op de wereld van politiek en het zakenleven. Politici en wereldleiders zijn daar niet omdat ze heel hard hebben gewerkt, hun focus behielden en een beetje geluk hebben gehad. De notie dat “iedereen president kan worden,” “iedere rapper de volgende Jay-Z kan worden,” of dat het limonadekraampje van je kleine zusje in de zomer uit kan groeien tot het volgende Schweppes bestaat alleen maar om de indruk te wekken dat de wereld eerlijk en rechtvaardig is, waar ieder individu op zijn merites wordt beoordeeld, en waar hard werken leidt tot succes. Bedrijven en individuen genieten succes omdat ze daartoe verkozen zijn. Op één of andere manier dienen ze allemaal de overkoepelende agenda. Was dat niet zo dan waren ze niet waar ze zijn. Zo simpel ligt het. De aloude stelregel “presidenten worden niet gekozen, ze worden *uitgekozen* kan ook in de wereld van de popmuziek worden toegepast.

In 2014 herinnerde de Britse onderzoeker en activist Tony Kilvert, ook wel bekend als Tony Z, ons er tijdens een *Good Vibrations* podcast aan dat dezelfde regels die heersen over de entertainmentindustrie ook gelden voor de politieke wereld:

“Als je begrijpt hoe het systeem werkt dan begrijp je dat het eerste dat ze doen is controle over je verwerven. Dat ze je bij je ballen hebben, daar komt het eigenlijk op neer. Dus gebruiken ze Vrijmetselaars... en allerlei andere middelen om je binnen te leiden in deze duistere, Satanische gebieden, waar ze beschikken over iets dat ze van je weten. Iets om je mee te chanteren. En pas wanneer je dat niveau bereikt en instemt, dan pas krijg je een positie van betekenis. Hetzelfde geldt binnen de aristocratie en de adel en overal. Iedereen is een slaaf van iemand anders hoger op de ladder. En binnen dit systeem van slavernij gebruiken ze bedrog, chantage, omkoping, corruptie, etc. Maar het lijkt bij de naden te barsten want het wordt te duidelijk voor degenen die ernaar kijken. Het gebeurt allemaal recht onder je neus.”

Hij kreeg bijval van de Canadese onderzoeker Henry Makow toen ik deze ondervroeg voor *Good Vibrations*:

“Nu zijn degenen die succesvol zijn degenen die er uiteindelijk mee akkoord gaan de lijn van de Illuminati uit te dragen in ruil voor roem en rijkdom, op dezelfde manier als politici instemmen die lijn te verkondigen in ruil voor politiek succes. Ze hebben dus op een bepaalde manier een contract gesloten. Ze hebben hun ziel verkocht. Je kunt het vergelijken met wanneer je bij de Vrijmetselarij gaat en je een eed tekent om nooit de geheimen te onthullen.”

Het lijkt dat de industriële machine altijd zijn favorieten heeft uitgekozen – degenen die zij aan de top willen zien ten koste van alle andere mededingers. Zoals Brits auteur John Hamer het in zijn boek *The Falsification Of History* (De vervalsing van de geschiedenis) belicht:

“In het begin van de 18de eeuw waren er, en dit is vastgelegd, ongeveer 8.500 componisten van muziek, alleen al in Europa. En toch is van rond de 8.400 van hen, ondanks dat hun muziek wellicht briljant was, of vernieuwend, nooit werk groots in omloop gekomen, nooit groots opgevoerd, anders

dan in kleine, plaatselijke concertzaaltjes. En veel ervan is heden ten dage allang vergeten, verloren geraakt of begraven.

Hoe zou dat komen?

Voornamelijk omdat, net als nu, de muziekindustrie van toen haar favorieten had, en bepaalde persoonlijkheden waaronder lieden als Mozart die, hoewel gevierd als een beroemdheid in zijn tijd, waarschijnlijk niet veel van de muziek heeft geschreven die aan hem wordt toegedicht, toen en nu.

De betrokkenheid van occultisten bij het creëren van de 'supersterren' uit die tijd, Mozart, Hayden en Beethoven, kan niet worden genegeerd. Het is feitelijk zo dat occulte invloed altijd een factor is geweest binnen de muziek en de hedendaagse muziekindustrie is er totaal van doortrokken."

“Eyes Wide Shut” en nog een schepje er bovenop

De details van wat het precies is dat van beroemdheden wordt geëist om in aanmerking te komen voor de gefabriceerde roem zijn niet geschikt voor mensen met een zwak hart. De Illuminati behouden de machtsposities voor hun eigen soort maar kenen ook een dergelijke vermeende roem en rijkdom toe aan “buitenstaanders” – degenen die niet voortkomen uit bloedlijnen die belangrijk zijn voor het verder doorvoeren van hun plannen, maar die zich wel zodanig hongerig naar succes hebben getoond, en ontdaan van een persoonlijke moraal, dat ze letterlijk alles zullen doen in ruil voor hun idee van “succes.” Deze aard van inwijding is echter natuurlijk altijd aan hen – zij kiezen jou, jij kunt niet voor hen kiezen. Verkozen individuen moeten een eed zweren aan de Broederschap (de mythe over het tekenen van een contract in hun eigen bloed is misschien toch niet zover gezocht) om hun loyaliteit te bewijzen. Het is redelijk om aan te nemen dat de heersers slechts minachting hebben voor degenen die bereid zijn zich zo te verlagen, zodanig is het niveau van vernedering dat ze moeten ondergaan.

Dit is de sfeer van initiatierituelen die de praktijken van de seksmagie van Aleister Crowley en consorten volgen, waar elke afwijkende perversie die je je maar kunt bedenken is toegestaan, en geen enkele afvalstof uit het lichaam wordt uitgesloten. Het doet de orgiescènes in Stanley Kubricks *Eyes Wide Shut* lijken op een picknick voor de padvindsters. De rituelen zijn Satanisch van aard, en het aanroepen van entiteiten door middel van duistere occulte praktijken – waaronder sodomie, pedoseksualiteit, groepsseks en bestialiteit – zouden er deel van uitmaken, naast op zijn tijd een mensenoffer. Seksuele activiteit op een dergelijk laag niveau is geworteld in het frequentiebereik van de lagere chakra's en stemt overeen met de energiegebieden van lage dichtheid waar niet menselijke entiteiten zouden verblijven, en bieden de gelegenheid tot connectie.

Volgens de inzichten, hoe meer een ster verdient en hoe groter de bekendheid, des te meer verdorven en vergaand zullen de daden zijn waarbij ze worden betrokken. Vele insiders verklaren dat de leden van de 20 Miljoen Club en daarboven hun moraal aangetast hebben zien worden, zodanig dat dit het verstand te boven gaat. De videoserie op YouTube van Black Child Production die terug te vinden is in de lijst onder aan dit hoofdstuk is ten zeerste aanbevolen voor meer over dit gebied. Alleen voor degenen met een harde kop.

Professor Griff van Public Enemy heeft veel te vertellen over dergelijke inwijdingen. Van wat hij heeft beschreven komt één ervan sterk overeen met wat plaats zou vinden bij de broederschap Skull & Bones van Yale Universiteit, waar onder anderen George H W Bush, George W Bush en senator John Kerry verkeerden. Naar bericht zou een kandidaat voor inwijding naakt in een lijkenkist moeten masturberen terwijl hij vertelt over zijn seksuele geschiedenis, terwijl de anderen toekijken. Er is één vooraanstaande producer en artiest in het bijzonder waarvan Griff beweert dat deze dit proces heeft ondergaan in ruil voor zijn gigantische gemaakte “succes.”

Eén van de meest uitgesproken beroemdheden die deze bezigheden in de afgelopen tijd aan de kaak heeft gesteld is de Amerikaanse cabaretier, scriptschrijver, producent en acteur Dave Chapelle. Op YouTube zijn vele interviews met hem te vinden over dit onderwerp. Chapelle was zeer succesvol in het Amerikaanse televisiecircuit. Hij was drie seizoenen gastheer van zijn eigen programma *Chapelle's Show* voor het Comedy Central netwerk.

Net als alle A-lijsters had hij een punt in zijn carrière bereikt waar hem duidelijk werd gemaakt dat het

volgende niveau van succes kwam met een prijskaartje. Wat de man siert is dat, in tegenstelling tot zovelen onder zijn gelijken, hij zo geschokt en vol walging was over hetgeen hem duidelijk was geworden dat hij daar niet aan mee wilde werken en bereid was zijn carrière op te geven om te ontsnappen. Bekend is dat Chapelle voor een langere periode naar Afrika vertrok en de mainstream media hem in die tijd probeerde af te schilderen als “een beetje van het padje af” – een standaard techniek bij degenen die het spelletje niet mee willen spelen. Chapelle heeft sindsdien vele interviews gegeven over zijn ervaringen en de zieke bezigheden die plaatsvinden onder het laagje vernis aan het oppervlak van Hollywood en zijn equivalent binnen de muziekindustrie.

Tijdens een interview met Oprah Winfrey na zijn terugkeer uit Afrika bracht Chapelle de kwestie naar voren van het belachelijke aantal zwarte acteurs dat voor de voortgang van hun carrière werd gedwongen om zich in vrouwenkleren te hullen – nog een aspect van de agenda om in het bijzonder zwarte mensen te vernederen en verlagen, zoals in een eerder hoofdstuk besproken. Het interview kun je [hier](#) zien.

Een collega cabaretier die een vergelijkbare ontwaking heeft doorgemaakt, en de moed had erover te spreken, is Katt Williams. In recente jaren heeft Williams financiële problemen gehad, een reeks aanvaringen met wetshandhavers, en werd door de mainstream media weggezet als mentaal instabiel – allemaal indicatoren dat je misschien iets hebt gezegd waarvan de figuren aan de top liever niet hadden dat je dat hebt gezegd. In een interview over het onderwerp zei hij:

“Sommigen van ons zijn tegen de Illuminati, en dat zijn we ten koste van onszelf. Wie tegen de Illuminati is wordt voortdurend tegen zijn kop geslagen, de pers haat hen en niemand mag ze.

Dave Chapelle is nooit deel geweest van de Illuminati. Ze willen hem niet, mij ook niet en mensen zoals wij. Maar nu is het voor ons onnodig om te klooiën met het wespennest, tenzij we een miljoen keer gestoken willen worden. Mij moesten ze een miljoen keer steken. Maar ik ga toch niet om. Ik heb er wel wat meer respect voor gekregen.”

Een serie video's op YouTube die de aard van rituelen en initiatieceremonies van de “elite” documenteert komt van de hand van de Amerikaanse onderzoeker Yash Qaraah. In een aantal van zijn video's is de stem te horen van een anonieme insider uit de industrie die beweert de klok te luiden over wat er gaande is. Hier een aantal uitsneden van zijn diverse inzichten:

“Alleen omdat het er mooi uitziet er zij er zo glamoureuus uitzien, zo zit het niet. Deze shit is allemaal verbonden met rituelen, demonen, Babylonische Goden en een vent in zijn kont neuken. Vooral in de muziekindustrie. Ze nemen je mee op die belachelijke feestreises... “Jus” is een term uit Hollywood voor iemand die net van achter genomen is! 'Hey, hoe gaat het? Hoe gaat het met je carrière?' 'Ik kan je zeggen, alles is jus.'

En wat ze doen, ze filmen die shit. Waarom zouden ze dat doen? Om later te verkopen? Neh. Zodat ze hun mond houden... Vaak is het zo dat, als ze je dit aandoen, de mannen onherkenbaar zijn. Ze dragen een masker of hun gezicht wordt wazig gemaakt. Waar is dat goed voor? Ze stoppen die shit in een doos uit de speciale index. Want als je buiten de perken treedt dan zullen ze zeggen dat je een homo bent, een pedoseksueel, je dingen deed maar nooit werd betrap, en dan lekken ze zo'n krankzinnige video waar jij door mannen in je kont wordt geneukt...En ze nemen de vrouwen nog harder te grazen dan de mannen.

Waarom ze zo brutaal zijn met de waarheid? Omdat ze weten dat de meerderheid van mensen in de samenleving zo afgestompt en doodmoe is door hun baan dat ze alles slikken. En ze zijn niet betrokken dat het jou goed gaat... ze moeten de negativiteit behouden, negatieve energie om geld te maken. Als mensen gelukkig zijn dan gaan ze nadenken. Dan gaan ze vragen stellen. Vragen die niet beantwoord kunnen worden. Dan krijg je een samenleving die wakker wordt. En dat kunnen ze niet gebruiken.”

Niemand moet denken dat het met hiphop anders is dan de situatie in Hollywood, televisieland of welk ander deel van de muziekindustrie ook, voegt deze klokkenluider er nog aan toe, en schijnt daarmee ook enig licht op de voorliefde binnen hiphop voor “vrienden uit de industrie” en uitgebreide entourages.

“98% van hiphop is homo. Ik kan het niet anders zeggen. 98% is homo. 2% wist te ontsnappen. Dat is niet veel, want de meerderheid is dol op die leefstijl. Alle acteurs en actrices slapen met hetzelfde geslacht voor rollen, contracten, reclames, sitcoms, en dat is de waarheid. Niets voor niets in de industrie, luitjes.

Eenmaal binnen hebben ze liever dat je niet rondhangt met bekenden. Weet je waarom? Omdat mensen van buiten de industrie er doorheen prikken. Ze zien de demonische zaken die plaatsvinden. Ze willen niet dat je met dat soort lieden contact hebt want die kunnen je beïnvloeden en overhalen eruit te stappen, of niet mee te doen. Dus over het algemeen kiezen zij je vriendje, je vriendinnetje. Dus als je je klaar voelt om te gaan daten dan hebben ze liever dat het iemand uit de industrie is, want die zijn verdorven en ze willen jou verdorven houden.”

Nog iemand die rijk en beroemd wil zijn? Is het een wonder dat van artiesten als Tupac, Michael Jackson, Elvis en Jim Morrison wordt gefluisterd dat ze hun eigen dood in scène hebben gezet om te ontsnappen aan de klauwen van de industrie? Het wordt duidelijk dat, eenmaal getekend, je voor de rest van je leven vastzit. Je doet wat ze zeggen en er is geen uitweg.

Soort zoekt soort

Het blijkt dat een onverkwikkelijke persoonlijke geschiedenis vol smerige kleine details de basis is waarop vele politici worden gepromoveerd, omdat het de werkelijke heersers die aan hun touwtjes trekken de gelegenheid geeft tot chantage of publieke blootstelling wanneer een dienaar niet zijn taak uitvoert volgens het script. Zo werkt het al heel lang en de strategie wordt in de meeste landen van de wereld toegepast. En er bestaat bewijs dat het niet anders is met de belangrijke artiesten binnen de muziekwereld wier persoonlijke achtergrond wellicht heel anders is dan het publieke imago dat zorgvuldig werd gecultiveerd.

Een andere reden waarom duistere energie *heel toevallig* de hoogste regionen van de muziekindustrie doordrenkt heeft opnieuw te maken met de werkelijke aard van het energieveld waarbinnen wij allemaal leven. Gelijken trekken elkaar aan, en artiesten die verkeren op een zeer negatief niveau van laag bewustzijn zullen meer energie met een lage dichtheid in hun bestaan aantrekken. Ernstig drugsmisbruik, seksuele ontarding en gerommel binnen het duister occulte zijn op de langere termijn nooit behulpzaam gebleken bij het verkrijgen van positieve levenservaringen.

Daar komt nog bij – zoals op zoveel andere gebieden – dat een behoorlijk aantal muzikanten lijkt te zijn klaargestoomd voor roem op basis van hun afkomst. Het gegeven dat adel en aristocratie zich binnen de eigen kringen voortplanten – gebruikelijk wordt getrouwd met neven en nichten – wordt zelfs in de mainstream erkend. Maar hetzelfde geldt ook voor “beroemdheden,” van wie de bloedlijnen vele, vele generaties terug kunnen worden gevolgd. Wie weet er nu bijvoorbeeld dat Madonna, Alanis Morissette, Céline Dion en Angelina Jolie allemaal genetisch zijn gerelateerd aan Hillary Clinton? Of dat Britney Spears familie is van Laura Bush en wijlen senator John McCain? Zelfs de mainstream media hebben dit toegegeven. Zoals naïef weergegeven in een artikel van het Britse *Daily Mail*:

“Onderzoekers van de New England Historic Genealogical Society hebben een aantal verbluffende familieverbanden ontdekt bij de drie presidentskandidaten.”

Tja, dat zal wel. Deze geslachten worden om bepaalde reden beschouwd als belangrijk, er worden uitermate nauwkeurige stambomen bijgehouden waar nakomelingen zich in de wereld bevinden, zodat nieuwe generaties door de elite kunnen worden gerekruteerd en aan het werk worden gezet op belangrijke publieke posities. Het is bijvoorbeeld geen toeval dat Angelina Jolie en Brad Pitt samenkwamen, want ze zijn naar bericht ver verwijderd met elkaar verwant. Het maakte altijd al deel van het plan uit dat de twee samen zouden komen, met Billy Bob Thornton en Jennifer Aniston als tijdelijke afleidingen. Volgens onderzoek is Pitt gerelateerd aan Barack Obama, net als George W Bush, en is Pitt ook in de negende graad verwant aan bandiet van het Wilde Westen Jesse James, en in de twaalfde graad aan zowel prins William als filmmaker Spike Lee. Dit zou verklaren waarom Pitt zoveel rollen krijgt in Hollywood, en waarom Jolie een bijbaantje heeft gekregen als ambassadrice/eugenetist bij de Verenigde Naties. Cherie Blair, echtgenote van oorlogsmisdadiger Tony Blair, zou afstammen van John Wilkes-Booth, de man die wordt beschuldigd van de

moord op Amerikaans President Abraham Lincoln. De vader van Woody Harrelson, Charles, werd door een advocaat beschuldigd een huurmoordenaar te zijn die zijn broer had vermoord. De onderzoeker Freeman Fly voegde daar nog de bewering aan toe dat Harrelson één van de drie “zwervers” was die werden aangehouden net na de moord op JFK en direct bij de schietpartij was betrokken! (In een mooi voorbeeld van kunst die het leven imiteert speelde Woody Harrelson zelf een seriemoordenaar in de film *Natural Born Killers*.)

Het verhaal van bloedlijnen verklaart de anders overweldigende “toevalligheden” dat de Britse premier David Cameron *heel toevallig* een neef is van de koningin van Engeland, die zelf *heel toevallig* een verre afstammeling is van Vlad Dracul, ook bekend als Vlad de Spietser uit Transylvanië en de inspiratiebron voor de verhalen over *Dracula*. Cameron is *heel toevallig* ook nog een neef van de Londense burgemeester Boris Johnson. (En er wordt ook gezegd dat hij verwant zou zijn aan Kim Kardashian; dan begrijp je nu waarom ze beroemd is omdat ze beroemd is en niet weg te slaan van TV of uit de roddelbladen!) Cameron, Johnson en Brits kanselier George Osborne maakten allen deel uit van de Bullington Boys' Club van de Oxford Universiteit in hetzelfde jaar, een broederschap met hun eigen zieke en perverse rituelen, aldus recente krantenkoppen. Dezelfde Uni werd in voorgaande jaren ook bezocht door Osama Bin Laden en Bill Clinton.

In een mooie naadloze overgang die de cirkel rond maakt wordt ondertussen in brede kring gesuggereerd dat de moeder van George W Bush, Barbara, echtgenote van de notoire George Bush senior, feitelijk het buitenechtelijk kind is van Aleister Crowley. Wanneer je de foto's naast elkaar legt zijn er inderdaad wel overeenkomstige kenmerken te bespeuren. (De lachwekkende benoeming van George W Bush tot President van de Verenigde Staten is een perfecte demonstratie van de agenda van bloedlijnen. Is er nu iemand op deze planeet die echt gelooft dat hij die rol had verdiend omdat hij eenmaal de beste man voor de klus was, en dat zijn benoeming werkelijk niets te maken had met wie zijn papppie was? Echt?)

In dit opzicht is de film *Six Degrees Of Separation* (Zes graden verwijderd) uit 1993 met Will Smith interessant. Het verhaal van de film onderzoekt de theorie dat niemand in wereld verder dan zes stappen is verwijderd van ieder ander in de wereld wat betreft familiale of sociale connecties. Het karakter van Smith beweert de zoon te zijn van acteur Sidney Poitier maar wordt later ontmaskerd als oplichter. Deze verhaallijn (met zware homoseksuele boventonen) is met name interessant omdat van Smith vaak wordt gezegd dat hij afkomstig is uit een lang bestaande bloedlijn die voor de Illuminatie van bijzonder belang lijkt te zijn, de reden waarom hij in relatie kwam met Jada Pinkett, en waarom zijn zoon Jaden en dochter Willow ook in de schijnwerpers van beroemdheid zijn gezet.

Zoals Max Spiers, een klokkenluider uit een lang staande bloedlijn belangrijk voor de Illuminati, stelde in een interview met Miles Johnston voor diens *Base Project*:

“Wat betreft vele van deze hoog niveau Kabbalistische beroemdheden... Op de hoogste niveaus bestaan lijsten en ze weten waar elke bloedlijn, vanaf het begin, naartoe is gemigreerd. Ze weten waar iedereen zich bevindt. Als je bent verbonden met een bloedlijn dan wordt je gevolgd. Project Oaktree had daar van alles met te maken, die volgen al bloedlijnen vanaf 1950 en verder.”

(Er wordt ook gezegd dat dit een deel van de functie was waarvoor de Britse Nationale Gezondheidsdienst in het leven werd geroepen.)

Geen van deze lieden komen per ongeluk op hun plek, of zelfs door verdiensten of enig talent waarover ze beschikken. Ze zijn er omdat ze daar werden geplaatst.

Buitenschoolse bezigheden

De heersers van de muziekindustrie zien hun artiesten duidelijk als hun bezit, in te zetten op elke manier die hen schikt. Beroemdheden worden door hun superieuren uit de muziekindustrie behandeld als leden van het militaire apparaat door hun commandanten. En het lijkt dat dit aangenomen eigenaarschap ook geldt voor hun nakomelingen, de reden waarom zoveel muzikanten vaders blijken te hebben die werkzaam waren bij militaire inlichtingen, zoals we eerder hebben ontdekt.

Het idee dat niemand ooit werkelijk de dienst verlaat is een welbekend gegeven, en hoe vaak heb je niet een film gezien waarin een grijze voormalige marinier of geheim agent die met pensioen zou zijn weer wordt

gevraagd voor “een laatste missie,” en klaagt “net toen ik dacht dat ik eruit was moet ik weer terugkomen?” Militair personeel wordt beschouwd als een huisdier, als eigendom. Vaak worden ze gebruikt als onwetend proefkonijn in biologische experimenten, het is voorwaarde bij een dienstverband om bepaalde vaccinaties toe te staan, en er zijn plannen voor het verplicht aanbrengen van microchips. Ook hier zien we weer een overeenkomst met de entertainmentindustrie, waar zelden een A-lijster aan zijn pensioen toekomt. Hollywoodacteurs en muzikanten gaan vaak door met werken tot ze in de zeventig of tachtig zijn, terwijl ze decennia eerder al genoeg hadden verdiend om “binnen” te zijn. Ze vervullen hun levenslange verbintenis voor de hand die hen voedt. Bob Dylan zinspeelde hierop in een inmiddels wereldberoemd interview met Ed Bradley voor *60 Minutes* toen hem werd gevraagd naar een verklaring voor zijn lange carrière. Het antwoord van Dylan: “Ik heb een deal gesloten met... (hier pauzeert Dylan even voor hij verder gaat) ...lang geleden en ik vervul mijn kant.” Bradley vraagt: “Wat was de deal?” Waarop Dylan antwoordt: “Om te komen waar ik nu ben.” Hij voegt eraan toe dat de overeenkomst werd gesloten met “de hoogste commandant... van deze aarde en van de wereld die we niet kunnen zien.”

Naast dat ze worden bespeeld al naargelang de behoefte in hun respectievelijke gebieden – of het nu gaat om een acteur, televisiepresentator, muzikant, model of sporter – worden “beroemdheden” ook vaak ingezet voor andere opdrachten die de bredere agenda op één of andere manier ten goede komen.

In 2015, hij was inmiddels verworden tot een karikatuur van zijn voormalige “gangster” zelf die platen maakte met het slag van Katy Perry en optrad in televisiereclames voor Moneysupermarket.com, verscheen Snoop Dogg in een tv-interview waar hij zijn steun uitsprak voor Hillary Clinton als presidentskandidaat! Hij verklaarde: “Ik zou graag een vrouw op die plek zien omdat ik het gevoel heb dat we zijn aanbeland op een moment waar een ander perspectief nodig is dan de “mannelijke gedachtegang.” Vroegere nummers van Snoop waren onder andere *Bitches Ain't Shit* (Wijven zijn niks), *For All My Niggaz & Bitches* (Voor al mijn nikkers en teven), en *Gz Up Hoes Down* (Hoera voor de gangsters, weg met de hoeren), dus misschien heeft hij wel gelijk? In een interview met *Sky News* maakte hij een interessante woordkeuze en zei: “In mijn schrijven ben ik nu kwetsbaarder en gevoeliger, en ik accepteer een vrouw als een mooi persoon, in plaats van haar een teef of een hoer te noemen, want zo ben ik getraind toen ik net begon...” Een dergelijke opvatting zou aan het begin van zijn carrière belachelijk zijn geweest, maar het stapje voor stapje-effect wordt op de lange duur zodanig effectief aangewend, maakt een beroemdheid zo bekend in de beleving van het publiek, dat deze later kan worden gebruikt om mensen naar believen in de gewenste richting te sturen.

In de nasleep van zijn superhit *Happy* werd Pharrell Williams betrokken bij de Verenigde Naties en kondigde een “Happy Party” aan, ontworpen “om de hele wereld te laten dansen voor een gelukkige planeet” – een half verhulde referentie aan de plannen voor een “Eén Wereldregering,” bekendheid verwervend voor dat idee door het “leuk” en “cool” te maken.

Laat in 2015 werd acteur Ewan McGregor tevoorschijn gehaald – en niet voor het eerst – om een inzamelingsactie op TV te presenteren waar hij het publiek smeekte geld te geven voor Syrische kinderen die het slachtoffer waren geworden van luchtaanvallen die werden uitgevoerd door Westerse regeringen. Dit nadat het belastinggeld van deze kijkers al had bijgedragen aan het financieren van die bloedbaden, uiteraard. Ik vraag me af, hoeveel zou de koningin persoonlijk doneren bij dergelijke oproepen?

De Britse TV-kok, die eerder had verklaard hoe dol hij was op biologische voeding, liet iets van zijn ware aard doorschijnen toen hij begin 2015 publieke steun uitsprak voor de stichting van Bill en Melinda Gates waar hij zei dat hij “superentousiast” was om met hen samen te werken en sprak over de noodzaak van “een nieuw voedselsysteem.” Zinspeelde hij op genetisch gemodificeerde gewassen van het type dat door Monsanto wordt doorgedrukt, fanatiek gesteund door de Gates' als deel van Agenda 21 van de Verenigde Naties? Denkt er nu echt iemand dat deze multimiljonairs het lot van de gewone mensen ook maar iets kan schelen wanneer ze dit soort “campagnes” lanceren? Hoeveel van hun fortuin geven ze werkelijk zelf aan de doelen die ze zo hartstochtelijk zeggen te steunen?

Gates zelf is van groot belang als sleutelfiguur in de beweging voor eugenetica en acties om de wereldbevolking drastisch in te perken. In een interview uit 2003 met Bill Moyers voor PBS gaf hij toe dat zijn vader, William H Gates Sr. hoofd was van de organisatie Planned Parenthood, voortgekomen uit de Amerikaanse Beweging voor Eugenetica. De oprichtster, Mary Sanger, had publiekelijk immigranten en armen betiteld als “menselijk onkruid,” “onachtzame fokkers” en beschuldigd van het “voortbrengen van

mensen die nooit geboren hadden mogen worden.”

Wat als, voortkomend uit een dergelijk belangrijke bloedlijn, dit altijd al het pad was dat voor Gates was uitgestippeld om te bewandelen, en dat het imperium van Microsoft hem was geschonken door een veel hogere macht, simpelweg om hem beroemd te maken, in plaats van dat het zijn eigen uitvinding was? (En wat dat betreft, gelooft er nu *echt* iemand dat Mark Zuckerberg Facebook uitvond op zijn studentenkamertje op Harvard? Dit wordt nog meer een farce in het licht van recente beweringen dat Mark Zuckerberg feitelijk de kleinzoon is van David Rockefeller.)

In 2013 kwam er een ongelofelijke TV-commercial voor het drinkwaterproject Toilet Strike, aangevoerd door Hollywoodacteur Matt Damon (hoewel het hoogstwaarschijnlijk niet zijn eigen idee was maar één dat hem was opgedragen het publieke gezicht voor te zijn). Als onderdeel hiervan verscheen een bij elkaar geraapt zootje door het controlesysteem beheerste agenten, bestaande uit Sir (zeg maar niks) Richard Branson, actrice Olivia Wilde en loopjongen voor de Nieuwe Wereldorde Bono op het scherm, grappend en grollend en afzeikend door voortdurend te refereren aan “de Illuminati.” “Ik weet nog dat Matt voor het eerst met het idee kwam. Het was tijdens een vergadering van de Illuminati,” zegt Bono. “Hé, Damon, wie heeft jou in de vergadering van de Illuminati binnengelaten?” spot Olivia Wilde. “Alle Illuminati verzamelen!” voegt Branson er nog aan toe. Zo grappig. Dan Bono nog: “Want dit is een samenzwering waar we allemaal mee in kunnen stemmen.” (Ik kan Bono's naam niet horen zonder te moeten denken aan het commentaar van een bevriende Ierse rapper. Ik waarschuwde hem dat in een artikel dat ik uit zou brengen Bono niet erg gunstig werd afgeschilderd. Hij zei: “Ach, in Ierland weet iedereen dat Bono een klootzak is.”)

Het doel was duidelijk om geruchten te pareren dat beroemdheden erbij betrokken waren door het weg te lachen en aan het algemeen publiek over te dragen hoe belachelijk dergelijke beweringen waren, en degenen die er toch bij bleven een beetje voor joker te zetten. Echter, voor degenen die de ogen hebben om het te zien, verstand genoeg om na te kunnen denken en de capaciteit onafhankelijk onderzoek te doen waren de motieven duidelijk, en het waren juist deze drie schoothondjes die overkwamen als iets meer dan een beetje zielig en triest. Het Toilet Strike project is ook verbonden met Agenda 21 dat, op zijn beurt, verband houdt met de lange termijn-plannen van de elite voor een massieve reductie van de wereldbevolking (zie de Georgia Guidestones). Bono en zijn maatjes verzorgden slechts een vriendelijk gezicht voor een zeer sinistere agenda. Volgens dezelfde lijnen als voornoemde advertentie is er de website www.illuminatiofficial.org (Illuminati.com zal al wel bezet zijn geweest) welke zegt de officiële website te zijn van die organisatie, waar onder andere hulpmiddelen te vinden zijn voor het ontcijferen van hun veel gebruikte symbolen, een link naar hun Facebook en Twitter, en een gedeelte dat heet “Kom bij de Illuminati” waar je je e-mailadres achter kunt laten om regelmatig hun nieuwsbrief te ontvangen en op de hoogte te worden gesteld van updates. Zouden ze ook Snapchat doen?

Dan zijn er verder verbindingen tussen Agenda 21 en de mythe van “de opwarming van de aarde,” inmiddels noodgedwongen veranderd in “klimaatverandering” na zo veel wetenschappelijk bewijs voor het tegendeel. In een wanhopige poging het idee te verkopen dat wij, alledaagse mensen, verantwoordelijk zijn voor het warmer worden van de aarde werd in 2011 co-scriptschrijver van *Blackadder* en regisseur van *Four Weddings And A Funeral* Richard Curtis opgeroepen om een televisiecommercial te produceren voor een project bekend als *10:10*. Stel je voor, het ene moment ben je producent van “feel good” komische films waarin bekakte mensen vaak “fuck” zeggen. Het volgende moment wordt er van je gevraagd om een propagandastuk te regisseren voor de Eén Wereldregering. Altijd wat te beleven, niet? Het had de averechtse uitwerking toen het op grote schaal de woede wekte die was gerechtvaardigd. In de advertentie zien we kinderen in een klaslokaal die worden gevraagd wat ze doen om “het opwarmen van de aarde” tegen te gaan. Als een paar van de kinderen geen antwoord geeft zien we de juf op een knop drukken waardoor die kinderen exploderen in een zee van bloed. De onderliggende boodschap is derhalve: “geloof de officiële leugen over de opwarming van de aarde, anders verdien je het te worden vermoord.” Het blijft compleet onpeilbaar hoe dit ooit zou zijn beschouwd als een aanvaardbare houding, en hoe de krankzinnige individuen erachter ooit dachten ermee weg te kunnen komen.

In de zomer van 2014 was alles gericht op de “Ice Bucket Challenge,” waar miljoenen wereldwijd zich overgoten met een emmer ijswater, er een video van op YouTube te plaatsen en twee anderen te nomineren hetzelfde te doen, alleen maar omdat een aantal zinloze beroemdheden was aangezet hetzelfde te doen. De stunt was zagezegd bedoeld om aandacht te vragen voor ALS, of de Ziekte van Lou Gehrig, maar het bleek

dat velen onder het algeheel publiek hier geen idee van hadden en alleen gemotiveerd waren een geliefde superster na te apen. Ik ben zelf nog niet tot een sluitende theorie gekomen wat dit betreft, maar er waren theorieën betreffende de rituele symboliek van onderdompelen in water als een soort van “reiniging.” Het is goed om even stil te staan bij het feit dat de globalisten om de zoveel tijd dergelijke plannen uitbroeden, met als doel de mate te controleren van de geestbeheersing en de aanbidding van beroemdheden onder het publiek, en te peilen in hoeverre de massa's bereid zijn een bepaalde houding aan te nemen, alleen maar omdat deze wordt gesteund door een beroemdheid. De video *Koni 2012* welke op internet viraal ging in dat jaar (en waarvan later werd aangetoond dat het een vooropgezet nepverhaal was) toont maar weer eens aan hoe makkelijk iets aan de hele wereld kan worden gecommuniceerd, als het maar modieus is en een Twitter hashtag heeft. Hetzelfde gebeurde toen miljoenen hun profielfoto op Facebook vervingen door een Franse driekleur na de “terroristische aanslagen” in Parijs in 2015.

In hetzelfde jaar kreeg de “slimme meter” een nieuw publiek gezicht in de persoon van Sir (wat zou het anders kunnen zijn?) Bob Geldof. Er is door waarheidszoekers veel gekeken naar de werkelijke aard van de projecten Band Aid en Live Aid waarvan Geldof de initiatiefnemer was. Er zijn vragen gerezen rond vele welbekende liefdadigheidsacties en het feit dat het grootste gedeelte van de goedbedoelde donaties feitelijk gaat naar het betalen van managementsalarissen en “administratieve kosten,” en slechts een klein deel wordt besteed aan het feitelijke doel. Kijkend naar de door Geldof aangevoerde Live 8 concerten van 2005 merkte L C Vincent, schrijvend voor *henrymakow.com*, op:

“De meeste gewone mensen zouden denken dat het geld dat voortkomt uit sponsorende bedrijven, de verkoop van DVD's, royalty's voor de optredens en de rechtstreekse donaties verdeeld wordt onder liefdadigheidsinstellingen voor de hulp aan de armsten in ontwikkelingslanden over de hele wereld. Dat hebben ze mis.

In plaats daarvan werd het geld gebruikt om crediteuren af te betalen waar de landen bij in de schuld stonden. Feitelijk werd de totale opbrengst die voortkwam uit Live 8 gericht op het verlenen van directe hulp aan de bedrijven die nog geld tegoed hadden van deze arme landen.”

Een bericht uit 2010 van niets minder dan de BBC vertelde dat het geld dat rechtstreeks door het publiek was gegeven aan Live Aid/Band Aid was gebruikt om wapens te kopen voor rebellengroeperingen in plaats van voedselhulp. Als het goed is kun je dat verhaal [hier](#) vinden.

In november 2008 werd gemeld dat Geldof 100.000 dollar had ontvangen in Australië om een kort praatje te houden over armoede in de Derde Wereld. Je verzint het niet.

Van Geldof wordt over het algemeen gedacht dat hij volbloed Iers is. Feitelijk was zijn oma aan vaders kant, Amelia Falk, een Engelse Jodin uit Londen terwijl zijn opa aan vaders kant een Belgische immigrant was. “Gelt” is Jiddisch voor geld. Geldof kreeg in 1986 zijn “eerbaar ridderschap” uit handen van de koningin. In 2011 aanvaardde hij een eredoctoraat van de Ben Gurion Universiteit in Israël. In tegenstelling tot zijn eigen bewering afkomstig te zijn uit een “arme, Ierse, niet al te hoog opgeleide achtergrond,” hebben degenen die hem vroeger kenden verklaard dat hij een bevoorrechte jeugd had in een welgesteld district van Dun Laoghaire en een privéschool voor de middenklasse bezocht. Eén van zijn vroege baantjes was slachter in een slachthuis. Hij heeft gevoel, weet je wel.

De globalistische activiteiten van Geldof doen allerlei interessante vragen rijzen of zijn verschijnen als zanger van de Boomtown Rats slechts een manier was hem bij het publiek bekend te maken (zeker gezien hij zo'n slechte zanger was!) zodat later, wanneer zijn bekendheid eenmaal was gevestigd, hij kon beginnen met de *werkelijke* taak waarvoor hij was klaargestoomd.

Dezelfde verdenkingen kunnen worden losgelaten op Bono, die in de afgelopen jaren een vergelijkbaar pad heeft bewandeld, gezellige onderonsjes met wereldleiders en het verlenen van steun aan verschillende globalistische projecten (waar ook hij een ridderschap kreeg voor bewezen diensten). Bono is zeker meer overtuigend als zanger dan Bob Geldof. Maar een ander interessant feitje steekt hier de kop op. Veel van de vroege songs van U2 hadden een betekenisvolle tekstuele inhoud, zoals *Sunday*, *Bloody Sunday* en *Pride (In The Name Of Love)*, de bewuste protestsongs van die tijd. Later ging ook Bono een andere richting op. Het is een patroon dat we bij vele artiesten hebben waargenomen. Ze lijken op te komen in een geest van goed

bedoelende onafhankelijkheid en brengen nummers uit die een bepaald soort boodschap in zich dragen. Na het winnen van de fans, op een strategisch gekozen moment, vormt de muziek zich om naar de meer bedrijfsmatige mallen, wat vaak gepaard gaat met veranderingen in hun persoonlijke levenssfeer, en ze zich schikken naar het programma van de Gevestigde Orde. Muse is nog een band die in de afgelopen jaren hetzelfde pad lijkt te hebben bewandeld. Hun nummer *Uprising* (Opstand) leek een werkelijke tirade tegen het Establishment, recht uit het hart, maar al kort daarna leken ze alweer terug gecastreed naar conformiteit met de bedrijven. Zanger Matt Bellamy, die eerder een nummer schreef getiteld *MK Ultra*, één van hun albums *HAARP* had genoemd en zich kritisch had uitgelaten over de aanstaande agenda van microchips, had tijdens een interview uit 2006 beweerd dat de aanslagen van 11 September “een klus van binnenuit” was, maar tegen 2012 zei hij dat hij van houding was veranderd en nu de officiële lezing geloofde. Hij voegde eraan toe: “Ik lees nog steeds over politieke geschiedenis, de invloed van het bedrijfsleven en het militaire apparaat, maar ik verzeker me er nu van dat ik mijn informatie haal uit geloofwaardige bronnen. Ik denk dat mijn politieke opvattingen nu wat meer genuanceerd zijn.”

Alarmbellen? Iemand?

De val van Kanye West

Waar het aankomt op de gefabriceerde ontaarding van een artiest en hun waarden is er geen beter voorbeeld te bedenken binnen het huidige tijdperk dan Kanye West. Een studie van zijn uitgebrachte werk vanaf het moment van zijn verschijnen tot nu is een masterclass in de werking van de bewezen tactieken van de muziekindustrie.

Afkomstig uit Chicago verscheen Kanye eerst als producer en verkreeg bekendheid door zijn samenwerking met Jay-Z en het Roc A Fella Records imperium van Damon Dash. Voor zijn vroege producties (voor dat en andere labels) maakte hij beats voor artiesten als Memphis Bleek, Beanie Sigel, Ludacris, Rhymefest, The Game, Cam'ron, Twista, Brandy en Keyshia Cole, naast een aantal voor Jay-Z zelf.

Kanye had ambities om zelf rapper te worden en in 2004 kwam zijn debuutalbum als artiest uit, getiteld *The College Dropout* (Van school af gegaan). Met de aftakeling van het hiphopgenre waar we het eerder over hebben gehad werd dit album beschouwd als een verademing door de kenners, te danken aan de op samples gebaseerde, bezielde productie in veel van de nummers en de tekstuele thema's die aan bod kwamen, ver verwijderd van de stereotype inhoud van die tijd. Onder de nummers *Jesus Walks* (Jezus loopt), waarin hij openhartig spreekt over zijn strijd om trouw te blijven aan Christelijke normen en waarden te midden van alle verleidingen om hem heen. *Of Through The Wire* (Door een hel), waarin hij een ernstig auto-ongeluk documenteert en zich gezegend voelt het te hebben overleefd, en *All Falls Down* (Alles stort in), een vernietigende reflectie op materialisme in de samenleving. Hierin de tekst:

“De mooiste mensen doen de lelijkste dingen op hun weg naar rijkdom en diamanten ringen.”

En:

*“We stralen omdat zij ons haten, we pronken omdat zij ons neerhalen,
We proberen ons lapje grond terug te kopen, en voor dat papier,
Moet je zien hoe we ons verlagen.
Zelfs al rijd je in een Benz, je blijft een nikker in een kippenhok.”*

Het daaropvolgende project *Late Registration* (Late inschrijving) verscheen in 2005. Dit werk werd geprezen om zijn meer uitvoerige productie en samplingmethodes, waaronder veel strijkarrangementen in een samenwerking met instrumentalist Jon Brion, waardoor het album een textuur kreeg die je normaal gesproken niet tegenkomt op hiphopalbums. De behandelde thema's waren onder andere de handel in bloeddiamanten, de oppervlakkigheid van de samenleving, de uitwerking van crack cocaïne op zwarte gemeenschappen, en de uitdrukking van liefde en waardering voor zijn moeder Donda in *Hey Mama*. Het leek alsof de scene een nieuwe stem had gekregen, bedachtzaam en creatief, en daarnaast ook nog een getalenteerde producer, als vertegenwoordiging van de meer betekenisvolle kant van de kunstvorm.

Het ging al snel heel, heel erg fout.

Kanye was bekend geworden om zijn liefdadigheidswerk buiten de muziek, en in september 2005 verscheen hij live tijdens een inzamelingsactie op televisie in de nasleep van orkaan Katrina, welke de stad New Orleans zwaar had getroffen, en uitte kritiek op de regering Bush vanwege de povere organisatie van de hulpverlening. Kanye was te zien naast "Austin Powers"acteur Mike Myers en beiden lazen van een voorbereid script. Op een bepaald moment echter improviseert Kanye en roept spontaan uit: "George Bush geeft geen moer om zwarte mensen," live op televisie. Myers is geschokt en de producers schakelen snel weg.

Op mij is het altijd overgekomen dat dit een keerpunt in zijn carrière was, want vanaf dat moment begon de morele standaard in zijn teksten af te takelen, verder afglijdend met elk voorbijgaand jaar. Tegelijkertijd werden zijn muziek en productiestijl geleidelijk meer duister, met als dieptepunt het album *808's & Heartbreak* (Oproer en hartenzeer) zoals besproken in het eerdere hoofdstuk over Transhumanisme. Het moge duidelijk zijn dat zijn spontane kritiek op Bush niet ongemerkt voorbijging aan de uiteindelijke heersers van de muziekindustrie, en je kunt je afvragen of dit punt werd gekozen om te beginnen met het corrumperen van zijn werk als een soort "straf" voor zijn heldhaftige geest. Ofwel dat, of het was gewoon toeval en lagen de blauwdrukken voor de volgende jaren al klaar.

De artiest die eerder klaagde over de obsessie met modemerken in *All Falls Down* deed nu mee met alle andere A-lijsters in het aanbidden van diezelfde kledingmerken en leefstijlgewoonten. Hoezeer was hij afgegleden tegen de tijd van zijn samenwerking met collega bij het label en mentor Jay-Z in het duet *Niggas in Paris* (Nikkers in Parijs)? (Vanaf deze plek sorry aan alle gekleurde mensen voor het voortdurend gebruik van dit akelige woord, maar schiet alsjeblieft niet op de vertaler, vert.):

*"Wat is Gucci, mijn nikker?
Wat is Louis, mijn killer?
Wat is drugs, mijn dealer?
Wat is dat voor jasje, Margiela?"*

In *Clique*:

*"Records breken bij Louis,
Ontbijt gegeten bij Gucci."*

In *Power*:

*"Mijn bont komt uit Mongolië, mijn rijkdom trok de lelijkerds aan,
Ik vertoon elk kenmerk van zelfzuchtigheid."*

In zijn gastvers voor Keri Hilsons *Knock You Down* (Sla je neer):

*"Blijf knallen, en blijf slaan,
Of je nu geLouisVuittond bent of Reebokt."*

En in de remix van Rihanna's *Diamonds*:

*"De Delorean is geparkeerd voor het Emporium van Armani,
En feestjes bij Richie worden riskant,
Bij de show van Victoria's Secret zullen ze me niet zien."*

Als om te verwarren en af te leiden kwam Kanye af en toe nog met betekenisvolle en beschouwende teksten, te midden van alle ander achterlijke rommel zoals in *New Slaves* (Nieuwe slaven) van zijn album *Yeezus* uit 2013. Hierin besprak hij opnieuw sociale slavernij en de onderdrukking van zwarte mensen en had scherpe kritiek op de materiële obsessies die hij in andere opnames zelf verheerlijkte:

*"Mijn moeder groeide op in een tijd
Waar water alleen werd geserveerd aan de blankere huid,*

*Wat kleren betreft zou je denken dat ik hulp kreeg,
Maar ze waren niet tevreden tenzij ik zelf het katoen plukte,
Zie je, het is het failliete nikkerracisme,
Zo van 'Blijf in de winkel overal vanaf,'
En het is het rijke nikkerracisme,
Dat gaat 'Kom binnen, koop nog meer,'
Wat wil je? Een Bentley? Bontjas? Een diamanten ketting?
Jullie zwarten willen allemaal hetzelfde.”*

Het gaf de indruk dat, ergens in zijn wezen, nog een element aanwezig was van nederigheid en geweten en dat hem, om welke reden ook, voor deze ene keer werd toegestaan dit uit te drukken. Alles er omheen was echter de gebruikelijke giftige ontaardheid dat zijn handelsmerk was geworden. Kanye's neiging tot arrogantie en ego tijdens interviews, naast zijn voortdurend verschijnen in de roddelbladen – voornamelijk omwille van zijn verlovings met beroemd vanwege de beroemdheid Kim Kardashian – leverden hem evenveel tegenstanders en critici op als nieuwe fans. Hoe dan ook, het is tragisch voor degenen die zijn carrière vanaf het begin hebben gevolgd en hem hebben zien verworden tot weer een gemanipuleerde aanwinst van de bedrijfsmachine, zijn dansje doend zoals hem van hoger af wordt bevolen, en waar bijna al zijn bewuste creatieve talenten zijn afgestompt voorbij enige hoop.

In dit opzicht is het ook de moeite waard te kijken naar Kanye's recente gedrag. Hij staat bekend als “moeilijk” tijdens interviews, wat altijd werd weggeschreven als de excentrieke aard van een individuele artiest. Maar gedrag als op de grond gaan liggen tijdens een interview en weigeren een vraag te beantwoorden, zoals hij deed na een optreden bij de *Jonathan Ross Show* voor het Britse ITV, hint naar andere mogelijkheden, zoals eenieder die het eerdere hoofdstuk over geestbeheersing heeft gelezen ongetwijfeld zal herkennen.

Lupe's fiasco

Elementen van de ontaarding van Kanye zien we ook terug in het verhaal van een andere hedendaagse Amerikaanse rapper. Lupe Fiasco is een naam die over het algemeen niet voorkomt op de A-lijst van hiphop. Vele jongeren die zijn grootgebracht op een dieet van de zwaar gepromote namen als Jay-Z, Lil' Wayne en Rick Ross zullen nooit van hem hebben gehoord.

Een tijd lang was Lupe de vreemde eend in de bijt – een rapper met een contract in de mainstream (Atlantic Records) die tegen de stroom inzwom en, anders dan zijn gelijken, feitelijk enige integriteit behield en niet meedeed aan het gebruikelijke leeghoofdige gezwam. Tegen de tijd van zijn langverwachte album *Lasers* uit 2010 had hij de lat een behoorlijk stuk hoger gelegd. Het meest in het oog springende voorbeeld was de eerste single, *Words I Never Said* (Woorden die ik nooit heb gezegd). De gehomogeniseerde elektronische productie en het refreintje met Skylar Grey waren onfortuinlijk, maar het zijn vooral de teksten die rake klappen uitdelen. Wie anders in de mainstream roept dingen als “de Gazastrook werd gebombardeerd en Obama hield zijn smoel dicht,” 11 September, Gebouw 7, haalden ze het echt neer?” en “ik vind echt het stilzwijgen erger dan al het geweld, angst is zo'n slappe emotie, daarom veracht ik het”? Dit was binnen de mainstream het dichtst in de buurt van Marvin Gaye met *What's Going On?* (Wat gebeurt er allemaal?), of Prince' *Sign O' The Times* (Tekenen van de tijd), en meer retoriek tegen de Gevestigde Orde van Lupe is te horen in *State Run Radio* (Radio-uitzendingen door de staat), *I Don't Wanna Care Right Now* (Ik wil er nu even niet aan denken) en *Out Of My Head* (Buiten mijn hoofd).

Je dient je af te vragen of *Words I Never Said* per ongeluk door de mazen van het net is geglipt, of dat het werd toegestaan te worden uitgebracht omdat het deel uitmaakte van een agenda die al klaar lag voor Lupe. Het is moeilijk voor te stellen dat zijn superieuren bij Atlantic, die in luistersessies het album goed hadden moeten keuren, heel toevallig net de opmerkingen over Gaza en Obama hebben gemist. Is het mogelijk dat hem werd “toegestaan” om een dergelijke uitspraak te doen om hem daar al snel voor te laten boeten als een manier van de industrie om feitelijk te zeggen “kijk maar eens wat er gebeurt met artiesten die zich proberen uit te spreken?”

Na *Lasers* werd het werk van Lupe onregelmatig. Nummers als *Lamborghini Angels* leverden intrigerende, hoewel enigszins ongebalanceerde onderwerpen op, maar het ontbrak aan energetische kracht. Andere

albums waren op zijn best verwarrend, ongezoeten en slap op zijn ergst. Maar de klapper kwam vroeg in 2014 toen Lupe de giftig Satanische drek *Thorns And Horns* (Dorens en horens) op de markt gooide. Dus gingen de alarmbellen rinkelen. Er ontstaat een patroon.

Regressie: de nieuwe progressie

De tactiek die werd losgelaten op Kanye West – een artiest laten beginnen met een bepaald imago om een fanbasis te ontwikkelen om deze op gegeven moment plotseling in een andere richting te sturen – is er één die in de afgelopen tien jaar of langer met regelmaat is toegepast. Met haar openlijk seksuele en agressieve imago en teksten die het gebruikelijke omarmen – seks, materialisme, feesten, etc. – vergeet je makkelijk dat Rihanna's verschijnen op het toneel in 2006 werd gemarkeerd door haar single *If It's Love That You Want* (Als het liefde is dat je wilt), een helder en luchtig stukje Caribisch getinte pop van een album met meer van hetzelfde getiteld *Island In The Sun* (Eiland in de zon). En op dezelfde manier werd ook Beyoncé aan de wereld voorgesteld als deel van de tienergroep Destiny's Child, met teksten die grotendeels gingen over de gebruikelijke relatiekwesaties, voordat ze op een vergelijkbaar pad werd gestuurd als Rihanna.

Deze twee en hun hedendaagse collega's vertegenwoordigen een strategie welke nu routinematig wordt toegepast op A-lijsters. Ze beginnen als respectabel, met familievriendelijke beelden en onschuldige popliedjes, en bouwen ondertussen aan een fanbasis onder kinderen waarbij de ouders op het verkeerde been worden gezet. Een jaar of twee later vindt echter de omwenteling plaats, en dumpt de artiest in kwestie het gezonde imago ten gunste van een op volwassenen gericht, seksueel uitgesproken imago dat beter zou passen bij soft porno of stripclubs dan bij een fanbasis van kinderen. Omdat er al een band van genegenheid met de betrokken artiest is ontstaan volgen de fans die aan ze verknocht zijn natuurlijke elke richting die ze nemen en imiteren de gedragingen die ze zien. We zagen dat bij Britney Spears, Christina Aguilera, Katy Perry, Taylor Swift, en bij de meest controversiële van allemaal, Miley Cyrus.

Er is een tijd en plaats voor bijna alle dingen in het leven, en pornografie is daarop geen uitzondering. Maar ik zou alleen willen stellen dat popvideo's en podiumshows die worden opgelepeld door kinderen onder de tien hiervoor niet de juiste tijd en plaats zijn, en ik vermoed dat 99% van hun ouders het op dit punt met me eens zal zijn.

De misrepresentatie van Lauryn Hill

Het lijkt dat de overgrote meerderheid van beroemdheden of overstag gaat en de verdorven leefstijl omarmt, of deze tolereren uit angst hun carrière te verliezen, of erger. Af en toe zijn er echter vooraanstaande individuen die uit de pas stappen en naar voren komen om aan de kaak te stellen waar ze deel van uitmaken. Wat er met die mensen gebeurt? Vaak lijkt erop vertrouwd te worden dat dit soort verhalen zo vergezocht klinken in de oren van het algemeen publiek dat ze eenvoudigweg worden afgedaan als “onmogelijk.” In andere gevallen hebben de heersers echter hun methoden om individuen uit te schakelen en hun carrière compleet te vernietigen en ze tegelijkertijd in de media in diskrediet te brengen in de ogen van het publiek. Dave Chapelle en Katt Williams zijn twee voorbeelden van artiesten die hier het slachtoffer van zijn geworden. Pogingen werden ondernomen om Chapelle af te schilderen als een ongeleid projectiel en gebruiker van crack, terwijl Williams een aantal keren werd gearresteerd en lastig gevallen door de politie voor verschillende aanklachten sinds hij zich uitsprak. Ook rapper DMX, die een paar jaar geleden tekenen vertoonde los te willen breken uit de wurggreep van de platenmaatschappij en een vernietigend nummer uitbracht genaamd *Industry* (De industrie), kwam op verdenking van verschillende feiten een aantal keer in de gevangenis terecht. Toeval?

Dan is er nog een andere artiest wiens levensverhaal van de afgelopen 15 jaar misschien ook wat antwoorden kan verschaffen.

Lauryn Hill was eerder bekend als L-Boogie, de uitzonderlijk getalenteerde rapper/zangeres bij de Fugees, die in de jaren 1990' de hitlijsten aanvoerde. Na de korte bloeitijd van de groep kwam ze in 1998 met haar veel geprezen soloalbum *The Miseducation Of Lauryn Hill* (De foute opvoeding van Lauryn Hill). Op het album waren een aantal buitengewone tekstuele uitingen te horen, zoals in *Everything Is Everything* (Alles is alles):

*“Ik schreef deze woorden voor iedereen,
Die het moeilijk had in zijn jeugd,
Die niet meegaat in het bedrog,
In plaats van de waarheid,
Lijken we het spel te verliezen,
Voordat we nog begonnen zijn,
Wie maakte de regels? We zijn zo in de war,
Makkelijk om de tuin te leiden.”*

En in *The Lost Ones* (De verlorenen) een inkapseling van de eeuwige waarheid van de Universele Wet:

*“Maar snap je het dan niet, man, Universele Wet?
Wat je doet komt bij je terug, ster,
Onderschat nooit degenen die je beschadigt,
Want karma, karma, karma zal hard terugslaan!”*

Alles leek goed te gaan, en de hiphopscene had er een vooraanstaande, bewuste artieste bij die mooie boodschappen uitdrukte in haar muziek. Al snel daarna verdween Lauryn echter uit de schijnwerpers, ogenschijnlijk een zelf opgelegde ban. Ze gaf verholde verwijzingen in die richting tijdens latere interviews, zoals:

“Twee tot drie jaar lang heb ik me onttrokken aan elke sociale interactie. Het was een zeer introspectieve tijd voor mij want ik moest mijn angsten onder ogen zien en elke demonische gedachte de baas worden over minderwaardigheid, over onzekerheid of angst omdat ik zwart ben, jong en getalenteerd binnen deze Westerse cultuur.”

Er werd verder geen muziek uitgebracht, en de roddelbladen begonnen zich te roeren met verhalen dat ze het spoor bijster was, zich wispelturig gedroeg en verslaafd was aan allerlei middelen. In de wandelgangen van de industrie deden ondertussen verhalen de ronde hoe Lauryn wanhopig probeerde zich aan de greep van de Sony Corporation te ontworstelen, waar zowel het materiaal van de Fugees als haar solowerk waren uitgegeven. De geruchten vertelden dat ze genoeg had van de sinistere en geest beheersende aspecten van de Industrie en dat ze er onderuit wilde omdat het haar geestelijke gezondheid schaadde. Er kwamen beschuldigingen van racisme bovendien wat, achteraf bekeken, een standaard tactiek lijkt voor het besmeuren van een karakter door een industrie die niet houdt van afvalligen die proberen hun eigen weg te gaan. Lauryn bracht de ervaring mooi onder woorden in het akoestische nummer *I'll Go Out* (Ik ga wel weg) met tekst als:

*“Geen compromissen meer,
Ik zie voorbij jullie vermommingen,
Verblinden me met geestbeheersing,
Stelen mijn eeuwige ziel,
Verlokkend met materiële zaken,
Om me als jullie slaaf te behouden.”*

[Hier](#) kun je een live uitvoering van het nummer beluisteren.

Helaas lijkt het zo dat er een prijs moet worden betaald door een artiest die door de maatschappij Sony wordt beschouwd als persoonlijk bezit wanneer ze nummers als dit uitbrengen. Je kon erop wachten. In 2012 dook het verhaal op dat Lauryn op haar nek werd gezeten door de Amerikaanse belastingdienst IRS voor een totaal van 968.000 dollar aan onbetaalde belastingen in een zaak die aan alle kanten stonk naar opzet. In een poging zich te verdedigen zei Lauryn dat zij en haar familie waren bedreigd met de dood (hoewel moeilijk te zien is wat dat te maken zou hebben met het niet betalen van belastingen). De roddelbladen berichtten dat ze een lange gevangenisstraf tegemoet kon zien als ze er niet in slaagde voor de deadline te betalen. Uiteindelijk belandde ze drie maanden in de gevangenis. Tot er een oplossing kwam: om haar schulden te betalen kon ze een splinternieuw miljoenencontract tekenen bij Sony, dezelfde maatschappij waarvan ze 15 jaar lang probeerde te ontsnappen!

Robin Thicke: nieuwe rekrut

Een meer recent voorbeeld van een artiest die begon met muzikale integriteit maar is verworden tot de zoveelste marionet van de industrie is te zien in de geschiedenis van Robin Thicke. Ook hier zien we weer dezelfde blauwdruk en beproefde methode die we al zagen bij zoveel andere hedendaagse artiesten.

De vader van Robin, Alan Thicke, was zelf entertainer. Hij is het meest bekend als Amerikaanse quizmaster en presentator van een praatprogramma, en ook als acteur. Zijn moeder, Gloria Long, was ook zangeres en actrice, en zijn grootouders aan moeders kant waren zangeres en trompettist. Zodoende was Robin zelf gedegen klaargestoomd voor een eigen carrière in showbizz. Ook zijn broer Brennan kreeg een carrière als acteur, en Robin zou trouwen met actrice Paula Patton.

Het leek slecht een kwestie van tijd voor het eigen succes van Robin. Ik interviewde hem voor het blad *Blues & Soul* in 2007, ten tijde van het verschijnen van zijn album *The Evolution Of Robin Thick*. Hij legde me uit dat hij al 14 jaar werkzaam was in de business om te proberen het te maken. Zijn vroege mentor was de R&B zanger Brian McKnight, die hem had geïntroduceerd bij baas van Interscope Records Jimmy Iovine. Het album van Thicke uit 2002, bekend onder de titels *Cherry Blue Skies* en *Beautiful World*, was een belangrijk succes onder zijn gelijken en trok de aandacht van Pharrell Williams, die vervolgens het nummer *Wanna Love You Girl* voor hem produceerde en hem liet tekenen bij zijn Star Trak label, maar commercieel gezien was het een flop. Het ontbreken van succes had Robin bij tijd en wijle in een ernstige staat van depressie gebracht. “Ik was aan het randje van suïcidaal,” zei hij. “Ik dronk als ontbijt, en het enige dat me overeind hield was de piano die ik thuis had. Ik ging er elke dag achter zitten en schreef.”

De echte doorbraak van Thicke kwam met het album *Evolution*, een toonbeeld van zijn onderscheidende en bezielde stijl, zwaar op de falsetstem en teruggrijpend op oudere zwarte muzikale invloeden. “Het produceren van het *Evolution* album was een hoogst therapeutische ervaring,” zei hij. “Zelfs tot en met het schrijven van de laatste paar nummers, het maakte allemaal deel uit me te helpen in mezelf te blijven geloven. Iedereen had me, onderhand voor de tiende keer, afgeschreven en opgegeven.”

In zijn commentaren schijnt duidelijk een artiest door die is gefrustreerd en alles wil doen om in de succesvolle voetsporen van zijn vader te treden. De Wikipagina over Robin Thicke merkt op: “Thicke zag dat, hoewel zijn ouders hem niet van zijn verlangen af probeerden te brengen een carrière te bewerkstelligen in de muziek, zij door hun eigen ervaringen met de aard van de entertainmentbusiness in het begin argwanend waren.”

Het ging verder langs hetzelfde muzikale pad met de albums *Something Else*, *Sex Therapy* en *Love After War*. Zoals al eerder opgemerkt is het bij artiesten die een verandering doormaken makkelijk om het moment te bepalen waarop hun upgrade aan het kijkerspubliek bekend wordt gemaakt. Over wat er achter de schermen gebeurt kunnen we alleen maar speculeren, maar een geïnformeerde gok zou zijn dat een artiest in kwestie een tijdlang wordt toegestaan zijn eigen weg te gaan, dat wordt gezien dat hij of zij van enig nut zou kunnen zijn voor het bevorderen van de doorlopende agenda van de heersers en dan ofwel wordt uitgenodigd of wordt gedwongen tot nieuwe hoogten van succes. Onvermijdelijk komt dat soort snelle succes altijd met een prijskaartje. Nu doe je wat zij je zeggen.

Bij Robin Thicke kwam de publieke aankondiging dat hij was gerekruteerd als één van de “uitverkorenen” van de Industrie in de vorm van zijn gastoptreden naast Miley Cyrus tijdens de MTV/VMA Awards van 2013. Dit evenement was de aankondiging van Miley Cyrus' sletterige make-over, waar het publiek haar veranderd zag van de voormalige ster uit *Hannah Montana* naar pornomodus, “twerkend” en haar tong uitstekend, wanneer Thicke het podium opkomt in een zwart wit gestreept pak en tegen haar op begint te rijden tijdens het nummer *Blurred Lines* (Vervaagde grenzen). Cyrus zei later in een interview dat Thick nauw betrokken was bij de planning van de uitvoering en dat hij haar “zo naakt mogelijk” wilde hebben, haar zelfs hielp bij het uitkiezen van de rubberen kleding.

Het optreden trok de onderzoekende aandacht van *Vigilant Citizen* die in een nauwgezette ontleding verklaarde dat het ontwerp van het pak van Thicke, naast het oproepen van beeltenissen uit de Vrijmetselarij, zwart/wit, duister/licht, goed/slecht, tevens een trigger was voor geest beheersende programmering. Dit, merkte *VC* op, wekte de indruk van de relatie tussen Cyrus en Thick als die van geestbeheerst object en haar

handelaar:

“Het nam nog een vreemdere wending toen Robin Thick verscheen voor de uitvoering van Blurred Lines. Zoals de titel al enigszins aangeeft vervaagt het nummer de grens tussen flirterig en ronduit griezelig. De video ademt een vreemd aura uit van handelaar en slaaf, waar Robin, Pharrell en T.I. er goed gekleed uitzien terwijl alle vrouwen die om hen heen dansen volkomen naakt zijn... en teksten worden gezongen als 'je bent een beest.'”

...Slaven te dwingen naakt te zijn terwijl de meesters zijn gekleed is een klassieke psychologische truc om slaven zich machteloos, kwetsbaar en minderwaardig te doen voelen.”

Blurred Lines markeerde het einde van de gezapige bezielde stijl van Robin Thicke en plaatste hem in een nieuw licht als een gluiperig soort pooier. De onzedelijkheid van de getoonde beelden werd nog versterkt door het kort in beeld brengen van de slogan “Robin Thick heeft een grote pik” (bedankt voor die informatie) op een ballon en de tekst “you wanna hug me... what rhymes with hug me? (je wilt me in de keuken... wat rijmt er op keuken?) in een video die met regelmaat werd uitgezonden in kinderprogramma's. De seksualisering van steeds jongere kinderen gaat maar door.

Kort na het optreden bij de Awards kwam het huwelijk van Thicke met actrice Paula Patton tot een einde vanwege aantijgingen van zijn ontrouw. Hij zou een nieuwe relatie zijn begonnen met de 20-jarige April Love Geary, 16 jaar jonger dan hij.

Ook over het volgende nummer van Thicke, *Get Her Back* (Haal haar terug) had *VC* wat op te merken:

“Get Her Back lijkt te gaan over pogingen van Thick om zijn vrouw terug te winnen door aardig en verontschuldiging te zijn. Wanneer echter gecombineerd met de beelden uit de video dan wordt het een enge en verontrustende vertelling over een stalker met gewelddadige en suïcidale neigingen die op zielige wijze een voormalig vriendinnetje lastig valt... dit alles rijk voorzien van Illuminati symboliek, uiteraard.”

Nadat hij bezielende grootheden als Stevie Wonder, Marvin Gaye en Smokey Robinson had genoemd als zijn voorbeelden begon Thicke vanaf 2015 samen te werken met vuilnisbakartiesten als Flo Rida en Nicki Minaj. (Zij had al eerder meegewerkt aan een nummer van Thicke, *Shake It For Daddy* (Schud er eens mee voor pappie. Geen commentaar.) De tekenen dat er iets was gebeurd met Robin Thicke, ver voorbij wat zou kunnen worden beschouwd als de “natuurlijke progressie” van een artiest, konden niet duidelijker zijn.

Het vreemde raadsel van Jay Electronica

Voor wie vastbesloten is de ware aard van een artiest te doorgronden en wat hen beweegt zijn er weinig voorbeelden te vinden die meer overladen zijn met schijnbare tegenstellingen en tegenstrijdigheden dan de kwestie Jay Electronica. Zijn hele persona is omgeven door een zweem van mysterie, en wie hem heeft ontmoet spreekt van een magnetisch aura dat mensen om hem heen aan lijkt te trekken.

In 1976 geboren als Timothy Thedford te New Orleans leert de officiële geschiedenis dat hij opgroeide in het Magnolia Project van de stad, en dat zijn vroege leven de gebruikelijke strijd was zoals we die bij het merendeel van rappers zien. Hij zou de stad hebben verlaten toen hij 19 was en een soort nomadische leefstijl hebben aangenomen, verhuizend van plaats naar plaats in het navorsen van zijn kunst tot hij zich vestigde in Detroit, waar hij werd voorgesteld aan producers J Dilla en Mr. Porter. Hij tekende bij Jay-Z's Roc Nation in 2010.

Het was echter niet zijn muziek die hem in eerste instantie bekendheid verwierf in de mainstream media, eerder zijn in het oog springende relatie met de in Londen gevestigde Kate Rothschild, erfgename van het Rothschild bankenimperium. Dit was niet de eerste keer dat een zwarte muzikant een relatie had met een Rothschild; zoals al genoemd in een eerder hoofdstuk had de jazzmuzikant Thelonius Monk in de jaren 1950' een relatie met een barones uit de familie Rothschild. “Nica,” Monks partner, zou een obsessieve jazzfan zijn geweest. Kate, ondertussen, was een muziekproducer, naast een aantal andere bezigheden waaronder het runnen van haar platenlabel Round Table.

Electronica is een verklaard Vijf Procenter – een pro zwarte factie binnen de Nation of Islam – iets wat tegenstrijdig lijkt met zijn relatie met een lid van de familie die zo vaak wordt genoemd als de ultieme vertegenwoordiging van de blanke Illuminati machtsstructuur. Het lijkt een wonderbaarlijke ironie dat de leringen van de Nation of Islam vaak worden beschreven als zijnde “antisemitisch” en dat de Rothschilds naar zichzelf verwijzen als zijnde Joods. Het is het soort verhaal dat, als het zou worden gepresenteerd als fictie, zou worden afgedaan als “een beetje te vergezocht.”

De relatie tussen Jay Electronica en Kate Rothschild begon toen zij nog was getrouwd met Ben Goldsmith, zoon van wijlen miljardair Sir (daar heb je er weer één) James Goldsmith. Een tijdlang lagen Ben en Jay over en weer met elkaar in de clinch op Twitter en daagden elkaar uit. In juni 2012 werd Ben aangehouden op verdenking van feitelijke lichamelijke mishandeling van Kate, vermoed werd in verband met haar affaire. Hij werd later zonder aanklacht vrijgelaten en diende vervolgens een aanvraag in voor een scheiding op basis van overspel. Ze hadden samen drie kinderen. Electronica had ook al een kind van de al even raadselachtige Erykah Badu.

Deze niet voor de hand liggende relatie heeft voor heel wat speculatie gezorgd onder zowel waarheidszoekers als hiphopfans. Sommigen denken dat, door het aangaan van de relatie, Jay Electronica “de vijand had geïnfilteerd” om de elitaire bloedlijnen van binnenuit te ontmaskeren. De tegengestelde mening is dat, toen hij eenmaal roem en rijkdom had bereikt, hij hetzelfde pad bewandelde als elke andere artiest, als een eigendom, en dat de relatie hoogst waarschijnlijk werd gearrangeerd zoals dat gebeurt met alle relaties binnen de entertainmentindustrie. Zou er in dit verband enige betekenis schuilen in de tekst “brunch met de Rothschilds, diner met de Carters” in Jay's nummer *Call Of Duty* (De plicht roept)?

De relatie tussen Electronica en Rothschild domineerde de krantenkoppen in dezelfde tijd als die tussen Russel Brand en Jemima Goldsmith, dochter van Sir James Goldsmith en de zus van Ben. Ze trouwde met de cricketspeler Imran Khan, nam zijn naam aan, en scheidde voor ze begon aan haar affaire met Brand. Ook dit leek een ongewoon paar dat riekte naar opzet en leidde tot vergelijkbare aandacht van oplettende omstanders. Tegen 2014 leek de verhouding tussen Electronica en Rothschild gedoofd. De *Daily Mail* meldde in augustus van dat jaar dat Jay teruggegaan was naar Amerika, terwijl Kate verbleef in het tuinhuis van het landgoed van haar voormalige schoonmoeder, Lady Annabel Goldsmith.

Bij tijd en wijle was de muziek van Jay Electronica zeer potent en aandoenlijk, met als beste voorbeeld het verbluffende *Better In Tune With The Infinite* (Beter afgestemd op het Oneindige) met daarin tekst als: “de naam op dat geboortecertificaat, dat is niet mijn werkelijke ik,” en opgenomen een citaat van de lang staande leider van Nation of Islam, Elijah Mohammed. Verder zijn zijn teksten over het algemeen meer in lijn met die van de algemene overvloed aan mainstream rappers. Dan is er de schijnbare paradox van zijn verschijnen op promotiefoto's met één bedekt oog, en zijn samenwerkingsverband met de Grootmeester onder de marionetten van de Illuminati, Jay-Z.

Schrijver voor *Conspiro Media* Matt Sergiou dook in het enigma van Jay Electronica toen hij te gast was in mijn *Good Vibrations* podcast in 2013, wat nog een aantal interessante onthullingen opleverde. Waaronder dat Jay Electronica's achtergrond niet per se hoeft te kloppen met wat over het algemeen wordt aangenomen.

Een artikel in het Britse *Mail On Sunday* draaide om de beweringen van iemand genaamd Virgil C Tiller, die zei te zijn opgegroeid met de jonge Timothy Thedford. Tiller zegt dat, hoewel het leven van Thedford weliswaar begon in Magnolia, toen hij zes was hij en zijn moeder verhuisden naar een tweekamerappartement in een Victoriaans landhuis in een welgesteld deel van New Orleans. Tiller beweert ook dat Thedford onderwijs genoot aan St. Augustine's, een private Katholieke jongensschool, wat in die tijd de equivalent moet hebben gekost van ongeveer 4.000 euro per jaar aan schoolgeld.

Matt behandelde ook nog een andere onregelmatigheid rond Electronica – de kwestie van zijn album *Act II: Patents Of Nobility* (Deel 2: Patenten van noblesse) dat, net als het mythologische *Detox* van Dr. Dre, al jaren in het vooruitzicht was gesteld maar nog steeds geen tekenen vertoonde van uitkomen. Op internet was een brief verschenen van iemand die als naam Carter Whitelow opgaf. Naarmate de oorspronkelijke datum van publicatie dichterbij kwam zei Whitelow dat het nooit uit zou komen. De reden, zo beweerde hij, was dat de teksten en verhalen van het album waren gebaseerd op poëzie die hij, Whitelow, had geschreven

gedurende zijn tijd in het voortgezet onderwijs en de titel *Act II: The Life And Times Of Carter Whitelow* (Deel 2: Leven en tijden van Carter Whitelow) droeg. Hij had het werk toegeschreven aan zijn alter ego Trademark Legacy, ook bekend als Black Adam.

Electronica had plagiaat gepleegd met de inhoud, zo beweerde hij, met de hulp van een gezamenlijke, rijke kennis van school die connecties had binnen het imperium Def Jam/Roc Nation. De vriend, waarvan de naam niet wordt genoemd, en als het verhaal van Whitelow klopt, had het manuscript van de poëzie aan iemand binnen Def Jam gegeven die het had bewaard tot het moment zich voordeed om het te gebruiken als de basis voor het debuutalbum van Electronica. Whitelow zegt dat hij zijn eigen teksten herkende toen hij het materiaal van Electronica op de radio hoorde, en dreigde met een rechtszaak. In de muziekmedia is weinig vernomen dat de beweringen van Whitelow zou steunen. Aan de andere kant, er moet een reden zijn waarom het album van Electronica nog steeds niet is verschenen, ondanks berichten dat het in 2012 al klaar was, en er zijn geen tekenen dat dit binnenkort zou gaan gebeuren.

Mocht het verhaal van Winslow waar blijken dan zaait dat twijfel over de authenticiteit van alle teksten van Electronica, net zoals de aantijgingen over zijn scholing en huisvesting vraagtekens zetten bij zijn consistente bewering van een jeugd in de getto. Het uiteindelijke resultaat is meer vragen dan antwoorden als het gaat om deze meest verbazingwekkende artiest van allemaal.

Is er dan niets meer heilig?

Vaak zeggen mensen: “Die of die artiest is toch zeker niet gecorrumpeerd en gecompromitteerd? Al die anderen wel, dat weet ik wel, maar *die* toch zeker niet?” Hoe triest het ook is, uit het bewijs dat nu beschikbaar is lijkt het dat iedere artiest die roem, rijkdom en groot succes heeft bereikt hiervoor een prijs heeft betaald. In sommige gevallen kan een artiest misschien jaren zijn eigen gang gaan zonder de duidelijke tekenen dat ze een eigendom zijn, maar vroeg of laat zullen ze door beginnen te schijnen.

De act van Kate Bush was vanaf het eerste begin origineel en op zichzelf staand. Vanaf het moment dat ze voor de eerste keer verscheen met de bovennatuurlijke ondertonen van *Wuthering Heights*, nadat ze naar verluidt was ontdekt door David Gilmour van Pink Floyd, is ze gevierd voor haar buitenissig creatieve muziek die niet in de conventionele hokjes te plaatsen was. Ze roerde ook esoterische thema's aan, van Wilhelm Reichs onderdrukte orgone energietechnologie in *Cloudbusting* tot het gebruiken van geluid als wapen in *Experiment IV* tot de verering van de taal van de kosmos in *Pi*. Het was daarom voor velen een grote teleurstelling dat ze een koninklijke onderscheiding aanvaardde van de koningin, laat in haar carrière in 2013, waarbij ze joviaal opmerkte “nu heb ik iets echt bijzonders om de kerstboom mee op te tuigen.”

Het jaar daarop deed ze haar eerste solo live optreden sinds 35 jaar in het Hammersmith Apollo in Londen. Al snel wezen alerte onderzoekers op de symboliek die werd uitgebeeld, waaronder de beeltenis van hagedisachtige of reptielachtige entiteiten, een gitarist die een griezelig vogelmasker droeg, en een modelvliegtuigje dat van de ene naar de andere kant van het podium vloog en een spoor achterliet dat deed denken aan chemtrails. Alle onwelkome hints dat ook Kate weer een gemanipuleerde aanwinst van de Gevestigde Orde is en wordt gebruikt voor het normaliseren van bepaalde aspecten uit de agenda zoals zoveel van haar minder gevestigde collega's. Wat gebeurt er toch met al die artiesten?

Noem in ieder geval niet het R-woord!

Afgezien van de relatie van Thelonus Monk en Jay Electronica zijn de Rothschilds er grotendeels in geslaagd om zich buiten de schijnwerpers van de muziekindustrie te houden – zoals ze daar ook in zijn geslaagd wat betreft de bredere media. Er wordt echter op ze gezinspeeld op de hoes van een mixtape van Rick Ross uit 2012, getiteld *The Black Bar Mitzvah*, waar de rapper te zien is in een luxueuze bontmantel binnen het symbool dat de familie Rothschild heeft aangenomen als hun familiewapen. Het staat bekend als “Het Zegel van Salomo” en is het symbool op de vlag van het moderne Israël (dat werd gesticht door de Rothschilds), een vertegenwoordiging van het samenkomen van het zwaard en de kelk – de eenwording van het mannelijke en vrouwelijke principe, inherent aan de natuur. Waarom Ross deze titel en beeltenissen koos is onbekend. Misschien heeft hij plannen zich om te dopen tot Rick Rothschild?

Rond dezelfde tijd verscheen Boy George met een nieuwe (tijdelijke) tatoeage op de kruin van zijn

kaalgeschoren schedel. Deze bestond onder andere uit een lotusbloem en verschillende andere ontwerpen waaruit hetzelfde Zegel van Salomo/Huize Rothschild symbool verrees. Wat dat betekent, daar kan iedereen slechts naar raden.

Bronnen

[Fitzpatrick Informer: De Kabbala Cultus van Hollywood ontmaskerd](#) (Deel 3, link naar eerdere twee delen boven aan de pagina, vert.)

[Sherry Shriner bij Sherry Talk Radio](#)

[Professor Griff en Katt Williams presenteren... Rituelen van de Illuminati en de consequenties](#)

[Justify Theory: De mafketels deel III: De vervolging van Katt Williams](#)

[Bob Dylan geeft toe dat hij zijn ziel aan de Duivel heeft verkocht](#)

[Vigilant Citizen: Als insiders de smerige kant van de entertainmentindustrie onthullen](#)

[Black Child Production: De auditiebank van Hollywood: Speeltuin van de Duivel](#)

[Black Child Production: Satanisch Hollywood: Het rituele offer](#)

[Black Child Production: Het homoseksuele ritueel](#)

[Het YouTubekanaal van Yash Qaraah](#)

[Professor Griff noemt P.Diddy homo en Illuminati klootzak](#) (beelden zijn niet meer terug te vinden, helaas, vert.)

[Drugsbaas beweert dat FBI hem vroeg naar het seksleven van Sean "Diddy" Combs](#)

[Lauryn Hill: *I Get Out*](#)

[Daily Express: Kanye West gaat op de grond liggen en weigert vragen te beantwoorden in de Janathan Ross Show](#)

[DMX: *The Industry*](#)

[Vigilant Citizen: De Robin Thicke video *Get Her Back*, of hoe popcultuur doorgaat met het propageren van een doodscultus](#)

[Illuminati video: Olivia Wilde, Bono en Richard Branson sluiten zich aan bij Toilet Strike van Matt Damon](#)

[Vigilant Citizen: Bono, Richard Branson en Olivia Wilde drijven de spot met "Illuminati samenzweringen" in reclame voor schoon water](#)

De teruggetrokken video *10:10* van Richard Curtis

[Margaret Sanger, oprichtster van Planned Parenthood, in haar eigen woorden](#)

[Daily Mail: Obama familie van Brad Pitt, Hillary Clinton nicht van Angelina Jolie](#)

[De genealogische banden van Brad Pitt](#)

[Amerikaans onderzoeker Freeman over de bloedbanden tussen beroemdheden](#)

[De wilde Rothschild erfgename, haar rap-ster geliefde en de foto die haar vrienden alarmeerde](#)

[Jay Electronica ontkent stelen poëzie](#)

[Mail Online: De Rothschild rap: Na onthulling verlaten Kate Rothschild Ben Goldsmith voor rapper genaamd Jay Electronica onthullen we nu de aanwijzing voor de breuk die door dj's over heel Groot Brittannië wordt gedraaid](#)

[Conspiro Media blog: Thelonus Monk/Jay Electronica/Rothschild banden](#)

HOOFDSTUK 19: EN NU EFFE IETS HEEL ANDERS

Mensheid, we hebben een probleem

*“Om eerlijk te zijn, ik heb echt geen idee
Hoe we dit gaan oplossen,
Maar we zullen wel moeten.”*

Alais Clay: Wake 'Em Up (2010)

Vrijheid is rechtstreeks verbonden met moraliteit. Naarmate een gemeenschap moreler wordt neemt de vrijheid toe. Als de maatschappij minder moreel wordt dan neemt vrijheid af.

Mark Passio

Waarheidsbommen

Ondanks de validiteit van alles wat je tot nu toe gelezen hebt ben je aangeland bij de meest belangrijke hoofdstukken van het hele boek. Hoewel de volgende informatie voor de volledige context het best kan worden gelezen aan het einde, kunnen ze ook afzonderlijk worden gezien, als op zichzelf staand. Ik wil in ieder geval iedereen aansporen *niet* hier te stoppen met lezen, anders zal de werkelijke aard van al het andere dat men heeft gelezen verloren gaan, en als er één deel is van het boek waarvan ik zou willen dat men het met anderen deelt dan is dat dit deel.

Nadat we in het grootste deel van dit boek hebben gekeken naar alle vreemde zaken die zich afspelen achter de schermen van de entertainmentindustrie is het nu tijd dat we ons gaan richten op de vraag *waarom*. Elk verhaal dat eindigt zonder die vraag te stellen is als het lezen van een detective om er bij de ontknoping achter te komen dat de laatste bladzijden uit het boek zijn gescheurd.

In deze laatst overgebleven pagina's wil ik met jullie delen wat ik eruit heb begrepen. Ik zal verder het

gebruik van frasen als “ik geloof dat...” en “ mijn mening is dat.... achterwege laten” Ik denk dat dit wel duidelijk is, en het zou ten koste gaan van de leesbaarheid van de informatie. Hoe iedereen verkiest te reageren is uiteraard aan hem of haar. Een belangrijk deel van het langdurig lijden van de mensheid is te wijten aan bepaalde individuen die alle anderen vertellen wat ze moeten geloven. Maar de informatie spreekt voor zich en zal resoneren met degenen wie dat lot is beschoren.

Zoals ik helemaal aan het begin van het boek al zei is het onmogelijk de manipulaties van de muziekindustrie werkelijk te begrijpen zonder deze te plaatsen in de volledige context van wat er in realiteit speelt in deze wereld – en wat deze realiteit überhaupt inhoudt. De begrijpelijke reactie van velen die uiteindelijk tandenknarsend instemmen dat er sprake is van een samenzwering is te vragen “maar wat kan ik daar nou aan doen?” Slechts een begrip van wat volgt biedt de bekrachtiging om er iets tegen te doen.

Hetzelfde kan worden gezegd binnen de context van een groot aantal onderwerpen binnen de sfeer van zoeken naar de waarheid en het achterhalen van samenzweringen. Er zijn vele full time onderzoekers van 11 September die de officiële lezing volledig hebben uitgeplozen en uren kunnen vertellen over alle onregelmatigheden. Hetzelfde geldt voor de waarheid omtrent vaccins, genetisch gemanipuleerd voedsel, chemtrails, geïnstitutionaliseerde pedoseksualiteit, Satanisch ritueel misbruik, op trauma gebaseerde geestbeheersing, de lijst kent geen einde... Deze lijken allemaal op zichzelf staande onderwerpgebieden, maar wanneer men zich een breder beeld heeft gevormd wordt duidelijk dat ze allemaal verbonden zijn, en hoe elk ervan een doel dient binnen het systeem, samenwerkend met de anderen. En omdat mijn ding muziek is heb ik met dit boek geprobeerd te laten zien hoe de manipulaties binnen de muziekindustrie er slechts één van deze zijn.

Velen voelen zich overweldigd door de duistere aard van deze onderwerpen en redeneren dat het controlesysteem zo diep is geworteld in onze realiteit gedurende zo lang dat het een onmogelijkheid lijkt deze steen voor steen af te breken. Degenen met een New Age-overtuiging zullen ondertussen argumenteren dat elke aandacht te schenken aan een duister of negatief onderwerp alleen maar helpt om het binnen deze realiteit gemanifesteerd te houden vanwege de energetische connectie die individuen maken wanneer ze er bewust aandacht aan schenken. Uiteindelijk is dat een uitvlucht en een zich onttrekken aan persoonlijke verantwoordelijkheid, omdat de eerste stap naar het oplossen van elk probleem een begrip *moet* zijn van de totale omvang, voor zover dit mogelijk is. Alleen van daaruit kan een oplossing komen. En te proberen om dit enorm complexe en meerlagige controlesysteem steen voor steen te ontmantelen *is inderdaad* onbegonnen werk. De werkelijke oplossing ligt elders.

Er zal toch niemand in deze wereld zijn met een enig vermogen tot nadenken die zich niet op zijn minst een beetje bezig zal hebben gehouden met de grote vragen van het leven: Wie zijn we? Waar komen we vandaan? Waarom zijn we hier? En wat is dit “hier” eigenlijk? Wat gebeurt er als we hier weggaan? Hoewel discussies over dergelijke onderwerpen zelden te horen zijn rond de koffieautomaat op het werk of thuis tijdens de maaltijd aan tafel zijn het enigzins die mensen al millennia lang voor raadsels stellen en verbluffen, en zullen mensen wereldwijd zeker wel eens bezighouden, in ieder geval in tijden waar ze alleen zijn en wanneer het rustig is.

Zolang als ik me kan herinneren hebben deze mij in ieder geval wel geplaagd, vanaf de eerste keer dat “Jezus” werd genoemd, en een ongeïdentificeerde entiteit genaamd “God” gedurende mijn tijd op de lagere school, tot mijn vier jaar bij een Evangelisch Christelijke kerk in de ijdele hoop dat daar het antwoord lag op mijn vragen aangaande de vreemde gevoelens die op begonnen te komen toen ik 19 was, dat de wereld niet bepaald was wat ons was geleerd dat het was, tot ik ook daar uiteindelijk vertrok, gedesillusioneerd dat ik geen antwoorden had gevonden, in plaats daarvan alleen maar meer vragen had. Dit bewoog me op een pad van jarenlang bitter atheïsme, werkelijk gelovend dat er geen goddelijk plan was, dat het menselijk leven niets meer was dan een kosmisch ongeluk, het resultaat van puur toeval. Zoals ik aan het begin van het boek al vertelde begon ook dat geloofssysteem in 2008 af te brokkelen als gevolg van nieuwe informatie die op mijn pad kwam met betrekking tot de ware natuur van deze wereld en de krachten die haar momenteel in een greep houden.

De bezigheden van de duister occulte priesterklasse zijn in de rest van dit boek al goed gedocumenteerd. De macht die ze uit hebben kunnen oefenen over de mensheid werd alleen maar mogelijk door *hun* diepe studie en begripsvorming van de werkelijke aard van realiteit. Waar het uiteindelijk allemaal op neerkomt is dat

feitelijk alles in de schepping – van planeten en sterren tot zwarte gaten diep in de ruimte tot dieren, planten en mensen – bestaat uit dezelfde universele energie, trillend op verschillende frequenties. In de meest basale vorm is alles energie. Het is het unieke vibrationele patroon in elke uitdrukking dat het zijn vorm geeft in de ogenschijnlijk fysieke sfeer. (Ik gebruik hier het woord “ogenschijnlijk” omdat wat we begrijpen als een solide wereld alleen maar zo overkomt vanwege de manier waarop wij, als bewuste wezens, de energetische patronen welke we ondergaan interpreteren en decoderen.)

Ik maak me geen illusies over hoe bizar dit alles moet klinken wanneer men het voor het eerst hoort, en ik heb het zelf ook lange tijd ontkend nadat ik het voor het eerst vernam. Maar er zijn vele, vele onderzoekers, auteurs en geleerden, uit alle tijden en alle lagen van de bevolking, en van beschavingen van over de hele wereld – en allemaal bevestigen ze elkaars informatie – die het fenomeen veel beter uit kunnen leggen dan ik met mijn soundbites. Dit begrip vormt tevens de basis voor vele religies en geloofssystemen van culturen van over de hele Oude Wereld, voordat vele van deze grote waarheden werden gecorrumpereerd en opzettelijk werden verborgen door de geïnstitutionaliseerde religies die we heden ten dage in de wereld aan het werk zien. Het is geen toeval dat het woord “religie” is afgeleid van het Latijnse woord “ligare,” dat “vastbinden” of “inbinden” betekent.

Je ziet deze grote waarheid over de aard van onze realiteit ook terug, gecodeerd in populaire films in de vorm van allegorie. De eerste film uit de *Matrix* serie is het meest aangehaalde voorbeeld hiervan. Onder het oppervlak van het gelikte uiterlijk en de computer gegenereerde beelden ligt de onthulling dat, wat wij zien als fysieke realiteit, feitelijk golven zijn van elektrische en digitale informatie die worden omgevormd tot “realiteit” omdat onze geest werkt als een zender/ontvanger. Met andere woorden, de wereld is zoals ze is omdat wij ze als zodanig beschouwen. Zonder de aanwezigheid van waarnemers om de informatie te decoderen zou alles blijven verkeren in de basisvorm, als energetische informatiecodes. Een tijdje geleden realiseerde ik me dat dit de oorsprong moet zijn van de vaak gehoorde frase “als een boom omvalt in het bos, en er is niemand om het te horen, maakt het dan geluid?” Deze op het eerste oog onzinnige frasen komen niet uit het niets.

Toen ik uiteindelijk kwam tot acceptatie van deze grote waarheid had dit het tegenovergestelde effect van de eerdere geloofssystemen die ik had omarmd; het *beantwoordde* meer vragen dan dat het opriep. Alleen het begrip dat deze ogenschijnlijke realiteit – en alle andere – uitdrukkingen zijn van energie die trilt op verschillende frequenties kan de concepten van tijdloze eeuwigheid, het overleven van de spirituele ziel na de fysieke dood, reïncarnatie, buitenlichamelijke en bijna dood-ervaringen, remote viewing en astraal reizen, en zelfs de relatief onbeduidende fenomenen voorgevoel en déjà vu verklaren. De atheïstisch/darwinistische opvatting, dat de wereld in feite een kille, harteloze rots is die door de ruimte vliegt, en dat wij slechts biologische entiteiten zijn die *heel toevallig* zijn voortgekomen uit het niets tegen alle kansen, is ook een uitvlucht. Het is een religie voor degenen die uit gewoonte sceptisch zijn en bestaat als tegenhanger van alle door mensen bedachte en geest beheersende religies van de wereld die mensen weghoudt van de *werkelijke* waarheid aangaande ons bestaan. Als ze je niet in kunnen pakken met onbuigzaam, bijgelovig dogma dan krijgen ze je wel met het tegendeel – een totaal ontkennen van alles dat ook maar een zweem heeft van spiritualiteit of esoterie.

Stel je nu eens voor dat een klein deel van de menselijke bevolking in lang vervlogen tijden zich een begrip heeft gevormd van de werkingen van het Universum en, ontdaan van de normale karakteristieken die de meesten van ons ervan weerhouden op een dergelijke manier te handelen (geweten), heeft besloten dat ze een tactisch voordeel konden behalen op de rest van de bevolking door hun kennis voor zich te laten werken, terwijl de rest van de mensheid opzettelijk in complete onwetendheid werd gehouden door middel van een keur aan kwaadaardige inspanningen. Als we aannemen dat deze individuen niet bepaald het beste met de mensheid voorhadden, en dat ze gedreven werden door een psychopathische geest, dan zien we al snel genoeg dat dit er voor de rest van de mensheid niet goed uitziet. Dit is de dynamiek die al duizenden jaren speelt, en de omstandigheden waarin we ons nu bevinden zijn een direct lange termijn gevolg van dit proces.

Slechts een psychopathische benadering van de wereld kan een controlesysteem, gevormd op deze basis, zo lang in stand houden. De meeste mensen hebben bij het denken aan psychopaten een beeld van een karakter als Norman Bates uit de Hitchcockfilm *Psycho*, of een met een mes in het rond zwaaiende uitzinnige moordenaar uit een griezelfilm voor tieners. Maar dat is een karikatuur van het uiterste deel van het spectrum van psychopathie. Voor het grootste deel wordt het eenvoudigweg bepaald door een totaal gebrek aan

empathie en mededogen voor andere wezens en een onvermogen te begrijpen – of zich aan te trekken – wat de gevolgen van je acties betekenen voor de rest van de schepping. Een psychopaat heeft er geen problemen mee de opdracht te geven een dorp vol vrouwen en kinderen ergens ver weg af te slachten met een droneaanval en zal die nacht slapen als een baby zonder enige zorg. De regeringen van de wereld zitten er vol mee, en dat is niet toevallig. Een klein percentage van de wereldbevolking – ergens tussen de 1 en 5%, afhankelijk van naar welke onderzoeker je luistert – is in meer of mindere mate psychopatisch. Ze worden zo geboren, waar een deel van de hersenen dat zorgt voor compassie en empathie kapot is en derhalve niet juist functioneert. Het is een geestesziekte en is, op primair niveau, ongeneeslijk.

Secundaire psychopathie is ondertussen een conditie die in een persoon kan worden geprogrammeerd of gecultiveerd, meestal vanaf de zeer vroege jeugd. Opgroeien in een gezin of sociale omgeving die wordt gekarakteriseerd door psychopathie – in samenhang met het persoonlijk ondergaan van misbruik en trauma – kan leiden tot een psychopathische benadering van de wereld. Dit zijn de methoden die de “elite” gebruikt bij hun eigen nakomelingen om het soort mentaliteit te verkrijgen dat nodig is voor een leven in dienst van het systeem en de onderdrukking van de rest van de mensheid. Psychologen zeggen dat deze vorm van psychopathie echter kan worden omgekeerd en genezen wanneer men vroeg genoeg wordt verwijderd uit dat type conditionering, en wanneer er sprake is van enige wil bij henzelf om los te breken. Hier zijn vele voorbeelden van.

Weg uit het gekkenhuis

Over de jaren zijn uitdrukkingen als “complottheoreticus” en “alu-hoedjes dragende mafketel” in het leven geroepen om iedereen die de officiële lezing in twijfel trekt weg te zetten als een losgeslagen dwaas met wijde ogen. Zelf nadenken en opkomen voor je individualiteit zijn tot sociale misdaden gemaakt, en omdat het merendeel van de bevolking voortdurend op zoek is naar de goedkeuring van anderen en probeert “erbij te horen” in een wereld die opzettelijk krankzinnig is gemaakt, spelen ze het spelletje mee en handelen in lijn met “normaal” gedrag, en hebben geen behoefte om zich buiten de grenzen van hun comfortabele zone te begeven.

Dan wordt duidelijk dat het bevatten van deze grote waarheden, en vervolgens de verantwoordelijkheid te nemen wat je hebt ontdekt te communiceren naar anderen, nooit mogelijk kan zijn voor iemand die nog vastzit in die systematische manier van denken. Iedereen die zich wil begeven op het pad van ware kennis en begrip – en daarmee het pad van vrijheid – zal eerst elke zorg van wat anderen van hem of haar denken omwille van wat ze doen, zeggen en denken moeten laten varen. De meeste mensen zijn geketend door zorgen wat de jongens in de kroeg wel niet zouden denken wanneer ze niet meer praten over voetbal maar over de raadselen van het leven en realiteit, of wat mammië of pappië of levenspartner zou denken, of hun baas. De angst een sociale buitenstaander te worden is wat de meeste mensen stil en passief houdt betreffende informatie die zover als maar mogelijk is dient te worden verspreid, wil de mensheid ooit losbreken uit de slavernij en onderworpenheid die ons zijn opgelegd.

Voor de meesten die aanbelden bij de waarheid is dit zeker een moeilijk proces. Ik spreek uit ervaring. Die eerste bruggen achter je te verbranden is altijd de moeilijkste stap. Naarmate je je begint uit te spreken realiseer je dat het pad terug naar je oude leven vervaagt en dat de enige weg de weg vooruit is. Voor mij duurde het echter niet lang dat het me geen bal meer kon schelen wat iemand van me dacht om wat ik was begonnen uit te dragen en hetgeen waarvan ik instinctief wist dat het waar was. Anders had ik dit boek niet kunnen schrijven.

Een manier van denken die mij erg heeft geholpen om enige zorg te overkomen hoe anderen mij zien is te overpeinzen wat iemand nu eigenlijk krijgt in ruil voor het zich zorgen maken over wat hun vrienden, zus, ouder, collega of gewoon een willekeurig iemand op straat van hen zou vinden. In elk afzonderlijk geval is de waarde die je onttrekt aan het censureren van wat je zegt, of je gedrag aan te passen uit angst voor hoe het bij een ander overkomt precies hetzelfde. Helemaal niets. Geen enkele waarde. Nul. Waarom doen we dat dan?

Een andere manier waarop ik het bekijk is dit: Ik heb het nooit leuk gevonden om als sukkel te worden versleten. Wie wel? Wie kan er nu echt zeggen dat ze het fijn vinden om te worden gefopt, of door anderen te worden behandeld als een stumper, of dat een ander hem of haar als zo dom en onwetend en achterlijk

beschouwt dat ze hem of haar een voortdurende stroom onzin, onjuiste informatie en bedrog wijs kan maken, in de wetenschap dat hij/zij het allemaal oplepelt als een onnadenkende idioot? Ik niet. Dank je wel.

Toch is dit wat er speelt in de wereld. Elke dag wordt het gros van de mensheid leugens door de strot geduwd door de door bedrijven beheerste massamedia, door goedbetaalde professionele leugenaars binnen de overheid en binnen andere aspecten van de Gevestigde Orde. Al die leugens kunnen als zodanig worden ontmaskerd door het toepassen van kritisch nadenken en op bewijzen gebaseerd onderzoek. Toch kiezen de meesten ervoor geen enkel moment van hun tijd – middels de keuze van vrije wil – te wijden aan het onderzoeken van dergelijke kwesties en blijven te bang om erover te praten met vrienden, familie, burens en collega's. “Nou, ik zou wel *willen* vertellen aan mensen over dat onze gedachten en percepties niet die van onszelf zijn, en over hoe het nooit beter voor ons zal worden tot er een massieve verschuiving van bewustzijn plaatsvindt betreffende dit soort zaken, en de enorme verandering in het menselijke gedrag en gedachten welke dit zou opleveren... maar wat zullen de jongens op het werk wel niet zeggen?”

Wie kan er nu eerlijk naar de wereld om zich heen kijken en zeggen dat alles “normaal” is of “weldenkend”? Een wereld waar menselijke arbeid wordt uitgebuit in de vorm van belastingen, gestolen door instituten genaamd “overheid” vanuit het uitgangspunt dat dit nodig is voor het onderhoud van de infrastructuur (hoewel de waarheid is dat veel van de geïnde belastingen heimelijk worden besteed aan het financieren van één of andere oorlog ver weg)? Een wereld waar dergelijke belastingmaatregelen überhaupt alleen maar nodig zijn omdat regeringen in de wereld, in plaats van hun eigen geld te drukken en te circuleren, dit hebben uitbesteed aan kartels van private bankiers met namen als de Federal Reserve en de Bank of England die het uitlenen met daaraan een verbonden rente, waardoor een regering wordt gedwongen om de inspanningen en arbeid van het volk te gebruiken als onderpand voor de lening?

Dus wanneer er meer geld nodig is om de schulden af te betalen die gepaard gaan met elke transactie dan geeft de bank nieuw geld uit met *nog meer* rente eraan vast, wat inhoudt dat er *nooit* genoeg geld in circulatie is om de opgestapelde schulden af te betalen en er *altijd* degenen zijn in de samenleving die failliet gaan en geld, land en bezit verliezen. Dit is ingebouwd in het weefsel van het geldende systeem, en toch accepteren mensen dit allemaal als “normaal” zonder een krimp te geven. “Zo is het nu eenmaal...” En eenieder die suggereert dat het misschien voor de mensheid het beste zou zijn om een andere manier te vinden om dingen te doen wordt weggezet als “mafkees” of “complotdenker.” Als dat “normaal” is, laat mij dan maar lekker verkeren op het terrein van de “mafketels,” maar toch bedankt.

Hoe kan iemand toch ooit rechtvaardigen dat één familie ziekmakende, kolossale hoeveelheden rijkdom bezit, alleen maar op basis van hun genetica, en van de rest verwacht hen te dienen in onderdanigheid? Wie stelt zich überhaupt de vraag wat “koninklijk” eigenlijk betekent? Wat voor smoes is er te verzinnen waarom honderdduizenden in een land, waarover zij zeggen te “regeren,” in schokkende omstandigheden van armoede en ellende moeten leven welke overnacht opgelost zouden kunnen worden wanneer de rijkdommen eerlijk werden verdeeld, in lijn met medemenselijkheid, mededogen en gewoon gezond verstand, in plaats van te worden opgepot in gouden koetsen, zinloze pronkstukken en andere hersenloze uitdrukkingen van pracht en praal die niemand ten goede komen behalve de zielloze parasieten die dat wordt toegestaan? De koningin van Engeland (niet dat er uiteraard ook maar iets Brits is aan de hele bloedlijnen van Saxe-Coburg-Gotha en Battenberg die zich anders voordoen onder de gestolen naam “Windsor”) is zo obsceen rijk dat wordt geschat dat ze ongeveer een zesde van de hele planeet “bezit,” inclusief de bodem onder de oceanen! Hoe kan een mens (hoewel die status voor sommigen discutabel is) godverdegodver nu de bodem van de oceaan bezitten?! Of welke natuurlijke rijkdom op de planeet ook, wat dat betreft, feitelijk gratis en rijkelijk beschikbaar voor iedereen gedurende die paar decennia die we hier in dit lichaam verkeren voordat het valt onder de verantwoordelijkheid van een volgende generatie?

Nog een uitdrukking van pure waanzin wanneer je het goed bekijkt. En nog één die niet alleen wordt getolereerd maar actief wordt ondersteund en wordt toegestaan door te gaan door *juist die mensen* waarvoor het in het bestaan is geroepen om hen te knechten en schaamteloos te exploiteren! Kijk naar de hordes van gehersenspoelde debielen die, met hun plastic vlaggetjes zwaaiend, uren staan te wachten om een glimp op te vangen van het boegbeeld van een systeem dat hen en hun families tot slaven maakt. Is dat “normaal”? Laat mij dan maar lekker gek blijven, alsjeblieft.

Wie, buiten de sfeer van propaganda en overdrijving die ervoor pleiten, kan er nu werkelijke *wat voor*

morele rechtvaardiging *ook* bieden voor oorlog? Wie, afgezien van iemand met een carrière in het militaire apparaat of een psychopathische politicus met een goed salaris te verdienen en een agenda om te dienen, heb je ooit ontmoet die oorlog wil? Wie vindt er nu dat het doden en verminken van andere mensen, met als gevolg een rimpeling van niet aflatend menselijk lijden, een redelijke, verstandige en gerechtvaardigde manier is om een conflict op te lossen? En toch worden we vanaf vroege leeftijd geconditioneerd om gedwee te accepteren dat oorlog een onvermijdelijk bijproduct is van de menselijke aard, dat we tribale wezens zijn die gewoonweg niet met elkaar kunnen opschieten, en dat we van nature oorlogszuchtig en agressief zijn.

We leven in een gemeenschap met dubbele standaarden waar, als iemand een mitrailleur pakt en een groep vrouwen en kinderen in koelen bloede afslacht, hij (of zij), en terecht, zou worden gebrandmerkt als gevaarlijke crimineel en worden vastgezet of geëxecuteerd, afhankelijk van het land in kwestie. Maar wanneer een soldaat (en tegenwoordig in toenemende mate een politieagent) hetzelfde doet dan kan een duidelijk geval van moord worden afgedaan als “bijkomende schade” of “oorlogsslachtoffers,” en zal de dader niet alleen ontsnappen aan gerechtigheid maar is de kans groot dat deze wordt onderscheiden voor “dapperheid” of “dienstbaarheid.”

We horen voortdurend over de “oorlog tegen kanker,” zoals gepromoot door vele, vele liefdadigheidsinstanties op dat gebied. “Op een dag zullen we kanker verslaan,” zeggen ze. Maar dat komt altijd onder het voorbehoud dat daarvoor een eindeloze stroom geld nodig is van het publiek. Als liefdadigheidsinstanties al 50 jaar hebben gewerkt aan het “vinden van een geneesmiddel” dan moet je je afvragen waar al dat geld naartoe gaat terwijl kanker maar blijft bestaan. De waarheid is dat het grootste deel van de ingezamelde gelden de hoogste bazen van deze instellingen heel, heel rijk maakt. Hoe moeilijk het ook is voor mensen om te bevatten, helaas blijkt dat vele liefdadigheidsacties tegen kanker bedrog zijn om geld te verdienen door de goede aard van goed bedoelende mensen cynisch te manipuleren door ze de altijd aanwezige wortel van “hoop” voor te houden. Het laatste dat dit georganiseerde bedrog wil is een geneesmiddel tegen kanker vinden. Het zou het einde betekenen van honderdduizenden banen en zou de farmaceutische industrie beroven van miljoenen klanten, elk jaar weer, naast de enorme winsten die ze genereren met conventionele behandelingen.

De waarheid is dat er altijd al natuurlijke remedies tegen kanker hebben bestaan. De natuur biedt een remedie voor elke menselijke aandoening, over het algemeen door het op een juiste wijze aanwenden van de juiste plant. Dit is kennis die al millennia wordt begrepen door sjamanen en priesterdokters over de hele wereld. Je weet wel, diezelfde sjamanen en priesterdokters die genadeloos werden afgeslacht door het kolonialisme waarvan zoveel beschavingen het slachtoffer van zijn geworden, waarbij hun cultuur en kennis verloren ging.

Is het niet interessant, gezien cannabis wordt genoemd als belangrijkste alternatieve geneesmiddel tegen kanker, dat het in de Westerse gemeenschap wordt gedemoniseerd als een gevaarlijke “drug” waarvan het cultiveren illegaal is, terwijl farmaceutische drugs en vaccins die boordevol zitten met giftige bestanddelen als kwik en formaldehyde verder gewoon prima zijn? Hoe kan dit bestaan in een situatie waar regeringen “geven” om het welzijn van mensen en “hun belangen vertegenwoordigen?”

Kan een wereld waar dit allemaal gebeurt worden betiteld als geestelijk gezond? Zeker niet, zou ik zeggen. En toch gaat het gewoon door en wordt door de meesten getolereerd zonder ooit ook maar een moment stil te staan bij de totale onrechtvaardigheid en de waanzin van dit alles.

De gehersenspoelde staat van laag niveau bewustzijn waarin we allemaal vanaf onze geboorte worden gemanipuleerd – en waar slechts weinigen de moeite nemen eruit los te breken – werd met poëtische genialiteit gecommuniceerd in een post op Facebook door Mats Rickard Lagnevall. Je kunt je moeilijk voorstellen hoe deze waarheid nog effectiever uit te drukken dan dit:

“In een gematerialiseerd land naar keuze schreeuwt een jong kind het uit om uitdrukking te geven aan zijn enorme lijden want, om redenen die zijn verstand te boven gaan, mag hij niet het grote rode stuk speelgoed hebben uit de etalage van Toys 'R Us. Zijn moeder zegt dat hij het gele mag hebben. Maar dat is zo klein in verhouding tot het rode, en daarom toont hij zijn emoties in de meest natuurlijke vorm die hem ter beschikking staat. De tranen van afkeuring vallen in een schier eindeloze stroom.

Zonder succes zegt de moeder tegen de jongen dat hij stil moet zijn. Ze zegt dat het niet iets is wat tranen waard is. Maar waarom zou hij bedaren? Hij is verdrietig en moet dit derhalve uitdrukken zodat hij het kan laten varen. In haar onbewust aangenomen schaamte maant ze de jongen boos stil te zijn! Hoewel ook dit een evenzeer futiele oefening blijkt. Zijn tranen blijven stromen.

De jongen kan het simpelweg niet begrijpen. Er zijn per slot van rekening zoveel stukken speelgoed hier, waarom mag hij dat rode stuk niet hebben? Waarom zijn al die stukken speelgoed daar als er niet mee gespeeld mag worden? Waarom moet hij stil zijn als hij verdrietig is? Waarom is zijn moeder nu boos op hem? Nu maakt zijn verdriet plaats voor schok en verwarring.

Onbekende voorbijgangers blijven staan en fluisteren tegen elkaar, wijzend op de moeder en de jongen – waarop de moeder vrijwel direct reageert door de jongen bij zijn arm te pakken en lichtelijk pijn te doen, terwijl ze hem dreigt dat hij helemaal geen speelgoed krijgt als hij niet ophoudt met huilen en mokken. En natuurlijk, onder deze dreiging raapt de jongen alle kracht die hij maar kan vinden bij elkaar in een poging zijn tranen te bedwingen. Het enige geluid dat de stilte doorbreekt is af en toe een snotter terwijl hij zich mentaal herpakt en rondkijkt naar de mensen die nu snel hun interesse verliezen, er is immers niemand meer die de status quo verstoord.

De jongen neemt al het gebeurde in zich op, maar bewust begrijpt hij er niets van.

Naarmate de jaren verstrijken en hij ouder wordt leert hij dat het tonen van emotie grotendeels wordt afgekeurd binnen deze samenleving, en gedurende zijn tijd op school leert hij ook dat het twifelen aan gezag ook al niet mag, autoriteiten zullen je straffen voor een dergelijke misstap.

In zijn tienerjaren komt de jongen in aanraking met verschillende manieren van intoxicatie. Hij gaat roken, want dat verlicht zijn zorgen door het toedienen van lichte stimuli, zonder enig besef van de mogelijke lange termijn-gevolgen die worden overschaduwd door de onmiddellijke bevrediging.

Hij groeit op tot gemiddelde man die is geleerd de meeste van zijn meningen voor zich te houden en te doen wat hem wordt gezegd. Uiteindelijk trouwt hij met een vrouw die niet al te veel van hem verlangt, sleept zich door de werkweken van het jaar en kijkt alleen maar uit naar het volgende weekend en de geneugten die dat met zich meebrengt van zichzelf benevelen tot een niveau waar hij zijn zorgen vergeet, wat de immer groeiende pijn verdoofd die nu het diepste van zijn wezen heeft bereikt.

Nu is de jongen een man, zijn leven even onopvallend en onbetekenend als dat van elk van zijn collega's of vrienden. De ene week vervangt slechts de andere. De vreugde die het komen van het weekend eerder bracht is nu slechts nog beschikbaar in de eerste dagen van de jaarlijkse vakantie. En hier verliest hij alle zicht op het leven. Hij valt terug naar een diepe en duistere plek waar jaren van onderdrukte emoties hem elk wakend moment achtervolgen. De kracht van zijn geest is versplinterd onder de pure druk van de herintredende emoties, zijn leven valt uiteen.

Binnen de gemeenschap zoekt hij naar hulp hoe met zijn emoties om te gaan. Maar de moderne inquisitie onder het mom van Psychologie is er niet om kwesties op te lossen die in de eerste plaats al zijn ontstaan door de sociale normen. Het is slechts bedoeld om te verzekeren dat iemand in staat is nog maar een week te werken, dus verkrijgt hij geen werkelijke bijstand. De ene na de andere drug wordt hem verschaft, alle benevelen ze zijn geest en verwijderen in essentie de gevoelens uitgelokt door zijn onderdrukte emoties. Maar hij blijft ze nemen, want hem is geleerd autoriteit te gehoorzamen en te doen wat hem wordt gezegd.

Aangekomen op dit punt is de man nagenoeg dood. Hij is nog net in staat zijn monotone werk te verrichten, maar het leven heeft alle kleur verloren, alles smaakt flauw, en hij beschikt niet meer over een geest om zich zorgen te kunnen maken. Zijn wervelkolom rest hem om zijn laatste jaren uit te leven van zijn zogenaamde gewone leven. En op een dag zal hij dood worden gevonden in zijn favoriete stoel.

Is dit echt wat we willen?"

En zo wordt duidelijk dat een grote verschuiving in de mentaliteit van de mens – teweeggebracht door een radicale beweging van het bewustzijn – nodig is wil deze realiteit ooit in de buurt komen van een rechtvaardige en morele plek om te leven. De angst te laten varen wat anderen van je denken is de eerste verandering die op grote schaal dient plaats te vinden. Maar een begrip van de morele wetten van het Universum – op een schaal die zich kan meten met wat is verzameld door de duistere occultisten die de mensheid zolang in slavernij hebben gehouden – is van even groot belang.

Bronnen

[De site van Rick Simpsons met betrekking tot natuurlijke geneeswijzen voor kanker](#)

[John Assaraf: Waarom je bewust zou moeten zijn van quantumfysica](#)

HOOFDSTUK 20: ALS NIET JIJ, WIE DAN? WANNEER NIET NU, WANNEER DAN?

Hoe het verhaal afloopt ligt aan ons. Zo was het altijd al.

*“Sommigen zien zaken zoals ze zijn en vragen 'waarom?'
Ik droom zaken die nooit waren en zeg 'waarom niet?'*

George Bernard Shaw (1856-1950)

“Misschien ligt de toekomst dan wellicht buiten ons blikveld maar valt niet volledig buiten onze invloedssfeer. De vormende impuls van Amerika is lot noch aard, noch de onweerstaanbare getijden van de geschiedenis, het is het werk uit onze eigen handen – afgemeten aan rede en principe – dat ons lot zal bepalen. Hierin schuilt trots, arrogantie zelfs, maar er bestaat ook ervaring en waarheid. Hoe het ook zij, het is de enige manier waarop we kunnen leven.”

Edward Kennedy, uit de grafrede voor zijn broer Robert F Kennedy, 1968

De waarheid zal je bevrijden – maar eerst zal ze je boos maken

De voortreffelijke activist, onderzoeker en humanitair Santos Bonacci had enige geweldige woorden te zeggen over zoeken naar het pad van de waarheid toen hij te gast was in de *Vinny Eastwood Show* in november 2014:

“Ik ben onderzoeker, en dat was mijn hele leven zo. Ik heb altijd gestudeerd en waarheden, feiten, bewijs en aanwijzingen blootgelegd, want dat is waar ik van houd. Ik hou van de waarheid, ik wil de waarheid weten, ik moet de waarheid weten, en ik spreek de waarheid. Wanneer je begint te liegen

dan moet je steeds nieuwe leugens bedenken om de oorspronkelijke te dekken. En we weten dat leugens de mensheid veel pijn berokkent. We zien hoe politici liegen, hoe advocaten liegen – in feite gaat het daarom als advocaat, liegen – en we zien zakenlieden liegen en nooit hun afspraken nakomen. Liegen brengt veel pijn met zich mee. En het enige dat je in het Universum nooit hoort te doen is een ander levend wezen te schaden of te verwonden. Dus is het ontdekken van de waarheid een prachtig iets, en ik ben altijd een ijverig waarheidszoeker geweest, en ik heb vele, vele leugens onthuld die plaatsvinden.

Hierdoor, en door de presentaties die ik op YouTube heb gezet, heb ik de aandacht getrokken van zowel goede mensen als diegenen die de leugens in stand willen houden, omdat het hun agenda bevordert, en hun plannen om veel geld te maken. Wanneer je dus begint zaken te onthullen waarvan je weet dat het noodzakelijk is – omdat je je anders deelgenoot zou maken aan de misstanden – dan schaadt dat degenen die de grote leugens doen voortduren.”

Wie kennis heeft van een misstand maar het niet onthult, maakt zich er deelgenoot van.”

Net zoals de waarheid absoluut, onwrikbaar en eeuwig is – of enig individu dit nu gelooft of niet – zo zijn er in het Universum wetten ingesteld door welke scheppende kracht ook – of het een entiteit is die sommigen “God” verkiezen te noemen, of enig ander scheppend fenomeen. De geweldige Amerikaanse onderzoeker Mark Passio verwijst hiernaar als Natuurlijke Wetten, zoals vele anderen. Dezelfde dynamiek wordt echter uitgedrukt onder vele namen. Het concept staat afwisselend bekend als Universele Wet, de Wet van Karma, de Wet van Oorzaak en Gevolg, en begrippen als “wat men zaait zal men oogsten” en “elke actie kent een reactie.” Jonge ouders zullen het concept herkennen in de opvoedmethode Keuze en Gevolgen, waar kinderen wordt geleerd dat keuzen die ze maken uit vrije wil gevolgen in zich dragen, goed dan wel slecht. Zelf geef ik de voorkeur aan de referentie Universele Wet. Mark Passio heeft een schat aan informatie over het fenomeen verzameld – en vele eraan gerelateerde onderwerpen – in de vele podcasts, video's en artikelen die beschikbaar zijn op zijn enorm uitgebreide website www.whatonearthshappening.com.

Mijn eigen begrip van hoe Natuurlijke Wet werkt werd in slechts drie woorden opgesomd door de Australische onderzoeker Max Igan (wiens al even geweldige werk te vinden is op www.thecrowhouse.com) gesteld in een eenvoudige verklaring – “Doe geen kwaad.” Dat was er bij mij altijd in geramd, “behandel anderen zoals jij graag behandeld wilt worden.” Maar tijdens één van de podcasts van Max hoorde ik hem de logische denkfout aanwijzen in die veel gehoorde uitspraak. Hij stelde: “Laten we bij wijze van spreken zeggen dat je een homoseksueel bent die van bondage houdt, en toevallig woon je naast een man die jij seksueel wel aantrekkelijk vindt maar die niet jouw voorkeuren deelt. Op basis van bovenstaande verklaring als advies zou je dan gerechtvaardigd zijn jezelf en je voorkeuren op te dringen aan die persoon omdat jij het wel leuk zou vinden als die buurman op een dag naar jouw huis zou komen om hetzelfde met jou te doen.

Ik vond het een goed punt.

Feitelijk lijkt het tegenovergestelde van die verklaring te beantwoorden aan de Natuurlijke Wet en zou uitgedrukt kunnen worden als: “Behandel anderen niet zoals je zelf ook niet behandeld wilt worden.” Het ultieme inherente menselijk recht is om met rust gelaten te worden en je leven te leven zoals jij dat verkiest, zolang jouw verkozen gedragingen geen schade berokkenen aan andere levende wezens. Deze levensbenadering is universeel toepasbaar, en wanneer iedereen op de planeet zich hier aan zou houden dan zou het leven er voor iedereen veel beter uitzien, zonder uitzondering. In het meest extreme geval zou niemand een ander levend wezen doden of schaden omdat niemand (afgezien van misschien enige geestelijk zieke psychopaat) zou willen dat een ander dat hem of haar aandeed.

Vergezeld van de karakteristieke vitriool illustreerde Mark Passio in 2014 het punt op magistrale wijze tijdens een radio-interview met David Whitehead van *Truth Frequency Network*:

“Uiteindelijk komt het erop neer, als jij niet wilt dat iemand een bepaald gedrag naar jou vertoont, dan doe je dat niet zelf bij iemand anders. Punt. En mensen snappen die simpele boodschap niet. In apofatische zin is dat de Gulden Regel. Doe een ander niet aan wat jij niet wilt dat jou wordt aangedaan. Formuleer de Gulden Regel zo, luitjes. Het is oneindig veel krachtiger dan 'behandel anderen zoals je zelf behandeld wilt worden.' Wanneer je het zegt in het negatieve, in apofatische zin,

is het zo veel krachtiger. Want iedereen weet hoe ze niet behandeld willen worden.

Laat me de schuld afschuiven, laat ik zeggen dat het de schuld is van iemand anders. Het kwam hierdoor, het kwam omdat ik dit niet wist, het kwam door deze omstandigheden, het kwam omdat ik die rekening moest betalen, het kwam omdat ik bezorgd was wat die persoon van me zou denken, het kwam omdat mijn vrouw me misschien zou verlaten, het komt omdat ik mijn kind te eten moet geven...

Niets hiervan doet er iets toe! Nul! Ik zou ieder mens recht aankijken en zeggen dat het er allemaal niet toe doet. En het is niet dat ik hoog van de toren blaas, niet dat ik mezelf op een voetstuk zet. Ik kan ook fouten maken. Wat ik bedoel te zeggen is dat er geen rechtvaardiging is. Iedereen weet uiteindelijk wel wanneer hij of zij iemand schaadt, en je hebt niet het recht een ander dat aan te doen. Het interesseert me niet hoezeer je ook dacht dat je het zou mogen doen, omdat iemand dat zei, of dat je deze wet of die wet geloofde, of wat dan ook.

En nog dieper ingaand op het principe in aflevering 180 van zijn podcast *What On Earth Is Happening*:

“De oplossing is zo simpel. Altijd geweest. Behandel anderen niet zoals je zelf niet behandeld wilt worden. Stel het zo en het wordt volledig ondubbelzinnig, en zo eenvoudig dat een kind het kan begrijpen. Jij wilt niet geschaad worden, opgelicht, bestolen, verkracht, je rechten ontnomen? Doe dat dan ook anderen niet aan. Punt. Klaar! Het is zo simpel dat het bijna stom is, luitjes. Het kan niet simpeler dan dat, en toch heeft de mensheid bewezen dat we er nog steeds niets van snappen, we begrijpen er nog helemaal niets van, en zo willen we het lijden en de dood die voortkomen uit de weigering naar dit eenvoudige principe te leven.”

Het zou doordruppelen naar zelfs de meest onbeduidende aspecten van het menselijk leven. De meeste mensen vinden het bijvoorbeeld niet leuk wanneer hun telefoontje wordt genegeerd, of wanneer hen een leugen of slap smoesje wordt verteld. Wanneer iedereen het op zich zou nemen dit anderen niet aan te doen dat zou dat een enorm diepgaand transformerend effect hebben. Stel je een wereld voor waar, in plaats van dat mensen datgene doen wat hen uitkomt, binnen hun eigen omstandigheden, nu en wel meteen, hun eerste gedachte zou zijn of de actie die ze op het punt staan te ondernemen niet op wat voor manier ook schadelijk zou zijn voor anderen. Alleen indien het antwoord op die vraag “nee” is kan de actie doorgaan.

De dynamiek “doe geen kwaad” kan worden uitgebreid met vier woorden: “Maar pik niet alles.” Hoewel ogenschijnlijk een leuk grapje (en waarschijnlijk niet een zin om je kinderen in het Engels te leren, zijnde “Do no harm but take no shit”) ligt hierin feitelijk alles vervat dat je dient te weten om een moreel leven te leiden in overeenstemming met eeuwige waarheid, in slechts zeven woorden. Deze zinsnede staat als een eenvoudig te begrijpen opsomming van de twee centrale grondbeginselen van Natuurlijke Wet. Het zijn tevens uitdrukkingen van de dualiteit van het mannelijk en vrouwelijk principe dat we overal in de natuur terugzien.

Het eerste wordt vaak aangeduid als het Non Agressie Principe. Het is een uitdrukking van het heilige vrouwelijke en vertegenwoordigt de dynamiek van “Doe Geen Kwaad” en “behandel ander niet zoals je zelf niet behandeld zou willen worden.” Het betekent dat je het recht van anderen met rust gelaten te worden respecteert en geen dwangmiddelen of gewelddadigheid in hun leven brengt tegen hun wil, en dat jij zelf op dezelfde rechten kunt rekenen.

Wanneer echter een individu of instituut dit principe breekt dan komt het tweede in het spel. Dit is de mannelijke natuur, en is het principe van Zelfverdediging. In essentie komt het neer op dat een individu alles zal doen om zichzelf, zijn (of haar) gezin en bezit te beschermen tegen elke dreiging of aanval welke voortkomt uit schending van het Non Agressie Principe. De ware belichaming van “Maar Pik Niet Alles,” als je wilt. Hoewel ik niet ontkom aan de gedachte dat, wanneer iedereen zich aan het “Doe Geen Kwaad”/Non Agressie Principe zou houden er nooit behoefte zou zijn aan gebruik van het principe Zelfverdediging/“Maar Pik Niet Alles.”

Juist en verkeerd gedrag zijn absoluten, en niet open voor discussie of interpretatie. Het idee dat “waarheid” inhoudt wat het voor elk individu betekent, en dat iemands idee van “waarheid” net zo waardevol zou zijn als

van wie ook staat bekend als Solipsisme. De waarheid doet niet aan interpretatie. Ze is slechts.

Persoonlijke verplichtingen

Natuurlijke Wet is de uiteindelijke waarheid en deelt aan de mens de karmische gevolgen uit, gebaseerd op keuzen die uit vrije wil zijn gemaakt, zowel op individuele als collectieve basis.

Ik begrijp dat het voor velen ongemakkelijk zal zijn te aanvaarden dat dit het geval is. Ik begrijp dat omdat het voor mij ook diepgaand oncomfortabel was toen ik voor het eerst tot dat besef kwam. Maar wat elk individu hiervan denkt is niet van belang. Velen zullen wellicht verwerpen wat ik hier stel, wat in dat geval hun vrije keuze is, en hun karma. Maar alles wat ik heb ontdekt kan worden geverifieerd en gevalideerd door middel van onderzoek, en er is een enorme hoeveelheid informatie beschikbaar om precies dat te doen voor iedereen die beschikt over een onderzoekende en vrije geest.

Het is tevens mijn ervaring dat een begrip van de Natuurwet en werkelijke waarheid meer vragen beantwoordt dan het oproept. En met het grote aantal vragen dat mijn geest over de jaren heeft opgeroepen lijkt mij een pad dat heel veel van die vragen beantwoordt het juiste pad om op te verkeren!

Hoe het op het eerste gehoor ook klinkt, er schuilt geen arrogantie in het verklaren dat je weet dat iets waar is wanneer het de toets van adequate filters en methoden voor onderscheidingsvermogen doorstaat. Absolute verklaringen zijn iets waar veel mensen een probleem mee hebben, en sommigen zullen ernaar verwijzen als niet verschillend van religieus dogma, waar een aanhanger van één of andere door mensen bedachte religie vanaf een preekstoel uitkraamt dat iets de waarheid is omdat welk heilig boek het ook is dat hen instrueert zegt dat het zo is. De *werkelijke* waarheid overstijgt religieuze geloofssystemen, en iets te *weten* middels de gave van de intuïtie waarmee de mens is behept is iets heel anders dan *geloven* dat iets zo is. Het is mogelijk te *weten* wat de waarheid is als je ervoor kiest je ermee te verbinden.

Nog iets dat een begrip van waarheden met zich meebrengt – en iets dat de meesten niet bepaald leuk vinden – is dat je ook de verantwoordelijkheid op je neemt om deze kennis te communiceren naar anderen, zodat ook zij in de gelegenheid komen om tot hetzelfde bewustzijnsniveau te komen. Een periode van aanpassing is noodzakelijk wanneer iemand voor het eerst in aanraking is gekomen met deze informatie, zodat het ten volle kan worden geordend en verwerkt. Maar er komt een moment waar een persoonlijke verplichting ontstaat anderen te helpen begrijpen wat jij hebt geleerd, en kennis en spirituele waarheden opnemen en oppotten, puur en alleen voor jezelf, in plaats van het met anderen te delen is moreel ongepast gedrag. Waarheid brengt verantwoordelijkheid met zich mee. Stel je de karmische consequenties voor die de elitaire priesterklasse en geheime genootschappen op zich hebben geladen door het gedurende duizenden jaren weghouden van informatie bij diegenen die zij hebben bestempeld als onwaardig, de “gojim,” en het als tactisch voordeel hebben gebruikt voor slechts enkele bevoorrechten die op de hoogte zijn. De waarheid is een geschenk dat voor iedereen is bedoeld. Er zijn geen exclusiviteitsrechten aan verbonden.

Er zijn vele manieren waarop waarheidsvolle informatie kan worden overgedragen, en de meest effectieve methode zal aankomen op de vermogens en persoonlijkheid van elk individu. Zelf ben ik niet zo'n vooroplopende activist die met een megafoon gaat staan roepen buiten een bijeenkomst van de elite, niet mijn ding. Voor mij was het een onthullende en nederig makende realisatie dat de reden waarom ik muzikfan werd zo vroeg in mijn leven, en later in mijn leven probeerde een carrière te maken in dj-en, werken voor de radio en schrijven, was om me te plaatsen precies waar ik moest zijn toen ik tot een uiteindelijk begrip van de waarheid kwam.

Een ander beschikt misschien niet over die vaardigheden maar heeft weer andere. Ik ben zelf behoorlijk hopeloos wat technologie betreft, maar anderen zullen in staat zijn hun vermogens in te zetten om mooie websites te ontwerpen, software te schrijven, graphics te maken, of video's op YouTube. Weer anderen zullen heel goed één op één kunnen praten en in een gesprek interessante informatie naar voren brengen. De methode doet er niet toe. Wat er wel toe doet is dat je deelneemt aan het proces om de informatie naar buiten te brengen op de manier die het beste bij jou past.

Een tijdje terug heeft Mark Passio over precies dit onderwerp een podcast gemaakt die ik heb overgenomen op mijn pagina op *Soundcloud*. Naast de verantwoordelijkheid de waarheid door te geven neemt hij op de

korrel wat hij noemt AI's (the Appallingly Ignorant/ de Ontstellend Onwetenden) – degenen die weglopen van de persoonlijke verantwoordelijkheid voor de waarheid ondanks de beschikbaarheid van zo veel informatie – en de SAAQ's (Semi Aware Armchair Quarterbacks/min of meer op de hoogte zijnde leunstoelfilosofen). We kennen ze allemaal. Dit zijn individuen die een bepaalde mate van begrip vertonen over wat er werkelijk in de wereld gaande is, maar wier enige bijdrage is om te bekvechten met anderen op chatfora en Facebook, waar ze hun identiteit verhullen achter een inlognaam en avatar, dit alles vanaf de veiligheid van hun toetsenbord. Ofwel vallen ze degenen aan of verguizen degenen die *wel* behulpzame informatie delen en de ballen hadden hun echte naam eronder te zetten. Dit soort lieden zijn zwakke lafaards, en veel erger dan degenen die in onwetendheid blijven verkeren. Een commentaar dat op mijn pagina werd achtergelaten luidde: “De Beste podcast die ik ooit heb gehoord.” De poster voegde eraan toe dat “niemand het beter had kunnen zeggen dan dat.” Als je nog niet staat te popelen om ernaar te gaan luisteren dan weet ik ook niet meer wat ik nog kan doen! Je kunt de podcast [hier](#) vinden.

“Eigenaarschap” middels bedrog

Alle mensen worden in deze 3D-realiteit geboren als vrije wezens, en elke claim van eigenaarschap over hen door enig individu of instantie is fictie. Ondanks deze waarheid is het merendeel van de menselijke bevolking gefopt door de duistere priesterklasse om in te stemmen met hun eigen “eigenaarschap.” Dit wordt bewerkstelligd door het zogenaamde rechtssysteem in een groot deel van de Westerse wereld en andere landen als Australië en Nieuw Zeeland. Alles waarvan wordt beweerd “legaal” te zijn, in tegenstelling tot “rechtmatig,” is bedacht. Werkelijke rechten en wetten kunnen alleen worden gegeven door de scheppende kracht achter het Universum. Elke claim tot legaliteit door een mens is een misvatting. Het zogenaamde “gerechtssysteem” dat geldt in de meeste landen is een afgeleide van Maritieme of Admiraliteitswetgeving welke in Engeland werd gebruikt in de dagen van het Imperium. Maritieme wetgeving heeft Gemeenschappelijk Recht, of de Wet van het Land, vervangen, een systeem dat meer banden heeft met de Natuurwet en de erkenning van het ingeboren recht op vrijheid waarmee elk mens op de wereld komt.

Door middel van handig taalgebruik en dubbele betekenis van woorden hebben de heersers individuen misleid om in hun naam zakelijke entiteiten te creëren. Deze zakelijke entiteiten blijven het totale bezit van de Crown Corporation van de City of London, waarvan de Britse monarch het hoofd is. De City of London is (net als bij de relatie tussen het Vaticaan en Italië en tussen Washington D.C. en de Verenigde Staten) een volledig autonome staat die is gescheiden van Engeland, met zijn eigen burgemeester, zijn eigen politieapparaat en eigen “wetten.” Wanneer je de “vierkante mijl” binnengaat bevind je je niet langer in Engeland. Ondanks haar positie als boegbeeld moet de koningin toestemming vragen om dit gebied te betreden en wordt, als onderdeel van de hiërarchische structuur, beschouwd als onderdanig aan de burgemeester gedurende haar aanwezigheid daar. (De lezer mag zelf uitmaken wat de relevantie zou kunnen zijn van het standbeeld van een draak dat de ingang markeert van de “vierkante mijl” van de stad, dat valt buiten de beschouwing van dit boek!)

Dit bedrog, waardoor mensen worden overgedragen als bezit van de Staat en beschouwd worden als zeevarende schepen, wordt op ingenieuze wijze bereikt door één bepaald document... het geboortecertificaat. Hier speelt magie van woorden. “Birth” (geboorte) is fonetisch identiek aan “berth” (aanlegplaats), waar schepen verblijven wanneer ze afgemeerd zijn, en de betekenissen worden gezien als onderling uitwisselbaar. Wanneer een mens wordt geboren dan komt het door het geboorte“kanaal,” op vergelijkbare wijze als een schip dat arriveert. Waar goed bedoelende ouders wereldwijd geen besef van hebben – omdat hen dat niet openlijk wordt verteld – is dat het geboortecertificaat een contract is tussen de ouders en de Crown Corporation, waarbij het kind wordt vertegenwoordigd als zakelijke entiteit, los van het soevereine individu van vlees en bloed. Vanaf het moment dat het document wordt getekend wordt het kind beschouwd als eigendom van de Staat en worden aandelen uitgegeven en verhandeld op de aandelenbeurs in zijn of haar naam. Daarom is een individu hierna verplicht om documenten aan te vragen zoals een rijbewijs of paspoort en gehouden om belasting te betalen. Want binnen de legale fictie waar ze zonder het te weten deel van zijn geworden zijn ze bezit in eigendom.

Deze gang van zaken kan alleen maar bestaan in fictie, want geen enkel individu kan werkelijk het bezit zijn van welk ander individu of welke organisatie ook. Een indicatie van het feit dat een zakelijke onderneming wordt aangesproken, eerder dan het wezen van vlees en bloed die het vertegenwoordigt, is wanneer in officiële correspondentie van de overheid de naam volledig in hoofdletters (of kapitalen, vert.) wordt

gespeld. Nog meer dubbel woordspel, deze stijl van lettergebruik geeft aan dat het onderwerp een “kapitaal” is, of bezit van de Staat. Daarom is op correspondentie van met name de Belastingdienst – naast de meeste andere overheidsinstellingen – de naam van de geadresseerde altijd in hoofdletters gespeld, terwijl bij het adres over het algemeen wel grote en kleine letters worden gebruikt.

(De kwestie van dubieuze contracten was in 2010 onderwerp van een verhaal toen, als 1 april-grap de retailer Gamestation een contract uitgaf waar in de algemene voorwaarden stond dat degenen die op akkoord drukten daarmee hun eeuwige ziel overdroegen. 84 procent van degenen die het opgestuurd kregen ging akkoord zonder op te merken wat ze net hadden ondertekend. Duidelijke parallellen met wat op dagelijkse basis plaatsvindt in de “echte” wereld.)

Informatie over dit grootschalige bedrog is nu vrijelijk beschikbaar op internet en heeft geleid tot grote aantallen individuen die proberen zich los te maken van hun “eigenaren” van de overheid. Het heeft geleid tot een beweging om “de legale naam kwijt te raken,” inziend dat de identiteit op het geboortecertificaat frauduleus is en niet de werkelijke vertegenwoordiging van het individu dat het gebruikt. Zij die bijzonder goed op de hoogte zijn van hoe dit bedrog van Maritieme Wetgeving werkt zijn zich zelfs in (frauduleuze) gerechtshoven beginnen verdedigen en argumenteren dat, met het verwerpen van hun “geboortecertificaat” zij niet langer contractueel gebonden zijn aan de Kroon, en daarmee niet meer aan enige van hun wetgeving. Feit blijft echter dat er slechts weinigen zijn die erin zijn geslaagd om op deze basis tegen het systeem in te gaan zonder dat dit enorm ten koste ging van zichzelf en hun gezin. Het zou echter een ander verhaal zijn wanneer mensen dit in grote getale zouden doen, met elkaar en gewapend met volledige kennis van hoe ze zijn bedrogen een contract aan te gaan dat onder de Natuurwet, de enig werkelijke en bindende wet, niet legaal is. Dit gebied is een gecompliceerd mijnenveld, overladen met de magie van woorden maar *kan* worden onderzocht door degenen met voldoende nieuwsgierigheid en tijd om erin te duiken.

Keuzen en gevolgen

Net zoals voor vele anderen was het mij een aantal jaren een raadsel waarom de “elites” sommige vreemde dingen doen, zoals het schijnbaar vooraf aankondigen van hun plannen middels de popcultuur, en het overal rondstrooien van hun symbolische visitekaartjes. Op alle niveaus van het controlesysteem zien we dit soort disclaimers, sommigen meer uitgesproken dan anderen. We zien uitdrukkingen ervan in de “kleine lettertjes” van een contract, in publieke boodschappen dat je wordt vastgelegd op camerabeelden, in de “bijwerkingen” (werkingen, dus!) van farmaceutische medicijnen, en bij de lijst van onontwarbare meerlettergrepige chemicaliën op een blikje fris. Minder opvallend, zoals de lezer zich zal herinneren uit het hoofdstuk over Voorspellend Programmeren, zien we hoogst verholde aankondigingen van de toekomstige plannen van de heersers in Hollywoodfilms, televisieprogramma's, muziekvideo's en op platenhoezen.

Pas toen ik begon te begrijpen hoe alles in de schepping is gebonden aan de werking van Natuurlijke Wet viel het kwartje. Plotseling begreep ik dat, wanneer de Gevestigde Wanorde dat soort dingen doet, dit hun zieke en verdraaide manier is om tegemoet te komen aan de wetten van moraliteit die in de constructie van het Universum zijn ingebouwd. Ze menen dat, door aan te kondigen wat ze gaan doen – of hoe het zit met iets dat ze al gedaan hebben – zij ons, het volk, de gelegenheid geven om bezwaar te maken, mochten we daarvoor kiezen. Wanneer geen bezwaar wordt gemaakt wordt dit door de psychopaten gezien, volgens de Natuurwet, als goedkeuring om door te gaan met hun plannen en een karmische terugbetaling te vermijden. In hun zieke, verwrongen beeld vatten zij ons gebrek aan afkeuring van de schending van het Non Agressie Principe op als onuitgesproken instemming of verholde toestemming voor hetgeen ze hebben voorgesteld te willen doen.

Er rammelt zo veel aan deze manier van denken dat het bijna het verstand te boven gaat. Maar gezien we te maken hebben met een diep psychopathische manier van denken moeten we dan ook geen ware logica, moraliteit of uitdrukkingen van menselijkheid verwachten.

Op de eerste plaats is het coderen van enige uitleg in directe tegenstelling met de wetten van moraliteit. Het is dubbelzinnigheid en opzettelijke verwarring. Bij Voorspellend Programmeren heb je een zeer gevorderd iemand nodig in de kunst van het decoderen van symbolen – om nog maar te zwijgen over het kunnen beschikken over voldoende tijd – om voortdurend de manipulators te confronteren met wat deze menen adequaat te hebben gecommuniceerd.

En zelfs wanneer alle tekenen en aankondigingen duidelijk zouden zijn, dan *nog* zouden ze het Non Agressie Principe schenden, gezien elke vorm van bestuur of autoriteit die de wil aan enig individu wil opleggen hier tegenin druist. Mensen worden inherent vrij en soeverein geboren en hebben van de scheppende kracht achter het Universum het recht gekregen hun leven te leiden zonder bemoeienis of dwangmiddelen. Om iemands gebrek aan afkeuring voor enige te ondernemen actie – of dit nu duidelijk wordt aangekondigd of niet – op te vatten als het groene licht om er mee door te gaan en hun recht te schenden met rust gelaten te worden betekent een grove schending van de wetten van moraliteit en zal wel degelijk karmische gevolgen hebben.

Het is interessant dat, ondanks hun verwrongen beeld van wat de Natuurwet voor hen betekent, en de klinkklare arrogantie aan te nemen dat zij de gevolgen kunnen omzeilen, de “elites” toch de effecten hiervan zien als iets dat ze moeten erkennen. Als dat niet het geval was dan zouden ze gewoon hun plannen uit kunnen voeren en de laars van oppressie neer laten dalen op de mensheid zonder er verder over na te denken hoe het Universum en zijn methoden te omzeilen. Het is zeker de reden waarom deze rijke oude mannen politie en militairen in dienst hebben om het vuile werk voor hen op te knappen, in plaats van het zelf te doen. Hoewel politie en militaire types zich vaak superieur kunnen voelen omwille van de status die hun uniform of titel met zich meebrengt, de waarheid is dat, door zonder verder vragen te stellen de orders van hun superieuren uit te voeren – zonder voor zichzelf te bepalen of de te nemen acties moreel juist zijn of niet – zij degenen zijn die *persoonlijk* de karmische consequenties dragen voor wat hierdoor ontstaat, niet degenen die de opdracht gaven. Ooit opgevallen dat het nooit de zonen (of dochters) van politici of generaals zijn die naar een oorlogsfront worden gestuurd om te sterven? De wereld zou er heel anders uitzien als politieagenten en militairen allemaal wakker zouden worden en begrijpen hoe ze op cynische wijze zijn gemanipuleerd door hun superieuren, en zouden weigeren zich nog langer voor hun karretje te laten spannen. Er bestaat echter hoop. Meer en meer verlaten de politiedienst of het leger elke week nadat ze tot een begrip zijn gekomen van de ware aard van waar ze deel van uitmaakten.

De reden waarom de machthebbers moeten komen met ogenschijnlijk plausibele redenen om onze landen voortdurend bij oorlogen te betrekken is dat ze weten dat, wanneer ze openlijk zouden aankondigen ten strijde te trekken in een land ver weg om de bevolking af te slachten en hun natuurlijke rijkdommen in te pikken, het voor de hand ligt dat dit gepaard zou gaan met afkeuring en weerstand van het algemene publiek. Maar portretteer de leider van zo'n land als een tiran of despoot – vooral eentje “die zijn eigen volk vermoordt” – aan een publiek waarvan de perceptie alleen is gevormd door wat de ministers uit de regering en de gevestigde media hen vertellen, en daar heb je je rechtvaardiging voor een interventie. De massa zal meegaan in de aanpak van “er moet iets gedaan worden,” en militair ingrijpen, waar het duidelijk is dat duizenden het leven zullen laten, wordt afgeschreven als “noodzakelijk.” Er wordt, wellicht met tegenzin, ingestemd door het publiek, en dit wordt opgevat als het groene licht om door te gaan met wat ze altijd al van plan waren.

We zien dezelfde dynamiek waar het aankomt op betalen van belastingen. De waarheid is dat niemand vrijwillig belasting betaald. Het wordt ons afgeperst onder dreiging van boetes of gevangenisstraf als we weigeren. Het hele idee van belastingen is een grove schending van het Non Agressie Principe, want het vertegenwoordigt de Staat die zijn wil oplegt aan individuen. En het wordt nog immoreler wanneer je de ware aard van geld als schuld begrijpt, en de voortdurende rechtvaardiging voor het innen van belasting, als zijnde nodig voor het betalen van diensten en het dekken van de nimmer eindigende inflatie, en hoe dit allemaal kan worden vermeden door een totale herziening van het financiële stelsel.

Maar dit is nog een gebied waar het publiek instemt met een immorele daad die indruist tegen de menselijke waardigheid en hun eigen algemeen belang. Omdat de mythe dat “belastingen noodzakelijk zijn” is ingebed in de publieke psyche is er geen georganiseerde weerstand tegen het stelen van hun geld, wat de Staat opvat als instemming en stilzwijgende goedkeuring voor deze daad.

Eeuwen geleden was een belangrijke stelregel van de Romeinse wetgeving: “Wie openstaat voor bedrog, laat hem bedrogen worden.” Hier werkt precies hetzelfde principe. Deze verklaring zegt dat iedereen die onwetend genoeg is om zich niet te realiseren een soeverein spiritueel wezen te zijn, en een uitdrukking van het goddelijke – eerder dan een zakelijke entiteit – en derhalve geen verantwoording schuldig is aan enige wereldse autoriteit, zijn slavernij verdient. Ze zijn stilzwijgend akkoord gegaan met hun overheersing, want

geen “nee” zeggen wordt door hen gezien als “ja” zeggen.

Dezelfde eeuwige waarheden aangaande keuzen uit vrije wil en instemming werden al begrepen in lang vervlogen tijden en werden toen al aangewend door de in die tijd heersende regeringen op dezelfde manier als nu. Vandaag de dag, net als in het verleden, vinden zo veel gebeurtenissen plaats omdat de massa's het toestaan door middel van hun instemming. Het wereldwijd en collectief intrekken van deze instemming is de sleutel om de slavernij en onderwerping te beëindigen. Pas wanneer we allemaal deze les leren en toepassen zullen onze gedeelde ervaringen veranderen, en geen dag eerder.

Het spel van de getallen

Dat een dergelijk klein aantal, afgemeten aan de wereldbevolking, erin is geslaagd zolang te heersen over de rest van de mensheid is bijna niet te bevatten. We kunnen echter moed putten uit feit dat ze daarin zijn geslaagd – met name wanneer je beseft dat hun grootste kracht hun eenheid en geest van intentie is geweest, en hun observaties van hoe de aard van realiteit werkt.

Het is hun begrip dat alles bestaat uit resonerende licht en geluidsenergie dat hen drijft hun doelen – dat zijn wij – in een voortdurende staat van de lage trilling van angst te houden. Daarom is de menselijke samenleving zo ingericht, met gemanipuleerde oorlogen, “terroristische” gebeurtenissen, sociale conflicten, financiële crises, etc., allen ontworpen om angst te genereren, met alle negatieve afgeleiden – schuldgevoel, spijt, angst, zorg, stress, haat, jaloezie, verachting, egocentrisme, lafheid. En, zoals we in de loop van dit boek hebben geleerd, speelt ook de muziekindustrie haar rol in het vasthouden van mensen op dit laag niveau van bewustzijn. Als je dan ook nog de dood en het lijden dat bestaat in de niet-menselijke wereld meerekent – van het waanzinnige bloedbad dat voortkomt uit de behoefte van de voedselketen waar elke dag miljoenen levende wezens worden afgeslacht tot de *biljoenen* dieren die aan hun angstwekkende en vreselijke einde komen in slachthuizen – dan kun je je de afmetingen voorstellen van de enorme golf van op angst gebaseerde lage trillingen die het energieveld van deze realiteit binnenstroomt, 24/7. *Fear Is The Key* (Angst is de sleutel), zoals de titel van een roman van Alastair MacLean zo treffend observeert.

Dan is het interessant te overpeinzen wat er zou gebeuren wanneer de elites plotseling zouden stoppen met het uitvoeren van hun Satanische rituelen, met alle negativiteit die ermee gepaard gaat. Tel daar nog bij op een massaal wakker worden van de mensheid aangaande hun ware aard, en de verhoging van het bewustzijn naar een hoger niveau van resonantie in aantallen van miljoenen, ontworsteld aan de subliminale programmering die hen is opgelegd en dan de wereld zien zoals ze werkelijk is. Middels dit proces zouden we de zogenaamde heersers en hun motieven zien voor wat ze werkelijk zijn, en het volle potentieel zien waarover wij – in onze gezamenlijk aantallen – beschikken om het type realiteit te vormen dat we willen ervaren door het gebruik van positieve gedachten en intentie. Dan verschijnt een heel ander soort toekomst dan het nachtmerriescenario van het concentratiekamp dat zij voor ons in petto hebben aan de horizon.

Een menselijke samenleving die op deze manier ontwaakt is de uitweg uit ons voortdurend lijden als soort. Als een dergelijk klein aantal van de “elites” erin is geslaagd gedurende zo lang ruim 95% van de mensheid onder controle te houden door het bijeenbrengen van hun negatieve intenties om de realiteit te beïnvloeden, hoe weinigen van ons zouden er dan echt nodig zijn om die macht op te heffen en te overschrijven met een betere versie van realiteit? Een realiteit waarin acht wordt geslagen op de Natuurwet – en met name het Non Agressief Principe – en veel beter is voor de gehele mensheid? Een scenario waar “Doe Geen Kwaad” een zodanig instinctieve norm wordt dat het niet eens meer hoeft te worden gezegd? Zoals zovele onderzoekers en commentatoren binnen dit gebied hebben ingezien en hebben geprobeerd ons te vertellen, deze realiteit is zeer wel mogelijk. Het is alleen maar een kwestie of er voldoende mensen onder ons zijn die bereid zijn uit vrije wil de keuze te maken om deze tot stand te brengen en onze gedachten en gedrag naar behoren aan te passen. Dit is hoe realiteit werkt – een blank canvas dat wacht te worden beschreven al naargelang het type ervaring dat is gewenst door de deelnemenden.

Deze grote waarheid werd briljant opgesomd in een artikel van John Assaraf op de website *Wakingtimes.com*:

“Al onze interpretaties zijn slechts gebaseerd op de “interne kaart” van de realiteit die we hebben, niet op de echte waarheid. Onze “kaart” is het resultaat van onze eigen verzamelde ervaringen in

het leven. Onze gedachten zijn verbonden met deze onzichtbare energie en bepaalt wat deze energie zal vormen. Je gedachten verplaatsen letterlijk het Universum deeltje voor deeltje om jouw fysieke leven te vormen.

Kijk om je heen. Alles wat je ziet in de materiële wereld begon met een gedachte, een idee dat groeide naarmate het werd gedeeld en uitgedrukt, tot het voldoende was gegroeid om via een aantal stappen te verworden tot fysiek object.

Je zult letterlijk datgene worden waar je het meest aan denkt. Je leven zal worden wat je je het meest hebt voorgesteld, waarin je het meest hebt geloofd. De wereld is letterlijk je spiegel die je in staat stelt in de fysieke sfeer te ervaren wat jij meent dat de waarheid is... tot je deze verandert."

Wanneer je in staat bent je bewustzijn te verhogen boven de beperkingen van de programmering dan werken de oude trucs niet meer. Een plaat van Nicki Minaj kan worden gezien voor het giftige stuk geest beheersende rotzooi die het is, en de cynische leugens van een achterlijke nieuwslezer van de BBC die welke propaganda ook uitspuwt die zijn bazen hem hebben opgedragen te verspreiden, kunnen als precies zodanig worden gezien. In een gemeenschap waar de meerderheid van de bevolking de realiteit op deze manier ervaart – of zelfs maar voldoende om het keerpunt van kritieke massa te bereiken – heeft de versie van realiteit van de heersers geen kracht meer. Dat is waar we zijn moeten, en *nu meteen* biedt mensen de beste kans die we ooit gehad hebben dit te bereiken. En de manipulators zien dit ook. Dat de menselijke samenleving in zo'n korte tijd zo radicaal is veranderd is geen toeval.

Een kenmerk van de elitaire klasse over de generaties is hun nauwkeurige planning geweest, en een ongelofelijke demonstratie van geduld. Ze plannen hun stappen tientallen, zelfs honderden jaren vooruit, in de wetenschap dat degenen die de plannen bedenken waarschijnlijk niet meer in leven zullen zijn tegen de tijd dat deze plannen vrucht beginnen te dragen. Dat is de mate van aandacht en toewijding voor hun zaak welke deze vijanden van de mensheid aan de dag hebben gelegd. Maar de rappe hervorming van de menselijke samenleving zoals we die in de afgelopen twintig jaar hebben gezien is niet in overeenstemming met hun kalme en berekenende methoden. Het recent en huidig loslaten van een enorm arsenaal aan controlerende maatregelen op de mensheid riekt naar een wanhopige poging om de ontluikende bewustwording te stuiten.

We hebben de macht, en we kunnen onze instemming met hun methoden intrekken op elk moment dat we kiezen. Zonder onze instemming en goedkeuring is het met ze afgelopen en krijgen we het soort samenleving welke we altijd al hadden moeten hebben in harmonie met de morele wetten van het Universum. Lenon Honor gaf uitdrukking aan dit sentiment tijdens één van de interviews die ik met hem deed voor *Good Vibrations* in 2013:

“Wel, ik erken natuurlijk het bestaan van geheime genootschappen en bepaalde individuen met een agenda. Maar uiteindelijk zouden deze dingen niet bestaan als voldoende mensen inzien dat ze niet nodig zijn en derhalve niet mee zouden doen. Met andere woorden, ze zouden niet instemmen. Ze zouden niets kopen, ze zouden geen steun verlenen aan deze duister occulte, sinistere krachten. Ofwel, de macht die deze krachten hebben wordt hen gegeven door mensen. Het is niet zo dat deze krachten zelf over enige macht beschikken – ze hebben geen verdere macht dan de rest van de mensheid. Maar wanneer de menselijke soort hen die macht verschafft dan kunnen ze erover beschikken. Anders gezegd, het is een aspect van de mate waarin onze menselijke soort zijn macht heeft geëxternaliseerd. Daar ligt het werkelijke probleem.

Je kunt alle mate van manipulatie en geestbeheersing welke plaatsvindt bij elkaar rapen, en dan raakt het nog steeds weinig aan mijn leven in de zin van dat ik de uiteindelijke macht ben in mijn leven en, uiteindelijk, de maker van mijn menselijke ervaring hier.

Dus kun je van sommigen zeggen dat ze in slaap zijn, ze weten niet wat er gaande is en zijn volkomen verloren in deze entertainmentindustrie en externaliseren hun macht naar Jay-Z of Beyoncé of Rihanna, of wie dan ook. Maar je kunt het ook toepassen op degenen die gewend zijn geraakt aan analyses van de duister occulte krachten. Want dergelijke individuen zijn niet gericht op wat zij kunnen doen om hun interne conditie te verfijnen zodat zij uiteindelijk iets anders kunnen

vormen.”

Tijdens een later interview met John Gibbons voor *Alchemy Radio* ging Lenon verder in op de dynamiek van het externaliseren van macht. Dit, gecombineerd met het voorbeeld van een leven dat wordt geleefd in lijn met waarheid en moraliteit is wat nodig is om de volgende generatie te wapenen met de persoonlijke gereedschappen om de tirannie te overkomen die tegen hen zal worden ondernomen. De oplossingen liggen binnen onze gedachten, emoties en handelingen, in balans, op een massief collectieve schaal.

“Je zou je als man of vrouw elke dag moeten proberen te verfijnen, te werken aan de gedachten die je in beslag nemen, de woorden die je spreekt en de handelingen die je onderneemt... Met andere woorden, wanneer je allerlei negatieve gedachten koestert, je maakt je zorgen om de Illuminati, je maakt je zorgen over van vorm veranderende reptielen, over de globale bankiers, enzovoort enzovoort... dan zal dit het tegenovergestelde effect hebben, omdat je voortdurend je macht externaliseert...”

Dus het is één ding om deze zaken te identificeren, goed, maar wat is dan de volgende stap? Nu dien je naar binnen te gaan waar je begint met de macht te verwerven over je eigen lot. En niet alleen je eigen lot, maar ook voor volgende generaties. En voor een positieve relatie is het van levensbelang...

Het zou altijd om waarheid moeten gaan. De waarheid spreken. De waarheid te leven. Een ethische en moreel rechtvaardige leefstijl. En in een positieve relatie doe je dat met zijn tweeën. En binnen deze dynamiek worden nu kinderen geboren en opgevoed.”

Tijdens een interview dat ik in 2014 met hem had mijmerde de Britse activist Tony Z over de enorme veerkracht van de menselijke geest om *nog steeds* in staat te zijn hogere niveaus van bewustzijn te bereiken, ondanks alle grootse plannen die op ons zijn losgelaten om ons gevangen te houden:

“Energie, zoals bij dat nulpuntspul, is feitelijk bewustzijn. Anders gezegd, als we toegang hebben tot vrije energie dan hebben we daarmee toegang tot samenhang en bewustzijn, en wanneer we toegang hebben tot bewustzijn dan kan niets worden verborgen. Dus zal alles worden onthuld. En dat is hetgeen waar ze het bangst voor zijn.

Dus wat ze moesten doen was ons fluoride geven, aspartaam, mobiele telefoons, HAARP en alle andere frequenties genererende systemen, om elke samenhang te vernietigen, een situatie te creëren waar de fluoride bijvoorbeeld inwerkt op de pijnappelklier om deze te stoppen toegang te krijgen tot je hogere zelf en verruimde bewustzijnsstaten. Want dat zijn de manieren die ons vermogen om te begrijpen wat er gebeurt vernielen. Ze liegen ons voor, ze verwringen de omstandigheden, komen met vervalste geschiedenis, ze programmeren je via de TV, ze voeren je GMO's, vaccins, alles wat maar de samenhang vernietigt. En waar we uiteindelijk in zijn geslaagd is er aan de andere kant toch uit te komen en nog steeds beschikken over bewustzijn, zelfs na al hun inspanningen!”

Het is ontzunderend te bedenken dat de volwassenen die nu in de wereld van vandaag leven de generatie is die de toekomstige koers voor de mensheid zullen bepalen. Het zijn *onze* handelingen en reacties die het type wereld zullen bepalen waarin onze kinderen en toekomstige generaties zullen moeten leven. Zijn we daar klaar voor?

Opsommend en uitdrukkelijk wat er dient te gebeuren kan ik het niet beter dan de magistrale Matt Hancock, eigenaar van de blogsite *Check The Evidence* (www.checktheevidence.co.uk):

“We bevinden ons collectief in een brandend huis, en in plaats van iedereen veilig naar buiten te krijgen stemmen we voor de volgende pyromaan. Collectief verdoen we onze tijd en energie met trivialiteiten en goedgekeurde tijdsbesteding, zoals met onze snufferd in een telefoon hangen (cell phone/self own), er vrolijk op lost Twitterend als een vogel in de boom. En dit terwijl banksters (samenvoeging van bankier en gangster, vert.) ongestraft blijven voor het beroven van het publiek, en dakloos zijn (en tegenwoordig armoede in algemeenheid) wordt gecriminaliseerd. Het is waanzin. Onze collectieve tolerantie voor dit inhumane controlesysteem is complete waanzin.

Maar het Universum zal degenen helpen die werken al naargelang het doel van hun leven, dus kan en zal Het velen meer van ons helpen. Zoals ik het zie kan dit proces alleen maar worden verstoord door iemand toe te staan voor ons de middelman te zijn, ons te voorzien van voorgekauwde geloofssystemen of wereldbeelden, of vervalste synchroniciteiten in de vorm van Voorspellende Programmering... of welk ander soort geslepen bedrog uit het controlesysteem.

De toegestane (mis)leiders van de gecontroleerde oppositie zijn er om ons te misleiden, inbreuk te maken op het natuurlijke proces van het realiseren van de waarheid. Zij hebben hun pad gekozen, maar wij hebben geen enkele verplichting hen ook maar enige aandacht te schenken. De individuele geest is één van de mooiste voorstelbare geschenken, en daarom één van de ergste misdaden om het vermogen van die geest om de waarheid te achterhalen te stelen. We geven het welwillend weg door te luisteren naar leugenaars, en te geloven dat zij het beste met ons voor hebben, eenvoudigweg omdat wij als normale menselijke wezens ons nooit zo zouden verlagen. Dat is terminaal naïef en moet stoppen.

We bevinden ons momenteel in een wereldwijde oorlog – een informatieoorlog, een oorlog gericht op de geest, een spirituele oorlog. Deelname aan deze oorlog is essentieel, in grote aantallen. We hebben miljoenen en miljoenen mensen nodig om samen te komen en een einde te maken aan deze waanzin, dit psychologische controlesysteem, dit kwaad. Het zal niet overnacht gebeuren – dat is eenmaal niet mogelijk – maar over tijd kan het wel. Hoe meer mensen zich uitspreken, des te groter is de kans dat nieuwe mensen zullen luisteren en zullen beginnen het controlesysteem te verwerpen dat ze eerder niet hadden herkend, en dit dan zelf zullen beginnen uit te dragen.

Dat is het recept voor exponentiële groei. Het moeilijkste deel was altijd om beweging te krijgen in het immobiele object. Maar dit is al begonnen dankzij een veelheid aan briljante en onbaatzuchtige mensen, van wie er velen niet meer onder ons zijn – in ieder geval niet in deze sfeer waar de geest de materie ontmoet. Dankzij de integriteit en waakzaamheid van dergelijke mensen is er nu een venster van gelegenheid zoals nooit eerder. We dienen hier ten volle van te profiteren.

Het alternatief is de zelf verkozen euthanasie van het gehele menselijke ras.”

We kunnen een paradijs hebben, boven een gevangenisplaneet, menselijke vrijheid boven slavernij en tirannie, wanneer we daar collectief ook maar voor kiezen. Eén man of vrouw kan de wereld niet veranderen, maar ze kunnen een cruciale rol spelen in het proces dat dit wel kan. Stel je iemand voor die thuis zit en nadenkt over hoe weinig verschil zijn bijdrage zou maken om iets te veranderen. Stel je nu eens voor dat tegelijkertijd 100.000 mensen thuis zitten en ditzelfde denken. Probeer je ook het rimpeleffect voor te stellen wanneer eenieder die tot begrip komt van deze grote waarheden deze kennis door zou geven aan slechts één persoon, en die persoon weer aan een ander, enzovoort...

De splitsing van wegen was nooit eerder zo duidelijk. In de ene richting wacht een nachtmerrieachtige gemeenschap, overheerst door tirannie, onderdrukking en eeuwige slavernij. In de andere ligt een toekomst waar de mensheid eindelijk de teugels terugneemt uit handen van de kracht van het kwaad dat al duizenden jaren heerst. Elke dag komen we dicht bij deze finale keuze – zoals een blik op de mainstream nieuwsberichten ons doet herinneren – en als het eerste wordt toegestaan te worden bewaarheid dan rest ons een toekomst die nauwelijks te overwegen is. We hebben echter nog steeds de gelegenheid het laatste te bereiken, en het zijn wij, hier, nu, die zullen beslissen. Niemand anders. Zoals *Stairway To Heaven* van Led Zeppelin het stelt: “Er is nog tijd om een ander pad te kiezen.

De vraag die rest: Hoe graag willen we het?

Bronnen

[De enorm gedetailleerde website van Mark Passio](#)

[Max Igans website](#)

De blogsite van Matt Hancock Check The Evidence: Everything but the kitchen sink (Alles behalve de gootsteen)

[Deel 1](#)

[Deel 2](#)

[Deel 3](#)

THE SOUND OF FREEDOM

TSOF is een gratis te beluisteren tweewekelijkse tentoonstelling van bewuste muziek, oud en nieuw, samengesteld door Mark Devlin. Het staat als de inspirerende antithese van de bedrijfsmatige agenda en biedt betekenisvolle muziek van geïnformeerde en wakkere artiesten.

Het volledige archief tot nu toe vind je [hier](#).

En [hier](#).

En in [Itunes](#).

En voor de volledigheid ook op [Podomatic](#).

GOOD VIBRATIONS

Een gratis doorlopende reeks gesprekken als podcast die een enorme keur aan onderwerpen behandelt binnen de gebieden van waarheid, samenzweringen, bewustzijn en spiritualiteit.

Dat volledige archief is [hier](#) te vinden.

CONTACT MET DE SCHRIJVER

De auteur verwelkomt alle feedback en communicatie (zolang het beleefd is) op dit e-mailadres:

markdevlinuk@gmail.com

www.markdevlin.co.uk

www.youtube.com/markdevlintv

www.musicaltruthbook.com